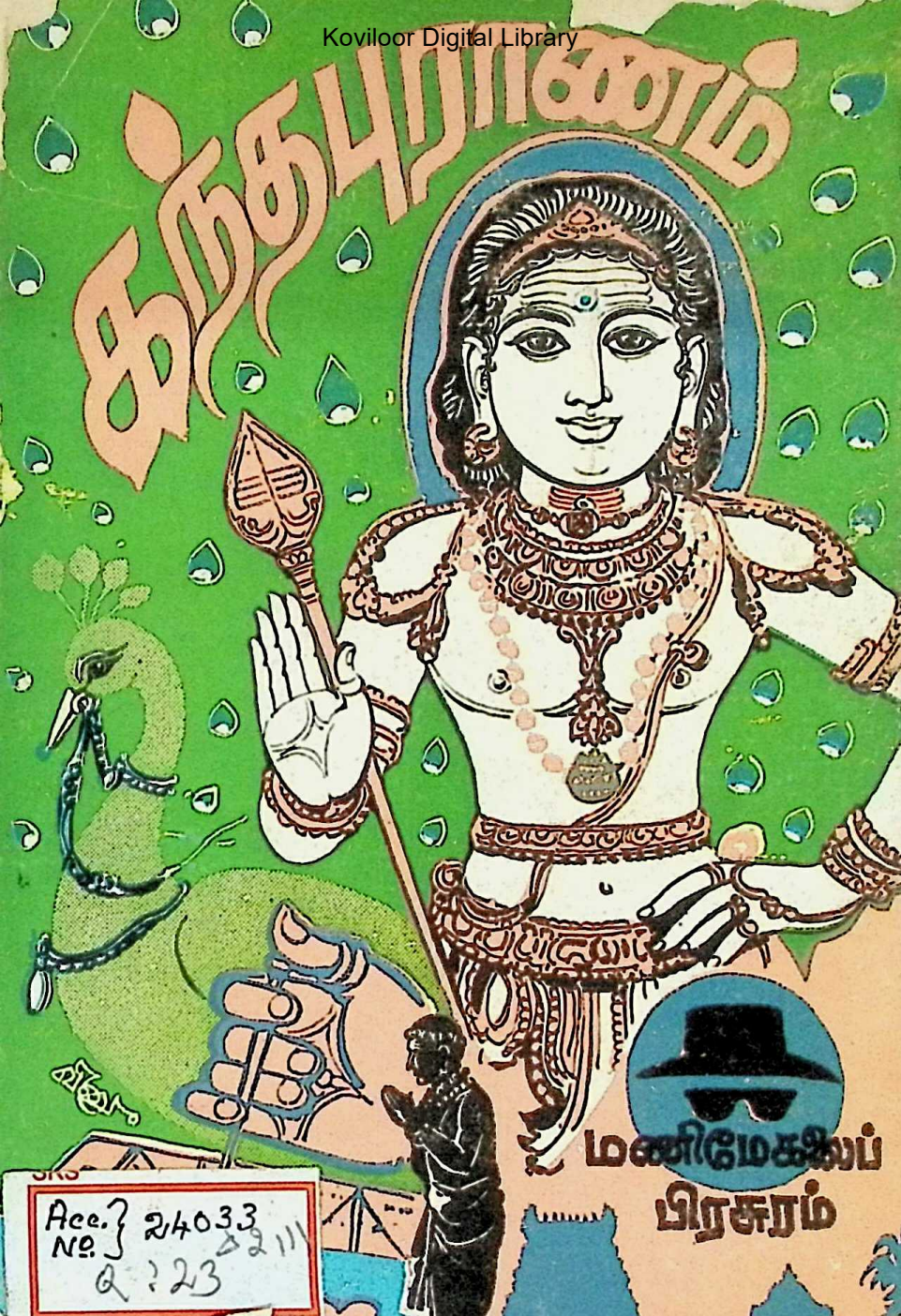

கந்தபுராணம்

மணிமேகலைப்
பிரசுரம்

Acc. } 24033
No. } 2211
Q 223

MYTHOLOGY

புராண நூல்

A Book From

MANIMEKALAI

PRASURAM

முதல் பதிப்பு : டிசம்பர், 1980

விலை: 23-00

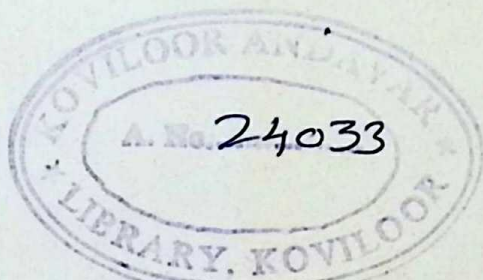
இருபத்தி மூன்று ரூபாய்

அச்சிட்டோர் :

**பாலா பிரிண்டர்ஸ்
51, ஜோஷியர் தெரு,
சென்னை-600034.**

கந்த புராணம்

மணிமேகலைப் பிரசுர
ஆசிரியர் குழு

மணிமேகலைப் பிரசுரம்
தபால் பெட்டி எண் : 1447
4, தணிகாசலம் செட்டி ரோடு
தியாகராயநகர்,
சென்னை-600017.

இதர பக்தி நூல்கள்

அனுமார் புராணம்

பக்த விஜயம்

சந்தியா வந்தனம் செய்வது எப்படி?

பொருளடக்கம்

தலைப்பு	பக்க எண்
கடவுள் வாழ்த்து	9
புராண வரலாறு	10
உற்பத்திக் காண்டம்	19
அசுர காண்டம்	156
மகேந்திர காண்டம்	254
யுத்த காண்டம்	304
தேவ காண்டம்	419
தட்ச காண்டம்	434

இந்நூலின் முழு உரிமை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தைச்
சேர்ந்தது. எனவே இந்நூலிலிருந்து எதையும் எடுத்துப்
பிரசுரிக்க முன் அனுமதிபெறுதல் வேண்டும்.

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	: Kanda Puranam
Language	: Tamil
Written by	: Editorial Board of Manimekalai Prasuram
Copyright holder	: Manimekalai Prasuram
Publisher	: Manimekalai prasuram
Edition	: First
Date of publication	: December 1980
Paper used	: White Printing 10.9 kg
Number of pages	: 501
Paper Size	: Crown
Size of the Book	: 18.5 cm X 12.5 cm
Size of the matter	: 15 cm x 9.5 cm
Price	: Rs. 23.00
Printing type point	: 10 Pt.
Printer	: Bala Printers, Madras-34
Binding	: Section with Board and Art paper Jacket
Wrapper designed	: Vinu
Subject	: Mythology of Lord Muruga

கந்த புராணம்

கடவுள் வாழ்த்து

விநாயகர்

திகிட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவோம்.

உச்சியின் மகுடம் மின்ன, ஒளிர் தர நுதலின் ஓடை,
வச்சிர மருப்பின் ஒற்றை மணிகொள் கிம்புறு வயங்க,
மெய்ச்செவிக் கீகவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண்டு உற்ற
கச்சியின் விகடசக்கரக் கணபதிக்கு அன்பு செய்வாம்.

சுப்பிரமணியர்

மூவிரு முகங்கள் போற்றி! முகம் பொழி கருணை போற்றி!
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள் போற்றி! காஞ்சி
மாவடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி! அன்னான்
சேவலும்மயிலும் போற்றி! திருக்கைவேல் போற்றி! போற்றி!

புராண வரலாறு

பெருமை பொருந்திய பூமண்டலமானது, மலர் நிறைந்த தடாகமாகவும், குடிவளமும் வயல்வளமும் சிறந்தோங்கிய தண்டக நாடானது, தாமரை மலராகவும் திகழ, அம்மலரில் வாசஞ்செய்யும் இலக்குமிக்கு ஒப்பாக விளங்குவது காஞ்சிப்பதியாகும்.

இத்தகைய காஞ்சிப்பதியில், விஷ்ணுவும் பிரம்மனும் மற்ற தேவாதிதேவர்களும் பல்லாண்டிசைகளைப் பாடி போற்றுவதற்காகக் கருடன்மீதும், அன்னத்தின்மீதும் ஆரோகணித்து உலவித் துதித்திருப்பதனால் காஞ்சிபுரமானது, பிரமனது மனோவதியைப் போலவும், விஷ்ணுவின் ஸ்ரீவைகுந்தத்தைப் போலவும், வேதசாத்திரங்களைக் கரைகண்ட பிரகஸ்பதியுடன் தேவேந்திரன் விண்ணவர் கூட்டங்கள் சூழ, அந்தத் தலத்தில் வசிப்பதால், பொன்னகரத்துக்கு இணையாகவும், கின்னரர், சித்தர், காந்தருவாதியர் பிரிவின்றி அமர்ந்திருப்பதால் அவர்களது பதிகளைப்போலவும், ஆதிசேடன் முதலான நாகராசர்கள் இருப்பதால் பாதலம், முதலான அவர்களது பதியைப்போலவும், அஷ்டநிசைக் காவலரும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களும் இருப்பதால், அவர்களது பதங்களைப் போலவும், வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் சந்திர ஆதித்தனாதியரான நவக்கிரகங்களும் மற்றையோரும் இருப்பதால் அண்டத்தைப் போலவும் விளங்குகிறதென்று பல பெரியோர்கள் புகழ்வார்கள்.

மேலும் காஞ்சிப் பதியானது, ஷண்மதங்களிலுஞ் சிரேஷ்டமான சைவ சமயத்தினாலன்றி மோட்சப் பதவியினை அடைவது அரிது என்பதையறிந்து, பிறருக்குத் தம் சமயத்தினை யடிப்பவர் போற் காட்டி, கற்களையே மலர்களாகக் கொண்டு, பக்தியுடன் தினந்தோறும் சிவலிங்கத்தின் மீது எறிந்து, பரமனது பாதார விந்த நிழலைப் பெற்ற சாக்கிய நாயனாரும் அடியார்களுடைய ஆடைகளை வெளுத்துத்தரும் பக்தியைச் சோதிக்கக் கர்த்தன் திருவுளங்

புரண வரலாறு

கொண்டு, திருத்தொண்டர் கோலமாக எழுந்தருளித் தமது ஆடையைத்தந்து, மழையினை உண்டாக்கித் தடை செய்ததனால், ஒரு பாதையில் தமது தலையினை மோதப் பரமன் தமது திருக்கரத்தை நீட்டிக்காத்து, இரட்சிக்கும் பேறடைந்த திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனாரும் மோட்சம் பெற்ற தலமாகும். இதுவுந்தவிர, பரமன் விழிகளை மூடியதனால் உண்டாகிய பாதகத்தை நீக்கப் பார்வதியார் காசியிற் சென்று அறம் வளர்த்துக் கை கூடாமையினால், இந்தத் தலத்துக்கு வந்து இத்தலத்தில் எழுந்தருளி, மாமரத்தின் அடியில் வீற்றிருக்குஞ் சிவ பெருமானை வழிபட்டு இஷ்டசித்திகளைப் பெற்று, இன்னமும் தவஞ் செய்திருக்கின்ற படியால் அதனுக்கதுவே ஒப்பானது. ஜீவராசிகள் கடைத்தேறத் திருவுளங்கொண்டு, லோக நாயகி, அறம் வளர்த்த சாலைக்கு அருகே பரமனை நோக்கித் தவஞ் செய்த பிலத்துக் கண் விளங்கும் ஆலயத்தமர்ந்து, காமாட்சியம்மனெனப் பெயர் பெற்று அரிய வழிபாடுகளைச் செய்து வருவதை விரும்பிச் சிவபிரான் அனந்த கலைகளுடன் அத்தலத்தில் என்றும் திகழ்கின்றார்.

இத்தகைய சிறப்புக்களைப் பெற்ற கச்சிப்பதியை நிகர்த்த தலம் மூவுலகங்களிலும் கிடையாது. பரமன், விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன், காளி முதலானோருக்கு வாச யோக்கியமானது.

இக்காஞ்சிப் பதியில் முக்தியை விரும்பிப் பூசித்தும், வலம் வந்தும், அலகிடல், மெழுகிடல் முதலான திருப் பணிகளைச் செய்தும் வருகின்ற பக்தர்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றித் தரவல்ல ஆலயங்கள் பலவுண்டு. அவற்றுள் பரமசிவன் எழுந்தருளிய ஆலயங்கள் இருபது. விஷ்ணுவுக்குரிய ஆலயங்கள் எட்டு. மற்ற தேவர்களுக்குப் பல ஆலயங்கள் உண்டு.

கச்சிப்பதியின் நடுப்பிரதேசத்தில் பார்வதியார் வீற்றிருக்கும் காமக் கோட்டத்தினைப் போன்று, தென்பிரதேசத்தில் குமரக்கோட்டம் ஒன்றுண்டு. அங்கே சிவ பெருமானின் அக்கினி விழிகளில் அவதரித்த முருகப் பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளார்.

இத்தகைய மகிமையினைப் பெற்ற காஞ்சிமாநகரத்தில் பிரமன் தனது உள்ளம் புனிதமடைய, விஷ்ணு ஆமையுருவினைக் கொண்டு பூசித்த கச்சபாலயத்தில் வீற்றிருக்கும் பரமனைக் கலைமகள் சமேதனாய் வழிபட்டிருக்கின்ற தருவாயில், இல்லறங்களை வழுவில்லாமல், நடத்திய முனிவர்கள் அங்கு வந்து சேவித்துப் போற்றி, விண்ணப்பம் செய்தனர். அதாவது:— “சுவாமி! இதுபரியந்தம் கிரஹஸ்தாசிரமத்து நின்றோம். இனி அரிய தவங்களைச் செய்து, முக்தியினை அடைய விருப்பமுற்றோம். ஆகையால் அதற்குச் சிரேஷ்டமான ஸ்தலமொன்றை அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டும்” என்று போற்ற, பிரமன் இரங்கி ஒரு தருப்பைப் புல்லினை வட்டமாக்கி உருட்டிவிட்டு “மாதவரே! இதனைத் தொடர்ந்து போவீராக. இது நின்ற இடம் புனிதமும் பவித்திரமும் நிறைந்த இடமாகும். அத்தலத்தில் வசித்து நீங்கள் தவஞ் செய்யக் கடவீர்!” என்று திருவாய் மலர்ந்தவுடன், அந்தத் தவமுனிவர்கள், பிரமனைச் சேவித்து, விடைபெற்று, அந்தத் தருப்பைச் சக்கரத்தின் பின்னால் சென்று, அது நின்ற இடத்தினை முக்கியமாகக் கொண்டு, அரிய தவங்கள், வேள்விகள் ஆகியவற்றைச் செய்து வந்தார்கள்.

தருப்பையின் காரணத்தால் உண்டானதால் அந்த இடம் நைமிசாரண்யம் என்று வழங்கப்பெற்றது. தருப்பைப் புற்கள் நிறைந்த காடு என்பதே அதன் பொருள். அங்கு தங்கிய அந்த முனிவர்கள், வேத ஒழுக்கப்படி, அரிய தவங்களைச் செய்த வண்ணம், உயர்ந்தோராக இருப்பதைக் கருக்கு நிகரான சூதபுராணிகர் அறிந்து, அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளுவதைக் கண்ட அந்தத் தவமுனிவர்கள், அவரை எதிர் கொண்டழைத்துச் சேவித்துப் போற்றி, “தேவரீர், அடியோர்களை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி வந்தபடியால், இந்தத் தலம் மேலும் புனிதமாயிற்று. நாங்களும் கிருத்தார்த்தர்களானோம்!” என்று அளவற்ற உபசாரங்களைச் சொல்லிவிட்டு, தங்கள் ஆசிரமத்திற்கு அவரை அழைத்துச் சென்று தருப்பை ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, அர்க்கிய பாத்தியாதி விதிகளிற் பூசித்து,

புராண வரலாறு

“சுவாமி! பிரமன் அருளியவாறு இந்த இடத்தினைச் சேர்ந்து, இத்தினம் வரைக்கும் செய்த தவப்பேற்றினால் உம்மைத் தரிசித்த நாங்கள் புனிதராணோம்” என்று வாழ்த்தினார். அதைக் கேட்ட சூதபுராணிகர், களித்து கிருபா நிதியாகிய பரமசிவத்தைத் தியானித்து “நோக்கரிய ஞானத்தை உனர்ந்த மகத்துக்களே! உங்கள் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்வது என் போன்றவர்கள் இம்மையில் பெறும் பயனாகும். உங்களைக் காணவே நாம் விரும்பி வந்தோம்” என்றார்.

உடனே, நைமிசாரண்ய வாசிகள் மன மகிழ்ந்து அவரை வணங்கி, “சுவாமி! வேத வியாசரிடத்தில் கற்ற மாணவர்களில் நீங்களே முக்கியமானவர். வேதா கமங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலியவற்றைத் தெளிவாக அறிந்தவர்கள். உங்களிடம் சூரபதுமனை வென்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளினது திருவிளையாடல்களைக் கேட்க, வெகுகாலமாகவே விருப்ப முடையவர்களாக இருக்கிறோம். தாங்கள் கிருபை செய்து போதிக்க வேண்டும்” என்றனர்.

உடனே சூதபுராணிகர் அக்கினியிலிட்ட மெழுகைப் போன்று மனமுருகி, திரேக பரவசராய், ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக, ஆசிரியர் திருவடிகளைச் சிந்தித்து, தவமுனிவர்களை நோக்கி “இராஜபுத்திரன், குருபுத்திரன், தனதுபுத்திரன், போதிக்க வல்லதைக் கிரகிக்க வல்லவன், ஒருவர்க்கு உணர்த்துந் திறத்தைப் பெற்றவன், தமக்குத் தொண்டு செய்பவன் ஆகிய இவ்வறுவருக்கும் நூல்களை உணர்த்த வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையால் பக்தி விசுவாசமுடைய உங்களுக்கு ஸ்ரீ சுந்தரபுராணத்தைச் சொல்கிறேன். இந்தச் சரித்திரங்களை விரிவாக விளக்குவோரும் பக்தியுடன் படிக்கக் கேட்டு ஆனந்தமடைபவரும் எளிதில் சகல ஐசுவரியங்களையும் மோட்சத்தையும் பெற்று உய்வார்கள். அத்தகைய பேற்றினை அடைவிக்கும் மகத்துவமுள்ள இந்தப் பெருங் கதையினை, ஐம்புலன்களும் ஒருமித்த பக்தியுணர்வுடன் கேட்பீர்களாக!” என்று சொல்லத் துவக்கினார்.

“முன்னமொரு காலத்தில், சொர்க்கமத்திய பாதலங்களிலமர்ந்த பிரானிகள் செய்த பிராப்த தர்ம சம்பந்தத்தினால், அளவுபடாத வேதங்கள் அனைத்தும் ஆதிகந்தம் பதக்கிரமங்கள் தடுமாறிச் சிதறிய காரணத்தினால், தேவரும் முனிவரும் மருண்டனர். திரிநேந்திரதாரியான சிவபெருமானின் திருவருட் கருணையினால் அந்த மறைகள், முதலில் தோன்றியவாறே பரவிக் காட்ட, அதில் ஒழுக்கங்கள் யாவையுஞ் சங்கையற ஆராய்ந்து ஒழுங்குபெறக் கூறுவது தேவர்களுக்கும் அரியதாகையால், விண்ணவர், தவத்தர் மாவிடர் முதலானோர் ஞானவிளக்கமின்றி வேத வாய்மைகளினின்றும் மாறிப் பல தீய செயல்களை அனுசரித்து, அவற்றுக்கு ஏற்பச் சில மோகன சாஸ்திரங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, பூவுலகில் முக்கியமாக வழங்கிவரும் தருமங்கள் அத்தனையும் கொடிய பாசவினையென்று கருதி நீக்கி, பாதகங்களுக்கு ஏதுவான மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிக்கச் சகலரும் அதனைத் தொடர்ந்து செய்துவருவதை, விஷ்ணுவும் பிரம்மனுங்கண்டு, பரசிவசுபீட்சமின்றி இந்த மாறுபாடு நீங்காதென்று நிச்சயித்து, இந்திரன் முதலான தேவர்களுடன் திருக்கயிலையை அடைந்து, சிவகணங்கள் போற்ற, முதல் வாயிலில் தமது ஆணையைச் செலுத்தி, வீற்றிருக்கும் நந்தி தேவரைச் சேவித்து “எங்கள் வரவை பரமனுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினர்.

உடனே, நந்தி தேவர் அவர்களை அந்த இடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு, கர்த்தாது சன்னிதானத்தை யடைந்து வணங்கி கேசவன் முதலானோர் வரவை விண்ணப்பஞ் செய்து, அனுமதி பெற்று வந்து, “உங்களைச் சபைக்கு வருமாறு பரமசிவனார் கட்டளையிட்டு அருளினார்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஆனந்தமடைந்த பிரம்மா விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் சிவகணங்கள் காவல் செய்து கொண்டிருந்த பல வாயில்களைக் கடந்து, சிவ பெருமானைத் தரிசித்து, விழிகளில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக, அவரது திருவடிகளில் கற்பக மலர்களைச் சொறிந்து, வணங்கி,

புராண வரலாறு

வேதாகம வாக்கியங்களினால் போற்றி, கரங்கூப்பி நிற்க, அவர்கள்மீது கர்த்தர் கிருபா, கடாட்சம் வைத்துக் கட்டளை யிட்டவாறே தத்தமக்குரிய இடங்களில் இருந்தபின்பு “உங்கள் செய்கைகள் குறைவற நடந்து வருகின்றனவோ?” என்று கேட்க, மஹா விஷ்ணு எழுந்து, “தேவரீர் திருவுள்ளப்படி எங்களது செயல்கள் குறைவின்றி நிகழ்கின்றன. ஆயினும் பூமியிலுள்ள தபோதனர்களும் மானிடரும் மோகன சாஸ்திரத்திற்பட்டுத் தேவரீரைப் பரம் என நினைத்து தங்கள் கட்டளைகளை நடத்திவரும் என்னையும் பிரம்மனையும் சிலர் கர்த்தன் என்று கருதித் தொழுகின்றனர். சிலர் மற்ற தேவர்களுடன் தேவரீரைச் சமம் எனத் துணிவு கொண்டுள்ளனர். கால கருமங்களைக் கடந்த கடவுளும் ஆதி மூர்த்தியும் உண்டோ என்று சிலர் அவமதிக்கின்றனர். கடவுள் வேறில்லை. அன்பே கடவுள், அறமே கடவுள், ஒன்றே கடவுள், கற்ற சாஸ்திர உணர்ச்சியே நித்தியம் என்று கருதுகின்றனர். சிலர் ஆகம விதிப்படி விபூதி, உருத்திராட்சங்கள் அணிவதை மறந்து தங்களுக்கு இஷ்டமானவற்றை அணிகின்றனர். சிலர் உண்ணல், உடுத்தல், புணர்தல், சுளித்தல் இவைகளையே மோட்சம் என்றும் அவற்றைத் தவிர வேறு முக்தி இருக்கிறதென்பதை அஞ்ஞானம் என்றும் நினைக்கின்றனர். எனவே, ஜீவராசிகளின் மையலை நீக்கி, அருளி, தேவரீர் திருப்பாத கமலங்களைக் கருதி மோட்ச வீடடையும் வண்ணம் கிருபை செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

சிவபெருமான் திருமாலே நோக்கி, “உனது கலைகளில் ஒன்றைக்கொண்டு பூமியின்கண் அவதரித்து, பதக்கிரமங்கள் தடுமாறிய வேதங்களைச் சேகரித்து, நான்கு வகைப்படுத்தி தகுதியான ரிஷிகளுக்கு அவற்றைப் போதித்து அவர்களால் ஆன்மகோடிகளின் சிற்றுணர்வை மாற்றி புனிதராக்குவாயாக. ஆகமம் என்ற ஒரு சாஸ்திரம் இருக்கின்றது. அது நமது பெருமைகளையே முக்கியமாக விளக்கும். அதுவன்றியும் வாசித்தவரை புனிதராகச் செய்யும் மவித்திரமான பதினெண் புராணங்கள் உள்ளன.

அவற்றை நாம் நந்திக்கு அருளிப்பிடுக்கின்றனம். அவன் சனக்குமாரருக்கு வான்முறையாகப் போதித்து இருக்கிறான். அவனிடத்திலிருந்து, அந்தப் புராணங்களை அறிந்து, சகலருக்கும் ஓதி, அறிவு விளங்கச் செய்யக் கடவாய்!" என்று திருவருள் செய்தார். பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள், சிவபெருமானை வணங்கி விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

விஷ்ணு, வைகுந்தத்துக்கு எழுந்தருளினார். சிவ காலஞ் சென்று பூமியில் பராசரர் ஒருநாள் அதிகாலையில் கங்கையைக் கடக்க, ஓடம் ஏறியவராய், அதைச் செலுத்திய மச்சகந்தியினது அழகைக் கண்டு மோகித்து, அவளைச் சம்மதப்படுத்தி அவளோடு கலந்து இன்புற்றார். அக்காலத்தில் விஷ்ணு, அவளது கர்ப்பத்தினுள் பிரவேசித்து தண்டு, கமண்டலத்துடன் அவதரித்து, அவர்களிடம் விடைபெற்று, இலந்தை மரங்கள் நிரம்பிய பதரிகாசிரமம் (பத்ரிநாத்) என்ற தலத்தை யடைந்தார். அக்காரணத்தாலேயே வாத்தாராயணர் என்ற திருநாமத்தையும் பெற்று, பரமசிவ கட்டாட்சத்தினால் வேதாகமங்களை ஒருவரிடத்தும் ஓதாது உணர்ந்து, வேதத்தை நான்கு வகைப்படுத்தி அச்செய்கையினால் வேதவியாசர் என்ற நாமமும் பெற்று, அதற்குப் பிறகு சனத் குமாரரிடத்தில் பதினெண் புராணங்களையும் வாசித்து, வேதப்பொருள்களை மகத்துக்களுக்குப் போதிக்கத்தக்கதாய் பல வேதாந்தங்கட்களையும் சூத்திரங்களாக்கிய பிறகு, பயிலர், வைசம்பாயனர், ஜெயினி, சுமந்து என்ற நால்வருக்கும் வேதங்கள் நான்கையும் போதித்து, அவற்றின் சூத்திரங்களையும் அவற்றுக்குறியவருக்கு வான்முறையாகப் போதிக்கக் கட்டினாயிட்டார். அவர்களும் அவ்வாறே பரிபக்குவர்களுக்கு உணர்த்தினர். அதற்குப் பிறகு, அவரது அனுமதியினால் அவற்றை சாது சங்கத்தினருக்கு உரைத்து வருகின்றேன். இவ்விதமாகவே, வேதாகமங்களும் புராணங்களும் உலகில் பரவின.

மேற்கூறிய புராணத் தொகையில், பரமேசுவரனின் பெருமைகளைத் துதிப்பன பத்து: விஷ்ணுவுக்கு உரியவை நான்கு; பிரமனுக்கு இரண்டு; சூரியனுக்கு ஒன்று, அக்கிவிக்கு ஒன்று ஆகும். சிவபுராணங்களாவன: சைவம், பவிஷ்யம், மார்க்கண்டேயம், இலிங்கம், ஸ்காந்தம், வராகம், வாமனம், மச்சம், கூர்மம், பிரம்மாண்டம் முதலியனவாகும்.

சிவபுராணங்கள் பத்தினுள் ஸ்காந்தம் என்ற புராணமே மிகச் சிறந்து விளங்குவதாகும். இஃது ஆறு சம்ஹிதைகளைக் கொண்டது. அந்த ஆறு சம்ஹிதைகளுள் கங்கா சம்ஹிதை, பன்னிரண்டு பிரிவுகளையுடையது. அவற்றில் சிவரஹஸ்ய காண்டமே முதன்மை வாய்ந்தது. அச்சிவரஹஸ்ய காண்டம் உற்பத்திக் காண்டம், அசுர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தட்ச காண்டம், உபதேச காண்டம் என்ற ஏழு காண்டங்களை யுடையது!'' என்று கூறினார்.

இவ்வாறு, ஏழுகாண்டங்களாக உள்ள ஸ்ரீ கந்த புராணத்தை சூதமுனிவர், நைமிசாரண்ய முனிவர்களுக்குக் கூறத்துவங்கி, குமரக்கடவுளின் அவதாரத்தையும் அவர், தேவாதியருக்கு இடுக்கண் செய்துவந்த சூரபதுமன் முதலானவர்களை அழித்துத் தேவர்களைக் காத்த வரலாறுகளையும் தெய்வயானையையும் வள்ளியம்மையையும் திருமணம் செய்துகொண்ட வரலாறுகளையும் விரித்துரைத்தார். இதுவே, புராண வரலாறு ஆகும்.

ஸ்காந்தம் என்ற வடமொழிக் காவியத்தைக் கந்த புராணம் என்ற பெயரில் கச்சியப்ப சிவாசாரியார் தமிழில் கவிதை வடிவில் இயற்றியுள்ளார். கந்த புராணம் லக்ஷம் கிரந்தங்களையுடையது. தமிழ் மொழிக்குள்ள ஆற்றல் அனைத்தையும் கந்தபுராணம் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டது. படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத சுவைதரவல்லது கச்சியப்பர் தந்த காப்பியம்.

ஆனால், இலக்கண இலக்கியப் புலமை பெற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்கும் பயன்படும் வகையில் அது அமையவில்லை. அந்தக் குறையை அகற்றி, பாடல்களாக உள்ளவற்றை உரைநடைத் தமிழில் சாதாரணமாக எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தோர் எல்லோருமே கந்தபுராணக் கதையை படித்து, பக்தி நெறியை வளர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் யாவரும் எளிதில் படித்து இன்புறுமாறு, இந்நூல் எழுதப் பெற்றுள்ளது.

கந்தபுராணத்தின் முக்கியமான உள்ளீடு நன்றி மறவாமையேயாகும். சிவபெருமான் வழங்கிய எண்ணிலாத வரங்களைப் பெற்ற சூரபன்மன், அந்த நன்றியை மறந்து, சிவ குமாரனுடன் போர் புரிந்தான். அதனால் குலத்துடன் அழிந்தான்.

நன்றி மறந்தவனை கொல்லக் கூற்றவன் வேண்டாம். அவன் மறந்த நன்றியே அவனை அழித்துவிடும். எனவே, வானோரும் போற்றும் கந்தபுராணத்தை ஏனோரும் படித்து, நன்றி மறவாமை என்ற நல்லறத்தைப் பேணி, கந்தனது கிருபானந்தவாரியில் மூழ்கிக் களிப்பார்களாக.

உற்பத்திக் காண்டம்

திருக்கைலாயப் படலம்

பாச நீங்கித்தன் பாற்படு நல்லருள்
ஈச னல்கு மியல்பென வெய்தினோர்
தேச மாற்றிச் சிறந்ததன் மெய்யொளி
வீச கின்றது வெள்ளியங் குன்றமே!

குதபுராணிகர் சொல்கிறார்: கேளீர், செளனகாதி முனிவர்களே! இப்போது நான் சொல்லவிருக்கும் புராண சரித்திரங்களைப் பக்தியூர்வமாகக் கேட்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும் புண்ணியத்தின் வலிமையினை, அது எப்படிப் பட்டது என்று எடுத்துச் சொல்ல ஒருவராலுமே இயலாது. ஆகவே, ஐம்புலன்களின் வழிகளில் மனதைச் செல்ல விடாமல், ஒருமைப்பட்ட சிந்தையுடன், நான் சொல்வதை கேட்பீர்களாக.

சிவசுப்பிரமணியப் பெருமான் தோன்றிய காரணத்தைச் சொல்வதற்கு முன்னதாக, எமது கர்த்தராதிய சிவ பெருமான் வீற்றிருக்கும் வெள்ளியங்கிரியின் பெருமைகள் சிலவற்றைச் சொல்கிறேன். கங்கையை அணிந்திருக்கும் ஜடாதரராகிய சிவபெருமான் அணியத்தந்த திருநீரைப் போலவும், அவருடைய ரிஷப வாகனத்தைப் போலவும் அக் கடவுளின் அன்பர்களுடைய தூய்மையான உள்ளத்தைப் போலவும், பூமிகாவிஷ்ணு, பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருப் பாற்கடலே தனது அன்பின் காரணமாக சிவபெருமானுக்கு ஓர் அழகிய பீடமாக வந்தமைந்ததைப் போலவும், சோடச கலைகளையுடைய சந்திரர்கள், பல அண்டங்களிலிருந்தும் வந்துபரமனைச் சேவிக்கக்காத்திருப்பதைப் போலவும் சுகழ தவளநிறமும் நெற்றிவிழியும் சதுர்புஜங்களும் பல வளங்களும் பரமசிவத்தின் அருள் வலிமையினால் பெற்று கையில் பிரம்பினைத் தாங்கிக் கர்த்தர் திருவருளைச் செலுத்திவரும்

நந்திதேவர் காவல் கொண்டு வீற்றிருக்கும் பெருமையினைப் பெற்று, மஹாபயபக்தியோடு பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் சப்தரிஷிகளும் எக்காலத்திலும் நெருங்கிச் சூழ்ந்திருக்க இவிய துதிகளால் போற்றிப் புகழவும் அரம்பையர்கள் ஆடலும் விஞ்சையர்களின் பாடலும் ஈசானமூர்த்தி முதலியவர்கள் ஐய ஐய வென்று வாழ்த்தும் வாழ்த்தொலிகளும் அதிகரித்து, கீழ் ஏழ் உலகங்களையும் கடந்து ஆழ்ந்து, மேலுலகங்களை உருவ ஒங்கி அண்ட கோளகையின் அடிமுகங்களைக் கலந்து, சர்வ சங்கம காலத்தில் சகல புவனமுஞ் சராசரங்களும் அலையப் படினும் கொன்றை மாலையணிந்த சிவக்கொழுந்தைப் போலச் சலனமற்றதாய், சகலருக்கும் காட்சிதந்து சோலைகள், நந்தவனங்கள், அருவிகள், முனிவர்கள் வாசஞ் செய்யும் குகைகள் அனைத்தையும் பெற்று விளங்குவது—திருக்கலாயமலையாகும்.

அந்தத் திருக்கலாயத்தின் நடுவிலே, சொர்ணமயமாக வானத்தை அளாவிய பொன்மதிலும் விசாலமாகவும் ஆழமாகவும் சூழ்ந்திருக்கும் அகழி முதலிய உறுப்புகளும் தோன்ற, அதன் மத்தியில் கோடிகூரியப் பிரகாசமாய்ச் சிறந்த ரத்தின மணிவகைகளினால் ஜோடிக்கப் பெற்ற விசாலமான மண்டபம் ஒன்றுண்டு. அதன் முகப்பில் சிங்கங்களினால் தாங்கப்பெற்று துவ்விய மணியினங்களாற் செய்த ஆசனம் ஒன்றுண்டு. அதன்மீது, பரமேஸ்வரி இடது பாகத்தில் விளங்க, வேத நாயகனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில், தும்புரு, நாரதர் முதலியவர்கள் யாழினை மீட்டவும், விஞ்சையரும் மகத்துக்களும் கர்த்தரது புகழினைப் பாடித் துதிக்கவும், பரமனது ஐடாமகுடத்தில் வீற்றிருக்கும் கங்காபவானியை மற்ற நதிகள் போற்றிப் புகழ்ந்து வணங்குவதைப்போல, கணநாதர்கள் இரண்டு பக்கங்களிலும் நின்று, வெண்சாமரைகளை வீசவும் பலகணங்கள் ஆலவட்டம் வீசவும் பலர் தவள குடை பிடிக்கவும், இதுபோன்ற ஆடம்பரங்கள் மேன்மேலும் நடந்து வரும்போது; பரம

சிவத்தை வழிபட்டு, அவரது அனுக்ரஹத்தைப் பூரணமாகப் பெற்றிருக்கின்ற கணுதிபதிகள், உருத்திரர், பூதநாயகர் முதலியவர்கள், கர்த்தரின் இறையனுபவத்தைத் துதித்து கைகளைக் கூப்பிய வண்ணம் எதிரில் நிற்க, அவர்களைக் கிருபையுடன் பார்த்த தீன தயாபரனாகிய பரமேஸ்வரன் கொலுவிருந்த சமயத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை நான் அறிந்தமட்டும் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.

பார்வதிப் படலம்

“சொனகாதி முனிவர்களே! இத்தகைய திருக்கோலத்துடன் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சமயத்தில், உலகநாயகியான அன்னை பராசக்தியானவள், தன் மனத்திலே ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டு, சிவபெருமானின் திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, “ஓ நாயகனே! அடியேனது மனக்கவலையைப் போக்கித் திருவருள் செய்ய வேண்டும். அதாவது, தங்களைச் சிறிதேனும் மதியாமல், தங்களை இசுழ்ந்து அபராதஞ் செய்த அபராதியான துஷ்ணிடத்தில் நான் பல நாட்கள் வளர்ந்தவள். அவனுடையபெண் என்னும் பொருளுள்ள தாட்சாயணி என்ற பெயரையும் அடியேன் பெற்றிருக்கிறேன். ஆகையால் அந்தப்பெயரையும் அவனால் வளர்க்கப்பெற்ற இந்த எனது உடலையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்க நான் பயப்படுகிறேன். ஆகவே, இந்தக் கவலை நீங்கி, நான் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதற்குத் தேவரீராகிய தாங்கள் தான் காட்சிக்க வேண்டும்” என்று ஜகன்மாதாவாகிய தேவி விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டாள்.

உடனே சிவபெருமான் புன்னகையுடன் தேவியை நோக்கி “ஓ சங்கரீ! உன்னுடைய பக்தி விசுவாசத்தையாம் மெச்சினோம். உனது கருத்துக்கேற்ப பலராலும் புகழப்பெறும் பார்வதராஜன் உன்னையே பெண்ணாகப்

பெற்றுப் போற்றி வளர்த்து பின்னர், நமக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று அரிய தவங்களைச் செய்து வருகிறான். ஆகையால் அவனது மனக் கருத்து நிறைவேறவும் உனது மனவாட்டம் தீரவும் நீ இந்த வருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு, குழந்தையாக அவனிடத்தில் சேருவாயாகில், உன்னை அவன் மன மகிழ்ச்சியுடன் தனக்குப் புத்திரியாக பராசக்தியே பிறந்துவிட்டாள் என்பதால் சகல சிறப்புகளுடன் உன்னைப் போற்றி வளர்ப்பான். உனக்கு ஐந்தாண்டுகள் நிறையும்போது, நமது கடாட்சத்தினால் விவேகந்தோன்றி நம்மையே திருமணஞ்செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்துடையவளாய் அரிய தவங்களைச் செய்யக்கடவை. அப்போது நான் அந்தத் தலத்தில் எழுந்தருளி, உனது தவத்தைச் சோதித்த பிறகு, தேவ கணங்கள் குழ, திருக்கையிலையைக் கடந்து, இமய மலையைச் சேர்ந்து உன்னை வேத விதிப்படிக்குத் திருக்கலியாணஞ் செய்து கொண்டு பழையபடி இவ்விடஞ் சேர்வோம்” என்றார்.

இவ்வாறு தேவியின் கருத்து முடியும் மார்க்கத்தினைக் காட்டிய பரமனை, மீண்டும் வணங்கித் “தேவரீர் கட்டளைப்படி நான் நடக்க, அடியேனுக்கு விடையளிக்க வேண்டும்” என்று தேவியார், பரமனைத் துதித்து, அவரது அனுக்கிரஹத்தினைப் பெற்று, திருக்கயிலையைவிட்டு நீங்கி, இமயவரையைச் சேர்ந்தாள்.

சொனகாதி முனிவர்களே இனி அந்த இமய மலையின் சிறப்பினைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள். அந்த இமய மலையானது வானத்தை முட்டும் உன்னதமும் பாதாளம் வரையில் ஆழ்ந்த விஸ்தீரணமுமான பரப்பையுடையதாய் மகத்துக்கள், தபோநிதிகள், கின்னரர்கள், வித்தியாதரர்களுக்கு இருப்பிடமாக விளங்கியது. தேவதாருக்கள், சந்தனம், பாரிஜாதம், அகில், மா, பலா, கொன்றை, கமுகு, வாழை முதலிய தோப்புகள் சோலைகள் மலிந்து, காமதேனு முதலிய தெய்விக மிருகங்களும் அன்னம் போன்ற சிறந்த

பறவைகளும் வசிக்குமிடமாக பல்லாயிரம் பொற் கரங்கள் குரியணைப்போலப் பிரகாசித்து விளங்குகின்றது. அந்த மலையிலுள்ள விசாலமான தொரு தாமரைத் தடாகத்தின் கரையிலே, ஒரு புஷ்பச் சோலையில் பர்வதராஜன் தவத்திலிருந்து, பரமேஸ்வரியே தனக்குப் புத்திரியாகவும் சிவ பெருமான் எழுந்தருளி அவளை விவாஹஞ் செய்து கொண்டு போகவும் வேண்டும் என்று நினைந்து, பற்பல காலமாக தவமியற்றி வருகின்ற சமயத்தில், ஒரு நாள் அதிகாலையில், கங்கையில் நீராடிக் குளித்து அவன் எழுந்து பார்க்குமிடத்தில், அருகிலிருந்த வெண்தாமரை மலரினைத் தொட்டிலாகவும் அலைகளானவை தாலாட்டவும், சராசரப்பிரபஞ்சங்கள் அனைத்தையும் ஈன்றற்குறிய லோக மாதாவான பராபரை, திருமுகம், திருக்கைகள் திருப்பாதங்கள் முதலியவை செந்தாமரை மலரை பழித்து விளங்கும் திருக்கோலத்துடன் அழகானதொரு குழந்தையின் வடிவங்கொண்டு, வினையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, வியந்து சிவபெருமானே நமது தவத்துக்கு இரங்கி, அனுக்கிரஹஞ் செய்ய என்னை ஈடேற்றுவதற்காகவே, பராசக்தியானவள் இந்தத் திருக்கோலத்துடன் எழுந்தருளியிருக்கிறாள். அடியேன் கிருதார்த்தனானேன் என்று ஆனந்தமும் அன்பும் பெருக, அந்தக் குழந்தையை—பயபக்தியுடன் தன்னிரு கரங்களாலும் ஏந்தி லோகநாயகியாகிய பராசக்தியை குழந்தையாக அடைந்த மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தை, அவன் அந்த இடத்தைவிட்டு தனது நகரத்துக்கு வந்து, அரண்மனையினுள்ளே நுழைந்து தனது மனைவியான கற்புடைய மேனையைக் கூவியழைத்து, “நமது அன்னை வந்தாள்! எனது தவமும் உனது விரதமும் இன்றைக்கு ஈடேறியது. இந்த ஜகன் மாதாவை பத்திரமாகப் போற்றி வளர்க்கக் கடவை!” என்று கொடுத்தான். அந்தத் தெய்வீகக் குழந்தையை தன் கரங்களில் எடுத்து உச்சிமோந்து, மேனையானவள் மெய்சிலிர்க்க ஆனந்த வானியில் முழுகி, “என் தாய் வந்தனளோ, இந்த அரண்மனை என்ன புண்ணியம் செய்ததோ! நமது குலத்தினர் முடித்த சத் கருமங்களினால் இந்த தெய்வத் திரு

மகள் கிடைத்தனளோ” என்று பலப்பல களிப்பு வார்த்தைகளைப் பேசிப் பணிந்து, முத்தமிட்டு தானங்கள் பலவற்றையும் வழங்கி, திருஷ்டிப் பரிகாரமாகப் பல ஆலங்களைச் சுழற்றி வீசிய பிறகு, அந்தக் குழந்தையை தனது அந்தப்புரத்துக்குக் கொண்டு சென்றாள். அங்கு தன் கணவனைப் பார்த்து, “அரசே! நமது குலதேவதை தேவாரிக்கு எவ்விதம் கிடைத்தனள்?” என்று கேட்டாள்.

அதற்குப் பர்வதராஜன், மேனையை நோக்கி, “ஓ பெண்ணே! இவ்வீஸ்வரியைப் புத்திரியாகப் பெற வேண்டும் என்றுப் பல காலம் நாம் தவமிருந்தோம் அல்லவா! அதன் பயனாகப் பரமனருளால், இத்தினம் தாமரை மலரில் இந்தக் குழந்தைக் கோலத்தில் இருக்கக் கண்டு, இந்தக் குழந்தையை இங்கு கொண்டுவந்தேன்” என்று தெரிவித்தான்.

இருவரும் சிவபெருமானைப் பலமுறை போற்றிடுங்காலத்தில், கற்புக்கரசியான மேனையானவள், அம்மையின் பசிக்குழப்பத்தை யறிந்து, பூரித்து, கொங்கைகளில் பாலானது ஏராளமாகச் சுரந்தொழுகக் குழந்தையை மார்புறத் தழுவி குழந்தையை அணைத்து அமுதாட்டினாள். பிறகு, நகைப்பெட்டியினைத் திறந்து நவரத்தின மயமாகிய சுட்டியினைச் சாற்றி, பஞ்சாயுதப்பில்லை, சரப்பளி, முத்தின்கோவை ஆகிய நகைகளை குழந்தைக்கு அணிவித்தாள். தங்க வளையல்கள் மோதிரங்களைக் கரங்களில் பொருத்தி, அரைவடஞ் சலங்கை இடையிற் கட்டிப் பொற்றண்டை, சிலம்பு, கெச்சை, கொலுசு பாடகம், காலாடி, பீலி ஆகியவற்றைப் பாதங்களில் பூட்டி, கண்ணிரத் தரிசித்து, மகிழ்ந்து பூரிப்பினால் பெருகும் பாலைத் தெவிட்டக் கொடுத்து ஐவகை நிறமெற்றிய அன்னங்களைத் திரட்டி, அவற்றில் தீபமேற்றித் திருஷ்டிப் பரிகாரமாகச் சுழற்றி எறிந்த பிறகு, திலகப் பொட்டுமிட்டிச் சீராட்டி “என்னம்மை அலகினன், சற்று நித்திரை செய்ய வேண்டும்” என்று சிந்தித்துப் பவளக்கால்கள், வைரச் சட்டங்கள் நீலரத்தினப் பலகை ஆகியவற்றால் ஜோடித்துத்

தங்கச் சங்கிலிகளில் தொங்கும் அழகிய தொட்டிலில் கண்வளர்த்துத் தாலாட்டி, ஆசை மிகுதியினால் கண்வன் மனைவி இருவரும் மகிழ்ந்து, வளர்பிறைச் சந்திரனைப் போல வளர்த்து வந்தனர். லோகநாயகியும் பலதிருவினையாடல்களைப் புரிந்து, தாய்தந்தையர் இருவரும் களிக்கும் விதமாக அற்புதச் சின்னங்களைக் காட்டித் தவழ்ந்து, தனிர்நடையிட்டுப் பொன்னாசலில் விளையாடிச் சப்பாணி கொட்டி, அம்புலியைக் கூவிக் குதலைமொழியினைப் பேசி வருகின்ற நாட்களில், ஐந்தாண்டுகள் பூர்த்தியானவுடன் முன்னம் தமக்கு அனுக்கிரஹம் செய்திருந்த பரமசிவத்தின் கடாட்சத்தை நினைத்தவளாய், தன் கருத்து நிறைவுபெறத் தக்கதாகத் தவஞ் செய்யும் கருத்தோடு, ஒரு நாள் தன் தந்தையான பருவதராஜனிடம் சென்று, அமுதமும் கிளிவும் நாணக் கொஞ்சிய மொழிகளால் "அத்தனே! நான் முக்கண்ணராகிற பரமேஸ்வரனை மணம் புரிவதாகத் தவ விரதங்களைச் செய்து முடிக்க நினைத்தமையால் அதற்குத் தகுதியாக இந்தப் பருவதச் சாரலில் ஒரு பர்ணசாலை அமைத்து அவ்விடத்துக்கு என்னை அனுப்பவேண்டும்" என்று சொன்னாள்.

அதைக்கேட்டுத் திகைப்படைந்த பருவதராஜன், "எங்கள் கண்ணே! கண்மணியே! தாயே! எங்களை நீங்கித் தவஞ் செய்வதற்கு இது தகுந்த பருவமல்ல. இன்னும் ஐந்து வயதே பூர்த்தியாகவில்லையே. மிருதுவான உனது சரீரம் பனியிலும் வெயிலிலும் காற்றிலும் தவ யிருக்கச் சகிக்குமோ! இந்த எண்ணத்தையே மறந்துவிடு. நீ நினைத்தபடி முடிப்பதற்கு இன்னுஞ் சிலகாலம் செல்ல வேண்டும். அதுவரையில் எங்கள் பாவந்தீரத் தக்கதாக இவ்விடத்திலேயே இருக்கக் கடவாய்!" என்றான். அதற்குப் பார்வதியானவள், "என்மீது கொண்டிருக்கும் வாஞ்சையினால் நீங்கள் சொன்னது உண்மையே! ஆயினுஞ் சர்வ ஆத்மாக்களையும் இரட்சிப்பவன் ஈசனல்லாது மற்றொருவர் உண்டென நினைக்கவுமாருமோ? அந்தத் துணிவினால்

அவனருளை பெறுவதற்கு, முடிக்க இருக்கின்ற தவத்தைத் தடை செய்ய வேண்டாம். துரிதமாக அதற்குத் தகுந்த இடம் ஒன்றைச் செய்யக் கடவீர்!” என்றான். அதை மறுக்க அஞ்சிய பர்வதராஜன், “தாயே! உனது மனப் படிக்குச் செய்யக்கடவை. இதோ உன் விருப்பப்படியே யாவையும் நான் செய்து முடிக்கிறேன்” என்று சொல்லி, ஏவலாட்களுக்குக் கட்டளையிட்டபின் பன்னகசாலையும் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. பிறகு தாய்தந்தையரிடம் பிரியா விடை பெற்றுச் சென்று, சிவநாதனைச் சித்தத்தில் இருத்தி பஞ்சேந்திரியங்களை ஒடுக்கி, பிராணவாயுவை மூலாதாரத்திற் நிறுத்தி, ஏகமனதாக விரதத்தினைச் செலுத்தினவளாக இருந்தனள். தாய் தந்தையரும் இடைவிடாமல் விசாரனை செய்து வந்தனர்.

கேட்டீர்களா, செளனகாதி முனிவர்களே! பரமசிவன் பராசக்தியைப் பிரிந்த பிறகு, நடத்திய திருவிளையாடல்களை இனிமேல் தொடர்ந்து சொல்லுவோம்” என்று சூத புராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

மேருப்படலம்

இவ்விதமாகப் பார்வதி தேவியார், தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, சூரபதுமனானவன் பரமசிவகடாட்சத்தினால் பெற்ற ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் இறைவனாகி, தேவர்களை யெல்லாம் வாட்டி வதைத்து, கொடுங்கோலனாக அரசு செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

பூர்வத்தில் சிவபெருமான் வடவால விருட்சத்தின் நிழலில் எழுந்தருளியிருந்தபோது, தம்மைப் போற்றி வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டபடிக்கு, வேதத்தின் அந்தப் பொருளைப் போதிக்கப்பெற்ற சனகர் முதலிய நான்கு தவ முனிவர்களும், சிலகாலம் அரிய தவங்களைச் செய்தும் மன விருத்தி ஒடுங்காத காரணத்தினால் கங்காதரரின் கட்டளைப்

படிக்குத் திருக்கயிலாயத்துக்குச் சென்று, விஷ்ணுவும், பிரமனும் தேடிக் காண்பதற்கரிய பரம்பொருளினே, ஞால நாயகனே, அம்மையப்பனை கண்குளிரக் கண்டு, மும்முறை வலம் வந்து வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

“அஞ்ஞானம் என்னும் சமுத்திரத்தில், மாயையாகிய சுழற்காற்றில் அகப்பட்டுப் பூர்வ புண்ணிய பலத்தினால், வேதப் பொருளாகிய தோணியில் ஏறியும் கரையைக் காணாமல் இதுவரையில் அலைந்திருந்தனர். போதவுணர்ச்சி உள்ளளவும் கிடைத்ததில்லை. ஆகையால், ஐயனே! அல்லற்கடலை நீக்கிப் பிழைக்கும் ஒரு உபாயத்தைப் போதிக்கவேண்டும்” என்றனர்.

அன்பர்களுக்கு இரங்கும் வள்ளலான நிலகண்டன், கிருபையுடன் அவர்களை நோக்கி, “ஓ, தவ சிரேஷ்டர்களே! உமது மனவிருத்தி வயப்படும்படிக்குச் சில சாஸ்திரங்களை நாம் உங்களுக்குப் போதிப்போம். இவ் விடத்திலேயே நீங்கள் இருக்கக் கடவீர்!” என்று ஆக்ஞாபித்தார். பிறகு, நந்திதேவரை அழைத்து, “மன்மதனைத் தவிர மற்ற தேவர்கள் யாராயினும் இங்கு வருவாராயின் அவர்களை நமது ஆலயத்தினுள் விடவேண்டாம்” என்று கட்டளையிட்டார்.

அதற்குப் பிறகு, சனகர், சனத்குமாரர், சனாதனர், சனந்தனர் என்ற அந்த நால்வரும், சிவபெருமானை வணங்கி, வாய்புதைத்து இருந்தனர். அப்போது பரமன் அவர்கள்மீது கிருபையுற்று, சதுர்வேதங்களிலிருந்து ஆதிமத்தியாந்த மாயிராநின்ற சரியை, கிரியை, யோகம் என்ற நெறிகளை சாஸ்திரயுக்தமாகப் போதித்தார். ஞானபாதத்தின் பெருமைகளையும் கிரமமாகப் போதித்தார். அதைக்கேட்ட அந்த முனிவர்கள் நால்வரும் பரமனை வணங்கி, “சதாசாரியனே! எங்களுக்கு ஞானயோக நிலையின் உண்மையினை ஆதியோடந்தமாக அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். பரமன் புன்னகை செய்தவண்ணம் அதற்கு விடை சொல்லாமல், அதன்

நிலையை வாயினுற் சொல்லி விளக்கவும் அறிவிக்கவும் கூடாததனால், “இப்படித்தான் தெரிந்து கொள்வீர்” என்று குறிப்பினால் காட்டித் தமது மார்பில் ஒரு கையை வைத்து, விரல்களினால் மோன முத்திரையைக் காட்டி, வேறொரு செய்கையுமின்றி, யோகத்தில் இருப்பதைத் தவத்தர் கண்டனர். உடனே ஞானயோகம் என்பது வாக்கியத்துக்கு அடங்காதது என்று நிச்சயித்தவர்களாய் விவபெருமானது அனுகூலத்தால் மனமானது, விஷயங்களில் செல்லாமல் வயப்படுத்திக் காத்து, அவரது திருவுருவினைச் சிந்தித்து, யாதொரு செயலுமில்லாமல், சித்திரப்பதுமைகளைப் போலத் தாமும் சின்மய முத்திரையைத் தாங்கி, யோகத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். இவ்விதம், பரமன் யோகத்திலிருந்தபோது, மௌனமாக இருந்ததால், தேவர்களும் அரம்பையர்களும் போகத்தை நீங்கியிருந்தனர். மேலும் பூமியிலுள்ள சர்வ பிராணிகளும் காம இன்பத்தை வெறுத்திருந்தன.

“கேட்டீர்களா, செளனகாதி முனிவர்களே? சிவபெருமான் தவமுனிவர் நால்வருக்கும் யோகநிலையைக் காட்டியிருந்தபோது, சர்வலோகங்களிலும் ஆண் பெண் கூட்டுறவே இல்லாமையினால் சகலத்துக்கும் பரமனே காரணகர்த்தன் என்பதற்குச் சந்தேகமும் உண்டோ? இவ்விதமாகச் சகலரும் காமவின்பம் நீங்கிப் பேடியரைப் போலாயினர். ஆண்-பெண் கூட்டுறவேயில்லாத காரணத்தினால் மன்மதனும் இரதியும் போகத்தை மறந்தனர். மூன்று உலகங்களிலும் தனது அரசாட்சியைச் செலுத்துவதையும் மறந்த மன்மதன், தன்னுடைய கரும்பு வில்லில் மலரம்புகளைத் தொடுத்துச் செலுத்தும் தனது தொழிலையும் விடுத்தான்.

நெற்பயிர் செழித்தோங்கி வளரும் பருவத்தில், மழை பெய்வது அரிதாகிவிட்டால், அதன் விர்த்தி அடங்கிச் சுதிர் வாங்காமல், பயிர்கள் எரிந்து மங்குவதைப்போல, சிவபிரானுடைய யோகத்தினால் மன்னுயிர்கள் போகத்தை

வெறுத்துக் கருவானது விருத்தியடையாமல், பிராணிகள் அனைத்தும் நாளாக நாளாகக் குறைந்து வந்தன. பிரம்மனது சிருஷ்டியும் அடங்கிப் போயிற்று. அண்டாண்ட புவன சராசரங்களும் ஒடுங்கிக் களிப்பின்றி இருந்தன. பரமன் யோகத்தில் இருந்த காலத்தில், குரபதுமன், கொடுங்கோல் செலுத்தித் தகாத செயல்களைச் செய்கின்ற உபத்திரவத்தினால் பொன்னுலம் அழிவுபட்டது. இதனால் இந்திரன் மற்றைய தேவர்களுடன் மஹாமேருவின் மலைச் சாரலில் ஒளிந்து மறைந்து கொண்டிருந்தான். அந்தத் தருணத்தில் தேவ தூதர்கள் குரபதுமனின் குமாரனாகிய பாணுகோபன், தன் குமாரனையும் தேவர்களையும் அவர்களுடைய பெண்பிள்ளைகளையும் சிறையிலிட்டதையும் சுவர்க்கலோகம், சாம்பலாக உருமாறிய காரணங்களையும் கூறக் கேட்ட இந்திரன், புத்திர சோகத்தினால் மிகவும் வாடி வருந்தினான். பிறகு, வேறு கதியேயில்லாமல், சிவபெருமானை நோக்கிப் பலநாட்கள் அரிய தவங்களைச் செய்து வந்தான்.

அப்போது சிவபெருமான் இந்திரன்மீது கிருபையுற்று, ிஷ்ப வாகனத்தில் ஆரோகணித்துப் பல கணநாட்கள் சூழ்ந்து போற்ற, இந்திரன் ஒளிந்திருந்த மஹாமேருவின் மலைச்சாரலின் பக்கமாக பவனி வருவதைக்கண்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் அவரை எதிர்கொண்டு சேவித்துப் போற்றி நின்றான். இந்திரன்மீது கருணைகொண்ட பரம சிவன் அவனை நோக்கி, “இந்திரா! நீ அளவிறந்த காலமாக அரிய விரதங்களைச் செய்து வருகின்றனை. அதற்காக நாம் மனம் மகிழ்ந்தோம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாக!” என்று திருவுளம்பற்றியபோது, இந்திரன் தன்னிரு கரங்களையும் கூப்பிக்கொண்டு, “தேவர்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆயினும் அடியேனது குறைகளைக் கேட்டருள்க. குரபதுமன் வெகு காலமாக எங்களை அலைத்துத் தகாத பணிவிடைகளைச் செய்யும்படிச் செய்வித்துக்கொண்டு, வாட்டுவதுமின்றி, சிவதினங்களுக்கு முன்னால் தன் குமாரனைக் கொண்டு,

பொன்னுலகத்தைக் கொளுத்தி என்னுடைய ஒரே புத்திரனையும் மற்றைய தேவர்களோடு கொண்டு சென்று, தன் நகரத்தில் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறான். ஆகையால், ஐயனே! தினர்கள்மீது கிருபையுற்று அவனது குலம் நாசமடையக் கொண்டு, எங்கள் சுதந்திரங்களைக் காக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குப் பரமசிவன், “தேவராசனே! நீ வருந்த வேண்டாம். ஆதியில் தட்சன் நம்மை இகழ்ந்து செய்த யாகத்திற்கு நீயும் உடன்பட்ட பாதகத்தினால், இத்தனை வருத்தங்களும் நேர்ந்துவிட்டன. அதுவும் நீங்கும் காலம் நெருங்கி விட்டது. இன்னும் சிலபோழ்தில் நம்மிடத்தில் உதிக்கப் போகிற குமாரனால், உங்கள் துன்பங்கள் அனைத்தும் தீங்கிச் சுகத்தில் இருப்பீர்கள். தைரியத்தை விட வேண்டாம்” என்று தேறுதல் சொல்லிவிட்டுப் பூதநாயகனாகிய சிவபெருமான் திருக்கயிலைக்கு எழுந்தருளினார்.

இந்திரனும் சந்திரசேகரருடைய வாக்கை நினைந்து நினைந்து களித்தவனாய், மேலும் மனத்தில் சில சங்கைகளைக் கொண்டான். “சிவபெருமான், இப்போது கூட்டினையிட்டவாறு, முடிவதற்குத்தான் சனநாதியருக்கு, யோக சாதனையினைச் செய்துகாட்டி விருப்பொழிந்திருக்கின்றனர் போலும்! பராசக்தியாரும் இமயமலையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்று கேள்விப்பட்டனம். இவர்கள் இருவருமே கூட்டறவில்லாமல் இருந்தால், இவர்களுக்கு குமாரன் எவ்விதம் தோன்றுவான்? இந்தச் சந்தேகம் தெளிய வேண்டும்” என்று துரிதமாய் மனோவதிப் பட்டணத்துக்குப்போய்த் தன் மனைவியைச் சரஸ்வதியம்ம விடத்தில் நிறுத்தித் தேவர்களுடன் சபா மண்டபத்தைச் சேர்ந்து, படைப்புத் தொழிலின்றி மனவாட்டத்துடன், சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த பிரம்மதேவரைக் கண்டு வணங்கி, வேத வாக்கியங்களினால் துதித்து நிற்கின்ற இந்திரனைப் பிரமன் பார்த்து, “இந்திரனே! அதிக சஞ்சல சித்தனாக இந்தத் தேவர்களுடன் நீ இங்கு வந்த காரணம் என்ன?” என்று வினவினார். அதற்கு இந்திரன், பிரம்ம

தேவரை நோக்கி, “கர்த்தரே! அடியோர்களுக்கு வந்திருக்கின்ற சிறுமைகளைச் சொல்லிமுடியாது. அரிய தவங்களைச் செய்து பெரும்பேறு படைத்து, இறுமாந்திருக்கின்ற சூரபதுமன் செலுத்திய கொடுங்கோல் முறையினையும், முக்கண்ணன் மோகம் நீங்கிய சனகாதி முனிவர்களுக்கு யோகத்தைக் காட்டியிருப்பதையும், சிவபெருமான், தான் செய்த தவத்திற்கு இரங்கி தனக்குக் காட்சியளித்து, அனுக்கிரஹித்துச் சென்ற செய்தியினையும் பிரம்ம தேவரிடம் விரிவாகச் சொல்லிவிட்டு, “இனிமேல் யானும் இந்தத் தேவர்களும் பிழைக்கும் வழியை நீங்கள்தான் கட்டினாயிடவேண்டும்” என்று கேட்டபின், அதற்குப் பிரம்மதேவர், மனமிரங்கி, “ஓ, இந்திரனே! தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானுங்கூட தவமுனிவர்களைப் போலத் தாமும் யோகத்திலிருக்கிறார். நானும் விஷ்ணுவும் வாதுகூறிப் போர்செய்தபோது, எங்கள் மத்தியில் அனல் வடிவாகத் தோன்றிய தாணுவின் ஆதியந்தத்தை நாங்கள் இருவருமே தேடிக்காணாமல் அலைந்தோம். பிறகு அவரது அனுக்கிரஹத்தினால் கிருதார்த்தரானோம். அத்தகைய தேவதேவனை மற்றொரு கடவுளுக்கு நிகராகச் சொல்லவும் முடியுமோ? ஆகையால் சனகாதி யோகிகளுக்கு மோன நிலையைக் காட்டியிருப்பதும் நமது குறைகளை முடிக்கும் கிருபையினால்தான் என்று நாம் நினைக்கவேண்டும். மேலும், சந்திரசேகரனாகிய சங்கரன் முடிவில் ஜீவராசிகளைச் சங்கரிப்பதை நீ என்னவென்று எண்ணியிருக்கின்றன. அவை வெகுகாலமாகப் பிறந்தும் இறந்தும் அலைப்பட்டும் துயரங்களைத் தீர்த்துச் சிவபோழ்து அகத்திலிருக்கச் செய்யவேண்டும் என்ற கிருபையுற்றதேயாகும். அதைப்போலவே கொடிய சூரபதுமனைக் கொண்டு, நமக்கு இந்த வருத்தங்களைக் காட்டினார். அதுவும் தீர்த்தற்கரிய பாதகங்களை அனுபவிக்கச்செய்து, பிறகு சிறந்த பதவியை அனுக்கிரகஞ் செய்யும் கிருபையேயன்றோ? அதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தத்தைச் சொல்கிறேன். கேட்பாயாக:

“தந்தையாக இருப்பவன், தன் பிள்ளைக்கு ஒரு நோய் சம்பவிக்கும்போது, பிறரை வருவித்து அந்த நோயைத் தீர்ப்பான். அது அவன் பிள்ளைகளிடத்தில் காட்டும் அன்பா அல்லது கொடுமையா? அதைப்போலவே, தேவர் களுக்கு உண்டாகிய பாதகங்களைப் போக்க எண்ணி, லோகநாயகன் இந்தத் தண்டனையை நமக்குக் காட்டினார். மேலும் பாசத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்கும் நம்மிடம் தோன்றும் தீங்குகள் அனைத்தும் நீங்கும்படியான காலம் நெருங்கிவிட்டதாலேயே, நிமலன் எழுந்தருளிப் பரிவாய் உனக்கு இதனை அனுக்கிரகித்துப் போனார். அவ்வாறே இனிமேலும் அவரே நம்மை ரட்சிப்பார். அதற்கும் நாம் சில முயற்சிகளைச் செய்து முடிக்க வேண்டியிருப்பதால், நாம் மஹாவிஷ்ணுவடன் கலந்து பேசவேண்டும்” என்று கூறி, பிரம்மதேவர், தமது சுமலாசனத்தை விட்டுக் கீழே யிறங்கி, தேவராசன், இனி நாம் ஈடேறும் காலம் வந்துவிட்டது என்று களிப்படைய, விண்ணவர்கள் பின் தொடர்ந்து வர, அந்த மனோவதி நகரத்தைவிட்டு, வைகுந்தத்திற்குச் சென்றார்.

அவர்கள் வருவதைக் கண்டு, வைகுந்தத்தின் வாயிற் காவலரான துவாரபாலகர்கள், வைகுண்டபதியிடம் சென்று பிரம்மா, இந்திரன் ஆகிய இருவரும் மற்றைய தேவர்களுடன் பகவானைத் தேடி வருவதை அறிவித்தார்கள். உடனே, மஹாவிஷ்ணுவானவர் “நல்ல கார்யம். அவர்கள் அனைவரையும் நீங்கள் இங்கே அழைத்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார்.

இந்திரனும் பிரம்மதேவனும் வைகுந்தபதியை வணங்கி வழிபட்டு, அவர் அனுக்கிரஹத்தினால் அவரது வடிவினைப் பெற்ற கணக்கற்ற முக்தர்களும் நித்திய சூரிகளும் இருமருங்கிலும் நின்று துதிக்கத் தேஜோன்மயமாகிய திருமாமணி மண்டபத்தில், சிரோரத்தினங்கள் ஜ்வலிக்கும் ஆயிரம் பண மகுடங்கடையுடைய ஆதிசேஷனாகிய சீரிய சிங்காதனத்தின்மீது செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதைப் போன்ற திருவிழிகள், திருக்கரங்கள், திருவடிகள்

விளங்கும் மஹாவிஷ்ணுவானவர் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி சமேதராய் வீற்றிருப்பதைப் பிரம்மனாதியர் கண்ணுளிரக்கண்டு தரிசித்துச் சேவித்து, வேதவாச்சியங்களினால் போற்றிப் புகழ்ந்து நிற்க, பரந்தாமன் தமது புத்திரனாகிய பிரம்மனை சமீபத்திலிருந்த ஒரு பீடத்தில் அமரச்செய்து, மற்ற இந்திரன் முதலானவர்களிடத்தில் கிருபாநோக்கம் பாலித்தவராய் பிறகு, பங்கயனை நோக்கி, “மகனே! உனது சிருஷ்டிகள் இடையூறின்றி நடந்து வருகின்றன அல்லவா? வேறு ஏதேனும் விசேஷமுண்டோ?” என்று கேட்டார்.

அதற்குப் பிரம்மதேவர் சொல்லுகிறார்: ஓ ஐயனே! முன்னொருகாலம் நான் எனது சபையிலிருந்த தருணத்தில் எனது பிள்ளைகளாகிய சனகர், சனந்தனர், சனக்குமாரர், சனாதனர் ஆகிய நால்வரும் வந்தனர். அவர்களைப்பார்த்து “பெறுவதற்கு அரிய இந்தச் சிருஷ்டித் தொழிலை நடத்திக் கொண்டு, நீங்கள் நால்வரும் இங்கேயே இருப்பீர்களாக. வீணாக அலைந்து திரிவதால் என்ன பயன்?” என்று சொன்னேன். அவர்கள் அதை முக்கியமாக மனதிற்கொள்ளாமல நகைத்து, பாசமென்னுஞ் சிறையில் முழுகிப் படைப்பு என்னும் பாரவிலங்கில் அகப்பட்டு, வருந்த மாட்டோம். சிவகுருநாதனை வழிபட்டு அவனது திருவடி நிழலையே நாங்கள் சேரக்கடவோம்” என்று என் சபையை விட்டு நீங்கிப்போய் அளவற்ற காலம் அரிய தவங்களைச் செய்து முடித்துவருவதைக் கைலாசபதியானவர் அறிந்து, ரிஷப வாகனத்தில் எழுந்தருளி “உங்கள் தவத்தைக்கண்டு யாம் மகிழ்ந்து மெச்சினோம். உங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பீராக!” என்று கட்டளையிட்டார்.

அப்போது எனது குமாரர்களாகிய அவர்கள் நால்வரும் திடசித்தத்துடன் அவரை நோக்கி, “சுவாமி! அடியோங்கள் பாப ரஹிதர்களாக அழியாத பதவியினைச் சேரும்பொருட்டு, வேத நிச்சயங்களை அருளிச் செய்ய வேண்டும்” என்று போற்றினார்கள்.

சிவபெருமான், கிருபைகூர்ந்து அவர்களைத் திருக்கைலாயத்துக்கு வருவித்து, அதன் தெற்குப்பாசிசத்தில் வானத்தையளாவ வளர்ந்து திசைகளைச் சூழத் தழைத்து, குளிர்ந்த நிழலைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கின்ற வடவால விருட்சத்தின் அடியில் வீற்றிருந்து வேதசாரங்களைப் போதித்து, “இதனை அனுஷ்டிப்பீர்களாயின் உங்கள் எண்ணம் கைகூடும்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி விட்டுத் தமது ஆலயத்துக்குச் சென்றுவிட்டார்.

பிறகு சனகாதி முனிவர்கள் கங்காதரரை நினைத்து வணங்கிப் போற்றி, வெள்ளியங்கிரியினை நீங்கியவராக, சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமண்டலத்திற்கு வந்து, பக்தி வைராக்கியங்களுடன் பலநாட்கள் அரிய தவங்களைச் செய்தபோதிலும் மனம் ஒடுங்குகின்ற வகையைக் காணாமல் வருந்தியிருந்தனர். அப்போது ஐயனின் அருளால், அசரீரி மூலமாகத் தெரிந்தவர்களாகச் சிவபெருமானின் கிருபைக்கு மகிழ்ந்து, அதிவேகமாகக் கையிலையை அடைந்து, சபாமண்டபத்தில் வீற்றிருந்த லோகநாயகனை வணங்கி, “ஓ பரமனே! தேவரீரின் கட்டளையின்படி இதுநாள் பரியந்தம் நாங்கள் தவங்களைச் செய்தோம். ஆயினும் மனம் வயப்படவில்லை. அதற்கு ஓர் உபாயத்தை எங்களுக்குப் போதித்து, அடியோங்களை ஆண்டருள வேண்டும்” என்று போற்றினர். சிவபெருமான், அவர்களுடைய மனம் பக்குவப்பட்டதைத் தெரிந்து கொண்டு, அவர்களைத் தமக்குச் சமீபத்தில் வரவழைத்துச் சரியை, கிரியை, யோகம் போன்றவைகளைப் போதித்து, அதற்கு மேலாகிய ஞானப்பிரிவைச் சொல்லக் கூடா தாகையால், சின்மய முத்திரையினை மட்டுமே தமது திருக் கரத்தினால் காட்டிவிட்டு, மோனத்திலிருந்தார். அவரது திருவருளினால் அவரது பாதாரவிந்தங்களை தமது இதய கமலத்திருத்திச் செயலற்று மௌனிகளாகத் தாமும் அவ்வாறே யோக நிலையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். இவ்விதமாக வேதநாயகன் சனகாதியருக்கு ஞான யோகத்தினைக் காட்டி வருகின்ற தருணத்திலேயே அடியார்களுக்கு பல யுகங்கள் கடந்து சென்றுவிட்டன.

இப்படியாக, எமது இறைவன் உமையவளைப் பிரிந்து, யோகியர்களைப்போல், யாதொரு செயலுமற்று இருப்பதால், சுவர்க்கம் மத்திய பாதலங்கள் முதலிய சகல புவனங்களிலும் உள்ள ஜீவராசிகள் அனைத்துமே, ஆண்பெண் கூட்டுறவின்றி, அவை விருத்தமடையாமல் அழிகின்றன. இதனால் படைப்பின் வீக்கம் குறைவுபட்டு, நானும் சரஸ்வதியை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வதை ஒழித்து, யோகிகளைப்போல இருக்கிறேன். இவையன்றியும் சிவபெருமாவின் கிருபையினால் அகண்ட சாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொடுங்கோல் ஆட்சி செலுத்தி வருகின்ற சூரபதுமன் என்ற அசுரன், என்னைப் பார்த்து பிரதி தினமும் பிராதக் காலத்தில் தன்னுடைய அரண்மனைக்கு என்னைப் பஞ்சாங்கம் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுப் போகும் படிக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். அவ்வாறே நானும் செய்து வருகிறேன். இதுவுமின்றி, தேவர்களை ஏவல்புரியச் செய்து, என்மகனான ஜயந்தனையும் இதர தேவர்களையும் மனைவிமக்களுடன் அழைத்துச் சென்று, கொடிய காவல்கள் மிகுந்த சிறைகளில் அடைத்துத் துன்பப்படுத்துகிறான். அவன் செய்து வருகின்ற அநியாயங்களைச் சொல்லி முடியாது. சூரபதுமனின் கொடுமைகள் இப்படியிருக்க, இவையனைத்தும் தமக்குத் தெரியாததைப் போலச் சிவபெருமான் யோகத்திலிருக்கிறார். ஆகையால், தேவரீர் இந்த ஏழைகள்மீது கருணை கூர்ந்து, நாங்கள் இனியாவது துன்பமற்றுப் பிழைக்கும் வழியை யோசித்து, எங்களை இரட்சிக்கவேண்டும்” என்று பிரமன் வேண்டினார்.

அதற்கு மஹாவிஷ்ணுவானவர், “ஓ, தேவர்களே! இதனைக் கேட்பீராக. பஞ்ச பௌதிகங்களாக அருவாய், உருவாய், அருவுருவாய், சகலமாய், நிஷ்களமாய், வேதப் பொருளாய்ச் சிருஷ்டி, ஸ்துதி, சங்காரம் என்ற முத்தொழில்களையும் நடத்தும் மும்மூர்த்திகளாய்த் தேவதேவனாகவும் இருக்கின்ற சிவபெருமான் இவ்வாறு யோகவிஷ்டையைச் சாதித்திருப்பின், எந்தப் பிராணிகள்தான் இன்பத்தை விரும்பும்! பூர்வத்தில் தக்கனானவன்!

பிராரத்துவ வினைக்கிடாக, அகந்தையுற்றுத் தனக்குக் சகல வாழ்வினையும் கடாட்சித்தருளிய சங்கரனை மதியாமல் செய்யத் தொடங்கிய யாகத்தில் அவனுடன் சேர்ந்திருந்த உமது வினையின் முயற்சி நீங்கும்வரை அனுபவங்களைக் கூட்டி முடித்தபிறகு, பழைய வாழ்வில் நிலைபெறச் செய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டதால் சூரபதுமனுக்கு அளவற்ற செல்வங்களை வழங்கி அது முற்றுப் பெறுமளவும் தேவர்கள் தம்மை நெருங்கி வருத்தாமல், சனகாதி முனிவர்களுக்கு மோனநிலையைக் காட்டிச் சகல பிராணிகளும் துக்கத்தில் அழுந்தத் தாம் பாராமுகமாயிருப்பதானது, கிருபைக் குரியதேயன்றி வேறல்ல. ஆகையால், சனகாதிகளுக்குப் பரமசிவன் காட்டியிருக்கும் மோனத்தினை நீக்கி, பர்வத ராஜ புத்திரியை மணந்து சேருவாராகில், உனது படைப்பு விருத்தியாகும். அவர்களிடத்தில் ஒரு குமாரன் உற்பவித் தால், சூரபதுமனின் குலம் முழுவதும் நாசமடைந்து, வாடிநிற்கும் உலகங்கள் அனைத்தும் முன்போல் களித்திருக்கும். இஃது முற்றுப் பெறுவதற்கு ஒரு சூழ்ச்சியினைச் சொல்லுகிறோம். கேட்பீராக. சர்வப் பிராணிகளும் காமக்கலையிற்பட்டு, இன்பம் அடைவதற்காகப் பஞ்சபுஷ்ப பாணங்களைப் பிரயோகித்து, திரிலோகங்களிலும் தன்னரசாட்சியைச் செலுத்துகின்ற நமது புத்திரனாகிய மன்மதனை வேண்டிப் பரமசிவனிடத்திற்கு அவனை அனுப்புவீராயின் அவனது முயற்சியில் ஹரன் யோகத்தினை நீங்கி, பார்வதியைக் கலந்து, ஒரு குமாரனைத் தருவார். அவரால், உங்களுடைய குறைகள் அனைத்தும் நீங்கி, நீங்கள் மகிழ்ச்சியாக வாழலாம். இதைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு, விரைவில் முடிக்கக் கடவீராக!” என்று முகுந்தன் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதைக்கேட்ட பிரம்மதேவர் மிகவும் மகிழ்ந்து “தமது பிதா போதித்த வாக்கியம் மிக நன்றாகவே இருக்கிறது! அவர் கூறியவாறே நான் செய்து முடிக்கிறேன்!” என்று கூறிச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, ஸ்ரீ வைகுந்தத்தைக் கடந்து, மனோவதிப் பட்டினத்திற்கு வந்து சகலரும் போற்றத் தமது கமலாசனத்தில் வீற்றிருந்தார் என்று கூறிய சூதபுராணிகர் மேலும் தொடர்ந்தார்:

காமதகனப்படலம்

குதபுராணிகர் மேலும் தொடர்ந்தார்: “முனிவர்களே! இவ்விதமாகப் பிரம்மதேவன், தேவர்கள் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கத் தமது கமலாசனத்தில் அமர்ந்தவண்ணம், பஞ்சபுஷ்ப பாணங்களுக்கு அதிபனு மன்மதனை வரவழைக்க வேண்டும் என்று தம் மனத்தில் நினைத்தார்.

உடனே மன்மதன் தென்றல் தேரில் ஆரோகணித்துத் தனது பரிவாரங்கள் சூழ்ந்து போற்ற மனுவதி நகரத்தைச் சார்ந்து பிரமனதுச் சபைக்குச் சென்று, நான்முகனை வணங்கி, “தேவரீர், என்னை வரவழைத்த காரணம் என்ன?” என்று கேட்டான். அதற்குப் பிரமதேவர் மன்மதனைத் தன் அருகில் அழைத்து, “ஓ மன்மதனே! எங்களுக்கு நேர்ந்த வேதனைகளைப் போக்குவது உனக்குப் பெரிதல்ல. நாங்கள் குரயதுமனால் மிகவும் அலைச்சலும் அவதியும் படுகிறோம். அதை நீக்கும் பொருட்டுக் கயிலைக்குப் போய், அங்கு மோனத்தில் யோகநிஷ்டையில் இருக்கும் கங்காஜடாதரராகிய பரமசிவத்தின் மீது உனது பஞ்ச பாணங்களையும் செலுத்தி, அவரது யோக நிலையைக் கெடுத்து, அவருக்கு விரகதாபத்தை உண்டாக்கிப் பர்வத ராஜபுத்திரியைக் கூடும் வண்ணம் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு செய்வாயானால், நாங்கள் சிலகாலம் சுகமாயிருப்போம். ஆகையால் நீ விரைவில் சென்று, இந்தச் செயலைச் செய்யவேண்டும்” என்றார். பிரமதேவர் சொல்லிய வார்த்தைகளை லட்சுமி குமாரன் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அவன் உள்ளம் எல்லாம் தகித்தது.

கேட்டீர்களா, செளனகாதி முனிவர்களே! சிவனது யோகநிஷ்டையை அழிக்க வேண்டும் என்ற பிரமதேவர் கூறிய வசனமே மன்மதனின் மனத்தினைச் சுட்டதென்றால், அவன் சிவபெருமானை நெருங்கிப் பாணங்களைப் பிரயோகித்த காலத்து அவன் தேகம் சாம்பலாயிற்று என்பது அற்புதமோ?

இவ்வாறு பிரமன் சொல்லியவுடன், மன்மதன் தன் இரு செவிகளையும் பொத்திக்கொண்டு, பஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்து, “ஒரு காலத்திலும் தீராத பாதகமான வார்த்தைகளைக் கேட்கவுமாயிற்றே! என்ன விபரீதம்!” என்று வாடியவனாகப் பிரமனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்கிறான்;

“பிரமதேவரே! பெரியோர்கள் என்பவர் தமக்கு முற்பட்ட கொடியவனைக்கூடப் பரிபக்குவப்படுத்தி, அவன் ஈடேறும் மார்க்கங்களைக் காட்டி இரட்சிப்பார். தங்களை பிதாவைப் போல நினைத்து நான் தங்களிடத்திற்கு வந்தால், இத்தகைய குற்றமாகிய தொழிலைச் செய்யும் படித் தாங்கள் கூறலாமா? அடியேனிடத்தில் சற்றும் கிருபையில்லையோ? சிருஷ்டிகர்த்தராகிய நீங்களே இப்படி நினைக்கலாகுமா? என்னுடைய பராக்கிரமங்கள் உமக்குத் தெரியாததல்ல. கரும்பு வில்லாலும் மிருதுவான பஞ்ச புஷ்ப பாணங்களினாலும் என் பிதாவாகிய மஹாவிஷ்ணுவையும் வென்று, மஹாலட்சுமிதேவி, பூமிதேவி முதலிய தாய்மார்களைத் தழுவி இருக்கும்படிச் செய்வில்லையோ? மேலும் ஸ்ரீதேவியைக் காமவிருப்பத்தால் மாற்பைத் திறக்கச் செய்து, கீர்த்தி பெற்றேன். மதனியாகிய சரஸ்வதியம்மனைக் காதலித்து அவளை நாவினிலிருக்கவும் திலோத்தமையிடம் மையல் கொண்டலைந்த தேவரீரையும் நான் ஜெயிக்கவில்லையோ? இந்தத் தேவேந்திரன், இந்திராணியிடத்தில் காமுகைக் கூடியிருக்கவும் அகலிகையிடத்தில் விரகமுடையவனாகச் சென்றதன் விளைவாக தன் தேகமெங்கும் பெண்குறிகளாக விளங்கச் செய்ததும் உமக்குத் தெரியாததோ? சந்திரனை மதிமயக்கி, அவனது ஆசிரியனின் மனைவியை இச்சிக்கச் செய்து, புதன் என்னும் பிள்ளையைப் பெறும்படிச் செய்தவனும் நானல்லவா? சதுர்வேத பாண்டித்யமுடைய விவேகசாலிகளாகிய தேவர்களை அரம்பை, மேனகை முதலிய மாதர்களிடத்தில் மையல் கொண்டு அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து திரியும்படிச் செய்ததை அறியாதவர்களும் உண்டோ! ஞானத்தால் தன்னை அறிந்து, பரத்துவம் தாமே! என்ற நிச்சயத்தைத்

தெளிந்த சுத்த ஆத்துமாக்களாகிய வசிஷ்டர், மரீசி, அகஸ்தியர், அத்திரி, கௌதமர், காசியபர் முதலிய ரிஷி சிரேஷ்டர்களுடைய நிலைகளைக் குலைத்து, கன்னியர் மைய லிற்பட்டு, வாடச் செய்தது, ஜெகம் எங்கிலும் வழங்க வில்லையோ? சுவர்க்கம் மத்திய பாதலங்களில் என் ஆணையைக் கடந்தவர்கள் யார்தான் இருக்கிறார்கள்? மேற் குறித்த வெற்றிகள் அனைத்தும் சிவபெருமானின் இடது பாகத்தில் அமர்ந்த அன்னை பராசக்தியின் வல்லமையன்றி, என் சக்தியால் முடிக்கவும் முடியுமோ? மேலும் மஹா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களை வென்றது போலவே, இந்தக் கங்காதரக் கடவுளை என்னால் வெல்லமுடியுமோ? நான் ஒருக்கால் உங்கள் விருப்பத்துக்கிசைந்து அழல் வடிவமான சர்வேஸ்வரனைப் பாணங்களை ஏவி, ஜெயங்கொள்ளப் போவேனாயினும் இந்த உயிருடன் நான் திரும்பவும் மீள முடியுமோ? பற்றற்றப் பாம்பொருளை மயக்கும் விதம் யாதோ? ஓ பிரம்மணே! நீறணிந்த நின்மலக் கடவுளின் முன்பு, நான் போக வல்லேன் அல்லன். விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் ராட்சதப் பாதகரால் மிகவும் வருந்தித் “தீன சரண்யனே! காக்கக் கடவை!” என்று துதித்துச் சிவ பெருமானை வணங்கியபோது, அவர், தேவர்கள்மீது அன்புகொண்டு, திரிபுரங்களையும் தமது வெறும் புன்னகை யினாலேயே எரித்ததை நீர் மறந்துவிட்டீரோ? மார்க்கன் டேயரின் பக்தி வைராக்கியத்திற்கு இரங்கி, எமதர்மனைத் தமது திருவடியைக்கொண்டு உதைத்து, வாட்டியதை நீங்கள் அறியீரோ? தேவர்களும் மஹாவிஷ்ணுவும் ‘நான் தான் பரம்பொருள்’ என்று வாதிட்ட காலத்தில் சிவ பிரான் உமது சிரங்களில ஒன்றைக் கிள்ளி எறிந்ததையும் மறந்துவிட்டீரோ? ஜலந்திரன் முதலிய சூராதிகரர்கள் திரிகுலபாணியுடன் எதிர்த்து மாண்டதை நீங்கள் அறியீரோ? பரமனை நிந்தித்து தட்சன் செய்த யாகத் திற்குப் போயிருந்தவர்களை வருத்தத் தமது கோபத்தையே வடிவமாக்கி ஏவிய வீரபத்திரக் கடவுளினது வாளினால் பங்கப்பட்டு மானமிழந்து ஓட ஓட விரட்டியதை நீங்கள் மறந்தீரோ? திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது கொதித்

தெழுந்த ஆலகால விஷத்தினால் அரக்கர்கள் விண்ணவர்கள் முதலியோர்கள் பயந்து சிவபெருமானிடம் சரண்புக, அவர் அவ்விஷத்தைத் தாமே உண்டு, தேவர்களைக் காத்ததையும் மறக்கவாகுமா? பராசக்தி திருக்கரத்திலிருந்து தோன்றி சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஹதப்படுத்திப் பெருகிய கங்கா பவானியைத் தினையளவாக்கிக்கொண்டு தமது ஜடா முடியில் தாங்கிக்கொண்ட சிவபெருமானது கிருபையை நினையாமல் இருக்கலாகுமோ? பிஷாடனர் கோலத்தில், தாருகாவனத்து ரிஷிபத்தினியின் கற்பையழித்த காலத்தில் அந்தத் தவமுனிவர்கள் கொதித்து ஏவிய, அழலைக் கரத்தாலே தாங்கி, யானையையும் புலியையும் தோலையுரித்துப் போர்த்திக்கொண்டு, உடுக்கையைக் கரத்தில் கொண்டு நடித்த விதத்தை நீங்கள் பார்த்த தில்லையோ? இராவணன் திருக்கயிலாய மலையையே தனது கரங்கொண்டு எடுக்கும்போது, தமது இடது கால் பெரு விரலினால் அழுத்தி, அவனைப் பாதலத்துக்குத் தள்ளியதை மறக்கலாகுமோ? விழியில் எழுந்த ஒரு பொறியினால் நாமும் மற்றவரும் சாம்பலானதை எண்ணலாகாதோ? இத்தகைய பரஞ்சுடரை, எனது கரும்பு வில்லினாலும் மலரம்புகளி னாலும் நான் ஜெயிக்கமாட்டேன். ஆகவே இதனை நீங்கள் மறந்து விடவும்!" என்று மன்மதன் கூறினான்.

அதைக்கேட்ட பிரமன் மனது கலங்கி, "மதன்! ரூரபது மானால் நாங்கள் அனைவரும் படுகின்ற வருத்தங்களுக்கு நீ மனமிரங்கினால், சிவபெருமானிடத்திற்கு நீ போகத்தான் வேண்டும். மேலும் அருவாய், உருவாய், அருவுருவாய் விளங்கும் ஈசனார் இவ்வுலகங்களிலிருக்கும் ஆத்ம கோடிகள் அனைத்தையும் நடப்பிக்கும் வல்லமையை உடையவர். அத்தேவரது முயற்சியில்லாமல், நம்மால் ஒன்றுமே ஆகாது. ஆதலால் எங்கள் கோரிக்கையை மறுக்காமல் சீக்கிரம் சென்று, கரும்பு வில்லைக்கொண்டு ஐந்து புஷ்ப பாணங்களையும் அவர்மீது பிரயோகிக்கக்கடவை, இதற் கேதுவாக, தேவேந்திரனுக்கு அவர் காட்சியளித்தபோது ஈசன் 'புத்திரனைத் தந்து காக்கவல்லோம்' என்று

அருளியதாகக் கேட்டும் இருக்கிறோம், இவையன்றி யாராலும் நீக்கிக்கொள்ள முடியாத தீங்குநேர்ந்தபோது உதவிசெய்ய வேண்டும் என்று இருக்கவும், ஒருவன் அதை மறந்து, தன்னுயிரைத்தாக்கியிருப்பது பைசாசத்துவ மல்லவா? ஒருவன் உதவி கேட்பதற்கு முன்னர், அவரது கருத்தையறிந்து, உதவுவது உத்தமம். அவன் உதவியைக் கேட்டபிறகு உதவுவது மத்தமம். மறுத்துச் செய்வது அதமம். பகைவராக இருந்தாலும் அவர் இடர்ப்படும் போது உதவிபுரிவதால் உயிரே போயினும் அவன் பலரால் புகழ்ப்படுவான். இடருற்றவன் வேண்டியும், மறுத்து தனது பிராணனையே காத்துக்கொள்ள முயல் பவன், எதற்கும் பயனில்லாதவன். உபேந்திரனுடன் போராடிப் பத்து அவதாரங்களைக் கட்டினையிட்ட பிறகு, பிருங்கி மஹரிஷியிடத்தில் தேவேந்திரன் தனக்கு ஏற்பட்ட சிறுமைகளை முறையிட, விருத்திராசுரனைக் கொல் வதற்காகத் தமது முதுகெலும்பையே, வஜ்ராயுதமாகக் கொடுத்து, தம் பிராணனை இழந்து, நித்தியப்பதவியைச் சேர்ந்த பிருங்கிமுனிவரின் சரித்திரத்தை நீ கேட்ட னில்லையோ? பிறப்பிறப்பிலியாகிய சிவபெருமான், கடலில் உதித்த விஷத்தினைத்தாமே உண்டு, அமுதத்தினைத் தேவர் களுக்குக் கொடுத்து அருளியதை நீ அறியாயோ? ஒ மன்மதனே! சூரபதுமனால் வருந்தி, அவனிட்ட ஏவல்களைச் செய்து, துக்கசாகரத்தில் வீழ்ந்து, வருந்துகின்ற எங்கள் நிலை மாற, பரமன் திருக்கலியாணஞ்செய்து, ஒரு புத்திரனைக் கடைக்கப் புஷ்பபாணங்களைப் பிரயோகித்து மையலூட்ட வேண்டும். எங்களுக்காக நீ உயிர்த்தியாகஞ் செய்தாலும் அதனால் உனக்குப் புகழேயல்லவா? எனவே, எதையும் யோசியாமல் எங்கள் நிமித்தமாகப் போய் வருவாய்” என்று பிரமன் வேண்டிச் சொல்ல, மன்மத னுக்கு அதிக மனத்துவேஷமுண்டாயிற்று.

மன்மதன், பிரமதேவனை நோக்கி, “ஓ பிதாமகனே! நீர் என்ன சொன்னாலும் பரமசிவனை எதிர்த்துப் புஷ்ப

பாணங்களைச் செலுத்தமாட்டேன். தேவரீர் இப்போது குறித்த கட்டளையை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாது. மன்னிக்கவேண்டும்” என்று காமன் கூற, நான்முகன் கோபத்துடன் அவனை நோக்கி, “அடாபயலே! இன் சொல்லால் நான் சொன்னதை மறுத்து ஏதோ நீதி தெரிந்தவனைப்போலப் பேசுகின்றனையே! நாங்கள் குறித்த வண்ணம் நீ சென்று வெற்றியுடன் மீள்வாயாகில் பிழைப்பாய். இல்லையென்றால் நாங்களே உனக்குக் கொடிய சாபங்களைக் கொடுக்க நேரிடும். இதைத்தீர்க்க மாக ஆலோசித்துப் பதிலைக் கூறுவாயாக!” என்று பிரம தேவர் கூறினார்.

இவ்வாறு பிரமதேவர் கூறியதும், இளவேனிலான் சற்று யோசித்து பிரமதேவனைப் பார்த்து, “நீர் சிருஷ்டிகர்த்தராக இருந்தும் நான் சொல்வதை யோசிக்காமல் உங்களுடைய சௌகரியங்களையே பெரியதாக எண்ணி, என்னைக் கெடுக்க நினைத்தபடியால், உம்முடைய கொடிய சாபத்தைப்பெற்று, பரமபதத்தை பெறமுடியாமல் அழிவதைப்பார்க்கிலும் தாண்டவ மூர்த்தியின் சந்நிதியில் அவருடைய அக்கினிச் சவாலையினால் மாண்டு மடிவதால் புகழுக்குரிய மேன்மையுண்டாகும். ஆகையால் சதுர் முகரே கோபிக்கவேண்டாம். மகாமேருவைத் தனுசாகப் படைத்த சிவபெருமானிடம் இன்றைய தினமே சென்று ஜெயங்கொண்டு நான் வரக்கடவேன்” என்று மன்மதன் கூறினான்.

இவ்வாறு மன்மதன் கூறியதைச் செவிகுளிரக் கேட்ட மறையவன், தனது கோபந்தணிந்ததும் மன்மதனை நோக்கி “வஸந்தனே! எங்கள் கோரிக்கையின்படிக்குத் திரிசூல பாணியிடம் செல்வதற்குத் துணிந்தது நல்லது, ஐ. தென்றல் தேரோய்! பயப்படவேண்டாம். நாங்களும் உன்னைப்பின்பற்றி, தாமதமின்றி வருகிறோம்” என்று சொல்லி, மன்மதனை அனுப்பிவைத்தார். அப்போது தேவேந்திரன் எழுந்து, மன்மதனின் கரங்களைப்பற்றிய வளைய, “ஐயனே! நானும் தேவர்களும் பல நாட்களாகப்

படுகின்ற மானபங்கம் உமக்குத் தெரியாததல்ல. எங்கள் வாழ்வினைத்திருப்பிக் கொடுக்க உமையவளைப் பரமசிவன் திருக்கலியாணம் செய்வதற்கு வேண்டிய தந்திரங்களைச் செய்து முடித்தால், நீங்கள் செய்யும் இந்த உதவிக்கான நன்றி உலகம் உள்ளளவும் நிலைத்திருக்கும்" என்று சொல்லி, விடை கொடுத்து அனுப்பினான்.

அதற்குப்பிறகு, மன்மதன் மனைவதி நகரைக்கடந்து தனது நகரத்துக்குச்சென்று, தன் அரண்மனையினுள்ளே சென்று, தன்னை வணங்கிய இரதிதேவியிடம் நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் கூறினான். அதைக்கேட்ட அவள், அனலில் அகப்பட்ட புழுவைப்போலத் துடித்தாள். மன்மதன், இரதிதேவியை நோக்கி, "பெண்ணமுதே! நான் என்ன செய்வேன்? பிரம்மதேவனாதி தேவர்கள் எனக்கு இட்ட கட்டளையை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாது என்று நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவர்கள் என்னைப் பலவந்தப்படுத்தியதால், நான் அவர்களுக்கு உடன் பட்டு வந்தேன். இனிமேல் யோசித்து ஆவதென்ன? நீ தைரியத்தை விட வேண்டாம்" என்று ஆறுதல் சொல்லி அவனைத்தேற்றியவனாய், தனது ஆயுதசாலைக்குச் சென்று புஷ்பபாணங்களையும் கரும்பு வில்லையும் சேவித்து எடுத்துக்கொண்டு தங்கம் போலப் பிரகாசிக்கும் மாந்தளிர் வானை எடுத்துத் தனது இடையிற் செருகி, கேசமகவசத்தை மார்பில் தரித்து, கிரீடம், குண்டலம், வாசுவனாயம், மதானி பதக்கம், கரச்சரடு, விரல்சரடு முதலிய ஆயுதங்களுடன் போர்க்கோலந்தரித்து அழகிய சிளிகள் பூட்டிய தென்றல் தேரின் மீது இரதிதேவியுடன் ஆரோகணித்தபோது சமுத்திரம் ஜெயபேரிகை முழங்க மீனக் கொடி படபடக்க, ஆடம்பரங்களுடன் அரண்மனையைக் கடந்து சென்றான். அப்போது பற்பல துர்சகுனங்களைக் கண்டு மனவாட்டத்துடன் சென்று பரமேஸ்வரர் வீற்றிருக்கும் கைலாச பர்வதத்தைக்கண்டவுடன் திடுக்கிட்டுத் தேரை விட்டுத் தனது தயாகிய திருமகளைத் துதித்துவிட்டு தன்னுடன் வந்த பரிவாரங்களை மலையடிவாரத்தில்

நிறுத்திவைத்து விட்டு இரதிதேவி தன்னைப்பின்பற்றிவர கரும்பு வில்லைக் கரத்திலே தாங்கிச் சந்திர சேகரக் கடவுள் வீற்றிருக்கும் வெள்ளியங்கிரியின் மீது மெல்ல ஏறிப்போய்ப் புஷ்ப பாணங்களைப்பூட்டி, அந்தத் தலத்தில் உலவித்திரிகின்ற மான் முதலிய மிருகங்களையும் அன்னம் முதலிய பறவைகளையும் முன்னதாகக் காமத்தில் அமுந்தச் செய்ய நினைத்து, அவற்றின்மீது, தனது பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அந்தப்பாணங்களினால் செருக்கற்றுச் சோர்ந்துவிட்ட அந்த ஜீவராசிகள் அனைத்தும் காமலாகிரி மேலிட, ஒன்றையொன்று நெருங்கிக் குலவிக் கொஞ்சிய வண்ணம் இரைச்சலிடுகின்ற ஓசைகளைக் கைலாயத்தின் முதல் வாசலில், காவல் செய்துவந்த நந்திதேவர் கண்டு புன்னகை செய்து, “இந்த அதிசயங்கள் அனைத்தும் மன்மதனின் செய்கைதான்” என்று தெரிந்து தெளிந்து கொண்டவராய், ஊங்காரம் செய்து, ஒரு பேரொலி செய்ய, அந்த அதிர்ச்சியினால் மன்மதனின் பாணங்களானவை, அவன் குறித்த வண்ணம் பாயாமல், வானத்தை நோக்கிப் பறந்தன. மன்மதனோ, தான் பிரயோகித்த பாணங்கள் அப ஜெயமடைவதற்குக் கரரணம் யாது என்று யோசித்தான். பிறகு, அது நந்தியின் செயல் என்பதை யறிந்து, அவரிடம் சென்று, அவரை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கினான். நந்திதேவர், வசந்தனின் மீது கருணைகொண்டு, “நீ இங்கு வருவதற்குக் காரணம் என்ன? நமது ஆணைக்கு அஞ்சாமல் நீ இப்படிச் செய்யலாமா?” என்று கேட்டார்.

மன்மதன், நந்திதேவருக்குத் தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து, “அடியேன் செய்த குற்றங்களை மன்னித்து, என் குறைகளைக் கேட்டு அருள்வீராக” என்று நடந்தவற்றை அவரிடம் சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட நந்திதேவர், மன்மதன்மீது இரக்கங் கொண்டு, “முன்னம் பரமசிவன் சனகாதித் தவத்தினருக்கு யோக சாதனைகளைத் தெளிவிக்கும்போது, ‘யார் இங்கு

சுந்த புராணம்

வரினும் தடைசெய்யக்கடவை. சாவுக்குத் துணிந்து வரும் மன்மதனை மட்டும் நாமிருக்கும் இடத்திற்கு வருவதற்கு அனுமதித்து விட்டு விடுவாயாக! என்று அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அதனை யோசித்தால் பசுவைக்கொன்று யாகத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு, மீண்டும் பழையபடிக்கு அந்தப்பசுவையே திரும்பவும் எழுப்புவதைப் போல, மன்மதனாகிய இந்தக் கயவனை எரித்து பார்வதியை மணந்தவுடன் மீண்டும் அவனை உயிருடன் எழுப்புவதற்கு அவர் எண்ணுவதாகத் தோன்றுகிறது. மேலும் மன்மதன் தானே வே வந்திருப்பது, ஆண்டவனின் கட்டளைக்கு இசைந்ததாகவே இருக்கிறது என்று தீர்மானித்து, மன்மதனை நோக்கி, “மன்மதனே! நீ சிவபெருமானின் சன்னிதானத்துக்குப் போகத்தான் வேண்டுமோ?” என்று கேட்டார். அதற்கு மன்மதன் “ஐயனே! அடியேனுக்கு இறுதிக்காலம் நேரவிருந்தாலும் பரமனின் எதிரே செல்வதற்கு நான் துணிவு கொண்டிருப்பதால், அந்தக் கோரிக்கையை நீங்கள்தான் நிறைவேற்ற வேண்டும்” என்று வேண்டினான். நந்திதேவர், அவனை மேற்கு வாயிலின் வழியாகப் போகும்படிப் பணித்தார்.

மன்மதன் நந்திதேவரிடம் விடைபெற்று, மேற்குத் திசைத் தலத்தை நெருங்கியவுடன் சக்கரவாகப் பட்சியைக் கண்ட சிங்கக்குட்டியைப்போலச் சிவநாதரைத் தரிசித்த வுடன் பயப்பிராந்தியால், கரத்தில் பற்றிய வில்லுடன், விழுந்து மரணமயக்கத்தையடைந்தான். அதனைக்கண்ட இரதிதேவி தனது கணவன் மாண்டு விட்டானோ என்று மனது கலங்கி, அவனைத் தன் மடியின் மீது வைத்து மார்புடன் அணைத்தவளாய் அவனுக்கு வேண்டிய சயிந்திய உபசாரங்களைச் செய்ய, மன்மதன் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சுயவுணர்வு வரப் பெற்றான். அவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து, மிரளமிரள விழித்து, “இரதி! இன்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் மஹா தேவரின் பார்வைக் கனல் பட்டு, நான் சாம்பலாகிவிட இருக்கிறேன். இருந்தாலும், நான் சொல்லிவந்த சபதத்தை மறக்கலாகுமா? துணிந்தவர்களுக்குத் துக்கமில்லை. ஐயனின்

விரும்பப்படி எது நடந்தாலுஞ்சரி” என்று கூறி விட்டு எழுந்து, தனது கரும்பு வில்லை வளைத்து, பஞ்ச புஷ்ப பாணங்களையும் ஒரே முகத்தில் தொடுத்து, இரத்திதேவியுடன் சென்று சந்திர ஐடாதர மூர்த்தியின் ஒரு பாரிசத்தில் பாணங்களைச் செலுத்த ஆயத்தமானான்.

இது இப்படியிருக்க, பிரம்மனது சபையை விட்டு மன்மதன் சென்ற சில காலத்திற்கெல்லாம், தேவேந்திரன் அங்கு சென்று, பிரமனை வணங்கி, “தேவனே! கயிலைக்குச் சென்ற மன்மதனைப் பற்றிய செய்திகள் நமக்குத் தெரிய வேண்டுமே! மேலும் நாமும் அங்கு வருவதாக அவனிடம் சொல்லியிருப்பதால் நாமும் அவ்விடத்திற்குச் சென்று வருவது தான் உத்தமம்” என்று கூறினான். அதைக் கேட்டவுடன் திசைமுகனும் சம்மதித்தவராய், தமது ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து இந்திரனும் விண்ணவரும் தம்மைச் சூழ்ந்துவரக் கைலாயத்தை யடைந்து, நந்தி தேவரை வணங்கி, அவரால் அங்கசன் செய்கை முற்றும் தெரிந்து, பரமசிவத்தைத்தரிசித்துக் கொண்டு ஒரு பக்கமாக இருந்தார்கள்.

மன்மதன், தன் மனதைத்தேற்றிக்கொண்டு, தனது கரும்பு வில்லை நேராகப் பிடித்துப் பரமனின் இதய கமலத்திற்கு நேராகக் குறிபார்த்து, தனது புஷ்ப பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவை அதிவேகமாகப் பாய்ந்து, ஈசனின் தேகத்தில் தாக்கிய மாத்திரத்தில் அவர் தனது அனல் விழியினைச் சற்றே திறந்து, மன்மதனைப் பார்த்தார். உடனே, அவனது உடலானது, கருகித்துகளாக எரிந்து, தீயும் புகையுமாக அந்தப் பருவதம் எங்கும் முடியது.

இதையறிந்த நந்திதேவர், மன்மதனின் இறந்த காரணம் இன்ன தென்பதை உணர்ந்தார். மற்றுமுள்ள கண நாதர்கள், “ஈதென்ன புதுமையாக இருக்கிறதே! தேவரீர் தெரிவிக்க வேண்டும்!” என்று நந்திதேவரைக் கேட்டார்கள்.

அவர்களுக்கு, நந்திதேவர் மன்தனின் முடிவை அறிவித்து மேலும் சொல்லுவார் : “இவன் பிரமனாதியருக்குப் பரமனை வென்று வருவேன் என்று சபதம் கூறிவந்தான். அந்த அகந்தையே இவனைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கியது. இனிமேல் இரதிதேவியானவள், தன் கணவன் இறந்த காரணத்தை அறிந்து, துக்கமும் துயரமுங் கொண்டு, எமது இறைவனை வணங்கி, வேண்டிட, மீண்டும் மன்மதன் பிழைப்பான். தேவன் இந்தத் திருவிளையாடல்களை முடிப்பது உங்களைப்போன்ற புண்ணியவாங்களுக்குக் காலபக்குவத்தை யறிந்து இரட்சிக்கும் நீதியே யாகும்” என்று நந்திதேவர் கூறினார். “கிளிகள் பூட்டிய தேரில் ஏறிவந்த மன்மதன் எரித்து விட்டாலுங்கூட, அவன் பக்கத்தில் நின்ற இரதிதேவி காக்கப்பட்டாள் அல்லவா!” என்று மகிழ்ச்சியாக நந்திதேவர் பேசிக்கொண்டிருக்கச் சிவபெருமான் மீண்டும் யோக நிஷ்டையிலேயே இருந்தார். கேட்டீர்களா, செளனகாதி முனிவர்களே! சர்வமும் தமது என்ற எண்ணத்தினால், முடிக்கவல்ல திரிபுராரிக்கு இந்தச் செய்கை அரிதோ! இவை நிற்க, எரிந்து சாம்பலாகி வீழ்ந்து, தன் கணவன் மடிந்ததைக் கண்ட இரதிதேவியானவள் மனங்கலங்கி, அறிவிழந்து விழிகளில் நீர் பெருக, பூமியில் விழுந்து துக்கசாகரத்தில் மூழ்கியவளாய், சற்றுநேரத்தில் உணர்வு பெற்று, கண்திறந்து தன் கணவனைப்பார்த்து, இரதிதேவி புலம்பலானாள்.

“ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் மனத்துக்கு இனிய மகனே! அடியாளின் பிராணனுக்குப் பிராணனைப் போன்ற பிராணபதியே! மஹாவிஷ்ணுவின் மனதுக்கு இனிய மகனே! மதுரமான கரும்பு வில்லைக்கொண்டு, திரிலோகங்களையும் வென்ற தீரனே! பரமசிவனது நுதல்விழியின் அனல்பட்டுச் சாம்பலாகி மாண்டனையோ? இனியாகிலும் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கவலையற்று நித்திரை செய்வார்களோ? தேவர்கள் வேண்டிய பணியினையே முக்கியமானதாக எண்ணித் துணிவுகொண்டு வந்த உமது மேனி சாம்பலாகி

விட்டதே! இதனைத் தேவர்கள் கண்டால், நமது நிமித்தம் இவன் உயிரை இழந்தனனே என்று ஆவலுடன் பிராணனை விடுவரா! ஓ... இக்ஷிகோதண்டபாணி! அருவமாயாவது தோன்றி, விசனப்படவேண்டாம் என்று ஆறுதலாக ஒரு சொல்லாவது பேசாயோ? அடியேன் செய்த குற்றம் வேறு ஏதாயினும் உண்டோ? அதனால்தான் நீங்கள் வாய்திறவாமல் இருக்கின்றீரோ? என்ன செய்வேன்! ஐகதீசனது கூடர்விழிக் கனலினால் வெந்து போகவும், அவ்வபாயத்தினால் நைந்து சோரவும் நேர்ந்த பழி பாதகமானது, வஞ்சக நினைவைக் கொண்டு உம்மைப் போற்றிய தேவர்களின் கூட்டத்தைச் சார்வதோ? அல்லது வெற்றி பெற்று வரக் கடவை என்று பலவாகக் கெஞ்சியனுப்பிய இந்திரனைச் சாருமோ? போகமாட்டேன் என்று நீங்கள் மறுத்ததையும் கேளாமல், "சபிப்பேன்" என்று உங்களைப் பயமுறுத்தி, உங்களை அனுப்பிய பிரமதேவரைத் தான்சாருமோ? காரிய காரணங்களைப் பகுத்துணராமல், உலகநாதனை மோகிக்கச் செய்ய வல்லேன் என்று சபதம் செய்து வந்த தீரனே! அந்தப் பாவம் உம்மைத்தான் சேர்வதோ? இஃது இன்னவரைப் பற்றும் என்று ஒன்றுமே எனக்குத் தோன்ற வில்லையே? நல்லவர் போலக்காட்டிய கொடியவர் நினைவையறியாமல் உதவி செய்ய ஒருவன் விரும்புவது, தன்னுயிருக்கு அபாயத்தைத் தனக்குத் தானே தேடிக்கொள்வதல்லவா! பிராண வல்லபா! இதனையறியாமல் மோசம் போளீரே! ஐயோ! பூர்வத்தில் என்ன பாவம் செய்தேனோ? என்னையொத்த கன்னியருக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேனோ? உம்மை இழந்து பரிதவிக்க இப்படியும் ஒரு முடிவிற்குந்ததோ? அக்கினி விழியினையுடைய சிவபெருமானை நொந்து முறையிட ஏதேனும் காரணம் உண்டோ? அவர் உம்மைத் தேடி வந்து 'இப்படிச் செய்யவில்லையே! நீங்கள் தானே, அவரது யோகநிலையைத் தவிர்க்க வந்த காரணத்தால் மூண்டதன்றி வேறுண்டோ? ஒ புஷ்ப சாயகா! நவரத்தின மயமாகிய கிரீடத்தினைத் தாங்கிய பொன்னரி மாலைகளால் அலங்கரித்துள்ள தேவரீர் திருமுடியைக் காணேனே! சோடசக் கலைகள் வாய்ந்த சந்திரபிம்பம்

கந்த புராணம்

போன்ற அழகிய திருமுக மண்டலத்தின் பிரகாசத்தினையும் காணேனே! கார்கால மேகத்தில் தோன்றும் மின்னலைப் போல ஜ்வலிக்கும் சகலரையும் பிரமிக்க வைத்தும் இச்சிக்கச் செய்யும் தேவரீர் அழகுத் திருமேனியும் காணேனே! பாபியாகிய நான் இனி என்ன செய்ய இருக்கின்றேன்? “ஓ என்னுளைக் கணவரே! நம்பியிருந்த அடியாளை தனிமையில் பிரிந்து எவ்விடம் போனீர்? இது உம்மைப் போன்றவருக்கு அடுப்பதோ? ஆதியில் என்னை விரும்பிச் சகல ஆடம்பரங்களுடன், தேவரிஷிகள், பெரியோர்கள் முன்னிலையில் அக்கினி தேவன் சாட்சியாகவும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு, பிரம்மதேவன் ருத்திரன் முதலிய கடவுள்கள், ஆசிகளைச் சொல்லி நமது மங்கலக் கோலத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்க, அழகிய மாங்கல்யத்தை அடியாளின் கழுத்தில் தரித்து மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கப் பற்பல சடங்குகளும் முடிந்தபிறகு, நாமிருவரும் திவ்விய மலரணையில் சேர்ந்து சுட்டியனைந்து இன்புற்றிருக்கும் நேரத்தில் அடியாளை முத்தமிட்டு, “உன்னை இமைப் பொழுதும் பிரியாமல் நேசமாக இருப்பேன்” என்று வாக்குத் தந்த ஓ மதன ராஜனே! என்னைத் தனியே தவிக்கவிட்டு சத்தியம் தப்பிப்போய்விடுவது நியாயமோ? “எமது இன்னல்கள் நீங்கும்படி பரமனை வெற்றிகொள்ளச் செல்க!” என்று செலுத்திய தேவர்களென்ன வேறே நாசமாயினரோ! நீர் சாம்பலாகியபோது, தங்கள் வல்லமையைக் கொண்டு அந்தத் தேவர்கள் தங்களை எழுப்ப வல்லவர்களோ? உமது பிதாவான ஜனார்த்தனர், எல்லாவகையிலும் வல்லமை மிக்கவர். தேவரீரைப் பிரிந்து பறிகொடுத்து நான் துன்பப்படுவதை யறிந்து என்னைத் தேற்றுவதற்குக்கூட வரவில்லையே? இந்தக் காலத்தில் இன்ன வகையில் வெந்துபோவாய் என்று ஜனன காலத்தில் பிரம்மதேவன் உம் தலையில் எழுதினனோ? மணவாளா! நாமிருவரும் பிரியாமல் திவ்விய மணங்களை வீசும் மல்லிகை, பாரிஜாதம், மந்தாரை முதலிய புஷ்பங்கள் நிறைந்த நந்தவனங்கள், சோலைகள் ஆகியவற்றில் கரங்களைக் கோர்த்துச் சென்று, மனதுக்கினிய மலர்களைக்

கொய்து கூந்தலில் குழ, மலர்மஞ்சத்தின்மீது படுத்து, இளந் தென்றலானது, சாமரத்தை நிகர்த்து மெல்ல அசைய, கஸ்தூரி, புனுகு, சவ்வாது முதலிய கலவைக் குழம்புகளைப் பூசிக்கொண்டு, நம்மிருவர் உடல்களும் ஒன்று படக்கூடி, ஆலிங்கனம் செய்து, தேகம் புளகாங்கிதமடைய சரசசல்லாப லீலைகளை முடித்து, அவ்வினைப்பு நீங்கக் கிட்டப் படுத்து, நித்திரை செய்திருந்த வாழ்வினை, இந்தக் காலத்தில் நினைத்துப் பார்க்குமிடத்தில், கனவு கண்டதைப் போல இருக்கின்றதே! தினதயாபர மூர்த்தியானவர், கொண்டிருக்கும் யோக நிலையை அழித்து வரக் கடவை என வேண்டித் தேவரனைவரும் உம்மைத் தூண்டினார்களே, அவர்கள் பொருட்டு உமது அரிய உயிரினைப் போக்கிச் சாம்பலாகி மாண்டனையே! நீர் பிரிந்ததைப் போலவே சகிக்க முடியாத துன்பத்தினால் பிராணனைப் போக்கி அடியாளும் நீங்கள் சென்ற உலகத்துக்கு இப்போதே வருகின்றேன். என் ஆவியை பிரியச்செய் மணவாளா!’ என்று இரதிதேவியானவள், பற்பலவாறு பன்னிப்பன்னிப் புலம்பி வருந்தினாள்.

சிவபெருமான் மோனம் நீங்கு படலம்

சூத புராணிகர், சௌனகாதி முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்கிறார்: சௌனகாதி முனிவர்களே! சிவபிரானது நுதல் விழித்தியினால், மன்மதன் சாம்பலாகியதைக் கண்டு, இரதி தேவியானவள் பிரலாபித்திருக்கப் பரமன் யோக நிலையிலேயே இருந்தார் என்று உங்களுக்குச் சொன்னேன் அல்லவா?

இது இப்படியிருக்க, கைலாயத்துடன் கீழ்த்திசை வாசலில் பரமனைத் தரிசிக்கக் காலம் பார்த்திருந்த பிரம்ம மாதிரி தேவர்கள் தாம் ஏவிய மன்மதன், எரிந்து சாம்பலான செய்தியை அறிந்தவுடன், மனம் கலங்கி

புற்றிலிருந்து ஈசல் கூட்டங்கள் கிளம்புவதுபோல, விழிகளிலிருந்து நீர்த்துளிகள் பெருக, விசனத்தால் ஓவெனப் புலம்பித் தேம்பித் தேகமெல்லாம் வியர்வை நீர் அரும்ப, உடல் நடுங்க, புத்திமானாக இருந்த ஒரு புத்திரன் திடீரென்று மாண்டவிடத்துப் பிதாவானவன் களைத்து வருந்துவதுபோலத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினர்.

“நாமெல்லோரும் மன்மதனை வேண்டிச் சிவபெருமானிடம் அனுப்பி வைத்தோம். அவனைத் தமது கோபப் பார்வையினால் சாம்பலாக்கிய பிறகும், குற்றமற்ற யோக நிலையினின்றும் அவர் நீங்கவில்லையே? இனிச் செய்ய வேண்டுவது ஏதேனுமுண்டோ?” என்று திகைத்தனர். திரிலோகங்களையும் தனது மெல்லிய மலர்க்கணையால் வென்றிருந்த ஜெயசீலனாகிய மாறனை எரித்த கடவுளை வேறு தந்திரங்களால் வெல்வது அரிது. நமது துக்கத்தை நீக்கிக்கொள்ள விரும்பினால், நாம் எல்லோரும் ஒருமுகமாகச் சேர்ந்து, அவரையே துதித்து வேண்டுவதே முக்கியமானது” என்று அவர்கள் கருதினார்கள். பிரம்மதேவன் முதலியவர்கள் அத்யந்தபக்தி விசுவாசத்துடன் கயிலையின் கிழக்குக் கோபுர வாயிலின் முன்பு, கூட்டமாக நின்று, சிவபெருமானைத் துதிக்கலாயினர்.

“ஐயனே! இத்தினம் எங்களைக் காப்பாற்றி ரட்சிக்காமற் போவீராயின், புத்திரருக்குப் பிதாவையன்றி வேறொரு சார்புமுண்டோ? குற்றமற்ற மனத்தினைக் கொண்டு பக்தியைச் செலுத்தவல்ல அன்பர்களிடத்தில் தம்மையுமறியாமல் சில குறைகள் நேருமாயின், அதைப் பாராட்டாமல், இரட்சிக்கும் தயாமூர்த்தியே! நீர் கடாட்சித்த செல்வச் செருக்கினை அனுபவித்து, இறுமாந்து கொடுங்கோல் செலுத்தும் சூரபதுமனால் நாங்கள் மாள இருக்கிறோம். இதனைச் சிறிது நினைத்து, ஜகன்மாதா வாகிய உமையானைப் பிரிந்து, நீங்கள் செய்கின்ற யோகம் தங்களுக்குத் தினைத்துணையாகினுங்கூட எங்களுக்குப் பல யுகங்களாகின்றன.

கிருஷ்ண, ஸ்துதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரஹம் என்ற ஐவகைக் கிருத்தியங்களை நடத்தி வருகின்ற ஆதிமூர்த்தியே! தேவரீர் செய்கின்ற செயல்களின் மூலத்தினை ஆராயுமிடத்து, அடியோங்கள் காரணமாகவே காண்கின்றது, ஓ சர்வபூத பரிபூரண தயாநிதியே! மிகவும் வாடுகின்ற கிறியோர்களின் துன்பங்களைப் போக்கிப், பிழைக்கும் மார்க்கத்தைக் காட்டி, இனியாவது எங்களை ரட்சிக்க வேண்டும். அல்லது எங்கள் அனைவரையும் அழித்து நாசஞ்செய்வீராக. இந்த இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றை விரைவில் செய்வீராக. ஓ, காமதகனரே! பார்வதியாரைத் திருமணம் செய்து, குமாரனைத் தந்து, எங்களைக் காக்கும் படிக்கு புத்தியினராய் நாங்கள் மன்மதனைத் தங்களிடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தோம். அவனையும் சாம்பலாக்கி விட்டு நீங்கள் மீண்டும் யோக நிஷ்டையிலேயே அமர்ந்து விட்டீர்கள். அதனால் நாங்கள் மேலும் தளர்ச்சியடைந்தோம். இனியாவது தாங்கள் சிறிது மனம் இரங்கவேண்டும். தீனராகிய தேவர், மானுடர் முதலியோரை வாட்டும் கொடுங்கோலான சூரபதுமனைக் குலநாசம் செய்து, எங்களைக் காத்து இரட்சிக்கவேண்டும்” என்று பிரம்மா, தேவேந்திரன் முதலிய மற்ற விண்ணவர்கள் சோர்வுடன் முறையிட்டுப் போற்றும்போது, அந்தத் தேவர்களின் கோரிக்கையினைச் சிவபெருமான் கேட்டு, அவர்கள் முன்பு செய்த பாதகங்கள் கழியும் நாள் சமீபித்தபடியால், கிருபையுற்று நந்திதேவரைத் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தார்.

உடனே, அவர் பரமனின் சந்நிதானத்துக்கு வந்து நின்றார். சிவபெருமான், அவரை நோக்கி, “ஓ நந்தி! நமது திருமாளிகைப் புறத்திலிருக்கின்ற பிரம்மாதி தேவர்களை விரைவில் இங்கு தருவிப்பாயாக!” என்று கூறினார்.

முதற் கோபுர வாயிலில் நின்றிருந்த தேவர்களிடம் நந்திதேவர் சென்று, “எமதாண்டவன் உங்களனைவரையும் அழைத்து வரும்படிக் கட்டளையட்டிருக்கிறார்” என்று

கூறினார். அதைக்கேட்ட தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து, ஆனந்தக் கூத்தாடினர். நந்திதேவர், அவர்களை அதிசீக்கிரமாகச் சிவபெருமானிடம் அழைத்துச் சென்றார்.

தேவர்கள் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, தம் இருகரங்களையும் சிரத்தின்மீது குவித்துத் தொழுது, மும்முறை வலம் வந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகும் விழிகள் இரண்டும் அவரது திருவடிகளில் பொருந்த அவரைச் சேர்ந்தனர்.

சிவபெருமான் அவர்கள்மீது கருணைகொண்டு, “தேவர்களே! நீங்கள் மனவாட்டத்துடன் வருந்தி முறையிடுவதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

அதற்குத் தேவர்கள், “புராந்தகனே! சூரபதுமன், அளவற்ற யுகங்களாக எங்களை அலைத்துத் தகாத ஏவல்களை யினையிட்டு, மானபங்கம் செய்கிறான். அந்தக் கொடுங்கோலனைக் குலநாசஞ் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு, இமய வரையில் அரிய தவஞ் செய்துவரும் பார்வதியாரைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டு, ஒரு புத்திரனைத் தந்து எங்கள் குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டும்!” என்று மிகவும் பணிவாக வேண்டினர்.

அதற்குச் சிவபெருமான், “தேவர்களே! கலங்காதீர்கள்! உமது கருத்துப் படியே முடிக்கக் கடவோம். நீவிரனைவரும் தத்தம் இடங்களுக்குச் சென்று, கவலையற்று இருங்கள்” என்று கூறினார். பிறகு, அவர்கள் பொன்மலை யாகிய மகாமேருவை சேர்ந்து சிவபெருமானை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இவ்விதமாகத் தேவர்கள் பரமனின் அனுக்கிரஹத்தை பெற்றுச் சென்றவுடன், காலம் பார்த்திருந்த இரதிதேவி யானவள், வேதநாயகனின் எதிரே வந்து, தன் விழிகள் இரண்டிலும் கண்ணீர் பெருகப்பெருக, துக்கத்துடன் அவரை வணங்கித் துதித்து, “தினதயாபர மூர்த்தியே!

ஏழைப்பங்காளரே! தேவர்களின் வஞ்சனைப் போதனையால், என் கணவன் தீர யோசிக்காமல், இவ்விடம் வந்து, தகாத செயலைச் செய்த காரணத்தினால், தேவரீரது நுதல்விழிக் கனல்பட்டு மாண்டான். ஆகையால், அவர் செய்த அபராதத்தினை பொறுத்தருளி, மீண்டும் அவரை உயிர்ப் பித்து, எனக்கு மாங்கல்ய பிச்சை தரவேண்டும்” என்று தனது இரு கரங்களையும் நீட்டி வேண்டினான்.

இரதிதேவியிடம் கிருபை கொண்ட பரமன், அவளை நோக்கி, “பெண்ணே நீ கலங்கவேண்டாம். கடக கங்கணங்களை யணிந்திருக்கும் கௌரியினை, இமயமலையில் நாம் பாணிக்கிரஹணம் செய்கின்றபோது, உனது கணவனை எழுப்பித்தருவோம். அதுவரையில், நீ அவ்விடம் சேர்ந்திருப்பாயாக!” என்று கூறினார்.

இரதிதேவி, மகேசனின் பாதாரவிந்தங்களைத் தொழுது விடைபெற்று, இமயமலையை அடைந்து, சிவபெருமானைத் தியானித்து இருந்தாள். தம்மை நோக்கி, தவஞ் செய்கிற பார்வதியைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, கைலாயத்தில் சேர்க்கவேண்டும் என்று திருநீலகண்ட மூர்த்தியானவர், திருவுள்ளத்தில் நினைத்து, சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் என்ற நான்கு யோகிகளையும் பார்த்து, “என்னுரைசக் குமாரர்களே! இதுவரையில் காட்டிவந்த ஞானயோக நிலை, போதிக்கப் படுவதன்று. முதலில் சஞ்சல சித்தத்தை ஒழித்து, ஞானதீட்சை கொண்டு, அந்த நிலையில் பிசகின்றி நின்று, அதன் பின்னர், நமது திருவடியினை இதய கமலத்தில் நினைப்பதே, அஃது முற்றுப் பெறுவதற்குக் காரணம் என்று தெரிவித்து, கண் இமையினை யொத்த யோகநிலையினைக் கலபமாகக் குறித்துக் காட்டினோம். இதனைக் கவனித்திருக்கக் கடவீர்” என்று தெரிவித்தபொழுது, சனகாதியர்சள் திடசித்தராகி மகிழ்ந்து, சிவபெருமனின் திருவடிகளில் வேதவிதிப்படிக்குப் பணிந்து எழுந்து, “கடவுளே! தேவரீரது கடாட்சத்தினால் அடியோங்கள் மனக் குறைகள் போய் கிருதார்த்தர்

களாயினோம்” என்று பலவாறாகப் போற்றினர். பரமன், அவர்களிடத்தில் கிருபை கொண்டு, “குமாரர்களே! நாம் காட்டிய மோன நிஷ்டையினை முடித்து, மோட்சப் பதவியை யடைவதற்குப் பாத்திரராய், கடைசியில் நம் மிடத்திலேயே சேர்ந்து சுகாதீத இன்பங்களைப் பெற்றிருப்பீர்” என்று சொல்லி அவர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

கேட்டீர்களா செளனகாதி முனிவர்களே! இந்த ஞானயோக முறைகளை மனம் ஒருமித்து பக்தியுடன் கேட்ட புண்ணியவான்கள், சிவசாயுஜ்யத்தைப் பெற்று, எக்காலத்திலும் பரமனை வழிபட்டுக் களித்திருப்பார்கள் என்று சொல்லிய சூதபுராணிகரை நைமிசாரணிய வாசிகள், வணங்கி, “இதுவரையில், நாங்கள் கேட்டறியாத புண்ணிய சரித்திரங்களை இப்போது கேட்டுக் கடைத்தேறினோம். தயவு செய்து சிவநாதன் இதற்குப் பிறகு நடத்திய திருவிளையாடல்களையும் முறைப்படி எங்களுக்குப் போதித்து அருள வேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள்.

பார்வதி தேவியின் தவங்காண் படலம்

இவ்வாறு செளனகாதி முனிவர்கள், சூதபுராணிகரைக் கேட்டதும், அவர் தொடர்ந்து சொல்கிறார்: முனிவர்களே! பிரம்மாவின் குமாரர்களாகிய சனகாதியர்கள், சிவபெருமானிடம் விடைபெற்றுச் சென்றபிறகு, பரமேஸ்வரன் தமது யோக நிலையினை நீக்கி, பர்வதராஜபுத்திரியாகிய பார்வதியாருடைய சிறந்த பக்திச் சிறப்புகளையும், அம் மனுக்குத் தமதிடத்திலிருக்கின்ற அன்பின் மகிமையையும் பலருக்கும் காட்டத் திருவுள்ளங்கொண்டு, அவற்றைச் சோதிக்க உத்தேசித்து, நாமரூபமற்ற பரமன், ஒரு வேடத்தைக் கொள்வாராயினர். அதாவது தமது புலித் தோலாடையை அகற்றி, காவி வஸ்திரத்தினை உடுத்தி,

ஐடாமுடியினை மறைத்து, சிகையினை முடிந்துவிட்டு சுயஞ்சோதி வடிவினை மாற்றிக்கொண்டு, தரனிதம் நிறைந்த கோலத்தினைக்கொண்டு, அகண்டாகாரமான தமது தேகத்தினைக் குறுக்கி, வாமன வடிவம் தாங்கி, முப்புரி நூல் மார்பில் அசைய, கமண்டலத்தைக் கையில் ஏந்தி, வெய்யல், பனி யிவற்றின் வருத்தங்களைப் போக்குவதற்காக, ஒரு குடையினைக் கையில் ஏந்தி, தண்டொன்றை மறு கையில் ஏந்தி ஊன்றிக்கொண்டு பிராமணக் கிழவரைப்போல, உருவத்தை மாற்றிக்கொண்டு, இமய மலையினை அடைந்து, லோகமாதாவாகிய பார்வதியார் தவஞ்செய்யும் பர்ணகசாலையின் அருகேசென்றார். அவர் வருவதை, அந்தப் பர்ணகசாலையின் வாசலில் காத்திருந்த கன்னியர்கள் கண்டு, அவரை எதிர் கொண்டு சென்று, பணிந்து “இந்த முதிய வயதில் தள்ளாடி வரும் அருமைப் பெரியவராகிய தாங்கள் இங்கு வருவது, நாங்கள் செய்த தவப்பயனே யாகும்” என்று கூறி அவர் அங்கு வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டனர்.

அதற்கு அவர், “பெண்களே! மலையரசனின் மகளாகிய பார்வதி, இங்கு அரிய தவஞ் செய்வதாக நாம் கேள்விப்பட்டனம். அதைக் கண்டு களிக்கவே யாம் இங்கு வந்தோம்” என்றார். உடனே, அக்கன்னியரிற் சிலர், அவர் கூறியதை, பார்வதியிடம் சென்று கூறினார்கள்.

பார்வதி தேவியார், தமது தோழிகளிடத்தில், வந்தவர் முதியவராக இருந்தால் தம்மிடம் அழைத்து வரும்படிக்கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே, அந்தக் கன்னியர்கள் அவரை அழைத்துச் சென்று அம்மையின் முன்பு விட்டனர். அந்த வயோதிகப் பிராமணரைப் பார்த்த பார்வதியார், தனது கர்த்தராகிய சிவபெருமானுக்கு உகந்தவராக அவரை யெண்ணிப் பணிந்து, அந்தக் கபட சன்னியாசியை ஒரு பீடத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, தானும் அடக்கத்துடன் ஒரு பக்கமாக நின்றாள்.

அப்போது, அந்தப் பிராமணப்பெரியவர் பார்வதி யாரைப் பார்த்து, “உனது அழகிய வடிவம் கெடுகின்ற அளவுக்கு அரிய தவஞ் செய்வதற்குரிய கருத்தென்ன? காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார். அவ்வாறு கேட்டதும் பார்வதி நாணங் கொண்டு, பக்கத்திலிருந்த விஜயை என்ற தனது பாங்கியிடம் பெரியவரின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுமாறு கண் ஜாடை காட்டினாள். உடனே அவள், “இவ்வுலகில் உள்ள பிராணிகள் யாவையையும் நடப் பிக்கும் திரிநேத்திர தாரியான பரமசிவன், தன்னைக் கடிமணஞ் செய்து கொண்டு, தமது இடப்பக்கத்தில் கொண்டருளவேண்டும் என்ற கருத்தினளாய் இவள், அரிய தவத்தைச் செய்து வருகின்றனள்” என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட பரமன் நகைத்து “ஓ, பாங்கியே கேட்பாயாக! கங்காதரமூர்த்தியானவர், இவளுக்கு அவ் வளவு எளிதாகக் கிடைப்பவரோ? பிரம்மனும் மஹா விஷ்ணுவும் தேடிக் காணமுடியாத ஈசன், இவளையும் ஒரு பொருளாக நினைத்து திருமணம் செய்வாரோ? ஆகையால், கடைசியாகச் சொல்கிறேன். உங்கள் உமையாள் அன்னபானங்களை அருந்தாமல், உடலை வருத்தித்தவஞ் செய்வதால் ஒன்றும் பயனில்லை. பல காலம் வெயில், மழை, குளிர், காற்று ஆகியவற்றின் கொடுமையினால், உடலானது மிகவும் வாடி, வலிவையும் பொலிவினையும் இழந்தனள். ஆகையால் இனி இவளுக்கு உறுதியாவது யாதெனில், விரைவில் தவநிலையை நீக்கி, சுகமாக இருப்பது தான் இவளுக்கு நன்மையைத்தரும். இவளிடத்தில் நமக்கு உண்டான இரக்கத்தினால் இதைக் கூறினோம்” என்று முதியவர் சொல்லியதைக் கேட்ட இமயவல்லி ‘முதியவராக வந்த இவர் இத்தகைய கொடிய வார்த்தைகளைப் பேசுவார் என்று நாம் நினைக்காமற் போனோமே’ என்று கோபங் கொண்டு, நாணம் நீங்கி, நேரில் இதனைச் சொல்லத் துவங்கினாள்.

“ஓ விருத்தரே! இதைக் கேளும்: பரமேஸ்வரர் என் மீது இரக்கங் கொண்டு, மனமுவந்து என் மனவிருப் பத்தினை நிறைவேற்றும் போனாலும் நான் என் தவத்தை விடுவேனோ? இன்னமும் கடினமான விரதங்களை அனுஷ்டித்து, பிராணனை விடுவேன். வயது முதிர்ந்துவிட்டு உமக்குப் புத்தியும் மயங்கிவிட்டதோ? உமக்குப் பித்தமோ?” என்று பார்வதி சீற்றமுடன் கூறிபதும் அந்தக் கபடப் பிராமணர், மற்றொரு தந்திரம் செய்தார். “ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! நீ மிகவும் அறியாதவள். நீ பெரியதாக எண்ணி ஆசைப்படும் முக்கண்ணனின் குணங்களை நன்றாகத் தெரிந்தவள் அல்ல. கேள்விப்பட்டவளுமல்ல, அவனுடைய குளங்கள் சிலவற்றைத் தெரிவிக்கிறேன். கேட்பாயாக.

“அவன் உலக நடத்தையைத் தெரிந்தவனல்லன். அவன் உடுப்பதோ புலித்தோல்; வாகனமோ எருது; ஆபரணமோ எலும்புத்தலையும் பன்றிக் கொம்புமாகும். வாசஞ் செய்வதோ சுடுகாடு; அணிவதோ வெள்ளெருக்கு, அருகு, கொன்றை, வில்வம், நொச்சி. பூசுவதோ வெண்ணீறு. கரங்களில் ஏந்துவதோ திரிகுலம், மான், மழு, உடுக்கை, சேலைகளோ கோரஉருவமுடைய பூதகணங்கள். அவன் இன்ன மரபு என்பதை அறிவதற்கு அவனுக்குத் தந்தையு மில்லை: தாயுமில்லை. மேலும் நாமம் ரூபம் இல்லாதவன். இத்தகைய சிறப்புக்களையுடைய ஒருவனை உன் பர்த்தாவாக அடைய நீ பல நாட்களாக அரிய தவஞ் செய்கின்றாய்! பழைமையான சகல வளங்களையும் பெற்ற பர்வதராஜபுத் திரியான நீ, இந்த எளிய பயனை இச்சிப்பது அழகோ?” என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் அவள் தன்னிரு காதுகளையும் பொத்திக் கொண்டு, கோபத்துடன் அவரை நோக்கி, “ஓ கிழட்டுப் பிராமணரே! பூர்வத்தில் தகஷன் என்பவன் சற்றும் இரக்கமின்றி உன்னைப் போலவே உதாசினம் செய்து பேசிய காரணங்களையும், அவன் பட்ட கேட்டியையும் நீ கேட்டதிலையோ! ருக்கு, யஜூர், சாமம்,

அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களைக் கற்று, அதன் உண்மைகளை உணர்ந்தும் அதன்படி நடக்காமல், கொடிய மார்க்கங்களை மேலானதாகக் கருதி, சிவபெருமானைப் பழி கூறி மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தை எக்காலத்திலும் பெறாமல் பாதகராய் திரிவீர் என்று முன்னர் நந்திதேவர், ததீசி முதலிய தவமுனிவர்களால், பிராமணர் பெற்ற சாபமானது உன்னையேன் மயக்காமற் போகுமோ? இதுவுமன்றி எவ்வுயிருக்கும் தந்தையாக நின்று, அவ்வுயிர்கள் செய்யும் தொழில்களுக்குத் துணைக் காரணமாக விளங்கும் மஹாதேவனைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு வாழத்தெரியாமல், அவர் பக்தியை நீக்கி, இதரதேவர்களைத் தொழுது, நல்லொழுக்கம் நீங்கியவர் போலும். ஆகையால் நான் உம்மை வெறுத்து ஒதுக்க வேண்டியது தான்” என்று கூறி மேலும் தொடர்ந்தான்:

“பிராமணர்களிற் சிலர், வேதாகமங்களில் சொல்லு கிறபடிக்குப் பக்தி வைராக்கியத்தில் தவறின்றி நடப் பவருமுண்டு. ஓ, விருத்தரே! நீங்களும் அவர்களைப் போலக் காஷாயத்தை அணிந்து துறவிக் கோலத்தைப் பூண்டிருந்தும் எமது சிவநாதனை இதுபோல இகழ்ந்து பேசுவதென்றால், இராக்கதர், அவுணர்களைப் போன்ற கொடியவர்களிலும் உம்மைப் போன்றவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். வேத விதிப்படி வேடம் தரித்து வந்த முதியவரே, இனியும் இவ்விடத்தில் நிற்காமல் அப்புறம் போய் விடுங்கள்” என்று முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்த்தும் பாதுகாத்தருளிய பார்வதியார் பேசிய போது அந்தக் கபடப் பிராமணர் அந்த அம்மையை நோக்கி, “ஓ பெண்ணமுதே! ஏன் அவசரப்படுகின்றனை? உனது மங்களகரமான குணங்களைக் கேள்விப்பட்டு, அதிக மைய லுடன் வந்த எனது கருத்தை, அறியாமல் புறம்போ என்று சொல்வது என்ன? வெகு தூரத்திலிருந்து இங்கு நான் வந்த காரணம், வேதச் சடங்குப்படி உன்னைப் பலர் அறியத் திருமணஞ் செய்து கொண்டு போவதற்குத்தான் என்பதை அறியாமல் என்னைத் துரத்துகிறாயே!” என்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்டவுடனே பார்வதி தேவியானவள், மனஞ்சகிக்காமல், சரீரம் துடிதுடித்துத் துக்கித்து, அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி, அடுத்திருந்த மறைவிடத்தை நோக்கிச் செல்லும் போது, சிவபெருமான் உமையாரின் பக்தி வைராக்கியத்தைப் பாராட்டி, தாம் கொண்டிருந்த கோலத்தினை மாற்றிக் கொண்டு ருத்திரகோடியர் சூழ்ந்து போற்ற ரிஷப வாகனருடராய் ஆகாயத்தில் காட்சியளித்தார்.

இவ்விதமாகப் பிறப்பிறப் பிலியாகியவர் வானத்தில் தோன்றியதை உலக மாதாவானவள் கண்டு சிவ பெருமானைத் தரிசித்து, நாணம் மேலிட பல தரம் பூமியில் விழுந்து சேவித்துக் கரங்களைச் சிரசின் மேல் தூக்கி கும்பிட்டு “தங்கள் திருவினையாடல்களை அறியாமல் தங்களை இசுழ்ந்து பேசிய எனது குற்றங்குறைகளைப் பொருத்தருள வேண்டும்” என்று வருந்தி நிற்கப் பரமேஸ்வரன் மகிழ்ந்து “இமையவன் மகளே! நம்மிடம் முதிர்ந்த பக்தியினால் நீ பேசியது யாவுமே தோத்திரங்களாகும், குற்றங்கள் ஏதுமில்லை. ஆகையால் சரீரம் இளைத்து வருந்த இனியும் தவஞ் செய்ய வேண்டாம். உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள, நமது பரிவாரங்களுடன் நாமே வருகிறோம்” என்று கூறி மறைந்தார்.

அப்போது அந்தக் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்த தோழி களிற்சிலர், பர்வதராஜனிடம் ஓடிச் சென்று, அங்கு கண்ட காட்சிகளைக்கூறினார், அதைக் கேட்ட பர்வதராஜன் ஆனந்த பரவசமடைந்து, தன் தேவியுடன் தவசாலைக்குச் சென்று, தன் பெண்ணைத் தழுவி, உச்சியில் முத்தமிட்டு “உன் விருப்பப் படியே பரமன் உனக்குக் காட்சி தந்தான் என்று கேள்விப் பட்டேன். இனி அரண்மனைக்குப் போவோம்” என்று கூறிப் பார்வதியைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

இவை நிற்க, இனி சிவபெருமான் கயிலையில் எழுந்த பிறகு, செய்த திருவினையாடல்களைச் சொல்கிறேன். கேட்பீராக என்று சூதபுராணிகர் மேலும் தொடர்ந்தார்:-

திருமணம் பேசும் படலம்

குதபுராணிகர், தமது ஆசிரியரின் திருவடிகளை வணங்கிப் போற்றிவிட்டு, நைமிகாரண்ய முனிவர்களுக்கு அதற்குமேல் நடந்த சரித்திரங்களைக் கூறலானார்.

முனிவர்களே! ஆதுலர்க்குச் சாலை, ஓதுவார்க்கு உணவு, அருசயத்தாருக்கு உண்டி, பசுவுக்கு வாயுறை, சிறைச் சோறு, ஐயம், தின்பண்டம் வழங்குதல், அறவைச்சோறு மகப்பேறு பெறுவித்தல், மகவு வளர்த்தல், மகப்ப்பால் வளர்த்தல், கறவைப்பிணைஞ்சுடுதல், அறுவைத்தாரியம், சுண்ணம், நோய்மருந்து, வண்ணம், நாவிதன், கண்ணாடி, காதோலை, கண்மருந்து, தலைக்கு எண்ணெய், பெண் போகம், பிறந்துயர் காத்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுரியஞ்சுதரி, விவங்கிற்கு உணவு, ஏறுவிடுதல், விலைகொடுத்து உயிர்காத்தல், கன்னிகாதானம் இவ்வகையான முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்த்த பார்வதியார் தவத்திறனைச் சோதித்துப் பரிவாக, காட்சி தந்த பரமேஸ்வரன் வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்தவுடன், அகஸ்தியர் முதலிய சப்தரிஷிகளையும் நினைத்தார். அவர்கள் சிவனாரின் கட்டளைபினைத் தெரிந்துகொண்டு கயிலையை அடைந்து, நந்திதேவரின் அனுமதியைப் பெற்று, சிவபெருமானை வணங்கி, “ஈசனே! பிரம்மா மகாவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் தங்களுக்குப் பணிவிடைகளைச் செய்யக் காத்திருக்க எங்களையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்து நினைத்தருளினீர். நாங்கள் செய்த தவமானது அவர்களிலும் பெரிதோ! ஈஸ்வரனே! நாங்கள் செய்யத்தக்கத் தொண்டினைக் கட்டளையிடுவீராக!” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதைக் கேட்ட திருநீலகண்டர் நகைத்து, “நீங்கள் எனக்காக பர்வதராஜனிடம் சென்று, அவரது மகளான பார்வதியை இத்தினமே தாராதத்தஞ்செய்து மணம்முடிக்கும்படியாகப் பேசி முடித்துவிட்டு, விரைவில் வரவேண்டும்” என்று கூறினார். சப்தரிஷிகளும் அவரிடம் விடைபெற்றுப் பர்வதராஜனிடம் சென்றனர்.

சப்தரிஷிகளும் இமயமலையை நோக்கிவருவதையறிந்த பர்வதராஜன் அவர்களை எதிர்கொண்டழைத்து வணங்கி, “சுவாமிகாள்! நாயினேனைக் கடைத்தேற்ற வந்த காரியத்தைச் சொல்லி, ரட்சிக்க வேண்டுகிறேன்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

சப்தரிஷிகள் அவனை நோக்கிப் பரிவாக, “அரசனே! எமது வருகையின் செய்தியைக் கேட்பாயாக. உனது முன்னோர்களும் நீயும் வருந்திச் செய்த தவத்தின் பயனால் உனக்குப் புத்திரியாக வந்த லோகமாதாவாகிய பார்வதியாரை பரமன், திருமணஞ்செய்துகொள்ள எண்ணி, அதற்காகவே எங்களை உன்னிடம் திருமணம் பேசிவரும் படியாக அனுப்பினார். இது உனக்குச் சம்மதம்தானா?” என்று கேட்டார்கள்.

உடனே அவன், “ஈசனின் கட்டளைப்படி சம்மதம் சுபம், சுபம்” என்று களித்துப் பேசி, மேலுஞ் சொல்வான். “உமையாளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதுமல்லாமல் அடியேன் எனது வர்க்கத்தாரோடு கடைத்தேறும் பொருட்டு அடியேனையும் அடிமையாகக் கொடுக்க இருக்கிறேன்” என்றான்.

அப்போது அவனருகில் இருந்த மேனையானவன், சப்தரிஷிகளை நோக்கி, “சுவாமிகளே! எனக்கு ஒரு சந்தேகம். அது என்னவென்றால், சிவபேருமான், பிரம்மாவின் புத்திரனாகிய தக்கனது அபசாரத்தை மன்னிக்காமல் அவன் தலையைத் துண்டித்து எறிந்தார் என்று சொல்லுவார்களே! அதை நினைக்கும்பொழுது எனக்கு அச்சம் ஏற்படுகிறது. ஆதலால் எங்கள் குல தெய்வமான உமையாளை அவருக்கு எப்படித் திருமணம் செய்து கொடுக்கமுடியும்? இதனை யோசித்து நீங்களே பதில் சொல்லுங்கள்” என்றான்.

உடனே சப்தரிஷிகளும் மேனையை நோக்கி, “ஓ பெண்ணரசியே, நீ எதற்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை. நீ

சுமங்கலியாக வாழ்வாயாக! பரமேஸ்வரனின் செயல்களை நீ நன்றாக ஆராய்ந்தவள் அல்ல. அதனால்தான் நீ இப்படிப் பயந்து பேசுகிறாய். தக்கனானவன் தனக்குச் சகல ஐசுவரியங்களையும் கட்டாட்சித்த மகேஸ்வரனையே மறந்து, பவித் திரமான யாகத்தை முடிக்க முயன்ற காலத்திலே, ததீசி மஹரிஷி முதலானோர், 'ஓ, தகஷப் பிரஜாபதியே! தீனசரண்யனும் தேவகேவோத்தமராகவும் சகல மங்கள கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக இருக்கின்ற சர்வேசுரனை நீ சிறிதேனும் மதிக்காமல் மகத்தான இந்த யாகத்தைத் தொடங்குவது உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு அழகல்ல. பரமனை வணங்கித் தருவித்துக்கொண்டு இதனை நிறைவேற்றக் கடவை' என்று பல உண்மைகளை அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டியுங்கூட அவன் கேளாமல், சிவபெருமானை இகழ்ந்தும் இழித்தும் பரித்தும் பேசியதால், சிவபெருமான் அவனது சிரத்தைப் போக்கினாலுங்கூட, பக்தவத்ஸலனாகையால் மீண்டும் அவனுடலிலே ஆட்டுத் தலையைப் பொருத்தி, அவனையும் ஆட்கொண்டுவிட்டார். இஃதன் றியும் தம்மைச் சரணாக அடைந்தவர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ் செய்வதும் மதியாதவர்களைத் தண்டிப்பதும் தகுதியாத லால், அவரவர்களுக்கு ஏற்ற நியதிகளைக் கட்டினாயிடுவது பரமனுக்குரிய செயலேயாகும். ஓ, அம்மணி. இவை யெல்லாம் தெளிந்த மேலோர் இந்தக் காரணங்களை உண் மையாகவே பாதுகாப்பார்கள். அவ்வாறே நீயும் உறுதி கொண்டு நடந்துகொள்ளக் கடவை!" என்று கூறினார்.

உடனே, மேனைக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகமும் பயமும் நீங்கின. பிறகு அவள், சப்தரிஷிகளை நோக்கி, "என் கணவரின் முடிவை நான் அணுஅவளவும் மறுக்கமாட்டேன்" என்றாள். பர்வதராஜன் அவர்களை நோக்கி, "முனிவர் களே! இவளது வார்த்தைகளை நீங்கள் பொருட்படுத்த வேண்டாம். திருமணத்தினை முடித்துப்போக எமது ஐயனை வரும்படிச் சொல்ல வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

இவ்வாறு மலையரசன் கூறியதைக் கேட்ட சப்தரிஷிகள் அங்கிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு திருக் கயிலையை அடைந்தனர். அங்கு சிவபெருமானைத் தரிசித்து நடந்தவற்றையெல்லாம் அவரிடம் கூறி, மலையரசன் தன் மகளைத் திருமணஞ் செய்துகொடுக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் இசைந்ததாகக் கூறினர். உடனே, பரமசிவன் அவர்களை நோக்கி, “விண்ணகத்தைத் தினமும் சுற்றிவரும் சப்த ரிஷிகளே! உங்கள் கடமையினைச் செலுத்தப் போய்வரு வீராக” என்று திருவாய் மலர்ந்தவுடன், அவர்கள் எழுவரும் பரமனது திருவடிகளைப் பணிந்து, விடைபெற்று தத்தமது மண்டலத்துக்குச் சென்றனர்.

கேட்டிர்களா செளனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு எமது தவக்குறைகள் முற்றுப்பெற்றன என்ற களிப்புடன் சப்த ரிஷிகளும் தத்தமது பதவிகளை ஏற்கச் சென்றனர் என்று சொல்லினமன்றோ, இவை நிற்க. இனி மலையரசன் தனது நகரத்தில் செய்யத் தொடங்கிய சம்பிரமங்களைச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள்:

“வானத்து உலாவுகின்ற சப்தரிஷிகளைக் கொண்டு, தன்பெண்ணைக் கொடுக்கும்படிக்கு சிவபெருமானே கேட்டு அனுப்பியதை நினைந்து நினைந்து, தனது பாக்கியமே பாக்கியம் என்று மகிழ்ந்திருந்தான் பர்வதராஜன். கணக்கற்ற ஜீவராசிகளிற் கலந்து, அவற்றின் உணர்வுகளிற் கூட்டுற வாக நின்று நடிப்பிக்க வல்ல பரமசிவத்துக்குத் தனது மகளைத் திருமணஞ்செய்து கொடுப்பதைக் குறித்து யோசித் தவனாகத் தேவர்கள் பணிவிடைகளை முடித்து வருகின்ற மயன் என்ற தேவதச்சனை மனத்தில் எண்ணினான். உடனே அவன் பர்வதராஜனின் முன்பு வந்து, தன் இருகரங்களையும் கூப்பி வணங்கி, “அரசே! எதன் காரணமாக என்னை நினைத் தீர்கள்! நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? தொழில் எது? அதனைக் கட்டினையிடவேண்டும்” என்று கேட்டான். அதற்கு பர்வதராஜன், “என்னை ஆண்டு ரட்சிக்க வல்ல பரம சிவத்துக்கு அருமையாகப் பெற்ற தாயாகிய உமையானைத்

திருக்கல்யாணஞ் செய்து தர இருப்பதால் இந்த மலையினைச் சுற்றிலும் இருக்கிற நகரத்தினைப் பொன்னுலகை விடச் சிறந்ததாக அலங்காரம் செய்ய வேண்டும்” என்று கூறினான்.

அதைக் கேட்ட மயன், ஆனந்தப் பரவசனாய் உள்ளம் பூரித்து, அந்த நகரத்தைச் சிங்காரிக்க முனைந்தான். வானத்தை அளாவ உயர்ந்திருக்கின்ற தாருக்கள் கால்களாக வுஞ் செழுமையாக வளர்ந்து காய்ந்து அசைந்திருக்கின்ற மூங்கில்களைப் பரப்பும் கழிகளாகவும், மேகங்கள் கவிந்திருப்பது ஒலைகளால் மூடியதைப் போலவும் அழகான பந்தலைப் போல விளங்கவும் மத்தியிலிருந்த இமயகிரியின் மீது மலைகளைப் போன்ற கோபுரவாயில்கள், மாடமாளிகை மண்டபங்கள், யானைக்கொட்டகைகள், தேர்ச்சாலைகள், குதிரைக் கூட்டங்கள் சேவகர் இருக்கத் தக்க மாளிகைகள், தேன்சுரக்கின்ற புஷ்பங்களினால் ஜோடித்த பந்தல்கள் முதலிய அலங்காரங்களை விசாலமாக நீண்டிருக்கும் வீதிகள் தோறும் ஜோடித்து அளவற்ற கொடிகள் படபடவென்று அடிக்க, ஆகாயத்தை மூடவல்ல சித்திரப் பந்தல்களையும் விதம் விதமாக நிர்மாணஞ் செய்து மத்தியில் கவரிகள், மயிற்குஞ்சங்கள், புஷ்பச்சரங்கள், தண்டுமாலைகள் முதலியவற்றைத் தொங்க விட்டு, வாழை, கமுக மரங்கள் முதலியவற்றால் பொன்னாடும் அழகாபுரியும் நாணத்தக்க வகையில் ஜோடித்தான். அதற்குப்பிறகு, பரமேஸ்வரனுடன் வரவிருக்கின்ற சிவகணங்கள், உருத்திரக் கூட்டங்கள், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள், கருடசந்தவர்கள், சித்தவித்தியாதரர்கள், பன்னகர் முதலானவர்கள் இருப்பதற்கு யோக்கியமான உப்பரிகைகளும் அவரவர்களுக்கு வேண்டிய உபகரணங்கள் நிறைந்த பண்டாரங்களும் கிரமப்படிப் படைத்தான். அவற்றின் மத்தியிலே பதினாயிரம் யோசனை தூரம் விஸ்தீரணமுள்ளதாய், பொன்மயமாக விளங்கும் மலை அரசனது அரண்மனைக்கு ஒரு புறத்தில் எழுப்பி அதன் நாற்புறங்களிலும் பல நிலைகளைக் கொண்ட கோபுர வாயிலைத்தூக்கி அத்தகைய சூழலின் மத்தியில் மங்களகரமாகிய திருமணச்சடங்கினைச் செய்யச்

சுவர்ணமயமாகிய கல்யாண மண்டபத்தை ஜோடித்து. அம்மணச்சாலையின் இடம் முழுவதும் சந்தனக் குழம்புடன் கஸ்தூரியைப் புனுகுக் குழம்பில் சேர்த்து மெழுகிட்டு அழகிய கோலங்களையும் போட்டு பரிமளம் மிகுந்த புஷ்ப வகைகளை இறைத்து முடித்தவுடன், பரமனின் திருக்கலியாணக் கோலத்தினைத் தரிசிக்கும் தேவர்கள் வீற்றிருக்கத் தகுதியாக சொர்ண பிடங்களை வரிசையாக அமைத்தவுடன், இந்திர தனுசுகளுக்கும் மேகமிவற்றுக்கும் சமானமாக வெண்தாமரை, செந்தாமரை, நீலோத்பலம், சண்பகம் முதலிய பற்பல திவ்விய பரிமளம் மிகுந்த புஷ்பங்களால் அளவற்ற வற்றைப் பிரமனும் நானும் படிக்குச் செய்து அமைத்தான். பிறகு அழகினுக்கு அழகினை சேர்த்ததைப் போல நிலக் கண்ணாடிகள், பலநிறப் புஷ்பங்களால் ஜோடிக்கப் பெற்று, தண்டு மாலைகள், கவுரி மயிர்ப்பிச்சங்கள், பலவர்ண வஸ்திரத் தொங்கல்கள், நவரத்தின மாலைகள் முதலானவற்றைத் தேவையான இடங்களில் தகுதியாகத் தூக்கி, பரமசிவனுடன் வருகின்ற தேவகணங்களின் விழிகள் விருந்துகொள்வதாக அமைத்தான்.

பிறகு, தேவர்கள், முனிவர்கள், திருமகளுக்கு ஒப்பான வடிவுடைய அரம்பையர்களைப் போன்ற பாவைகளை ஜோடித்து, அவற்றை உயிருள்ளவைகளைப்போல அசைவு பெறச்செய்து, சில கவுரி வீசவும், சில புஷ்பமாலைகளை ஏந்தவும், சில வீணைகளை வாசிக்கவும், சில பெண் பாவைகள் மிருதங்கம் வாசிக்கவும், சில தாளங்கள் போடவும், சில சுருதி கூட்டவும், சில கின்னரி வாசிக்கவும், சில சுந்தரம் மிகுந்த பாவைகள் பரதநாட்டியங்களை ஆடவும் அதைக் கண்ட தேவமாதர்களான அரம்பையர்கள் பிரமித்து, ஆசைப் பெருக்கினில் ஆழ்ந்து, அவர்களும் சித்திரப் பதுமைகளைப்போல அவைகளைப் பார்த்து நிற்பதாகவும் தன் வல்லமையினால் படைத்தான். பச்சைக்கிளிகள், அழகிய தோகைமயில்கள், சக்கரவாகப் பட்சிகள், புறக்கள், மதயானைகள், பஞ்ச லட்சணமுள்ள குதிரைகள், வீரர்கள் முதலியவர்களைச் சித்திரப் பதுமைகளாகவே ஜோடித்தான்.

உற்பத்திக் காண்டம்

பிறகு, மண்டபத்தின் மத்தியில் வேதவிதிப்படிக்கு திருமணச் சடங்குகளைச் செய்வதற்கு ஹோமகுண்டமும் அதைச் சூழ்ந்தாற்போல வேதிகை விதங்களையும் குற்ற மற்ற மண்டல வகைகளையும் வரிசைப்பட அமைத்து, வேள்வியினை முடிப்பதற்கு வேண்டிய சமித்து முதலிய பண்டங்களைத் தாராளமாகத் தத்தம் மாடங்களில் சேர்த்து எண்வகைப் பாத்திரவிதங்களையும் நிருமித்துவைத்த பிறகு சூரியகாந்தம், சந்திரகாந்தம், பளிங்கு, சொர்னம், அழகிய பவளம், ஆணிமுத்து, பிரகாசம் மிகந்த வைரம் முதலியவற்றால் எண்ணிறந்த மண்டலங்களைச் சுற்றிலும் படைத்து, கருங்குவளை, செங்குவளை மலர்கள் நிறைந்த பொய்கைகளையும் அமைத்தான், கற்பகத் தருக்கள், அகில் மரங்கள், வாழை, கமுகு, பலா, மா, மாதுளை முதலிய மரங்களையும், பூ, காய், கனி முதலியவைகளைக்கொண்டு வேண்டுவோருக்குத் தருவனவாகப் படைத்தான்.

இவ்விதமாக திருமண மண்டபத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செவ்வனே செய்துமுடித்து, பர்வதராஜனைக் கண்டு, “தேவரீரின் கட்டளைப்படிக்குச் சகலமும் படைத்தாயிற்று” என்று கூறினான். அவற்றை முழுவதுங்கண்டு மகிழ்ந்த பர்வதராஜன், தேவதச்சனைப் பாராட்டி, இனித் தாமதம் செய்யலாகாது என்று எண்ணி, வேகமுள்ள பலகோடித் தூதுவர்களை வருவித்து பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பதெண்ணூயிரம் ரிஷிகளாகியவர்கள், தத்தமது தேவிமார்களுடன் தயை செய்து வந்து, பார்வதிதேவியின் திருக்கலியாண மகோத் சவச் சம்பிரமங்களைத் தரிசித்துப் போகும்படிக்கு நாம் சொன்னதாகத் தெரிவித்து வருவீர்” என்று அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு, எட்டுத் திசைகளுக்கும் அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

அவர்கள், மனோவேகத்தினும், வாயுவேகத்தினும் முந்திச் சென்று திருமணச் செய்தியினை விண்ணப்பம் செய்தனர், அதைக் கேட்டவர்கள் யாவரும், மேரு வில்லினால்

திரிபுரங்களைவென்ற சிவபெருமாவின் பெருமைகளைப் புகழ்ந்து, “நாங்கள் அவருடன் வருவோம். இச்செய்தியை உங்கள் அரசருக்குச் சொல்வீராக!” என்று அவர்களை அனுப்பிவிட்டனர், இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை அறிந்த வுடன், வீரத் தன்மையையுடைய சிங்க வாகனத்தின்மீது துர்க்கையம்மனும், பத்திரகாளியும் ஆரோகணித்துத் தம்மைச் சுற்றிலும் வீரமாதர்கள் போற்றியவண்ணம் சூழ்ந்துவரச் செல்லும்போது, எதிர்ப்பட்ட கங்கை, யமுனை முதலிய சப்த நதிகளையும் கடந்துபோய் இமயகிரியை அடைந்து, லோகமாதாவாகிப் பார்வதிதேவியைத் துதித்து வணங்கி, அவளுக்குப் பக்கங்களில் இருந்தனர். லட்சுமியும் சரஸ்வதியும், இந்திராணியும், ரிஷிபத்தினிகளும், தேவ மாதர்களும் தத்தமது நாயகர்களின் அனுமதியைப்பெற்று விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு, பர்வதராஜனின் பதியினைச் சேர்ந்து, உமையவளைக் கண்டு வணங்கி, வாழ்த்தி, லோகநாயகியைத் திருமணக் கோலத்திற்கு இசைவாக அலங்கரிக்க முனைந்தனர். கலைமகளும் திருமகளும், பார்வதிதேவி தரித்திருந்த மரவுரி முதலிய தவவேடத்தினை மாற்றி சுகந்த பரிமளம் மிகுந்த தைலத்தைத் தடவி, சடைபற்றியிருந்த கூந்தலிற்றிமிர்த்தி மெல்ல விலக்கிச் சிக் கறுத்துக் கோதி, கலவைச் சாந்துகளினால் அழுக்கினைத் துலக்கிச் சுத்த நதிகளின் சுத்தோதகங்களால் முழுக்காட்டி, அகில் சந்தனத் தூபங்களினால் ஈரத்தைப் புலர்த்தி, வாரி முடித்து விலையுயர்ந்த பட்டாடைகளை அணிவித்து, கொண்டையில் மணமிகுந்த பாரிஜாத மலர்களைச் சூட்டி, சுட்டி முதலிய அணிகளினால் அலங்கரித்து, திலகப் பொட்டுமிட்டு, கடக கங்கணம், வைர மோதிரம் முதலியவற்றைக் கரங்களில் அணிவித்து, தண்டை சதங்கை பாடகம் இவற்றைப் பாதங்களில் பூட்டிச் செம்பஞ்சக் குழம்பும் ஊட்டிக் கண்ணாடி காட்டித் திருஷ்டி கழித்து, அழகுக்கே இருப்பிடமாகிய தேகம் எங்கணும் குறைவற அலங்கரித்து, பார்வதியைச் சூழ்ந்து கொண்டு, மங்கல வாழ்த்துக்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்,

உற்பத்திக் காண்டம்

அப்பொழுது, மலையரசன் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சுற்றத்தாருடன் பிரயாணப் பட்டு, வெள்ளியங் கிரியினை அடைந்து நந்திதேவரின் அனுமதியைப்பெற்று, ஆலய சபா மண்டபத்தில் உயிருக்கு உயிராக நின்றாட்டுகின்ற சிவபெருமானைத் தரிசித்து வலம் வந்து, “ஈசனே. ஆதியில் சராசரப் பிரபஞ்சகளைத்தையும் படைத்தருளிய லோக மாதாவினிடத்தில் அதிக மையல் கொண்டு, திருக்கல்யாணஞ் செய்யக் குறித்தமையால், ஜோதிட சாஸ்திரிகளை விசாரிக்குமிடத்தில், அவர்கள் பரிசோதித்து, “இன்றைய தினம் பங்குவி உத்திரமாகும். பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும்பொருத்த நிமித்தங்கள் முற்றும் சுபகரமாகவே இருக்கின்றன. திருமணஞ் செய்வதற்குரிய காலம் இதை விடச் சிறப்பானதாக இல்லை. ஆகவே, அந்தக் காரியத்தினை முடித்தற் பொருட்டு, இமயமலைக்கு எழுந்தருள வேண்டும்” என்று போற்றி நிற்க, காலகண்ட மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் “உமது கருத்தின் படிக்கு, நமது யூதப்படைகள், கணுதிபதிகளுடன் இத்தினமே இமயத்திற்கு வருகிறோம். நீர் முன்னே போய் சர்வமும் சாக்கிரதை செய்து வைப்பீர்!” என்று திருவுள்ளம் பற்றிய காலத்தில், திருவடிகளில் வணங்கிப் போற்றி, விடைபெற்றுத் திரும்பி, அதி சீக்கிரத்தில் தனது நகரத்தைச் சேர்ந்து, மணப் பந்தலுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கணங்கள் செல்படலம்

நைமிசாரணிய வாசிகள் சூதபுராணிகரை வணங்கி. மலையரசன் திருக்கயிலையை நீங்கியபிறகு, சிவபெருமான் செய்த திருவிளையாடல்களைக் கூறும்படிக்கேட்டனர். சூதபுராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்:

இமவான் போனபிறகு, பரமசிவன் நந்திதேவரை அழைத்து, “நமது திருக்கல்யாண சம்பிரமங்களைத் தரிசித்துப்போவதாக உருத்திரர், கணுதிபதிகள், பிரம்மா

விஷ்ணு முதலிய விண்ணவர்கள் அனைவரையும் வரவழைப்பாய்” என்று கட்டளையிட்டார். உடனே மனமகிழ்ச்சியுடன் ஆனந்த பரவசத்தராக ஈசன் எழுந்தருளி திருக்கயிலைக்கு வருகின்றவர்களின் பெருமைகளை எனக்குத் தெரிந்தவகையில் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

“அக்கினிச் சுவாலையாக விளங்கும் நுதல் விழியினைப் பெற்ற வடவாமுகாக் கினியைப் போன்ற தேகத்துடன் வீசுவதாக விருக்கின்ற விடபகேது முதலிய ஆயிரங்கோடிருத்திரரும், அனல் வடிவாகிய திரிகுலங்களைக் கரங்களில் தாங்கி, காலத்தீ என்னும் பெயரையுடைய உருத்திரத்தலைவனும், குருவளிக்காற்றும் வடவையும் வீறடங்கி மழுங்கவும், ஜீவராசிகளனைத்தும் வெந்து வாடவும் சுவாசங்களை விடும் பூதங்கள் நூற்று நாற்பது கோடியர் நெருங்கித் துதிக்க மழுவாயுதத்தைக் கரத்தில் தாங்கிய கூர்மாண்ட தேவரும், நெற்றிவிழியும் பற்பல நிறத்தையும் பருத்த சரீரமுடைய வாரய்ப் பாதாளத்தில் வாசஞ் செய்யும் ஆடகேசன் என்ற ருத்திரப்பிரமுகரும், அகோர ரூபத்துடன் வலிமையாலுயர்ந்த பூதகணங்கள் ஆயிரங்கோடியர் சூழப்பிரமனதியர் பயந்து ஒளியச் சரபப்பட்டியாக வந்த வீரபத்திரர் என்ற உருத்திரத் தலைவரும், ஊழிக்காலத்தில் மஹாவிஷ்ணுவானவர். திருவயிற்றில் கொண்டு பாதுகாக்கும் உலகங்களிலுள்ள பிராணிகளை ஒரு விரலில் ஏந்தித் தாங்கவல்ல குறுகிய தேகத்தினையுடைய பூதகணங்களின் படைகள் நூறுகோடி சூழ்ந்து வர பூர்வத்தில் பரமசிவமும் மஹாவிஷ்ணுவும் கூடிய போது அவதரித்த செண்டுடைய கரத்தினராகிய ஹரி ஹரபுத்திரரும் (ஐயப்பனும்) இத்தகைய பதினேழுவகை ருத்திரர்களும், திருக்கயிலையை வந்தடைந்தனர். பரமனின் கட்டளைப்படிக்கு, நடந்துகொள்ளவல்ல, சகரர்களால் தோண்டப் பெற்ற சப்தசாகரங்களையும் தமது பாதங்களினின்று எழுப்பும் தூணிப் படலத்தினால் தூர்க்கவல்ல திறமைவாய்ந்த வீராதி வீரர்களான அஷ்ட மூர்த்திகளும், விரிஷப கர்ச்சனையினும் உருத்த சொல்லைப் பெற்று, சிவ

உற்பத்திக் காண்டம்

பெருமானின் விழிகளில் இருந்து தோன்றிய நீர்த்துளிகளின் மூலம் உண்டாகிய, உருத்திராட்சத்துடன் தூளிதத்தினை யணியும் பேரறிவாளராகிய நூறுகோடிப் பூதப்படைக ளுடன் தொடிப்பொழுதில் உலகங்களை நாசஞ் செய்யவல்ல வலிமையாளரான குண்டோதரப் பிரமுகரும், அண்டங் களைத்தையும் அவற்றினுள்ளே அடங்கிய சர்வப்பிராணி களையும் நாசஞ்செய்து, மீண்டும் பழைய படியே நிலை பெறச் செய்யவல்ல மகத்துவமுடைய பூதவீரர் இருநூறு கோடியர் நெருங்கிப்போற்றக்கூண்டகாணனும் பினாகியும் வந்தனர். இவர்களைத் தவிர தமது பிரதாபங்களையே முக் கியமாக எண்ணிய தேவர்களின் கரங்களையும் அவர்களு டைய கொண்டை மயிர்களையும் பல படைகளையும் பறித்து அவற்றினைச் சின்னமாகக் கொண்ட ஜெபசீலிகளான அள வற்ற கோடிப் பூதப்படைகள் தொடர்ந்து செல்ல, சங்குகர்ணன் என்ற வீரனும் திருக்கயிலையை அடைந்தனர்.

இவர்களைத் தவிர காளகண்டன், தண்டி, நீலன், நரன் என்பவர்களும் வாட்போரில் வெற்றி வீரனான விஸ்வமாலி என்பவனும் யாளியை ஒத்த வீரவலிமையையுடைய பல பூதவீரரும் சமுத்திரங்களை ஒத்த சேனைகளும் திருக்கயிலைக்கு வந்தனர். திரிபுரங்களையும் இமைப் பொழுதில் சாம்பலாக் கிய சிவபெருமானை வழிபட்டுச் சகலராலும் பூசிக்கப்பெற்ற ஈசான மூர்த்தியானவர் திருக் கயிலையை அடைந்தார். மஹாவிஷ்ணும் பிரமனும் இந்திரனும் தேவர்களும் மற்ற அஷ்டதிக்குப்பாலகரும் சூரியசந்திரர் முதலிய நவக்கிரக தேவர்களும் முனிவர்களும் வந்தனர். சப்தமாதர்களும் அஷ்டவசுக்களும் வந்தனர். உலகங்களுக்கு ஆதாரசக்தியாக இருக்கின்ற வேதங்கள், ஆகமங்கள், மந்திரங்கள், பூமி, அதிற்றங்கிய புவனங்கள், நகரங்கள் காலங்கள் போன்றவை களைத்தும் தெய்வப் படிவங்களைப் பெற்றுத் திருக் கயிலையை வந்தடைந்தன. அவர்களைக் கண்ட நந்திதேவர் ஐயனிடம் சென்று அவரை வணங்கி, பிரம்மா, விஷ்ணு, தேவர்கள், ரிஷிகள், பூதகணங்கள், சூத்திரர்கள் ஆகிய அனைவரும் திரண்டு கயிலைமலைக்கு வந்திருப்பதைக் கூற அவர்களை வரவழைக்க அனுமதி கொடுத்தார் பரமசிவன்.

அவர்கள் யாவரும், பக்தி விசுவாசத்துடன் பெருமானை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கினர். பிரமன், சிவனாரின் பக்கத்தில் வந்து கிரீடம், வாகுவலையங்கள், மதாணிப் பதக்கம், முத்துமாலை, வைரக்கடகம், முதலியவைகள் அடங்கியதொரு பொற்பேழையை எதிரில் வைத்து, “லோகநாயகனே! தேவரீருக்கு விருப்பு வெறுப்பு ஒன்று மில்லை. அடியோங்கள் பிழைத்தற்பொருட்டுப் பார்வதியாரைத் திருக்கலியாணஞ் செய்ய நினைத்தீராயினும் திருமணக்கோலம் போல இருக்கின்றதால், கொடிய விஷச் சுவானையை விசும் சர்ப்பாபரணங்களை நீக்கி, இந்த இரத்தின மயமான அணிகலன்களை அணிந்து ரட்சிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டனர். அவ்வாறு பரமன் கூறியதைக் கேட்ட மகாதேவர் புன்முறுவல் செய்து, “பக்தியுடன் நீங்கள் நமக்கு இவற்றை வழங்கியதனால், நாம் இவற்றைத் தரித்துக் கொண்டதைப் போலவே மகிழ்கின்றோம்” என்று அழகிய தமது திருக்கரத்தினால் அந்தப் பொற் பெட்டகத்தை அவர் தொட்டருளினார்.

பிறகு பிரமனின் அன்பினுக்கு இரங்கியவராய்த் தாம் அணிந்திருந்த பணியணிகளையே பொன்னணிகளாகும்படித் தமது திருவுள்ளத்தில் நினைத்த மாத்திரத்தில், அவை நவரத்தினமயமாக, அவரது அழகிய திருமேனி எங்கும் ஜ்வலிக்கத் துவங்கின,

கேட்டீர்களா, முனிவர்களே! ஜகங்கள் அனைத்தையும் ரட்சிக்கவல்ல பரமேஸ்வரருக்கு இத்தகைய செய்கைகள் அரியனவோ: இந்தக் காட்சிகளைக் கண்டு அனைவருமே அதிசயித்தனர். பிறகு உமையவள் இருக்குமிடத்துக்குப் போவதாகத் திருவுளத்தெண்ணி, அந்தக் கருத்தினைப் பக்கத்திலிருந்த பிரமுகர்களுக்குத் தோன்ற குறிப்பிடுந் காட்டி, பூர்வத்தில் தேடிய விஷ்ணு, பிரம்மனுக்குக் காணப்படாத பரமசிவம் சிங்காதனத்தை நீங்கி வெளியே வந்தார்.

திருக் கல்யாணப் படலம்

அப்போது பரமசிவத்தின் குறிப்பினைத் தெரிந்தவுடன் நந்திதேவர் தமது திருக்கரத்தில் பொற் பிரம்பினை யேந்திப் பராமரி செய்து கொண்டு, முன்னணியில் நடக்கவும், தேவர்கள் “ஜெய ஜெய சங்கர, ஹர ஹர சங்கர!” என்று புகழ்ந்து கொண்டாடவும் சகலரும் போற்றும் பெருமையைக் கொண்ட தும்புருநாரதாதிகளும் விஞ்சையரும் யாழின் ஸ்ருதியுடன் ஆதி நூலாகச் சொல்லும் வேதாகம புராண முதலியவைகளைத் தோத்தரித்து நடக்கவும், சுவர்ணமயமாக விளங்கும் தமது அரசிற்குரிய பதியினைக் கடந்து அழகிய திருவடிகளை வலிமைமிக்க குண்டோதரன் முதுகின் மீது வைத்து ஒப்புவமையற்ற சின்மய சொருபமாகிய ரிஷபவாகனத்தின் மீது ஆரோகணித்து, விழிகளைக் கவரும் சுந்தர வடிவுடன் தோன்றினார், அதைக் கண்ட அனைவரும் ‘ஹர ஹர மஹாதேவ, என்று போற்றிப் புகழ்ந்தனர். நந்தி வாகனத்தின் மீது சிவபெருமான் எழுந்தருளியதும் கஜமுகாசுரனைப் பங்கப்படுத்தி வாட்டிய வினாயகமூர்த்தியானவர் ஐந்நூற்றேழு கோடி பூதப் படை வீரர்கள் சூழ்ந்து போற்ற எதிர்கொண்டு வந்தனை செய்து துதித்துத் தொடர்ந்து செல்லும்போது சூரியனும் சந்திரனும் தவள வட்டக் குடைகளைத் தாங்கி வரவும், அலை கடல்களுக்கு அதியணை சமுத்திரராஜன் சிற்றூல வட்டங்களைப் பணிமாறிவரவும், இந்திரன் விசிறி வீசவும் நடந்தனர்.

இதுபோலத் தேவர்கள் முதிர்ந்த பக்தியுடன் மேற் குறித்த பணிவிடைகளை நடத்தி நடக்கும் போது வல்லமை சாலிகளாகிய பல கோடி பூதவீரர்கள் மங்கள பேரிகை, வெற்றி முரசம், கொக்கரை, சல்லிகை, பீலிசாரிகை, துடி மத்தளம், குடமுழா, தடாரி அதிக ஓசையை காகளம் முதலிய வாத்திய வகைகளைக் களிப்புடன் முழக்கி நடக்கவும்

பரமவின் கூட்டளைப்படிக்கு உருத்திரக் கூட்டங்களும் விஷ்ணு, பிரம்மாதி தேவர்களும், ரிஷிபுங்கவர்களும், இந்திரனாதி விண்ணவர்களும் தேர், விமானம், கருடன், அன்னம் ஆகிய தத்தமது வாகனங்களில் போகவும், பரமசிவ மானவர் திருக்கயிலாய எல்லையைக் கடந்து இமயவரையினை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது, முரசுகளின் ஓசையும் தேவர்களின் கோஷமும் ஆரவாரமும் ஆனந்த முழக்கமும் மலைச் சாரல்களில் எதிர்ரொலித்தன. அதைக் கேட்ட பர்வத ராஜன், தனது பந்து வர்க்கத்தாருடன் மாப்பிள்ளையை எதிர் கொண்டு மும்முறை வலம் வந்து வணங்கிப் போற்றி மஹாவிஷ்ணு முதலானோருக்கு வந்தனாதிகளைச் செய்து பவித்திரமாகிய தனது பதிக்கு அழைத்து வந்த போது, நவரத்தின மயமாகிய மேடைகள் உப்பரிகைகள் இருபக்கங்களிலும் தோன்ற விசாலமான நீண்டசாலைகளின் இரு மருங்கிலும் காணப்பட்ட கூட்டங்களில் வாழும் மக்கள் சர்வக்ஞாகிய பரமசிவத்தின் வரவினை மிகவும் பிரியத்துடன் விழிகள் குளிரத் தரிசித்துப் பக்தி விசுவாசத்துடன் கரங்களைத் தூக்கித் தொழுது வாழ்த்தியவர்களாய் விளங்கினர். அப்போது அந்தத் தெருக்கள் முழுவதும் மெருங்கியிருந்த தருணமங்கையர், தேவதேவனாகிய சிவபெருமானின் அற்புதம் மிகுந்த ரூபலாவண்யத்தினை நேத்திரோற்சவமாகக் கண்டு பூமியிற் தேகம் படிய சேவித்தளவில், வேறு ஒரு செய்கையும் அற்றவர்களாய் ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கியவராய் இறைவர் அணிந்திருக்கின்ற பரிமளம் மிகுந்த கலவைச் சாந்தும், திவ்விய சுகந்தங்களை வீசும் மலர்களால் ஜோடித்திருக்கின்ற தண்ட மாலைகளும் சேர்ந்து சந்திர ஐடாதரக் கடவுளினது அழகு மிகுந்த சுந்தரங்களைத் தரிசிக்கக் கூடாமல் மறைக்கின்றனவே யென்று மனந்தளர்ந்தனர்.

அவர்களின் மனவுணர்ச்சிகள் கொஞ்சமல்ல. இதயத்தில் கொண்டிருந்த காமவின்பத்தைப் பொருத்திக் களிக்க எண்ணி, இத்தேவனைக் கண்டதும் கொடிய மன்மதனானவன் பிரயோகித்த புஷ்ப பாணங்கள் சுறுக் சுறுக் கென்று தாக்க

கித் தகிக்கின்றமையால், அந்த வேதனையைச் சகிக்க மாட்டாமல் வெந்தொழிந்த கன்னியர்கள் தேகம்பட்ட தூளிதமோ சுந்தரன் மேனியிற் பூசியிருப்ப தென்று பேசினர். மங்கையர் கூட்டத்தினை நீங்கிச் சிவபெருமான் அருகில் வந்த காலத்தில் பல மணிகளால் ஜோடித்து, இடையில் உடுத்தியிருந்த மேகலாபரணமானது நழுவ, அதை ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்ளாமலேயே பல கன்னியர் தம்மையே மெய்மறந்து சேவித்து நிற்கவும், சுந்தரமுள்ள சில கன்னியர்கள் காமம் மீறித் தம் இடையில் உடுத்தியிருந்த பட்டாடை மெல்லச் சரிந்து நழுவ அம்மணமாக இருப்பதைப் பார்த்து அந்த மலைநாட்டு மங்கையருக்கு வஸ்திரமேபிராதோ என்று களிப்பினால் சிலர் பேசவும், மற்றஞ்சில பருவமங்கையர், மகிழ்ச்சி மிகுதியால் மெய்மறந்து இடையில் உடுத்தியிருந்த துகில் நெகிழ்ந்து சிறிது தூரம் போனபிறகு தங்கள் மானக்குறையினைக் கண்டு உணர்ந்த மாத்திரத்தில் “ஐயன் திருமணக் கோலத்தினைப் பார்க்க வந்த அவசரத்தில் புடவையை உடுக்க மறந்தனமோ” என்று மீண்டும் தங்கள் மானிகைக்குச் சென்று விலையுயர்ந்த பட்டாடைகளைத்தரித்து ஆசையுடன் மறுபடியும் தெருக்களில் வந்து வந்து, அந்த ஆடையினையும் இழந்து, மீளத் திரும்பி இவ்விதமாக ஊஞ்சலைப் போலப் பல முறைகள் இங்குமங்குமாக அலையவும், பாகிளையொத்த மதுர வசனமுடைய சில மாதர்கள், தம்மிடத்தில் மையல் கொண்டு வேண்டினும் அதற்கிசைந்து அவர் வருபவராகக் காணப்படவில்லை. ஆதலால் அரிய பொன்வடிவினைப் பெற்ற நமது ஐயனுக்கு உள்ளமானது கல்லோ, வைரமோ, இரும்போ? சற்றும் இரக்கமே இல்லையே!” என்று சொல்லவும், “சர்வாபரண பூஷணங்களால் பருத்து விம்மி நெருங்கித் ததும்பித் தேமல் படர்ந்த கொங்கைகளைப் பெற்ற பருவ மங்கையருக்கு ஆசை மிகவும் வினையச் செய்து, அவர் மிகவும் வாடி வருந்துவதைச் சற்றும் தெரியாதவராகப் போவது உயிருக்கு உயிராக இருக்கின்ற இவருக்குத் தகுமோ?” என்று சில பெண்கள் ஏசவும், முறுக்குண்டு நீண்டிருக்கும் ஜடா மகுடலதாரியாகிய சிவபெருமானின் அழகினைத் தரிசித்துத் தரிசித்து

மனங்கனிந்த சில கன்னியர் வாடவும், அவர் வடிவினைக் கண்டு, அவரையே நினைந்து நினைந்து, உள்ளம் வெதும்பி, தேககாந்தி மழுங்கிக் கறுத்துச் சில மங்கையர் சோரவும், தங்களுடன் தொடர்ந்து வந்த பாங்கியருடன் தாங்கள் ஐயலிடத்தில் கொண்ட ஆசையினாலுண்டாகிய காம மயக் கத்தினைச் சொல்லிச் சொல்லிச் சில மாதர்கள் வாடவும், பக்கங்களில் நிற்கின்ற சில பருவ மங்கையர்களின் தேகமானது வெளுத்திருப்பதைப் பார்த்துப் “பிறப்பு இறப்பற்ற இந்த அழகனை, நம்மை வஞ்சித்து இவர்கள் கூடி இன்புற்றனரோ! இவர்கள் சரீரம் எங்கும் விபூதித் துளிதம் பூசப்பட்டிருக்கிறதே!” என்று அக்கன்னியரை உறுத்துப் பார்த்து, “உங்களுக்கு இவ்விடத்தில் என்ன காரியம்? போங்கள் போங்கள்!” என்று சில கன்னியர்கள் வாது தொடுக்கவும் பிறை போன்ற இடையினையுடைய பெண்களை, சிவனது ஐடாமுடியிலிருக்கும் சந்திரனின் கலைகள் சுடுகின்றதாகவும் அவர் தரித்திருக்கும் கங்கையினால் காம வெப்பத்தைத் தணிக்க முடியவில்லையே என்றும் சில மங்கையர் வினவவும், அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் சில பெண்கள், “ஓ கன்னியர்களே! இப்படி வீணாக வார்த்தையாடுவதில் பயன் என்ன? ரிஷப வாகனத்தின் மீது வருகின்ற இந்தச் சந்திரன் நம்மைத் திருக் கல்யாணஞ் செய்வதற்கு, ஒப்பற்ற பர்வதராஜகுமாரி முடித்தத் தவத்திலுக்கு ஒப்பாக நாம் எந்தத் தவமும் செய்யவில்லையே?” என்று மிக்க வருத்ததுடன் விசனிக்கவும், தேவர்கள் முதலாக அனைவரது துன்பங்களையும் போக்கி, சுகஜீவிகளாக அவர்களை வாழவைக்கும் பெருட்டு, திருமணம் முடிக்க வருவோர் மெல்லிய தேகத்தினைக் கொண்ட மங்கையரின் பிராணனைக் கொள்ளை கொள்ள விரும்பினர் என்றால் இந்த அநியாயத்தை யாரிடம் சொல்வது என்றும், கொடியவரை வாட்டி வதைக்க மனமிசையாமல், மெல்லிய மாணை யொத்த மங்கையருக்கு இத்தகைய துன்பத்தினைச் செய்வதழகாகுமா? என்று சில மங்கையர்கள் பேசவும் “நமது அரசனாகிய பர்வதராஜன் செய்த தவத்தால் பெற்ற பர்வதியாள் மீது இச்சை கொண்டு, அவனைத் திருக்

கல்யாணம் செய்யப் போகின்றவர், மனமிரங்கி, நமக்கு இன்ப நலனைத் தருவாரோ? ஆயினும் தம்மையடுத்தவர் களைக் காத்து இரட்சிக்கும் தீன சரண்யராகிய இந்தச் சிவ பெருமானுக்கு இது தகாது!" என்று சில வனிதையர்கள் பேசவும், இவ்வாறு மங்கைப் பருவம்முதல் பேரிளம்பருவம் வரையுள்ள மாதர்கள், தெருக்களில் நின்று நின்று தம் மனத்திற் பட்டவாறெல்லாம் பேசிப் பேசி யாதொரு பயனுமில்லாமல் அபலராய் வாடிய போதிலும், குற்றமற்ற மனத்தைப் பெற்ற பதிவிரதாசிரோன்மணிகளிற் சிலர், உண்மையான பக்தியுடன் பரமனின் திருக் கல்யாணத் திருக்கோலத்தைக் கண்டு, தொழுது, களித்திருந்தனர்.

இத்தகைய வைபவங்களுடன் பர்வதராஜனின் பட்ட ணத்து வீதிகளில் அலங்கரித்திருக்கின்ற அலங்காரங்களை யெல்லாம் சிவ பெருமானானவர் பார்த்துக் கொண்டு மஹாலட்சுமியும் இச்சிக்கத் தக்க வளமை மிக்க நீண்ட சாலைகளைக்கடந்து பராபரையாகிய பார்வதியாள் வீற்றிருக்கும் அரண்மனைக்கு அருகிலே வந்தார்.

அப்போது மலையரசனின் கட்டளைப்படிக்கு வேதப் பிராமணர்கள், மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்காண் தீர்த் தத்தைப் பொற்குடங்களில் நிரப்பிக் கொண்டு, மங்கள கரமாக எதிரில் வரவும் பற்பல பிராமணச் சமங்கலிகள் சிவபெருமானின் எதிரில், பெருமை பொருந்திய தாமரை, நிறைகுடம், கண்ணடி, தோட்டி, முரசு, விளக்கு, கொடியிணைகயல் ஆகிய இத்தகைய மங்கள மாகிய அஷ்டமங்கலப் பொருள்களை வரிசைப் படக் கரங் களில் ஏந்தி இருபாசிசங்களிலும் மங்களகரமாக வரவும் அளவற்ற சுந்தரப் பருவ மங்கையர்கள், அருகு, வேம்பு, அக்ஷதைஆலம், செம்பஞ்சின் விதை, பூரணகும்பம் ஆகிய மங்கலப் பொருள்களைத் தாங்கி வீதிகளில் எதிர் கொண்டு போகவும், இவ்விதமாக எண்ணற்ற மங்கையர் கள், மாளிகைக்கடுத்த வீதிகளின் இருமருங்கிலும் ரத்தினபரணங்களைச் சுமர்ந்து, நெருங்கியிருக்கின்ற கொங்

கைகள் குலுங்க, சிவபொருமாவின் எதிரில் துரிதமாக வந்து, பல சோபன வாழ்த்துக்களை இனிய குரலில் இசையுடன்பாடிச் கம்பீரமாக நின்று தமது பணிவிடைகளைச் செய்யவும், கணக்கற்ற நங்கையர்கள் திருவிளக்கு கற்பூரதீபமாகிய ஜோதிகளை வைத்திருக்கின்ற பொன் தட்டுகளை அழகிய கரங்களில் ஏந்தி சிவபெருமானை வலம் வந்து, அவர் எதிரிலே நின்று, பத்தி விசுவாசத்துடன் மும்முறை அவரைச் சுற்றி, வணங்கிப் போகவும், இவ்விதம் மணக்கோலச் சடங்குகளைச் செய்து வரும் போது சிவபெருமான் சிறந்த கல்யாண மாளிகைக்கு அருகில் மஹாவிஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடன் வந்து, தாம் தாம் ஏறிவந்த விமானங்களிலிருந்தும் வாகனங்களிலிருந்தும் இறங்கத் தாமும் தமது தவள நிற ரிஷபவாகனத்தை விட்டு இறங்கினார்.

அப்போது பர்வதராஜனின் பத்தினியாகிய மேனா என்பவள் பொற் குடத்தில் பசுவின் பாலை நிரப்பிக் கொண்டு தேவகன்னியர்கள் சூழவந்து, பராபரமூர்த்தியான பரமனின் திருப்பாத கமலங்களில் பாலைப் பொழிந்து சுத்தி செய்து தமது முன்னுணையால் ஈரத்தைப் போக்கிச் சேவித்து தனது மாளிகைக்குச் சென்றாள்.

பிறகு, நந்திதேவர் சிவனாரின் எதிரிலே பொற்பாதுகைகளைச் சேர்த்து வைக்க, அவர் அவற்றை அணிந்து கொண்டார். மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க, பூதகணங்களும் தேவர்களும் முனிபுங்கவர்களும் ‘ஹர ஹர’ வென்று முழங்க, சிவபொருமான் மெல்ல நடந்து செல்லலானார். பிரம்மனும் விஷ்ணுவும் “தேவதேவனே! இந்த வினோதங்களைப் பார்த்து அருள வேண்டும்!” என்று கேட்டுக் கொள்ள அவர் புன்னகையுடன் வானளாவிய விசாலமாகச் சிங்காரித்திருந்த கல்யாண மாளிகையின் ஜோடிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே மண்டபங்கள், புஷ்பச் சோலைகள் முதலியவற்றை நோக்கியவண்ணம், மாளிகையினுள்ளே பிரவேசித்தார்.

பிறகு, மலர்களினால் அலங்கரித்திருந்த திருமணச்சாலை யில் இந்திரநீல நவரத்தின கற்களால் ஜோடித்திருந்த சிங்காதனத்தின்மீது திரியம்பகர் எழுந்தருளினார். இந்த மகோத்சவ காலத்தில் வீரபத்திரக் கடவுளாரும் காலாக் கினிருத்திரரும், வலிமையில் உயர்ந்த கூர்மாண்டதேவரும் ஆடகேசர் முதலிய உருத்திரச் சிவகணங்களும், பரமனது குணதிசயங்களைப் போற்றி நிற்கவும், மஹாவிஷ்ணு, பிரமன், தேவேந்திரன், முனிபுங்கவர்கள், தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும் அவரவர்க்குத் தக்கதாக பரப்பியிருந்த பொற் பீடங்களில் பரமனைச் சூழ்ந்து வீற்றிருந்தனர்.

அப்போது சிவபெருமானின் திருமணச்சிறப்புக்களைத் தரிசித்து, கிருதார்த்தராதற்காகக் கூடியிருந்த காரணத்தினால், சுமை அதிகப்பட்டுப் பனிமாயிமய மலையானது கம்பிதப்பட்டு வருந்துகின்ற தருணத்தில் ஆதிசேஷனின் சிரசில். தராசுத்வட்டைப்போல நின்றிருந்த பூமண்டலமானது, வடபாரிசம் தாழ்ந்து தென்புறம் மிகவும் உயர்ந்தது. அதைக் கண்டு தேவர்கள் நடுங்கினர். பூமண்டலத்திலிருந்த மனிதவர்க்கத்தினர் திகிலடைந்தனர். கல்யாண மண்டபத்திலிருந்த சிவபெருமான் ஒருவரைத்தவிர மற்றைய யாவரும் பயந்து நடுங்கினர்.

அதைக் கண்ட சிவபெருமான் புன்னகை செய்து, அருகிலிருந்த நந்திதேவரை அழைத்து, “சமுத்திர நீரையெல்லாம் தமது உள்ளங்கையில் எடுத்து உண்ட அகஸ்தியரை இங்கு அழைத்துவரக் கடவை!” என்று கட்டளையிட்டார். உடனே, நந்திதேவர் அந்தச் சபை முழுவதையும் தேடி, சலனமற்ற தவசிரேஷ்டராகிய கும்ப முனிவரைக் கண்டு அவரைப் பரமசிவனிடம் அழைத்துச் சென்றார்.

சிவபெருமான் அவரைப் பார்த்து, “குறுமுனிவரே! நமது திருக்கல்யாணச் சம்பிரமத்தினைத் தரிசிக்க வந்தவர்கள். அதிகரித்து நெருங்கியிருப்பதால் சுமை மிகுதிப்பட்டு, பூமியின் தென்பாகமானது மிகவும் மேல்நோக்கிச் சொர்க்கலோகம் வரையில் உயர்ந்தும், வடபாரிசம்

பாதாளம் வரையில் தாழ்ந்தும் இருப்பதால், இந்தப் பிரதேசத்திலிருக்கின்ற யாவரும் அதிகத் துன்பத்திலாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் தாம் செய்யும் தொழிலையும் மறந்து வாழக் கலங்குகின்றனர். இதனால் வானத்தையளாவி நிற்கின்ற மஹாமேருவும் மந்திரமலை போன்ற மலைகளும் தத் தமது நிலைபெயர்ந்து, கீழ்மேலாக நிற்கின்றன. ஆகையால் தவத்திற்சிறந்த நீர் ஒருவர்மட்டும் இந்த இமய மலையை நீங்கி, செந்நெல் விளையும் வளமை மிகுந்த தென்னாட்டைச் சேர்ந்த பொதிகை மலையை அடைந்து, அங்கு வாசமாயிருந்து, தவஞ்செய்திருப்பீராகில், பூமண்டலம் யதாப்பிரகாரம் சமமாய், தவறின்றி, ஏற்றத்தாழ்வின்றி நலமடையும்” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்டு வேதங்களை ஒதிப் பெருமைபெற்ற அகஸ்தியர் திடுக்கிட்டு, “ஈசனே! அடியேன் தவறு ஏதேனும் செய்ததுண்டோ? தினதயாளரான தங்களது திருமணத் திருவிழாவினைக் கண்குளிரத் தரிசிக்க வந்துள்ள அடியேனை, ‘அருகில் இரு, என்று கட்டளையிடுவதற்கு மாறாகத் தூரத்திற்குப் போய் வாசஞ்செய்யப் பணித்தருளினீர்” என்று மனம் வருந்தினார்.

அதைக்கேட்ட சிவபெருமான் அகஸ்தியரை நோக்கி, “அகஸ்தியரே! உம்மைப்போன்ற உயர்ந்த முனிவர்கள் இவ்வுலகத்தில் ஒருவருமில்லை. பிரம்மதேவனுங்கூட உமக்கு ஒப்புலமையாகமாட்டான். ஆகவே, நாம் கட்டளையிட்ட படி நீர் போகத் துணிவீராகில் நீர் கேட்கும் வரங்கள் யாவையும் நாம் தருகிறோம். தேவர்களாலும் முனிவர்களில் உயர்ந்தவர்களாலும் இந்தச் செயலைச் செய்து முடிக்க இயலாது. எனவே, யாதொரு தடையும் பேசாமல் போய் வாரும்” என்று கூறினார், அகஸ்தியர் தயங்கினார். சிவபெருமானின் திருக்கலியாணக் காட்சியைச் சகல புலனங்களிலும் இருப்பவர்கள் காணும் நேரத்தில் தாம் மட்டும் அங்கிருந்து வெளியேறி, கடமை ஒன்றைச் செய்யத் தமக்கு ஈசன் கட்டளையிட்டதை எண்ணி அவர் மனம் வருந்தினார். பிறகு அவர் ஈசனை நோக்கி, “ஐயனே! பிரம்

மனும் விஷ்ணுவும் தேவேந்திரனும் இருக்கத் தேவரீர் அடியேனைக்கொண்டு இந்தச் செயலை முடிக்கக் கட்டளை யிட்டதால், அவர்களைவிட நான் செய்த தவமோ சிறந்ததாகத் தங்கள் திருவுள்ளத்தில் தோன்றியது? எமது ஐயனாகிய நீரே இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றக் கட்டளை யிட்டுக் கட்டாட்சித்திருப்பதால், என் தகப்பனாகிய தேவரீர் இடப்புறத்தில் பராசக்தியானவள் வீற்றிருக்க, சகல சம்பிரமங்களுடன் செய்யவிருக்கின்ற திருக்கலியாண மகோத்சவக் காட்சியை நான் தரிசித்து ஆனந்தம் கொள்ளாமல் பிரிந்து போவதற்கு என் மனம் துணிவு பெறவில்லை. என்ன செய்வேன்? விமலனே!" என்று அகஸ்தியர் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டார்.

அப்போது பரமசிவனார் அகஸ்தியரை நோக்கி, "சிறந்த தவநிலையைக் கைக்கொண்டிருக்கும் கும்ப முனிவரே! நீர் உமது மனம் வாடாமல் தென்னாட்டுப் பொதிகை மலையில் போயிருப்பீராகில் பார்வதியுடன் நாமே அவ்விடம் எழுந்தருளி, எமது திருமணத் திருக்கோலக் காட்சியினைக் காட்டுவோம். அதனைத் தரிசித்து ஆனந்தமடையக் கடவீர். இதுவுந் தவிர, நம்மையே தியானித்துச் சிலகாலம் தவஞ் செய்திருந்தபிறகு, பழையபடியே நமது சந்நிதானத்தைச் சேர்ந்து வாழலாம்!" என்று நிர்மலக் கடவுளாகிய சிவ பெருமான் கூறினார்.

பிறகு, ஒருவாறாக மனமிசைந்த அகஸ்தியர், அவரை வணங்கித் தென் திசையை நோக்கிப் பயணப்பட்டார். அவர் செல்லும் வழியில், தன்னிடத்தில் அகப்பட்டவரை மயக்கி வாட்டும் கிரவுஞ்ச கிரியையும், தனக்கு நிகரில்லை என்றிறுமாந்திருந்த விந்திய மலையையும் மங்கும்படி அடக்கி, ரிஷிகளை வஞ்சித்துக் கொண்டு தின்று கொண்டிருந்த வில்வலன் வாதாபி என்ற இராட்சதப் பாதகனை அதம் பண்ணியவராய், தன்னிடத்தில் மூழ்கியவரைப் பவித்திரமாக்கி முக்தியில் சேர்க்கவல்ல காவிரியைத் தமது கமண்டலத்தில் ஏந்தி, முன்னம் அத்தலங்களில் வாசஞ்

செய்தவரைப்போலச் சாதாரணமாகத் தென்தேசத்திற்கு அகஸ்தியர் வந்தபோது, எதிரில் வந்த இராட்சதப் பாதகர்கண்டு, நடுநடுங்கியவர்களாய், வேதாந்தமாய்ப் பல வேள்விகளைச் செய்திருந்த மஹாபலிச் சுக்கரவர்த்தியின் வீரூப்பை அடக்கிய வாமன மூர்த்தியைப்போல, வேறொரு குறள் உருவமுண்டாகியிருக்கிறதோ என்று பயந்து, அவ் விடத்தில் நில்லாமல் ஓடி ஒளிக்கக் கும்ப முனிவர் நெடுந்தூரத்தைக் கடந்துபோய் பொதிகை மலையினைச் சேர்ந்து, பூர்வகாலத்தில் கமலாசனாகிய பிரம்மதேவன் சீரையும் வலிமையையும் கெடுத்து, உலகத்தை அழித்துத் திரிந்த திரிபுரங்களை வாட்ட நினைந்து, பூமண்டலம், சூரியச் சந்திரர் வேதங்களாகிய ரதத்தில் எழுந்தருளி, அது பாதாளத்தில் போவதாக அறிந்ததும் தமது திருவிரலால் ஊன்றி நிறுத்திய சிவபெருமானின் திருக்கோலத்தை மனத்திலே சிந்தித்து, அகஸ்தியர் அந்த மலையினில் தவத்திலிருந்தார்.

கேட்டவர்களா, செளனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு பொதிகை மலையினில் தவசிரேஷ்டராகிய கும்ப முனிவர் வீற்றிருந்த காலத்தில் வடபக்கமும் தென்பாதியும் சமமாக இருந்தன அந்தக் காலத்தில் சகல பிராணிகளும் சிவ நாதனைப் போற்றிக் களிப்புடன் இருந்தன. இனிச் சிவ பெருமானின் திருமண வைபவ விபரங்களைக் கேட்பீர்களாக.

“அகஸ்தியர் சிவபெருமானின் கட்டளைப்படிப் பொதிகை மலையை நோக்கிப் போனபிறகு, பழமையான இமயத்திற்கு வந்து சேர்ந்த ரிஷிகள், தேவர்கள் ஏகமாகச் சேர்ந்து, பரமன் தமதன்பரிடம் வைத்திருக்கும் கருணை மிகுதியினைப் போற்றி வாழும் பக்தர்களின் பெருமைகளைக் கொண்டாடிக் களிக்கின்றபோது, மலையாசனின் கட்டளைப் படி பார்வதி, துர்க்கையம்மன் தன் சேனைத்தலைமையுடன் போற்றிவரவும், தேவராசனின் பத்தினியாகிய இந்திராணி அடப்பை தாங்கிப் பக்கத்தில் வரவும் கங்கை, யமுனை,

துங்கபத்திரை முதலிய சப்த நதிகளும் வெண்சாமரை வீசவும், ஸ்ரீ மஹாலட்சுமியின் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, சரஸ்வதி அருகிலிருந்த அருமை பெருமைகளைக் கொண்டாடிவர, இவ்வித ஆடம்பரங்களுடன் திருமண மண்டபத்தைச் சேர்ந்து, பரமசிவத்தின் திருவடிகளைப் பணிந்து நிற்கும்போது, மஹாலட்சுமி, “தாயே! லோகநாயகனின் இடது பக்கத்தில் அமருக” என்று பார்வதிதேவியை வேண்ட, அவ்வாறே அவளும் பரமனின் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்தாள். அப்போது மலையரசன், ஆனந்தப் பரவசத்தால் தன் குமாரத்தி பார்வதியைச் சிவபெருமானுக்குத் தத்தஞ் செய்து கொடுக்க எத்தனித்துத் தன் தேவமேனைக்குக் கட்டளையிட்டபடி, பொற்கரத்தில் பொற்கலசத்தில் கங்காஜலமும், சந்தனம், புஷ்பம், தூபதீபம் முதலிய பூஜாதிரவியங்களைப் பொற்பள்ளயத்திலும் ஏந்திவர, பர்வதராஜன் சிவபெருமானை வணங்கித் தன் தேவியானவள் கங்கை நீரைப் பொழிய ஆதிதேவனின் திருவடிகளைச் சுத்தம் செய்து, சந்தனம் பூசி, மணமிகுந்த மலர்களால் அர்ச்சித்து, தீபதூபம் முதலிய சோடச உபசாரங்களைச் செய்து பார்வதியின் கரத்தைச் சிவ பிரானின் கரத்தில் வைத்து, வேதங்கள் ஒதி, “ஐயனே! அடியேன் அருமையாய்ப் பெற்ற பெண்கொடியை மனமொத்துத் தேவரீர் தங்களுக்குப் பாரியாகத் தந்தேன்” என்று தாராதத்தம் செய்து கொடுத்தான்.

இப்படிப்பட்ட மகோற்சவத்தில், அரம்பையர் நடனமாட சித்தர்கள் இசைபாட, தும்புரு நாரதர், சுந்தருவர் யாழ் இசைக்க, தேவர்கள் முனிவர்கள் வேதங்களை ஒதி, மகாலட்சுமி, சரஸ்வதி நிஷிபத்தினிகள் மற்றும் தேவகன்னியர்கள் மங்கள வாழ்த்துக்கள் பாட, பூத கணங்கள் பதினெட்டு வகை வாத்தியங்களை முழக்குகின்ற நேரத்தில், மலையரசன், பால், மா, பலா, வாழை, தேன், சர்க்கரை, நெய் முதலிய மதுர வகைகளைப் பள்ளயங்களில் நிரப்பிக் கொண்டு, சிவபெருமானின் எதிரே வந்து அவற்றை வரிசையாக வைத்து, “எமதிறைவனே! இந்தக் கனிவகை

களைப் புசித்தருள வேண்டும்” என்று வேண்ட, சிவமூர்த்தி யானவர், அவற்றினைத் தமது திருக்கரத்தினால் தொட்டு, “பக்தனே! நீ நமது இடத்தில் பிரியத்துடன் படைத்த பதார்த்த வகைகள் முற்றும் நமக்கு பிடித்தமானவை இவைகளை எடுத்துப் போகக்கூடவை!” என்றுதிருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இவ்விதமாகப் பரமன் அருந்தினவரைப் போலத் தொட்ட சேடத்தை பர்வதராசன், பயபக்தியுடன் ஒருபுறம் பத்திரப் படுத்தினான். பிரம்மதேவன், சிவபெருமானிடம் அனுமதி பெற்று ஓம குண்டத்தை நெருங்க, பிரஹஸ்பதி, சுக்கிரன் முதலியவர்கள் மற்றும் ரிஷிகள், பிராமணரைக் கூட்டிக்கொண்டு. மந்திர பூர்வமாகச் சமத்துக்களையும் ஆவின் நெய், பொரி முதலியவற்றையும் வேதச் சடங்குகளின் முறைப்படி நடத்தி, பூரணகுதியைச் செய்தவுடன், சிவபெருமானின் திருவடிகளில் முதலாவதாகப் பிரமதேவன் வணங்கப் பிறகு மஹாவிஷ்ணு, தேவராசன், விண்ணவர், ரிஷிகள் ஆகியோர் வரிசையாக வந்து சேவித்தனர். அதுசமயம் இமவான், பரமசிவன் தொட்டருளிய சேடமாகிய பழங்கள் முதலிய பிரசாதங்களை அங்கிருந்த அனைவருக்கும் கொடுத்த பிறகுத் தானும் புசித்து மகிழ்ந்தான். யாவரும் மகிழ்ந்திருந்தனர்.

அனைவரும் இவ்விதமாக ஆனந்தமாக இருக்கும் தருணத்தில், தன் கணவனைப் பறி கொடுத்துத் தவறிடையில் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கியிருந்த இரதிதேவி, திருமணக் கோலத்திலிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசித்து வணங்கி, “ஐயனே! தங்கள் திருமண மகோத்சவத்தைக் கண்டு களித்திருப்பவர் போலவே, அடியானும் கண்டு களிக்கத்தக்க மாங்கல்யப் பிசைஷையை அடியேனுக்கும் தந்தருள வேண்டும்” எனக் கேட்டதைச் செவியுற்ற சிவபெருமான், இரதிதேவியின்பால் அன்புக்ூர்ந்து அதே நேரத்தில் விஷ்ணு முதலியவர்கள் வியக்குமாறு, கரும்பு வில்லுடன் மன்மதனை தோன்றும்படிச் செய்தார். அங்கு தோன்றிய மன்மதனிடம் சிவனார் “சித்தேசனே! உன்மீது நாம் கொண்ட கோபத்தால்

நேர்ந்ததையெண்ணி வருந்தாதே! பதிவிரதையான் உன் மனைவி கேட்டதன்பேரில் நாம் அனுக்கிரகம் செய்தபடி, உன் மனைவி ஒருத்திக்கு மட்டும் உருவமாகவும் மற்ற ஏனை யோருக்கு அருவமாகவும் விளங்கி, உன் பணிகளைச் செய்து வருவாயாக!” என்று திருவுள்ளம் பற்றிய உமாமகேஸ்வரரை, மன்மதன் வணங்கிப் போற்றித் தன் மனைவியான இரதிதேவியுடன் தனது நகரத்தை யடைந்தான்.

இவ்வாறு, மன்மதனும் இரதிதேவியும் மனச்செருக்குடன் சென்ற பிறகு, சிவனார் தமது சிம்மாசனத்தை விட்டிறங்கி ரிஷப வாகனத்தில் ஆரோகணித்து, பார்வதியாரைத் தமது இடப்பக்கத்தில் சேர்த்தனைத்துக்கொண்டு, இமயகிரியைக் கடந்து, வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்து, திருமாளிகைப் புறத்திற்கு வந்தவுடன் விஷ்ணு, பிரம்மன், தேவேந்திரன், மலையரசன், தேவர்கள், முனிவர்கள் முதலியவர்களிடம் கிருபாநோக்கம் பாவித்து, “நீங்கள் உங்கள் பதிகளில் போய்ச் சேர்ந்து, சுகஜீவிகளாக வாழக் கடவீர்!” என்று பரமசிவன் திருவுள்ளம்பற்றி, மேலும் காலாக்னி உருத்திரன், கூர்மாண்டேசன், ஆதிகேசுவரன், வீரபத்திரர் முதலிய தமது பக்தர்களான உருத்திரகோடிகளுக்கும் கணத்தலைவருக்கும் பூதவீரர்களுக்கும் விடை தந்தருளிய பிறகு, தமது ஒப்பற்ற திருமாளிகையைச் சேர்ந்து, நந்தி வாகனத்தின் பிடரியினின்றும் இறங்கி, தமது தேசத்தில் அர்த்தநாரியாக விளங்கும் உமையவளுடன் அரண்மனையில் பிரவேசித்துச் சபாமண்டபத்தில், நவரத்தினமயமாகத் தோன்றிய சிங்காசனத்தில் யதாப்பிரகாரம் தேவியாருடன் வீற்றிருந்தார். உடனே, கூட்டுறவின்றி வாடிக்கிடந்த பிராணிகள் அனைத்தும் சிவமும் சக்தியும் சேர்ந்த மகிமையினால், காமவின்பம் தலைக்கொண்டு, போகங்களை அனுபவித்து ஆனந்தமாக விளங்கின.

திருவவதாரப் படலம்

கேட்டீர்களா, நைமிசாரண்ய வாசிகளே! இதுவரை நான் உங்களுக்கு பார்வதியின் திருக்கல்யாண வைபவச் சிறப்புகளைச் சொன்னேன். இனி நான் சிவசுப்பிரமணியரின் திருவவதாரங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள்:-

பரமசிவம் பராசக்தியுடன் திருக்கயிலையில் வீற்றிருந்த பின்பு, பலகாலம் மன்னுயிர்கள் அனைத்தும் மகிழ்ந்திருக்கும்போது, ஒருநாள் பிரம்மதேவன், மஹாவிஷ்ணு, இந்திரன், திக்குப்பாலகர்கள், முனிவர்கள் முதலியேகர், சூரபதுமனின் உபத்திரவங்களுக்குப் பயந்து, தமது பதிகளை இழந்து, மகாமேருவின் சாரலில் ஒளிந்திருந்து யோசிக்கின்றனர்.

“பரமன் பல அண்டங்களினோடு இந்த உலகினையும் கொடிய பாதகராகிய அவுளர்களுக்குச் சுதந்திரமாகக் கொடுத்துவிட்டு, நமக்குத் தீராத துன்பத்தை உண்டாக்கி விட்டுத் தாம்மட்டும் யோகியைப்போல மௌனநீட்சையில் இருந்த காலத்தில், அவர் நமக்கு வாக்குறுதியளித்தபடி பார்வதியைத் திருமணஞ் செய்து கொண்ட பிறகுங்கூட குமாரனைத் தந்தருளிக் காக்காமல் சும்மாயிருப்பதற்கு என்ன காரணம்? மேலும் சிவபெருமானின் குணதிசயங்களைப்பற்றிக் கவனித்தால் விருப்பவெறுப்பின்றி அவரவர் செயலுக்கேற்பக் கடைட்சிக்கும் பரமனிடம் நாம் குறைகாணுவது தவறு. மீண்டும் ஒருமுறை நமது துன்பங்களை அவரிடம் எடுத்துக் கூறுவதே சாலச் சிறந்ததாகும்” என்று யோசித்தனர்.

அப்போது பிரம்மதேவன் சொல்லுகிறார்: “நம்முடைய சபையிலிருக்கும் தேவர்களில், சிவபெருமானின் இப்போதைய மனநிலையை அறிந்து வருவதற்கு, வாயு தேவனே தகுந்தவன். பூர்வத்தில் ஆதிசேஷனுக்கும் அவனுக்கும் வாது நேர்ந்தபோது, அவனால் சூழப்பட்டிருந்த மகாமேரு

வின் சிகரங்களில் ஆயிரத்தில் ஒரு முன்றை, அவன் தனது வேகத்தினால் பறித்துப் பிரசண்ட வாயுவும் அஞ்சும்படிக்கு சமுத்திரத்தின் நடுவிலே எறிந்தான். அவனது வல்லமை மிகவும் போற்றத் தக்கது. ஆகையால், அவனுக்குத்தான் கிவபெருமானின் இன்றைய மனநிலையை அறிந்து வரக் கூடிய ஆற்றலிருக்கிறது” என்றார்.

அதைக்கேட்ட காற்றுத்தேவன், “இதற்கு முன்பு மன்மதன் கிவபெருமானை எதிர்த்துச் சாம்பலாகியதை நினைத்தாலே, எனக்கும் அந்தக் கதிதான் ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் என்மனதில் அதற்குத் துணிவு தோன்றவில்லை” என்று மறுத்தான். பிரம்ம தேவன் அவனைப் பரிவாகப் பார்த்து, “எந்த இடத்திலும் தடையின்றி உலாவக் கூடிய உன்னால் முடியாதது எதுவுமே யில்லை. கேட்டவருக்கு மறுக்காமல் உதவும் தியாகிகளும் போர்க்களத்தில் போர் செய்யும் வீரர்களும் தம் உடலுக்கோ அன்றித் தம்முயிருக்கோ ஆபத்து ஏற்படும் என்பதை உணர்ந்தும் தமது கடமையை மறுப்பதில்லை. அதைப்போலவே எங்கள் அனைவருக்கும் பிராணபதமாகிய சகாயம் செய்யும்பொருட்டு, ‘ஐயனே! அவசியமாக நீதான் போகவேண்டும்!’ என்று அவனைப் புகழ்ந்து பேசினார். அதை மறுக்கமுடியாத நிலையில், வாயுதேவன், பிரம்மதேவனிடமும் தேவர்களிடமும் விடைபெற்றுத் திருக்கைலாயம் சென்றான்.

கயிலை மலைச்சாரலில், பெருகி ஓடும் குளிர்ந்த நீரருவியில் படிந்து, பக்கத்தில் இருந்த பூங்காவின் பரிமளங்களை வாரிக்கொண்டு, மந்த மாருத அசைவால், பிரகாசமான நகரத்தினுள் அவன் பிரவேசிக்கின்றபோது, நந்திதேவர், வாயுதேவன் வருகின்ற காரணத்தை அறிந்து கோபங்கொண்டு சீறி, “யாரடா! பயமின்றி வருகிறவன்?” என்று அதட்டிய மாத்திரத்தில் வாயுதேவன் மனம் நடுங்கித் தனது சுய ரூபத்தடன், நந்திதேவரின் பாதாரவிந்தங்களைச் சேவித்து, “ஓ நந்தியெம்பெருமானே! எனது அபராதங்களை

மன்னித்து நான் வந்த காரணத்தைக் கேட்டருள்வீராக! மஹாலிஷ்ணு, பிரம்மதேவன், தேவேந்திரன் முதலானவர்கள் காளகண்ட மூர்த்தியினது சந்நிதானத்தில் தமது குறைகளை விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, அதற்கு முன்பு சிவபெருமான் இருக்கும் சமயத்தை அறிந்து வரும்படி அடியேனை அனுப்பி வைத்தனர். அந்த மனக் குழப்பத்தில் தேவர்க்கு முன்னதாக விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை மறந்து விட்டேன். என் பிழையைப் பொறுத்து மன்னிப்பீராக!” என்று வாயுதேவன் கேட்டுக் கொண்டான். நந்திதேவர், அவனை மன்னித்து அவனை வந்த வழியே செல்லும்படி அனுப்பி வைத்தார். அவன் மஹாமேருச் சாரலை வந்து அடைந்து, அங்கு கூடியிருந்த சபைத்தலைவரான பிரம்மதேவனை வணங்கி, “சுவாமிகளே! தங்கள் கட்டளைப்படி வெள்ளியங்கிரியை அடைந்து, மந்த மாருத வடிவில் ஆலயத்தினுள்ளே நான் போக முயன்றேன். அப்போது கோபுர வாயிலில் இருந்த நந்திதேவரிடம் நான் பட்டபாடு, தாய் வயிற்றில் பிறந்ததைப் போல இருந்தது. நான் தப்பிப் பிழைத்து ஓடி வந்தேன்” என்று அங்கு நடந்தவற்றை விஸ்தாரமாகச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு அதிக விசனங்கொண்ட தேவர்கள் மீண்டும் யோசித்தனர். “சிவபெருமான் இருக்கின்ற நிலையினை அறிந்து வரும்படி வலிமையில் சிறந்த வாயுதேவனை அனுப்பினோம். அவனே, நந்திதேவருக்குப் பயந்து, உயிர்தப்பி ஓடிவந்து விட்டான். ஆகையால் இனிமேல் எந்த எண்ணமும் கொள்ளாது, நாம் எல்லோருமே கைலாயத்துக்குச் சென்று, சந்நிதானத்துக்குப் போகத்தக்க காலம் கிடைக்கும்பொழுது, பரமனை வணங்கி, சூரபதுமனால் நமக்கு நேர்ந்துள்ள குறைகளை விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்வதே உத்தமம்!” என்று சகலரும் புறப்பட்டனர்.

பிறகு, தேவர்கள் வெள்ளியங்கிரியை வந்தடைந்து, நந்திதேவரைச் சேவித்துச் சிவபெருமானின் சந்நிதானத்தை நோக்கிச் சென்று, பராசக்தி இடப்பாகத்தில் விளங்கச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் பரமனைப் பணிந்து, தங்க

ஐக்கு நேர்ந்த குறைபாடுகளை எடுத்துக்கூறி, விண்ணப்பஞ் செய்தனர், அதைக் கேட்ட சிவநாதன் கருணைகூர்ந்து “ஓ தேவர்களே! நீங்கள் மனம் வருந்தும் நிலையை நான் அறிவேன். தங்களுக்கு வேண்டும் வரங்களை இந்த நேரம் கேட்பீராக!” என்று பரமன் கூறியதும், தேவர்களைவரும் ஒருமுகமாக விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனர்.

“அடியோங்கள் அனைவரும் கொடிய அவுணர்களால் படாத பாடுகளைப் படுகிறோம். அந்த வருத்தங்களைப் போக்கி, தேவரீர் பூர்வத்தில் எங்களுக்குக் கட்டாட்சித்திருக்கின்ற செல்வங்களைக் கவலையின்றி அனுபவித்துக்கொண்டு இருப்பதற்கான ஒரு வரத்தைத் தரவேண்டும். தேவரீர் பார்வதியம்மையைத் திருமணம் செய்துகொண்டதே, ஒப்பற்றதொரு திருக்குமாரனைப் பெற்று அடியோங்களுக்கு ஆதரவளிப்பதற்குத்தானல்லவா? தேவரீருக்கு ஒப்பாக ஒரு சப்புத்திரனை ஈன்று தரவேண்டும்” என்று தேவர்கள் வேண்டினர்,

அதற்குச் சிவபெருமான் தாமே ஒரு புத்திரனைப் பெற்றுத் தருவதாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பிறகு, தமது பழைய திருக்கோலமாகிய ஷண்முகங்களுடன் தோன்றி, தமது திருமுகங்கள் ஆறிலும் பிரகாசிக்கின்ற நுதல் விழி ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் ஒவ்வொரு அனல் பொறியை உண்டாக்கினார். அந்த அனல்விழிகளில் தோன்றிய அந்த அனற்பொறிகள், சகல வஸ்துக்களையும் வாட்டிப் பு வ ன ன க ள் அனைத்திலும் ஒங்கிநின்று, அனர்த்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கின.

கேட்டீர்களா, முனிவர்களே! ஆதியந்தம் அறியப் படாத பரமசிவத்தின் திருவிழிகளிலிருந்து தோன்றிய தீப் பொறிகள் எவ்வுலகங்களிலும் பேரருளைக்காட்டி இரட்சிக்க உதித்த காரணத்தினால் எந்தவொரு பிராணியையும் இம்சிக்காமல், சகல சராசரங்களையும் அலைக்கழித்தன. இது நிற்க.

சிவபெருமானின் இடதுபுறத்தில் வீற்றிருந்த பார்வதி தேவியும் அந்த அனற் பொறிகளின் வெப்பத்தைத் தாங்க மாட்டாமல், சரீரம் முழுவதும் வியர்க்க, மனங்கலங்கினாள். சிங்காதனத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கித் தன் பாதங்களில் அணிந்திருந்த பாதசரங்கள் சப்திக்க, தான் வாசஞ் செய்யும் அரண்மனையை நோக்கி ஓடினாள். அப்போது அவளணிந்திருந்த பாதச் சிலம்புகள் கீழே விழுந்தன. தேவர்களும் அந்த அனற்பொறிகளின் வெப்பத்தை, ஆலகால விஷத்தின் வெப்பமாகவே கருதி அஞ்சி ஓடி ஓளிந்தனர்.

பிறகு ஒருவர் ஒருவராக சிவசந்நிதானத்துக்கு வந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் அங்கு வந்து கூடியதும் சிவபெருமானை நோக்கி, “ஐயனே! கொடிய அசுரர்களால் வருந்துகின்ற எங்களைக் காத்து ரட்சிப்பதற்கு ஒரு புத்திரனை வழங்கும் படித்தானே நாங்கள் கேட்டோம். நீங்களோ, அதற்கு மாறாக அனற் பொறிகளைத் தந்து விட்டீர்களே. கண்ணுதற் கடவுளே! நாங்கள் எவ்விதம் பிழைப்போம்? தங்கள் விழிகளில் தோன்றிய தீப்பொறிகள் எத்தலங்களிலும் பரந்து மூடிக் கற்றைக்கற்றையாக அக்கினிச் சுவாலைகளை வீசுகின்றன! அவற்றின் வெப்பத்தினால் பிராணிகள் நலிகின்றன. ஆகவே, அவ்வனலைப் போக்கி, எங்கள் குறைகளைத் தவிர்த்து எங்களை ரட்சிக்கவேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள்.

இவ்விதமாக நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டபொழுது, அந்தத் தாண்டவ மூர்த்தி யானவர், “பயப்படாதீர்கள்” என்று அவர்களைக் கையமர்த்தி, ஆதரவு காட்டியபிறகு, தமது ஆறுமுகங்களையும் மறைத்து, மீண்டும் ஒரே முகத்துடன், அருளுருவங் கொண்டு விளங்கினார். முன்பு, சண்முகங்களிலும் பிரகாசித்த நுதல்விழிகளிலிருந்து படைத்த அனற்பொறிகளைத் தமது திருமுன்பு வரத் தேவன் திருவுளங்கொண்டவுடன்

உற்பத்திக் காண்டம்

அந்த ஆறு பொறிகளும் ஆறு உருக்கொண்டு, ஜ்வலிப்பாக நின்றன.

அதைக் கண்ட சிவபெருமான் மகிழ்ந்து, தமது சபையில் இருந்த வாயு அக்கிவி தேவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் இருவரும் இந்த அனற் பொறிகளைச் சுமந்து கொண்டு, கங்கையில் கொண்டு விடுவீர்களானால் கங்கையானவள் இவைகளைச் சரவணப் பொய்கையில் கொண்டு சேர்ப்பாள்” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட அவர்கள், “ஈசனே! ஒரு நொடிப் பொழுதில் இந்தவுலகம் அனைத்திலும் நிறைந்து ஜ்வாலை வீசும் இந்தப் பொறிகளினிடத்துள் நெருங்கிப் போவதற்குக்கூட எங்கள் மனம் நடுங்குகிறதே? இப்படிப் பட்ட பொறிகளை எங்கள் கரங்களில் நாங்கள் எப்படித் தாங்கிப் போக முடியும்? அதை நினைக்கும் போது எங்கள் உடம் பெல்லாம் வியர்க்கிறது “என்று முறையிட்டார்கள்.

அப்போது சிவபெருமான் “ஒரு நொடிப் பொழுதில் உலகம் முற்றிலும் சுமந்து சென்று கங்கையில் விடுவதற்கு உங்கள் இருவருக்கும் வலிமை உண்டாகக் கடவது! இந்தப் பெருமை மிக்க பொறிகள் சரவணப் பொய்கையில் சேர்ந்த பிறகு, வலிமையிற் சிறந்த குமாரனாக வரப்பெற்று உலகங்களை அலைக்கழைக்கின்ற சூரபதுமனைக் குலநாசம் செய்வான். ஆகையால் கவலையின்றிப் போய் வருவீர்களாக!” என்று பரமன் திருவாய் மலர்ந்தவுடன் தேவர்கள் அவருடையபாதாரவிந்தங்களைப்பணிந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு அந்தச் சபையினின்று வெளியே வந்தனர். அப்போது வாயுவும் அக்கினியும் ஆதிதேவனின் திருப் பாதங்களைப் பணிந்து, அவரிடம் விடைபெற்று அந்தப் பொறிகளைத் தமது கிரங்களில் தாங்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது பிரமதேவர், வாயுதேவனை நோக்கி, “காற்றுத் தேவனே! இனிமேல் இராட்சதர்கள் மாண்டு போவது உறுதி. அதுவரையில் நாமும் அந்தச் சரவணப்

பொய்கைக் கரையிலேயே காத்திருப்போம்'' என்றார். தேவர்கள் அனைவரும் வாயுதேவனைப் பின்பிற்றிச் சென்றனர். அனற் பொறிகளைத் தாங்கிச் சென்ற வாயு தேவன், அதன் வெப்பத்தைத் தாங்க இயலாமல் அதை அக்கினித் தேவனிடத்தில் ஒப்புவிக்க அவனும் அதனைத் தன் சிரத்தின் மீது சுமந்து ஒரு அடி வைத்த மாத்திரத்தில் குடு அதிகரிக்க மற்றொரு அடிவைத்து அதிசீக்கிரமாகக் கங்கைக்குச் சென்று அவற்றினைக் கங்கை நதியில் விட்டான். அப்போது புனித கங்கைநதியின் அலைகள் தம்கரங்களில் அந்த அக்கினிப் பொறிகளைத் தாங்கிச் செந்தாமரை மலர்ந்ததைப் போலக்காட்டி, ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்தன. அந்தத் தருணத்தில் விஷ்ணு, பிரம்மா முதலியோர் அந்தப் பொய்கைக் கரைமுழுவதும் சூழ்ந்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க சரவணப் பொய்கையானது சிவபெருமானின் நுதல் விழியிலிருந்து தோன்றி அனற்பொறிகளைத் தன்னிடத்தில் தரித்திருந்தது. பிறகு அவற்றிலிருந்து, அருவாய், உருவாய்ப் பலவாய்ப் பரப் பிரம்ம ரூபத்தினைக் கொண்டு பின்பு ஷண்முகங்களையும் பன்னிருகரங்களையும் படைத்து, ஒப்பற்ற முருகக்கடவுளானவர் உலகம் அனைத்தும் உய்யும் பொருட்டுத் திருவுருவினைப் பெற்று விளங்கினார்.

கேட்டீர்களா, முனிவர்களே! இத்தகைய கோலம் கொண்ட சுப்பிரமணியத் தேவர் தோன்றிய மாத்திரத்தில் பிரம்மதேவன், விஷ்ணு, தேவேந்திரன், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்கள் முதலான அனைவரும் பரிமளம் மிகுந்த பாரிஜாத மலர்களை வாரி வாரி சோமாமாரியைப் போலச் சிவகுமாரனின் மீது மங்களகரமாகத் தூவி மகிழ்ந்தனர், நிர்மலக் கடவுளான ஷண்முகங்களைப் பெற்ற குமாரனாக உருக்கொண்ட பொழுது சரவணப் பொய்கையைச் சூழ்ந்திருந்த விருட்சங்கள் பல கால்களாகவும் அவற்றின் தழைகள் நீண்டு

உற்பத்திக் காண்டம்

ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கொண்டு இருந்த கிளைகளா னவை சூரிய வெப்பத்தைப் போக்கி, குளிர்நிழலைத் தரு கின்ற பச்சிலைப் பந்தலை நிகர்க்கவும், தளிர்களும் பூங்கொத் துக்களும் பிஞ்சுகளும் காய்களும் கனிகளும் நவரத்தினங் களால் ஜோடித்த சித்திரப் பந்தலைப் போலவும் காட்சி யளித்தன.

அப்போது தெய்வீகம் பொருந்திய சரவணப் பொய் கையான அந்தப் பெண்கொடி தன்னிடம் எழுந்தருளி யிருக்கும் சண்முகக் கடவுள் பசியின்றி அருந்தும் பொருட்டு பலசங்குகளில் பால், நெய் இவற்றை மிகுதியாகச் சேகரித்து வைத்திருப்பதைக் காட்டும் தாமரை மலர்களையும் முத் தினங்களையும் மகரந்தச் சேற்றினையும் பரிமளம் மிகுந்த மலர்களிலிருந்து ஒழுகும் தேனை யொத்த திரைகளினால் வீசிவருவது எப்படியிருந்தது என்றால், அந்தப் பொய்கை யானது சிவகுமாரனின் திருப்பாதங்களை அடைந்து ஆனந்த மாக வாழ்வதாக நினைத்து, பூஜாதிரவியங்களைக் கொண்டு அர்ச்சிப்பதைப் போலக் காட்டவும் செந்தாமரை மலர்கள் பதனழிந்து இறைந்திருக்கின்ற இதழ்களானவை, பக்கத்திலிருக்கின்ற இலைகளின் மீது வீழ, அவைகள் அசையும் காட்சியானது எப்படியிருந்தது என்றால் பூமா தேவியானவள் சரவணம் என்னும் பசிய பொற்கலத்தினி டத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய பல இரத்தின தீபங்களை அணியணியாக வைத்துத் திரைகளாகிய கரங்களினால் மங் களகரமாகச் சுழற்றி வரும் ஆலத்தினை நிகர்க்கவும் அழகிய தாமரை மலர்கள் அருகினில் உயர்ந்திருந்த இலைகள், குடை களைப் போலவும், அரும்புகள் தீபங்களைப் போலவும் காற்றின் வேகத்தினால் அசைகின்ற இதழ்கள் கவரிகளைப் போலவும் அன்னங்கள் முதலிய பறவைகள் தொனிப்பது, பல வாத் தியங்களின் முழக்கங்களைப் போலவும் விளங்க, இவ்வித இராஜ உபசாரங்களைச் சரவண மங்கை, பக்தியினால், பால சுப்பிரமணியருக்குச் செய்வதைப் போலத் தோன்றியது. இவ்வித வளப்பங்கள் மிகுந்த சரவணப் பொய்கையில் அலர்ந்திருக்கும் தாமரை மலர்களில் ஒன்றில் சரா சரப்

பிரபஞ்சங்கள் அனைத்தையும் காத்தருளத் திருவுள்ளங் கொண்ட குமார தேவரானவர், பாலப் பருவத்தினையுடைய பின்னையாகக் கிருபாகடாட்சத்தைப்பரப்பி வீற்றிருந்தார்.

இத்தகைய பால முருகனின் திருவிளையாடல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மஹாலிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அன்பும் பக்தியும் மிகக் கொண்டு கார்த்திகை முதலிய கன்னியர்களை வரவழைத்து, “ஓ பெண்களே! சண்முகங்களைப் பெற்ற எமது கடவுள், ஒரு குழந்தையைப் போல வடிவங் கொண்டு சரவணப் பொய்கையில் வீற்றிருக்கிறார். அவருக்கு உங்கள் கொங்கைகளில் பெருகும் பாலை உண்ணக்கொடுத்து அன்பாகக் பேற்றிவரக் கடவீர்கள்” என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் மகாபாக்கியம் என்று அவர்கள் அனைவரும் சரவணப் பொய்கையில் விளங்கும் குமாரதேவர் சமீபத்தில் சென்று “ஐயனே! பசித்திருக்கின்றீர்; அமுதுண்ண வாரும்” என்று அன்புடன் அழைத்தனர். உடனே அவர் ஓர் உருவம் மாறி ஆறு குழந்தைகளாக நின்றார். இவ்விதம் ஆறு தோற்றங்களாகக் காட்சியளித்ததைக் கண்ட கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவருக்கும் தேகம் பூரித்து மார்பகங்கள் குதூகலித்து பால் சுரப்பினால் விம்மியதும், “பாலுண்டு பசியாற வா, வா” என்று ஆவலுடன் அந்த ஆறு குழந்தைகளையும் எடுத்து முத்தமிட்டு மார்போடு அணைத்து மகிழ்ச்சியாகப் பாலுட்டினர்.

இப்படியாக ஓர் உருவம் ஆறு உருவங்களாகவும் ஒரு கணப்பொழுதில் பத்து நூறாயிரம் பேதங்களாகத் தோன்றப் பரம்பொருளாக எழுந்திருக்கும் குமாரதேவரானவர், தாம் எவ்வுயிரிடத்திலும் பொருந்தி நடப்பதைப்போல அதிசயத் திருவிளையாடலைப் பார்த்த அந்தக் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவருக்கும் அவர் குழந்தை என்ற எண்ணம் மாறி, தாங்கள் வழிபடும் இஷ்ட தெய்வத்தைப் போலத் தோன்றவே, அவர்சளுக்கு அவரை வணங்கிப் போற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. இது நிற்க.

இனி பரமேஸ்வரியின் அனுக்ரஹத்தினால் பாலசுப்பிர

மணியரின் துணைவராகிய நவவீரர்களும் இலட்சம்வீரர்களும் தோன்றிய பிரபாவங்களைக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேளுங்கள் என்று சூதபுராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

துணைவர் வரு படலம்

சிவபெருமான் தனது நெற்றிக் கண்களின் மூலம் படைத்த அனல் பொறிகளுக்கு ஆற்றாமல் பயந்து பாதச் சிலம்புகள் ஒன்றோடொன்று மோதி அவற்றில் இருந்த நவரத்தினங்கள் சிதறத் தமது மாளிகையை நோக்கிப் பரமேஸ்வரி ஓடிய சமயத்தில் மஹாவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் தமது குறைகள் எல்லாம் தீர ஒருகுமாரனைத் தரும்படி வேண்ட அதற்கு இரங்கி தமது நெற்றிக்கண் அனல் பொறியைத் தந்து அது பிள்ளை உருப் பெரும் படிச் சரவணப் பெய்கைக்கு அனுப்பினார் என்பதை அறிந்த பார்வதியாள் கோபங் கொண்டு பரமன் தன்னிடத்தில் தன்னுடைய அருளைப் பெற்று குமாரனைப் படைக்காமல் தடைசெய்த இந்திரன், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலியவர்களின் தேவியர்களுக்கு “இத்தினம் முதல் புத்திர சந்தானம் இல்லாமற் போகக் கடவது” என்று சபித்தனர்.

இவ்வாறு சபித்த பிறகு மறுபடியும் தேவதேவனான சிவபெருமானின் திருச்சபைக்கு வந்து சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தேயம், கயாலீகம், பௌத்தம். சாரவாகம் என்ற ஆறு சமயங்களைப் படைத்துப் பரம சிவனின் திருவடிகளைப் பணிந்து “ஈசனே! தங்களது நெற்றிக்கண் அனல் பொறிக்கு அஞ்சிய நான் தங்களைப் பிரிந்து போக நேர்ந்தது. அவை மாறிய பிறகு தங்களையே நான் வந்தடைந்தேன்” என்று பராசக்தி கூறினாள். அதைக்கேட்டு அவள் மீது அன்பு கொண்ட பரமசிவத்தின் கண்கள் முன்பு உமையவளைப் போல ஒளிவிட்ட சிதறிக் கிடந்த சிலம்பு மணிகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சக்தியாக உருக்கொண்டன.

இவ்வாறு தோன்றிய நவசக்திகளும் உமையவளைப்

போலவே அத்தனை எழிற்கோலத்துடன் காணப்பட்டனர். அந்த நவசக்திகளுக்கு அப்போதே கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. இதையறிந்த உமையாள் இந்த நவசக்திகள் தனக்குச் சக்களத்திகளாக வந்தார்களே என்ற கோபத்தினால், “இவர்கள் பல காலம் கர்ப்பங் கொண்டவர்களாகவே இருக்கக் கடவது!” என்று சபித்து விட்டாள். இதனற் பயந்த நவசக்தியரின் வியர்வையிலிருந்தே உதித்த இலட்சம் வீரர்களும் பரமசிவனைத் தரிசித்து வணங்கினர்.

பரமசிவன் அவர்களை நோக்கி, “குமாரர்களே! நீங்கள் அனைவரும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்குப் பகைவரான ராட்சதர்களைச் சங்காரம் செய்தற் பொருட்டு நமது குமாரசாமிக்குப் படைத் துணைவர்களாக இருக்கக் கடவீர்கள்” என்று அனுக்ரஹம் செய்தார். உமையவளால் சபிக்கப்பட்ட நவகன்னியர்கள் கர்ப்பவேதனையைத் தாங்க மாட்டாமல் வருந்துவதைக் கண்ட சிவபெருமான் பார்வதியைப் பார்த்து “உன்னுடைய பாதசரங்களில் தோன்றிய கன்னியர்கள் பல காலம் கர்ப்பத்தைச் சுமக்கமாட்டாமல் வேதனைப் படுகிறார்கள். ஆகையால் இனியாகிலும் அவர்களது வேதனை தீர பிள்ளைகளைப் பெறும் படியாகச் செய்வாயாக!” என்று கூறினார்.

உமையவள் நவகன்னியரும் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படிக் கட்டாட்சித்தாள். அவர்கள் நந்திதேவரின் அம்சத்தைக் கொண்ட கணத் தலைவரான புத்திரர்களைப் பெற்றுச் சுகப்பட்டனர். இந்த நவசக்தியர்கள் பெற்றெடுத்த குமாரர்கள் வலிமை மிக்க நவவீரர்களாகத்திகழ்ந்தனர். நவசக்திகளின் வியர்வையில் உதித்த இலட்சம் பேர்களுடன் இந்த நவவீரர்களும் சேர்ந்து குமாரசாமியுடன் சகோதர வாஞ்சையுடன் பிரியாமல் வாழும்படி ஈசன் கட்டளையிட்டருளினார்.

சரவணப் படலம்

பிறகு சிவபெருமான் உமையாணைப் பார்த்து கூறுகின்றார்: “சரவணப் பெய்கையில் வளர்ந்து வரும் நமது திருக்குமாரனைக் கைலாயத்துக்கு அழைத்து வருவோம்” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட பார்வதி அதிக மகிழ்ச்சி கொள்ள, இருவரும் ரிஷபவாகனத்தில் ஆரோஹணித்துச் சரவணப் பொய்கையை அடைந்தனர். அந்தப் பொய்கையில் மலர்ந்திருந்த தாமரைமலரில் எழுந்தருளிய பாலசுப்பிரமணியக் கடவுளைப் பார்த்து ஆனந்தமடைந்தாள்—பார்வதி! சிவனார் பார்வதியை நோக்கி, “பெண்ணே! உனது திருக்குமாரனை எடுத்துவா!” என்று கட்டளையிட்டார். அதைக்கேட்டு அகமும் முகமும் மலர்ந்த உமையவள் ஆறுவகை தோற்றங்களையுடைய திருக்குமாரனை வாரியெடுத்து, முத்தமிட்டு, மார்போடணைத்துக் கொண்டாள். அப்போது புத்திர வாஞ்சையால் அவளது உடல் எல்லாம் பூரித்து மார்பு விம்மிச் சுரப்பெடுத்தது. பிராட்டியார் தன் கொங்கைகளிலிருந்து ஊறின அமுதத்தை ஒரு கிண்ணத்தில் சேர்த்து தனது பிரிய மகனுக்குப் பரிந்து கொடுத்தனள். திருமுலைப்பாலைத் தெவிட்ட ஊட்டிய மகன் கந்தசாமியைச் சிவபெருமாளைச் சேவிக்கச் செய்த பொழுது அவர் தமது குமாரனைத் தமது திருக் கரத்தால் எடுத்து மார்போடு அணைத்து மகிழ்ந்தார். பிறகு அந்தப் பாலகளைத் தமக்குப் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டார். ரிஷபவாகனத்தில் உமாமஹேஸ்வரர் மத்தியில் விளங்கிய குமாரசுவாமியை தேவர்கள் தரிசித்து மகிழ்ந்தனர். ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களும் புத்திர வாஞ்சையுடன் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட பாலசுப்பிரமணியக் கடவுளைப் பிரிய மனமில்லாமல் வருந்தினார்கள். அவர்களது மனநிலையை அறிந்த மஹேஸ்வரர், “உங்களால் பிரிய முடன் போற்றி வளர்க்கப் பெற்ற பாலசுப்பிரமணியர், இன்று முதல் உங்கள் பிள்ளையென ‘கார்த்திகேயன்’ என்ற பெயரைப் பெற்று விளங்கக் கடவது!” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

கந்தசாமிக்கு உமையவள், தமது திருமுலைப்பாலை, வைரக் கிண்ணத்தில் சுறந்து கொடுத்தபொழுது, அதில் ஒழுகிய பாலானது சரவணப் பொய்கையில் ஓடிக்கலந்தது. அந்தப் பாலைப் பராசர ரிஷிக்குப் பிறந்த ஆறு பிள்ளைகள், நெறிதவறி நடந்ததன் விளைவால், தந்தையின் சாபத்துக்கு ஆளாகி, மீன் உருப்பெற்று பொய்கையில் உலாவிய அவர்கள் உண்டனர்.

இவ்வாறு அம்மை முலைப்பாலை உண்ட காரணத்தால், சாபம் நீங்க, மச்ச உருவம் மாறி எழுந்த ரிஷி புத்திரர்கள் சிவபெருமானை வலம் வந்து வணங்கி நின்ற சமயம் பாமன் அவர்களைப் பார்த்து, “ரிஷி புத்திரர்களே! நீங்கள் இங்கு இருக்கும் பர்வதங்களில் தவஞ்செய்து இருப்பீர்களாயின், பாலசுப்பிரமணியர் சில தினங்களுக்குப் பிறகு, இந்த மார்க்கமாக வரும்பொழுது உங்களுக்கு அனுக்கிரகம் செய்து இரட்சிப்பார்” என்று கூறிவிட்டு, கைலாயத்தைச் சென்றடைந்தார்.

திருவிளையாட்டுப் படலம்

பரமசிவனும் பார்வதியும் தமது புத்திரனைச் சரவணப் பொய்கையிலிருந்து வெள்ளியங்கிரி மாளிகைக்கு அழைத்து வந்து, போற்றி வரும்போது, பாலசுப்பிரமணியர் தமது துணைவர்களான நவ வீரர்களுடனும் இலட்சம் பேர்களுடனும் ஆடி மகிழ்ந்திருந்தார். அவரது திருவிளையாடல்களைக் கண்டு களிப்புற்ற பார்வதி தேவியானவள், தன் தேவனைப் பார்த்து, “ஐயனே! ஆறு உருவங்களாக இருந்த நமது குமாரனை நான் அணைத்துக் கொண்டபோது, ஓர் உருவமாக மாறிச் சிறு குழந்தையைப் போலக் காட்சியளித்தது எனக்கே அதிசயமாகவுள்ளது” என்றாள்.

அதைக்கேட்ட சிவபெருமான், “உமையவளே! முன்பு குறித்தபடி நமது நுதல் விழிகளின் மூலம் தோன்றிய குமாரனை, கங்கையானவள் சுமந்து சென்று, சரவணப் பொய்கையிலே சேர்த்த காரணத்தினால் “காங்கேயன்”

உற்பத்திக் காண்டம்

என்ற பெயரைப் பெற்றான். மலர்கள் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையில் சிலகாலம் தங்கியிருந்த காரணத்தால் 'சரவணபவன்' என்னும் பெயரைப் பெற்றான். கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரின் பாடையும் அருந்தி வளர்ந்ததால் 'கார்த்திகேயன்' என்ற பெயரையும் பெற்றான். இத்தகைய மகிமையையுடைய இந்தக் குழந்தை அறுவகைப் பட்டிருந்தான். அறுவரையும் சேர்த்து நீயே ஒன்று படுத்தியபோது, 'சுந்தஸ்வாமி' என்ற திருப் பெயரைப் பெற்றான். இதுவுமின்றி நமக்குப் புராதன முகங்கள் ஆறு உண்டு. இதனாலேயே சுந்தசுவாமிக்கு சண்முகன் என்ற ஒரு திருநாமமும் விளங்குகிறது. மேலும் பழைமையாக விளங்குகின்ற தாரகப் பிரம்மத்தின் ஓசையாகிய ஆறெழுத்தாகித் தோன்ற, அவையாயும் ஒன்றுபட்டு உன் திருக்குமாரனுக்கு உரிய ஷ்டாட்சரங்களுக்கி நின்றன. ஆகையால் ஆறுமுகன். தமது தத்துவங்கள் ஆறினையும் கொண்டவன். அவனுக்கும் நமக்கும் யாதொரு பேதமுமில்லை. நம்மைப்போலவே, சராசரப் பிரபஞ்சங்களில் பரிபூரணமாக எவ்விடத்தும் தோன்றி நின்றனன். தன்னைப் பக்தியுடன் பணியக் கூடிய வர்களுக்கு இம்மையில் சகல சம்பத்தையும் மறுமையில் மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தையும் தரவல்ல மகத்துவமுடைய பாலசுப்பிரமணியன், பிற்காலத்தில் பிரம்மனை அழைத்து, வேதங்களுக்கு மூலமாக இருக்கின்ற பிரணவத்தின் பொருளை வினாவி, அவன் அதன் உண்மையைச் சொல்ல வகையுறியாது தயங்கக்கண்டு, சி ர ங் க ளி ல் கு ட் டி க் காவலில் அடைத்து வைத்துத் தானே சிருஷ்டி கர்த்தனாக நின்று உலகங்களில் விளங்கும் பிராணிகளனைத்தையும் குறைவறப் பலகாலம் படைப்பான். அதற்குப்பிறகு, தமது துணைவருடன் வீரமாமயேந்திரபுரிக்குப் போய்த் தேவர்கள் முதலிய வர்களை அலைத்திருக்கின்ற குரபதுமனையும் அவனது துணைவர்களாகிய சிங்கமுகாசுரன், தாருகாசுரன் ஆகியவரின் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளாகிய அசுரர்கள் அனைவரையும் சின்னாபின்னப்பட, வாட்டிக்கொட்டி, பிரம்மா, விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கித்

தத்தமது பதங்களில் சேர்ந்து வாழும்படி அனுக்கிரஹம் செய்வான். அந்தக் காலத்தில் நான் சொல்லிய காரணங்கள் அனைத்தையும் நீ திருஷ்டாந்தமாகக் காணப் போகிறாய்!” என்று இளைய பெருமானின் வரலாற்றைப் பரமசிவம் விஸ்தாரமாகப் பராசக்திக்குப் போதித்தார். சுப்பிரமணியக் கடவுளால் செய்யப் பெறும் திருவிளையாடல்களினால் அதிர்ச்சியடைந்த தேவர்கள், செய்வது யாதென்று தெரியாமல் வருந்தி, மஹாமேருவில் இருக்கும் சுந்தகவாமியைத் தேடும் இந்திரனிடம் முறையிட்டனர். “கடல் சூழ்ந்த பூவட்டங்களிலும் வானநாடுகளிலும் மிகப் பழைமையாக நிலைபெற்றிருந்த பொருள்கள் அனைத்தும் மாறுபட்டுப் பற்பல உற்பாதங்கள் விளைவிக்கின்றன. இத்தகைய திரிபுகளை யார் தான் செய்கின்றனன் என்பது தெரியவில்லை. ஆகையால் நாம் அனைவரும் போய்ப் பிரம்ம தேவனைக் கண்டு இதன் உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்வோம்” என்று அனைவரும் புறப்பட்டனர்.

அப்போது சிவகுமாரன், அந்த பொன்மலையைக் கிடு கிடு வென்று அசையச் செய்து, பொற்சிகரங்களை எடுத்துத் திரைகளில் வீசுகின்ற செய்கையைக் கண்டு பிரமித்தனர். “இதுவரையில் நாம் கண்ட மாறுபாடுகள் அனைத்தையும் இவனேதான் செய்திருக்க வேண்டும்” என்று எண்ணி, இராட்சதர்களைவிடக் கொடியவனான இவனைச் சூழ்ந்து வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர். அப்போது இந்திரனுக்கு வாகனமில்லை யாகையால், முன்னம் பானு கோபனால் தந்தங்கள் இழந்து வருந்தியோடி, திருவெண்காடு என்ற தலத்தில் சேர்ந்து, அவ்வாலயத்தில் எழுந்தயருளி யிருக்கின்ற சிவக்கொழுந்தைப் பயபக்தியுடன் பலநாட்கள் வழிபட்டதன் காரணமாகப் பழைய தன் தந்தங்களை திரும்பவும் பெற்றிருக்கின்ற தனது வெள்ளையாணையை நினைத்தான். உடனே அது அங்கே வந்தது. அதன்மீது அமர்ந்து வஜ்ராயுதம், வாள், கதை முதலிய ஆயுதங்களைத் தாங்கிய. போர்கோலத்துடன் தனது சேனைகளோடு சிவகுமாரனை முற்றுகையிட்டான்.

இந்திரனும் இராட்சதர்களால் வருந்திவந்த தேவர்
களும் தன்னைச் சத்துருவாக எண்ணிச் சண்டையிட
வந்திருக்கின்றனர் என்பதைக் கந்தன் அறிந்தான். பாசுபதம்,
நாராயணஸ்திரம், பிரம்மசரம் முதலிய முப்பத்திரண்டு
ஆயுதங்களையும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கந்தன் மீது
தேவர்களின் தலைவன் பிரயோகித்தான். அவையனைத்தும்
சிவகுமாரனை நெருங்கியபோது, பக்தர்கள் அர்ச்சனை
செய்யும் மலர்களைப் போல உதிர்ந்தன. இதனால்
இந்திரன் கோபத்துடன் வஜ்ராயுதத்தைச் சுழற்றி எறிந்
தான். அது மணலைப் போலத் துகள்களாயிற்று. கடைசியில்
தனது குலிசாயுதத்தினை ஏவினான். அதுவும் பொடிப்
பொடியாகிக் காற்றில் பறந்தது. இந்திரன் இனிமேல்
என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தவித்தான். அவனது
வாகனமாகிய வெள்ளையானை கோபங்கொண்டு பிளிரி
முருகக் கடவுளுக்கு நேராகப் பாய்ந்தது. உடனே
பிரகாசமான அலகையுடைய ஒரு பாணத்தைப் பிடி
அந்த ஐராவதனன் நெற்றிக்கு நேராகப் பிரயோகித்தான்
முருகன்! யானை மாண்டது. அதைக்கண்டவுடன் மேலும்
சினங் கொண்ட இந்திரன், முருகனின் மார்புக்கு
நேராகத் தன் வில்லை, மின்னலைப்போல வளைத்து அம்பினை
ஏவ நினைத்தான். அது சமயம் குமரக்கடவுள், ஒரு
தீட்சண்யமான பாணத்தைத் தொடுத்து இந்திரனது
மார்புக்கு நேராக விடுத்தார். அது இந்திரனின்
மாற்பைப் பிளந்து சென்றது. வலிமையிழந்த இந்திரன்
விற்போரை விட்டுத் தனது வேலாயுதத்தினை எறிந்தான்,
அதுவும் பயனற்றுப் போயிற்று. முடிவில் யாவையும்
இழந்து இந்திரன் வருந்திக்கொண்டிருந்தபோது மற்றொரு
அர்த்த சந்திரபாணத்தை பிரயோகித்து இந்திரன்
மாற்பில் பூண்டிருந்த வஜ்ரகவசத்தைத் தகர்த்து எறிந்தார்.
இந்திரன் பிரக்ஞை தப்பி, மலைப்போலக் கீழே
சாய்ந்தான். அதைக்கண்ட தேவர்களனைவரும் மனம்
பதைத்து அதிக உக்கிரகமாய் போர் செய்யும் சிவகுமாரனை
ஏகமுகமாக வளைத்துக்கொண்டு, அந்த சஸ்திரங்களினால்
அகோரயுத்தம் செய்தனர். அப்போது சுப்பிரமணியர்

தமது வில்லை, வட்டமாக வளைத்தார். நான்கு பாணங்களைச் செலுத்தி வருணனைக் கண்டித்து எறிந்து, ஐந்து பாணங்களைக் கொண்டு யமதர்மராஜனை வாட்டி, ஒரு பாணத்தைச் சந்திரனை உருத்தெரியாமற் தொலைத்து, இரண்டு பாணங்களினால் சூரியனைப் பங்கப்படுத்தி, இரண்டுபாணங்களினால் வாயுவைத் தகித்து, அக்கினி தேவனை நான்கு கண்களினால் கர்வமடக்கி காலாந்தகளைப் போல நிற்கின்ற பாலசுப்ரமணியரது விற்சாதுரியங்களையும் கநவேக சரவேகத் திறமைகளையும் கண்ட மற்ற தேவர்கள், மனங்கலங்கிப் பல நிசைகளிலும் ஓடி ஓர்ந்தனர். உதய சூரியனைப்போல, தேவர்கள் அனைவரையும் புறங்கண்டு, ஜெயங்கொண்டு, விண்ணவர் பட்ட போர்களத்தில் குமார தேவனுனவர் தனுர்பாணிபாக தமக்கு எதிரியின்றித் தவியாக நின்றார்.

இவ்விதமாக உமையவளின் திருக்குமாரன் விண்ணவர் அனைவரும் மாள வெற்றி கொண்டு உலவுகின்ற காரணங்களைத் தெரிந்த நாரதரானவர் தேவருக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களுக்கு இரங்கி அதி வேகமாகத் தெய்வ லோகத்துக்குப் போய் தேவர்களுக்குக் குருவாகிய பிரஹஸ்பதியினைக் கண்டு பாலசுப்பிரமணியரின் பிரபாவங்களைத் தெரியாமல் எதிர்த்து நாசமடைந்த காரணங்கள் அனைத்தையும் கூறினார். பிறகு பிரஹஸ்பதியானவர் மஹாமேருவுக்கு வந்து பாலசுப்பிரமணியரின் திடுவியாடல்களைத் தரிசித்துத் திடுக்கிட்டுப் பக்தி விசுவாசத்துடன் கரங்களைக் கூப்பிதின்று சிற்பநூல்களின் திறங்களை வரையறத் தெரிந்தவர்களாலும் எழுதப் படாத சிறத்த அழகிய வடிவம் வாய்ந்த குழந்தைப் பருவத்துச் சிவகுமாரனைத் தரிசித்து, "ஈசனே! கிருபையுடன் அடியேனது முறையீடுகளைக் கேட்டருள்க. பரமசிவ கடாட்சத்தினால் அளவற்ற செல்வசம்பத்துகளைப் பெற்றுக் கொடுங் கோல் ஆட்சி செலுத்துகின்ற சூரபதுமனும் அவனது துணைவர்களுமான சிங்கமுகாசுரன் தாருகன் போன்றோரின் உபத்திரவங்களினால் இடர்ப்பட்டு இந்திரனுனவன் பலகாலமாக இந்தமேருகிரியில் ஒளிந்திருந்தான்.

அவன் கோரியிருந்தது என்னவெனில் தேவரீர் திருவடிகளில் தஞ்சமடைந்து உம்மைக் கொண்டு சத்துருக்களைக்கொன்று பழையபடி தனது அரசரிமையைப் பெற்றுத் திரிலோகேஸ்வரனாக வாழ்ந்திருக்க நினைத்திருந்தான். மேலும் அவன் பலகாலமாக சில விரதங்களையும் தவங்களையும் செய்து செய்து வாடியவனாய் பரம்பெருளாகிய தேவரீர் உற்பவித்து சரவணப் பொய்கையில் சேர்ந்து வளர்கின்றதை அறிந்து தனது பழைய பகைவர் எல்லாம் அழிந்தது போல் அதிக மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான். கடம்பு, வெண்காந்தள், வெட்சி முதலிய மலர்களைத் தரித்திருக்கின்ற குமாரஸ்வாமியே! இந்திரனுக்கு ஞானமில்லாத காரணத்தினால்தான் தேவரீரது திருவிளையாடல்களைப் பார்த்து அவற்றைத் தீயனவாக எண்ணிக் கொடிய போரினை உம்முடனேயே ச்சய்து விட்டான். தந்தைக்குப் பிழைகளைச் செய்த புத்திரர் தயையற்றுத் தானே அவர்களைக் கொல்லத்துணிவானானால், மற்று யார்தான் அவர்களை ரட்சிப்பார்கள்!

ஆகவே, அவர்கள் அறியாமையினால் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்து இரட்சிக்க வேண்டும், உம்முடன் எதிர்த்த இந்திரனாதிதேவர்கள் இரணகளத்தில் இறந்து கிடக்கின்றனர். எனவே, அவர்களது குறைபாடுகளைக் குற்றமாகக் கொள்ளாமல் அந்தத் தேவர்கள் ஞானவுணர்ச்சியினைப் பெற்றெழுவதாக தயை செய்து கட்டாட்சிக்க வேண்டும்'' என்று பல முறைகள் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார் தேவர்களின் குருவான—பிரஹ்ஸபதி.

பிரகஸ்பதியின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய பாலசுப்பிரமணியர் புன்னகை செய்து இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அனைவருமே உயிர்த்தெழும்படிச் சிந்தித்தார். அவர்கள் யாவரும் உயிர்பெற்று எழுந்ததும் தாம் செய்த தவறுகளை நினைத்து 'நமது இறைவனாகிய கந்தஸ்வாமி யுடனேயா நாம் பகை கொண்டு, சண்டை செய்தோம்' என்று மனங்கலங்கித் தம்மைதாமே, வெறுத்துக்கொண்டனர். பாலசுப்பிரமணியத் தேவரை

அவர்கள் அனைவரும் பணிந்து வணங்கி தாம் செய்த தவறுகளை மன்னிக்க வேண்டினர். குமாரசுவாமியானவர், அவர்களைநோக்கி, “தேவர்களே, நம்மை ஒரு குழந்தையாக எண்ணிப்போர் தொடுத்தீர்கள். நமது வல்லமையைக் கண்டீர்கள். இப்பொழுதும் நமது வல்லமையினைக் காட்டுவோம். பாருங்கள்” என்று ஒப்பற்ற தமது விசுவரூபத்தினைக் கொண்டார். அத்தோற்றத்தில் அஷ்ட நிசைகள். பதினான்கு உலகங்கள், அஷ்டகுலாசலங்கள், சப்தசாகரங்கள் போன்ற சகல வஸ்துக்களும் அடங்கிய அண்டகோடிகள் அனந்தமும் அவற்றிலுள்ள பிராணிகளது விதங்களும் பிரமன், விஷ்ணு, மகேஸ்வரன் மற்றதேவர்களும் தோன்றத்தக்கதாக நின்று சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமண்டலம், பாதாளம் எங்கும் தமது திருவடிகள் நிறைந்து, திசாதிசைகள் எங்கும் புஜங்கள் நெருங்கிக்காட்டவும், ஆகாயம் முழுமையும் திருமுடிகளாகவும், சோம, சூரிய, அக்ஷிணி என்ற விழிகள் அளவற்றவையாக விளங்கவும், தேகமெங்கும் விபூதி தூளிதம், ருத்திராட்சதத் தாழ்வடங்கள் பிரகாசிக்கவும், வேதங்களை ஒதியிருக்கும் திருவாய்களைக் காட்டவும், இரத்தின குண்டலங்கள் நிறைந்த பல செவிகள் தோற்றவும், பராசக்தியானவள் சித்தமாகவும் ஈஸ்வரன் உயிராகவும் இப்படி அமைந்து விளங்க, குமாரசுவாமியானவர், விசுவரூப தரிசனத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

கோடிகுரியப் பிரகாசமாக விளங்கும், குமரக்கடவுளின் விசுவரூபத்தைக்கண்டு, இந்திரன் முதலியதேவர்களனைவரும் வணங்கி, பயபக்தி விசுவாசத்துடன் “தேவரீர், பெருமிதங்களைப் பார்க்கக்கூட நாங்கள் பயப்படுகிறோம். நாங்கள் பிழைத்தற்பொருட்டாகிலும் தாங்கள் தங்களது பழைய திருக்கோலத்தினைக் கொள்ளவேண்டும்” என்று வேண்டினர்.

உடனே குமரேசர், அண்ட சராசரத்தினை உருவா நின்ற தமது விசுவரூபத் தோற்றத்தினைக் குறுக்கி பழையபடியும் சண்முகப் பெருமாளாக உருக்கொண்டு நின்றார்.

இந்திரன் தலைவணங்கித் தண்டலிட்டு நின்று, ஈசனே! ரூரப்பதுமன் என்ற கொடிய அசுரன் எங்களை அலைத்து வாட்டுகின்றான். ஆதலால் அந்தக் கொடிய அரக்கர்களை வாட்டித் தேவர்களும் அடியேனும் பக்கங்க ளிருந்து தங்கள் ஏவற்பணிவிடைகளைச் செய்யத் தக்கதாக சுவர்க்கலோகம் சேர்ந்து, அடியேனது, அரசு-ரிமைகளைச் தேவரீர் கைக்கொண்டு, திரிலோகங்களிலும் செங்கோல் செலுத்தியிருக்க விருப்புற்றான், ஐயனே! இதுதான் எனக்கு நீங்கள் முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டுவதாகும்” என்று வேண்டினான். பிறகு, குமரக் கடவுள் சிதறிய புவனங்களையும் சராசரங்களையும் மீண்டும் பழையநிலையில் அமர்த்தினார். இந்திரன் மீண்டும் சண்முகனைச் சேவித்து, “தேவனே! வேதாகமங்களால் பூசிக்கப்பெற்ற பெருமையினையுடைய தேவரீர் திருவடிகளை அர்ச்சனை செய்து, கிருதார்த்தராக நாங்கள் விரும்புகிறோம். இதனைத் தேவரீர் ஏற்றாள் வேண்டும்” என்றான்.

பாலசுப்பிரமணியன், அவனது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிச் சம்மதித்து, பொன்மயமாகிய மகாமேருமலையைக் கடந்து, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலாயத்தின் பக்கத்தில் விளங்கும் ஒரு பர்வதத்தினைச் சேர்ந்தார். அவரைப் பின்பற்றி வந்து வானத்தையளாவ வளர்ந்திருந்த மூங்கில்கள் நிறைந்த அந்த பர்வதத்தின் மத்தியில் சண்முகப் பெருமான் வீற்றிருப்பதைக் கண்டு, திவ்வியகாருண்ய விந்தங்களின் ஆகம விதிப்படி அர்ச்சிக்க முயன்ற பொழுது, இந்திரன் தங்கள் மரபுக்குரிய சிற்பாசிரியனாகிய மயனை நினைத்தான். அவன் நினைத்த மாத்திரத்தில் தேவதச்சனான மயன், இந்திரன் முன்பு தோன்றினான்,

அவனைக்கண்டவுடன் இந்திரன், அவனை நோக்கி, “ஓ ஸ்தபதி! இந்தப் பருவத்தினிடத்தில் நமது பொன்னகரத்தை விடப் பன்மடங்கு சிங்காரமிக்க ஒரு

ஆலயத்தினை உடனடியாக நிர்மாணிக்கவேண்டும்'' என்று பணிந்தான். உடனே, தேவதர்சன், ஜகஜ்ஜோதியாகப் பிரகாசித்திருக்கும் சிரோ ரத்தினவகைகளினால் ஜோடித்த அழகிய திருவாலயம் ஒன்றினைப் பல வளங்களுடன் நியமித்தான். பற்பல நிலைகளைக் கொண்ட வானத்தை யளாவியகோபுரங்களையும் நாற்புரவாயில்களையும்நிலைபெறச் செய்து திருமாளிகையின் மத்தியில் நவரத்தின மயமாகச் சுவலித்திருக்கும் கர்ப்பக்கிரகத்துக்கு உட்பக்கத்தில் மத யானைகளுக்கு வையரியாகிய சரப்பபட்சிக்குப்பின் தாங்குஞ் சிங்கங்கள் ஏந்தி நிற்கும் நிலையில், இரத்தின கசிதமாகிய ஆசனத்தை ஏற்படுத்தி, மற்ற சிறப்புகளையும் சிற்ப நூலின் விதிப்படிக்கு மயனானவன் முடித்தபிறகு, அந்தச் செய்தியை இந்திரனுக்கு அறிவித்தான்.

பிறகு இந்திரன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க தேவர்கள் அனைவரும் தொழுது வரத்தக்கதாகத் திருக்கோயிலிற் பிரவேசித்து கோடி சூரியப் பிரகாசத்தினைப் போல விளங்கும் சிங்காதனத்தில் வேதத்தின் முடிவாக இராநின்ற சரவணபவன் வீற்றிருந்த காலத்தில் இந்திரன் மற்ற தேவர்களனைவருடனும் கூடிக்கொண்டு, “ஞானநாயகனே! நாங்கள் அனைவரும் உமக்குச் சேன்களாவோம். தேவரீர் எங்களுக்குத் தலைவராக இருந்து ஆளக்கடவீர்!” என்று பொற்குடங்களில் நிறைந்திருந்த கங்கை நீரினால் திருமஞ் சனமாட்டி, ஈரம் உலர்த்தி, பட்டாடைஉடுத்திச் சந்தனம், புனுகு, ஜவ்வாது, கஸ்தூரி முதலிய திவ்விய பரிமளத் திரவியங்களால் கூட்டிய கலவைச் சாந்தினை ஏராளமாகப் பூசி இரத்தின பரணங்களைப்பூட்டிக்கற்பகமலர் மாலைகளைச் சாற்றி ஐந்துவிதமான தூபதிபவகைகளைக் காட்டி கற்பூர நீராஞ்சனமெடுத்தனர். சோடச உபசாரங்களை ஆகமவிதிப் படிமுடித்து மும்முறை வலம்வந்து வணங்கினர். குமரேசன் அவர்களுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்து மின்னலைப் போலச் சூட்சுமியில் மறைந்து அத்தலத்தை விட்டுத் திருக்கயிலையில் எழுந்தருளினார். சிவகுமாரனாகிய இளையபெருமான் தங்கியிருந்த காரணத்தால் அந்தத் தினம்முதல் அந்தப் பருவத

உற்பத்திக் காண்டம்

ஆலயம் “கந்தமாதனப் பருவதம்” என்று சகலரும் கொண்டாடும் பெயரைப் பெற்றது. திருக்கயிலாயத்தைச் சேர்ந்த கந்தசுவாமியானவர் நவவீரர்களும் லட்சவீரரும் சூழ்ந்து போற்றத் திருவிளையாடல்களைச் செய்திருந்தனர்.

தகரேறு படலம்

“ஓ செளனகாதி முனிவர்களே! இதுவரையில் நான் பாலகப்பிரமணியக் கடவுளுடைய திருவிளையாடல்களைக் கேட்டீர்கள். இனி அதற்கு மேல் நடைபெற்ற சரித்திரங்களைக் கேட்பீராக” என்று கூறி, சூதபுராணிகர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

சூரபதுமன் முதலிய பாதகர்களை மாய்ப்பதற்கு எழுந்தருளிய முருகக்கடவுள் வெள்ளியங்கிரியிடத்தில் வீற்றிருக்கின்றபோது மேருகிரீட்டில் விரும்பி வாஞ்செய்தும் பரமசிவத்துக்குப் பிரீதியாக இருக்கத்தக்கதாக நாரத முனிவரானவர் பூமண்டலத்தில் முக்கியமாக வழங்கப் பெறும் ஒரு யாகத்தினைச் செய்ய முனைந்து அதற்குப் பவித் திரமான தலமொன்றைத் தேர்ந்து எடுத்தார். யாகத்துக்கு வேண்டிய ஓம திரவியங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு தவங்களிற்சிறந்த முனிவர்களையும் தேவர்களையும் பூமண்டலத்தில் வாழ்கின்ற சிவவிரதபரராகிய பிராமணோத்தமர்களையும் தருவித்து ஓமகுண்டத்தினை வளர்த்து வேத விதிகளின்படி செய்த யாகத்தில் மந்திர மாறுபாடுகளின் காரணமாகச் செக்கர் செவ்வானத்தின் தேகத்தைக் கொண்ட வெள்ளாட்டுக் கிடா ஒன்று பிறந்தது. ஓம குண்டத்தில் ஜ்வாலை விட்டெரியும் தீப்பிழம்பிலிருந்த கடாவின் தோற்றத்தின் காரணத்தை யோசித்தால் எப்படி இருந்த தென்றால் யாகங்களெனப் பலவற்றையேற்படுத்தித் கொண்டு நம் முடைய வர்க்கங்களை வகையறத் தினந்தோறும் மாய்த்துத் தின்கின்றனர். இக்காலத்தில் சகலரும் ஒரேயிடத்தில் கூடி

யிருப்பதால் இவர்களை வளைத்துக் கொண்டு கொல்வேன் என்று அக்கிவிக்க கொழுந்தை வாகனமாகக் கொண்டு எழுந்ததைப் போல இருந்தது. ஊழிக்காலத்தில் சராசரிப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் நாசஞ் செய்ய எழுந்த பிரசண்ட மாருதமும் வடவாமுக்கனியும் வானத்திற் பரவிய மேகங்களும் முழங்கும் இடிக்கூட்டமும் ஒன்றாகக் கலந்து ஒருவராக வந்ததைப் போல யாகத்திலிருந்து தோன்றிய வெள்ளாடு ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு யாகத்தைச் சூழ்ந்திருந்த தபிகளைக் கொல்லப் பாய்ந்தது. அதன் கழுத்திலிருந்த சலங்கைகள் கலகல வென்று சப்திக்கவும் வைரத்தைப் போலக் கூர்மைபாகவும் முறுக்கேறியும் இருந்த கொம்புகளை உராய்ந்து கொண்டு கரிய குளம்புகளைக் கொண்ட கால்களை நிலத்தில் தாக்கிக் கீறி அதிவேகமாகப் பாய்ந்து செல்லும் ஆட்டினைக் கண்டு யாக எல்லையிற் கூடியிருந்தவர்கள் பயந்து ஓடத்துவங்கினர்.

இவ்விதமாக ஓடுகின்றவர்களை யெல்லாம் பூமண்டலத்திலும் வானுலகத்திலும் பின் தொடர்ந்து சென்ற அந்த ஆட்டுக் கிடா தனது கூரிய கொம்புகளால் அவர்களைத் தாக்கச் சிலர் வயிறுகள் கீறுண்டுக் குடல் சரியவும், சிலர் கரங்கள் துளைபடவும் சிலர் மாளவும் பலர் படாத பாடு பட்டுத் தவிக்கவுமாயினர். அஷ்டதிக்குக் கஜங்களும் தத்தளித்தன. சந்திரன் தலைகீழாயிற்று. சூரியனது குதிரைகளையும் அந்த வெள்ளாடு காயப்படுத்திக் கொடுமை செய்தது. இதனைக் கண்ட நாரதரும் மற்ற முனிவர்களும் தேவர்களும் பயந்து நடுங்கி ஒருவர் பின் ஒருவராக ஓடித் தேகம் எங்கும் உண்டான காயங்களில் இரத்தம் பீறிட்டு ஓட அலைச்சற்பட்டுத் திருக்கயிலாயத்தைச் சேர்ந்தனர். சிவபெருமானைக் காணச் செல்லும் வழியில் புஜபலபராக் கிரமசாலிகளான நவவீரர்களும் இலட்சத்தவர்களும் சூழ்ந்திருக்கக் குமாரக் கடவுள் திருவினையாடல்களைச் செய்து கொண்டு எதிரில் வருவதைத் தரிசித்து அனைவரும் அவரைப் போற்றி வணங்கினர். அவர்கள் வாட்டமுற்றிருப்பதை அறிந்த குமரக்கடவுள் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைப்

பற்றி விசாரித்தார். அவர்கள் தாம் செய்த யாகத்தில் தோன்றிய வெள்ளாடு யாகத்தீயிலிருந்து பயங்கரமாகத் தோன்றியதையும் அதன் கொடுமைகளையும் நாசங்களையும் எடுத்துக் கூறினர். தமது யாகத்தைக்காக்க அந்தக் கிடாவின் வீரப்பை அடக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டினர். உடனே அவர் மேகத்தினை ஒப்ப விளங்கும் திருமேனியைக் கொண்டிருந்த வீரவாகு தேவரை அழைத்து “ஓ வீரவாகுவே! மண்டியெரியும் ஓம குண்டத் தீயினிடத் தெழுந்து இவர்கள் செய்யும் வேள்வியினை அழித்துச் சகல புவனங்களிலும் உள்ள பிராணிகளை வாட்டியலைக்கின்ற அந்த வெள்ளாட்டுக் கிடாவினைத் துரிதமாகத் தேடிப் பிடித்து வரக்கடவீர்” என்று ஆணையிட்டார்.

சரவணபவன் கட்டளையிட்டவுடன், புஜபல பராக்கிரம சாலியாகிய வீரவாகுத்தேவர், குமரக் கடவுளிடம் விடை பெற்று, திருக்கயிலாயத்தைக் கடந்து, வீறியுலாவும் வெள்ளாட்டுக் கிடாவைத் தேடிப் பூமண்டலத்தின் எல்லைகள் எங்கிலும் ஆராய்ந்து, சப்த பாதலங்களிலும் தேடி, அங்கும் காணாமல், கடைசியிற் பிரமன் வாசஞ் செய்யும் மனோவதி நகருக்கு அருகில் வரும்போது, அந்தத் தலத்தில் சிவந்த மேனியையுடைய அந்த வெள்ளாடு போகின்ற வீரப்பைக் கண்டார். வைரத்திலும் வலிமை மிக்க அந்த வெள்ளாட்டின் கொம்புகளைப் பற்றிப்பிடித்து அதை அடக்கிக்கொண்டு திருக்கயிலாய மலையினைச் சார்ந்து, ஏடவிழ்ந்த கடப்ப மலர் மாலையினையணிந்த கந்த பெருமானின் முன்பு கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்.

கந்த பெருமான், தேவர்களையும் முனிவர்களையும் நோக்கி, “கொடுமைகள் பலவற்றைப் புரிந்த இந்த வெள்ளாட்டுக் கிடாவானது, நம்மிடத்தில் சேர்ந்து விட்டது. இனிமேல் நீவிர் வருந்த வேண்டியதில்லை. நீங்கள் அனைவரும் ஆனந்தமாகப் பூவுலகம் சென்று ஆகவனியம், தாருகபத்தியம், தக்கனாக்கினியம் என்னும் முத்தழலைக்கொண்டு, குறைபட்ட உங்கள் யாகத்தினைச்

சம்பூரணமாக முடிக்கக் கடவீர்” என்று கூறினார். அவர் கூறியதைக் கேட்ட நாரதர், “குமார தேவரே! வேள்வித்தீயில் தோன்றிய இந்த வெள்ளாட்டுக் கிடாவை நாங்கள் கிருதார்த்தர்களாகும் பொருட்டு, உமது வாகனமாகக் கொண்டு, இதன்மீதேறி இதனை நடத்த வேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள். அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு இணங்க, அந்த வெள்ளாட்டுக் கிடாவைத் தமது வாகனமாக ஏற்றுக் கொண்டார்—குமரக்கடவுள்! பிறகு தேவர்களும் முனிவர்களும் அவரை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்று, தாம் யத்தனித்த வேள்வியைச் சிறப்பாகவும் பூர்த்தியாகவும் முடித்துவிட்டு, வேதவிதிப்படி கடவுளுக்கு அலீர்ப்பாகக் களைக் கொடுத்து மகிழ்ந்திருந்தனர்.

கேட்டீர்களோ, செளனகாதி முனிவர்களே! நாரதர் போன்றவர்கள் செய்த தவமுயற்சியினால், சரவணபவன், அந்த வெள்ளாட்டுக் கிடாவை, அன்றுமுதல் தனது வாகனமாகக் கொண்டு, பவனி வரலாயினர்.

இனிமேல், சிவகுமாரன் நடத்திய திருவிளையாடல் களையும் கேட்பீர்களாக.

அயனைச் சிறை புரி படலம்

நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் போனபிறகு, பாண்டகப்பிரமணியர் வெள்ளாட்டுக் கிடாவினைத் தமக்கு ஒரு வாகனமாகக் கொண்டு, தெய்வலோகங்களில் பவனிவந்து, பூவுலகில் தங்கியிருந்தார். அப்போது ஒருநாள், பிரமன் முதலிய தேவர்கள், சிவபெருமானை வணங்கிச் செல்வதாகத் திருக்கயிலைக்கு வந்தனர். “நான் அகந்தையை அழித்த பரமசிவனை வணங்கி அவரது அனுக்கிரஹத்தைப் பெற்றுப் பரமனின் சந்நிதானத்தைக் கடந்து, கோபுரவாயிலைத் தாண்டிச் செல்லும்போது, குமரக்கடவுள்,

தமது நவ வீரர்சனாடன் வினையாடிக் கொண்டிருந்தார். அவரைத் தேவர்கள் எல்லாம் வணங்கினர். தேவர்களில் முதல்வனான பிரமன் மட்டும் அசட்டையாகச் சென்றான். அதனைக்கண்ட சிவகுமாரன், பிரம்மனை அழைத்தார். பிரம்மன் தீர்க்க தண்டன் சமர்ப்பிக்காமல், கரங்களை மட்டுமே கூப்பித் தொழுதான். சிவபெருமான் பெற்ற பாலகனாகிய சிவகுமாரனை ஒரு சிறு பிள்ளையாகவே பிரமன் கருதினான். திருமுர்த்திகளில் ஒருவனாகத் தான் இருக்கும் போது சிவபெருமானின் திருமகனுக்குத் தலைவணங்குவதோ என்ற கர்வத்துடன் இருந்தான். பிரமனின் மனதிலுள்ள மமதையை யுணர்ந்த குமரக் கடவுள், அவனை அழைத்து உட்காரவைத்து, “பிரமனே! நான்கு சிரங்களும் நீண்ட தாடிகளும் கரங்களில் சுமண்டலமும் அக்குமணியும் அணிந்திருக்கும் நீங்கள் பெருமையுடைய மகானாகத்தான் தோன்றுகிறீர்கள். ஆகவே, நீர் தினந்தோறும் செய்யும் தொழில் என்ன?” என்று கேட்டார்.

அதற்குப் பிரம்மதேவன், “ஆதியில் சிவபெருமான் இட்டகட்டளைப்படிக்கு, ஜீவராசிகள் எல்லாவற்றையும் நான் தானே படைத்து வருகின்றேன்!” என்றான். அதைக்கேட்ட சிவகுமாரன் புன்னகை செய்து, “நல்லது, சொர்க்க மத்திய பாதாளங்களிலுள்ள உயிர்களுையெல்லாம் நீர் தான் படைத்து வருகிறீர் என்றால், வேத சாஸ்திரங்கள் அனைத்துமே உமக்குத் தெரிந்துதான் இருக்கவேண்டும். அவற்றையெல்லாம் நீர் முற்றும் ஒதி உணர்ந்திருக்கிறீரா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு பிரம்மதேவன், “ஆதியில் பரமசிவம் என்னைப் படைத்தபோது, அளவற்ற வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் லெளயிட்டனர். அவற்றுள் சிலவற்றை அவர் எனக்குப் போதித்தார். அவற்றை நான் வரையறக் கற்றிருக்கிறேன்” என்றான் அப்பொழுது குமரக்கடவுள் புன்னகை செய்து, பிரம்மனை நோக்கி, “நீர் பூரணமாக வாசித்திருப்பதில் ஒன்றாக ரிக்வேதத்தில் சில சாகைகளை ஒதுங்கள்! கேட்

போம்" என்றார். உடனே பிரம்மன் ஓதத்துவங்கினான். ஓதத்தொடங்கியதும் வேதங்களில் எதனைத் தொடங்கினாலும் முதலாக உச்சரிக்க வேண்டிய ஒப்பற்ற ஒரு எழுத்தாகிய 'ஓம்' என்ற பிரணவமந்திரத்தை வான் முறையாக உச்சரித்து, ரிக்குவேதத்தின் முதலாவது சாகையைச் சொல்லத்துவங்கினான். அப்போது சிவகுமாரன், பிரமனைத் தடுத்து, "இப்போது நீர் முன்னதாக உச்சரித்த 'ஓம்' என்ற பிரணவ எழுத்தின் நிச்சயமான பொருளைச் சொல்லுங்கள்!" என்று கேட்டார்.

தமது ஷண்முகங்களில் ஒன்றாகவே அந்த எழுத்தினைக் கொண்ட குமரக்கடவுள் அந்த பீஜாட்சரத்தின் பொருளைச் சொல்லும்படி கேட்டவுடன், பிரமன் தனது எட்டு விழிகளும் மிரள, மிரள விழித்து அதன் பொருளைச் சொல்லும் வகையினை அறியாது, வெட்கித் தலைகுனிந்தான். பரமசிவம் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடமாகவும் மற்றதேவர்களின் உற்பத்திக்கு மூலமாகவும் எழுத்துக்கள் யாவற்றுக்கும் வேதங்களுக்கும் ஆதியாகவும், காசி என்ற திருத்தலத்தில் உயிர் விடும் புண்ணியவான்களுக்குச் சிவபெருமான் உபதேசித்து, மோட்ச வீட்டில் சேர்க்கக் கூடியது; குற்றமற்ற பிரம சொரூபமானது; ஞான விருத்தியைச் செய்யத் தக்கது. அத்தகைய பிரணவ மந்திரத்தின் பொருள் தெரியாத பிரமனைப் பார்த்து, பாலசுப்பிரமணியர் புன்னகை செய்து "வேதங்களுடைய காப்பினது ஐஅர்த்தமே உமக்குத் தெரியாதபொழுது, மற்றவைகளுக்கு உம்மால் பொருள் சொல்ல முடியுமோ! இப்படித்தானா சிருஷ்டித் தொழிலைச் செய்வது?" என்று பிரமனின் நான்கு தலைகளிலும் குட்டினார். பிரமன், சிவகுமாரனது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். குமரக் கடவுள், அவனது கைகால்களில் பாரவிலங்குகளைப் பூட்டிக் கந்தமாதனப் பருவதத்துக் குகைகள் ஒன்றில் அவனைச் சிறையிலிட்டார். பிறகு தமது ஆலயத்தில் வீற்றிருந்து, சராசரப் பிரபஞ்சங்களைத் தாமாகவே படைக்க எத்தனித்து. ஒரு கரத்தில் பளிங்கு மணித் தாவடத்தையும் மறுகரத்தில் கமண்டலத்தையும்

ஏற்று, மற்றிரு கரங்களும் வரத அபய முத்திரையைக் காட்டும் யோக நிலையில் அமர்ந்தார். முத்தொழில்களுக்கும் மூலமாக இருக்கின்ற கந்தசுவாமியானவர் பிரமனைப் போலச் சராசரங்களையும் படைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது, அதைக்கண்ட மற்றைய தேவர்கள் அனைவரும் குமரக்கடவுளின் திருவடிகளில் பலமுறைகள் வணங்கித் தமது பதவிகளில் இருந்தனர்.

அயனைச் சிறை நீக்கு படலம்

கேட்டார்களா, முனிவர்களே! சிவகுமாரன் இவ்விதமாகச் சராசரப் பிரபஞ்சங்களைப் படைத்து வரும்போது, கார்வண்ணாகிய மகா விஷ்ணுவானவர், பிரமதேவன், குமரக்கடவுளால் சிறை செய்யப் பட்டிருப்பதை அறிந்து பரிசுத்தவான்களாகிய தேவர்களையும் முனிவர் கூட்டங்களையும் சூரிய சந்திரராகிய நவக்கிரக தேவர்களையும் வைகுந்தத்திற்கு அழைத்து அவர்களுடன் திருக்கயிலைக்குச் சென்றார். ஞான நாயகனாகிய சிவபெருமானின் பாத கமலங்களைச் சேவித்து நின்றனர்.

சிவபெருமான் கிருபா நோக்கம் பாவித்து “மஹா விஷ்ணுவே! உங்களுக்கு எக்காலத்திலும் இல்லாத மன வருத்தத்துடன் நம்மைத் தேடிவந்த காரணம் என்னவோ?” என்று கேட்டார். அதற்கு, மஹாவிஷ்ணுவானவர், “உங்கள் திருக்குமாரன் பிரமதேவனைப் பிரணவமந்திரத்தின் பொருளைக் கேட்க, அவன் அதன் பொருள் தெரியாமல் மயங்கினான். எனவே, அவன் தலைகளில் குட்டி, விலங்குகளைப் பூட்டிச் சிறையில் தள்ளி, அவன் செய்து வந்த சிருஷ்டித் தொழிலையும் தாமே செய்து வருகின்றனர். ஐயனே! கந்தனைப் போலவே பிரமதேவனும் தேவர்களுக்குப் புத்திரனல்லவா? எனவே, பிரமதேவனைத்

தாங்கள்தான் விடுதலை செய்ய வேண்டும்!" என்று வேண்டினர். உடனே, சிவபெருமான் நந்திதேவரை அழைத்து, "நமது குமாரன் சிருஷ்டிகர்த்தனாகிய பிரம்ம தேவனைச் சிறையில் அடைத்திருப்பதாக இந்தத் தேவர்கள் முறையிடுகின்றனர். ஆகையால் நீ வேகமாகச் சென்று அவனை நான் விடுவிக்கச் சொன்னேன். இது என் கட்டளை" என்று சொல்லி பிரமனை விடுதலை செய்து வருவாயாக" என்று கூறினார்.

நந்திதேவர், கந்தமாதன மலையை அடைந்து, ஷண்முகப் பெருமானைத் தரிசித்து, தான் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்துப் பிரம்மதேவனை விடுதலை செய்யுமாறு முருகக் கடவுளை வேண்டினார். உடனே, சிவகுமாரன், நந்திதேவரை நோக்கி, "நாம் பிரமதேவனைச் சிறையில் இருந்து விடுதலை செய்ய மாட்டோம். இது சம்பந்தமாக நீங்கள் மேலும் பேசிக் கொண்டிருந்தால் உம்மையும் சிறைப் படுத்தி விடுவோம்" என்று கூறினார். நந்திதேவர், மறுமொழி எதுவும் பேசுவதற்குப் பயந்து, சண்முகரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமது பரிவாரங்களுடன் திருக்கயிலை மலைக்குச் சென்று, காலகண்ட மூர்த்தியாகிய பரமசிவனை வணங்கி, நடந்தவற்றைக் கூறினார். "சிவபெருமானே நேரில் சென்றாலொழியந் பிரமனைச் சிறையிலிருந்து மீட்டுவர முடியாது" என்பதையும் வற்புறுத்திக் கூறினார்.

அதைக் கேட்டுப் புன்னகை செய்த சிவபிரான் தமது அழகிய சிங்காதனத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கித் தமது ரிஷபவாகனத்தில் ஆரோஹணித்து மகாவிஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் பின்புறமாகிய கயிலையைக்கடந்து தமது திருக்குமாரன் வாழும் கந்தமாதன மலையை அடைந்தார். பிறகு ரிஷப வாகனத்திலிருந்து இறங்கி ஆலயத்தினுள்ளே மெல்ல நடந்து சிவகுமாரனின் சந்நிதியை நோக்கிச் சென்றார். இவ்விதமான ஆடம்பரங்களுடன் பரமசிவன் அதிகப் பிரியத்துடன் தம்மிடம் வருவதையறிந்த கந்தன் தமது பிதாவை வரவேற்பதற்காக, தமது சிங்

உற்பத்திக் காண்டம்

காதனத்தை விட்டுக் கீழேயிறங்கி எதிர்கொண்டு ஈசனின் திருவடிகளைப் பணிந்து அழைத்துக் கொண்டு போய் நவரத்தின மணிகளால் சிங்காரித்திருந்த சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, “பிதாவே! தேவரீர் இவ்வளவு வருத்தங்கொண்டு என்னைத் தேடி வரவேண்டிய காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

அதற்குப் பரமேஸ்வரர், தமது திருக்குமரனை நோக்கி, “ஐயனே! பிரம்மதேவனைச் சிறையிலடைத்து வைத்திருப்பதாகத் தெரிந்து அவனை விடுவித்துச் செல்வதற்காகவே தான் வந்திருக்கிறேன். அவனை விடுதலை செய்து அனுப்பவேண்டும்!” என்று கூறினார்.

அதற்குக் குமரன் அவரை நோக்கி, “வேதங்களுக்கெல்லாம் ஆதார சக்தியாக விளங்கும் பிரணவத்திற்குப் பொருள் சொல்ல முடியாத பிரமன் தினந்தோறும் சகல பிராணிகளையும் கிரமமாகப் படைத்து வருவேன் என்று பேசுவது தகாததல்லவா? அத்தகைய விவேக சூனியனுக்கு இந்தச் சிருஷ்டித் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுக்கலாகுமோ? ஏதோ உங்களுக்குப் பூசனைகள் புரிந்தான் என்பதற்காகவா தனையினால் அவனுக்கு முதற் காரணமாகிய படைப்புத் தொழில் கற்பித்தீர்? ‘படைப்புத் தொழிலை நாம்தான் செய்கிறோம்.’ என்று மமதை கொண்ட பிரமனுக்கு உயர்வு தாழ்வுகளை அறிந்து நடந்து கொள்ளத் தெரியாத கர்வம் மிகுந்திருந்ததனால் தினந்தோறும் உங்களைப் பூஜித்தும் அகந்தை நீங்காமல் இருக்கிறான். அவனைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்வதற்கில்லை. சிறையிலிருந்தால்தான் அவனுக்குப்புத்தி வரும்!” என்று கூறினார்.

குமரன் கூறியதைக் கேட்ட பரமன் சிறிது யோசித்து இவனைப் பயமுறுத்தினாலன்று இவன் வழிக்கு வரமாட்டான் என்று எண்ணியவராய் குமரனை உறுத்துப் பார்த்து, “குமரா! உன் நடவடிக்கைகள் மிக நேர்த்தியாக இருக்கின்றன. முன்பு நமது கட்டளைப்படி நந்திதேவன் உன்னிடம் வந்து பிரமதேவனை விட்டு விடும்படிச் சொல்லியும் நீ

அவனை விடுதலை செய்ய மறுத்து விட்டாய். சிறுகுழந்தை யாகையால் தெரியாமல் செய்து விட்டாய் என்று அந்தக் குற்றத்தை நாம் மனதில் கொள்ளாமல் நாமே நேரில் வந்து பிரமனை விட்டு விடக் கடவை என்றுகூறியும் என் சொல் லையும் நீ அங்கீகரிக்க வில்லை. என்னையேதாதிர்க்கத் துணிந்து விட்டாயா?" என்று கேட்டார்.

பிதாவானவர் கோபமாகப் பேசுவதை அறிந்த சண் முகப்பெருமான் யோசித்து இனிமேல் தடைசொல்லலாகாது என்று எண்ணி, "ஐயனே! அடியேன் மீது சீற்றங் கொள்ள வேண்டாம். பிரமனை விடுதலை செய்து அனுப்பிவைக்கிறேன்" என்று பயபத்தியுடன் கூறினார். அதைக் கேட்ட சிவ பெருமான் புன்னகை புரிந்தார்.

பிறகு, குமார தேவனார் தமதருகில் இருந்த பணிவிடைக் காரர்களை அனுப்பிப் பிரமனை விடுதலை செய்து வரச் சொன்னார். அவர்கள் மலையடிவாரக் குகையொன்றில் சிறை வைத்திருந்த பிரம்மனின் விலங்குகளைப் போக்கிக் குமரப்பெருமான் முன்பு கொண்டுவந்து நிறுத்தினார். குமரன், பிரமனைப் பரமசிவன் முன்பு அழைத்துச் சென்று நிறுத்தினார். பிரமன், சிவபெருமானின் திருவடிகளைப் பணிந்து, வணங்கி வெட்கமும் மானமும் மனத்தைப் பாதிக்கத் தலை கவிழ்ந்திருந்தான். பிரமன், பரமனை நோக்கி, "தங்கள் திருக்குமாரன் எனக்களித்த தண்டனை தகாதது அல்ல. நல்லுணர்வைத் தந்து, நான் என்னும் அகந்தையைப் போக்கி, அஞ்ஞானத்துக் கேதுவாகிய செய்கைகளை மாற்றி இனிமேல் கர்வமடையாமல் என்னைப் புனிதமாக்கியது இந்தத் தண்டனைதான் அவர் செய்நன்றியினை எக்காலத்திலும் நான் நினைத்துக் கொண்டே யிருப்பேன்" என்று கூறினான்.

பிறகு, பரமசிவம் பிரம்மனை மீண்டும் படைப்புத் தொழிலைச் செய்ய அனுப்பிவைத்தார். தன் மகன் முகுகளைப் புன்னகையுடன் நோக்கி, "ஐயனே, என்னருகில் வா!" என்று அன்புடன் அழைத்து அருகில் உட்கார

வைத்துக் கொண்டு, முருகனைத் தழுவி உச்சிமோந்து, “அப்பனே! பிரம்மதேவனைப் போன்றவனால் வெளியிடப்பட முடியாத ஓங்காரப் பதத்தினுக்குறிய பொருள் உனக்குத் தெரியுமோ? தெரியுமானால் அதனை இப்போதே எனக்குச் சொல்லக் கடவாய்!” என்று கூறினார்.

உடனே குமாரதேவர் குதலைமொழிகளினால் “ஆதி கர்த்தரே கேட்டருள்க! உலகங்கள் அனைத்தையும் பெற்ற தாயாகிய பராசக்தியாருக்குத் தாங்கள் யாருக்கும் தெரியாமல் போதித்த பீஜாட்சரத்தின் பொருளை, மறைவிடமாக அல்லது யாருக்கும் எளிதில் உணரத்தக்கதாகப் பகிரங்கமாக நான் சொல்வதற்கில்லை” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட சிவபெருமான் நகைத்து, “குமரனே! அவ்வாறே நீயே எனக்கு இரகசியமாகத் தெரிவிக்கக் கடவை” என்று தமது திருச் செவியினைத் தாழ்த்தியபோது, குமரனார் குழலையெனச் சொல்லாநின்ற ஒப்பற்ற பதத்தின் நிச்சயத்தினைத் தெரிவித்தார். அதைக்கேட்ட ஞான நாயகனாகிய சிவபெருமான், மனமகிழ்ந்து பூரண கடைச்சத்துடன் குமரனை ஆசீர்வதித்து, அந்தத் தலத்தைவிட்டு, பூதகணங்களுடன் திருக் கயிலைக்குச் சென்றார்.

இவ்விதமாகச் சிவநாதன் தம்மை நீங்கிய காலத்தில் கந்தசுவாமியானவர், கந்தமாதன பர்வதத்தில், நவ வீரர்கள் இலட்சம் பூதகணங்கள் சூழ்ந்து துதிக்கத் திருவிளையாடல்களைப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். இந்தச் செய்திகளை யெல்லாம் அறிந்த அகஸ்தியர், சரவணபவரைக் கண்டு வணங்கிப் போற்றினார். சரவணன், அவருக்கு ஆதியாய்ச் சிறந்த பொருள்கள் எவற்றுக்கும் முக்கியமாக இருக்கும் பிரணவப் பொருளினது நிச்சயத்தைப் போதித்து, மேலும் ஆதியில் பரமசிவன் அருளிச் செய்த ஆறு சாஸ்திரத்தின் மகிமைகளையும் வரையற உபதேசித்தார். அகஸ்தியரும் அவற்றைக் களங்கமறத் தெரிந்து கொண்டு, முருகனிடம் விடைபெற்று தமது இருப்பிடத்தைச் சேர்ந்து களித்திருந்தார்.

விடை பெறு படலம்

இந்த விதமாக அகஸ்தியருக்கு ஒங்காரப் பொருளை உபதேசித்து அனுப்பிய பாலசுப்பிரமணியர், கந்தமாதனப் பருவதத்தில் இருக்கும்பொழுது, மகாவிஷ்ணுவின் பெண்களான சுந்தரி, அமுதவல்லி என்ற கன்னிப் பெண்கள் இருவர், முருகனின் பெருமைகளைக் கேள்விப்பட்டு அவரையே மணந்துகொள்ள வேண்டும் என்று இச்சைப்பட்டனர். அவர்கள், தமது தந்தையின் அனுமதியைப் பெற்றுச் சரவணப் பொய்கையின் அருகில் அரிய தவங்களைச் செய்து வந்தனர்.

அவர்கள் இருவரும் செய்து வந்த தவங்களை அறிந்து அவர்கள் இருவரும் தம்மையடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தவமிருந்ததால், அவர்களுடைய மனோபீஷ்டங்களை நிறைவேற்ற முருகன் எண்ணங்கொண்டார்.

எனவே, கந்தமாதன மலையைவிட்டு, இமயகிரியை அடைந்து, சரவணப் பொய்கையை நெருங்கியபோது, கன்னியர்கள் இருவரும் முருகனை எதிர்கொண்டு, பக்தி விசுவாசத்துடன் வணங்கிப் போற்றினர். அவர்களுடைய பக்தியைக் கண்டு மெச்சிய குமாரதேவர், “உங்கள் தவங்களைக் கண்டு நாம் மெச்சினோம். உங்களுக்கு வேண்டும் கோரிக்கைகளைச் சொல்வீர்களானால் தருகிறோம்” என்று கூறினார். உடனே, அந்தப் பருவ மங்கையர்கள் முருகப் பெருமானைச் சேவித்து, “தேவனே! தங்களுடைய திருமணஞ் செய்து கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே, நாங்கள் வெகுகாலம் தவஞ் செய்தோம். எங்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்கி எங்களைக் கட்டாட்சிக்கவேண்டும்” என்று வேண்டினர். அவர்களது வேண்டுகோளுக்கிரங்கிய கந்த பெருமான் அவர்கள் இருவரில் மூத்தவளாகிய அமுதவல்லியை நோக்கி, “அமுதவல்லி! நீ போய்த் திரிலோக சக்ராதிபதியாகிய தேவேந்திரனின் பெண்ணாக வளர்ந்து வருவாய்” என்றும் இளையவளை நோக்கி, “சுந்தரி, நீ

உற்பத்திக் காண்டம்

பூமண்டலத்தில் அரிய தவங்களைச் செய்துவரும் சிவமுனி யின் புத்திரியாக அவதரித்து, வேடர்கள் மூலமாக வளர்ந்திருப்பாய் என்றும் நீங்கள் இருவரும் மேற்குறித்த இடங்களில் இருக்கும் போழுது, நான், அங்கு எழுந்தருளி உங்கள் விருப்பத்தின்படியே திருமணஞ் செய்து கொள்கிறேன் என்றும் இதில் யாதொரு சந்தேகமும் வேண்டாம் என்றும் கூறினார். அவ்விரு மங்கையரும் அவரிட்கட்டளைகளை ஏற்று, விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

மூத்தவளாகிய அமுதவல்லி யென்பவள், அழகுமிக்க தொரு பெண் குழந்தையாக உருக்கொண்டு தேவேந்திரன் முன்பு சென்று, “பொன்னுலக வேந்தே! நான் உனக்கு இளைய உபேந்திரனின் மகளாவேன். எனக்கு மூத்த பிதாவாகிய உங்களிடம் சிலகாலமிருப்பதாக விரும்பினேன். என்னைப் போற்றி வளர்த்து வரவேண்டும்” என்று அமுதினும் இனிய குரலில் கூறினாள். உடனே இந்திரன் மகிழ்ந்து தனது வாகனமாகிய ஐராவதம் என்ற வெள்ளையானையை அழைத்து, “இந்தப் பெண் நமது மகள். இவளால் இன்னுஞ் சிறிது காலத்துக்குள்ளாக நமக்கு அளவற்ற பாக்கியங்கள் கிடைக்க விருக்கிறது” என்று கூறினாள். உடனே, ஐராவதம் தன் துதிக்கையை நீட்டி, அந்தச் சிறுமியைத் தூக்கித்தனது பிடரியின்மீது வைத்து, மனோவதி நகரம் கொண்டு சென்று, தாயைவிட அருமையாக வளர்த்து வந்தது. இதனால் அந்தச் சிறுமி தெய்வயானை என்ற பெயருடன் அங்கு தங்கி கந்தபிராண எண்ணித் தவமிருந்து வந்தாள்.

இது இப்படியிருக்க, இளையவளான சுந்தரி என்பவள் கந்தப் பெருமானின் கட்டளைப்படிக்குப் பூமண்டலத்தில் சகல வளங்களும் நிறைந்த தொண்டைமண்டலத்துக்கு வந்து வள்ளிமலையை நோக்கி அங்குத் தவஞ்செய்யும் சிவமுனிவரின் புத்திரியாக அவதரிக்கும் நோக்கத்துடன் சென்றாள்.

இவ்வாறிருக்கக் கந்தபெருமான், ஒரு நாள் தமது தந்தையைக் காண்பதற்காக. நவவீரர்களுடன் திருக்கயிலாயத்தை அடைந்தார். அவரைக் கட்டித்தழுவி உமாமஹேஸ்வரர், தமக்கு மத்தியில் உட்காரவைத்துக் கொண்டார். அந்தச் சமயத்தில் நந்திதேவர், பரமசிவன் வீற்றிருக்கும் திருச்சபையை அடைந்து, கரங்களைக்கூப்பித் தொழுது. 'ஈசனே! மகாவிஷ்ணு, பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் நமது திருக்கோயிலின் முதல்வாசலில் வந்து தேவரீரைத் தரிசிப்பதற்காகக் காத்திருக்கின்றனர்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். அதைக்கேட்ட சிவபிரான், "நந்திதேவரே! அவர்கள் அனைவரையும் நம் முன்பு கொண்டுவந்து விடக்கடவை" என்று கூறினார். தேவர்களனைவரும் சிவபெருமானின் சபைக்கு நந்திதேவரால் அழைத்து வரப்பட்டனர். விஷ்ணு, பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கினர்.

அப்போது, இந்திரன் சிவபெருமானை நோக்கி, "உலகங்கள் அனைத்தையும் ஈன்றருளிய பராசக்தி சமேதராகிய ஈசனே! அளவற்ற யுகங்களாகச் சூரபதுமன் முதலிய அறக்கப் பாதகர்களால் அதிகக் கொடுமைகளை அனுபவித்து ஒடுங்கித் தேவர் என்னும் பெருமைகளை இழந்துவிட்டோம். எனது சபையைச் சேர்ந்த அரம்பையர்களும் என்னுடைய மகனும் மற்ற தேவகுமாரர்களும் சூரபதுமனின் சமுத்திர நடுவில் உள்ள வீரமாமயேந்திரபுரியில் சிறைப்பட்டுள்ளனர். என்னுடைய வளமை மிதந்த பொன்னுலகம் அவர்களால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டுவிட்டது. இத்தகைய துன்பங்களைப்பற்றித் தங்களை நோக்கித் தவம்இருந்து தங்களிடம் ஏற்கனவே முறையிட்டோம். அப்போது, தாங்கள் இன்னும் சிறிதுகாலத்தில் ஒரு குமாரன் தோன்றவிருக்கின்றனன். அவனைக்கொண்டு அவர்களைக் கொல்வித்து எங்கள் துன்பங்களைப் போக்குவதாக வாக்களித்தீர். தாங்கள் கூறியபடியே குமாரசாமியானவர் அவதரித்துங்கூட, இந்தத் தினம்வரையில் இத்தனைப்

பாடுகளைப்பட்டும் எங்கள் விளைப்பாவம் இன்னமும் தொலை யவில்லையோ? குரப்பதுமனின் புஜபலபராக்கிரமங்களை யடக்கி, எங்களை இரட்சிக்கவல்லவர்கள் யாரையுமே காணோமே! தங்களைத் தவிர நாங்கள் யாரிடத்தில் எமது குறைகளை முறையிடுவது? எங்களுக்காக ஒருகாலத்தில் ஆலகால விஷத்தையுண்டு ரட்சித்த தயாநிதி தாங்களல்லவா? ஆகையால் தாங்கள் கிருபை கூர்ந்து, எமது துன்பங்களைத் தீர்த்து இரட்சிக்க வேண்டுகிறோம். இனிமேல், நாங்கள் அவுணரால் படும் துன்பங்களை எங்களால் சகிக்க முடியாது!” என்று தேவராஜன் கூறினான். அவன் கூறியதைக் கேட்டதும் சிவபெருமான் தேவர்கள்மீது மனமிரங்கி, தம் அருகில் இருந்த குமார சுவாமியை நோக்கி, “ஐயனே! உலகங்களைச் சின்ன பின்னப் படுத்தி, அவற்றிலுள்ள பிராணிகளுக்குத் தீங்கிழைத்துத் தேவர்களின் பொன்னகரத்தைத் திக்கிரையாக்கி. விண்ணவர்களுக்குத் தகாத ஏவல்களை இட்டு, கொடுங்கோல் ஆட்சி செய்யும் குரபதுமனை, வகையறக் கொன்று, வேதமார்க்கமாகச் சகலத்தையும் நடந்துவர நிலைபெறச் செய்து, தனக்குரிய சுதந்திரங்களை இழந்து பதிதனாக நிலைபெறாமல் அலைகின்ற இந்திரனுக்கு, அவனது பழைய பதவியை மீட்டுக் கொடுத்துத் தேவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கி நல்வாழ்வளிக்க, உடனே பயணப் பட்டு, வெற்றியுடன் வரக்கடவாய்!” என்று கூறினார். அதன்படியே, தன் தந்தைபின் கட்டளையை ஏற்றதாகக் குமரனும் கூறினார்.

உடனே, பரமசிவனார், பதினேரு உருத்திரரையழைத்து “நீங்கள் இந்தப் பாலசுப்பிரமணியரின் கைப்படைகளாகச் சேர்ந்திருப்பீர்களாக!” என்று கூறி, அவர்களைப் பதினேரு வகை ஆயுதங்களாக நிருமித்துச் சரவணபவனாரின் கரங்களில் கொடுத்தார். பரமனின் அருளால் அந்தப் பதினேரு உருத்திரர்களும் சொல்லுதற்கரிய வலிமைமிக்க தோமரம்,

கொடி, வாள், குலிசம், பாணம், அங்குசம், மலர் மாலை, கமலம், தண்டம், வில், மழுவாயுதம் இவ்வகையாகச் சண்முகரின் கரங்களை அலங்கரித்தனர். பிறகு பஞ்சபூதங்களையும் வாட்டக்கடியதாகச் சகல பிராணிகளையும் ஏககாலத்தில் நாசஞ்செய்யவல்ல வேலாயுதத்தையும் படைத்துத் தமது திருக்குமாரனின் கரத்திற் கொடுத்தார். பிறகு, பூதகணத் தலைவர்களையெல்லாம் குமரனுக்குத் துணைசெய்யக் கூறினார்.

பிரமதேவன் முதலிய தேவர்களும் கூடினர். பொன்னுருளைகள், நவரத்தினமயமாக விளங்கும் குத்துக்கால், கொடுங்கை, சிகரம், குடை, கொடி முதலிய சிறப்புகள் வாய்ந்ததாய், சுழிசுத்தங்கள் வாய்ந்த உத்தம அசுவங்கள் கோடி பூண்டதாய், மனோவேகத்தைவிட வேகமானதாயுள்ள ஒப்பற்ற இரதமொன்றையும் சிவபெருமான் குமரக் கடவுளிடம் ஒப்படைத்தார்.

இப்படிச் சகலமும் முடிந்தவுடன், சிவபெருமான் குமரனை நோக்கி, “குமரா! இந்தப் பேரணிகளுடன் சென்று பகைவர்களை வென்றுவருவாயாக!” என்று ஆசீர்வதித்தார். உடனே, குமரப்பெருமான் உமாமஹேஸ்வரரை வணங்கி நின்றார். மேலும் அம்மையப்பன், குமரனை தமது மார்போடு தழுவி உச்சியை மோந்து முத்தமிட்டு முதுகைத் தடவிக்கொடுத்து, போர்ப்படைகளை வழங்கினார். ஆறு சமயங்களுக்கும் மூலகாரணியாக விளங்கும் பார்வதியாள், குமரனை இறுகத் தழுவி முத்தங்களைச் சொறிந்து “அப்பனே! ஐயனே! முருகனே! அழகனே! குமரனே! வெற்றி வடிவேலனே! பிள்ளாய்!” என்று பரிவாக முத்தாடி, நமதிறைவனின் கட்டளைப்படிக்கு உனது ஆக்குைக்கு உட்பட்டிருக்கும் நவவீரர்கள், லட்சம் பூதகணங்கள் முதலியவர்களை உனது சேனாவீரர்களாகக்கொண்டு, யாவராலும் ஜெயித்தற்கரிய மாயவித்தைகளில் வல்லவர்களான அவுனர் களைக்கொண்டு, தேவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கி, அவர்களுக்கு அரசரிமைகளை வழங்கி, நிலைபெறச்செய்து

வருவாய்” என்று மங்கள வாழ்த்துமொழிகளைக் கூறி ஆசீர்வதித்தார். உடனே, வீரவாகுதேவர் முதலிய பூத கணங்கள் புடைகுழ குமரப்பெருமான் உமாமஹேஸ்வரரை வலம் வந்து விடைபெற்றார். மஹாவிஷ்ணு, பிரம்மன் முதலியவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் படுகின்ற துன்பங்களுக்கு இரங்கி, உங்களுக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டுப் பிரயாணப்படுகின்ற குமாரகவாமிக்கு மந்திராலோசனைக்கு உரியவராக இருந்த, சகல காரியங்களையும் சீராக முடித்து வரக்கடவீர்” என்று பரமன் கூறி விடைகொடுத்து அனுப்பினார்.

படையெழு படலம்

“கேட்டீர்களா, முனிவர்களே! உமாமஹேஸ்வரரிடத்தில் அனுமதியைப்பெற்று, வெளிவந்த பிரம்மா, மஹாவிஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் குமரப்பெருமானை அடைந்தனர், மஹாவிஷ்ணுவானவர் வாயுதேவனை அழைத்து குமரப்பெருமானின் தேருக்குச் சாரதியாகும்படி பணித்தார். வாயுதேவன் அதற்கிசைந்து தனக்கு தவியாக இருக்கும் ஒன்பது வாயுக்களுடன் அதியுற்சாகமாக தேர்த்தட்டில் ஏறியமர்ந்தான். குதிரைகளின் வார்களைத் திருத்தமாகப் பற்றிக்கொண்டு, தேரைத் துரிதமாக நடத்திச் சென்றான். வீரவாகுதேவர் தமது படைகளுடனும் கணங்களுடனும் நவவீரர்களுடனும் குமரனிடம் வந்து சேர்ந்துகொண்டார். தேவர்கள் மங்கள ஆசீர்வாதங்களைச் சொல்லி மலர்களை மாலையாகப் பொழிந்தனர். இவ்விதமாகச் சகலரும் முருகப் பெருமானைச் சூழ்திருந்தபோது, திருக்கலாயத்தில் உள்ள அனந்த வெள்ளம் பூதப்படைகளில் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் தொகை கொண்டவர்கள் தங்கள் தலைவரின் கட்டளைக்கேற்ப வீராவேசங் கொண்டு குழுமினர்.

அந்தப் பூதவீரர்களின் பெருமைகளைக் கேட்பீராக. அவர்கள் மழுவாயுதம், கதை, சக்கரம், வாளாயுதம், எறிவேல், எழுவாயிதம் முதலிய ஆயுத வகைகளைக் கைகளில் பற்றிக் கொண்டு பிரகாசம் மிக்க மூன்றும் பிறையினை இரண்டு துண்டுகளாகத் துண்டித்துப் பதித்து வைத்திருப்பதைப் போன்ற கோர தந்தங்களைக் கொண்டவர்கள். அனற் பொறிகளை இறைத்துச் சிவந்து சுழலும் கண்களும் இடியைப் போன்ற குரலுங்கொண்டவர்கள், வானத்தை யளவும் காத்திர தேகத்தைப் படைத்தும் குறளுருவினராயும் குறிய தேசராயும் ஐவகை நிறங்களும் வீற்று வீற்றாகக் காட்டும் மேனியை யுடையவராகவும் செம்பட்டை முடிமயிர் விர்ந்து பறந்திருக்கும் தலைமுடியினராகவும் இருந்தனர். பாதகராயினும் தம்மைச் சரணடைந்தவர்களை ஆதரித்து வேண்டிய உதவிகளைச் செய்யும் குணசம்பந்தராயும் காளகண்ட மூர்த்தியையல்லாது மற்றவரை மதியாத பக்தி வைராக்கிய சீலராயும் விபூதி உருத்திராட்சம் விளங்கும் தேகத்தைக் கொண்ட அவர்கள் யமனின் சுரத்திலிருக்கும் சூலத்தைப் பறித்து முறித்தெறியும் ஆற்றலுடையோராவர். இத்தகைய வீர பராக்கிரங்களையும் பெருமைகளையும் பெற்ற இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூத சைன்னியங்கள் தமது தலைவர்களுடன் வந்து சரவணப் பெருமானை வணங்கி ஜெயகோஷம் முழங்கி ஆர்ப்பரித்தனர். வாக் களிஞல் இறுக்கிய மத்தளம், குடமுழவு, தப்பட்டை, வெற்றிமுரசம், சுரகளம், சின்னம், வெற்றிச்சங்கம் முதலிய பதினெட்டு வாத்தியங்களை முழக்கியும், குடை, வெண்சாமரம், அருகு, ஆலவட்டம், கொடி, மகரதோரணம் போன்ற சிறப்புகளைக் கொண்டு பணிவிடைகளைச் செய்தும் வந்தனர். இத்தனைச் சிறப்புகளுடன் குமரக்கடவுள் திருக்கைலாய எல்லையைக் கடந்து பூமண்டலத்து விஜயம் செய்தார்.

இவ்வாறு அந்தப் பூதப் படைவெள்ளங்கள் நடக்கும் போது உண்டாகிய சிறப்புக்களை ஒரு நாவைப் படைத்த

என்னால் புகழக்கூடுமோ? இவை நிற்க. மற்ற சரித்திரங்களை நீங்கள் கவனமாகக் கேட்பீராக” என்று சூதபுராணிகர் மேலும் சொல்லத்துவங்கினார்.

தாருகன் வதைப் படலம்

“ஜோதி மயமான திருமேனியையுடைய பாலசுப்பிரமணியக் கடவுளானவர் அதி வீர பராக்கிரமசாலிகளாகிய பூதப் படைகளுடன் திருக்கயிலையைக் கடந்து ஆரண்யங்கள், மலைகள், ஆறுகள், மாடு நகரங்கள் முதலியவற்றைக் கடந்து அதிவேகமாக நடந்து வரும் போது ஏற்பட்ட தூசிப்படலமானது சூரபதுமனின் சகோதரனும் பராக்கிரமசாலியுமான தாருகாசுரனுக்குக் கெடிஸ்தலமாகிய கிரவுஞ்ச பருவத்தினை அடைந்தது.

வானளாவிய கிரவுஞ்ச பர்வதத்தைக் கண்டதும் தேவர்களின் மனம் நடுங்கியது. தேகம் பதை பதைத்து வியர்த்தது. இந்திரன் பயந்து தயங்கினான். உடனே நாரத முனிவர் குமார தேவரைத் தரிசித்து அவரது திருவடிகளில் வணங்கி, “ஐயனே! இதோ நம் எதிரில் காணப்படுகின்ற இந்தப் பர்வதத்தின் சரித்திரங்களைக் கேட்டருள்க. சூரபதுமனின் உறவினனும் மாயா வித்தைகளில் வல்லவனுமான கிரவுஞ்சன் என்ற பெயர் பெற்ற இராட்சதனைவன் இத்தகைய மலை போன்ற கோலத்தினைக் கொண்டு சதுர் வேதங்களை அறிந்த பிராமணர்கள், முனிபுங்கவர்கள், ரிஷிகள் ஆகியோர் இந்த மலைச் சாலை மார்க்கமாகச் செல்லும் போது அவர்களுக்குப் பல வழிகளைக் காட்டி அவற்றின் வழியாக நடப்பவர்களைத் தனது மாயையினால் திகைப் படையச் செய்து அலையவைத்துக் கொன்று நாசஞ் செய்வான். அது போலவே ஒரு சமயம் சிவபெருமானின் கட்டளைப் படிக்கு அகஸ்தியர் பொதிகை மலைக்குப் போகும் போது அவரையும் தனத்தர் வருவித்துப் பற்பல வஞ்சகங்

களைக் காட்டும் போது இது ராட்சதர் செய்கை என்பதை அறிந்த அவர் அன்று முதல் இந்த ரூபத்தினைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று கல் டலையாகும் படி அவனைச் சபித்து விட்டார். அதனால்தான் இதற்குக் கிரவுஞ்சகிரி என்று பெயர். இந்த டலைக்கு அப்புறத்தில் பல வகையான வனங் களும் கட்டுக் காவல்களும் நிறைந்த மாயமாபுரி என்ற பட்டணத்தில் ஜெயசாலியான சூரபதுமனுக்கு இளைய வனான தாருகாசுரன் என்பவன் இருக்கிறான். அவன் ஒரு சமயம் மகாவிஷ்ணுவுடன் சண்டை செய்த போது அவர் கோபித்து ஏவிய பெரிய சத்தி வாய்ந்த சக்கராயுதத்தைக் கையிலே பற்றித் தனது கழுத்தனியாகத் தரித்துக் கொண்டவன். ஞானதேவரே! இத்தகைய வல்லவசாலியாகிய தாருகாசுரனைக் கொல்வீரானால் இவனுக்கு முத்தவனான சூரபதுமனை வெல்வது வெகு சுலபமாகும். முக்கியமாக இவனது வலிமையைக் கொண்டுதான் சூரபதுமன் கொடுங் கோல் ஆட்கியினைச் செய்து வருகின்றான்” என்று கூறினார். உடனே கந்தபெருமான், “இவனை இத்தினமே முடித்து உங்கள் வருத்தங்களைப் போக்குவோம்” என்று அனுக் கிரகித்தார்.

குமரனின் வாக்கைக் கேட்டவுடன் தேவர்கள் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். இவ்வாறு, சகலரும் மிகுந்த சௌகரியங் களைப் பெற்றிருப்பதைப் பன்னிரு புலங்கனையுடைய குமரப் பெருமான் கண்டவுடன், தம்மருகில் இருந்த வீரவாகுத் தேவர் என்பவரைப் பார்த்து, “வீராதி வீரனே! அதோ எதிரில் காணப்படுவது கிரவுஞ்ச பர்வதமாகும். அதனருகில் காவல்கள் நிறைந்த மாயமாபுரி என்ற பட்டணம் இருக்கிறது. அந்தப் பட்டணத்தில் அளவற்ற அஷ்டப் படைகளுடன் பராக்கிரமசாலியாகிய தாருகாசுரன் வாசஞ் செய்கிறான். ஆகையால், நீ உன்னுடைய துணைவர் என்மரையும் இலட்சரையும் நமது பூதசைன் வியத்தில் ஓராயிரம் வெள்ளம் படைகளையும் அவர்களதிப ராகிய பூதகணத் தலைவரையும் கொண்டு, அந்தலுரை முற்றுகை செய்யக் கடவை! உங்களை எதிர்க்க வரும்

அவுணப் படைகளைச் சின்னா பின்னப்படுத்துக. அப்போது தாருகன் சேற்றங்கொண்டு சேறி வருவானாகில் பின்னடையாமல் போர் செய்யக் கடவை. உனக்கு அருமையாக இருந்தால், அவனைக் கொல்ல நாம் பின்னணியில் வருவோம். காலதாமதஞ் செய்யாமல் முன் நடக்கக் கடவை!” என்று ஆக்ஞையிட்டார். உடனே அவர்கள் அனைவரும் குமரப் பெருமானை வலம் வந்து வணங்கிப் போருக்குப் புறப்படத் தயாராயினர். அவர்களுக்கு வேண்டிய இரத, கஜ, துரகங்கனையெல்லாம் கேவதச்சனான மயனைக் கொண்டு தயாரித்தும் அவங்கரித்தும் கொடுத்தார். வீரவாகு முதலியவர்கள் அவற்றின்மீது ஆரோகணித்து, குமரனைத் தொழுது அவரது அனுக்கிரகத்தினைப் பெற்று, விடையை யும் பெற்றனர். சுத்த வீரர்களான ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப்படையினரின் நடுவில், வீரவாகுதேவர் பலதிசைகளிலும் தமது விழிகளைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்றார். குமரப்பெருமான் பின்னணியில் சென்றார்.

அந்தச் சேனைகள் செல்வது எப்படியிருந்ததென்றால், ஆதிகாலத்தில் சிவபிரானது நகையழலானது புகையை வீசிக்கொண்டு, திரிபுரங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டதைப் போலிருந்தது. சிங்கங்கள் பூட்டிய தேர்கள் அனந்தம்; குதிரைகள் பூட்டிய தேர்கள் அனந்தம்; பூதங்கள் பூட்டிய தேர்கள் அனந்தமாகச் சென்றன. இத்தகைய சேனா சமுத்திரத்தின் இடையில் வெண்சங்குகள், இரணபேரிகை, ஜயபேரிகைகள், மத்தளம், உடுக்கை, எக்காளம் முதலிய பதினெட்டு வகை வாத்தியங்களும் ஒலியெழுப்ப எழுந்த பேரொலியும், அவர்களின் நடையினில் எழுந்த தூசிப் படலமும் வாணோங்க எழுந்தன. படைவீரர்களுடனும் பூத கணங்களுடனும் வீரவாகுதேவர், மாயமாபுரத்தை யடைந்து முற்றுகை யிட்டார். பூதப்படை வீரர்கள் பட்டணத்துள்ளே பிரவேசித்து, அவுண வீரர்களை வளைத்துக் கொண்டு கொடிய போரிட்டனர். அவர்கள் போரிடுவதைக் கண்ட தூதர்கள் அதிவேகமாக ஓடித் தமதிறைவன் அரண்மனையை அடைந்து, தாருகாசுரனைச் சேவித்து, “எமது

இறைவனே! மன வருத்தந்தரும் ஒரு செய்தியினைக் கேளுங்கள். உமது தமையன் சிறைச்சாலைகளில் அடைத்து வைத்திருக்கின்ற தேவர்களைச் சிறை மீட்பதற்காக சிவ குமாரனாகிய கந்தன் என்ற ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்ற வதந்தி தேவர்கள் உலகில் உலவியது. இப்போதோ இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப்படையினர் சூழ்ந்து வர ஆறுமுகன் ஒருவன் வருகின்றான். அவன் திருக்கயிலையிலிருந்து வருகிறான். அவனது படைவீரர்கள், காவல்களையுடைய நமது பட்டணத்திற்குள் புதுத்து பல இராட்சத வீரர்களைக் கொன்று அல்லோலகல்லோலப் படுத்துகின்றனர்!” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

தூதுவர்களின் அறிக்கையைக் கேட்டவுடனேயே வட வாழுகாக்கினியின் மீது நெய் சமுத்திரம் பெருகியது போல தட்சிணமே கோபம் ஏற்பட்டு நவரத்தின சிங்காதனத்தை விட்டுக் கீழேயிறங்கி குன்றுகளைப் போன்ற வலிமையுடைய தாருகாசுரன் தூதுவர்களை நோக்கி, “கொஞ்சமாவது பய மில்லாமல் லட்சுமிகரம் பொருந்திய இந்தப் பட்டணத்தின் மீது வந்து வருத்துகின்ற பூதச் சேனைகளையும் மற்ற வீரர்களையும் புற்கள் செழித்து வளருகின்ற காட்டில் தீயானது பரவியழிப்பதைப் போலக் கொன்று நாசஞ் செய்வேன். இந்த நிமிஷமே நமது சேனைகள் அனைத்தையும் வெகு வேகமாகக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பீர்களாக ” என்று கட்டளையிட்டனன். உடனே தூதர்கள் பாசறைகளை நோக்கி விரைந்தனர். அவர்கள் வருவதற்குள்ளாகத் தன்னருகில் காத்திருந்த வேற்படைகளைத் தாங்கியிருந்த பரிசனங்களைப் பார்த்து, “இந்த நிமிஷத்திலேயே நமது தேரைக்கொண்டு வருவீர்கள்!” என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் ஓடி, இமைகொட்டுவதற்கு முன்பாக தேரைக் கொண்டுவந்து அவன் எதிரில் நிறுத்தியதும், வீர சிங்கத்தைப்போல அவன் அதன்மீது தாவிஏறினான். அவன் பெற்றிருந்த கீர்த்திகள் அனைத்தும் ஏகமாகச் சேர்ந்து, துரிதமாக வந்து புரள்வதைப்போல அஷ்ணவீரர்கள் பல வெண்சாமரைகளை இருபக்கங்களில் வீசிவரவும் வெண்கொற்றக் குடைகளைக்

கவிக்கவும் சங்குகளை ஊதவும் பேரிகைகளை முழங்கவும் பொன்னுருகைகள் பூண்டதாய், மணிகள், கொடி, குடை முதலிய சிறப்புகளைப் பெற்று, மேகத்தைவிட வேகமாய்ச் செல்லும் சேமத்தேரின்மீது சர்வசங்காரகாலத்தில் பரமேஸ்வரர் திரிபுர தகனஞ் செய்யப் புறப்பட்டதைப்போல ஆரோகணித்தான். அவுணவீரர்கள் தண்டாயுதங்களை ஒரு புறம் ஏந்திவரவும் சிறந்தப் படைகள் நிறைந்த தேர்கள் பின்தொடர, யுத்த சன்னத்தனாக நடக்கும்போது, அவனது தூதர்கள் போய் அறிக்கையிட்டவுடனேயே சர்வாயுதபாணிகளான அவுணச் சேனைகளும் பர்வதாகாரமாகிய பல ரதங்களில் ஏறிப் புறப்பட்டன. பற்பலப் போர்க் கருவிகள் முழங்க, தாருகாசுரன் தனது பதியைக் கடந்து வெளிவந்தமாத் திரத்தில், சமுத்திரத்தில் பல நதிகள் பெருகியதைப்போல, பூதசேனைகள் வானத்தையளாவிய மரங்களை வேருடன் பிடுங்கிக்கொண்டு, உற்சாக மிகுதியாக ஆர்ப்பரித்துப் போரிடத் துவங்கின. இருதரத்தாரின் சையங்களும் அஸ்திர சஸ்திரங்களைச் செலுத்தியும், மற்ற ஆயுத வகைகளை ஒன்றனந்தமாகப் பிரயோகித்தும் கூறிய வேல்களைச் செலுத்தியும் சக்கரங்களை சுழற்றி வீசியும் ஒருவர் மற்றொருவரை ஜெயிக்க முற்பட்டனர்.

இவ்விதமாகப் பூத வீரரும் அவுண வீரரும் பின்னடை யாமற் போர் செய்ததனால், இரத்தம் பிரிட்டு ஒழுக, தோள்களற்றும் சிரங்களற்றும் வயிறு பீறுண்டும் குடல்கள் அறுந்து மேகங்களை ஒத்துப் புரளவும் கால்கள் துண்டிக்கப் பட்டுத் தானவர்களில் பலர் பின்னப்பட்டும் மாண்டனர். போர்டுவதில் தீரரான பூதவீரர்கள் சிலர் அதப்பட்டனர். சிவகுமாரனின் சேனை வீரர்கள் எதிரிகள் ஏறிவந்த தேர்களை எடுத்து ஒன்றின்மீது மற்றொன்றை வீசித் தாக்கியுடைத் தனர். குதிரைப்படைகளைக் கண்டந்துண்டங்களாக்கினர். இரதங்களில் பூட்டியிருந்த பொன்னுருளைகளை அழகிய கரங்களினால் எடுத்து விரல்களில் கோர்த்துச் சக்கரத்தைப் போலக் கிறுகிறு வென்று சுழற்றி, அவுணவீரர்களின்மீது

வேகமாகச் செலுத்தி நாசமடையச் செய்தனர். இதனால் அவர்களிற் சிலர், மஹாவிஷ்ணுவைப் போல விளங்கினர்.

இவ்விதமாகப் பூதப்படைகள், தாருகாசுரனின் ரதக் கஜ, துரக பதாதிக்கை மடக்கித் துவம்சம் செய்யும்போது, அவை சின்னாபின்னப்பட்டன. இரணகளத்தில் நிறைந்த நிணங்களைத் தெவிட்ட உண்டு, உதிர பானங்களைக் குடித்துத் திரிகின்ற நாய்களும் நரிகளும் ஊனையிட்டு ஓடவும். பூத பைசாசங்கள் இடாகிவி, காளிக்கூட்டங்கள் குதித்துக் கொண்டாடவும், காக்கை, கழுகு முதலிய பறவைகள், பிணங்களைப் பிடுங்கித் தின்று, வானத்தில் பந்தலிட்டு உலவவும், இருதரத்துப் படைகளிலும் அளவற்ற படைகள் மாண்டு, பிணங்கள் குவிந்து கிடக்க, அவற்றின் மீதேறியும் போர்வீரர்கள் போரிட்டனர்.

இவற்றையெல்லாம் தாரகாசுரன் கண்டான். அக்கினிக் கோபம் கொண்டான். மந்திர கிரியை ஒத்த தனது வலியை வைர தண்டாயுதத்தினைக் கரத்தில் பற்றிக்கொண்டு, கிறுகிறுவென்று சுழற்றினான். அதனால் பூத வீரர்கள் சிரங்கள் பிளந்தும், பற்கள் உதிர்ந்தும் புஜங்கள் சரிந்தும் கால்கள் முறிந்தும் அவற்றிலிருந்து பெருகியோடும் உதிர நிணங்கள் பிசறிக்கொண்டே சேற்றில் அழுந்தினர். இதைக்கண்ட பூதப்படைகள் பின்வாங்கின. உடனே இலக்டர்கள் கோபமுற்று, தங்கள் தேர்களைத் துரத்திவந்த இராக்கதரை வளைத்து, வில்லை வளைத்து நாணேற்றிப் பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தனர். மழையைப் போலச் செலுத்தப் பட்ட பாணங்கள் கூர்மையானவையாகவும் அவை அனலை இறைத்துக்கொண்டு, யானை முகத்தைக் கொண்ட அவுணரானின் ரதத்தில் தாக்கிப் பிளவாமலும் யாதொரு காயங்களையும் ஏற்படுத்தாமலும் முனைகள் ஒடிந்து வேகம் குறைந்து பொல பொலவெனப் பூமியில் விழுந்தன. புஜ பல பராக்கிரமசாலியாகிய வீரவாகுதேவரின் துணைவர்கள் தூண்டிய குரூரமான சரங்கள் முற்றுமிறைந்து, புதைந்து போய், அண்டாண்ட புவனங்கள் எங்கணும் ஜெயக்கொடி

நாட்டிய தாருகாசுரனுடைய அகண்ட மார்பில் தாக்கித் துளைக்க வழியில்லாமல் சலசலவென்று சிதறி விழுந்தன.

தமது பாணங்கள் பயனற்றுப் போகவே, எண்மரும் இலக்டிரும் மனஞ்சகியாமல் கோபித்து, தேவாஸ்திரங்களை எடுத்துத் தங்கள் விற்களிற் சேர்த்து, மந்திரஞ் செபித்து பகைவனின் கண்டத்தின் மீதும் மார்க்குக்கும் தோளுக்கும் குறிவைத்துச் செலுத்தினார். அவை, பற்பல படைகளைக் காட்டிப் பெருக்கித் தீயையும் புகையையும் வீசியும் சென்று, தாருகப் பாதகளைத் தீண்டியதும் வலிமை குறைந்த நாணித் திரும்பின.

இவ்விதமாகக் கடவுளருடைய பாணங்கள் திரும்புவதைக் கண்ட தேவர்கள், தங்கள் கைகளைப்பிசைந்து கொண்டு, “இதென்ன அநியாயம்! தேவாஸ்திரங்களே இவ்வாறு பலங்குன்றுமானால், இந்த அரக்களை எப்படித்தான் கொல்வது? இதற்கு என்ன செய்வோம்?” என்று வருந்தித் திகைத்தனர். தாருகாசுரன், தன் சையில் வைத்திருந்த வைரத் தண்டாயுதத்தினைக் கரகரவென்று சுழற்றி வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய இரதங்களின்மீது மோதினான். அத்தகைய தாக்குதலினால் அவை நொருங்கின. உடனே, தனது நீண்ட துதிக்கையை நீட்டித் தனூர்பாணிகளாக நிலத்தில் திகைத்து நிற்கின்ற இலக்டிரை இழுத்துச் செண்டுக்களைப்போலச் சமுத்திரத்தின்மீதுவீசினான். தேங்காய்கள் விழுவதைப்போல அவர்கள் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்தனர். இத்தகைய அபரோயத்தைக் கண்ட வீரகேசரி என்பவன், கோபங்கொண்டு சீறித் தன் தேரை வேகமாகச் செலுத்தி வந்து, பகைவர் முன்பாக நிறுத்தி, சுப்பிரமணியரைத் தியானித்து, வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைப் பூட்டி விடுத்தான். நஞ்சிலே துவைத்த அலகுகள், தகத் தகாயமால் வெளிப்பட்டு, வடவாமுகாக்கினியைப்போலச் சீறி, அனலும் புகையுமாய்ப் பாய்ந்து, அவுணராஜனின் சிரத்தின் மீதிருந்த நவரத்தினக் கிரீடத்தினைத் துகள் துகளாக்கின. வீரகேசரியின் வெற்றியையும் தாருகனின் பங்கத்தையும் தெரிந்து, தேவர்கள் கற்பக மலர்களைச்

சொரிந்தனர். தாருகன், மீண்டும் தனது வைர தண்டா யுத்ததால் வீரகேசரியின் அழகிய மார்பில் தாக்கினான். அவன் கயநிலைவு தவறிக், கண்கள் சுழல, அடியற்ற பனை மரத்தைப்போலச் சாய்ந்தான். அதைக்கண்டு கோபம் மிகக்கொண்ட வீரவாகுத்தேவர், அதிவேகமாகத் தனது இரதத்தைச் செலுத்திவந்து, தமது தனுசை எடுத்து நானேற்றி, சரங்களை மழைபோலப் பாயும்படி விடுத்தார். அவை தாருகாசுரனைத் தாக்கின. அவனும் தனது தனுசை எடுத்து நானேற்றிப் பாணங்களை எய்தான். அந்தப் பாணங்களை, ஏழு அர்த்த சந்திரப் பாணங்களால் தடுத்து, முறித்தார்-வீரவாகுத்தேவர். அதைக் கண்ட தாருகன் ஆலகால விஷத்தைப் போலச் சீறி, முத்தலைச் சூல மொன்றை எடுத்து வீரவாகுவின் மார்புக்கு நேராகக் குறிபார்த்து எய்தான். அது அனலை இறைத்துக்கொண்டு வந்து வீரவாகுவின் மார்பில் தைத்தது. அவர் மதிமயங்கிச் சோர்ந்து சாய்ந்தார். அதைக்கண்டு எஞ்சி நின்ற சகோதரர் எண்மரும் விழிகள் சிவக்கத் தமது தனுசுகளை வளைத்து நானேற்றி எய்தனர். அந்தக் கொடிய அம்புகள், பகைவனின் தேகத்தை முடின. உடனே, அவன் தனது காண்டலத்தில் கணக்கற்ற கொடூரமாகிய சரங்களைத் தொடுத்து எய்தான். அவை, எண்மரின் தேகம் எங்கணும் காயப்படுத்தி, கை கால்களை ஆட்டலிடாமல் சிதைத்தன. அதனால் எழுவரும் பின்னடைந்தனர். இவ்விதம் தமது தம்பிகள் எண்மரும் சத்துருவுடன் போரிட முடியாமல் பின்வாங்கியதைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர், மயக்கம் நீங்கி எழுந்து, தமது தேரை வேகமாகச் செலுத்திச் சென்று, நமது வீரவில்லை வளைத்து, தாருகனை நோக்கி, “உன்னுடன் போராடிய அபலராகிய பூத சேனைகளிற் சிலரையும் தனுர் வித்தைகளை இன்னும் கற்கவேண்டிய வீரர்களையும் உனது புயவலிமையினால் வாட்டினமென்று கர்வத்துடன் காணப் படுகிறாய். உன்னை இமைப்பொழுதில் பின்னப்படக் கண்டித்துக் கொன்று, வீர சொர்க்கத்துக்கு அனுப்புவேன்” என்று சபதங் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட தாருகாசுரன் “சிறு பிள்ளாய்! இதனைக் கேள்! ஒருசமயம், திரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான மஹா விஷ்ணுவுடன் நான் போரிட்டபொழுது அவர் ஏவிய சக்கரப் படையினைத்தான். இதோ என் கழுத்தில் நான் மாடையாக அணிந்திருக்கிறேன். மற்ற தேவரை ஒரு பொருட்டாக நான் மதிப்பதில்லை. சகல புவனங்களிலும் எனது வெற்றிக் கொடியை நாட்டி, நான் ஜெயத்தைப் பெற்றவன். சிங்கத்தைச் சிறுநரி எதிர்க்க முடியாது. உன் கண் எதிரிலேயே, உங்கள் பூதப்படைகளைச் சின்னா பின்னப்படுத்தினேன். அவர்களுக்கு அதிபர்கள், நான் செலுத்திய பாணங்களுக்கு அஞ்சிப் பின்னடைந்தனர். உன்னையும் என் கை வாள்கள் வாட்டியிருக்கின்றன. அப்படியிருக்க நீ மீண்டும் வந்து என்னை எதிர்ப்பதானது, அணையும் விளக்கானது அதிக ஜோதியைக் காட்டி, அடங்குவதைப் போலுள்ளது. இன்னுஞ் சில வினாடிகளில் உனது பிராணனையும் வாங்க இருக்கிறேன்” என்று கூறினான். அதைக்கேட்ட வீரவாகுதேவர், விஷப்பாம்பைப் போலச் சீறி, ஆயிரம் கொடிய பாணங்களை எய்து, பகைவனின் தேகம் தெரியாமல் மூடி ஆர்ப்பரித்தார். சீறி வருகின்ற பாணங்களைக் கண்ட தாருகன், தன் வில்லினை வளைத்து, ஆயிரம் திவ்விய பாணங்களைப் பூட்டி வேகமாகப் பிரயோகித்து, அவற்றைச் சின்னாபின்னப் படுத்தினான். மேலும் நூறு பாணங்களை எய்து ஆர்ப்பரித்தான் அவன் செலுத்திய அந்தப் பாணங்கள், அனலை இறைத்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்ட வீரவாகுதேவர், நடுவழியிலேயே அவற்றைக் கண்டித்து எறிந்தார். வீரவாகுவின் வில்வித்தையை மெச்சிய தாருகாசுரன் வியந்து, “இவனைச் சுலபமாக நினைக்கக் கூடாது. இவனைத் தேவாஸ்திரங்களைக் கொண்டு முடிப்பேன்” என்று எண்ணி, தன் முதுகில் கட்டியிருந்த அம்பரூத் தூணியில் கரத்தைச் செலுத்தி அக்கினியாஸ்திரத்தை எடுத்து எதிர்க்க, வீரவாகுதேவர், தமக்குப் பரமேஸ்வரன் கொடுத்த அன்ற் படையை எடுத்துப் பூசித்து எய்தார். சீறி வந்த பாணம் வலியிழந்தது. அதைக் கண்ட தாருகன் கொதித்து வர்ணஸ்

திரத்தை வீசிஞன். அது வானவெல்லையிற் சென்று மேக ஜாலங்களைப் பெருக்கி, இருள்மூடச் செய்து, இடி, மின்னல், மழை முதலியவற்றை ஏகமாகப் படைத்து வருவதைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் நகைத்துத் தானும் வருணஸ் திரத்தை ஏவிப் பகைவனின் பாணத்தை அடக்கினார். அதைக்கண்ட தாருகாசுரன் சூரியாஸ்திரத்தை செபித்துத் தூண்டினான். அது வெளிப்பட்டு சகலரும் பிரமிக்கும் வண்ணம் அதிக ஜோதியுடன் வருவதைக் கண்ட வீரவாகு தேவர், அதே படையினைத் தாமும் எடுத்துத் தொடுத்துக் கண்டித்தார். தாருகன் வாயுவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித் தான். அது பிரசண்ட மாருதத்தினை வீசிப் பர்வதங்கள் முதலானவற்றை வேருடன் கெல்லிக் கொண்டு, மேலிட்டு வரும்போது, கந்தனின் பக்தராகிய வீரவாகுதேவர், அந்தப் படையினைக் கொண்டே பகைவனின் செருக்கை அழித்தார். அதைக்கண்ட தாருகன் கோபம் மிகக் கொண்டு பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பூசித்து, வில்லிற் பூட்டி, தோள்புரள வாங்கிச் செலுத்தினான். அது விடுபட்டவுடன் பற்பல பாணங்களையும் அனற் பொறிகளையும் இறைத்துக் கொண்டு, “பகைவன் எங்கே? பகைவன் எங்கே?” என்று தேடி அதிக உற்பாதங்களை விளைவித்தது. வீரவாகுதேவர், அந்தச் சரத்தைக் கொண்டே அதன் வலிமையினை அடக்கினார்.

வீரவாகுவின் வெற்றியையும் வீரதீர பராக்கிரமங் களையும் கண்ட தேவர்களும் பூதப்படையினரும் “ஜெய் விஜய் பவா!” என்று வாழ்த்தினர். அந்த முழக்கத்தைக் கேட்டுத் தாருகாசுரன் அஞ்சினான்; தயங்கினான்; அதிக கோபங்கொண்டான். தனது அரிய தவங்களாற் பெற்ற கடவுட் படைகளைக் கிரமப்படி செலுத்தியும் தோல்வியுற்றதற்காக அவன் மிகவும் வருந்தினான். “இனி மாயையின் முயற்சியால், வீரவாகுதேவரை அடக்கவேண்டும்!” என்று முடிவு செய்தான். தனக்கு இனிய தாயாகிய மாயை, ஆதியில் தனக்குப் போதித்திருந்த சுவரவம் என்ற மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரித்து, அதன் வலிமையினால்

முன்பு ஒருவனாக இருந்த அவன், அளவற்ற உருவங்களைத் தாங்கி, அஸ்த சஸ்திரங்களை ஒன்றனந்தமாகப் பலதிசைகளிலிருந்து எய்யலானான். வானம் இருண்டது. பூதப் படைகள் ஓடி ஒளிந்தன. அவர்களின் தலைவர்களும் அவர்களுக்கு முன்னதாக ஓடி ஒளிந்தனர்.

சிவசுப்பிரமணியரின் படைகள், தம்முடைய தலைவரிடத்தில் போரிடமுடியாமல் பின்னடைவதைக் கண்ட அவுண வீரர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்தனர். அதைக் கண்ட வீரவாகுதேவரின் விழிகள் கனலைக் கக்கின. அவர், மிகவும் சக்தி வாய்ந்த வீரபத்திராஸ்திரம் என்ற அஸ்திரத்தினை அவன்மீது எய்வதற்காகத் தமது அம்பறத்தூணியிலிருந்து எடுத்தார். அதனால் தாருகனது மந்திர உச்சாடனையினால் படர்ந்திருந்த மாயை அகன்றது. பல உருவங்கொண்ட அவன் மீண்டும் தனது ஒரே உருவினைக் கொண்டான், எனவே, வீரவாகுத்தேவரை வேறொரு மாயையில் சிக்க வைக்க வேண்டும் என்று அவன் நிச்சயித்தான். தனது தேரிலிருந்து கீழே குதித்து ஓடினான். புறமுதுகு காட்டிய தாருகனின்மீது வீரத்தன்மையுடைய வீரபத்திரப் படையை ஏவிவிடக்கூடாது என்று யோசித்த வீரவாகுத்தேவர், அதை மீண்டும் தமது அம்பறத் தூணியிலேயே சொருகி வைத்தார். தாருகனைப் பின்தொடர்ந்து தாமும் ஓடினார். அப்படிப் பின்பற்றி ஓடும்போது “தாருகனே! அவுணர்களின் அரசனே! ஓடாதே நில்லும்! சூரபதுமனுக்குத் தம்பியென்றும் மஹாவிஷ்ணுவை வெற்றிகொண்ட தீரன் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளும் நீயே, இவ்விதம் புறங்காட்டி ஓடலாமா? உன் உடலில் இரத்தமும் மானமும் இல்லையோ? பலரும் ஏக காலத்தில் ஏசு, பதுங்கிக் காலம் கழிப்பதைவிட நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாவது மேலல்லவா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்.

அப்போது, தாருகன் வீரவாகுத்தேவர் தன்னை அணுகும் முன்பாக, மாயைத் திறங்களுக்கு மூலமாகவும் மாதூர்

ஸ்தானமாகவும் இருந்த கிரவுஞ்ச மலையின் குகையொன்றி னுள்ளே ஒளிந்து மறைந்தான். அதைக் கண்ட வீரவாகுத் தேவர் அப் புழையின் வழியாக விரைந்து சென்றபோது, சூரியன் சஞ்சரிக்காத இருப்பூமியாகியதுபோல, இருள் கவிந்தது. நிறிது தூரம், பாதங்களால் நிலத்தைத் தடவிச் கொண்டுபோய், கைகளை நீட்டி ஆராய்ந்து தாருகனைக் காணமுடியாது போயிற்று. வெளியே வருவதற்கு அவர் முயன்றபொழுது, மலையின் வஞ்சகத்தால் ஒரு மார்க்கமும் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. வளைய வளைய ஒரே இடத் தையே சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தார். வீரவாகு தேவர் நிறிது யோசித்தார். சுப்பிரமணியருக்கு, நாரத முனிவரானவர் முன்பே, இந்த மலையின் வஞ்சகத்தைப் பற்றிக் கூறியது வீரவாகுதேவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது. உடனே, கோபங்கொண்டு இந்தக் கிரியின் முயற்சியை அதப்படுத்தி வெளியேற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். அவரது ஆலோசனையை மலையுருப்பெற்ற கிரவுஞ்ச பாதகன் தெரிந்து கொண்டவுடன், வீரவாகுதேவரின் மதியை மயக்கி விட்டான். அவர் நித்திரையிலாழ்ந்தார்.

இவ்விதமாக வீரவாகுதேவர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, அவருக்கு இளையவரான எண்மரும் இலகஷரும் பூதப்படையினரும் அதிகக் கிலேசப்பட்டு சிறகற்ற பறவை களைப்போல, சண்டைபிடுவதற்கு மனமேயில்லாமல், தமது தளபதியார் தாருகனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று அவனைப் பிடித்துவரத்தான் போயிருக்கிறார் என்று எண்ணித் தாமும் தமது ஆயுங்களை ஏந்தியவராய், கிரவுஞ்சகிரிக் குகையின் வாயிலினுள்ளே நுழைந்தனர். சகலரும் நுழைந்தவுடன் அந்தக் கிரவுஞ்சப் பர்வதமானது, வீரவாகுவை மயக் கியதைப்போலவே அவர்களையும் மயக்கியது. அவர்கள் மதிமயங்கிச் சோர்ந்து, யாதொரு பிரக்ஞையுமின்றி மயங்கி விழுந்தனர். அவர்கள் யாவரும் மயங்கிக் கிடந்த பொழுது, அவர்களைக் கண்ட தாருகாசுரன், எல்லோருமே ஏககாலத்தில் மாண்டுவிட்டனர் என்று கருதி, அதிக மகிழ்ச்சியுடன், கிரவுஞ்ச பர்வதத்தின் உச்சியில் ஏறிப்

போய் இறுமாப்புடன் நின்றனன். அதைக் கண்ட தேவர்கள் ஓடி ஒளிந்தனர். மகாவிஷ்ணு, இந்திரன் முதலானோர் விரைவாக நடந்து சென்று குமாரசுவாமி எழுந்தருளியிருக்கின்ற பின்னணியை நோக்கிச் சென்றனர்.

அவர்கள் கந்தபெருமானை நோக்கி, “ஐயனே! தேவரீர் கட்டளையின் படிக்குச் சென்ற வீரவாகுத் தேவர் முதலாகிய படைத் தலைவர்களும் பூத கணங்களும் கிரவுஞ்ச பர்வதத்தின் குகைக்குள்ளே மயங்கிக் கிடக்கின்றனர். தாருகாசுரன் தனக்கு நிகர் யாருமேயில்லை என்று எண்ணி ரணகளமெங்கும் உலாவுகிறான். எனவே துரிதமாகச் சென்று இனிச் செய்ய வேண்டிய முயற்சிகளை மேற் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட சண்முகனார் தாருகனைக் கொன்று அவுணர்ச்சி வாசஞ் செய்யும் கோட்டையாக இருந்து ரிஷிகள் போன்ற பெரியோரை வஞ்சித்து உபாதை செய்யும் கிரவுஞ்ச கிரியையும் கண்டித்து வீரவாகுமுதலியநம்மவர்களைக் கணப்பொழுதில் மீட்டுத் தருவேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பிறகு அவர் வாயுதேவனை அழைத்து தமது தேரை வெகு வேகமாகச் சமர்க்களத்துக்குச் செலுத்தச் செய்தார். உடனே, சண்டைக்குப் பயந்து ஓடி ஒளிந்த பூத சேனைகள் பல திசைகளிலிருந்தும் வந்து சேர்ந்தன. ராட்சதப் படைகள் மீது மீண்டும் போர் துவங்கியது. பூதப் படைகள் ஆலகாலவிஷத்தைப் போலக் கொதித்து வானளாவிய மலைகளைப் பெயர்த்தும், மரங்களை வேரோடு பிடுங்கி எறிந்தும், இரும்புலக்கை, வளைதடி, முதலிய படைக் கருவிகளை வீசியும் போர் தொடுத்தன. இருதரத்துச் சேனைகளும் ஒருவருக் கொருவர் பின் வாங்காமல் வீரவுரைகளைப் பேசிப் போரிடும் போது, இராட்சதர் வலிமை குன்றித் தேரில் நிற்கப் பயந்து கொண்டு, மாண்டவர் போக, மற்றவர்கள் பல திசைகளிலும் ஓடி ஒளிந்தனர். அதைக் கண்டு வெகுண்ட தாருகாசுரன் தனது தேரை வேகமாகச் செலுத்

தச்செய்து கந்த பெருமானின் முன்பு நின்றான். பூரண சந்திரரோதயத்தை விடப் பதினமடங்குக்கு அதிகமாகப் பிரகாசிக்கும் சண்முகங்களின் பொலிவையும் செந்தாமரை மலர்களைப் பழிக்கும் பன்னிரு விழிகளையும் ஆஜானுபாகு வாய்ப் பருத்து நீண்டிருக்கும் பன்னிரு புயா சலங்களையும் வெற்றி வேலாயுதச் சிறப்புகளையும் பொற்றண்டைகள் அணிந்த பனித்திரமாகிய திருவடிகளையும் நேரில் தரிசிக்கப் பெற்ற தாருகன் சுப்பிரமணியபரின், அழகிய திருக் கோலத் தைக்கண்டு அற்புத மடைந்தான். அவன் பன்னிரு கையளை நோக்கிப் பின் வருமாறு கூறலானான்:

“உலகத்தில் பிரம்மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் இந்திரனுக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் பகையுண்டே தவிர சிவபெருமானுக்கு எம்மிடத்தில் எந்தவித விரோதமும் கிடையாது. அப்படியிருக்க, குமாரனே! நீ வந்த காரணம் என்னவோ, எனக்கு ஒன்றும் தோன்ற வில்லையே, அதனை விரைவில் சொல்ல வேண்டும்!” என்றான்.

அதற்குக் குமார சுவாமியானவர், அவனை நோக்கி “அவுணராஜனே! நீ வினாவியதற்குக் காரணம் யாதெனின் எமது தந்தையார் ஆதியில் தாம் படைத்த வேதங்களில் குறித்துள்ளபடி தர்ம பரிபாலனஞ் செய்வதாகத் திருவுள்ளத்தில் எண்ணி சர்வஜீவ தயாநிதி யகையால் மன்னுபிரிகள் செய்யும் நன்மை தீமைகளுக்குத் தக்கவாறு வினைகளை வழங்கியும் பாதுகாத்தும் தண்டித்தும் வருகிறார். நீங்கள் தேவர்களை மதியாமல் தகாத பணிவிடைகளைச் செய்யும்படி வற்புறுத்தி வருந்தச் செய்து வருகிறீர்கள். அவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகளை கொடிய சிறையில் அடைத்துள்ளீர்கள் உங்கள் வீரபராக்கிரமங்களை அடக்கி, செல்வச் செருக்கினை ஒடுக்கி, தினர்களாகிய தேவர்களை விடுவித்து நன்மை செய்யவே என்னை அனுப்பினார்” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட தாருகாசுரன், “ஓ பாலனே! மகா விஷ்ணுவே என்னிடம் சண்டையிட்டுத் தனது சக்கராயுதத் தினைப் பறி கொடுத்துப் போய் விட்டான். எங்களை ஜெயத்

தவர் இதுவரை ஒருவருமில்லை. என்னுடன் சண்டை செய்ய முன்னணியில் செலுத்திய உனது சேனைகளை வெற்றி கொண்டு அவர்சனின் தலைவர்களைக் கிரவுஞ்ச கிரியில் கிடத்தியதையும் பல கோடி பூசை சைன்னியத்தைச் சின்ன பின்னப்படக் கொன்றதையும் இந்த ரணகளத்திலேயே நீ காணவில்லையா? ஆகையால் பாலனே! என்னுடன் போர் செய்து வாடி வருந்த வேண்டாம். குல பாணியாகிய சிவபெருமானிடஞ் சென்று சகல சிறப்புக்களையும் அனுபவித்துச் செளகரியமாய் இருப்பாய்!” என்று செல்லி முடித்தான் தாருகன். அதைக் கேட்ட கந்தபிரான், “தாருகா! விஷ்ணுவின் சக்கரத்தை விட நமது கரத்தில் இருக்கும் வேற்படை பழிபடாது. உன் அரிய உயிரை இமைப் பொழுதில் இடித்து உன்னை வீர சொர்க்கத்திற்குச் சேர்த்து விடவல்லது. பற்பல காலங்களாகக் கற்றிருந்த மாயையினால் மயக்குத் திறனறிந்த இந்தக் கிரவுஞ்ச மலையினையும் உன்னையும் கூரியவேலாயுதத்தால் கொன்று நமது சேனைகளை நாம் மீட்டுச் செல்வோம்!” என்றார்.

உடனே தாருகன் கோபங் கொண்டு போர் தொடுக்கலானான். தனது வில்லில் ஆயிரம் வைரக் கணைகளைச் செலுத்தி மழை போலப் பொழியலானான். அவை வெளிப்பட்டு அனலை வீசி வேகமாக வரும்போது, குமரக் கடவுள் தமது காண்டபத்தில் ஆயிரம் குருசரங்களைப் பூட்டித் தாருகன் ஏவிய பாணங்களின் வீரூப்பை அடக்கினார். பிறகு கூரிய கோடிக் கணைகளைத் தொடுத்துத் தாருகனின் யானை வடிவினையும் அவனது உடலிலிருந்த ரோமக் கால்களையும் துளைக்கும்படி செய்தார். அவைகள் தைத்த வேதனையைத் தாங்கிக் கொண்டே இரண்டு கோடிப் பாணங்களை வடிவேலர் மீது செலுத்தினான்—தாருகன். அவ்வளவு பாணங்களைத் தாமும் தொடுத்து அவற்றின் வேகத்தைத் தடுத்து முறியச் செய்தார்—முருகப் பெருமான். அவைகளிற் சில தாருகனின் முகத்தில் தொங்கிய நீண்ட துதிக்கையினையும் இரண்டு தந்தங்களையும் துண்டித்துத் தரையில் தள்ளின. அப்போது பெருகிய இரத்தம்

பெருக் கெடுத் தோடியது. அதனால் பலவீன மடைந்துங் கடத் தாருகன் ஆயிரங் கோடிப் பாணங்களைப் பொறுக்கி யெடுத்து அதிவேகபாய் வில்லிற் தொடுத்து விட்டான். அவை இரைந்தும் புகைந்தும் வந்து, குமரப் பெருமானின் தேர் முகப்பிலிருந்த வெற்றிக் கொடியை வெட்டித் தள் வியது. அப்போதே குமரப் பெருமானின் தேரை ஓட்டிச் சென்ற வாயுபகவான் மீது தாருகன் செலுத்திய கணைகள். அவனது புஜங்களையும் ஊடுருவிச் சென்றன. தேர்ப் பாகன் காயமுற்றதை அறிந்த முருகப் பெருமான், அதிசீக்கிர மாகத் தமது வில்லில் ஆயிரம் மிகக் கொடூரமான பாணங் களைப் பூட்டி யானை முகத்தினைப் பெற்ற தாருகனின் நெற்றி யில் பட்டுருவும் படியாகப் பிரயோகித்தார். அவை வீரப் பட்டம் அணிந்திருக்கும் அவனது நெற்றியில் பட்டு உருவிப் போயின. தாருகன், அடியற்ற பனைமரம் போலத் தனது தேரில் மூர்ச்சித்துச் சாய்ந்தனன்.

தாருகாகரன் மயங்கி விழுந்ததைக் கண்ட அவனது சேனை வீரர்கள் கோபங் கொண்டு சரவணபவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு சூலாயுதம், சக்கராயுதம், தோமரம், பிண்டி பாலம், சப்பணம், வேலாயுதம், எழுவாயுதம், தண்டாயுதம் வஜ்ராயுதம் முதலியவற்றை நாற்றிசைகளிலிருந்தும் பிர யோகித்தனர். கந்தபிரான் தமது காண்டபத்தை நிறுத்தி வளைத்து அமோகமான சரங்களைச் சோனாமாரியாகச் செலுத்தி. அவுண வீரர்களின் சிரசுகளைத் துண்டித்து புஜங் களைச் சரித்தும் மார்பைப் பிளந்தும் கொடிய சொற்களைப் பேசும் வாயைக் கிழித்தும் சின்ன பின்னப் படுத்தி இரத் தம் பெருக்கெடுத் தோடும்படிச் செய்தார். இந்தச் சம யத்தில் தேகம் எங்கும் இரத்தத்தில் தோய்ந்து கிடந்த தாருகனுக்குப் பிரக்ஞை உண்டாயிற்று அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். ஆர்ப்பரித்துச் சூழ்ந்திருந்த சேனை வீரர்கள் யாரும் காணவில்லை. அதிக துக்க சாகரத்தில் சூழ்ந்து தன் சேனைகள் பட்ட கேட்டையும், தனக்கு நேர்ந்த அவபானத்தையும் எண்ணி வருந்தினான். பிறகு மண்டி யிட்டு உட்கார்ந்து நாராயணஸ்திரத்தை எடுத்துப் பூசித்து குமரப் பெருமான் மீது பிரயோகித்தான். அவை குமரனை

நெருங்கிய போது வலிமை குன்றி வணங்கி பக்கத்தில் விழுந்தன. உடனே தாருகன் தனது தேரை அதிவிரைவாகக் கிரவுஞ்ச பர்வதத்தின் அருகிலே செலுத்திச் சென்று “ஓ துணைவனே! இது நல்ல தருணம். உன்னால் கூடிய மாயையைக் காட்டி, எனக்கு வெற்றி கிடைக்கும் படியாகப் பாலசுப்பிரமணியரைப் பிரமிக்கச் செய்வாயாக!” என்று கிரவுஞ்சனை வேண்டினான்.

உடனே கிரவுஞ்சன் பலவித மந்திர உச்சாடனத்தால் மலைகளானான். அவற்றிலிருந்து தாருகன் போர் புரிந்தான். கிரவுஞ்சன் மேகங்களானான். தாருகன் இடிகளானான். இது போலப் பலப்பல மாயா ஜாலங்களைக் கிரவுஞ்சனும் தாருகனும் மாறி மாறிச் செய்த வண்ணம் போரிட்டனர். இத்தகைய மாயா ஜாலங்களைக் கண்டு புன்னகை செய்த கந்தபெருமான், அவர்களை அதப்படுத்த வேண்டும் என்று தம் மனதில் நிச்சயத்து, தமது திருக் கரத்தில் கோடி சூரியப்பிரகாசமாய்ச் சொலித் திருக்கின்ற வெற்றி வேலாயுதத்தினைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறலானார்.

“படைகளுக்கு அரசே! தாருகாசுரனையும் மாயைகளிற் சிறந்த கிரவுஞ்ச பர்வதத்தினையும் ஒரு கணப் பொழுது கழிவதற்கு முன்னால் உடலை இரு கூறுகப் பிளந்து தள்ளிப் பிராணனை உண்ட பின்னர் வெளிப் பட்டு அந்த மலையின் வஞ்சகத்தில் அகப் பட்டு மயங்கியிருக்கின்ற வீரவாகுதேவர் மூதலிய நவ வீரர்களையும் இலக்ஷ்மியையும் பூதரையும் மீட்டுக் கொண்டு அதிவிரைவில் இவ்விடம் வரக்கடவை!” என்று கட்டளையிட்டு வேலாயுதத்தினைப் பிரயோகித்தார்.

உடனே, அந்த ஒப்பற்ற வேற்படையானது. வெளிப் பட்டவுடன் அளவற்ற மகிமைகளைக் காட்டி, துரிதமாகச் சென்று, வஞ்சகப்போரை நடத்துகின்ற தாருகனும் கிரவுஞ்சனும் செய்கின்ற மாயாஜாலங்களை இமைப் பொழுதில் அதப்படுத்தி, பாய்ந்து சமுத்திரங்கள் வறள உண்டு, சமீபத்தில் வருவதைத்தாருகன் கண்டான். உடனே அந்த

வேலைச் சுள்ளியை ஒடித்தெரிவதைப்போல ஒடித்துவிட எண்ணினான். கடப்பமாலை தரிக்கும் கந்த பெருமான் செலுத்திய வேலானது விசாலமாய், வைரத்தைவிட வளமையுடையதாய் தாருகனின் மார்பில் தாக்கிப் பிளந்து, சரீர்த்துருவி வெளிப் பட்டது.

பிறகு, மாயைக்கு இருப்பிடமாகிய கிரவுஞ்ச பர்வதத்தினை இருகருகக் கண்டித்துத் துண்டித்துத் தள்ளி, அவ்விருவர் பட்ட இரத்த வெள்ளத்தில் தோய்ந்து, தூளிப் படலத்தில் நிமிர்ந்து, வேகமாகப் போய், கிரவுஞ்சத்துடன் குகைகளில் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த ஈரவாகு முதலிய ஜெயசாவினை நெருங்கி, அவர்கள் கொண்டிருந்த மயக்கத்தை நீக்கி, அவர்களை எழுப்பி, காற்றைவிட வேகமாக கடிது சென்று வானவெளியைக் கடந்து, ஆகாய கங்கையில் மூழ்கி, பவித்ரமாகத் திரும்பி, எமதையனாகிய கந்தபெருமானின் திருக்கரத்தில் யதாப் பிகாரம் நின்று விளங்கியது.

தாருகன் பட்டதையும் கிரவுஞ்ச மலையானது அழிந்த காரணங்களையும், அவுண ஈரர்கள் நால்வகைச் சேனைகளுடன் மாண்ட கோலத்தையும் மகாவிஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன் முதலானோர் கண்டு, துன்பம் நீங்கியதென்று களிப்படைந்தவராய், உற்சாக மேட்டில் ஆர்ப்பரித்தனர். குளிர்ந்த பரிமளங்களைவிடும் கற்பகமலர்களைச் சொரித்தனர். மாயைகளில் வல்ல கிரவுஞ்சன் அதப்பட வெற்றி வேலானது நவ வீரர்களையும் இலகஷர்களையும் பூதசைன்வியங்களையும் எழுப்பியபோது, வீரர்கள் அவைவரும் தமது மயக்கம் நீங்கி வேலாயுத மூர்த்தியின் திருவடிகளைப் பணிந்து வாழ்த்தினார்கள். வீரக் கழல்கள் அணிந்த வீரவாகு தேவரை, குமரக்கடவுள் பெரிதும் பாராட்டித் தம் அருகில் அழைத்து, முன்னம் தம்மீது விடுவதற்காகவே, தயாராக வைத்திருந்த பாசுதாஸ்பரம் என்ற ஆயுதத்தை வீரவாகு தேவரிடம் கொடுத்து “இதனைப் பத்திரமாகவும் பக்தியாகவும் போற்றி வைத்து, ஜெய சாலியாய்ச் சென்ற இடங்களில் எல்லாம்

வெற்றிபெற்றுவரக்கடவை!" என்று அனுகூலஞ் செய்தார். மாண்டு கிடந்த பூதவீரர்கள் அனைவரையும் உயிர்பெற்றெழுச் செய்தார். இரண்பேரிகை, லெய ரேரிகைகள் முழங்க மங்கள வாத்தியங்கள் இன்னிசை எழுப்ப, சமர்க்களத்தைக் கடந்து அப்புரம் செல்வராயினர்.

தேவகிரிப் படலம்

நைமிசாரண்ய வாசிகளே! தாருகாசுரனை வதைத்த பிறகு குமரக் கடவுள் தமது வெற்றி வீரர்களுடன் இமய கிரியை அடைந்து, பிறகு அதனையும் தாண்டி, தென்திசையை நோக்கி நடந்து. மேந்திசையில் சூரியன் மறைகின்ற தருணத்தில் தேவகிரி என்ற சிறந்ததொரு மலைப் பிரதேசத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலானோர் சிவ சுப்பிரமணியத் தேவரிடம் பின் வருமாறு கூறலாயினர்.

“ஐயனே! தாருகையும் கிரவுஞ்சகிரியையும் அதம் செய்து எங்களைக் காத்த தீனரட்சகனே! நீங்கள் எங்கள் துன்பங்களைத் தொலைத்தீர். எனவே, வேத விதிப்படி, தேவரீர் திருவடிகளை அர்ச்சித்து வழிபட நாங்கள் விரும்புகிறோம். ஆகையால், இயற்கையழகு மிக்கவுள்ள இந்தப் பர்வதத்தில் தேவரீர் கிருபை கூர்ந்து எழுந்தருள வேண்டுகிறோம்” என்றனர். சிவ குமாரனும் அவர்களுடைய கோரிக்கைக்கு ஒப்புக் கொண்டார். தேவதர்சனைக் கொண்டு தேவர்கள் கணத் தலைவர்கள், மற்ற சேனாவீரர்கள் வாசஞ் செய்வதற் கேற்ற மகத்தான நகரம் ஒன்றை அமைக்கச் செய்தார். குமார தேவருக்கு என்று அழகிய ஆலய மொன்றையும் சிறப்பாகச் சிற்பத் திறமையுடன் அமைத்தனர். சிவகுமாரன், அந்த ஆலயத்தில் எழுந்தருளிய போது, பிரம்மதேவர் முதலானோர் ஏகமாகக் கூடிக் கொண்டு குமாரசுவாமியைப் பூஜித்து வழிப்படத் துவங்கினர். பூர்வத்தில் தேவர்களுக்கு அமுதம் வழங்கிய பாத்திரத்தில் கங்கை

நீரை நிரப்பி, சிவகுமாரரின் சந்நிதிக்குச் சென்று, தேவர்களும் ரிஷிகளும் கூப்பரமணிபின் திருநாமங்களை, மந்திரவிதிகளின் படி ஒதித் திருமஞ்சனமாட்டி, ஈரத்தைப் புலர்த்தி முன்னம் அணித்திருந்த பொன்னுடையை நீக்கி, மென்மையான சொர்ண பட்டாடையை உடுத்தி வேறொரு சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, சகஸ்ர நிவ்வியத் திருநாமங்களை ஒதி, மணமிகுந்த மலர்களினால் அர்ச்சனை செய்து முடித்தவுடன் புத்தம் புதிய மலர் மாலைகளைச் சாற்றி, மூகந்த தேய்வைப் பூசிப் பச்சை கற்பூரப் பொடியை அதன் மீது அப்பி, புலகு, ஜவ்வாது, கஸ்தூரி முதலிய பரிமளக் கலவைகளைச் சாற்றி முடித்த பிறகு நவரத்தனகிரீடம், மகாகுண்டலம், வாகுவலையம், முத்து மாலை, மோகனமாலை, பொன்னரைஞாண், வைரமோதிரம் முதலிய இரத்தினபரணங்களை வகை வகையாகத் தேகம் முழுவதும் அணிவித்து பொற்றட்டுகளில் பழ வகைகள் முதலிய நைவேத்தியங்களைச் சமர்ப்பித்துச் சகலரும் கைகளைக்கூப்பிச் சந்நிதானத்தில் நின்று சாம்பிராணி சந்தன அகிற் புகைகளினால் பெருகும் தூபங்களைக் காட்டி கற்பூர நீராஞ்சனம் முடித்து, மணிகளை ஆட்டி, சுற்றிவலம் வந்து ஆகம விதிப்படி சோடச உபசாரங்களைச் செய்து பக்தி விசுவாசத்துடன் அஷ்டாங்க, பஞ்சாங்க, திரியாங்க, ஏகாங்க விதங்களினால் குமரக் கடவுளின் திருவடிகளிற் தண்ட விட்டு, சித்த சங்கல்பத்தினை ஜெபித்து, கண்கள் குளிரக் கந்த பெருமானின் அழகுத் திருவடிகளைக் கண்டு ஆனந்தித்தனர்.

கேட்டார்களா, முனிவர்களே சிவகுமாரனைத் தேவர்கள் தேவகிரியில் பூசை புரிந்த விழக்களைக் கூறினோம். இனி ரணகளத்தில் தாருகன் மாண்ட செய்தியை அறிந்தவுடன் அவனது பிள்ளை வந்து முடித்த காரியங்களையும், மற்றவைகளையும் இனித் தொடர்ந்து கூறுவோம்! என்று சூத புராணிகர் ஆரம்பித்தார்.

அசுரேந்திரன் மசேந்திரன் செல் படலம்

“சரவணபவன் எறிந்த வேலாயுதத்தினால் தாருகன் மாண்டவுடன், அங்கிருந்த இராட்சத வீரர்களும் தூதர்களும் புலம்பிக்கொண்டு, அதிவேகமாக மாயமாபுரியைச் சேர்ந்து, அரண்மனையின் அந்தப்புரத்திலிருக்கின்ற இராஜபத்தினியின் பாதங்களில் விழுந்து, “தாயே! உமது கணவர் பாலசுப்பிரமணியரின்கரத்தில்விளங்கும் வேலாயுதத்தினால் பிளவுண்டு மாண்டார்” என்று கூறினார்கள். அதைக் கேட்டதும் அவள் விழிகளில் நீர் வழிய, மெய்மறந்து அடியற்ற மரம்போல நிலத்தில் விழுந்து முகத்திலும் மார்பிலும் அடித்துக்கொண்டு அழலானாள். மற்ற தேவியரும் அங்கு வந்து, நடந்த செய்தியை அறிந்தவுடன் அவர்களும் வாயிலும் வயிற்றிலும் மோதிக்கொண்டு கூந்தலை னிரித்து, மூத்தவளான கவுரியைகட்டிக்கொண்டு ஒவெனப் புலம்பி, ஒப்பாரி வைத்து அழலானார்கள்.

பிறகு அவர்களனைவரும் வீதிகள் வழியாகப் புலம்பிக் கொண்டு, ரணகளத்தை அடைந்தனர். வஜ்ஜீரதேயம் படைத்த தனது கணவன் கண்டதுண்டமாக, நிலப்பாயலிற் கால் போனது, தலைபோனது தெரியாமல் விழுந்து கிடைப்பதைக்கண்டு, ஆழ்கடலில் அகப்பட்ட மயிலைப்போல் சவுரியானவள் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து அவன்மேல் விழுந்து மெய்மறந்து மூர்ச்சித்தாள். பிறகு எழுந்து விம்மினாள்; புலம்பினாள், அழுதாள், அரற்றினாள். “ஓ என் பிராண நாயகனே! புருஷ இரத்தினமே, தேவரீருக்கும் இப்படி நேருவதோ? ஓ என்னாவியே! என்னைத்தனியே விட்டு, என்னிடத்திலிருந்த அன்பை மறந்து போய் விடுவது, உம்மைப் போன்ற அன்புள்ள கணவருக்கு அழகோ? இவ்வுலக வாழ்வை வெறுத்து வைகுந்தத்தைச் சேர்ந்து, சகல சம்பிரமங்களையும் அனுபவித்திருக்கின்றீரோ? ஓ என் கண்மணியே! பொன்னகரவாசிகள் புலம்பி வாடவும் அவுணராசர்கள் முதலாகச் சூழ்ந்து போற்றி வரவும், பற்பல ராஜசின்னங்களுடன் அடியாள் இருக்கும் அந்தப்புரத்திற்கு

எழுந்தருளும் வைபவங்களைக் காணாமல், சுழுகும் பருந்தும் வட்டமிடும் ரணகளத்தில் கால்மாடு, தலைமாடாய் வீழ்ந்து கிடக்கும் உங்கள் நிலையை, இந்தப் பாழான கண்களால் நான் பார்ப்பேனோ? இனி நான் என்ன செய்வேன்? உம்மை இனி எக்காலத்தில் மீண்டும் காணப் போகிறேன்? மணவாளரே” என்று பன்னிப் பன்னிப் பிரலாயித்து, துக்க சாகரத்தில் ஆழ்ந்தபோழ்து, மற்ற தேவியரும் தாருகனின் உடலைச் சூழ்ந்து முத்தமிட்டும் முகத்துடன் முகத்தைச் சேர்த்தும், சிகையைக் கோதி முடித்தும், வஸ்திரங்களைச் சீராக உடுத்தும், தங்கள் தலைகளை மோதியும், நீண்ட கூந்தலை விரித்துச் சின்னாபின்னப்படப் பிடுங்கி எறித்தும், கடல் உடைந்ததைப் போலக் கோவென்று புலம்பி வாடுகின்ற சமயத்தில் இந்தச் சம்பவம் நிகழ்வதற்கு முன்பு பெரிய தந்தையாகிய சிங்க முகாசுரனைப் பார்த்து வருவதாக அவன் வாசஞ் செய்யும் ‘ஆசுரம்’ என்ற பட்டணத்துக்குப் போயிருந்த தாருகன் குமாரனான ‘அசுரேந்திரன்’ என்பவன் தன் தந்தைக்கு ஏற்பட்ட கொடுமையைக் கேள்விப் பட்டு வருந்தி ஓடிவந்து ரணகளத்தைச் சேர்ந்து புஜபல பராக் கிரமசாலியாகிய தனது தந்தை மாண்டு கிடக்கும் கோலத்தைக் கண்டு பெரு முச்செறிந்து துடி துடித்துப் புலம்பினான். கணவன் மீது விழுந்து அவ் கோலமாய்ப் புரண்டு வாடுகின்ற தாயின் அருகில் சென்று பாதங்களில் வணங்கி, “தாயே! என்பிதா பட்ட கோரத்தையும் தீராத உம்முடைய துக்கத்தையும் எப்படிப் பார்த்துச் சகிப்பேன்?” என்று பற்பல வசனங்களில் அவர்களுக்குத் தேறுதலைச் சொல்லி அவர்கள் அனைவரையும் அரண்மனைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தான். பிறகு தனது தந்தையின் சமக்கரியை களுக்கு வேண்டிய சந்தனக் கட்டைகளைச் சேர்த்து தந்தையை முழுக்காட்டி வஸ்திரா பரணங்களைக் கொண்டு சென்றான். சந்தனக் கட்டைகளை அடுக்கித் தீ வளர்த்து சம விதிப்படிக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குளை முடித்து சமத் தியைக் கொண்டு தனக்கு செய்யும் போது தாயாகிய சவுரியானவள் தன் மகனைச் சந்தித்து, “மகனே! இனிமேல் இமைப் பொழுதும் நான் இந்தப் பூமியில் இருக்க மாட்

டேன். நானும் உனது மற்ற தாய்மார்களும் எங்கள் கணவருடன் வானத்தைச் சேர்ந்து களித்திருக்க வேண்டுமிறோம், தழை மூட்டிவை” என்று கூறினாள். தீக்குண்டம் விசாலமாக்கப் பட்டது. மாண்பு பேன்ற சாயலையுடைய தாருகனின் தேவிமார்கள் அனைவரும் குளித்துப் பட்டாடையுடுத்தி பரிசுத்தராய் ஈமத்தியினை மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து அதே அனலிற் பாய்தனர்.

தாய்மார்கள் அனைவரும் தகனமாகியபிறகு, அசுரேந்திரன் நேராகத் தனது அரண்மனைக்குப் போகாமல், சுற்றத்தார் சூழ்ந்துவர, கருங்கடலின் மத்தியிலிருந்த ஸீரமாமகேந்திரபுரியைச் சேர்ந்து, மனவாட்டத்துடன், கரங்களை அகல விரித்து, விழிகளில் கண்ணீர் பெருக, சூரபதுமன் வாசஞ் செய்யும் அரண்மனையை அடைந்தான். ராஜாதி ராஜனான சூரபதுமனைக்கண்டு, ஓவெனக்கதறி அவனது கால்களில் விழுந்து புலம்பினான். உடனே அவன ராஜன், “மகனே! வருந்த வேண்டாம். உனக்குச் சம்பவித்த துன்பங்களை உடனே சொல்லக் கடவை!” என்று கேட்டான்.

“அப்பா நான் என்ன சொல்வேன். இந்திரன் தனது தந்திர வஞ்சகத்தால் இல்லாதவற்றை யெல்லாஞ் சொல்லி முறையிட்டுச் சிவகுமாரனாகிய பாலசுப்ரபணியனை உடன் படுத்தினன். அந்தப்பாலன், பூதப் படைகளுடன் மாயாபுரியை அடைந்து, உமது தம்பியைவளைத்துக் கொண்டு, அநேக யுத்தம் செய்து, தாருகனையும் கிரவுஞ்ச பர்வதத்தினையும் துவம்சம்செய்து கொன்று இப்பூமண்டலத்திலிருக்கும் நம்மவரைத் தேடிக் கொண்டு வருகின்றான்” என்று கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் சூரபதுமனின் கண்களில் குபீல் குபீல் என்று தீப்பொறி சிதறவும், ரோமத்துவாரங்கால் அனற்கவாலை வீசவும், புருவங்கள் உயர்ந்து நெற்றியில் ஏறவும் பற்களை நறநறவென்று கடித்து, உதட்டை அழுத்திப் படபடவென வாய்துடிக்கவும் மனமானது அண்டபுவனங்களை அதப்படுத்த நினைக்கவும், தாருகன் மீதுருந்த சகோதர பாசத்தினால் துக்கமானது பெருகி, அந்தத் தீயை அணைத்

கவும் ஐம்புலன்களும் நிலை கலங்க நிலத்தில் விழுந்தான். கோடையிடியைப் போலப் பிரலாபித்துப் புலம்பினான். அந்த ஓசையில் பூமண்டலமே கிடு கிடு வென்று நடுங்கியது. சமுத்திரங்கள் கொதித்தன. நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. விசனத்தால் அடங்கிய கோபக் கனல் மீண்டும் மூண்டெழுந்தது. அவன் சரேலென்று எழுந்து தன்னைச் சூழ்ந்திருப்போரை நோக்கிப் பேசலானான்.

“ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஏகச் சக்கரமாக ஆண்டுவரும் ராஜ ராஜனாகிய எனது துணைவன் தாருகனைக் கொன்ற கந்தனைக் கணப்பொழுது கழிவதற்குள் கொன்று வெற்றி பெறுவேன். ஒரு நொடிக்குள் நமது இந்திர ஞாலத் தேரையும் வைரக் கவசத்தையும் போர்க் கருவிகளையும் போர்ப் படைகளையும் கொண்டு வரக் கடவீர்!” என்று கட்டளையிட்டான். அச்சமயத்தில் அவனது மதியூக மந்திரிகளில் அமோகன் என்பவன், குரபதுமனின் கால்களை வணங்கி, “எதிரிகளின் படைவளமையையும் தோள் வலிமையையும் தனித் திறமைகளையும் அறிந்து கொள்ளாமல் திடீரென்று போர் தொடுப்பது நல்லதல்ல” என்று கூறினான். அவன் கூறியதைக் கேட்ட குரபதுமன் சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பின்னர் தெளிந்து தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு தனது மந்திரிகளை நோக்கி, “ஓ அறிவாளிகளே! நீங்கள் விரைந்து சென்று பகன், மயூரன், சொர்ணபருதி, சரபன், சுகன் முதலிய வேகமுள்ள தூதரை அழைத்து வாருங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அழைத்து வரப் பட்டனர். வந்தவர்கள் குரபதுமனை வணங்கி நின்றனர்.

குரபதுமன் அவர்களை நோக்கி, “இக்கணமே நீங்கள் துரிதமாகச் சென்று திருக்கயிலாயத்தை விட்டுப் பூமண்டலத்துக்கு வந்திருக்கின்ற கந்தன் என்பவனுடைய காரண காரியங்களையும் பூத சேனைகளின் பெருக்கத்தையும் மற்றுமுள்ள செய்திகளையும் விபரமாகத் தெரிந்துகொண்டு விரைவில் இங்கு வந்து சேரக் கடவீர்!” என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் பூமண்டலத்தினை நோக்கி ஓடினர். அவர்கள் சென்ற பிறகு, குரபதுமன் அவுணர் பலருஞ் சேர்ந்திருக்க ஆட்சி புரிந்து வந்தான்.

“சவுனகாதி முனிவர்களே! இதுவரையில் தாருகன் மாண்ட செய்தியினையும் சூரபதுமன் அதைப்பற்றி அறிந்தான் என்பதையும் கூறினோம். இனிமேல், சிவகுமாரன் தேவகிரியை நீங்கி, பூவட்டத்து வந்த கதாப் பிரசங்கங்கனையும் கூறுவோம், கேட்பீராக!” என்றார் சூதபுராணிகர்.

வழிநடைப் படலம்

“தேவகிரியில் மயனானவன் நிர்மாணித்த நகரத்தில் இரவுப்பொழுதைக் கழித்து சண்முகப்பெருமான் பள்ளியை விட்டெழுந்து நித்திய கடன்களை முடித்துக் கொண்டு, தேவர்கள், நவவீரர்கள் முதலிய சேனைகள் சூழ்ந்து வரத்தேவகிரியை நீங்கி, பற்பல தேசங்கள், நதிகள் முதலியவற்றைக் கடந்தனர். ஒரு காலத்தில் தவசிரேஷ்ட ராகிய பிருங்கிமுனிவர் திருக்கயிலையில் பக்திப் பரவசராகச் சிவபார்வதியைத் தரிசிக்கும் போது, சக்தியை விடுத்துச் சிவனை மட்டும் வலம் வந்தார். அப்போது அம்மன் அவர் மீது கோபித்துத் தன் மயமாகிய அவரது உதிர மாமிசங்களைக் கிரஹித்துக் கொண்டான். எலும்பும் தோலும் மாய் அவர் தள்ளாடி நடந்து வரும்போது பரமசிவன் வருதை தந்து மூன்றாவது பாதத்தை ஆதரவாக் காட்டிக் கடைச்சித்தார்.

எனவே, பார்வதியாள் தன் சுணவனின் உடலோடு உடலாக ஒன்றாகக் கலத்து அவருக்குப் பக்தர்கள் செய்யும் வந்தனைகள் தமக்கும் கிடைக்கும்படிச் செய்துகொண்டார். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திருக்கேதாரம் என்ற தலத்தைத் தரிசித்து பிறகு காகியையும் அடைந்தார். நந்திதேவர், மலையுருப் பெற்று மஹாதேவர் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்த ஸ்ரீசைவத்தை வணங்கி, அவ்வெல்லையைக் கடந்து, தொண்டர்கள் இதய சுமலத்தைவிட்டு நீங்காது நின்ற சுவாமிமலையினைத் தரிசித்து வருங்காலத்தில், தாம் திருவீனையாடல்களைச் செய்துவந்த காலத்தில் பாதலத்

துக்குப் போய், ஒரு பிலத்துவாரத்தின் வழியாக வெளிப் பட்ட திருவேங்கடமலையை அடைந்தார். பின்னர், கண்ணப்பர் தம் கண்ணையே பரமனுக்கு அர்ப்பணித்த காளத்தி நாதரைத் தரிசித்து, பரமசிவன், பத்திரகாளியின் கலைக் கர்வத்தையடக்கி, கால்மாறி நடனம் செய்த திருவாலங்காட்டைத் தரிசித்து வழிக்கொண்டு, ஏகாம்பரன் மாவடி நிழலில் எழுந்தருளிய காஞ்சீபுரத்தைத் தரிசித்து, அதன் பின்னர் ஹரியும் அயனுங் தேடிக் காணமுடியாதபடி அடிமுடி தெரியாமல் அருட்ஜோதியாய் ஆண்டவன் காட்சி யளித்த திருவண்ணாமலையைத் தரிசித்தார். பிறகு, நரகிங்க முனையரையர் என்ற அரசன் அபிமான புத்தி ரனாகக் கொண்டு பருவ காலத்தில் அருந்ததியைப் போன்ற கன்னிகையைத் தேடித் திருக் கல்யாணஞ் செய்ய அந்தணர் கோலமும் ராசபரி வட்டணைகளும் பெருத்து விளங்க மணப் பந்தலில் வீற்றிருந்து சடங்குகளை நடத்தி வரும் போது அந்த விவாகத்தைத் தடுத்தாட்கொள்ள வந்த பரமசிவன், விருத்தப் பிராமணனாக வந்து ஓலை காட்டி அச்சபையில் இருந்தவர்களிடம் மெய்ப் பித்து வழக்கில் வென்று சுந்தர மூர்த்திகளைத் தமக்கு அடிமையாகக் கொண்ட பெண்ணை நதி பாயும் திருவெண்ணைய் நல்லூரையும் தரிசித்தார். அதற்குப் பிறகு, திருமுதுகுன்றத்தையும் சிதம்பரத் தையும் தரிசித்து அகஸ்தியர் கரத்தில் தாங்கி வந்த கமண்டலத்திலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பூமியின் கண் பலமுகமாய்ப் பாய்ந்து, பல்வேறு பெயர்களைப் பெற்றுப் பிரவாகமாய்ச் செல்லும் காவிரி நதியினைக் கடந்து அதன் வட திசையி லிருக்கும் மணியாற்றங் கரைக்கு, கருணாநிதியாகிய கந்த பெருமான் வந்து சேர்ந்தார்.

குமாரபுரிப் படலம்

குமாரதேவர், மேலே சொன்ன சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, தமது சேனை வெள்ளத்துடன் மணியாற்றங்கரையை அடைந்தபொழுது பிரம்மா, விஷ்ணு

முதலானோர் குமார்க்கடவுளிடம்வந்து “சுவாமி! இந்த மணியாற்றங்கரையில் விசாலமான மணல்மேடுகளும் கனிமரச் சோலைகளும் பூங்காவனங்களும் நிறைந்திருப்பதால் இந்த இடத்திலேயே இன்றிரவு தேவரீர் தங்கியிருக்க வேண்டுகிறோம்” என்றனர். சரவணபவனும் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக் கிணங்கி இசைந்தார். தேவர்கள் விசுவகர்மனை அழைத்து மாடமானிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் நிறைந்த ஒரு பெரிய நகரத்தைக் கணப்பொழுதில் நிர்மாணிக்கச் செய்தனர். அந்தப்பதிக்கு திருச்சேய்ஞானர் என்ற பெயரைச் சூட்டினர். அப்போது இந்திரன் குமரக்கடவுளிடம் விடைபெற்றுச்சென்றான்.

அதுவரையில் இருந்துவந்த மனச்சஞ்சலங்கள் நீங்கியவகை, புன்னகை பூத்தவகை, புத்தமுதை உண்டவனைப் போலச் சீர்காழியை அடைந்தான். அப்போது அங்கோர்வனத்திலிருந்த தேவதையொன்று இந்திரனை வந்து சேவித்து நவரத்தினபரணங்களும் கலவைச் சந்தனமும் பூசப்பட்டு விம்மிப் பருத்திருக்கும் கொங்கைகளைப்பெற்ற இந்திராணி தரிக்கும் திவ்விய பூணங்களும் பொன்னாடை பீதாம்பரங்களும் அடங்கிய பெட்டியை, முன்பு தன் வசம் ஒப்படைத்திருந்ததை நினைவுபடுத்திக் கொடுத்தது. அந்த ஆபரணங்களைக் கண்டவுடன், இந்திராணியிடம் நினைத்தற் கரிய இன்பசுகங்களை அனுபவித்தவனாகையால் அவனைப்பற்றித் தன் மனதில் நினைத்து யானைக்கொம்புகளை போல நிமிர்ந்திருக்கும் தனபாரங்களைக் கொண்ட தன் தேவியிடத்தில் இல்லறவாழ்க்கை நடத்தியதையெல்லாம் இந்திரன் சிந்தித்தான். உடனே அவனுக்குக் காமக்கவலை மீறியது. அவன் அந்த ஆபரணப் பெட்டியைத் தனது பணியாட்களிடம் கொடுத்து வனத்தவதையை அனுப்பிவிட்டுத் தான் மட்டும் மணல்மேட்டிலிருந்து வருந்தலானான். நிலவையும் மலர்மாறனையும் தூற்றியவண்ணம் இரவெல்லாம் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். பிறகு பொழுது விடிந்ததும் குமாரகிரிக்கு வந்து குமார்க்கடவுளை வணங்கிப் போற்றினான். பின்னர், குமார்க்கடவுள், அங்கு சிவாலயம் ஒன்றை

நிர்மாணித்துப் பூஜைகளைச் செய்தார். அப்போது சிவபெருமான் காட்சிதந்து பாசுபதாஸ்திரம் என்ற வலிமைமிக்க ஆயுதம் ஒன்றைக் குமாரனுக்குப் பரிசளித்தார். அன்று சேய்ஞாலரைக் கடந்து, மயிலினங்கள் தோகை விரித்தாடும் திருப்பறியலூரையும் மற்றவர்களையும் தரிசித்து, மகிழ்மரச் சோலைகளடர்ந்த திருநெல்வேலித் தலத்தையும் தரிசித்தார். பிறகு, திருமகள் தீர்க்க சுமங்கலியாக இருக்கும் பொருட்டு விரும்பித் தவஞ்செய்த திருவாரூரைச் சேர்ந்தார்.

சூம் புகு படலம்

“திருவாரூரில் உள்ள சுமலாலயத்துக்குச் சென்று முன்பு சிவபெருமான் புற்றிடங் கொண்டு எழுந்தருளி வன்மீக லிங்கத்தை வணங்கித் துதித்தார். பிறகு கொல்லன் உலையிற்பட்டுச் சிவந்திருக்கும் இரும்பைப் போல, அழன்றிருக்கும் பாலை நிலத்தை, வெற்றி வேலாயுதனார் தமது சைனியங்களுடன் வந்தடைந்தார். அவர் வந்தவுடன் மின்னல் இடிகளுடன் பெருமழை பொழிந்ததால், நிலம் குளிர்ந்து அக்கினித் தேவனின் ஆட்சியை வருணனுக்கு வழங்கியது போலிருந்தது. அதன்பிறகு, குமாரதேவர் தமது சைன்னியங்களுடன் திருப்பரங்குன்றத்துக்குச் செல்ல விழைந்தார்.

அப்போது திருப்பரங்குன்றத்து மலைச்சரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருத்த பராசுரரிஷியின் மைந்தர்களான தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதுர்முகன், பருதி பாணரிமாலி என்ற அறுவரும் தமது ஞானதிருஷ்டியினால் திருமுருகன் வருவதை அறிந்து உத்திரதிசை நோக்கி நடந்து, பாலை நிலத்தையடைந்தனர். பூத வெள்ளங்கள் குழ! குரபதுமனின் ஆணவத்தை ஒழிக்க எழுந்தருளிய சுப்பிரமணியரைத் தரிசித்தனர். அப்போது அருகிலிருந்த தேவேந்திரன் அந்த ரிஷிபுத்திரர்களின் வரலாறுகளைச் சொல்லத்துவங்கினான்.

ஐயனே! இந்த ஆறு முனிவர்களும் பராசரரிஷி என்று வழக்கப் பெற்ற, தவத்திற் சிறந்த முனிவரின் குமாரர்களாவார்கள். இவர்கள் பால பருவத்தில் வினையாடித் திரிகின்ற வேளையில், ஒருதினம் புஷ்பங்கள் செழித்து அவர்ந்திருக்கும் சரவணப் பொய்கையில் விழுந்து, முதலையைப்போலத் தனித்தனியே மூழ்கித் தண்ணீரைக் கலக்கினார்கள். அதனால் பொய்கைத் தண்ணீரின் அலைகள், கரைகளை மீறி வந்ததால் அந்த நீரில் இருந்த மீன்கள், பயத்தினால் துள்ளிக்குதித்து தாவித்தடாகக் கரையின் மீது விழுந்தன. அவ்வாறு துடிக்கின்ற மீன்களை அவர்கள் அறவரும் பற்றியெடுத்து, கோரைப்புல்லில் அணியணியாகக் கோர்த்துக் கொண்டு, அதையடுத்த தோப்பினுள்ளே உலாவித் திரிந்தனர். அப்போது மத்தியான காலமாதலால் தவ சிரேஷ்டராகிய பராசாரிஷி, மதியக் கடன்களை முடித்துப் போகச் சரவணப் பொய்கையின் அருகில் வந்தார். அப்போது பொய்கைத் தண்ணீர், கரையின் வெளியே இறைந்து கிடப்பதையும் மச்சங்கள் வெய்யிலில் வாடித்துடித்துப் பதைபதைப்பதையும் கண்டார். தமது பிள்ளைகள், மச்சங்களை கோரைப்புற்களில் கோர்த்துத் திரிவதைக் கண்டு கோபித்துக் குலபெருமையைக் கெடுக்கத் தோன்றிய பிள்ளைகளே! நீங்கள் செய்த துஷ்கிருத்தியங்களுக்குத்தக்கதாய் துள்ளித் திரிகின்ற மீன்களின் உருவத்தைப் பெற்று வருந்தி உழலக் கடவீர்!” என்று சபித்தார். அவர்கள் நடுநடுங்கித் தாம் செய்த வினைக்கு மன்னிப்பும் விமோசனமும் வேண்டினார்கள். உடனே அவர், அவர்கள் மீது இரக்கங் கொண்டு, “ஓ குமாரர்களே! இன்னுஞ் சிறிது காலத்தில் சிவபெருமானின் நுதல் விழிகளிலிருந்து சண்மூப்பெருமான் தோன்றி, இந்தப் பொய்கையில் திருவினையாடல்களைப் புரிவார். அப்போது ஜெகதீஸ்வரியானவள், தனது திருக் குமாரனைத் தழுவினெடுக்கும் பொழுது, திருக்கொங்கைகளிலிருந்து ஒழுகும் ஞானப் பாலானது பெருக்கெடுத்துப் புனலிற்பாயும். அதனை மீன் உருவத்திலுள்ள நீங்கள் ஆவலுடன் பருகிய மாத்திரத்திலேயே இந்தச் சாபம் நீங்கி

மீண்டும் பழைய உருவைப் பெறுவீர்கள்” என்று கூறி, அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றார். தேவதேவனே! அந்த ரிஷிபுத்திரர்கள் தான் சரவணப் பொய்கையில் தங்களுக்குப் பரமேஸ்வரி பாலுட்டியபோது மச்சவுருவம் நீங்கி பரமனை வழிபட்டனர். அவர் அனுகூலம் செய்தபடிக்கு அவர்கள் திருப்பரங்குன்றத்துக்கு வந்து தவஞ் செய்தனர். நீங்கள் இவ்விடம் எழுந்தருளியிருப்பதை அறிந்து, தங்களை தரிகெடவே இவ்வறுவரும் இங்கு வந்துள்ளனர் என்று இந்திரன் கூறி முடித்தான். அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு மற்ற சேனைகள் தேவர்கள் முதலானவர்களுடன் அந்தப்பாலை நிலத்தைக் கடந்து சென்றார்—முருகக்கடவுள்!

திருச் செந்தில் படலம்

ஓ செளனகாதி முனிவர்களே! வெற்றி வேலாயுதப் பெருமான் பாலை நிலத்தைக் கடந்து சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருச் செங்குன்றாரைத் தரிசித்தார். அதற்குப் பிறகு முத்து, பவளம், வைரம் ஆகிய பலவகை வளங்களைத் திரைகளினுற் கொழிக்கும் திருச்செந்துருக்குள் பிரவேசித்தார். அவர் விசுவகர்மனை நோக்கி “தேவதச்சரே! இந்தத் திருத்தலம் வாசயோக்கியமாக இருப்பதால் நமஜு படைவீரர்கள் சேனைகள் அனைத்தும் தங்குவதற்கேற்ற விசாலமான பட்டினம் ஒன்றைப் படைக்கவும்” என்று கட்டளையிட்டார். அவர் தமது சிற்பத்திறமையினால் கோபுரப் பிரகாரம், மாடமாளிகை, மண்டபம், தோப்புகள், சோலைகள் தடாகங்கள் முதலியவற்றை மிகவும் சிறப்பாக அமைத்துக் கொடுத்தார்.

குமரக்கடவுள் தமது சேனைகளுடன் பட்டினப் பிரவேசம் செய்து, திருமாளிகையில் சேர்ந்து சபாமண்டபத்துச் சிங்காரச் சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளினார். கந்தருவர் தேவயாழினை மீட்டி அமர கீதம் இசைத்தனர். பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் புதுமலர்களைக் கொண்டு, பூசித்தனர். பூதவீரர்கள் கவுரி வீசினர் ஆக

கினியும் வருணனும் குளிர்ந்த நிழலைப் பரப்பும் முத்துக் குடைகளைத் தாங்கி நின்றனர். வீரவாகுத் தேவர் உடைவாளைப்பற்றிக் கொண்டு, பக்கத்தில் போற்றியிருந்தார். மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கின.

அப்போது, குமரக் கடவுள், இந்திரனை நோக்கி, “மகபதியே! நன்றியைக் கொண்டு தீமையைச் செய்கின்ற சூரபதுமன் முதலிய அசுரர்கள் பிறந்த வரலாறும், அவர்கள் சிவபெருமானைக் குறித்துச் செய்த தவமும், அந்தத் தவத்துக்குப் பரமசிவன் மகிழ்ந்து அளவில்லாத வரங்களை அவர்களுக்கு அருளியதும், அதனால் அவர்கள் ஆளுந்திறனைப் பெற்றதையும், அதனாலேயே அவர்கள் செய்து வருகின்ற வஞ்சக மாயைகளையும் முன் கண்ட வெற்றி, வல்லமை, மேன்மை ஆகியவற்றையும் உங்களுக்குச் செய்து வந்த துன்பங்களையும் ஒன்றேனும் விடாமல் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்வீராக!” என்று கட்டளையிட்டார்.

குமரக்கடவுள் இவ்வாறு கட்டளையிட்டவுடன் தேவேந்திரன், தனது குருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவானை நோக்கி, “வாக்குத் திறமையில் வல்லமையுடைய தேவரீரே, இவை யனைத்தையும் நமது குமரக் கடவுளுக்குக் கூறவேண்டும்” என்று சொன்னான்.

அப்போது குருபகவான், குமரக் கடவுளை வணங்கி, “ஐயனே! உலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிராகவுள்ள நீங்கள், எங்கள்பொருட்டு ஒரு சிறிய குழந்தையாகத் திருவுருக் கொண்டீர்கள். உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இருப்பினும் எம்பெருமானே! சூரபதுமன் முதலிய கொடிய அரக்கர்களின் வரலாறுகள் அனைத்தையும் நான் சொல்லுகிறேன். கேட்டருள்க” என்று வெற்றி வேலாயுதப் பெருமானாகிய கந்தனை வணங்கி, வியாழ பகவான் கூறத்துவங்கினார்.

2. அசுர காண்டம்

மாயைப் படலம்

ஐம்புலன்களை அடக்கிச் சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துத் தவங்களைச் செய்து, சிறப்புற்ற சவுனகாதி முனிவர்களே! மனம் ஒருமித்து நான் சொல்வதைக் கேட்பீராக:

மரீசி குமாரனாகிய காசிபருக்கு 'உதித்த அறுபத்தாறு கோடி ராட்சதருக்கு அரசனாகிய அசுரேசன் என்பவன் சுமாலி என்பவனின் மகளாகிய மங்கலகேசியை மணந்து சுரசை என்னும் பெண்ணைப் பெற்றான். அவள் அழகுமிக்கவள். அன்பாக அவளை வளர்த்து வந்தான். அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் அவளுக்கு மாயவித்தைகளை மந்திர பூர்வமாகப் போதித்தான். அவளுடைய வல்லமையைப் பாராட்டி அவளுக்கு 'மாயை' என்ற பெயரைச் சூட்டினான். அரக்கர்கள் சிறுமைப் படுவதையும் தேவர்கள் பெருமைப் படுவதையும் அவர்களுக்கு நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தையும் யோசித்து, மாயையை ஆசீர்வதித்து, "இராஜபுத்திரியே! மாயவனாலும் இந்திரனாலும் அளவற்ற அரக்கர்கள் இறந்து விட்டபடியால் உன் தந்தை வலிமையற்றவனாகிவிட்டான். 'மின்னல் ஒளியில் தாழை புஷ்பிக்கும்.' அதுபோல உன்னால் தான் அசுரகுலம் விருத்தியடைய வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் நீ கால தாமதஞ் செய்யாமல் திருமகளை விட அழகான வடிவங்கொண்டு, வனத்தில் தவஞ் செய்யும் காசிய பருக்கு மையலூட்டி, இரவில் அவரைப் புணர்ந்து வலிமையான பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் பெயரிட்டு, பரம சிவத்தைக் கருதித் தவங்களையும் வேள்விகளையும் செய்வித்து, அப்பிள்ளைகள் நலத்தைப் பெறவும் தேவர்கள் பழியில் மூழ்கவும் அரிய தவங்களைச் செய்ய அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பி வருவாய்" என்று கூறினார்.

குருவின் கட்டளையைப் பெற்றதும், மாயையானவள். காசியர் தவஞ் செய்யும் வனத்தை யடைந்து, இரதியும் ரம்பையும் ஏகமாக ஒரு வடிவத்தைப் பெற்றதைப் போன்ற அழகான உருவங் கொண்டு, மேகலையை அணிந்து கரங்களில் வளையல்கள் சப்திக்க அன்னத்தைப் போல மெல்ல உலா வினாள். மாயையினால் பூஞ்சோலைகளையும் தடாகங்களையும் உருவாக்கினாள். சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துத் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த காசியபமுனிவர் கண் விழித்தார். காட்டிலே சிங்கார உல்லாச நந்த வனங்களும் மண்டபங்களும் தோன்றியிருப் பதைக் கண்டு அதிசயித்தார். அது தான் தக்க தருணம் என்று மாயையானவள் அவர் வரும் வழியிலிருந்த வைரக்குன்றின் மேல் சந்திரன் உதித்ததைப் போலத் தோன்றினாள். அவள் அழகில் மயங்கிய காசியபர், தாம் செய்யும் தவத்தை உடலை வருத்திச் செய்யும் செயலாக வெறுத்து, இன்பத்தைத் தரும் புணர்ச்சியை விரும்பி, வலையிற்பட்ட மாண்பு போலக் கலங்கி, இவள் எண்ணம் யாதோ என்று எண்ணி ஏங்கி நின்றார். அப்போது மாயையானவள் வேலை யொத்த விழிகளைச் சுழற்றிக் கலவிக் குறிப்பினைக் காட்டி நின்றாள். பெரியோரான காசியபர் கலங்கினார். அவள் அழகில் மயங்கினார். அவளை மெல்ல நெருங்கி, “வண்புகளுக்கு ஓரணியாக விளங்கும் பெண்ணரசியே! உன்குலம் என்ன? உன் பெயரென்ன? உன் தந்தை யார்?” என்று கேள்விகளை அடுக்கினார்.

அப்போது அந்த மாயையானவள், தளுக்காகப் பார்த்து, “தவத்தை விரும்பும் உம்மைப் போன்ற மகத்துக் களுக்கு இவை யெல்லாம் எதற்கு? காமத்தை வெறுத்த நீர் கன்னியரிடத்தில் தனியாக வரலாமோ? ஞான அறிவில்லாத மனிதர்களைப் போலப் பேசி, என்னை நெருங்குவது முறையல்ல; நீர் முத்தியை அளிக்கும் தவத்தைச் செய்யப் போய் விடும்” என்றாள். உடனே காசியபர் அவளை நோக்கி “பெண்ணே! இஷ்ட சித்திகளைப் பெறுவதற்குத்தான் தவம்! நான் குறித்த தவப்பேறு கிடைத்த பிறகு வருந்துவானேன்? ஆகவே, உன் பெயர் முதலியவற்றைப் பிறகு

நான் தெரிந்து கொள்கிறேன். காமநோய் என்னை வருத்து வதால் சற்று நீ எனக்குத் தயைசெய்'' என்றார். மாயை புன்னகை செய்து, ''என் நிமித்தமாகவே தவஞ் செய்ததாக நீங்கள் பொய் சொல்லலாமா?'' என்று கேட்டாள். அவளது குறிப்பையுணர்ந்த அவர் ''பெண்ணே! நான் பிரம்மாவின் மைந்தன்! ஆகவே, நான் ஒருபோதும் பொய் சொல்ல மாட்டேன். காம விகாரம் என்னை வாட்டுவதனால் உன் விடம் உண்மையைச் சொன்னேன். மோட்ச இன்பத்தைக் கருதி இதுவரையில் நான் அரிய தவங்களைச் செய்தேன். அவற்றைவிடச் சிறந்த சுகத்தைத் தருவதற்கு நீ வந்தாய். இனி உன்னைச் சேருவதைவிட மேலான பயன்கள் எனக்கு வேண்டுவதில்லை. இதை உறுதியாக நம்பித் தயை செய்!'' என்று அவளைக் கெஞ்சினார்.

அதைக் கேட்ட மாயை, நகைத்து, ''ஓ மாதவரே! எனது சரித்திரத்தைக் கேளும். நான் செல்வம் மிதந்த வட நாட்டில் இருப்பவள். மேருவுக்குத் தெற்கில் பெருகும் கங்கையின் இன்ப நலத்தை விரும்பியதால் நான் போகிறேன். நீர் நிலிலும்'' என்று சொன்னாள். காசியபர் மயங்கினார்.

''பெண்ணே! கங்கை முதலான சப்தநதிகளையும் காசி போன்ற திருத்தலங்களையும் நீ வேண்டினால், இமைப் பொழுதில் அவற்றை நான் தருவிப்பேன். தேவாமிருதத்தை நீ விரும்பினாலும் தருவிப்பேன். திரிமூர்த்திகளைப் பார்க்க விரும்பினாலும் அவர்களை நான் இங்கே இப்போதே வரவழைப்பேன். வான்மடந்தையரை ஏவல் செய்விப்பேன். இவையன்றி வலிய புத்திரர்களை வேண்டினாலும் உண்டாக்குவேன். என்பிராணன் நிலைக்க நீமட்டும் என்னோடு கூடினாலேபோதும்!'' என்று காசியபர் கூறினார்.

அப்போது அந்த மாயை, ''நான் தனியளாக இருக்கிறேனே என்பதால் இவை யெல்லாம் பேசுகிறீர்களோ? இனியதை மறக்க வேண்டிய தவத்தவருக்கு இது ஆகாது! நான் கங்கைக்கு ஏகுவேன்!'' என்று சொல்லிச் சென்றாள்.

அகர காண்டம்

காசியபர் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார். மாயை மந்திர சத்தியால் உருக்கரைந்திருந்தாள். அப்போது, அவளுடைய தோற்றத்தையே காணாமையினால், காசியபர் மருண்டு வாடிப் புலம்பினார்.

காசியபர் புலம்புறு படலம்

இவ்வாறு, காசியபர் அந்தக் கன்னிகையின் மேல் காதல் கொண்டு தம்மைக் கண்டு ஓடும் மான்களைப் பார்த்து “தேன் போல இன்பமாகப் பேசியவள் என்னிடத்தில் சற்றும் இரக்கமே யில்லாமல் மறைந்தாளே! அவள் உங்களுடத்தைச் சேர்ந்தாளோ? உண்மையைச் சொல்லாமல் நீங்கள் ஓடவேண்டிய காரணம் என்ன?” என்று. “சிலையைப் போன்ற அவள் என் உயிரைக் கவர்ந்து சென்றாள். கலைமான்களே! நீங்கள் அவளைக் கண்டீர்களோ?” என்பார். மலர்களைக் கண்டு, “என்னுடன் வார்த்தையாடிப் பிரிந்தவளின் விழிகைப் போலிருக்கும் நீங்கள் மன்மதனின் மலர்க்கணைகளாகி என்னை வாட்டி வதைப்பது அழகோ?” என்பார். சந்திரனையும் வண்டையும் அவளிடம் தூதனுப்பினார். அன்னங்களைக் கண்டு, “செழித்த கமலத்தில் பேடையைத் தழுவிப் பிரியாதிருக்கும் அன்னமே! நான் தனித்து வருந்த அந்தப் பொற் கொடியாள் என்னைப் பிரிந்து போவது தர்மமோ?” என்பார். “தென்றலே! உன்னிடத்தில் செல்வதாகத்தான் அவள் சொன்னாள். அவள் இங்கிலை. இந்த மார்கத்தில் நடந்தாள். நீ தென்னாட்டிலிருந்து வருவதால் அவள் செயல் ஏதேனும் அறிந்தால் சொல்!” என்று தென்றல் காற்றைக் கெஞ்சினார். இவ்வாறு தவத்தில் சிறந்து காசியபர் மையல் கொண்டு புலம்புவதை மாயை கேட்டாள்; மகிழ்ந்தாள் அழகிய தேகத்தை மறைத்து அவர் அருகில் வந்தாள் அஸ்தமனமாயிற்று!

அரிய தவங்களைச் செய்த அவரிடத்தில் மாயை வந்து, அவர் செய்த தவப் பயன்களைத்தையும் அழித்தாள்.

பிதாவாகிய ரிஷியைச் புணர வந்தவளாகையால், அவர் களுடைய சரச சல்லாபங்களைக் காணப் பொருமல் சூரியன் மேற்றிசையில் மறைந்தான். இருள் சூழ்ந்தது. வானத்தில் எழுந்த சந்திரனின் ஒளிக் கிரணங்கள் தமது மேனியில் தாக்கியவுடன் சாரீரம்வெதும்பி மனம்நடுங்கி வலிமை குன்றி அங்குமிங்கும் அலைந்து, பெருமூச்செறிந்து, புலம்பி நிலவை நோக்கினார். அது சூரியனைப் போலத் தகித்தது. இவ்விதமாகக் காகியபர் பன்னிப் பன்னி வருந்திச் சோரும் போது சகல துன்பங்களுக்கும் மூலமாகிய மாயையானவள் தானெண்ணி வந்த கோரிக்கையைப் பெறுவதற்கு இதுதான் தகுந்த தருணம் என்று எண்ணி மின்னற் கொடியினைப் போலத் தனது சுயவுருவத்தைப் பெற்று நின்றாள்.

அசுரர் தோற்றப் படலம்

“திடீரென்று தோன்றிய மாயையைக் கண்டவுடன், மின்னலைக் கண்ட தாழையைப் போல நகைத்துக் கூத்தாடினார். அவள் மீது பாடலானார். “பெண்கள் திலகமே! உனக்காக எத்தகைய வேலையையும் நான் செய்து முடிப் பேன். எனக்காக நீ மட்டும் தயை செய்ய வேண்டும்!” என்றார். உடனே, மாயையானவள் மனமிரங்கி, “ஓ ரிஷியே பயப்பட வேண்டாம். இப்போது நான் இருக்கும் சுந்தர வடிவினுக்கும் அழகுக்கும் தகுந்த மேனியும் வனப்பும் நீங்கள் பெறுவீராயின் உம்மை நான் அணைவேன்!” என்றாள். உடனே அவர் தமது தவமுயற்சியினால் தென்றல் தேரையுடைய மன்மதனுக்கும் மேலான உருவினைக் கொண்டு நின்றார். மாயை அவரை நோக்கி, “உமது வடிவம் மிகவும் நேர்த்தியாக இருக்கிறது” என்று கூறி, நகைத்து அவரது கரத்தைப் பற்றிச் சென்று பொன் மண்டபம் ஒன்றில் சேர்ந்து தனது மகிமையினால் உண்டாக்கிய தொரு, சப்ர கூடமஞ்சத்திலே அமர்ந்து, முதற் ஜாமத்தில் அவரோடு சரச சல்லாபமாகக் கலந்தாள்.

நீண்டகாலம் பசியால் வாடியவன் அமுதத்தைக் கண்டால் அவாவுடன் புசிப்பதைப் போல, அந்தக் கன்னியை அணைந்து, மெல்லிதழ் அமுதுண்டு, கிரீடைகளைச் செய்ய அவளும் மனம் உருகி இன்னமுதைத் தருவதைப் போலக் கொவ்வைக் கனி இதழ் ஊறலைக் கொடுக்க அவர் அறிவு மயங்க, காமவாரியிற் பட்டு அவளது அல்குல் என்னும் சுழியில் அகப்பட்டு போகக் கடலின் கரையைக் காண, மதன நூலிலக்கணப்படி நகக்குறி, பற்குறி, நாடனம், சும்பனம், புள்ளொலி முதலிய லீலைகளை நடத்திப் புணர்ந்து “உண்மையான இன்ப நலத்தைக் கிடைக்கச் செய்த விதிக்கு யான் கைம்மாறு தருவதற்கு ஒரு பொருளும் உண்டோ?” என்று புகழ்ந்து கிரீடித்தார். அப்போது மாயை மிகவும் மனமகிழ்ந்து முனிவரது அங்கங்களிலே நகக் குறிகளைப் பதித்தாள். அவ்விடங்கள் தோறும் காமநீர் ஊற்றெடுக்க அவர் மிகவும் மகிழ்ந்து சுரதக்களை செய்ய முனிபுங்கவர் சரீரம் பூரித்து பேரின்ப வாரியைக் கடந்ததைப் போலக் களித்திருந்தார். அப்போது பிரம்மா விஷ்ணு, விண்ணவர்கள் முதலானோர் நடுநடுங்க, புய வன்மைக்கு ஒப்பிலாத சூரபதுமன் மாயையினிடத்தில் உதித்தான். அவ்விருவரும் மனங்கனிந்து அணைத்தபோது உண்டாகிய வியர்வையில் ஜயசாலிகளாய் வலிமை பெற்ற முப்பதாயிரம் வெள்ளம் தானவர்கள் தோன்றினர். அவர்களையும் முதல்மகன் சூரபதுமனையும் அவ்விடத்திலேயே திறுத்திவிட்டு, காசியபரை அந்த மாயை மற்றொரு சித்திர மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அங்கு சென்றதும் மாயை தன் பெண்ணுருவை மாற்றிச் பெண் சிங்கவுருவினைக் கொண்டாள். அவரும் ஆண்சிங்க வடிவைக் கொண்டார். இராண்டம் ஜாமத்தில் அவர்கள் இருவரும் புணர்ந்தனர். உடனே அஷ்ட திசைகளும் நடு நடுங்க ஆயிரம் முகங்களும் இரண்டாயிரம் கைகளும் கொண்ட சிங்கமுகாசுரன் உதித்தான். அப்பொழுது அவ்விருவரின் வியர்வை விலிருந்து நாற்பதாயிரம் சிங்கமுகங்கொண்ட இராக் சுதர்கள் பிறந்தனர். அவர்களையும் அவ்விடத்திலேயே திறுத்திவிட்டு சொர்ணமயமான வேறொரு மண்டபத்துக்கு

அவர்கள் இருவரும் சென்றனர். மாயை பெண்யானை உருப் பெற்றாள். காசியபர் ஆண்யானையின் உருவைப் பெற்றுத் தன் துதிக்கையை நீட்டி வீறிட்டு மூன்றும் ஜாமத்தில் அவளைப் புல்லினார். உடனே, நான்கு தந்தங்களைக் கொண்ட யானைமுகத்துடன் தாருகாசுரன் தோன்றினான். அப்போது மாயை, மாமுனிவர் ஆகிய இருவரது உடலிலும் தோன்றிய வியர்வையில் நாற்பதாயிரம் யானைமுகங்களைக் கொண்ட அவுணர்கள் வெளிவந்தனர். அவர்களையும் அவ்விடத்திலேயே நிறுத்தி விட்டு மற்றொரு சந்திரகாந்த மாளிகையினுள்ளே சென்ற மாயையானவள் பெண் செம்மறியாடாக மாறினாள். மாமுனிவர் செச்சை வடிவு கொண்டார். இருவரும் நான்காம் ஜாமத்தில் கூடினர். உடனே அஜமுகி என்ற பெண்ணானவள் அவதரித்தாள். அத்தருணத்தில் அவ்விருவர் வியர்வையிலிருந்து உலகங்கள் நடுங்க முப்பதினாயிரம் வெள்ளம் அவுண வீரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களை அந்த இடத்திலேயே விட்டு, மற்ற மண்டபங்கள் தோறும் சென்று யாளி, புலி, குதிரை, மான், கரடி, முதலான மிருகங்களின் வடிவைப் பெற்று விடியற்காலத்தில் அவர்களிருவரும் புணர அவ்வம் முகங்களைப் பெற்ற அறுபதினாயிரம் வெள்ளம் அவுணர்கள் தோன்றினர். இவ்விதமாக மாயையானவள் சூரபதுமன், சிங்கமுகன், தாருகன், அஜமுகி என்ற நான்கு பிள்ளைகளையும் இரண்டு லட்சம் வெள்ளம் சேனைகளையும் ஒரே இரவில் ஈன்றெடுத்து விட்டாள்!!!

கேட்டார்களா சவுனகாதி முனிவர்களே! அகிலங்களை உண்டாக்க வல்ல மாயைக்கு இத்தனை பிள்ளைகளைப் பெற்றது அஃய் காரியமில்லை. சூரபதுமன் முதலியோர் தோன்றியதும் அகில உலகங்களிலும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் துர் நிமித்தங்கள் உண்டாயின. மாயை தன் சுயவுருவத்தைப் பெற்று நின்றாள். காசியபரும் தமது சுயவுருவைப் பெற்று மாயையுடன் மகிழ்ந்திருந்தார். சூரியன் உதித்தான். அவன் உதயம் பிதாவும் மாயையும் சேர்ந்திருப்பதை எட்டிப் பார்ப்பதைப் போலிருந்தது. இருள்

நீங்கி ஒளி தோன்றியது. சூரன், தனது துணைவர்களுடன் திசைகளனைத்தும் அதிர ஆர்ப்பரித்து அவுண வெள்ளத்தினருடன் வருவதைக் கண்டு, மாயை மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். “இப்பெருக்கம் காமத்தால் ஏற்பட்டதல்ல: மாயையால் ஏற்பட்டது” என்றார்—மாமுனிவர். சூரபதுமனும் சிங்கமுகனும் தாருகனும் பின்தொடரத் தன் தாய் தந்தையரிடம் வந்தான்

காசியபர் உபதேசப் படலம்

சூரபதுமன், தனது தாய் தந்தையரை வணங்கி, “இனிமேல் நாங்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டிய கிரமங்களையும் நீதிகளையும் கட்டவேண்டுவிர்!” என்று வேண்டினான். காசியபர் “வீரகண்டையணிந்த பிள்ளைகளே! இன்று முதல் நீங்கள் மூவரும் அரிய தவநிலையில் நிற்பீராக. பெரியோர்கள் தேடிவைக்கும் பொருள்கள் மூன்று என்று வேதங்கள் சொல்கின்றன. அவை யாவன: பதி, பசு, பாசம் என்பனவாகும். பதியாவது ஈசன்; பசுவானது ஆன்மா; பாசமாவது தலை எனப்படும். ஸ்ருஷ்டி, ஸ்துதி, ஸம்ஹாரம், திரியோபலம், அனுக்கிரகம் ஆகிய ஐவகைத் தொழில்களை நடத்தும் காளகண்ட மூர்த்தியானவர் அதற்குப் பதியாவார். பாசபந்த மற்ற பரமனது தன்மை அளவிடமுடியாதது. ஆணவம், காமியம், மாயை என்ற சிக்கல்களில் அகப்பட்டு அலைகின்ற பிராணிகள் அனந்தம். நல்வினை தீவினை முயற்சியால் இடைவிடாமல் தோன்றி மறையும் இந்தப் பிராணிகள் பூமியிலும் பூமியைச் சூழ்ந்த நீரிலும் நெருப்பிலும் காற்றிலும் ஆகாயத்திலும் தோன்றும். இவையே பூதகணம் என்று கூறப்படுகிறது.

பிள்ளைகளே, மேலுங் கேட்பீராக: ஸ்திரி புருஷர்கள் காமவின்பத்துக்கு உட்பட்டுக் கலந்து இன்புறும் போது சுக்கில சுரோணிதக் கூட்டுறவினால் பற்பல உயிகள் பிறக்கின்றன. பிறந்தவை வளர்கின்றன. வளர்ந்தவை மடிகின்றன.

பிறப்பவற்றையும் இறப்பவற்றையும் எண்ணி முடியாது. ஆகவே, வாழ்வானது நீர்க்குமிழி போன்றதாகும். ஆனால் இவைகளைத்துக்கும் மேலான சலனமில்லாத ஒன்றுண்டு. அதுதான் தர்மம். அது இம்மை, மறுமைப் பயன்களைத் தர வல்லது. தமது உடல் வருந்தப் பல காலம் தவமிருந்தோர் கள்தான் தேவராய் வானுலகத்தில் இன்ப வாழ்வு வாழ் கின்றனர். தவத்தால்தான் பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் சிறந்த பதவிகளைப் பெற்றனர். தவஞ் செய்யாதோர், துன்பத்திற் பட்டு, பிறந்தும் இறந்தும். அலைவார்கள் ஆகையால், தவத்தைவிடச் சிறந்தது ஒன்றுமில்லை. ஆகவே, மைந்தர் களே! தவஞ் செய்வீர்; தீமையை விலக்தவீர்; சிவபெரு மாளைக் குறித்துத் தவஞ் செய்து நிச்சயத்தைப் பெற்று வாழ்வீர்கள். அஃதன்றி செய்யத்தக்கவை எதுவுமில்லை. சரீரவாஞ்சையற்றுத் தவஞ் செய்வோர், உலகோர் புகழ் வாழ்ந்து தம்மை அடைந்தவர்களையும் பாதுகாத்து, காமம், குரோதம், மதம், மாச்சரியம் என்ற சத்துருக்களைக் கடந்து, விரும்பியதைப் பெற்று வாழ்வார்கள். உங்களுக்கு இந்தக் கருத்து, உறுதி பெறுவதற்குக் கதை ஒன்றைச் சொல் கிறேன், கேளுங்கள்!" என்று காகியபர் குரபதுமனதியருக்குச் சொல்லலானார்

மார்க்கண்டேயப் படலம்

கடகம் என்ற தொருநகரத்தில் பிரம்மகுலத்தில் அவ தரித்து அமுதத்தையும் நஞ்சையும் போல ஆடவரை மயக் கும் மங்கையரது விழிகள் என்னும் கூறிய காமபாணத்தில் மயங்காமல் துறவற நெறியினில் நின்று பெறுதற்கரிய தவங் களைச் செய்த “குச்சகர்” என்ற முனிவர் இருந்தார் அவர் இல்லற இன்பத்தினை விரும்பி பதிவிரதா சிரோன் மணியாகிய ஒரு கன்னிகையை மணந்து வாழும் போது, தவங்களே உருவான ‘கௌசிகர்’ என்ற மகன் பிறந்தான். அவர் வேத சாஸ்திரங்களைப் பூரணமாகக் கற்று முத்தியினை விரும்பி ஒரு தடாகக் கரையில் ஊண் உறக்க

மின்றி, அரியதவத்தினைப் பரமசிவனை நோக்கிச் செய்து வந்தார். பரமசிவனருளால் மகா விஷ்ணுவானவர் கருடா ரூபராய் அவர் முன்பு தோன்றினார். மாமுனிவரின் மேனியைத்தடவி, “இன்று முதல் உமக்கு ‘மிருகண்டேயர்’ என்ற பெயர் விளங்கும். சிவபெருமானின் பூரணஅருளைப் பெற்று முனிவராக விளங்குவீர்!” என்று ஆசிர்வதித்தார். தவம் முடித்த பிறகு தந்தையுடன் சென்றார் மிருகண்டேயர். தந்தை, மகனை நோக்கி “பிரம்ம தர்மப்படிப் பிரம்மச்சரியம் கிருஹஸ்தம், வானப் பிரஸ்தம், சன்னியாம் என்ற நான்கு வகைக் கடமைகள் உள்ளன. பிரம்மச்சரியனாக இருப்பவன் கன்னியரைக் கனவிலும் நினையாமல் அதற்குரிய தர்மத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு கிருஹஸ்தன் உத்தம ஸ்திரீ ஒருத்தியை மணந்து, இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு சத் புத்திரர்களைப் பெற்று அதுதி பூஜை செய்வற்குரிய ஒழுக்கங்களைத் தவறின்றி நடத்த வேண்டும். அதற்குப் பிறகு வானபிரஸ்தன் வனத்திலே சென்று, கற்புடைய மனைவி வழிபட நித்தியகர் மானுஷ்டானங்களை முடித்து பரமனை வழிபட்டு, வேதசாஸ்திரபுராணங்களை ஆராய வேண்டும். சன்னியாசத்தைப் பூண்டவன் ஓரிடத்தில் நிலைபெறாமல், பூவலம்வந்து, பசிக்கு ஒரு போது பிச்சை ஏற்றுண்டு. மனத்தையும் ஆசைகளையும் ஒடுக்கி யோக சாதனைகளைச் செய்து ஈசனது பாதாரவிந்த நிழலில் சேர வேண்டும். இதுதான் வேதங்களின் துணிபாகும். ஆகவே, பிரம்ச்சாரியான நீ இனிமேல் கிரஹஸ்தாஸ்ரம தர்மப்படி ஒரு உத்தமியை மணந்து இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடுவதுதான் முறை!” என்று கூறினார். அப்போது மிருகண்டேயர் தன் தந்தையை நோக்கி, “தந்தையே! முந்தைய பாசபந்தத்தினை நீக்க விரும்பிய நான் மீண்டும் புதியதொரு தனையிற்பட்டால் துக்க சாகரத்தில் வாடுவனையல்லாமல் பரமேஸ்வரனின் பாத நிழலை எப்படியுடைய முடியும்? பிரமன் பூமியின் கண் இருக்கும் சகல மாபாதகங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பெண்ணுருவினைப் படைக்கின்றான். பெண்கள் பேசுவது ஒன்று செய்வது ஒன்றாக இருக்கும். இத்தகைய

பேதை மனம் படைத்த பெண்டிரின் மாயவலையில் ஆடவர்கள் தாமாகவே வலுவில் சிக்குவதால்தான் உலகில் பிறப்பும் இறப்பும் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் உலகில் கற்புடைய மங்கையரே இல்லையோ என்று கூட நீங்கள் கேட்கலாம். கொழுநனின் கட்டளைக்கு மீறாத கற்புடைய பெண்கள் இருக்கலாம். அக்கினிப் பொறியானது உலர்ந்த கிணையில் பற்றுமாயின் கனன்று தீயை வீசி தகிக்கப் படாத பச்சைக்கிணைகளையும் பாழ்படுத்தி விடுவதைப் போலவே, கற்புடையவளாகக் கருதி, ஒரு மங்கையினை அணியும் இன்பமும் துக்கத்தில் ஆழ்த்திவிடும். பொன் வளையல்களை அணிந்த அகலிகை, கௌதமரிஷியின் பத்தினிதான் என்றாலும், அவளால் தேவேந்திரனுக்கே தீராதபழி சூழ வில்லையோ? திலோத்தமையிடத்தில் பிரமன், மையல் கொண்டு, அவளைத்தொடர, அவள் எட்டுத் திசைகளிலும் ஓட அதனால் நான்முகன் காமுகனான கதை நாடறியாததா? நாமறியாததா? ஆகையால், இவ்வாழ்க்கை இன்பம் தந்தாலும், சிறைவாழ்க்கை என்பதால், அதில் நான் வீழ்வதற்கு விரும்பவில்லை” என்றார்.

தந்தை தம் மகனின் பிடிவாதத்தை மாற்ற முயன்றார். “மகனே! இத்தனை காலமாகப் பிரமச்சரியத்தினை வழுவின்றி நோற்றனை. இனிமேல் பாணிக்கிரகணம் முதலிய சிறப்பை நடத்தி, தேவாதியருக்கு அவிர்ப்பாகம் ஆராதனைக் கிரமங்களைச் செய்யாமல், இன்னமும் தவத்தினையே மேற்கொள்வது முறையல்ல. ஆகவே, வாழையடிவாழையாக நம் முன்னோர்கள் வகுத்துள்ள வாழ்வு முறைப்படி இல்லறத்தை மேற்கொள். பரமன் பராசத்தியை மணந்ததிலிருந்து, அவரே ஏற்படுத்திய வரம்பு முறையை மீறாதே! நான் போதிப்பதை வெறுக்காதே! சத்தியத்தைத் துறந்து விடாதே! இல்லற தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதனால் கீர்த்தியுண்டு. முனிபுங்கவராகிய வசிஷ்டர் வனப்புமிக்க அருந்ததியை மணந்து, அவளை இமைப்பொழுதும் பிரியாமல் தன்னுடன் இருத்திச் சிறந்த தவத்தினை மேற்கொள்ளவில்லையா? அக்கினி சாட்சியாக மணந்த கன்னி

பரை மருவி, இல்லற நிலையைப்பெற்று இம்மை மறுமைப் பயன் இரண்டையும் பெற்று, ஊனமின்றி வாழ்வாயாக! கற்புடைய மங்கையர், அருந்தவஞ் செய்யும் முனிவர்களை விடச் சிறந்தவர்கள். சகலத்தை வெறுக்கும் முனிவர்கள், உணவை வெறுப்பதில்லை அத்தகைய உணவை, காலா காலத்தில் படைத்தும் உபசரித்தும் இறந்த பிதுர்க்களுக்கு உரிய தில தர்ப்பண பிண்டங்களை வரன் முறையாக நடத்தியும், சிறந்த தர்மங்களை வழுவின்றி நடத்தியும், விருந்தினரை உபசரித்தும் போற்றுவதைவிட மனிதப் பிறவிக்குச் சிறந்தது வேறில்லை. நன்னெறிகளில் பிசகில்லாத வாழ்வை நடத்தும் ஆணும் சுகுணங்களைப் பெற்ற இல்லாளும் அமைவது, தவத்தின் சிறந்த பயன் ஆயிற்றே! ஆகவே, இல்லறத்தை மேற்கொள்ள நல்லதொரு பெண்ணை மணந்துகொள்” என்றார் குச்சகர்.

பிதாவின் வாக்கியத்தை மறுக்காமல், மறவாமல் பரிபாலனஞ் செய்வது மகனின் கடமை என்பதையுணர்ந்த மிருக்கண்டேயர், தந்தையின் கால்களில் விழுந்துவணங்கி, “ஐயனே! கோபிக்க வேண்டாம்! உங்கள் சுட்டைக்கு நான் கீழ்ப்படிகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனையுண்டு. அதாவது கணவனின் பேச்சை மதித்து நடவாத மனைவியுடன் இல்லவாழ்க்கை நடத்துவதைவிட, நரகத்தில் வருந்துவதே உத்தமம். ஆகையால் என்னுரைப்படி, சற்றும் பிசகில்லாத குணதிசயங்களையுடைய மங்கையாக இருப்பின், அவளை நான் அக்கினி சாட்சியாக மணந்துகொள்வேன்!” என்றார்.

உடனே, குச்சகர் தன் மகனை நோக்கி, “மகனே! என் வார்த்தையை நீ ஏற்றதனால், நான் ஈடேறுவதன்றியும் என் வர்க்கத்தினரும் ஈடேறுவர். தவ, விரத, யக்ஞங்கள் ஈடேறும் உன்னைப் பெற்ற தாயும் மகிழ்ச்சியடைவாள். ஐயனே! உனக்கு வேண்டுவதை இன்னுங் கேட்பாயாக. நீ இப்போது குறித்த இலக்கணங்கள் யாவும் அமைந்த, குற்றமற்ற ஒரு கன்னிகையை இந்த உலகம் எங்கிலும்

ஆராய்ந்து கொண்டு வந்து உனக்கு நான் அளிப்பேன். இதனைச் செய்யாமற் போவேனாயின் கலைகள் தேயும் சந்திரனைப்போல, எனது தவமும் மங்கக் கடவது!” என்று குச்சகர் சபதம் செய்தார்.

மிருக்கண்டியர், தந்தையின் பாதங்களை வணங்கி, “மேலும், நான் உங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்வது ஒன்றுண்டு. அதாவது பிதாவை இழந்தவர், பெற்ற தாயைப் பறிகொடுத்தவர் இவர்கள் இருந்தும் இறக்கப்பெற்றவர், தமையன் தம்பியருடன் பிறவாதவர், பெருஞ்சுற்றமில்லாதவர், யோக்கியமான செல்வமற்றவர், நல்ல குடியில் பிறவாதவர், பிணியில் உழலும் தாய்தந்தையருக்குப் பிறந்தவர், கடவுளரின் திருநாமத்தைப் பெறாதவர், அவமிருத்யுவினால் இறந்தவரின் பெயரைக் கொண்டவர், உலகிற் சிறந்த சைவ சமயத்தைச் சேராதவர், ஊமையர், முடவர், கூனர், சதாகாலமும் பிறர்மனை செல்பவர், பிணியாளர், கணிகயரைப் போன்ற மருண்ட பார்வையை யுடையவர், சுந்தரம் மிகுந்த காணையரைப் பலகாலும் நோக்கி, காம விர்பத்தை விரும்பி இருப்பவர், வீதி வாசலில் எப்போதும் நிற்பவர், நோக்குதற்கு வியப்பான கவர்ச்சியான வஸ்திரம் தரிப்போர், பரிமாணத்துக்கு அதிகமான உணவைப் புசிப்பவர், தன்னை மறந்து அதிக நித்திரை செய்பவர், தனக்கு முதியவர், ஏககோத்திரத்தில் உதித்தவர், தனது தகுதிக்கு மேற்பட்டு உயர்ந்தவர், குள்ளமாக இருப்பவர், பருத்த வுடலைப் பெற்றவர், மிகுந்த கருத்த வடிவைப் பெற்றவர், சொர்ணகாந்தியைப் பெற்றவர், பசலை பூத்தவர், தேமல் படர்ந்து வெளுத்தவர், இயல்பான நாணமற்றவர், ஆடவரை எந்தக் காலமும் புணர்வதில் இச்சை கொண்டவர், பலகாலம் நகைப்பவர், மெல்லிய குரலில்லாதவர், பெருத்த குரலுடையவர், தாய் தந்தையர் கட்டளையை மீறி நடப்பவர், வீண் வாதாடுவோர், காரணமின்றிச் சண்டையிடுபவர், கூத்து முதலியவற்றைக் காண்பதற்கு அதிக விருப்பமுடையவர், பெரியோரையும் முனிவரையும்

இகழ்பவர், தன்னுயிரைப்போலப் பிறவுயிர்மேல் இரக்க மற்றவர், தம் இச்சைப்படி செல்பவர், பொறுமைக் குண முடையோர், கற்புத்தன்மையற்றவர், ஆலயத்திலிலுள்ள சிலைகளைக் கல்லென்று இகழ்பவர், பத்துக்கும் மேற்பட்ட வயதையுடையவர், மனதுக்கினிய குணம் இல்லாதவர், அச்சமில்லாதவர், தாய் தந்தையர் ஒருமித்து ஒரு கணவனைத் தேடிக் குலமுறைக்கு ஏற்றவகையில் மணஞ் செய்து தரு வதற்கு முன்னதாகவே தனக்கு இச்சையானவனிடத்தில் அணுகி, அவனைச் சேர்பவர், தனக்கிருக்கும் வடிவமும் வனப்பும் ஒருவருக்கும் இல்லையென்ற வீரூப்படைந்திருப் பவர், அச்சம், நாணம், மடம், பார்ப்பு என்னும் குண மில்லாதவர், மறுவிளங்கும் கண்ணுடையோர், கருடப் பார்வை கொண்டோர், பூனைக்கண் உடையோர், கணப் போதில் பல திக்குகளிலும் சுழலும் கண் பார்வையை யுடையவர், செம்பட்டை கூந்தலுடையவர்' சுருட்டைமுடி யுடையவர், பால நரை விளங்கும் அங்கத் தினர், பூமியில் புரளும் கூந்தலையுடையவர், சிறுத்த கண் விழிகளையுடையவர், நீண்ட மூக்கையுடையவர், உயர்ந்த பற்களையுடையவர், சேர்ந்த புருவங்களையுடையவர், சிறிய காதைப்படைத்தவர், வளைந்த கண்டத்தைக் கொண்டவர், தேமல் படராத அழகிய கொங்கைகள் ஒங்கிய மார்பையுடையவர், சிறுத்த இடையைப் பெற்றவர், தேக இலகூணங்கள் சாத்திரப்படி இராத அல்குலையுடையவர், அதரமும், உள்ளங்கையும், நகமும், காலடிக்குக் கீழ்ப்புறமும் அழகிய சிவப்பை வாய்ந்திராதவர், மயிர் செறிந்த கால்களையுடையவர், அன்னம்போன்ற நடையில்லாதவர், கால்விரல் பூமியில் படாதவர், இவ்வித இலக்கணப் பழுதுகளைப் பெற்ற மங்கையர், மணவினையில் சேரத் தகாதவர் என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. அத்தகைய தன்மையினரை நான் விரும்பமாட்டேன். இவ்விதப் பழுதுகள் ஒன்றேனும் இல்லாத கன்னிகை இருப்பாளாயின், தேவரீர் இஷ்டப் படிக்குக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டு, இல்லறத்தில் ஈடுபடுவேன். ஆகையால் சிரமமாக ஆராய்ந்து கடைச்சிக்க

வேண்டும்'' என்று குச்சகரிடம் கௌசிகர் கூறினார். அதைக்கேட்ட குச்சகர் புன்னகையும் உள்ளப் பூரிப்பும் கொண்டு, இந்தப் பூவுலகில் உள்ள நாடு நகரங்கள் எங்கிலும் தேடி, சாஸ்திர விதிப்படி, நற்குண நற்செயல் களையுடைய சுத்தமான பதிவிரதா சிரோன்மணியைத் தேடிக் கொணர்ந்து, நான் உவக்குத்தருவேன்'' என்று சொல்லி, பொற் பதக்கத்தில் நடுநாயகமாக விளங்க வைப்பதற்கு, நல்லதொரு மணியைத் தேடுபவரைப் போல, ஒப்பற்ற பெண்கொடியைத் தேடிவரத் தந்தை சென்றார். தம்மைப் போன்ற தவசிரேஷ்டரைச் சந்தித்துத் தம் கருத்தை அவர்சுனிடத்தில் செல்லும்போது, சோழ தேசத்தில், அனாமயம் என்ற வனத்தில் உசத்தியர் என்பவரின் மகள் ஒருத்தியே, இத்தகைய இலக்கணங்கள் அனைத்தையும் பெற்றுப் பருவமடைந்திருப்பதாக அறிந்து அங்கு சென்றார்.

அத்தவத்தர் ஆசிரமத்துக்குக் குச்சகர் சென்றபொழுது, அவர் அகமும் முகமும் மலர்ந்து, குச்சகரை எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்று தர்ப்பாசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து விதிப்படி பூஜை செய்து, தமது பத்தினியையும் அருமையாகப் பெற்ற தன் மகளையும் அழைத்துச் சேவிக்கச் செய்து, உபசரித்து, அறுசுவைக் கறிவகைகள், பஞ்சகச்சாய விதங்கள், முக்னிகள், தேன், பசுநெய், திரட்டுப்பால் முதலானவற்றுடன் அமுதம் போன்ற உணவையளித்து, பிறகு ''சுவாமி! தேகம் வருந்த, பாதங்கள் நோக, வெகு தூரம் அடியேனை ஒரு பொருட்டாக மதித்துத் தேடி வந்த காரியம் யாது? தயைசெய்து சொல்ல வேண்டும்!'' என்று வேண்டினார்.

''நீங்கள் அரிய தவஞ் செய்து பெற்றிருக்கும் பெண்ணை என் மகனுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொள்ளக் கருதிப்பேச வந்தேன்'' என்றார் குச்சகர். உசத்தியர் தன் மகளை மிருக கண்யேருக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டார். சிறிது காலம் தமது ஆசிரமத்தில் தங்கியிருக்

கும்படி குச்சகரைக் கேட்டுக் கொண்டார். அதன்படி அவர் அங்கே தங்கியிருக்கும் பொழுது, ஒரு நாள் உசத்தியரின் மனைவியான மங்கலையின் அனுமதியைப் பெற்று, விருத்தை என்ற அவரது மகள் தனது தோழிகளுடன் கலந்து ஓளித்து வருவதற்காக ஆற்றிற்குச் சென்றாள். அவர்கள் ஒரு காட்டாற்றில் குளித்து, பூஞ் சோலைகளில் பூக்களைப் பறித்துச் சூடியும் தொடுத்தும் விளையாடினர். பிறகு தோழிகளுடன் வீடு நோக்கி வரும்பொழுது, மதயாளை ஒன்று வேகமாகத் தனக்கு எதிரே வருவதைக் கண்டாள். தோழிகளும் அவளும் பயந்து தனித் தனியாக ஓடும் போது, பசம்புற்கள் அடர்ந்து மூடிக்கிடந்த ஒரு பாழுங் கிணற்றில் விழுந்து விட்டாள். மத யாளையானது ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்து கொண்டு மலைய நாட்டை நோக்கிப் போயிற்று. தோழிகள் விருத்தையை எங்கும் தேடிக்காணாமல் பயந்து நடு நடுங்கி வியர்த்து, கண்களில் கண்ணீர் பெருக மங்கலையிடத்திற்கு வந்து நடந்த செய்திகளைக் கூறினர். அதைக் கேட்ட அவளது பெற்ற வயிறு எரிந்தது. கன்றைப் பறி கொடுத்த பசுவைப் போல அவள் அழுதாள்; கதரினாள்; புலம்பினாள். தன் கணவரின் காலில் விழுந்து, நடந்த சம்பவத்தைக் கூறினாள். தோழிப் பெண்களை அழைத்து விசாரித்த பொழுது, “நாங்கள் குளித்து விட்டுத் திரும்பும் போது ஒரு மதயாளை எதிர்ப் பட்டது. நாங்கள் ஓடினோம்; ஒளிந்தோம். மதயாளை மறைந்த பிறகு விருத்தையைக் காணவில்லை. கானகமெங்கும் தேடினோம். அவள் கிடைக்கவில்லை” என்று கூறினர்.

அதைக் கேட்ட உசத்தியர் கானக மெங்கும் தேடும் போது, தன் மகள் அணிந்திருந்த பொன்னாபரணங்கள் ஒவ்வொன்றாக ஒரு பாதையில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு, அவள் ஓடிய மார்க்கத்தை யறிந்து, சிறிது தூரத்தில் புதர்கள் மூடியிருக்கும் ஒரு பாழுங் கிணற்றில் தன் மகள் மிதப்பதைக் கண்டார். உடனே அவர் அந்தக் கிணற்றில் குதித்து தன் மகளை வெளியே எடுத்துப் போட்டார். தோழிகளுடன் தாயும் கூவியழுதனர். இவ்வாறு அனைவரும் அழுது புலம்புவதைக் கேட்கச் சகியாமல் குச்சகர், “ஏன் அழுகிறீர்கள்! எப்படியும் நாளைக்குள்ளாக நான் உமது மகளை உயிருடன்

எழுப்பிக் கொடுக்கிறேன். பிறகு வேதவிதிப்படி அவனை என் மகனுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இந்தக் கன்னிகை, காலம் முடிந்து இயற்கையாக இறந்தவள் அல்ல. அதனை நான் எனது போத உணர்வினால் அறிந்தேன். இவ்வுடலை இப்போதே தைலக் கொப்பரையில் சேர்த்துப் பதனப் படுத்துங்கள். நான் தவஞ் செய்து இவள் உயிரை மீட்டுத் தருகிறேன்” என்றார். பிறகு, அவர் யமதர்மனை நோக்கிக் கருந்தவஞ் செய்தார். அப்போது அந்த மதயானை மீண்டும் அங்கு வந்து அட்டகாசஞ் செய்தது. அவரைத் தூக்கித் தன் மத்தகத்தின் மீது வைத்துக் கொண்டு ஓடியது. உடனே அவர் அந்த யானையின் ஊழ்வினையை ஜோதிட முறைப்படி கணிப்பாராயினர்.

“கலிங்க தேசத்தில் குபேரனைப் போல வாழ்ந்த தேவதத்தன் என்ற செட்டியாருக்குத் தருமதத்தன் என்ற மகன் பிறந்தான். அவன் தனது பெயருக்கு ஏற்ற வகையில் தனது இளமைப் பருவத்தில் தர்மங்களைச் செய்து வந்தான். அப்போது ரஸவாதி ஒருவன், அவனைச் சந்தித்துப் பொன் செய்யும் வித்தையை அவனுக்குக் கற்றுத் தருவதாகக் கூறினான். தருமதத்தன் நம்பி நிலபுலன்களை விற்றுப் பொருளைச் சேர்த்து அவையத் தனையும் பொன்னாக்க விழைந்தான்.

ரஸவாதி இரண்டு குகைகள் செய்து ஒன்றில் மண் குகையும் மற்றொன்றில் மண்பூசிய பொன் குகையும் தயாரித்துக் குறியிட்டு, மண் குகையை மாற்றி அதை ஸ்பூடம் போடும்படித் தருமதத்தனிடம் கொடுத்தான். அது பொன்னாவதற்காகத் தான் தவஞ் செய்யப் போவதாகவும் திரும்புவதற்கு முன்று நாட்கள் ஆகும் என்றும் கூறிச் சென்றவன், திரும்பவில்லை. முன்று நாட்கள் வரையில் அன்ன ஆகாரமின்றி, மண் குகையை ஊதிக் கொண்டிருந்தான் தருமதத்தன். ரஸவாதி திரும்பவேயில்லை. புடத்திலிருந்த குகையை உடைத்தான். அவ்வளவும் மண்ணாக இருந்ததையும் தன்னை இரஸவாதி மோசஞ் செய்து விட்டான் என்பதையும் அறிந்த தருமதத்தன், பித்தனாகி இறந்தான்.

தருமத்துக்குரிய நிலத்தை விற்றுப் பணமாக்கி, அந்தப் பணத்தைப் பொன்னாக்க நினைத்த அந்தப்பாவம், அவனைச் சூழ்ந்தது. அவன்தான், மறுபிறவியில், மதயாணையாகியிருப்பதாக, தமது ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்த குச்சகர், உடனே முன்பு தாம் செய்த தவவலிமையில் ஒரு நாள் தவப்பயனைக் கொடுத்து, மதயாணைக்குத் தத்தம் செய்தார். உடனே அந்த மதயாணை உருவம் மாறித் தேவ உருவம் ஆனான். ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு விமானம் வந்து இறங்கியது. அவன் விண்ணுலகம் சென்றான். பிறகு குச்சகர் மீண்டும் தவஞ் செய்யலானார்.

அவரது தவத்துக்கு மெச்சிய யமதர்மன், அவர் முன்பு தோன்றினான். “முப்பகைகளையும் வென்ற முனிபுங்கவரே! உமது தவத்துக்கு மெச்சினோம். என்னால் ஆகவேண்டிய தென்ன?” என்று கேட்டான்.

குச்சகர், “உசத்திய மகாமுனிவரின் மகளை என் மகனுக்கு மணமுடிப்பதாக இருந்தேன். அவள் இறந்து விட்டாள். அவள் உயிரை மீட்டுத்தர வேண்டும்!” என்று வேண்டினார்.

யமதர்மன், விருத்தையின் உயிரைத் திரும்பவும் வழங்கி விட்டுத் தன்னுலகம் சென்றான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தூங்கியெழுந்தவனைப் போல, விருத்தை உயிர் பெற்று எழுந்தான்! அதைக் கண்ட முனிவர் கூட்டங்களும் பெண்களும் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஆனந்தமிகுதியினால் குச்சகரின் மகனுக்கே விருத்தையை மணஞ் செய்து கொடுத்தனர். பிறகு, குச்சகர் தம் மகனும் மருமகளும் இன்பமாக இல்லறம் நடத்துவதைக் கண்டு, தவஞ் செய்யச் சென்று விட்டார். சிறிது காலத்திற்கெல்லாம், கௌசிகருக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு மிருகண்டன் என்ற பெயரைச் சூட்டினார். அவன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து, வாலிபப் பருவத்தையடைந்தான். அவனுக்கு மருத்துவதி என்ற மங்கை நல்லாள் ஒருத்தியைத் தாய் தந்தையர் மணஞ் செய்து வைத்தனர்.

திருமணம் நடந்து பல ஆண்டுகள் ஆகியும் அவர்களுக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை. எனவே, மிருகண்டர் பரமசிவனை நோக்கிப் பெருந்தவஞ் செய்யலானார். அவரது தவத்துக்கு மெச்சிய பரமசிவன், அவர் முன்பு தோன்றினார். மிருகண்டர், அவரை வணங்கி, “தயாநிதியே! மகப் பேறின்று நான் வருந்துகிறேன். அப்பேற்றை எனக்கு அளித்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தார்.

உடனே, பரமன், “முனிவரே! உமக்கு துர்க்குணம் மிகுந்தும் நல்லறிவின்றியும் ஊமையாய், கூன்முடமாய் நூறு வயதுடைய மகன் ஒருவன் வேண்டுமா?” அல்லது ஒப்பற்ற வனப்பிடியுடைய, பிணிகளற்ற தேகத்துடன் நம்மிடம் பக்தி விசுவாசமுடைய பதினாறு வயதுவரை வாழும் பாலகன் வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். மிருகண்டர் இரண்டு கேள்விகளையும் சீர்தூக்கிச் சிந்தித்து “தேவரீரிடத்தில் உண்மையான பக்தி விசுவாசமுடைய குமாரனை, எனக்குப் பிறக்கும்படித் திருவருள் புரிய வேண்டும்!” என்று கூறினார். “நீர் கேட்ட வரத்தையளித்தோம்”, என்று கூறிக் கடவுள் மறைந்தார். சில நாட்களுக்கெல்லாம் மருத்துவதிக்கு மகன் ஒருவன் பிறந்தான். அவனுக்கு மார்க்கண்டேயன் என்று பெற்றோர்கள் பெயர் சூட்டினர். அவனுக்கு, ஐந்து வயதானதும் பூனூல் கல்யாணமும் வித்தியாரம்பமும் செய்வித்தனர். நாளடைவில், அவன் பல கலைகளிலும் சிறந்து விளங்கினான். சிவ பக்தியில் சிறந்து விளங்கினான். பதினைந்து ஆண்டுகள் சடந்தன. பதினாறுவது வயது பிறந்தது. அந்தத் தினத்தில் பெற்றோர்கள் அவனைக் கண்டவுடன் புலம்பியழலானார்கள். அவர்கள் அழுவதற்குக் காரணம் இன்ன தென்று அறியாமல் மார்க்கண்டேயன் திகைத்தான். பெற்றோர்களை வணங்கி, அவர்கள் தன்பொருட்டு அழுவேண்டிய தென்னவென்று கேட்டான். அவர்கள், தம் மகனை நோக்கி, “மகனே! நெடுங்காலம் எங்களுக்குப் புத்திரப்பேறு இல்லாமையினால் தவஞ் செய்து, பரமனருனால் உன்னைப்பெற்றோம். ஆனால் கடவுளின் கட்டளைப்படி பதினாறு வயது

உனக்கு முடியும்போது, நீ இறந்து விடுவாயே என்பதை எண்ணித்தான் நாங்கள் புலம்புகிறோம்.” என்று அழுதனர். உடனே, மார்க்கண்டேயன், தனது பெற்றோரை நோக்கி, “அம்மையே! அப்பா! இதற்காக நீங்கள் வருந்த வேண்டாம். எங்கும் நிறைந்துள்ள சங்கரனுக்கு அர்ச்சனை முதலிய பூசனைகளைச் செய்து, அவரது கடாட்ச வீட்சண்யத்தால் யமதண்டனையைக் கடந்து, அதிசேகிரத்தில் உங்களிடம் வருவேன். அதுவரையிலும் நீங்கள் தைரியமாக இருங்கள்!” என்று கூறினான். பெற்றோர்கள் உச்சிமோந்து, அவனை வழியனுப்பினர். அவன், மணிகர்ணிகை என்ற ஆலயத்துக்குச் சென்று, ஸ்ரீவிசுவநாதரைத் தரிசித்து அந்தத்தலத்திலேயே தங்கி, வேதாகம விதிப்படி பரமசிவனைப் பூஜித்து வந்தான். பதினாறுவது ஆண்டின் கடைசி நாள் நெருங்கியது. யமதர்பாரில், சித்திரபுத்திரன் என்ற கணக்கன், மார்க்கண்டேயனின் சீட்டைக் கிழிக்க முற்பட்டான். யமதூதர்கள் “அனுப்பப்பட்டனர். சிவ பூஜையில் ஆழ்ந்திருந்த மார்க்கண்டேயனை யமதூதர்களால் நெருங்க முடியவில்லை. தூதர்கள் யமலோகத்துக்குத் திரும்பவும் சென்று, தமது தலைவனிடம் முறையிட்டனர். யமன், சித்திரபுத்திரன் என்ற தருமக் கணக்கனை அழைத்து, மார்க்கண்டேயனின் ஆயுட் கணக்கைப் பற்றி விசாரித்தான். அப்போது சித்திரபுத்திரன், “சுவாமி! நெற்றிக் கண்ணர் அவனுக்கு அருளிய ஆயுள்-பதினாறு! அதுவும் நேற்றேடு முடிந்தது. ஆயினும் சிவபூஜை செய்யும் அவன் தவ வலிமை பெற்றவன். பிரம்ம விதியை யாவராயினும் கடக்க முடியாது. இந்தப் பாலகன் செய்த நற்கரும வினைகளினால் இவனுக்கு நரகம் கிடையாது. ஆயுள் முடிந்ததும் இவனுக்கு தேவலோக வாழ்வு தான் நிச்சயிக்கப் பெற்றுள்ளது!” என்று கூறினான். உடனே கோபங் கொண்ட யமதர்மன், காலனையழைத்து “காலா! காசித்தலத்தில் அந்தணச் சிறுவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் ஆவியைச் சூதியில் கவர்ந்து வருவாய்!” என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அவன் சில தூதர்களுடன் காசியை அடைந்தான். விசுவலிங்கபூஜை செய்யும் வித்தகனைக் கண்டான். அவனது பூஜை

யைக் கண்டு, அவன் எதிரில் தோன்றினான். அவனை மார்க் கண்டேயன் கண்டு, “நீ யார்?” என்று கேட்டான். அதற்கு அவன், “உலகங்கள் யாவிலும் உள்ள உடல்கள் தோறும் இருக்கும் உயிர்களைக் காலம் கருதி முடிக்கும் ஆக்ஷயைச் செலுத்தும் யமதர்மராஜனின் அமைச்சன் நான்! என் பெயர் காலன்! பரமசிவம் உமக்கு நிச்சயித்த பதினாறு வயதும் நேற்றோடு கழிந்தது. இனிமேல், நீர் தென் தேசத்துக்கு வரவேண்டும். இது ஈசனின் கட்டளை! அழிக்கும் தொழிலைச் செய்வதனால் என் தலைவரை, எல்லோரும் கொடியவர் என்பார். தருமம் தவராமல் நடக்கும் அவரது தலைநகராகிய சமனாவதிக்கு நீங்கள் வரவேண்டும். என்னுடன் நீங்கள் வருவீராயின், உம்மை எதிர் கொண்டழைத்து உபசரித்து, உமக்குப் போக பூமியாகிய தேவேந்திர பதவியைத் தந்தருள்வார்!” என்றான்.

அதைக் கேட்ட மார்க்கண்டேயன் காலனை நோக்கி, “பரமசிவனை வணங்கி வழிபாடு செய்வோர், இத்திர னுலகை விரும்பார். சிவகதியைத் தவிர பிரம்ம, விஷ்ணு பதவிகளையும் ஏற்க மாட்டேன் நான். ஆகவே நீங்கள் வந்த வழியே செல்லுங்கள்” என்று கூறினான். உடனே காலன் செய்வதொன்றும் அறியாமல், யமனுலகம் சென்று நடந்த வற்றைக் கூறினான். அதைக் கேட்டவுடன் யமனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. தனது வாகனமாகிய எருமைக் கிடாவைக் கொண்டு வரச் செய்தான். அவர்கள் அதனை அவன் முன்பு கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அதன் பிடரியில் மதயானையைப் போல அவன் ஆரோகணித்து குலம், பாசம், தண்டம் முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்தித் தூதர்கள் சூழ்ந்து வரத் தன் நகரத்தைக் கடந்து காசிமாநகரில் சிவனை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த மார்க்கண்டேயன் இருக்கும் இடத்தை யடைந்தான். முத்தலைச் சூலமும், காலபாசமும் வயிர தண்டமும் கொண்டு, மார்க்கண்டேயன் முன்பு யமதர்மன் தோன்றினான். அவன் வந்ததையறிந்தும் தன் பூசனைகளையே

அசுர காண்டம்

கண்ணும் கருத்துமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான் மார்க் கண்டேயன். அதைக் கண்ட யமதர்மனின் கண்களில் கோபக் கனல் பொறிபறக்க மார்க்கண்டேயனை நோக்கி, “கடல் மணலை எண்ணினாலும் எண்ணலாம்; விண்ணகத்து நட்சத் திரங்களை எண்ணினாலும் எண்ணலாம்; என் ஆக்ஞைப்படி இறந்த இந்திரர்களை எண்ணமுடியாது. இராக்கதரும் தேவ ரும் என் ஆக்ஞையை மீற முடியாது. திரிமூர்த்திகளே உனக் குத் துணையாக இருந்தாலும், இன்றைய தினம் உன்னுளியை பதைக்கப் பதைக்கக் கவர்ந்து கொள்ளாமல் நான் திரும் பச் செல்வேனோ? என்னுடன் பயங் கொள்ளாமல் வருவா யானால், உனக்குச் செளக்கியமானதொரு இடத்தைக் காட்டுவோம், நடவும்” என்றான்.

அதைக் கேட்ட மார்க்கண்டேயன், “எமது ஈசரான சிவனடியார்க்கு எந்நாளும் முடிவில்லை. அவர் சிவபதவியை அன்றி உன் பதவியை அணுக மாட்டார்கள். அவன் அடி யார்க்கும் அடியவனாய்ப் பணிவிடை செய்து வரும் என் உயி ருக்குத் தீங்கு செய்ய நினைத்து நீ இங்கு வந்தாய். இதனால் உன் உயிருக்கும் நீ வெகுகாலமாக வீற்றிருக்கும் அரசரி னைக்கும் கேடு காலஞ் சேர்ந்து விடும். ஆகவே, எனது ஈச னின் சந்நிதானத்தில் நிற்கவும் தகுதியற்ற நீ புறம்பிற் செல்வாய்!” என்றான். யமனுக்குக் கோபம் மீறியது. மேகத் தைப் போலக் கர்ஜித்து, வானத்தையளாவிய நீலகிரி யொத்த தேகத்தினையும் கொடிய சூழையும் தாங்கிய யமதர்மன், தன் கரத்திலிருந்த கால பாசத்தைக் கிறு கிறு வென்று சுழற்றி யெறிந்து, அதை மார்க்கண்டேயனின் கழுத்தில் மாட்டிச் சிவலிங்கத்துடன் அவனைச் சேர்த் திழுத்தான். மார்க்கண்டேயன், சற்றும் மனந் தளராமல், மிருத்யுஞ் ஐயோ! மிருத்யுஞ் ஐயோ! என்று பரமனையே போற்றிக் கதறினான். சித்தத்தைத் தன்பால் வைத்தவனைக் காப்பதற்காகக் கண்ணுதற்கடவுள், “பக்தரில் சிறந்தவனே! உனதுன்பம் தீர்க்க வந்தோம்!” என்று அசரீரியுடன் சிவ லிங்கம் பிளக்க அதிலிருந்து தோன்றி, தமது இடது திரு வடியால் யமதர்மனை உதைத்துத் தள்ளினார். பூமியதிர்ந்

தது. சப்த சாகரங்களும் அலைந்தன. யமதூதர்கள் பின்னப் பட்டு இறந்தனர். எருமைக் கிடா உதைத்துக் கொண்டு செத்தது. சிவபெருமான், தமது பக்தியில் ஆழ்திருந்த சிறுவனை நோக்கி, “நீ நம்மைப் போற்றிச் சிறந்த புசனை களைச் செய்ததால், இன்று முதல் என்றும் பதினாறு வயதுடையவனாக அழியாத ஆயுளை உனக்கு அளித்தோம்” என்று வரங் கொடுத்து ரட்சித்து மறைந்தார்.

சிவபெருமான் மறைந்தவுடன், தாயைப் பிரிந்த சேயைப் போல மார்க்கண்டேயன் அழுதான். ஈசனின் திருவுருவை மனத்திலே தியானித்த வண்ணம், ஆலயத்தை வலம் வந்து வணங்கினான். தமது குமாரனுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்று எண்ணியவராய்க் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் வந்த மருத்துவதியும் மிருக்கண்டரும் ஆயுள் முடிந்தும் உயிர் வாழும் தங்கள் மகனைக் கண்டு ஆனந்தித்து அதிசயித்தனர். மார்க்கண்டேயன் சிவபக்தியால் சிரஞ்ஜீவியானான். அழியாத ஆயுளைப் பெற்று, வாழலானான்.

யமன் இறந்ததால், பூமியில் உதித்திருந்த எறும்பு முதல் யானை வரையிலுள்ள எண்பத்து நான்கு லட்சம் ஜீவராசிகளும் பிறப்பதைத் தவிர, இறப்பில்லாமல் பெருகியதால், பூமிக்குச் சுமை மிகுந்தது. பூமியைத் தாங்கும் ஆயிரந்தலை ஆதிசேஷன் வருந்தி விஷ்ணுவிடம் தன் நிலைமையினை முறையிட்டான். அவர் பரமவிடம் முறையிட்டார். எமன் செய்த தீமையைப் பொருத்தருள வேண்டினார். பரம கிருபா நிதியாகிய பரமசிவன், “எமதர்மனே வா!” என்று அழைக்க அவன் நித்திரையிலிருந்து எழுந்ததைப் போல, எழுந்து வந்தான். யமதர்மராஜன் பரமனின் பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். சிவபெருமான் அவனை நோக்கி, “எனது பக்தர்கள் சாதாரண மனிதரல்ல, அவர்கள் போக வாழ்வை மதியாமல் முக்தி வாழ்வை மதிப்பவர்கள். நீ, ‘யான்’ என்ற அகம்பாவத்தால் அழிந்தாய்! நம்மைப் பணிபவரை நீ சந்திக்க நேரிட்டாலும் பத்தியுடன் பணிந்து போற்றக் கடவாய். புண்ணிய பாவங்

களைச் செய்து உழலும் மற்றவரைக் காலம் கருதி செய்கையைத் தெளிந்து, சொர்கத்திலோ அல்லது நரகத்திலோ சேரக்கக் கடவாய். இனி உன்னரசிலிருக்க விரைந்து செல்!” என்று பணித்து அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

யமன், தன்னுலகம் சேர்ந்தான். இவ்வாறு, பரமனருட்பக்தியைப் பெற்ற மார்க்கண்டேயருடைய திவ்வியமான கதையை வாசிப்பவர்களுக்கும் இடத்திற்கும் யமன் செல்லப் பயப்படுவான். “ஆகவே, தவமே சிறந்தது. குச்சகமுனிவர் தமது மருமகளை எழுப்பியதும், மதயானையின் பாவத்தைப் போக்கியதும், மார்க்கண்டேயன் அற்ப ஆயுளை நீக்கி, இறவாத நல்வாழ்வைப் பெற்றதும் தவ வலிமையினால்தான் என்பதை குமாரர்களே! நீங்கள் உணரவேண்டும்” என்று காசியபர், சூரபதுமன் முதலானோருக்கு உபதேசஞ்செய்தார்.

மாயை உபதேசப் படலம்

“ஓ, குமாரர்களே! இன்னமும் தவவிரத மகிமைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்” என்று காசியபர் கூறத் துவங்கியதும் மாயையானவள் நகைத்து, “இதென்ன மோட்சத்தைப் பெற விரும்புவோருக்குக் கூற வேண்டியவற்றையெல்லாம், குழந்தைப் பருவமுடைய நம் மைந்தர்களுக்கு கூறலாமோ? சகல சம்பத்துக்களையும் கீர்த்தியையும் தீர்க்காயுளையும் கல்விச் செல்வங்களையும், மற்ற சிறப்புகளையும் பெற்று, நமது குழந்தைகள் சக்கரவர்த்திகளாக வாழ வேண்டிய வழி வகைகளைக் கூறுங்கள்!” என்றாள். உடனே அவர், “உன் எண்ணம் அதுவானால் நீயே அவற்றை அவர்களுக்குச் சொல்” என்று கூறினாள். அதைக் கேட்ட மாயை, களித்து, தன் பிள்ளைகளின் முகத்தைப் பார்த்து “பிள்ளைகளே! உங்கள் தந்தை கூறியவை யாவும் உண்மைதான். என்றாலும் இந்தப் பருவத்தில் உங்களுக்கு அவை தேவையற்றவை. எனவே, நான் சொல்பவற்றைக் கவனமாகக் கேளுங்கள். உலகத்தில் பெறுவதற்கரிய செல்வங்கள்

இரண்டு. அவைகளிற் பொருட் செல்வம் ஒன்று; மற்றொன்று கல்விச் செல்வம். பொருட் செல்வம் இல்லை யென்றால் கல்விச் செல்வம் படைத்தவர்களும் இகழப் படுவார்கள். கல்வியானதுபுத்தி விசாலத்தினையும் சாதுசங்கங்களால் மதிக்கப்பெறும் மகிமையினையும் முடிவில் ஞான பதத்தையுமே அளிக்க வல்லது. பொருளோ, போக போக்கிய அனுபவங்களையும் பலரும் புகழத்தக்க கீர்த்தியினையும் அரிய தர்ம விரதங்களையும் கெம்பிரத்தையும் இம்மை மறுமைச் சம்பத்தையும், மற்ற மேம்பாடுகளையும் பெறச் செய்வதால் அதை விடச் சிறந்த செல்வம் இந்த உலகத்தில் வேறு எதுவும் இல்லை. இத்தகைய செல்வத்தை ஒருவன் துணரிவின் மூலமும் திரத்தினாலும்தான் பெறமுடியும். எமதிடத்தில் நேற்றைய இரவில் நீங்கள் உதித்ததால்தான் இராட்சத அப்சத்தைப் பெற்றீர்கள். தேவர்கள் உங்களுக்கு ஜென்ம வைரிகள். அவர்கள் தங்கள் முயற்சியினால் மேன்மையடைந்து மேலுலகச் செல்வ வாழ்வில் வாழ்கின்றனர். நீங்கள் அதற்குத் த செல்வத்தை முதன்மையாகச் சம்பாதிக்க வேண்டும். அதற்கு நான் சில மார்க்கங்களைச் சொல்லுகிறேன் மூவரும் கேளுங்கள்!

இத்திசைக்கு ஆலையத்தீவு என்று பெயர். இதற்கு வடக்குப் பிரதேசம் சிறந்ததாகும். அந்தப் பூமி தானவர், தவஞ் செய்யச் சிறந்ததாகும். நீங்கள் மூவரும் உங்கள் சேனைகளுடன் அங்கு சென்று, யாகசாலை ஒன்றை ஏற்படுத்தி ஓம குண்டம் முதலியவற்றை நிர்மாணித்து சமித்திகளை யடுக்கித் தீ மூட்டி யாக திரவியங்களையும் இரத்த மாமிசங்களையும் சொரிந்து மந்திரங்களைச் செபித்து, வீரமாயாகத்தைத் தொடங்குங்கள். சித்தத்தைச்சிவன் பாலிருத்தி, பல காலம் அந்த மகா யாகத்தைச் செய்து முடியுங்கள். அப்படிச் செய்தால், பரமன் உங்களிடத்தில் இரக்கங்காட்டி காட்சி தந்து, நீங்கள் வேண்டியவைகளை யெல்லாம் உங்களுக்கு வழங்கி, நீங்கள் வாழ்வதற்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வார். அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களை நானும் தேடித் தருகிறேன். கால தாமதஞ் செய்யாமல் நீங்கள் மூவருமே செல்லுங்கள்” என்றார்.

பிறகு. அதற்கு உறிய மந்திரங்களையும் போதித்தாள். ஓர பதுமனும் சிங்கமுசனும் தாருகனும் தவஞ் செய்யுமிடத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

மாயை நீங்கு படலம்

“ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! மற்றைய சரித்திரங்களையும் நீங்கள் கவனமாகக் கேளுங்கள்” என்று ரூத புராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

பிள்ளைகள் போனபிறகு, வனப்பும் வடிவமுமுடைய மாயையானவள், தன் னிடம் மோகத்தில் ஆழ்ந்த காசியபரை நோக்கி, “தேவரீர், மனம் வருந்தாமல் தவஞ் செய்யுங்கள்! நான் என் குமாரர்களுக்கு உதவியாகப் போய் வருகிறேன்” என்றாள். ஆசை, பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ள, அந்த முனிவர் அவளைப் பின்தொடர்ந்தார். “பெண்ணரசியே! அன்னியனைப்போல, இரக்கமில்லாம என்னைவிட்டு நீ போகலாமோ?” என்று கெஞ்சினார். அதற்கு அவள், அவரை நோக்கி, “நான் இவ்விடத்துக்கு வந்தது, உம்முடன் சேர்ந்து இல்லறம் நடத்துவதற்கு அல்ல. வலிமையான பிள்ளைகளை உம்முலம் பெறுவதற்கே யாகும். இதற்காக நீங்கள் விசனப்பட வேண்டாம். நான் ‘மாயை’ என்பதையாவது நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளும்,” என்று கூறிவிட்டு, சஞ்சல சித்தனான அரசனை விட்டுச் செல்லும் செல்வத்தைப்போல, மாயை போய் விட்டாள். அவளைப் பிரிந்த காசியபர் வருந்தி ஏக்கங் கொண்டார். மண்டபங்கள், சோலைகள் யாவுமே மறைந்தன. அந்தச் சமயத்தில், பிரம்மதேவன் அன்ன வாகனத்தில் ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்ட காசிப முனிவர், அவரை வணங்கி வாழ்த்தினார். நடந்தவற்றை அவரிடம் கூறி அவர் முன்பு தன் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு நின்றார்.

உடனே, பிரம்மா தன் குமாரன் வேதங்களை யெல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்த முனிவனாக இருந்துங்கூட, ஒரு பெண்ணின் மீது மோகமயக்கங் கொண்டதையும், அந்தப் பெண் தேவர்களை வாட்டுவதற்காகவே வந்த வஞ்சக நெஞ்சங் கொண்ட மாயை என்பதையும் அறிவித்து, “இனிமேலாவது தவஞ் செய்து உய்யவேண்டும்” என்று காசிப் முனிவருக்கு அறிவுரை வழங்கினார்.

இது நிற்க, காசியப்பரைப் பிரிந்த மாயையானவள், அசுர குருவாகிய சுக்கிரனைக் கண்டு வணங்கி, நடந்த செய்திகளைக் கூறினாள். அவள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய மார்க்கங்களை சுக்கிரனும் அவளுக்குக் கூறினார். மாயை வனத்துக்குச் சென்று, தன் பிள்ளைகள் அகோரமாகத் தீ வளர்த்துச் செய்யும் யாகத்துக்கு வேண்டிய உபகரணங்களைத் தேடித்தரும் வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு போக, சிவபெருமானை வேண்டினாள்,

கேட்டீர்களா, சவுனகாதி முனிவர்களே! இதுவரை காசியபர், மாயையைக் காதலித்து, ரூரபதுமன் முதலிய பிள்ளைகளைப் பெற்றதையும், அவர்களுக்கு தந்தையான காசியபரும், தாயான மாயையும் உபதேசம் செய்தவற்றையும் கூறினோம். இனிமேல் அந்தக் குமாரர்கள், தவ விரத யாகங்களைச் செய்து, சிவபெருமானிடம் பெற்ற வரங்களைக் கூறுவோம். கவனமாகக் கேட்பீர்களாக:

அசுரர் யாகப் படலம்

மாயையாகிய தாயின் கட்டளைப்படிக்கு, ரூரபதுமன் வடதிசை நோக்கிச் சென்றான். சிங்கமுகாசுரன் முன்னணியில் செல்லத் தன்னுடைய சேனை வெள்ளத்துடன் சென்றான். இத்தகைய ஏராளமான சேனை வெள்ளம் சென்றபொழுது, பூமிதேவி வருந்தினாள். அஷ்டமா நாகங்களும் ஆதிசேஷனும் அந்தச் சுவையைத் தாங்கமாட்டாமல்

நெளிந்து விஷத்தைக் கக்கின. ஆதிசூர்மம் முதுகு நெளிந்து வாடியது. சப்த சாகரங்களும் கலங்கின. திருமகளைவிட அழகு வாய்ந்த மாயையின் தேகத்தில் உதித்த அவுண வெள்ளங்கள், பதினாயிரம் யோசனைதூரம் நெருங்கிச் சென்றதைக் கண்டு, இந்திரன் மிகவும் பயந்தான். காற்றின் ஆற்றல் அடங்கியது. அக்கினியின் வெப்பம் மாறியது. இவ்வித உற்பாதகங்களை விடைவித்து நடக்கும் சேனைகளையும், மூவர்களையும், அசுர குருவான சுக்கிராச்சாரி சந்தித்தார். குரன், சுக்கிராச்சாரியை வணங்கினான்.

உடனே, அவர் அவனை நோக்கி, “குரனே! நீ போய்த் தவஞ் செய்யும்போது, தேவர்கள் உனக்கு இடையூறுகளைச் செய்வார்கள். ஆகவே, அவர்கள் உங்களை நெருங்காமல் இருப்பதற்குச் சிறந்ததொரு உபாயத்தைச் சொல்வோம்” என்று கூற்றுவனை உதைத்த ஐயனின் திருமந்திரமான பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அந்த மந்திரத்தை மனம், வாக்கு ஒருமிக்கக் கொலை, களவு, கள், காமமாகிய குற்றங்களை நீக்கி இடைவிடாமல் ஜெபிக்க, பரமன் கடாட்சித்து உங்களுக்கு வேண்டும் வரங்களைத் தருவார்” என்று கூறி, விடைபெற்றுச் சென்றார்.

பிறகு, குரபதுமன் தன் படைசனூடன் வட திசையில் ஒரு வனத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து வேள்வியை முடிக்கத் தகுதி வாய்ந்த பதினாயிரம் யோசனை பரப்பளவுள்ள மதிலை எழுப்ப நினைத்து, வலிமைபெற்ற ராட்சஸ வீரர்களை அழைத்தான். பெரிய மதிள் ஒன்றை எழுப்பி, அணியணியாகச் சேனை வீரர்களைக் காவலுக்கு நிறுத்தினான். பிறகு, வேதாகம விதிப்படி பரமசிவத்துக்குப் பரீதியாக வேள்வியை நடத்த, நடுப்பிரதேசத்தில் ஆயிரயோசனை பரப்பும் ஆழமும் உள்ள ஓமகுண்டத்தையும் அதைச் சுற்றிலும் வேதிகைகளையும் செய்வித்தான். ஆயிரம் யோசனை ஆழமாக நிலத்தைப் பெயர்த்த தெறியும்போது, பாதலத்திலுள்ள ஆதிசேஷனும் ஒடுங்கினான். இப்படிக்கு நடுநாயகமாகிய ஓமகுண்டம் அமைத்த பிறகு, அதைச் சூழ

நூற்றியெட்டுக் குண்டங்களை அமைத்து, அவற்றுக்குரிய வேதிகைகளையும் அமைத்து முடித்தான். பிறகு வேள்வியைத் தொடங்க, சூரபதுமன் முயன்றான். ஓமத்திரவியங்கள் வேண்டுமே என்று அவன் யோசிக்கும் முன்பே, மாயை அதனை யறிந்து யாளி, சிங்கம், புலி, யானை, குதிரை, வெள்ளாடு முதலிய மிருகங்களின் இறைச்சியை அவிக்கு உதவுவதற்காக மலையாளில் ஒரு பக்கமாகக் குவித்தான். மற்றொரு பக்கத்தில் அவற்றின் உதரத்தைச் சமுத்திரத்தைப்போல நிரப்பினான். இன்னொரு பக்கம் நெய்யைக் கடலைப்போலச் சேர்த்தான். வேறொரு பக்கம் வேம்பு முதலிய எண்ணெய் வகைகளைச் சேர்த்தான். பால், தயிர், நெய், தேன் முதலியவற்றையும் சேர்த்தான். வேள்விக் குரிய பசுக்களை ஒருபுறம் அணிவகுத்து நிறுத்தி வைத்தான். இவையனைத்தும் முடிந்தபிறகு புதல்வருக்குரிய பேற்றினைத் தரவல்ல வேள்விக் குண்டத்தின் மையத்தில் மிகவும் கூர்மையுள்ள வைரக் கம்பம் ஒன்றை நாட்டினான். செந்நெல், சிவப்பு அட்சதை, புனுகு, ஜவ்வாது, தருப்பை முதலியவற்றையும் எட்டி, வேம்பு போன்ற விருட்சங்களையும் முறித்து, சமித்துக்களை மலைகளைப் போலக் குவித்தான்.

சூரபதுமன், காவல் தேவதைகளைப் பூசித்துவிட்டு, பலிதானம் செய்துவிட்டு, தலைமை வேள்விக் குண்டத்தினைச் சூழவிருக்கும் ஆயிரத்தெண்வகைக் குண்டங்களிலும் விஷசமித்துக்களை மந்திரவிதிப்படி இட்டு, மூன்றக்கினிகளைச் சேரமூட்டி, தம்பியர் சூழ்ந்துவர, அவற்றைப் பூசித்து, மாமிச வகைகளையும் உதிர வெள்ளங்களையும் இறைக்குந்தோறும் பரமசிவத்தின் திருமந்திரங்களை இடைவிடாமல் ஐபித்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, இத்தகைய மகாயாகத்தை நடத்த வல்லவர் யார் என்று ஆலோசித்துத் தாருகளைப் பாதுகாக்கச் செய்து, அதற்கு அவனைத் தலைவனாக்கிவிட்டு, அதன் உட்புறத்தில் விளங்கிய நூற்றியெட்டுக் குண்டங்களையும் சேர்த்து, சிங்கமுகாசுரனிடத்தில் ஒப்படைத்து, நடுவில் இருந்த பிரதான ஓமகுண்டத்தைச் சேர்ந்து, மந்திர விதிப்படி அர்ச்சனை செய்து, பரமேஸ்

வரனை மனத்தில் தியானித்து, விஷத்தைக் கக்கும் கொடிய சமித்துக்களைக் குன்றுகளைப்போல அடுக்கித் தீக் கடைந்து தீ முட்டினான். மந்திரங்களை ஒதி, ஆவாகனஞ் செய்து, நெய்யைக் குடங் குடமாகக் கவிழ்த்து மலைகளைப்போலக் குவித்து வைத்திருந்த மாமிச வகைகளை தீயிற்போட்டு, பலவகைச் சோற்றை இறைத்து, வேப்பெண்ணெய், நெய் முதலியவற்றை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சொரிந்தான். பால், நெய், தயிர்க்குடங்களையும் கவிழ்த்து. ஒவ்வொரு மந்திர முடிவிலும் தேன் மதுக்குடங்களைச் சொரிந்து, நவதானியங்களை இறைத்தான். பலவகைக் கறிகளுடன் சோறுகளைக் கொட்டி, சூரபதுமன் வேதவிதிப்படி மந்திரங்களைச் செபித்து, ஒங்கி எரியும் வேள்வித்தீயில் வீரமாமகத்தை நடத்தினான். யாக குண்டத்திலிருந்து பெருகிய முத்தழலும், சடசட வென்ற ஒலியுடன் ஆகாயம் முழுவதும் பரவி, எட்டுத் திசைகளையும் புகையால் முடியது. இந்திரனின் அமராவதிப் பட்டினத்தைக் கரிபாக்கியது. திசைக் காவலர்களின் பாதங்களை வருத்தியது.

இவ்விதமாகத் தேக வாஞ்சையே இல்லாமல் சூரபதுமன், வெய்யில், மழை, குளிர், பசி, வெப்பம் முதலிய வற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், பதினாயிரம் ஆண்டுகள் வரையில் அந்த யாகத்தைச் செய்துங்கூடச் சிவபெருமான் அவனுக்குக் காட்சி தரவில்லை. உடனே, தான் செய்யும் வேள்வியை, அற்ப வேள்வியாக எண்ணிச் சிவபெருமான் வரவில்லையோ என்று சந்தேகித்து, தன் தம்பியரைக் கூவியழைத்தான். தான் நடத்திக் கொண்டிருந்த யாகத்தை அவர்களை முடிக்கச் சொல்லிக் கட்டினையிட்டு, தேவர்கள் மருண்டு ஓட விண்ணிலே பாய்ந்தான். ஓம குண்டத்துக்கு நேராக விண்ணில் நின்று தன் உடைவாளை யெடுத்து, தனது சரீர உறுப்புகளை ஒவ்வொன்றாக அரிந்து, மண்டியெரியும் யாகத் தீயில் அனியாகப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான் மழை பொழிவதைப் போலப் பெருகும் இரத்தத்தை

நெய்க்குப் பதிலாகச் சொரிந்து வீரமகா வேள்வியைச் செய்து வரும் பொழுது, தன் உடலின் உறுப்புகளைக் கழிக்கக் கழிக்க, அந்த உறுப்புகள் டீசேர்ந்து பொருந்துவதைக் கண்டான்.

உடனே, உலகம் நடுங்கக் கொக்கரித்து, “இந்தச் செய்கை நமது இறைவனால் ஏற்படுவதுதான்” என்று நிச்சயித்து, அந்தரத்தில் இருந்தபடியே ஆயிரம் ஆண்டுகள், தன் மாமிச யாகத்தைச் செய்தான். அப்பொழுதும் பரமசிவன் காட்சிதந்து கட்டாட்சிக்க வில்லை. சூரனின் மனம் வாடியது. தனது வேள்விக்கு மனமிரங்கிப் பரமசிவன் வராததால் தன் உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ள அவன் முடிவு செய்தான். கொழுந்து விட்டொரியும் அக்கிவிச் சுவாலைகள் வீசும் யாக குண்டத்தின் மத்தியில் சிவப்பாகக் காய்ந்து மந்திர வலிமைபினால் அழிவற்றுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் கூரிய வஜ்ரகம்பத்தின் மீது குதித்தான். அந்த உண்சியானது தடாரித்து கபாலத்துக்கு மேலும் உருவி வேள்விக் குண்டத்தின் அடியில் விழுந்தது. சூரபதுமனின் தேகம் முழுவதும் துகள் படப் பதைபதைத்து அவன் மாண்டனன்.

அதைக் கண்டு, அந்த வீரமாமகத்திற்குத் தலைவனாக இருந்த சிங்கமுகாசுரனின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. சகோதர வாஞ்சையினால் அவன் பூமியிலே விழுந்து, புரண்டு புரண்டு அழுதான்; எழுந்தான், புலம்பி நின்றான்.

அதைக் கண்டு, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் ஆனந்தப் படுவதைக் காணக் காணச் சிங்கமுகாசுரனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. உடனே அவனும் தன் சகோதரனைப் போலத் தன்னுரையும் உடலையும் யாகத்திக்குப் பலியிடுவதற்குத் துணிந்து விட்டான்.

அவன், பிரதான ஓம குண்டத்தின் அருகே சென்று, தனது ஆயிரம் சிரங்களையும் ஒவ்வொன்றாக யாகத் தீயில் வெட்டிப் போட்டான். இரத்தத்தை

இறைத்தான். தவ வலிமையால் சிரங்கள் அறுத் தெறிய அறுத் தெறிய முனைத்தன. அவற்றைப் பறித்துப் பறித்து யாகத்தியில் இட்டான். அதைக் கண்ட ராட்சத சேனை வீரர்கள் தன் தமயனைப் போலவே, சிங்கமுகனும் செய்வதைக் கண்டு தாமும் தமது நல்லுடல்களைத் துண்டித்து, யாகத் தியில் இட்டனர். சிங்கமுகாசுரனின் கரங்கள் ஓய்ந்தன. அவனும் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ள. தீப் பாய முனைந்தான். அதை அறிந்த பரமசிவன் அவனுக்கு இரங்கி, பின்வருமாறு திருவருள் செய்யலானார்.

கேட்டீர்களா செளனகாதி முனிவர்களே! இதுவரையில் சூரனாதியர் செய்த வேள்வி விவரங்களைக் கூறினேன். இனி சிவபெருமன் வரமளித்த வரலாறுகளைக் கூறுகிறேன் என்று சூதபுராணிகர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வரம் பெறு படலம்

சூரபதுமனும், அவனது உடன் பிறந்தவர்களும் செய்யும் யாகத்திற்கு மன மிரங்கிய முக்கண்ணராகிய சிவ பெருமான், திருக்கயிலையை விட்டுப் புறப்பட்டார். ஒரு கையில் கோல் ஒன்றை ஏந்தி, கிழவர் ஒருவரின் உருவத்தைக்கொண்டு தள்ளாடித் தள்ளாடி அந்த வேள்விச் சாலைக்கு வந்தார். சிங்கமுகாசுரன் எதிரில் தோன்றி, “நீங்கள் எல்லோரும் ஏன் வருந்துகிறீர்கள்? உங்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பமென்ன?” என்று விசாரித்தார்.

சிங்கமுகாசுரன் நடந்தவற்றை யெல்லாம் ஒன்று விடாமல் கூறி “என் தமையன் செய்த வேள்விக்கு அந்தப் பரமசிவன் சற்றேனும் மனமிரங்கவில்லை. தன் உடலையே சிதைத்து முயன்றும் பயனில்லாமற் போனதால், அவன் தன்னுயிரை விட்டு விட்டான். அது போலவே நாங்களும் எங்கள் உயிர்களையும் இழந்து விட முடிவு செய்தோம்!” என்று கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கிழவரின் கோலம் கொண்ட சிவபெருமான், “சிங்கமுகனே! உன் தமையனைப்போல நீயும் மற்றவர்களும் இறக்க வேண்டாம். உனது தமையனை நான் மீட்டுத் தருகிறேன்” என்று தனது ஜடையை அவிழ்த்து விட்டார். உடனே வானத்திலிருந்து குபுகுபு வென்று ஆகாயக் கக்கையானது பிரதான ஓம குண்டத்தில் பாய்ந்து வேள் வித்தியை அணைத்தது. பாற்கடலில் உதித்த ஆலகால விஷத்தைப் போல. சூரபதுமன் கொக்கரித்து வெளியே வந்தான். அதைக் கண்டு சிங்கமுகனும் தாருகனும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கினர். இவற்றை யெல்லாம் அறிந்த தேவர்கள் ஓடி ஒளிந்தனர்.

தம்பியர்கள் இருவரின் நடுவிலே சூரபதுமன் நின்ற பரமனைப் பல்லாண்டு பாடித் தோத்தரித்தான். சிவபெருமான் தமது கிழவர் உருவத்தை மாற்றி, ரிஷபாருடாக, பார்வதி சமேதராக அவனுக்குக் காட்சியளித்தார். அதைக் கண்டவுடன் சகோதரர் மூவரும் அவரையும் தேவியையும் வணங்கிப் போற்றினர்.

சூரபதுமனை நோக்கிச் சிவபெருமான், “ஓ தானேஸ்வரனே! அளவற்ற காலமாக மனவுறுதியுடன் இதுவரையாராலும் செய்ய முடியாத வீரமா வேள்வியை நிறைவேற்றி மிகவும் வாட்டமுற்றாய்! நாமும் மகிழ்ந்தோம். இனி உனக்கு வேண்டியதை நாமே தருவோம்!” என்றார்.

உடனே, சூரபதுமன் சிவபெருமானை நோக்கி, “அடியவருக்கு எளியவனே! தேவரீருடைய தரிசனம் கிடைத்ததே நான் பெற்ற பேராகும். விசாலமான பூமிகளையுடைய சகல புவனங்களுக்கும் சக்கரேஸ்வரனாக ஆட்சி செலுத்தவும், அவற்றைக் காத்து, ரட்சிக்கவல்ல ஆக்ஞாசக்கரமும், நினைப்பதற்கு முன்பு, அவற்றைச் சுற்றிப் பார்த்து வருவதற்குமான வேகமான வாகனங்களும், எக்காலமும் அழிவேயில்லாத வஜ்ஜிர தேகமும் எனக்குத் தந்தருள வேண்டுகிறேன். அத்தோடு திருமாலே என்னை

எதிர்க்க வந்தாலும் பின்னடையாமல் அவர்களை வாட்டி யோட்டும் பெரு வலிமையும் எல்லா தேவாஸ்திரங்களாலும் நாசமில்லாமல் எப்போதும் சிரஞ்ஜீவியாக இருக்கும் நல் வாழ்வையும் எனக்குத் தந்து கட்டாட்சிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

உடனே, சிவபெருமான், “இந்தப் பூமண்டலத்தி னுள்ளே ஆயிரங் கோடி அண்டங்கள் உண்டு. அவற்றில், ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனாய், நூற்றியெட்டு யுகங்கள் வரையில் நீ ஆட்சி செலுத்தக் கடவாய். மேற்கூறிய அண்டங்கள் முற்றிலும் உன் நினைவின் படிக்குச் செல்லும் வேகமும் வலிமையும் கொண்ட இந்திரஜாலம் என்ற தேரும், அந்த அண்டங்களைக் காக்கச் சுதரிசனம் என்ற சக்கரத்தைவிட வலிமை பெற்ற ஆக்ஞா சக்கரமும், தீட்சண்யமான கோபமும் வலிமையும் வீரமும் பெற்ற தொரு சிங்க வாகனமும், தேவர்களுக்கெல்லாம் அன்றுமுதல் தலைமை பெற்று வாழும் மேலானவர்களையும் வெற்றி கொள்ளத் தக்க பராக்கிரமும் பாசுபதாஸ்திரம் முதலான தேவப்படைகளாலும் எக்காலத்திலும் சலனமில்லாத வஜ்ர காயத்ரையும்” வழங்கிவிட்டு, அரனார் பேருருக்கொண்டு விளங்கினார். தானவர் மூவரும் சேனைவெள்ளங்களும் அவரை வழிபட்டுப் போற்றினர்.

அப்போது சிவபெருமான், சூரபதுமனின் சகோதரர்களை நோக்கி, “சூரனின் புயங்களைப் போல, வீரத்தைப் பெற்றுத் தேவாதியர்களைப் போர்க்களத்தில் புறமுதுகு கண்டு கீர்த்தியுடன் நீங்கள் வாழ்வீர்களாக! நமது சக்திகளில் ஒன்றினாலன்றி மற்றெவராலும் நீங்கள் வெல்லப்பட மாட்டீர்கள்” என்று வாழ்த்தி, வரம் தந்து, திருக்கயிலைக்கு ஏகினார்.

சுக்கிரன் உபதேசப் படலம்

சூரபதுமன், பரமனருளால் வரம் பெற்றதை அறிந்ததும், கோட்டையைப் போல வளைந்தும் நெருங்கியும் இருந்த அவுண சேனை வீரர்கள் முன்னிலும் அதிகமாக ஆர்ப்பரிக்கலானார்கள். சூரபதுமன், அவர்களை மேலும்

உற்சாகப்படுத்தி, அவர்களில் பலரைச் சேனைத்தலைவர்களாக்கி, யாகவெல்லையைக் கடந்து, தனது தந்தையான காதியபர் தவஞ் செய்யும் இடத்துக்குச் சென்று, அவரை வணங்கிப் போற்றினான். அப்போது காதியபர் அவர்களை அசுரர்களின் குலகுருவான சுக்கிராசாரியிடத்தில் செல்லும் படி ஆக்ஞாபித்தார். குரபதுமன், தனது சேனைகளுடன் சுக்கிரபகவானைச் சந்திக்கச் சென்றான்.

அவரைக் கண்டு, அவரது பாதகமலங்களை தன் சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து பூஜித்து வணங்கினான். அப்போது, சுக்கிரபகவான் குரபதுமனை நோக்கி, “மின்னலைப் போன்ற வேலைத் தாங்கியுள்ள குரனே! அளவுபடாத செல்வவளங்களும், பிரம்மமனும் விஷ்ணுவும் ஆட்சி செய்யாத அரசரிமையும், செங்கோலும் உன்னிடம் அமைந்துள்ளன. இனி பிரம்மா, விஷ்ணு முதலியோருக்கு நீ வணக்கம் செய்யவேண்டியதில்லை. தேவர்கள், உங்கள் குலத்துக்கே பரமவரிகள். ஆகவே, அவர்களது ஸ்தலங்களைக் கொள்ளைகொண்டு, வாட்டியலைக்க விரைவில் துணிவு கொள். இந்திரன் உனக்கு முதாதையான பல அசுரர்களைக் கொன்றவன். அவனைக் கைது செய்து, விலங்கு பூட்டி, அரிய சிறையில் அடைத்து வை. கள், காமம், களவு, வஞ்சகம் முதலியவற்றை முக்கியமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதால் உனக்கு எந்தவிதத் தீங்கும் விளையாது. இன்றைய தினமே உன்னுடைய சேனைகளுடனும் சகோதரர்களுடனும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் படையெடுத்துச் சென்று, உன் அரசரிமைகளை ஸ்தாபிதம் செய்து, அரக்கர்களை ஆங்காங்கே காவலுக்கு வைத்துவிடு. திக் விஜயம் செய்து வெற்றிகொண்டு திரும்பி, பூமியில் சிறந்த தொரு இடத்தில் பெரியதொரு நகரத்தை நிர்மாணித்து, சகலரும் தொழுகின்ற விதத்தில், உனது ஆட்சியை நிலைநாட்டி, வாழக்கடவாய்!” என்று மனப்பூர்வமாக அவனை வாழ்த்தி, அஞ்ஞான அறிவுரைகள் வழங்கினார். பிறகு அவர் அண்டப் பிரமாணங்களைப்பற்றிக் கூறலானார்.

அண்ட கோசப் படலம்

தனது ஆசிரியரான சுக்கிரபகவான், முக்தி விலக்காகிய அஞ்ஞான மார்க்கங்களை விளக்கியவுடன், சூரபதுமன் அவரை நோக்கி, “ஐயனே! அரணர் கூறிய ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களைப்பற்றியும் அவற்றின் அடுக்கு நிலைகளைப்பற்றியும் அடியேனுக்குப் போதிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

அதற்குச் சுக்கிரபகவான், சூரபதுமனை நோக்கி, “ஓ தானேஸ்வரா! மூலப் பிரகிருதியினிடத்திலிருந்து புத்தித் தத்துவம் தோன்றும். அதன்கண் அகந்தை உண்டாகும். அதில் ஐம்புலன்களும் உதித்து, தூய்மையான ஆகாயம் முதல் பாதாளம் வரையில் பரவி விளங்கும் புவியில், ஆயிரங்கோடி அண்டங்களுண்டு. அவை, ஒன்றினுக்கு ஒன்று சகலவிதங்களிலும் சமமாகவே இருக்கும். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் உண்டையே ஆள்பவனாக்கி விட்டார்—அண்டவன்! அவற்றில் ஒன்றின் பிரமாணத்தை நீ மனதில் நிச்சயிக்கும் அளவுக்குக் கூறுகிறேன், கேள்.”

சூரிய கிரகணத்தில் தோன்றும் பரமானுக்களில் இருபத்து நாலு கொண்டது ஒரு மயிர் நுனியாகும். மயிர் நுனி எட்டுக் கொண்டது ஈர். அது நான்கு கொண்டது பேன். பேன் எட்டுக் கொண்டது இயவை. இது மூன்று கொண்டது அங்குலம். அது இருபத்து நான்கு கொண்டது முழம். அது நான்கு கொண்டது ஒரு சனு. அது இரண்டு கொண்டது தண்டம். அஃது இரண்டாயிரம் கொண்டது ஒரு குரோசம். அது நான்கு சேர்ந்தால் ஒரு யோசனை. அது நூறு கோடி கொண்ட பரப்பும் அத் தொகையுயர்ச்சியும் பெற்றது ஓரண்டமாகும். இவ்வாறே மற்ற அண்டங்களும் தொகைப் பட்டிருக்கும்.

ஐம்புத்தீவு முதல் அண்டச்சுவர் வரையில் பூமி விளங்கும். இந்தப் புவிக்குமேல், கணங்கள் வாசஞ்செய்யும்

மூலகம். அதற்குமேல் சூரியலோகம். அதற்குமேல் வாயு
 சஞ்சரிக்கும் மூலகம். அதற்குமேல் சப்த மேகங்களும்
 வாசஞ்செய்யும் மேக மண்டலம். அதற்குமேல் கிம்புருடர்
 கருடர், சித்தர், வித்தியாதரர் வாசஞ் செய்யும் பதவி
 களுண்டு. அதற்குமேல் தேவகங்கை பரவியிருக்கும்.
 அதற்கும் அப்பால் சூரிய மண்டலம். அது பூமிக்கு லட்சம்
 யோசனை தூரம் இருக்கும். அங்கு முப்பத்து முக்கோடி
 தேவர்கள் சூரியனுடன் கலந்திருப்பார்கள். அதற்குமேல்
 சந்திரன் இரண்டு லட்சம் யோசனை தூரம். அதற்குமேல்
 நட்சத்திர மண்டலம் லட்சம் யோசனை. அதற்குமேல் பூத
 மண்டலம் இரண்டு லட்சம் யோசனை. அதற்குமேல் குரு
 மண்டலம் இரண்டு லட்சம் யோசனை. அதற்குமேல் சுக்கிர
 மண்டலம் இரண்டு லட்சம் யோசனை. அதற்குமேல் சப்த
 ரிஷி மண்டலம்- சந்திர உலகத்தார் இருக்கின்ற தேசம் ஏழு
 வகையாகத் தோன்றும். சகலருங் கூடியிருக்கும் இந்தப்
 புவிக்குமேல் சுவர்க்கலோகம் எண்பத்தைந்து லட்சம்
 யோசனை. அவ்விடத்தில் தேவேந்திரன் ஆட்சி செய்வான்.
 அப்பால் மகாலோகம். இருகோடி யோசனை தூரம்.
 அதில் மார்க்கண்டேயர் முதலிய நாற்பத்தெண்ணாயிரம்
 ரிஷிகள் வாசஞ் செய்வர். அதற்குமேல் ஜனலோகம்
 எட்டுக்கோடி யோசனை. அவ்விடத்தில் பிதுர்த்தேவதைகள்
 வாசஞ் செய்வர். அதற்கும் அப்பால் தபோலோகம்
 பன்னிரண்டு கோடி யோசனை தூரம். அவ்விடத்தில் மகத்
 துக்கன் வாசஞ் செய்வர். அதற்குமேல் சத்திய லோகம்,
 பதினாறு கோடி யோசனை தூரம் பரவியிருக்கும். அங்கு
 பிரம்மன் வாசஞ் செய்வான். அதற்குமேல் விஷ்ணுலோகம்
 முக்கோடி யோசனை. அதற்குமேல் சிவலோகம் நாலு
 கோடி யோசனை உயரத்தில் இருக்கும். அதற்குமேல்
 அண்டகோளிகை, கோடி யோசனை தூரம் பிரமாணத்தில்
 கவிழ்ந்திருக்கும். இவ்வண்டத்தின் பிரமாணங்களையும்
 இயற்கைகளையும் உனக்குச் சொன்னேன். இவ்வண்டத்தில்
 நூற்றி ஐயட்டு புலனங்கள் உண்டு. இத்தகைய ஆயிரத்
 தெட்டு அண்டங்களையும் நீ போய்ப் பார்த்து வரக்
 கடவாய்!” என்று சுக்கிர பகவான் கூறினார். குரபதுமன்,

தன் தம்பியருடன், தனது ஆசிரியரான சுக்கிர பகவா
ஸிடம் அண்ட கோசங்களைப்பற்றி இங்ஙனம் தெரிந்து
கொண்டான்.

திக்கு விஜயப் படலம்

சுக்கிர போதனைக்குப் பிறகு, குரபதுமன், தன் தம்பிய
ருடனும் தங்கையுடனும், தவஞ் செய்யச் சென்றிருந்த
தமது தாய் மாயையைச் சந்தித்து வணங்கி ஹன். பெற்ற
போது, அடைந்த மகிழ்ச்சியைவிட அதிக மகிழ்ச்சியை
அடைந்த மாயை, அவர்களை வாழ்த்தினாள். பிறகு, தன்
பிள்ளைகளை நோக்கி, “பிள்ளைகளே! இனிமேல் உங்களுக்கு
ஒரு குறைவுமில்லை. ஆகையால் தாமதஞ் செய்யாமல்
தேவேந்திரன் முதலானவர்களை ஜெயித்து, உங்கள் வயப்
படுத்திக் கொண்டு, சகலரும் வணங்க, அரசு செய்து வாழ்
வீர்களாக. என்றாவது என்னை நினைப்பீராகில், அந்த
நிமிஷத்திலேயே நான் அங்கு வந்து உங்களுக்கு வேண்டிய
உதவிகளைச் செய்கிறேன். அவ்வப்போது, நான் உங்களைக்
காண வருவேன். நீங்கள் மூவரும் ஒற்றுமையாக ஜெய
சாலிகளாக, கஜேந்திர செல்வங்களிலும் மேலான செல்வ
சுகபோகங்களை அனுபவித்து வாழ்வீர்களாக!” என்று
வாழ்த்திச் சென்றுவிட்டாள். குரபதுமன் தன்
விழிகளைப் புரட்டினான். சமுத்திரம் போன்ற அவனது
சேனை வெள்ளம் காணப்பட்டது. உடனே, அந்தச் சேனை
களைக் குபேரனின் பட்டணத்துக்கு நடக்கும்படிக் கட்டளை
யிட்டான்.

அரசனின் ஆணைப்படி, பல்லாயிரம் யானை
களின் மேலிருந்த முரசங்கள் முழங்கலாயின. அந்த முரசங்
களின் பேரொலியைக் கேட்டவுடன் சேனைப் பெருக்கானது,
ரத, கஜ, துரக, பதாகைகளுடன் புவனம் நடுங்கப் புறப்
பட்டன. கோடி குதிரைகள் பூண்டதாய், நாசமுருத

சாரதிகள் பலரால் செலுத்தப் பட்டதாய், அளவிறந்த தேர்ப் படைகள் முதலான அஸ்திர சஸ்திரங்களைக் கொண்டதாய், இடி முழக்கம் போன்ற மணிகள் முழக்கமிட, இந்திர ஞாலத் தேரில், குரபதுமன் ஆரோகணித்தான். வெண்சாமரை ஆலவட்டக்குடை முதலான ராஜசின்னங்களை பல்லாயிரம் ராட்சதர்கள் தாங்கிவர, பதினாயிரம் யாளிக் கூட்டங்களையும் வேகமாகத் தாண்டிப்பாயும் பதினாயிரம் புரவிகளையும் பதினாயிரம் பூதங்களையும் அணியணியாகப் பூட்டிய உன்னதமான தேரின்மீது சிங்கமுகாகரனும், பதினாயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய பொன்மயமான தேரில் தாருகாகரனும் குரபதுமனுடைய இரண்டு புயங்களைப்போல, அவனுடைய பக்கங்களில் தொடர்ந்துவர, சேனைத் தலைவர்கள் இரத்தினக் கற்கள் பதித்த தேர்களில் ஏறிவர, மதயானைகள் மீதும், குதிரைகள் மீதும் பல வீரர்கள் ஏறிவரச் சிங்கநாதமும் சங்கநாதமும் முரசுகளும் முழங்க, படை நடந்தது. குதிரைப் பந்திகளின் கணையும் வீர வசனம் பேசும் தானவர்களின் ஆர்ப்பாட்டமும் யானைக் கூட்டங்கள் மதவெறிகொண்டு பிளியும் சப்தமும் ராட்சதர்பாதங்களில் கட்டிய வீர கண்டைகளின் ஒலியும் பதினெண்மேள வாத்தியங்களின் முழக்கமும், இடி முழக்கம் போல முழங்கின. இத்தகைய படைவெள்ளத்துடன், குரபதுமன் குபேரனுடைய அளகாபுரியை வளைத்துக் கொண்டான்.

இதைத் தூதர்கள் அறிந்து, வாயுவேகத்தை விட வேகமாகச் சென்று இயக்கர் தலைவனான குபேரனிடம் கூறினர். அவன் நடுக்கமுற்று, தனது சிம்மாசனத்திலிருந்து இறங்கி புஷ்பகவிமானத்திலேறி, தன் இனத்தரான யக்ஷர்கள் கூழ, குரனை எதிர்கொண்டழைத்து சேவித்துச், “அஷ்டலக்ஷமி கடாஷுத்துடன் சர்வலோக சக்கரேஸ்வரனாக வாழ்க்கடவை!” என்றுவாழ்த்தினான். தன்னை அடிமையாக்கிக் கொள்ளும்படி வேண்டினான் உடனே குரபதுமன், குபேரனை நோக்கி, “பயப்படவேண்டாம். யக்ஷரர்பெருமானே! இனிமேல் நம்மவராகவே நீர் இவ்விடத்தில் இருப்பீராக!” என்று கூறினான். அதைக்கண்ட அவுணப்படைகள் அளகாபுரியில்

புகுந்து, நவரத்தின வகைகளையும் நவநிதிக்குவில்களையும் விமான சேகரங்களையும் தேர். யானை. குதிரை வகைகளையும் கொள்ளை கொண்டு மீண்டன.

பிறகு, குரன், குபேரனை அவனது நகரத்துக்குப் போகச் சொல்லிவிட்டு, நால்வகைச் சேனைகளுடன் திசைகளுக்கு அந்தமாகிய வடகிழக்கு எல்லையைச் சார்ந்து அது ஈசான மூர்த்தி இருக்கும்மிடம் என்பதையறிந்து, அங்கு செல்லாமல், கிழக்குதிசையை நோக்கிச் சென்றான்.

குரபதுமன் வருவதையறிந்த இந்திரன், மேல் உலகத்திற்கு ஓடி ஒளிந்தான். அந்நகரில் புகுந்த குரன், அந்த நகரத்தைக் கொள்ளையிடச் செய்தான். பிறகு தென்கிழக்குத் திசை நோக்கிச் செல்லும்படித் தனது படைகளுக்கு ஆணையிட்டான். குரன், வருகின்ற செய்தியை அறிந்த அக்கினி பகவான், ராட்சத சைன்னியங்களின் மீது, பல முகங்களில் சடசடத்து ஒளியுடன் கொளுத்தி பொடிபடுத்தி சண்டையிட்டான், தாருகன், தன் தேரின் குதிரைகளை வேகமாகத் தூண்டிவிட்டு, வில்லைவளைத்து பாசுபதாஸ்திரம் என்ற பரமன் அளித்த ஆயுதப்படையைப் பூஜித்து எய்ய முனைந்தான். அதற்கு அஞ்சிய அக்கினி பகவான், சரீரம் நடுங்கத் தாருகனை வணங்கினான். படைவீரர்கள் அக்கினி மீது வஞ்சம் காட்டினர். தாருகன் தனது படைகளை விலக்கி, “ஓ வாயுசகாயனே! உம் உயிரைத் தந்தோம். ஏவலைச் செய்து இருக்கக்கடவீர். இனி உம் மூரைப் போய் சேரும்” என்று கட்டளையிட்டான். அவுண்சேனைகள் தேஜோவதி பட்டணத்தில் புகுந்து கொள்ளையிட்டன.

பிறகு, குரபதுமன், தனது படைகளைத் தென்திசை நோக்கிச் செல்லும்படி ஆணையிட்டான். சேனைகளின் ஆரவாரத்துடன் தூசிப்படையானது, சமனாவதிப்பட்டணத்துக்குள் பிரவேசித்தன, உடனே, யமதர்மன், தனது எருமைக்கடா வாகனத்திலேறி, தனது சிங்கரர்கள் சூழ. குரபதுமனிடம் வந்து வணங்கி, “ராஜராஜனே! ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனே! நீர் உமது துணைவர்களுடன் சகல

செல்வங்களையும் அனுபவித்து, ஜெபசாலிகளாக இருக்கக் கடவீர்” என்று ஆசீர்வதித்தான். குரதுபமன், அவனை நோக்கி, “இன்றுமுதல், நமது ஏவல்களை நடத்திக் கொண்டு உனது சேனைகளுடன் உன் நகரத்தில் இருப்பாய்!” என்று கூறி, அவனையும் அனுப்பிவிட்டான், யமனும் தனக்கு அடங்கியதால், அடங்காத ஆனந்தம் கொண்டான். அவனது படைவீரர்கள், நகரத்திற்கின் புகுந்து, சூரையாடினர். பிறகு, தன் சேனைகளோடு, தென்மேற்குத்திசையை நோக்கிவருவதை, அத்திசைக்காவலர்கள் அறிந்து, நிருதி மீடம் முறையிட்டனர். உடனே, அவன் அதிசீக்கிரமாகச் சில காணிக்கைகளை முன்னே அனுப்பி, தானும் தன் சேனைகளுடன் குரனைக் கண்டு புகழ்ந்து, “அடியேன் புறம்பல்ல; தேவரீர் சுற்றத்தானாகும் என்மீது தயை காட்டவும் என்றான். அவனாலும் பூசிக்கப்பட்டான். பிறகு, வடமேற்குத்திசையின் காவலனாகிய வாயுவையும் அடிமை கொண்டு, சமுத்திரராஜனையும் தன்வசப்படுத்தி, பல தீவுகளிலும் ஜெஜஸ்தம்பங்களை நாட்டச் செய்தான். பிறகு சப்த பாதலங்களுக்கும் சென்று, அங்கிருந்த தானவர்களைத் தன்னவராக்கிக் கொண்டு விட்டான். பிறகு, நாகலோகத்துக்குச் சென்றான். ஆதிசேஷன் அதிக கோபங்கொண்டு விஷசர்ப்பங்களைப் படைபடையாக அனுப்பச் சிறிதுநேரம் போரிட்டு நிர்வகிக்க முடியாமல், கரனின் கால்களில் விழுந்து, தான் செய்த பிழையை மன்னிக்க வேண்டினான். பிறகு குரனுக்கும் அவனது படையினருக்கு ஓரிரவு விருந்தளித்தான். குரனும் அவனது துணைவரும், நாகலோகத்திலிருந்த அமுதத்தைப் பலவந்தமாகப்பறித்துப் பருகினர். பிறகு, அவனையும் தன் ஆளாக்கிக் கொண்டு திருமால் பள்ளி கொண்டிருக்கும் பாற்கடலை நோக்கித் தனது படைகளை அணிவகுத்துச் செல்லும்படி ஆணை விட்டான். திருமால் அரவணையை நீங்கி, ஆஜானு பாகுவாய்ப் பாற்கடகங்களை அணிந்து, தமது வாகனமாகிய கருடனின் மீது ஆரோகணித்தார். பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கையும் சூரியனைப்போல ஒளிவிடும் சுதரிசனம் என்ற சக்கரத்தையும் கதையையும் வாடையும் கோதண்டத்

தையும் கொண்டு, பஞ்சாயுத பாணியாக, சூரனின் சேனைகளின் மத்தியில் போய் இறங்கி, வில்லினை வளைத்து, நானேற்றி மழைபோலப் பாணங்களை எய்தார். ரதங்கள் சின்னாபின்னப்பட்டன மதயானைகளின் உறுப்புகள் தனித் தனியாகச் சிதறின. குதிரைகளின் கழுத்துகள் துண்டிக்கப்பட்டன. இப்படிச் சூரனது சேனைகள் துவம்சம் செய்யப் பட்டதால் பாற்கடல் செந்நீர்க்கடலாகியது. சூரனின் படைகள் ஓடலாயின. தருகாசுரன் அவர்களை அழைத்து, தனது தேரை வேகமாகத்திரைத்தி, திருமலை வளைத்து, சரங்களைத் தொடுத்தான். திருமால் கொடிய பாணங்களை செலுத்தித் தாருகனின் தேரை உருத்தெரியாமல் தாக்கினார். தாருகன் வேறொரு தேரில் தாவிப் போர் தொடுக்கலானான். நீண்ட நேரம், இருவரும் சளைக்காமல் போரிட்டனர். கடைசியாகத் திருமால் தமது சக்கராயுதத்தினைப் பிரயோகித்தார். இமைப்பொழுதில் சர்வலோகங்களையும் சாம்பலாக்கக்கூடிய அந்தச் சக்கராயுதம் தாருகாசுரனை நெருங்கும் முன்னால் பரமசிவத்தின் அருட்சக்தியின் வல்லமையால், வேகமும் கொடுமையும் அடங்கிப் பொன்னாபரணத்தைப் போல, ராட்சதராஜனின் கழுத்தில் விழுந்து, அசைவற்று நின்றது. அதைக்கண்ட மணிவண்ணன் ஆச்சரியமடைந்து, இனி இவனை ஜெயிக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்தார். அவன் அருகே வந்து, “தாருகாசுரா! உன் வீரத்தை மெச்சினேன். உன் வீரமே இப்படியிருக்குமானால், உன் தமையனின் பெருமையை யாரால் கூறமுடியும்? இனி உங்களை வெல்வாரே கிடையாது! இன்று முதல் நீங்கள் எமக்கு நெருங்கிய சுற்றம் என்று நினையுங்கள்” என்று கூறி ஆசிர்வதித்து, தமது இருப்பிடம் சென்று விட்டார். அவையனைத்தையுங்கண்ட அசுரசேனைகள் ஆர்ப்பரித்தன. தேவர்கள் திருமாலே தோற்றுவிட்டதை யெண்ணி வருந்தினர். இதனை, வெற்றி மாலை யணிந்த சூரபதுமன் கேட்டு, தன் தம்பியை மார்புறத்தழுவி, தேகம் பூரிக்க, மகிழ்ந்தான். பிறகு, சேனா வீரர்களை உற்சாகப்படுத்தித் தேவலோகத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

தன் நகரத்தை நோக்கி, குரபதுமன் தன் சேனை வெள்ளத்துடன் படை யெடுத்து வருவதை அறிந்தான்--இந்திரன். முற்பகல் செய்தவினை, பிற்பகல் விளையும் என்பதைப் போல முன்னர் தான், தானவருக்கு இழைத்த தீங்குகளைக் கருகித்தான், குரபதுமன் தன் மீது போர் தொடுக்க வருகிறான் என்று பயந்து தன் மனைவி இந்திரானியுடன் கலந்து ஆலோசித்து இருவரும் குயில்களின் உருவம் எடுத்துப் பறந்து சென்று மறைந்தனர்.

இதற்கிடையில், அவுணப் படைகள் பொன்னுலகை முற்றுகையிட்டு இந்திரனை முலை முடுக்குகள் எல்லாம் தேடித் தேடி அலுத்தன. தேவர்களை யெல்லாம் சிறைப்படுத்தி, பொருள்களை யெல்லாம் அவுணவீரர்கள் கொள்ளை விட்டனர். அவர்களைப் பிடித்து, தண்டங்களினால் அடித்து கதறிப் புலம்பச் செய்து, முதுகெலும்பு முறியக் குத்தி, அணியணியாக அவர்களைச் சேர்த்துக் கட்டிச் குரபதுமன் முன்பு கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். அவர்கள் குரனை நோக்கி, “ஐயனே! சகல புலனங்களையும் வெற்றி பெற்று திக்குப் பாலகர்களையும் திருமாலையும் ஜயித்த நீங்கள், எங்களைத் துன்புறுத்துவது உங்களுக்கு இழுக்கல்லவோ? இன்று முதல் உங்களை எங்கள் குலதெய்வமாகப் போற்றுவோம். எங்கள் கட்டுக்களை அவிழ்த்து விடுதலைசெய்யுங்கள்” என்று வேண்டினர். உடனே குரன் உடல் குலுங்க நகைத்து அவர்களை விடுதலை செய்து, “இனி நமது ஏவலின் படி நடப்பீர்களாக!” என்று ஆணையிட்டு தனது படைகளை மகாலோகத்தை நோக்கிப் புறப்படச் செய்தான். அங்கிருந்த முனிவர்கள் எல்லாம் ஒளிந்து மறைந்தனர். அவர்களை இகழ்ந்த குரன், பிரம்மதேவன் வாழும் மனோபதிப் பட்டணத்துக்குத் தன் படைகளை அணிவகுத்துச் செலுத்தினான். அதையறிந்த பிரம்மன், வேதங்களை ஒதி நிற்கும் முனிவர்களுடன் குரபதுமனை வணங்கி, ‘‘ராஜராஜனே! நீயும் உள் துணைவர்களும் நீடுழிவாழவேண்டும். உன்னை வெல்பவர்கள் திரிலோகத்திலும் இல்லை. மேலும் நீங்கள் காசியபரின் பிள்ளைகள். காசியபர் எனக்கு மகனாக

வேண்டும். நான் உங்கள் பாட்டன். ஆகையால் எனக்கும் பெருமையைத் தருவனவே யாகும்!” என்று கூறி, சிங்கமுகனையும் தாருணியையும் ஆசீர்வதித்து, எவரையும் அதப்படுத்தவல்ல அழிவற்ற தேர்க்களையும் தனுசுகளையும் தம் பெயரால் விளங்கும் பிரமாஸ்திரத்தையும் அவர்களுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினார்.

பிறகு, குரபதுமன், தன் துணைவர்களுடனும் மற்ற சேனை வெள்ளத்துடன் வைகுந்தத்துக்குச் சென்று, பரவாச தேவரையும் வெற்றி கொண்டு, திருக் கயிலைக்குச் சென்று பரமசிவன் திருவடிகளில் தண்டலிட்டு வணங்கினான். சிவபெருமான் அவனை நோக்கி, “கூரா! அதி தீரா! அண்டங்கள் அத்தனையும் பார்த்து வந்து, அஷ்டதிக்குகளிலும் புகழும் செங்கோலும் செலுத்தி வாழக் கடவாய்!” என்று வாழ்த்தினார். அவரது திருவடிகளை யாவரும் வணங்கி, விடை பெற்று, ஜெய பேரிகைகள் முழங்கச் செல்லும் போது, உத்திர கணங்கள் வழிகாட்ட மற்ற சேனைகளும் சகோதரரும் சூழ்ந்து வர குரபதுமன், ஆனந்த ஆரவாரத்துடன் சுவர்க்கலோகம் புகுந்தான்.

எதிர் கொள் படலம்

“இவ்விதமாக மாயை பெற்ற மக்கள், மாபெரும் வெற்றி வீரர்களாக சேனா சமுத்திரம் சூழ, சுவர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றனர். அவர்கள் வருகின்ற செய்தியை அகரேந்திரன் அறிந்து அமுதத்தை எளிதாகப் பெற்ற வனைப் போல, ஆனந்தமுற்று உற்சாகத்துடன், குலகுரு வாகிய சுக்கிரனைச் சேவித்து, “ஐயனே! தேவரீர் கட்டாட்சத்தினால் உதித்து நமது குலத்துக்குத் தலைவனாகிய குரபதுமன், ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபாக திக்கு விஜயம் செய்து வருவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவனைக் காண விழைகிறேன். எனவே, நீங்கள் முன்னதாக அவனிடம் சென்று அவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள உறவு முறை

களையும், நான் தேவர்களால் அனுபவித்த கொடுகளையும் சொல்லி, நான் காணவருவதாகக் கூறுங்கள்” என்று வேண்டினான். உடனே, சுக்கிரன் சொர்ண விமானத்தில் ஏறி முன் செல்ல அசுரேந்திரன் தேரில் ஏறிப் பின் தொடரலானான். சுக்கிராசாரியார் வருவதை யறிந்த சூரபதுமன், தன் தேரை விட்டிறங்கி எதிர் கொண்டு சென்று, இரு கரங்களையும் கூப்பிச் சேவித்தான். சுக்கிரன் மனமகிழ்ந்து அவனை ஆசீர்வதித்தார். பிறகு அசுரேந்திரனை அறிமுகஞ் செய்வித்து, “இவர்தான் அசுரேந்திரன். இவர் சகலரையும் வென்ற அளவற்ற தான சேனைகளுக்கு அதிபர். இவர் மீது பொறுமை கொண்டு உங்கள் குலத்துக்கே விரோதமான தேவர்கள் இவருடன் கணக்கற்ற காலம் போர் தொடுத்தனர். கடைசியில், அரக்கர் சேனையத்தனையும் வாட்டி வதைத்த இத்திரன், உன் பாட்டனாகிய இவரையும் வெற்றி கொண்டு பொன்னுலகம் சேர்ந்து இன்புற்றான். இவரோ பெட்டிப் பாம்பு போல அடங்கிவிட்டார். தன் பெண்ணான மாயையின் வயற்றில் நீங்கள் பிறந்ததைக் கேள்விப்பட்டு விளவை எதிர்பார்க்கும் விவசாயியைப் போல, உங்களைக் காண எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தார். ஆகவே இவரை ஆதரிப்பது உன் கடமை!” என்று கூறினார். பிறகு, சூரபதுமன் அசுரேந்திரனைப் புகழ்ந்து ஆதரித்து அவரையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு பொன்னுலகம் நீங்கி, பூவுலகம் வந்து சேர்ந்தான்.

இந்தச் செய்தியை பிரம்மா, இத்திரன் முதலானோர் அறிந்து சகலரும் மனவாட்டத்துடன் மஹாவிஷ்ணுவிடம் சென்று முறையிட்டனர். அப்போது மஹாவிஷ்ணு வானவர், “ஆதியில் தகஷன் வேள்வியில் பரமனை விட்டு, நாம் எல்லாரும் கலந்து கொண்டதற்காகத்தான் இந்தத் தண்டனைகள் நாம் அனுபவிக்கிறோம். நம் கர்மபலன்களை நாம்தான் அனுபவிக்க நேரும்” என்று கூறினார். பிறகு, அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஐயபேரிகை முழங்கச் சென்று கொண்டிருந்த சூரபதுமனை வணங்கி வாழ்த்தினர். அப்போது, தேவர்கள் மத்தியில் பதினோரு கோடி உருத்

திரர்கள் இருப்பதைச் சூரன், பார்த்து அதிசயித்து, “முகக் கட்பெருமானைப் போலவே சாயலைக் கொண்ட வடிவின ராய் அளவிறந்தவர்களாய் வந்திருக்கும் இவர்கள் யார்?” என்று மாயவனை விசாரித்தான். அப்போது துளசிமாலை யைத் தரித்த மஹாவிஷ்ணுவானவர் அவ்வுருத்திரர்களின் வரலாற்றைக் கூறலானார்.

உருத்திரர் கேள்விப் படலம்

இராஜாதிராஜனே! இவர்களுடைய வரலாற்றைக் கேட்பாயாக. கற்பாந்தர முடிவில், சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம், மீண்டும் சிருஷ்டிக்க பிரமன் நினைத்தான். சுவர்க்க மத்திய பாதலங்களையும் அதிலடங்கிய எறும்பு முதல் யானைவரையிலுமுள்ள எண்பத்து நான்கு லட்சம் ஜீவராசிகளையும் படைத்து, உலகங்கள் முன்போல நிலை பெற்றதை நினைத்துக் களித்த பிரமன், “இவையனைத்தையும் நாம்தானே படைத்தோம். நாமே பரம்” என்று இறுமாந்து, நமது பரமசிவத்தை மறந்தான். அந்தப்பாதக நினைவின் காரணமாக அவன் உண்டுபண்ணிய ஜீவராசிகள் வீறிப் பெருகாமலும் விருத்தியாகாமலும் இருப்பதைக் கண்டு திகைத்தான். அதற்கான காரணத்தை யோசித்தான். பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்குரிய பரமசிவத்தை மதியாததால் அவ்விதம் நிகழ்கின்றன என்பதை உணர்ந்தான். தான் செய்த தவறுக்காகப் பரமசிவத்தை நோக்கித் தவ மிருந்தான். அப்போது, சிவபெருமான் காட்சி தராததால், கண்ணீர்த் துளிகளைச் சிந்திக் கதறியழுது புலம்பி மூர்ச்சித்தான். பிறகு, அவன் கண் விழித்தபோது, கண்ணீர்த் துளிகள் எல்லாம் ஒன்றாகக் கூடிக் கூத்தாடுவதைக் கண்டான். மருண்டான். பயந்தான். மீண்டும் மயங்கி விழுந்தான்.

அப்போது திரிபுராரியானவர், அவர் முன்பு தோன்றி
 “ஐயனே! உன்னையும் படைத்து, உன் தொழிலையும்
 படைத்து, அத்தொழிலை உன்னைக்கொண்டு செய்வித்த
 என்னையே நீ மறந்தாய். அதனால்தான் உன் சிருஷ்டி
 விருத்தியாகாமல் குறைந்தது. எனவே நமது அருளுருவின
 ராகிய உருத்திரரை உன்னிடம் அனுப்புவோம்” என்று
 கூறி ஈசன் மறைந்தார்.

பரமனின் அருளைப் பெற்ற பிரமன், கர்வமழிந்து
 ஈசன் போதித்ததை எண்ணி, ஆனந்தப் பரவசமாய் யோக
 நிலையில் இருந்தான். அப்போது பிரம்மாவின் நெற்றியி
 லிருந்து ஏகாதச ருத்திரர்கள் வெளிப்பட்டனர். அவர்
 களைக் கண்டதும் அதிசயமடைந்த அயன், “நமது நெற்றி
 யில் நீவிர் உதிக்கக் காரணம் என்ன? நீங்கள் யார்?
 உங்கள் சரித்திரமென்ன?” என்று கேட்டான். அப்போது
 அந்த உருத்திரர்கள் பிரம்மனை நோக்கி, “ஐயனே! சிவ
 பெருமானின் அருளின்படி, நாங்கள் உமது படைப்பை
 அபிவிருத்தி செய்யும்பொருட்டு வந்தோம். பரமனின்
 அருளினால் தோன்றிய நாங்கள்தான் ஏகாதச ருத்திரர்கள்”
 என்று கூறினர். உடனே பரமன் மகிழ்ந்து, “சிவபெரு
 மான் அருளினால் நீங்கள் என்னிடத்திலேயே தோன்றிய
 வர்கள். ஆகையால் ஜீவராசிகளைப் படைத்து, என் மனக்
 கவலையைப் போக்கவேண்டும்” என்று கூறினார். உடனே,
 அந்தட்சணமே தம் உருவைப்போன்ற பதினோரு கோடி
 உருத்திரர்களை உருவாக்கினர். பிறகு அந்தப் பதினோரு
 கோடி உருத்திரரை தேவரினத்தோடு இருக்கக் கட்டளை
 யிட்டு, ஏகாதசருத்திரர்கள் தம் உலகஞ் சென்றனர்.
 பிரம்மன் முன்போலவே, படைப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்
 டான். அந்த உருத்திரர்கள்தான் இவர்கள். பிராணிகளை
 இடையூறின்றிக் காப்பவர்கள் என்று மஹாவிஷ்ணு
 வானவர், சூரனுக்கு, உருத்திரர்களின் வரலாற்றைக்
 கூறினார்.

நகர் செய் படலம்

அதற்குப்பிறகு, துரபதுமன் தேவதச்சனை அழைத்து, நாங்கள் மூவரும் இருப்பதற்கு யோக்கியமான சிறந்த நகரங்களை நிர்மாணிக்குமாறு உத்தரவிட்டான். உடனே, அவன் தென் சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்து, அதன் நடுவில், எண்பதாயிரம் யோசனை தூரமுள்ள உறவில், நான்கு எல்லைக் குறித்துத் தன் சீடர்களைகொண்டு, பருவதங்களைத் தருவித்து, கடலைத் தூர்த்துச் சீர்திருத்தி, சப்தப் பிரகாரங்களை எழுப்பினான். உயர்ந்த வாயில்களை அமைத்தான். மதில்களைச் சுற்றிலும் அமைத்து, காவலர்களையும் யந்திர சித்திர உறுப்புகளையும் படைத்தான். சித்திர மாடங்கள் உப்பரிகைகள் முதலியவற்றையும் அமைத்தான்! பல வீதிகளை உண்டாக்கினான். சுந்தர மங்கையர் தம் காதலருடன் களித்திருக்க சந்திர காந்த மண்டபங்கள், சித்திரக் கூடங்கள் முதலியவற்றையும் நிலாமுற்றங்களையும், விதானங்களையும் அமைத்தான். துரபதுமனின் தேவிமார்களும் காதற்கிழத்திகளும் தங்கியிருப்பதற்கேற்ற அந்தப்புரங்களையும், ஜலகீர்டை செய்வதற்கேற்ற தாமரைத் தடாகங்களையும் படைத்தான். பூங்காவனங்களையும் செய்குன்றுகளையும் அமைத்தான். பிறகு, அந்தப் பட்டினத்துக்கு, வீரமாமயேந்திரம் என்று பெயரிட்டான். சுற்றிலுமிருந்த கடல்களைத் தூர்த்து, மாடமானிகைகள், கூடகோபுரங்கள் முதலிய சிறப்புகளோடு, ஏமபுரம், இமயபுரம், இலங்கைபுரம், அவுண்புரம், வாமபுரம், பத்மபுரம் என்பவைகளைப் படைத்தான். பிறகு வடதிசைச் சமுத்திரம் சென்று, அங்கு அகழ், மதில், கோபுரம், மாடவீதிகள் அமைந்த அரண்மனை, ஆஸ்தான மண்டபம் முதலியவற்றை அமைத்தான் அந்த இடத்தைச் சூரனுக்கு இளையவனை சிங்கமுகாசுரனுக்கு அமைத்து, அதற்கு ஆசுரம் என்று பெயரிட்டான். அதற்குப்பிறகு, தீவுகள்தோறும் சூரபதுமனின் சுற்றத்தார்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் கட்டிடங்களைக் கட்டிக் கொடுத்தான். மகாமேருவுக்கு தென் திசையில் ஏமகூட

பருவதத்தின் அருகில் வந்து, சுற்றிப்பார்த்து, விசாலமான ஓரிடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து, அங்கும் ஒரு சிறந்த நகரத்தை சகல வசதிகளும் சிறப்புகளும் உடையதாக அமைத்து, தாருகாசுரனுக்கு நிச்சயித்து, அதற்கு 'மாயாபுரம்' என்று பெயர் சூட்டினான். சிற்பசாஸ்திர விதிப்படி, மூவருக்கும் மூன்று நகரங்களை நிர்மாணித்த பிறகு மூவரிடத்திலும் அவற்றை ஒப்படைத்து, விடைபெற்றுச் சென்றான்—மயன். தம்பிகளுக்குரிய நகரங்களை வழங்க எண்ணிய சூரபதுமன் முதலில் தனக்குரிய வீரமாமயேந்திரபுரிக்குச் சென்றான்.

பட்டாபிஷேகப் படலம்

சூரபதுமன், தன் தம்பியரும், சேனைத் தலைவரும், இந்திரன் பிரமன் முதலானவரும் சூழ்ந்துவர, வீரமாமயேந்திர புரத்திற்குள் பிரவேசித்து, எங்கும் உலாவிக்கண்டவர் வியக்கும் வண்ணம் அமைத்திருந்த சிங்கார சிற்ப மாளிகைகள், வீதிகள், மண்டபங்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டு, மனங்களித்தான். பிரமனாதிபர் சூரபதுமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய விரும்பினார்கள்.

எனவே, அதற்குவேண்டிய வஸ்துக்களைச் சேகரித்தனர். சூரபதுமனை, மஞ்சன சாலைக்கு அழைத்துச் சென்று, பொற்பீடத்தில் இருத்தி, மஞ்சனமாட்டி, சிகையைக் கோதி. அகிற்புகை காட்டி முடித்து, விலையுயர்ந்த பீதாம்பரங்களை உடுத்தினர். வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசினர். நவரத்தினம் இழைத்த கிரீடத்தைச் சூட்டினர். ஆபரணங்களைப் பூட்டி, கற்பக மாலைகளை அணிவித்தனர். கட்டியக்காரர்கள் விருதுகளைக் கூறி, முன் நடக்க, தம்பியரும் வானவரும் அவனை நெருங்கிவர, வாத்தியங்கள் முழங்க. முரசுகள் ஒலிக்க, சுக்கிரனும் முனிவர்களும் வாழ்த்துக் கூற, சிங்காசனத்தில் ஏறி வீற்றிருந்தான். இவ்வாறு, சிறப்புகளோடு மதிப்புப் பெற்றுச் சூரபதுமன் அரியணை ஏறியபோது, தேவேந்திரன் பொற்படிக்கம் ஏந்த, குபேரன் அடைப்பை

தாங்க, வாயுதேவன் வெண்சாமரை வீச, வருணனும் சமுத்திரராஜனும் ஆலவட்டம் வீச, கருடர் கந்தருவர், யாழ்களை மீட்ட, பிரகஸ்பதியும் சுக்கிரபகவானும் வான கங்கையைப் பொற் குடங்களில் ஏந்தி வந்தனர். வேதங்களை ஓதி, அருகம்புல்லினால் சூரன்மீது தெளித்து, ஆசிகளைக் கூறினர். தேவ கன்னியர்கள் பரதமாடினர். சூரபதுமன், தன் அரியணையில் கம்பீரமாக வீற்றிருந்து தன்னைப் புகழ் வோருக்கும் துதிசெய்வோருக்கும், விலையுயர்ந்த பற்பல வஸ்திராபரணங்களைக் கொடுத்து, சபையிலிருப்பவர்களை நோக்கி, பின்வருமாறு கட்டளையிட்டான்:

அரசு செய் படலம்

கேட்டீர்களா, சவுணகாதி முனிவர்களே! மேற் கூறிய வைபவங்களுக்குப் பிறகு சூரபதுமன் திருத்துழாய் மாடையணிந்த மகாவிஷ்ணுவை நோக்கி, “நீர் எமது தந்தையின் தந்தைக்குத் தகப்பனாகையால் இன்று முதல் எக்காலமும், நாம் வேண்டும் போது, விரைந்து இவ்விடம் வந்து, செய்திகளைக் கேட்டுப் போகக்கடவீர்!” என்றான். பிரம்மனை நோக்கி, “நீர் எனக்குப் பாட்டனாகையால், தினம் பிராதக் காலத்தில் வந்து, பஞ்சாங்கமாகிய திதி, வார, நட்சத்திர, யோக, கரண, சாரங்களைச் சொல்லி விட்டுப் போகவேண்டும்!” என்று கட்டளையிட்டான். சூரியனை அழைத்து, “நீர், நமது பட்டணத்துக்கு மேலாகப் போகாமல், கிழக்கு மேற்கு வாயில்களின் பக்கமாகச் சென்று, உமது தொழிலை நடத்துவீர்!” என்றான். சந்திரனை அழைத்து, “தேய்தலும் மறைதலும்மில்லாமல் உமது சோடச கலைகளுடன் சஞ்சரிப்பீர்” என்றான். யம தருமனை அழைத்து, “நீர் நமது சேனை, யானை, குதிரைகளைக் கொல்வதற்கு கனவிலும் நினையாமல் விசாரித்து வருவீர்” என்றான். அக்கினியை அழைத்து, “நமது நாட்டிலிருப்பவர் யார் நினைத்தாலும் அந்தட்சணமே, அவரிடம் சென்று செங்கமலத்தைப் போலக் குளிர்ந்து

காட்டி, உமது கடமையைச் செய்யும்” என்றான். வாயு தேவனே நோக்கி, “நீர் நமது நகரத்திலிருப்பவர்களின் தெருக்களில் வீசும் புஷ்பமாலைகள் வண்ணப்பொடி முதலியவற்றைத் தினந்தோறும் சுத்தம் செய்து போவீர்” என்றான், வருணராஜனே எச்சரித்து, புனுகு, ஜவ்வாது, அகிற் சந்தனத் தேய்வை, களப கஸ்தூரி மணத்துடன், பனிநீரில் கூட்டி வாயு சுத்தஞ் செய்தவுடன் நமது எல்லை முற்றிலும் சிறுசிறு துளிகளாக இறைத்து, துகள் எழாமல் அடக்கியிருப்பீர்!” என்று ஆணையிட்டான். இவ்வாறு ஆக்ஞையிட்ட பிறகு, திருக்கல்யாணம் செய்து கொள்ள நினைத்தான். தனது குலகுருவைச் சந்தித்துத் தன்னுடைய விருப்பத்தைக் கூறினான். உடனே, அவர் இவனுக்குத் தகுந்த கன்னிகை, விஸ்வகர்மாவின் மகளான பதும கோமனே என்பவளே என்று நிச்சயத்து தின, வார, நட்சத்திர, யோக, கரணங்கள் அமைந்த சுப தினத்தில், அந்த மங்கையை வரவழைத்து, கல்யாண மண்டபத்தைச் சிங்காரித்தார். விஷ்ணு, பிரம்மா முதலிய விண்ணவர்கள் வேத ரீதிப்படி சடங்குகளை நடத்த மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க, திருமணத்தை முடித்து வைத்தார். பிறகு, அவன் இன்பத்தை அனுபவித்து வரும் பொழுது, மீண்டும் தேவர், அவுணர், கந்தர்வர், சித்தர், கின்னரர், இயக்கர், நாகர், கிம்புருடாதியர் பெண்களில் பலரையும் மணந்து வண்டைப் போல, போக சுகத்தை அனுபவித்து வந்தான். பிறகு, தம் தம்பியாகிய கிங்க முகாசுரனுக்கு அக்கினி தேவரின் பெண்ணை விபுதை என்பவளை மணமுடித்து, நிருதியின் புத்திரியான சவுரி என்பவளை தாருகாசுரனுக்குத் திருமணஞ் செய்வித்தான்.

திருமணங்கள் நடத்திய பிறகு, தம்பியரை நோக்கி, “உங்களுக்கு ஏற்படுத்திய நகரங்களுக்குச் சென்று, நம்மைப் போலவே சகல் செல்வங்களையும் அனுபவித்திருப்பீர்கள்” என்று சொல்லி, ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு கோடி வெள்ளம் சதுரங்க சேனைகளையும் கொடுத்தனுப்பினான். மற்ற சேனைகளை, ஆயிரத் தொட்டு அண்டங்கள்,

எங்கும் காவல் செய்யுமாறு பணிந்தான். பிறகு, துரக் குணன், தீயன், தருமகோபலன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், மயிடன் முதலானவர்களை மந்திரிகளாக நியமித்து, தேவர்கள் வணங்கச் சூரபதுமன் அரசு செலுத்தி வந்தான்.

தேவரை ஏவல் கொள் படலம்

இவ்விதமாகச் சூரபதுன், ஆயிரத் தெட்டு அண்டங் களுக்கும் அதியனாகிக் கொடுங்கோல் செலுத்தி வந்தான். ஒருநாள், அவன் இந்திரன் முதலான தேவர்களையழைத்து “நீங்கள் தானவர்களுக்குத் தம்பியராகும். எனவே, இது நாள் வரையில் செய்து வரும் வேலைகளோடு சமுத்திரத் திலுள்ள மகர மச்சங்களில், நாம் புசிக்கத்தக்க வற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க வேண்டும்” என்று கட்டளை யிட்டான். அதைக் கேட்ட தேவர்கள் திடுக்கிட்டனர். தேவேந்திரனுடன் கடற்கரைக்குச் சென்றனர். இந்திரன், வருணனை அழைத்து, “வருணராஜனே! சாகரங்களுக் கெல்லாம் நீரே தலைவராகையால், உங்கள் கைகளாகிய ஆலைகளில் மீனினங்களை வெளியிடுவீராகில், நாங்கள் கடைத் தேரியவர்களாவோம்!” என்று கெஞ்சினான். வருணன், மீனினங்களைக் கடற்கரையில் குவித்தான். யமதருமன், மச்சங்களை வாட்டவும் சூரியன் ஈரத்தைப் போக்கவும் அனந்தன், தட்சன் முதலிய சர்ப்பங்கள், திரண்டு கட்டிய சுமைகளைத் தேவர்கள் தமது தலைகள் மீது தூக்கித் தெருத் தெருவாகச் சுமந்து, சூரனின் அரண்மனைக்குச் சென்றனர். எல்லோரும் தேவர்களை இகழ்ந்தனர். இது போன்ற ஈனத் தொழிலைச் செய்வதைவிடச் சாவேத மேல் என்று எண்ணி வருந்தினர்.

பிறகு, சூரபதுமன் சபாமண்டபத்தில் அவற்றை இறக்கி வைத்து வணங்கினர், சூரபதுமன், அவர்களைக் கண்டு நகைத்து, “தேவர்களே! இது போலவே தினந்

தோறும் பருத்த மச்சங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பீர்களாக!" என்று கட்டளையிட்டான். "மகா பாக்கியம்!" என்று கூறிய தேவர்கள் மடைப் பள்ளிகளில், அந்த மச்சங்களைச் சேர்த்தனர். அன்று முதல் தினந்தோறும் அந்தப் புல்லியத் தொழிலைச் செய்து, மனம் வருந்தி வாடியிருந்தனர். முற்பகல் செய்த வினை, பிற்பகலில் வினையும் என்ற முதுமொழிக்கிணங்க, முன்பு தக்கன் செய்த யாகத்தில் கலந்து களித்திருந்த பாதக சம்பந்தத்தினால் தேவர்கள் கூடக் கஷ்டப்பட நேரிட்டது. இது நிற்க, இனி சூரனுக்கு நேர்ந்த புத்திரோற்சவத்தையும், இதர சரித்திரங்களையும் கூறுகிறோம், கேளுங்கள் என்று குதபுராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

புதல்வரைப் பெறு படலம்

இவ்வாறு, தேவர்கள் செய்யத் தகாத பணிவிடைகளைச் செய்து வர, சூரபதுமன் ஏகச் சக்கரவர்த்தியாக ஆட்சி செய்து வருங்காலத்தில், அவனது பத்தினியாகிய பதுமகோமளே கருவுற்றாள். பத்து மாதங்கள் நிறைந்தவுடன், கிரக நிலைகள் மங்களகரமாக இருக்குஞ் சமயத்தில், ஆண்மகன் ஒருவன் பிறந்தான். அந்த நாளை மிகவும் அபகாரமாகக் கொண்டாடினான்—சூரபதுமன். பொன்னாலும் நவரத்தினங்களாலும் ஜோடிக்கப் பெற்ற தொட்டிலில் இட்டான். தேவ மங்கையர்கள் தாலாட்டினர். அந்தக் குழந்தை, நாளொரு மேலியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தது. ஒருநாள், சூரன்மகன் நித்திரை செய்யும் பொழுது, சூரிய வெளிச்சத்தில் ஒரு கிரணமானது ஜன்னலின் மூலமாகப் பாய்ந்து, தன் மீது தாக்குவதைக்கண்டு அந்தப் பாலகன் கோபித்தான். பல மணிகளால் ஜோடித்திருக்கும் ஊஞ்சலிருந்து ஒரே தாவலாக விண்ணிலகத்திற்குத் தாவிச் சென்று கேதுக் கிரகத்தைப் போல, சூரியன் மீது தாவி அவனைக் கைப்பிடியாகப் பற்றி இமைப் பொழுதில் திரும்பி, தான் பள்ளி கொள்ளும் தொட்

டிலின் அருகே வலித்து இறுகக் கட்டிப் போட்டு, நித்திரை செய்யலானான். இந்தச் செய்கையைக் கண்டு தேவர்கள் திடுக்கிட்டனர். சூரியனது வெளிச்சமேயில்லாதால் சகல பிராணிகளும் வருந்தினர். எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. அதைக் கண்டு அதிசயித்த பிரமன், சூரபதுமனிடம் முறையிட்டான். நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பிரம்மன் கூறினான். சூரபதுமன், அவர்களைத் தன் மகனிடமே அனுப்பி நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறி, அவனுடைய சம்மதத்தின் பேரில் சூரியனை விடுதலை செய்து போகும்படிக் கூறினான்.

உடனே பிரம்மன், ரம்பை, திலோத்தமை முதலிய ஆடலழகிகளைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று, அவனை மகிழவைத்துச் சூரியனை விடுதலை செய்யும்படி வேண்டினான்.

“உமக்கு அவன் வேண்டுமாயின், உமது படைக் கலத்தை நீர் எனக்குத் தந்தால், நான் சூரியனை விடுதலை செய்வேன்” என்று அந்தப் பாலன் கூறினான். உடனே பிரம்மாஸ்திரத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துப் பிரம்மதேவன் சூரியனை விடுதலை செய்வித்தான். இதையறிந்த சூரபதுமன் தன் மகனை இறுகத் தழுவி முத்தமிட்டுக் கொஞ்சினான். அவனது தீரத்தை மெச்சினான். சூரியனைக் கோபித்து, அவனைத் தனை செய்த காரணத்தால், சூரபதுமன் தன் மகனுக்குப் பாணுகோபன் என்ற பெயரைச் சூட்டி வழங்கலானான். அவன், பாலப்பருவம் கடந்ததும் மன்மத ரூபமாக வளர்ந்தான். வேதாகம புராணங்களையும் தனுர் வாள் வித்தைகளையும் யானை ஏற்றம் குதிரை ஏற்றம் முதலிய வித்தைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தான். பதும கோமனை, பாணுகோபனுக்குப் பிறகு அக்கினிமுகன், இரணியன், வஜ்ஜிரவாகு என்பவர்களையும் பெற்றெடுத்தான். சூரபதுமனின், மற்ற தேவியரும் மூவாயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்றார்கள்.

இவ்விதமாகச் சூரபதுமன், மக்களைப் பெற்று, மகிழ்ந்து வரும் காலத்தில், சிங்கமுகாசுரனுக்கு அதிசூரனும் நூறு பிள்ளைகளும் பிறந்தனர். அவனுக்கும் இளைய தாருகனுக்கு

அசுரேந்திரன் என்ற ஒரு மகன் பிறந்தான். சதுரக்-
களளியானது, முற்றிச் சுகந்த அகிற்கட்டையாவதைப்
போல, அவன் அழகில் மன்மதனைப் போலவும் கல்வியிலும்
தனுர் வித்தையிலும் தேர்ந்து கொலைப்பழிக்கஞ்சி, நீதி
யில்லாதவைகளைச் செய்யாமல், சகல செல்வங்களையும்
பெற்றுச் சிறப்பாக விளங்கி வந்தான்.

வில்வலன் வாதாவிப் படலம்

சூரபதுமனும் அவனது துணைவர்களும் தமது மனதுக்-
கிவிய புத்திரர்களைப் பெற்று, சகல செளபாக்கியங்களுடன்
வாழ்ந்து வரும்காலத்தில், அவர்களுடைய தங்கையான
அஜமுசி என்பவள் ஒருவனுக்குப் பத்தினி என்ற முறைபா-
டில்லாமல் விலைமாதரைப் போலத் தன் இஷ்டப்படி திரிந்து
வந்தாள். சிறந்த வடிவுடைய தேவ பத்தினியரைத் தன்
அண்ணனிடத்தில், அவன் தழுவி மனங்களிக்கக் கொடுத்து,
முனிவர்களின் வேள்விகளை முடிவுபெறாமல் பின்னப்படச்
செய்ய, அவ்விடங்களில் அஞ்சையாகிய காரியங்களைச்
செய்து வந்தாள். கட்டழகுடைய புருஷர்களைத் தானாகவே
வலுவில் தேடி, இரவு, பகல் என்ற பேதமில்லாமல்,
சேர்ந்து வந்தாள். தனக்கு இணங்காதவரை யமனைப்
போலக் கொன்று தின்றாள்.

ஒருநாள், தவமுனிவர் தூர்வாசரைக் கண்டு,
“இவனது வலிய விரத முயற்சியினை யழிப்பதல்லாமல்,
இவன் மூலம் வலிய பிள்ளைகளையும் பெற்றுக் கொள்ள
வேண்டும்” என்று நிச்சயித்து நின்றாள். அவரை விலுவில்
கூடி அதரபானஞ்செய்து, இன்பமுற்றியவுடனே ஆலகால-
விஷத்தையும் வடவாமுகாக்கினியையும் போன்ற வலிமை-
மிக்க இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அவர்களுக்கு
வில்வலன், வாதாபி என்ற பெயர்களைச் சூட்டினாள்.
அந்தப் பிள்ளைகள் இருவரையும் நோக்கி, “நீங்கள் அசுரர்”

திறத்தால் பிறந்தவர்கள். தவங்களைச் செய்து வலியவராக விளங்குக!” என்று வாழ்த்திய அஜமுகி அவர்களை அன்புடன் வளர்த்து வந்தாள். அந்தப் பிள்ளைகள், அன்னை யின் வாக்குப்படி, துர்வாசரின் பாதங்களை வணங்கி, “சுவாமி! இதுவரை நீங்கள் செய்த தவமுயற்சிப் பயன்களை எங்கள் இருவருக்கும் வழங்க வேண்டும்” என்று வேண்டினர். அதற்கு அவர், “குமாரர்களே! நெடுங்காலமாக நான் தவஞ் செய்து பெற்ற பயன்களைத் தவிர வேறு எதைக் கேட்டாலும் தருகிறேன். எனது தவப்பயன்களை இழந்து நான் வறியவனாக மாட்டேன்” என்று கூறினார்.

துர்வாசர், இவ்விதம் கூறியதும், பிள்ளைகள் இருவரும் கோபங்கொண்டு, “இந்தப் பிராமணனைக் கொன்று, இவனுடைய தவப்பயனைப் பெறுவோம்” என்று சீறி, அவர் மீது விழுந்தனர். அதனால் கோபங் கொண்ட துர்வாசர், “குருத்துரோகிகளாகிய நீங்கள் இன்றுமுதல் எப்போதும் குற்றமற்ற தவத்தருக்கு துன்பங்களையே செய்து கடைசியில் தவசிரேஷ்டராகிய அகஸ்தியரால் மாளக்கடார்கள்!” என்று சபித்து, ஒரு மந்திரத்தை ஜெபித்து, அவர்களுடைய விழிகளுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்தார்.

துர்வாசர் இட்ட சாபத்தினால் அவ்விருவரும் தவசிகளைக் கொல்வதையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் அக்கினியை வளர்த்து அதன் மத்தியில் நின்று, பிரம்மதேவனை நோக்கிப் பலகாலம் தவஞ் செய்தனர். பிரம்மன் காட்சி தராமையினால் வில்வலன் தன் தம்பியாகிய வாதாபியை, வாளினால் பல துண்டங்களாகக் கண்டித்து, யாகஞ் செய்தான். அதைக்கண்ட பிரமன் இரங்கி, அவன் முன்பு தோன்றி. “வேண்டும் வரத்தைக் கேளுங்கள், தருகிறேன்” என்றார். அவர்கள் பிரம்மனை நோக்கி, “உங்களுக்குப் பிரீதியாக ஓமஞ் செய்த அடியேன் தம்பி, உயிர்பெற்று எழும்படிக் கடாட்சிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான். உடனே, பிரம்மன் மகிழ்ச்சியடைந்து “வாதாவி வா!” என்று அழைத்த

வுடனேயே, அந்தப் பாதகன் யாககுண்டத்திலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தான். வில்வலன், மீண்டும் பிரம்மனோக்கி, “அடியேனுக்கு இன்னுமொரு வரத்தையும் தரவேண்டும். அதாவது ஆட்டின் உருவாக இருக்கும் என் துணைவன், நான் அழைக்கும்போது, மீண்டும் உயிர்பெற்று எழ வேண்டும்” என்று கேட்டான். “இவ்வாறே பலகாலம் நிகழ்ந்து வரக்கடவது!” என்று வரமளித்தார்—பிரமன். பிறகு பிரமன் மறைந்தார். அவர்கள் இருவரும் சூரபதுமனின் சபைக்குச் சென்று, அவனை வணங்கி, “ஐயா, நாங்கள் உங்கள் தங்கையின் பிள்ளைகள். பிரமனிடம் வரம் பெற்றவர்கள்” என்று கூறித் தமது வரலாறுகளை விவரித்தனர். சூரபதுமன், அவர்களுக்கு ராஜ உபசாரங்களைச் செய்து சிலகாலம் ஸ்ரமாமயேந்திரபுரத்தில் தங்கவைத்து, அனுப்பி வைத்தான். பிறகு, அவர்கள் இடகு நாட்டிலுள்ள ஒரு வனத்தையடைந்து, நல்லவர்களுக்குக் கேடு விளைவித்து வந்தனர். அந்த மார்க்கத்தில், ஆண் மக்கள் யார் வந்தாலும், அவர்கள் உயிரை வாங்க நிச்சயித்து, இனையவனாகிய வாதாபியானவன், வளைவான கொம்புகளையுடைய ஆட்டுக் கிடாவின் உருவத்தைப் பெற்று, புலங்களில் மேய்வான். முன்னவனாகிய வில்வலன், தவ வேள்விகளைச் செய்யும் சிறந்ததொரு முனிவனைப்போல மாய வேஷந்தாங்கி யிருப்பான். அந்தக் காடு வழியாக வருகின்ற முனிவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை வரவேற்று, “அடியேன் ஆசிரமத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொள்வான். விருந்தினருக்கு, தன் தம்பியாகிய ஆட்டுக்கிடாவை வெட்டிக் கறி சமைத்து விருந்தளிப்பான். அவர்கள் புசித்த பிறகு, “வாதாபி வா!” என்று வில்வலன் அழைப்பான். உடனே அந்த ஒலியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், பிரமனின் வரத்தைப் பெற்றதால், கூரிய கொம்புகளால் விருந்தினரின் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு, வாதாபி வெளியே வந்து விடுவான். இறந்த விருந்தினரை அண்ணன், தம்பி ஆகிய இருவருமே புசித்து விடுவார்கள். இதுபோலப் பலரையும் கொன்று புசித்துப் பலகாலம் அவர்கள் இருவரும் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இந்திரன் கரந்துரை படலம்

“இவ்விதமாக, வில்வலனும் வாதாபியும் இதர இராக்கதர்களும் பல திசைகளிலுமிருந்து, தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் தீங்குகளைச் செய்து வந்தனர். வீரமாமயேந்திர புரத்தில் குரபதுமன், சிறப்பாக அரசு செலுத்தி வந்தான். ஒருநாள், மேல்வருங் கெடுதியை யோசிக்காமல், தேவராஜனாகிய இந்திரனைப் பிடித்துச் சிறை செய்யவும், அவன் பத்தினியாகிய இந்திரானியை வருவித்து, அவளது இன்ப நலங்களை அனுபவித்துக் களிக்கவும் விரும்பித் தனது படைத் தளபதிகளில் ஒருவனை யழைத்து, தேவேந்திரனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துவரும்படி ஆணையிட்டான். இதை அறிந்த இந்திரன், தன் மனைவியும் தானுமாகக் குயிலுருவம் பெற்று, மாயமாகத் தன்னகரத்தைக் கடந்து பூவுலகத்தைச் சேர்ந்தான்.

குரனது படைத்தளபதி, இந்திரலோகம் எங்கும் தேடியும் இந்திரனையும் இந்திரானியையும் அவனால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. உடனே, சமுத்திர மத்தியில் இருக்கும் வீரமயேந்திரபுரிக்குச் சென்று, குரபதுமனிடம் நடந்த செய்தியைக் கூறினான். குரபதுமன், ஏராளமான தூதர்களிடம் விண், மண், பாதலம் ஆகிய மூவுலகங்களிலும் இந்திரனைத் தேடிக்கண்டுபிடித்து வரும்படி ஆணையிட்டான்.

இந்திரன் தன் மனைவியுடன் வெளியேறியதும். இந்திரலோகம் இருள் மூடிய வானத்தைப் போலப் பொலிவிழந்து காணப்பட்டது. இந்திரனின் மகன் ஜெயந்தன், வைகுந்தத்திற்குப் போய்க்களித்திருந்தான். அப்போது அவனது தாய்தந்தையர்கள், குரபதுமனுக்குப் பயந்து ஓடிவிட்டதைத் தேவர்களிற் சிலர் சென்று முறையிட்டனர். அதைக் கேட்டதும் ஜெயந்தன் பித்தனைப் போலானான். நாரதர், அவனைத் தேற்றி தேவேந்திரலோகத்திலிருந்து, குரபதுமனின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துவரச் சொன்னார்.

குயில்களாக உருமாறிப் பறந்து சென்ற இந்திரனும் இந்திராணியும் சீர்கழித்தலத்துக்கு வந்து, ஒரு நந்த வனத்தை உண்டாக்கி, அதில் மலரும் மலர்களைக்கொண்டு, சிவபெருமானைத் தினந்தோறும் பூஜித்து, தமது வினையகலப் பிரார்த்தித்து வந்தனர். குரலின் தூதர்கள் தன்னைப் பூவுலகிலும் தேடுகிறார்கள் என்பதை அறிந்த இந்திரன் மிகவும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். எனவே, அவன் பூங்காவன வேலியில் மூங்கிலாக உருவெடுத்து வாழ்ந்து வந்தான். தூதர்கள் எங்குதேடியும் இந்திரனைக் காணாமல், மயேந்திரபுரிக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். அவர்கள் தேடிப் போனதும் பூங்காவனம் எங்கும் நெருப்புப்பற்றி, வெந்தணலைப் போல வெப்பம் பரவி சருகாய் மங்கலாயிற்று. அதைக் கண்ட இந்திரன், மனம் வருந்தினான். பரமசிவனருளால் பூஜைக்குரிய மலர்த்தோட்டம் மட்டும் பசுமையாக இருந்து வந்தது. இந்திரன் அந்த மலர்களைக் கொண்டு, மகாதேவரை பூசித்து வந்தான்.

விந்தகிரிப் படலம்

இது இப்படியிருக்க, பரமசிவ கடைச்சத்தினால், திரி காலங்களையும் பகுத்தறியும் ஆற்றல் படைத்த நாரத முனிவர், விந்தகிரிக்கு அருகில் வந்தார். ஆசிகளைக் கூறி ஆசீர்வதித்தார். அப்போது அந்த கிரியானது நாரதரை நோக்கி, “தேவரீர் இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளியது விந்தையினும் விந்தையாகும். நீங்கள் வந்த செய்தி என்ன?” என்று கேட்டது. அதற்கு நாரதர், “ஒரு அதிசயத்தைக் கேட்பாயாக. இமயமலையானது தன்னிடத்தில் பரமன் வாசஞ் செய்வதால், பெருமையுற்று வானோங்கி உயர்ந்து பெருமை பாராட்டுகிறது. நீயோ, அதற்கும் மேம்பட்ட சிறப்புடையாய். எனவே, அதன் கர்வத்தை உன்னிடம் சொல்லத்தான் வந்தேன்” என்றார்—நாரதர். விந்தகிரிக்குப் பொருமை மிகுந்தது. மனம் வெதும்பியது. சிவனுக்கு வில்லாக வளையவில்லையா? தன்னிடத்தில் தேவர்

அசுர காண்டம்

கள் வாசஞ் செய்வதனால் பெருமையாக நினைப்பது இழக்கல்லவா? தனக்கல்லவோ உண்மையான பெருமையிருக்க வேண்டும்? ஆதியில் விரியகமூர்த்தியானவர், கஜமுகாசுரனைக் கொன்ற தமது ஒற்றைக் கொம்பால் பாரதத்தை எழுத, மேருவின் உடல் பொத்துப் போகவில்லையா? என்று இமயத்தை விந்தம் இகழ்ந்தது. அதைக்கேட்டு நாரதர் “நீ சொல்வது யாவும் உண்மைதான். ஆனால் நீ உடனடியாக இமயத்தின் கர்வத்தையடக்கியாக வேண்டும்” என்று கூறினார்.

உடனே, விந்தியமலையானது, விஷ்ணுவின் விசுவரூபத்தைப் போல, ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாக ஓங்கி உயர்ந்து நின்றது. திசைகளை மறைத்ததால் சந்திர சூரியர்கள் செல்வதற்குப் பாதையே இல்லாமல் எங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. இதைக் கண்ட தேவர்கள், இதையும் அரக்கர்களின் மாயம் என்று கருதித் திகைத்தனர். பிறகு, இவ்விதமாக விந்தியமலை உயர்ந்திருப்பதை அறிந்து, அதையடக்க அகஸ்தியர் எழுந்தருள் வேண்டும் என்று கருதி, பரமசிவனை வழிபடக் கயிலைக்குச் சென்றனர்.

அகஸ்தியப் படலம்

தேவர்களனைவரும் அகஸ்தியர் இருக்கும் திசையை நோக்கி, “ஓ, தபோநிதியே, பூர்வத்தில் கஜேந்திரன் என்ற யானையானது, வேத விதிப்படி விஷ்ணுவைப் பூசித்து வருவதற்காகத் தாமரை மலர்களைப் பறித்து வரச் சென்ற போது, தாமரைத் தடாகத்திலிருந்த முதலையொன்று, அதன் காலைப்பற்றி இழுக்க, ஆதிமூலமே! என்று அழைத்தவுடன், மஹாவிஷ்ணுவானவர், தம் சக்கரத்தைச் செலுத்தி, முதலையைக் கொன்று யானையைக் காக்க வில்லையா? ஒருசமயம், பிரமன், தான் படைத்த திலோத்தமையின் மீது மையல் கொண்டு, அவளைத் துரத்த, அவள் பெண் கிளியாக உருமாறிப் பறக்க,

பிரம்மனும் ஆண் கிளியாக மாறி, விண்ணிற் பறந்து, அவனைத் துரத்திச் செல்லும்போது, திலோத்தமை 'பரம்பொருளே! என்னைக் காத்து ரட்சியும் என்று கூவியழைத்தவுடனே, பரமசிவன் அவனைக் காத்து ரட்சிக்கவில்லையா? சதுர்வேதங்களைச் சமுத்திரத்தின் உள்ளே மறைத்த சோமுகாசுரனை வாட்டி, அவற்றை மீட்டுத் தர, கடல் நீரையெல்லாம் சிறுதுளி நீராக்கி, உள்ளங்கையில் அடக்கித் தேவரீர் கடலைக் குடிக்கவில்லையா? இந்தக் காலத்தில் விந்திய மலையானது, நாரதர் ஆலோசனையைக் கேட்டு, மேருமலைக்கு மாறுபட்டுப் பாதலம் முதல் ஆகாயம்வரை, வானளாவி உயர்ந்து, திசைகளையெல்லாம் மறைத்துள்ளது. இதனால் சூரிய சந்திரர்கள் தங்கள் கதியில் செல்ல முடிவதில்லை. எங்கும் இருள் மூடியுள்ளது. ஆகவே, தாங்கள் தான் அதன் கர்வத்தை யடக்கவேண்டும்'' என்று வேண்டினர்.

உடனே, அகஸ்தியர், அந்த விந்தியமலையை அடக்குவதற்கான வலிமையைப் பெறப் பரமசிவத்தினைத் தியானித்துத் தவஞ் செய்தார். சிவபெருமான், அவருடைய தவத்துக்கு மனமிரங்கித் தரிசனம் கொடுத்துத் "தவ முனிவரே! விந்தியமலையின் உருத்தோற்றமல், அதையடக்கிப் பாதலத்திற் சேர்த்து, அதற்குப் பிறகு தென் திசைப் பொதிகை மலைக்குச் சென்று தவமிருப்பீர்!" என்று கட்டளையிட்டார்.

அகஸ்தியர் மீண்டும் பரமனை வாழ்த்தி, "ஐயனே! தேவரீரைப் பூஜை செய்வதற்குரிய குளிர்ந்த நீரையுடைய கேணிகளும் தடாகங்களும் நீடித்திருக்க நீர்வளம் வேண்டும். ஆகையால், அந்தத் தலத்தில் ஒரு ஜீவநதி யுண்டாகும்படி அருள் செய்யவேண்டும்" என்று வேண்டினர்.

உடனே, பரமன் திருக்கயிலாயத்திலிருந்த சப்தநதி களில் உன்னதமான காவிரியைத் தமது திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருள, உடனே அந்தப் பொன்னிநதி பெண்ணுருவங் கொண்டு, பரமனின் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்கினாள்.

உடனே, சிவபெருமான், பொன்னியை நோக்கி, “காவிரிப் பெண்ணே! நமது தவமுனிவர் அகஸ்தியர், நமது ஏவலின் படி பொதிகைக்குப் போகின்றார். நீயும் அவருடன் செல்ல வேண்டும்” என்றார். உடனே, காவிரி, “சுவாமி! தவ முனிவராக இருந்தாலும் பஞ்சேந்திரிய வசப்பட்டவரல்லவா? அவர் ஆண்பாலாகையால், தனித்த அவருடன் போவது நீதியோ?” என்று கேட்டாள். அதற்குப் பரமன், “நீ சொல்வது உண்மைதான். ஆயினும் அகஸ்தியரைத் தவறாகக் கருதுவதே தவறாகும். அவர் ஒரு பேரரிஞர். நமது பக்தர்களில் சிறந்தவர். ஆகையால், நீ அவருடன் தைரியமாகப் போகலாம்” என்றார். மீண்டும் பொன்னி யானவள், “ஐயனே! நான் இவருடன் தங்களது கட்டளையை ஏற்றுச் செல்கிறேன். இவரைவிட்டு நீங்குங் காலத்தை எனக்குச் சொல்லியருள்வீராக!” என்றாள். பரமன், அவளை நோக்கி, “இவர் உன் விஷயத்தில் கையைக் காட்டும் சந்தர்ப்பத்தில் அன்றைய தினமே, இவரைப் பிரிந்து, பூமியில் பெருகி நதியாகக் கடவாய்!” என்றார். காவிரி, அகஸ்தியருடன் செல்ல ஒப்புக்கொண்டாள். பிறகு, பரமன் அகஸ்தியரை நோக்கி, “இந்தக் காவிரியை உமது கமண்டலத்தில் எடுத்துச் செல்லும்!” என்றார். காவிரியும் அகத்தியரது கமண்டலத்துள் நீராளுள். அகஸ்தியர், பரமனிடம் விடைபெற்று, விதர்ப்ப தேசாதிபதியின் மகளான உலோபா முத்திரையை மணந்து, தென் திசைக்கு ஏகினார்.

கிரவுஞ்சப் படலம்

ஓ, சவுணகாதி முனிவர்களே! கேளுங்கள்:— அகஸ்திய முனிவர், மேருமலையிலிருந்து புறப்பட்டு, நாடு, நகரம் முதலியவற்றைக் கடந்து, தாருகன் ஆட்சி செய்யும் மாயமாபுரத்தை நெருங்கி வருவதையறிந்தான் பருவத வடிவங் கொண்ட கிரவுஞ்சன்! அந்தப் பாதகன் சில

மந்திரங்களை உச்சரித்து, மலைகளைக் கடல்களாகவும் பொன்னுலகை மண்ணுலகாகவும், சந்திரனைச் சூரியனாகவும், அணுவை மஹாமேருவாகவும் செய்யக்கூடிய ஆற்றலையுடையவன். அவன் விந்தகிரியைப்போல பல சிகரங்களைக் காட்டி, பருவத வடிவங்கொண்டு, தன் மூலமாகப் போகும் பிரயாணிகளுக்குத் தவறான வழியைக்காட்டி, மழையைப் பொழியச் செய்தும் மாயையினால் தீயை மண்டியெறியச் செய்தும் வந்தான். இதனைக் கண்ட அகஸ்தியர், கோபங்கொண்டு, தமது கையிலிருந்த பிரம்மதண்டினால் அந்த மலையைக் குத்தி, பற்பல துவாரங்களை ஏற்படுத்தி, வெளியேறலானார். அப்போது, அகஸ்தியர், “நல்லறிவைப் பெறாத சண்டாளனே! நீ உனது பழைய வடிவம் நீங்கி, மலையுருவமாகி, கொடிய இராட்சதருக்கு இருப்பிடமாக இருந்து தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பலகாலம் தீங்குகளைச் செய்யக் கடவாய்! நமது தண்டத்தினால் துளைபட்ட இடங்களில் எல்லாம், பல மாய்கைகள் வளர்ந்து, கடைசியில் எமது பரமேஸ்வரரின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து பிறக்கும் சரவணபவனின் கரத்தில் விளங்கும் வெற்றிவேலினால் இறக்கக்கடவாய்!” என்று கொடிய சாபமிட்டு, அவனது மாயைகளை அடக்கிக் கடந்து, தென்திசையை நோக்கி நடக்கலானார்.

விந்தம் பிலம்புகு படலம்

இவ்வாறு, கிரவுஞ்சன் அகஸ்தியரால் சபிக்கப்பெற்ற பிறகு, மலையுருவத்தைப் பெற்று, கொடிய பாதகங்களைச் செய்து வருவானாயின். அகஸ்தியர், தேவகிரி வழியாகக் காசித் தலத்தையடைந்தார். புனித கங்கையில் மூழ்கி, விசுவநாதரைத் தரிசித்து, வணங்கிவிட்டு, நாரதரின் ஆலோசனையால் இறுமாந்திருக்கும் விந்தகிரியின் அருகில் வந்தார். விந்தமலையானது வானளாவ வழி மறைத்து உயர்ந்திருந்தது. அதைக்கண்ட அகஸ்தியர், “ஓ விந்தமே! பரமனின் கட்டளையை ஏற்று நான் பொதிகை மலைக்குச்

செல்கிறேன். ஆகையால், உன் எல்லையைக் கடக்க, சிறிது வழிகாட்டுவாயாக!” என்று கேட்டார். அதற்கு விந்தமலை, “நான் சூரிய சந்திரர்களுக்கு வழியை விடாமல், திருவிக்கிரம அவதாரத்தைப்போல நிற்கிறேன். அத்தகைய நான், குறியவனாகிய உனக்கு அஞ்சி வழிவிடுவேனோ? ஏன் வீணாக என்னை வேண்டுகிறாய்? வந்த வழியே திரும்பிச் செல்வாயாக!” என்று கூறியது.

அதைக்கேட்ட அகஸ்தியமுனிவர் சிரித்தார். சமுத்திர நீரைக் குடித்த தமது கையை வானளாவ நீட்டினார். தமது உள்ளங்கையினால் விந்தமலையின் தலையை அழுத்தினார். விந்தம் நொறுங்கி, பூமிக்குள் இறங்கி, பாதலத்தைச் சேர்ந்தது. உடனே, அதன் அகந்தை அடங்கியது. குறு முனிவரை நோக்கி, “ஐயனே! அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள். தங்களை இகழ்ந்து, தான்றுதொட்டு எனக்கு இருந்து வரும் பெருமைகளை பெல்லாம் நான் இழந்து விட்டேன். என்னை மன்னித்துத் திரும்பவும் பூமியில் நிற்கும் தன்மையை எனக்குத் தாங்கள் தான் அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டியது.

அதைக் கேட்ட அகஸ்தியர், “நான் பொாதிகை சென்று, திரும்பி வரும்போது நீயும் யதாப்பிரகாரம் நிற்பாய்.” என்று கூறி, தமது கரத்தைக் குறுக்கிக் கொண்டார். அதைக்கண்ட தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். மலர் மாரிப் பொழிந்தனர். சூரிய சந்திரர்கள், அகஸ்தியர் செய்த உதவிக்கு நன்றி தெரிவித்தனர். சூரிய சந்திரர் முதலிய நவக்கிரகங்களின் பிரகாசம் பூமியெங்கும் பரவியது. அகஸ்தியர் அவர்களை வழியனுப்பினார். மலைகளடர்ந்து நெருங்கிக் காடாரண்யமாக இருந்த மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைவழியில், ரிஷிகளைத் துன்பப் படுத்திக்கொண்டிருந்த. வில்வலன், வாதாபி என்ற இரு கொடியவர்களுக்கு அழிவுக்காலம் நெருங்கியதால் அவர்கள், அகஸ்தியர் தம்மை நோக்கி வருவதைக் கண்டு யோசிக்கலானார்கள்.

வில்வலன் வாதாபி வதைப் படலம்

இந்த அகஸ்திய முனிவரின் கோலத்தைப் பார்க்கவே விந்தையாக இருக்கிறதே! ஆதியில் கடல் நீரை உள்ளங்கையில் அள்ளியுண்ட பாதகனாயிற்றே! இவனை மடக்கி, இவனுக்கு விருந்து வைத்து, இன்றைய தினமே இவனது தசையைத் தின்று பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவோம்'' என்று முடிவு செய்தனர். தம்பி வாதாபி, ஆட்டின் உருவத்தைப் பெற்று புலங்களில் மேயலானான். அண்ணன் வில்வலன், தவமுனிவரின் வடிவங்கொண்டு திருநீறணிந்து கமண்டலத்தைக் கையில் ஏந்தி, ருத்திராட்சத் தாழ்வடங்களை அணிந்து கொண்டான். அகஸ்திய முனிவரின் எதிரே வந்து அவரை எதிர்கொண்டழைத்து, தனது பர்ணக சாலையில் விருந்து உண்டு போகும்படி வேண்டினான். அகஸ்தியர் அவனது வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தார். பிறகு அவன் அகஸ்தியரை அழைத்துச் சென்று, தர்ப்பாசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, ''சுவாமி! சிறிது நேரம் இளைப்பாறுங்கள்! புனிதமாகிய பிரசாதத்தை வெகு விரைவில் சமைத்துவிடுவேன்'' என்று கூறி, அவரிடம் விடைபெற்றுச் சென்று, அருகில் இருந்த தடாகத்தில் மூழ்கிக் குளித்து, மடியுடுத்து மடைப்பள்ளியைச் சேர்ந்து, பசுவின் சாணத்தால் மெழுகிக் கோலமிட்டு, முத்துப்போன்ற சன்னச் சம்பா அரிசியை நன்றாகக் குத்திக் கொழித்து, அலம்பினான். தீக்கடைந்து அக்கினியை உண்டாக்கி, அடுப்பிலே போட்டு, சந்தன விறகினால் தீயை மூட்டி, பவித்ரமான பாண்டத்தை அலம்பிச் சுத்தோதகத்தை நிரப்பி, உலையேற்றி, அரிசியுமிட்டுச் சிறுக எரித்துப் பக்குவப்படுத்தினான். பருப்பு முதலியவற்றை வேகவைத்த பிறகு சர்க்கரைப் பொங்கல், குழைக்கறி, புளிக்கறி, தீங்கறி, பொறியல் முதலிய பலவகைப் பதார்த்தங்களைச் சமையல் செய்தான். புலங்களில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த தனது தம்பியாகிய ஆட்டைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து, குறுமுனிவரின் எதிரில் நிறுத்தி, தன் வாளினால் இருகூறுக வெட்டினான். தோலைப்

போக்கி, உறுப்புகளை வெவ்வேறுக்கி, தொடைக்கண்டம், மார்க்கண்டம், ஈரல், தலை முதலிய உறுப்புகளைப் பதமாக அறிந்து, பாத்திரங்களிலிட்டு மும்முறை அலம்பிச் சுத்தம் செய்து காரசாரங்களைக் கூட்டி அடுப்பிலேற்றி, கறித்துகள், பொறித்துக்களைத் தூவி வாசனைத் திரவியங்களைச் சேர்த்துச் சமைத்து முடித்தபிறகு, அதன் மணம் போகாமல் முடிவைத்தான்.

பிறகு, அகஸ்தியரை அழைத்து வந்து, கால்களை அலம்பச் செய்து, பொன்மயமான இலையைப் பரப்பி, அகஸ்தியர் மனம் குளிர அமுது படைத்து, கறிவகைகளை வெவ்வேறுக இலை முற்றிலும் பரப்பினான். கடல் நீரை உள்ளங்கையால் முகந்து உண்ட அகஸ்திய முனிவர், ஆசமனம் செய்து போஜனம் செய்யத் துவங்கினார். சாப்பாடு முடிந்ததும் கைலாகு கொடுத்து, அவரை எழுந்திருக்கச் செய்தான்-வில்வலன். அவரும் வாய், கைகால்களை அலம்பிக்கொண்டார். உடனே மற்றொரு இடத்தில் தர்ப்பாசனத்தை விரித்து, அதன்மீது அவரை உட்காரவைத்துச் சந்தனம், புஷ்பம், தாம்பூலம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து, அவர் சயனித்திருக்கும்பொழுது, இதுதான் நல்லசமயம் என்று எண்ணிய சண்டாளனாகிய வில்வலன், தனக்கு முன்பு பிரம்மதேவன் அனுக்கிரகம் செய்த மந்திரத்தை உச்சரித்து, “அப்பா தம்பீ வாதாபீ சீக்கிரம் வா!” என்று தன் கைகளைத் தட்டிக் கூவிய சத்தத்தைக் கேட்டு, அகஸ்தியரின் வயிற்றினுள்ளேயிருந்த வாதாபி “அண்ணா! வந்துவிட்டேன்” என்று சொல்வதைத் தவ முனிவர் அகஸ்தியர் உணர்ந்தார். இது கொடிய ராட்சதரின் வஞ்சகம் என்பதையறிந்து கொண்ட அவர், திருநீற்றைக் கையில் எடுத்து, “வாதாபீ ஜீரணோபவா!” என்று கூறி, மும்முறைத் தமது வயிற்றைத் தடவிக் கொடுத்தார். காட்டுத்தீயில் அகப்பட்ட சிறு புதரைப்போல, உதராக்கினி கொளுத்த, அந்தப் பாதகன் மலமாகிவிட்டான். வில்வலன் இதை யறிந்ததும், ரௌத்திராகாரமாகக் கோபித்து, மாய வடிவை நீக்கி, பழைய கோலத்துடன், தண்டமொன்றைக் கையில்

எடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு, பாய்ந்து முனிவரின் சிரத்தில் மோதிக்கொல்லவருவதை அகஸ்தியர் கண்டார். உடனே, ஒரு தருப்பையைக் கிள்ளி, பாசுபத மந்திரத்தை உச்சரித்தும் பிரயோகித்தார். தம்பியைப் போலவே வில்வலனும் எரிந்து சாம்பலாகி விழுந்தான். அகஸ்தியரின் கோபமும் தணிந்தது. பிறகு அவர் தன்னிஷ்டப்படி நடக்கலானார்.

காவிரி நீங்கு படலம்

இவ்விதமாக அகஸ்தியர், அஜமுகியின் பிள்ளைகள் இருவரையும் மாய்த்த பிறகு, காவிரிப்புனலடங்கிய கமண்டலத்தைத் தாங்கி நடந்து, கொங்கு நாட்டையடைந்த போது அவரது கோபத்தால் மாண்ட ராட்சதர்கள் இருவரும் பேயுருவங்கொண்டு, அகஸ்தியரை மிரட்டினர். அவர்கள் துர்வாசரின் புத்திரர்களாகையால், பிரம்ம அம்சம் பெற்றவர்கள். அவர்களை வதைத்ததால் தமக்கு ஏற்பட்ட பிரம்மஹத்தி தோஷம் நீங்கச் சிவபூஜை ஒன்றே சிறந்ததென்று, அகஸ்தியர் கருதினார். ஒரு வனத்தில் சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்துப் பூசித்து, தமது கமண்டலத்திலிருந்த காவிரி நீரை எடுத்து, அந்தப் பேயுருவங்களின்மீது தெளித்தார். உடனே, தீப்பட்ட பஞ்சுபோல அவை மறைந்தன.

இது நிற்க. ஒருசமயம் நாரதர், தேவேந்திரன் மூங்கில் வடிவில் இருந்து சிவபூஜை செய்துகொண்டிருந்த சீர்காழித் தலத்தை யடைந்தார். இந்திரன், அவரது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான். அவரை நோக்கி, “தபோநிதியே! இங்கு நான் செய்யும் சிவபூஜைக்கு ஒரு இடையூறு நேர்ந்துள்ளது. திவ்விய பரிமள மலர்களைத்தரும் பூங்காவனமானது, சிறிதும் பசுமையற்று உலர்ந்து அழிகின்றது. இதற்கு ஏதாவது ஒரு மார்க்கத்தைக் கூறவேண்டும்” என்று கூறினான். அதற்கு நாரதமுனிவர் “இந்திரா! இன்னுஞ் சிறிது காலத்தில் உனது பதவியும் ஆட்சியும் நகரமும் உனக்குக் கிடைத்துவிடும். இப்போதுள்ள உன்னுடைய

குறையும் விரைவில் நீங்கிவிடும். அகஸ்தியர் என்ற முனிவர், பரமனின் கட்டளைப்படி, பொதிகை மலைக்குத் தவஞ் செய்வதற்கு வருகிறார். அவர் வரும் வழியில் அவருக்கு இடையூறுக இருந்த கிரவுஞ்சனை வதைத்தார். விந்தியமலையின் கர்வத்தை யடக்கினார். சூரனின் மருகரைத் தொலைத்து, அந்தப் பழி நீங்கக் கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்து, திரிபுராந்தகனை அர்ச்சித்து வருகிறார். அவரது கமண்டலத்திலுள்ள காவிரி நதியானது பெருகி, இந்த வழி யாகப் போகும்படிச் செய்வாயானால் உன்னுடைய குறைகள் நீங்கும்!” என்றார். அதற்கு இந்திரன், “காவிரியை இங்கே கொண்டுவருவதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டான். நாரதர், இந்திரனை நோக்கி “விநாயக மூர்த்தியைப் பூஜித்து வந்தால், அவர் அகஸ்தியரது கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்து விடுவார்!” என்றார். இந்திரன், நாரதர் கூறியதைப் போலவே, விநாயகரைப் பூஜித்து வந்தான். அதனால் மனமிரங்கிய விநாயகப் பெருமான், அகஸ்திய ஆசிரமத்துக்கு அருகே சென்று, காக்கை உருவத்தைப் பெற்று, அகஸ்தியரின் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்தார். காவிரி, கமண்டலத்திலிருந்து நுங்கும் நுரையுமாகப் பொங்கிப் பெருக்கெடுத்தது. உடனே, காக்கை உருவத்திலிருந்த விநாயகப் பெருமான், ஒரு பிராமணப் பிள்ளையின் வடிவைக் கொண்டு போவதை அகஸ்தியர் கண்டு, கோபங்கொண்டு, “இவ்வஞ்சகன் அவுண்ணோ? அரக்கனோ? இவ்வளவு நாட்கள் நான் அருமை யாகப் பாதுகாத்து வந்த நதியைக் கவிழ்த்ததுமல்லாமல் இவ்வளவு கம்பீரமாகப் போகிறானே!” என்று நினைத்து, அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடி, அவனைத் தன்னிரு கைகளாலும் பிடித்துத் தலையதிரக் குட்ட நினைத்தார். ஆனால் விநாயகப்பெருமான், அகஸ்தியரின் கைகளுக்கு அகப்படாமல், விண்ணுக்கும் மண்ணுக்குமாகத் தாவினார். நெடு நேரம் அவரைப் பிடிக்க முடியாமல் அகஸ்தியர் சோர்ந்தார். அப்போது கணேசர், தமது சுய ரூபத்துடன் காட்சி கொடுத்தார்.

அந்தக் கோலத்தைக் கண்டதும், அகஸ்தியர் திடுக்கிட்டார். பிராமணப் பிள்ளையாக வந்து திருவிளையாடலை செய்தவர் விநாயகப்பெருமான் என்பதையறிந்து, அவரைக் குட்டுவதற்குத் தூக்கிய கைகளால் தம் தலையிலேயே படபடவென்று, பருவத்தின்மீது கோடையிடி இடிப்பதைப் போலக் குட்டிக்கொண்டார். அதைக்கண்ட விநாயகப்பெருமான், அவரைத் தடுத்து ஆட்கொண்டு, அவர் ஏன் அதுபோலக் குட்டிக் கொள்கிறார் என்று விசாரித்தார். அதற்குத் தாம் செய்ய நினைத்த தவறுக்காகக் குட்டிக் கொள்வதாகக் கூறினார். தமது குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும் என்று கெஞ்சினார். உடனே விநாயகப்பெருமான், சிவபூணைக்குரிய மலர்வனம் நீரின்றிக் கருகியதால், அதனைப் பசுமையாக்கச் சீர்காழியிலிருக்கும் இந்திரன் தன்னை வணங்கி வேண்டியதாகவும், அவனுக்காக மனமிரங்கி, தாமே காக்கை வடிவமாகிக் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்ததாகவும் கூறினார். பிறகு அவர் விரும்பிய வரத்தைத் தம்மிடம் கேட்கலாம் என்று சொன்னார். உடனே, அகஸ்தியர், “ஐங்கரனே! இக்காலத்தில் நான் குட்டிக்கொண்டதைப் போல, யாவராயினும் இனிமேல் தங்கள் முன்பு குட்டிக்கொண்டால், அவர்களுக்குத் தாங்கள், தாயைப்போலக் கடாட்சிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். மீண்டும் அகஸ்தியர் “தாம் ஓடுங்காலம் பாதுகாத்த காவிரியை மீட்டும் தரவேண்டும்!” என்றார். விநாயகப்பெருமான் தமது துதிக்கையை நீட்டி பெருக்கெடுத்தோடும் காவிரி நதி நீரை மொண்டு, கமண்டலத்தில் நிரப்பிக் கொடுத்தார். பிறகு விநாயகரும் மறைந்தார். அகஸ்தியரும் தென்திசைப் பொதினை மலையை நோக்கி நடக்கலானார்.

திருக்குற்றாலப் படலம்

“அகஸ்தியர், கொங்கு நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு, ஆலகால விஷத்தைப் பரிந்து உண்டு, பிரம்மாதி தேவர்

களுடைய பத்தினிமார்களின் பொற்றாலிகளைக் காத்த பரமசிவத்தின் திருநாமங்களைத் துதித்துக் கொண்டு, விஷ்ணு ஸ்தலமாக இருந்த திருக்குற்றாலத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கு விஷ்ணுவின் திருக்கோயில் ஒன்று இருந்தது. அந்தத் தலத்தில் இருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், மதங்களிலேயே தமது மதம்தான் சிறந்தது என்று எண்ணிக் கொண்டு, சைவர்களைக் கண்டாலே வெறுப்பவராக இருந்தனர். அவர்களது மத அகங்காரத்தை அடக்க வெண்ணிய அகஸ்தியர், திருமாலின் ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தார். அவர் வருவதைத் தொலைவிலேயே கண்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், ஜன்ம வairியைக் காண்பதைப் போலப் பெருமூச் சொரிந்து கோபித்துத் திருநீற்றையும் உருத்திராட்ச மாலையையும் அணிந்த ஒருவர், தமது திருத்தலத்தை மீதிக் கலாகுமோ என்று வெகுண்டனர், “உமது ஈசன் ஒடேந்தினான். நீரோ, கோலும் குடுக்கையுமாக அலைகிறீர். நீர் நமது திவ்வியப்பதியில் நில்லாமல் புறப்படுவீர்” என்று அகஸ்தியரைத் துரத்தினர். தம் உயிருக்கும் உயிராக நினைத்திருந்த பரமேஸ்வரனை வைஷ்ணவர்கள் நிந்திப்பதைக் கேட்க மனஞ் சகியாத அகஸ்தியர் அவர்களுடைய அகந்தையை அகற்ற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். பாதரசச் சுவடுபட்ட பொன்னைப் போல துவாதசத் திருமண் நெற்றி முதல் விளங்கவும், திருத்துழாய் மாலைகள் மார்பில் புரளவும் பரமபாகவதக் கோலம் கொண்டு மீண்டும் வந்தார். அவர் தொலைவில் வருவதைக் கண்ட வைஷ்ணவர்கள், அவரை எதிர் கொண்டு அழைத்து, மரியாதை செய்து சேவித்தனர். அகஸ்தியர் அவர்களை நோக்கி “வேதபாலகரே! நாம் நெடுங்காலம் அழகர் மலையில் இருந்தோம். இப்போது தேப் பெருமான் வாழும் அத்திகிரியினை நோக்கிச் செல்லுகிறோம். நமது பெருமாள் கோயில் இருக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டு வந்தோம்” என்றார். உடனே அவர்கள் தமது சுட்டு விரலினால் கோயில் இருக்கும் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். உடனே, அகஸ்தியர் அவர்களை நோக்கி, “பெருமானைச் சேவிக்க நம்

உள்ளம் விரும்புகிறபடியால் அதற்கு வேண்டிய திருமஞ்-
சனம் முதலிய திரவியங்களை விரைவில் சேகரிக்கக் கடவாய்!"
என்றார்.

உடனே, அந்தக் கோயிலின் அர்ச்சகர்கள் ஓடிச்
சென்று, சுத்தோதகம், பீதாம்பரம், தில்வியப் பரிமளம்
மிகுந்த துளசிதளம் புஷ்பமாலைகள், சந்தனம், புனுகு,
ஜவ்வாது, தூப நீப நைவேத்தியங்கள் முதலியவற்றைக்
கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். "ஸ்வாமீ! உமது திரு-
வுள்ளப்படிக்குப் பெருமானின் பூஜையை முடிப்பீர்கள்!"
என்று வைணவக் கூட்டத்தினர் கேட்டுக் கொண்டனர்.

உடனே அகஸ்தியர், அவர்களை நோக்கி, "நீவிர் இது
வரை கண்ணனை வழிபட்டு வந்தீர்களல்லவா? இத்தினம்
நாம் இப்பெருமானை அர்ச்சிக்கும் முறைகளை யாவரும் தரி-
சிப்பீர்கள்!" என்று சொல்லி, திருமால் வீற்றிருக்கும்
பீடத்துக்கு அவர்களையும் அழைத்துச் சென்றார். அறகு,
கொன்றை, கங்கை, பிறை, சர்ப்பங்களை அணிந்த சிவ
பெருமானை நெஞ்சாரத் துதித்து, நாராயணக் கடவுளின்
திருமுடி மீது தமது குறுகிய கரங்களை வைத்து, "குறுகு-
குறுகு குற்றூலா!" என்று அழுத்தினர். அப்போது சிவந்த
அரக்கினால் செய்த பாவையானது அக்கினி சம்பந்தப்பட்ட
காலத்தில், உருகுவதைப் போல நெடுமாலின் திருவடிவை
குழையச் செய்து திரட்டி உருட்டிச் சிவலிங்க வடிவமாக்கி,
பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரர் ஆகிய மூவரும் ஓர் உருவா-
கிய பரப்பிரம்ம வஸ்துவை ஸ்தாபித்து, பஞ்சாட்சரம்
முதலிய சகஸ்ர நாமங்களை மந்திர பூர்வமாகத் துதித்து,
தாம் கொண்டிருந்த வைணவத் திருக் கோலத்தை மாற்றி
பழைய படியே விபூதி, ருத்திராட்சம் அணிந்த சிவ வேடத்-
தைத்தாங்கி, திருமஞ்சனப் பொருள்களைச் சுத்தி செய்து
அர்ச்சனை செய்தார். அதைக் கண்ட வைணவர்கள் கோபங்-
கொண்டு, அவரை அடிக்கவும் பிடிக்கவும் முயன்றனர்.
அவரது கோபத் தியில் அவர்கள் வெகுண்டு, மருண்டு
ஓடினர். அன்று முதல் திருக்குற்றூலம் விஷ்ணு ஸ்தலமாக

இருந்தது மாறி, சிவஸ்தலமாக மாறியது. பிறகு, அகஸ்தியர் அருவிகள் பாயும் பொதிகை மலையில் அமர்ந்து தவஞ் செய்யலானார். கேட்டீர்களா, சவுணகாதி முனிவர்களே! இது வரையில் அகஸ்தியர் பொதிகை மலையைச் சேர்ந்ததைச் சொன்னோம். இனிமேல் தேவேந்திரன் பரமசிவனை வழிபடுவதற்காகத் தகுதியான பல வகை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும் பூங்காவில் காவிரி நதி பெருகிய சரித்திரத்தைச் சொல்வோம் என்று சூதபுராணிகர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இந்திரன் அருச்சுனைப் படலம்

“இந்திரனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, விநாயகப் பெருமான், அகஸ்தியரின் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துக் காவிரியைப் பெருக வைத்தார். காவிரி வெள்ளமானது, இந்திரன் சிவபூஜை செய்யும் பூஞ்சோலையிற் பாய்ந்து, வாடிநின்ற நந்தவனம் பசுமையாகவும் பூத்துக் குலுங்கவும் செய்தது. அதைக்கண்ட இந்திரன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். பசிப்பிணியால் வருந்தியவருக்குத் தேவாமுதம் கிடைத்ததைப்போல, பூஞ்செடிகள் காவிரி நீர் வளத்தால் மலர்ந்தன. செவ்வரக்கன் நிறம்போல, செவ்வாம்பல் பூத்திருந்தது. தினந்தோறும் இந்திரன் அதிகாலையில் எழுந்து வண்டு நுகராப் புதுமலர்களில், புழுக்கடிபடாத மலர்களைத் தேடிப் பறித்து புஷ்பக் குடிகளிற் சேர்த்துக் காலையிலும் மாலையிலும் சிவபெருமானுக்கு சகஸ்ரநாம அர்ச்சனை செய்து வந்தான். அப்போது நடந்தவற்றை இனி நாம் தொடர்ந்து கூறுவோம்” என்று சூதபுராணிகர் மேலும் தொடர்ந்தார்.

தேவர் புலம்புறு படலம்

இவ்விதமாக ஆயிரங்கண்ணனாகிய இந்திரன், அம்பிகாபதியை வழிபட்டு வரும்பொழுது, அவுண ராஜனுக்குப் பணிவிடை செய்து, உடலும் உள்ளமும் வருந்திய தேவர்கள் தேவலோகம்விட்டு, புலகம் வந்து சீர்காழித் திருத்தலத்தில் இருந்த இந்திரனைக் கண்டனர். தமக்குச் சூரபதுமன் இழைத்துவரும் கொடுமைகளைக் கூறிப் புலம் பினர். இந்திரன், அவர்களைத் தேற்றி, சூரன் இந்திராணியின் மீது இச்சை கொண்டான் என்றும் அதற்காகத்தான் பயந்து அங்கு வரவில்லையென்றும், அளவற்ற வரங்களைச் சிவபெருமானிடம் பெற்ற சூரனை எதிர்க்க, சிவபெருமானின் திருவருள்தான் வேண்டும் என்பதற்காகவே, தனித்திருந்து பூசை செய்து வருவதாகவும் கூறினான். தேவர்கள் இந்திரனைத் திருக்கயிலைக்குச் சென்று சிவபெருமானையே நேரில் பார்த்து முறையிட்டு வரலாம் என்றும் அழைத்தனர். இந்திரன், அந்தச் செய்தியைத் தன்மனைவியான இந்திராணியிடம் சொல்வதற்காக அவர்களை அங்கேயே நிறுத்தி விட்டுச் சென்றான்.

அயிராணி சோகப் படலம்

இந்திரன், இந்திராணியை நோக்கி, “பெண்ணே! சூரபதுமனால் வருந்தும் சிலதேவர்கள், தம்முடைய துன்பங்களை என்னிடம் முறையிட்டனர். அவர்கள் இடரையும் நமது துன்பங்களையும் நீக்கிக் கொள்வதற்காகத் திருக்கயிலாயத்துக்கே நேரில் சென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டு, அவரது அனுக்கிரகத்தைப் பெறுவதற்கு முடிவு செய்தோம். அதனை உனக்குத் தெரிவித்துப் போகத்தான் நான் உன்னிடம் வந்தேன்” என்றான். அந்தச் சொல்லைக் கேட்டதுமே, இந்திராணி - மூர்ச்சையானாள். அவளைத் தன்னிரு கரங்களாலும் வாரியெடுத்து மார்பில் அணைத்து

மடியில் இருத்தி மயக்கத்தைப் போக்கினான்—இந்திரன்! இந்திராணிக்குச் சற்றுத் தெளிவு பிறந்ததும் அவள் இந்திரனை நோக்கி, “பிராண நாதா! கூரனது கொடுமைக்கு அஞ்சிப் பொன்னுலக வாழ்வையே வெறுத்துப் பூவுலகத்துக்கு வந்தோம். தங்கள் ஆதரவில் இருந்த என்னைத் தனியே விட்டுப் போவதை என்னால் சகித்திருக்க முடியாது. மேலும் போக பூமியின் சுகத்தை மறந்து, பூமியில் வந்திருப்பதே நமக்குப் பழி சூழாமல் இருக்கத்தானே? மேலும் இராட்சத வீரர்கள். நம்மைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதுந் தங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே! பாதகர்கள், தருமம் என்பதை உள்ளத்தனையும் மதிக்க மாட்டார்கள். நமது மகன் ஐயந்தனுமில்லை. ஐராவதமும் இல்லை. துணைக்குத் தோழியர் ஒருவருமில்லை. இப்படியாதொரு உதவியுமில்லாமல் நான் தனித்திருக்க முடியுமா? என்ன செய்வார்களோ? ஆகையால் தனியாக இருக்க முடியாது. நானும் உங்களுடன் திருக்கயிலைக்கு வருகிறேன்” என்று கூறினாள். உடனே, இந்திரன் அவளை நோக்கி, “பெண்ணமுதே! நீ சொன்னவை யாவுமே உண்மைதான். நான் திருக்கயிலைக்குச் சென்று திரும்பும் வரையில், உன்னைப் பாதுகாக்க வல்லவர்கள் யாருமே இல்லை என்றால்தானே, நீ என்னைப் பின்தொடர வேண்டும். ஆதியில் மகேசுவரனுக்கும் மகாவிஷ்ணுவுக்கு உற்பவித்து, உலகங்களைப் பாதுகாத்து வரும் ஹரி ஹர புத்திரர் நமக்கு ஒரு காவலாக இருக்கக் கவலைப்படுவானேன்? அவரைத் துதித்து அழைத்து, நான் கயிலை சென்று திரும்பும் வரையில், உன்னைக் கண்ணிமை போலக் காத்து இரட்சிக்க அந்த ஐயப்பன் வசமே ஒப்படைத்துப் போகவிருக்கிறேன். அவர் உனக்கு ஒரு துன்பமும் வராமற் பாதுகாப்பார்!” என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட சசிதேவியானவள், இந்திரனை நோக்கி, “யார் அந்தக் கடவுள்! அவரது வரலாற்றைச் சாங்கோ பாங்கமாக எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்க இந்திரன், இந்திராணிக்குச் சொல்லத் துவங்கினான்.

மஹா சாஸ்தாப் படலம்

கேளாய் பெண்கள் நாயகமே! முன்பொரு காலத்தில் மகாவிஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் அமுதம் முதலிய வளங்களைப் பெறுவதற்காக, இராட்சதர்களுடன் சேர்ந்து, சிவபெருமானின் திருவருளைப் பெறாமல் மந்திரகிரியை மத்தாகக் கொண்டு, திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். அப்போது கயிருக இருந்த வாசுகிக்கு அவ்வருத்தம் சகிக்கக் கூடாமையால், ஆவலத்துச் சீறிக் கக்கிய விஷமும், மந்திர கிரியைத் தாங்கி நின்ற ஆமையின் முதுகு ஓடு அரைபட்டு உரசிக் கிளம்பிய தீயும் கலந்து ஆலகாலம் என்ற பெயரைப் பெற்று ஒங்கி, கொடிய வெப்பத்துடன் தீச் சுவாலை வீச எரிந்தது. அதைக்கண்ட தேவர்கள் திசைகள் எட்டிலும் சென்று, வேறு கதியின்றிப் பரமசிவனிடம் முறையிட்டனர். அவர் அந்தக் கொடிய விஷத்தினை அருந்திக் கண்டத்தில் நிறுத்திக் கொண்டார். பிறகு மீண்டும் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அப்போது மந்திரகிரி பாதாலத்தில் அமுந்தியது. தேவர்கள் கணேசரை வேண்டினர். அவர் மந்திரகிரியை சமநிலையில் நிறுத்தினார். மீண்டும் தேவர்களும் தானவர்களும் பாற்கடலைக் கடைய லாயினர். அப்போது சிந்தாமணி, சங்கநிதி, பதுமநிதி, ஜராவதம், சுற்பகம், காமதேனு, முதலிய வளங்களின் மத்தியில் பூரண சந்திரோதயம் போல, அமுதமானது தங்கக் கலசத்தில், ஜோதிமயமாக, குளிர்ச்சியாக வருவதைக் கண்ட அவுணர், இராக்கதர், தேவர் முதலியவர்கள் தத்தமது வல்லபத்தால்தான் அமுதம் வந்தது என்று சண்டையிட்டுக் கொண்டனர். அதைக் கண்ட மகாவிஷ்ணு வானவர், அவர்கள் கைகலப்பதற்கு முன்னால் விலக்க நினைத்து, தமது மாயாசக்தியினால் இமைப்பொழுதில் ஜகன் மோகினி வடிவம் கொண்டார். அவளது செளந்தரியத் தைக் கண்ட அசுரர்கள் அவள்மீது காமங்கொண்டு, அமுதத்தினை விரும்பாமல் அவளையே சுற்றிச்சுற்றி வளைய வந்தனர். அப்போது ஜகன்மோகினியானவள், வானவ தானவரை நோக்கி “தேவர்களே! அவுணர்களே! நீங்கள்

ஏன் போரிட்டுச் சாகிதீர்கள், நான் ஒருபுறம் நிற்கிறேன். அமுதத்தை ஒருபுறம் வைக்கிறேன். அவற்றில் உங்களுக்கு வேண்டியதைப் பெற்றுக் களிப்பீர்கள்” என்றான். அவுணர்கள் மோகினியையும் தேவர்கள் அமுதத்தையும் விரும்பினார்கள். அவுணர்கள் மோகினியைச் சூழ்ந்துகொண்டு வம்பு செய்தனர். அப்போது மோகினியானவள், அவர்களை நோக்கி, “அவுணவீரர்களே! குளிர்ந்த மலர் மஞ்சத்தில், என்னை அணைத்துப் புணரவல்ல ஒரு சுந்தர வீரனை நான் இன்னமுங் காணேன்! நானோ காமவிகாரத்தினால் வருந்துகிறேன். எனவே தாமதப்படாமல் இன்னொருவன் உங்களில் ஒருவன் வெளிப்படுங்கள்” என்றான். தானவர்கள் ஒருவருக்கொருவர், தானே சுத்த வீரன், சுந்தரமானவன் என்று வாதிட்டுப் போரிட்டுத் தீவிரமாகச் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அதனிடையில் மோகினியானவள், தேவர்களோடு தேவராகக் கலந்து, அவர்களுக்கு அமுதத்தினைப் பகிர்ந்து கொடுத்து வந்தாள். அதற்குள், ராட்சதர்கள் சண்டையிட்டு மடிந்தனர். இரண்டு ராட்சதர்கள் மட்டும் சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் பின்புறமாக மறைந்திருந்து தமது கரத்தை நீட்டி அமுதத்தை வாங்கிப் பருகினர். ராட்சதர்களைக் கண்ட சூரிய சந்திரன் மோகினிக்கு இந்தத் தந்திரத்தைக் கண்ணாடையாற் காட்டினர். உடனே, மோகினி, தன் கையிலிருந்த சட்டுவத்தினால் அவர்கள் இருவருடைய தலைகளையும் கொய்தாள். அந்த இரண்டு ராட்சதர்களின் கழுத்துமட்டும் அமுதம் படிந்ததால், உடல் அழிந்து, தலைகள் ஜீவித்திருக்க அவர்கள் நாசமின்றி சந்திரப் பதவியினைச் சேர்ந்தனர். பிறகு, அவர்களும் விஷ்ணுவை நோக்கித் தவஞ்செய்து, கரும் பாம்புகளாக இராகு, கேது என்ற பெயர்களுடன், தங்களைக்காட்டிக் கொடுத்த சந்திர சூரியரைக்கிரகணகாலங்களில் மறைப்பாராயினர். பிறகு, மோகினியாள், தனது வேடத்துடனேயே திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்றாள். அதை யறிந்த சிவபெருமான், நால்வகைச் சக்திகளில் விஷ்ணுவும் ஒருவராகையால் அதைத் தெளிவிக்கும்பொருட்டு, பிஷாடனக் கோலத்துடன் திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்றார்.

மோகினியைக் கண்டார். “மான்விழி மோகினியே! உன்னைப் புணரும் இச்சை நமக்கு உண்டாகிறது. உனது திருக்கோலம் மஹா சுந்தரமாகி என்னைக் கவர்ந்தது!” என்றார்.

உடனே, மோகினியாள், “எப்போதும் உம்முடனேயே இருக்கும் உமையாள் இதைக்கேட்டு நகையாளோ? கங்கை பரிகாசஞ் செய்யாளோ? நீர் என்னை இச்சிப்பது சரியோ? புருஷர் புருஷரைக் கலந்து சுகித்தலை நான் கண்டதில்லை. யாது கருதியோ நீர் என்னைப் பலவந்தப் படுத்துகிறீர்?” என்றாள். அதற்குப் பரமசிவம் “நீ நமக்கு ஒரு சத்தியே யாவாய். அதனால்தான் முன்பு நாம் பிஷாடன வடிவங் கொண்டபோது, தாருகாவனத்தில் நீ மோகினியாக எம் மைக்கலந்து பிரம்மனைப் பெற்றெடுத்தாய். இப்போது நீ மோகினியாக இருப்பதால் உன் இளமை நலனை அனுபவிக்க விரும்புகிறோம்” என்று கூறி, மோகினியின் கரத்தைப் பற்றி குளிர்ந்த நிழலையுடைய சால விருட்சத்தின் கீழ், பெண்ணுருவங் கொண்டிருந்த மகாவிஷ்ணுவுடன் சேர்ந்தார். அப்போது விஷ்ணுவின் தேகமும் மனமும் பூரித்துக் குழைந்து, களித்துக் கட்டியணைந்தபோது, இருவரிடமிருந்தும் தோன்றிய வியர்வையானது கண்டகி நதியாக ஓடியது. அந்த நீரின் இருப்பக்கங்களிலும் சக்கரதாரைகள் பொன் மயமாக விளங்க, வஜ்ஜிரதந்தி என்ற கீடங்களை உற்பவித்து, நாளது வரையில் உலவிக் கொண்டிருக்கின்றன. அந்த நதியானது பூமியிற்பாய, அதில் தோன்றியப் சாளக் கிராமங்களாகிய கீடங்களை மகத்துக்கள் எடுத்துப் பொன்னை உதிர்த்துக் கொண்டு, அதன் மூர்த்திகளின் முக்கியத்தினால் மகாவிஷ்ணுவின் சொருபமாக் கருதி, சாளக்கிராமம் என்ற பெயர் விளங்கப் பூசிக்கலாயினர்.

பிறகு விஷ்ணுவின் மோஹினி, வடிவத்தில் பரமன் கலந்த போது இன்பம் முற்றிய காலத்தில் பிறந்த ஹரி ஹர புத்திரர் கறுத்த மேனியுடன் நீண்ட சடைகளுடனும்

தோன்றி, பரஞ்சடரிருவரையும் வணங்கி நின்றார். உருத் திரக் கூட்டங்களுக்கு அவரைத் தலைவராக்கிவிட்டு, குமாரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுச் சிவபெருமான் திருக்கயிலாத்துக்குச் சென்றார். இவ்வித மகத்துவமுடைய அந்தத் தேவனே உன்னை ரட்சிக்கக் கடவன்'' என்று இந்திரன், இந்திராணிக்குத் தேறுதல் சொன்னான். இந்திரன், ஹரி ஹர புத்திரரைத் தியானித் தவுடன் அவர் வெள்ளையானையின் மீது ஏறிவந்து தரிசனம் தந்தார். இந்திரன் அவரை வணங்கி ''ஐயனே சூரபதுமனின் கொடுமையினால், நானும் என் மனைவியும் மூங்கிலுருக்கொண்டு மறைந்திருந்து மஹாதேவரைப் பூசித்து வருகிறோம். தேவர்களில் சிலர், சூரனின் கொடுமைகளுக்கு அஞ்சி என்னிடம் முறையிட்டனர். அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்க நினைத்து நான் திருக்கயிலாயத்துக்குச் சென்று வர விரும்புகிறேன். நான் திரும்பும் வரையில், இந்திராணிக்கு எந்த வொருகுறையும் வராமல் பாதுகாத்து ரட்சிக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டினான். ஹரி ஹர் இந்திராணிக்குக் காவலாக இருப்பதற்கு ஒப்புக் கொண்டார். ஹரி ஹர் தமது சேனைத் தலைவராக இருந்த மஹாகாளனை இந்திராணிக்குக் காவலிருக்கச் செய்து, தமது பததியைச் சேர்ந்தார்.

இந்திரன் கயிலை செல் படலம்

''பிறகு இந்திரன், இந்திராணிபிடம் விடை பெற்றுக் கயிலைக்குச் சென்றான். திருக்கயிலையின் முகப்பு வாயிலில் காவல் இருந்த நந்திதேவரை வணங்கினான். தேவர்களுடன் கூட்டமாக வந்திருப்பதற்கான காரணத்தை நந்திதேவர், விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டார். பிறகு பரமசிவன், சனகர், சனந்தனர், சனற்குமாரர், சனாதனராகிய தவமுனிவர்களுக்கு, ஞானயோக நிலையைப் போதித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவரைத் தரிசிக்க இந்திரனுக்கு அனுமதியளிக்க நந்திதேவர் மறுத்து விட்டார்.

எனவே, சிவபெருமான் யோக நிலையிலிருந்து விழித்து எழுகின்ற வரையில் முகப்பு மண்டபத்திலேயே ஒரு பக்கத்தில் தங்கியிருக்க அனுமதி கேட்டு, இந்திரனும் மற்ற தேவர்களும் தங்கியிருந்தனர்.

அஜமுகிப் படலம்

“இந்திரன் திருக்கயிலைக்குச் சென்றிருந்த சமயத்தில் இந்திராணியானவள், தனது தோழிகளுடன், சேர்ந்து தனது இஷ்டதேவதையைப் பூசித்து வந்தாள். தன் கணவன் திருக்கயிலைக்குச் சென்று பல நாட்களாகியும் திரும்பி வரவில்லையே! பரமசிவனைப் பார்க்க முடியாமல் காத்திருக்கிறாரோ? அல்லது ராட்சதர்களால் தாக்கப்பட்டாரோ? என்ற வேதனையில் மேனி வாடி வலுவிழந்து பலவீனமானாள்.

அந்த நாளில் வாலிபர் பலரோடும் சேர்ந்தும், சற்றும் இளைக்காத அஜமுகி என்ற ரூரபதுமனின் தங்கை, காமலாகிரி கொண்டு, தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆகியோரில், தான் இச்சைப் படுபவரைத் தேடிச் சென்று, வலுவில் கலந்து, கற்பின்வரம்பைக் கடந்து திரிந்தாள். அவள், துண்முகி என்ற தன்னுடைய தோழியுடன் கரத்தில் ஒரு திரிசூலத்தினை ஏந்திக் கொண்டு, இந்திராணி வாசஞ் செய்யும் சீர்காழிக்கு வந்தாள். சிவ பூஜைக்காக இந்திரன் வளர்த்திருந்த நந்த வனத்தின் இயற்கையழகில் மகிழ்ந்து விளையாடினாள். அவள் அங்கு வந்திருப்பதையறிந்த, மகாகாளன், அவள் ரூரபதுமனுடைய தங்கை என்பதை அறிந்து, அவள் என்னதான் செய்கிறாள் என்பதை மறைந்திருந்து கவனித்து வரலானார். அப்போது, ஒரு மரத்துநிழலில், இந்திராணியானவள் பரமனை நினைத்துத் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தாள். இந்திராணியின் இளமையையும் ரூபலாவண்யத்தையும் அழகுமிகுந்த கட்டுடலையும் கண்ட அஜமுகியானவள், இத்தகைய பேரழகி தன் அண்ணனுக்குப் பயந்து, போக பூமி

யாகிய பொன்னுலகைவிட்டுப் பூமண்டலத்துச் சீர்காழியில்
பயந்து, பதுங்கியிருப்பதைக் கண்டாள். இந்திராணியின்
மீது மையல் கொண்டு, சூரபதுமன் ஏராளமான ஒற்றர்களை,
மூவுலகங்களுக்கும் சென்று, தேடிவரச் சொன்னது அவளது
நினைவுக்கு வந்தது. ஒற்றர்களால் கண்டுபிடிக்க முடியாத
இந்திராணியைத் தனது கண்ணெதிரில் கண்டவுடன்,
அவளை உடனடியாகத் தனது தமையனிடம் சேர்த்து,
அவனது விரகதாபந் தீரும்படிச் செய்யவேண்டும் என்று
அவள் நிச்சயித்தாள்.

எனவே, மலைக்குக் கைகால்கள் முளைத்ததைப்போன்ற
உடலுடன், அவள், இந்திராணி தவமிருக்கும் இ -த்திற் தத்
தன் தோழியுடன் சென்றாள். அஜமுகி, தன்னை நெருங்கி
வருவதைக் கண்ட இந்திராணி, யமனைக் கண்டவளைப்போல
பயந்தாள். தனது தவநிலை நீங்கி, போவதற்குப் புறப்
பட்டவளைத் தடுத்து நிறுத்திய அஜமுகி, இந்திராணியை
நோக்கி, “ஓ, இந்திராணியே! அழகும் இளமையும் வாய்ந்த
வளே! நீ ஏன் வீணாகத் தவஞ் செய்கிறாய்! உன் அழகுக்கு
இணையானவர்கள் சுவர்க்க பாதலங்களிலும் இல்லை. இத்
தகைய சிறப்புகளைப் பெற்ற நீ, புருஷனை இழந்து ஒன்றியாக
இந்தப் பூமண்டலத்தில் வந்து ஒளிந்திருப்பானேன்? உனது
இளமை நலத்தையடைய என் தமையன் சூரபதுமன் ஏங்கி,
உனக்காகத் தவமிருக்கிறான். இதுவரை நீ கணவனாகக்
கொண்டிருந்த தேவராஜன், உனது அழகுக்கு ஏற்ற கணவ
னல்ல. வீணாக உன் காலத்தைக் கழிக்காமல் நான் சொல்
வதைக் கேள். உன் புருஷன் சுவர்க்கலோகத்தை மட்டுமே
ஆள்பவன். அற்ப வாழ்வையுடையவன். என் தமையனே,
வைர உடல்பெற்று இந்திரனுட்பைப் போன்ற ஆயிரத்
தெட்டு அண்டங்களுக்கு இறைவன்! இந்திரனே, என்
அண்ணனின் கட்டளைகளை ஏற்று, சிரமேற் தாங்கி, அவ
னுக்குப் பயந்து ஒடி ஒளிந்திருப்பவன். ஆகவே, அகன்ற
செல்வ சாம்ராஜ்யாதிபதியான சூரபதுமனைச் சேர்ந்து,
காம இன்பத்தை அனுபவிக்கத் தெரியாமல், இந்த அற்ப
னைய பயந்தவனை, மேன்மையாக எண்ணவேண்டாம்!

குரபதுமன், மஹாலக்ஷ்மியைக்கூட விரும்பவில்கை-
உன்னையே மிகவும் இச்சிக்கிறான். நீ சம்மதப்பட்டால் நீ
விருப்பப்பட்டதையெல்லாஞ் செய்து, அவனும் மகிழ்ந்-
திருப்பான். நீயும் அவனுடன் மகிழ்ந்திருப்பாய்!” என்றான்.

இந்திராணி மறுதலைப் படலம்

இவ்விதமாக அஜமுகி கூறிய கொடிய வார்த்தைகளைக்-
கேட்கக் கேட்க இந்திராணிக்கு, நாராசத்தைக் காய்ச்சிக்-
காதுகளில் ஊற்றியதைப்போல இருந்தது.

“அடி துன்மார்க்கி! இத்தகைய துர்ப்போதனைகளைச்-
செய்யும் உனக்கு நிவாரணமில்லாத நரகம்தான் கிடைக்-
கும். வேதங்களை அறிந்த பிரம்மனின் மகனான, காசியபரின்
மகளாகப் பிறந்த உனக்கு ஏன் இந்தக் கெடுமதி? ஒரு-
வருக்கும் தீங்கு செய்யாதவர்கள், தாமும் வருந்தாமல்,
பலருக்கும் இனியவர்களாகவே இருப்பார்கள். கற்பின்
பெருமையை அறியாதவளே! நீ பிறந்த மரபையும் உறவை-
யும் மறந்து பேசாதே! மீளாத துக்கசாகரத்தில் அழுந்தி-
யிருக்கும் என் கணவரை நீ இவ்வாறு இகழ்ந்து பேசுவது
சரியல்ல. கற்பு நிலை தவறிய நீ எனக்கும் துன்மார்க்கத்தை
கற்பிக்கத் துணிந்துவிட்டாய். நான் தனித்திருக்கிறேன்
என்று தவறாக எண்ணிவிட்டாய்! எனக்குத் தேவர்கள்
காவல் இருக்கிறார்கள். நீயும் என்னைப்போன்ற பெண்ணு-
கையால், ஏதோ தெரியாமல் சொல்லிவிட்டாய் என்று
உன்னை நான் மன்னித்தேன். உடனே இந்த இடத்தை
விட்டுப் போய்விடு” என்றான்.

அதைக்கேட்ட அஜமுகி கைகொட்டி நகைத்தாள்.
“நான் நினைத்தேனாகில் உன்னைக் கொன்று தின்றுவிடுவேன்-
ஆனால் என் தமையன் உன்னை விரும்புகிறானே என்பதால்
தான், நான் உன்னை உயிரோடு விட்டு வைக்கிறேன். உன்
துன்பங்கள் நீங்கி, நீ சீர்பட நினைத்தால், கிர்த்தியும்

செல்வமும் நீடித்த ஆயுளுங்கொண்ட என் தமையனைச் சேர்வதற்கு இப்போதே நீ என்னுடன் வந்துவிடு. இல்லை யென்றால் உன்னைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுவேன். திரிமூர்த்திகளே, உனக்கு உதவியாக வந்து, என்னைத் தடுத்தாலும், நான் அவர்களை வென்று, உன்னைக் கொண்டு சென்றுவிடுவேன்” என்றான். அவள் சொல்வதைக் கேட்ட இந்திராணி பயந்து நடுங்கினாள். “ஓ ஐயனாரே! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்! இந்தப் பாதகி என்னை இழுத்துச் செல்ல முயல்கிறாள்” என்று கதறி யழுது புலம்பினாள்.

மகாகாளர் வருபடலம்

“ஓ ஐயனே! என்னை விடுவிக்க வருவாய்! ஹரிஹர புத்திரனே! நீர்தான் என்னைக் காத்து ரட்சிக்கவேண்டும்! வடிவிலும் குணத்திலும் சுற்பிலும் மேம்பட்ட பூரண புஷ்கலை என்ற கன்னியரின் கணவரே! என் சுற்பைக் காப்பாற்றுங்கள்!” என்று அயிராணி அழுது புலம்புவதை மகாகாளர் கேட்டு, தமது தலைவனைக் குறித்து ஒலமிடும் இந்திராணியைக் காப்பாற்றுவதற்காக, கோடையிடி முழக்கத்துடன், கோரப் பற்களுடன் கொடிய வாளைக் கையில் ஏந்திப் பாய்ந்துவந்தார். இந்திராணியைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு செல்லும் அஜமுகியையும் துன்முகியையும் கண்டு, கோபங்கொண்டு சீறினார். வாடியப் பயிரானது, மழைத்தூறலைக் கண்டு மகிழ்வதைப்போல இந்திராணி மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

அவரைக் கண்ட அஜமுகி, நகைத்து, “முத்தொழில் களையும் நடத்தும் மும்மூர்த்திகளும் என்முன் நிற்பதற்கே அஞ்சி ஒளிவார்களே! இவன் நமக்கு எம்மாத்திரம்?” என்று கர்வமாகப் பேசினாள். மகாகாளர், அவள் அருகே வந்து “அட! ராட்சதப் பட்டி! பதிவிரதா சிரோன்மணியாகிய இந்திராணி தனித்திருப்பதாக எண்ணி, அவளை வஞ்சித்துக்கொண்டு போகின்றாயோ? உடனே அவளை விட்டுப்

போய்விடு” என்று கோபித்துக் கூறினார். அதைக் கேட்ட அஜமுகி, “இவனைக் காக்கும்படி உங்களைக் காவல் வைத்தவர்கள் யார்? அவர்கள் பெயர் எனக்குத் தெரியவேண்டும்!” என்றார். மகாகாளர் அவனை நோக்கி, “அட துன்பமார்க்கீ! திரிலோகங்களையும் துன்பமில்லாமல் காக்கும் ஹரிஹர புத்திரர்தான் என்னைக் காவல் செய்யும்படிப் பணித்தார். என் பெயர் ஐரமகாகாளர்! இனியாவது நீ இவனை விட்டுப் போய்விடு” என்றார். உடனே, அவள் தான் பற்றியிருந்த குலத்தை எடுத்து அவரைக் குத்தப்போனாள். மகாகாளர், தமது உடைவாளால் அதைத் துண்டித்தார். அதைக்கண்ட அவள், அருகிலிருந்த ஒரு மலையை வேரோடு கெல்லி, அவர்மீது எறிந்தாள். மகாகாளர் தமது வாளை ஓங்கி வீச, அந்தப் பர்வதமும் வானும் துண்டாகி விழுந்தன. அஜமுகியின் கண்கள் கனன்றன. அவள் அவரை நோக்கி, “அடா மகாகாளா! என்னடா தலைகீழாக விழுகிறாய்! முன்பின் தெரியாமல் விளையாடுகிறாயே! நான் யார் தெரியுமா? தேவாதி தேவர்கள் என் அண்ணனின் ஆணைக்குட்பட்டு நடப்பவர்கள். அளவற்ற அண்டங்களை ஆளுகின்ற எந்தமையனிடம் இந்த அயிராணியைக்கொண்டு போகப் போகிறேன். அதையறியாமல் பேதமையால் என்னைத் தடுக்காதே! என் தமையனின் சேனைத் தலைவர்கள் இவளையும் இவளுடைய கணவனையும் தேடித் திரிகின்றனர். அவர்கள் உன்னைக் கண்டால் கொன்று விடுவார்கள். வீணாகச் சாகாதே” என்று கூறி, இந்திராணியைத் தன் கரத்தால் பற்றி இழுத்தாள். உடனே மகாகாளர், அஜமுகியின் கூந்தலை ஒரு கரத்தால் பற்றி இழுத்து, மற்றொரு கையில் வானையேந்தி, இந்திராணியைப் பற்றியிருந்த அஜமுகியின் வலது கரத்தைத் தோள்வரையில் வெட்டி வீழ்த்தினார், சுதறியழுத இந்திராணியை அப்புறப்படுத்தினார். பிறகு அஜமுகியைத் தனது காலால் எட்டி உதைத்து உருட்டித் தள்ளினார். “இந்திராணியைத் தொட்ட கைகள் இவளுக்கு இருக்கலாகாது” என்று கூறித் துன்முகியின் கரங்களையும் துண்டித்துத் தள்ளினார். இருவரும் ஒவென்று அழுதுபுலம்பினார்கள்.

அஜமுகி சோகப் படலம்

இவ்வாறு மகாகாளர் இரண்டு இராட்சதப் பெண்களின் கரங்களை வெட்டித் தள்ளியபோது, உதிரம் ஊற்றெடுப்பதைப் போலப் பெருகியது. அஜமுகி மூர்ச்சித்த பிறகு எழுந்தாள். சமுத்திரம் இறைவதைப்போலக் கூச்சலிட்டு அழுதாள். புரண்டாள். புலம்பினாள். அவளருகில் இருந்த துன்முகியும் அழுது ஓய்ந்தபிறகு, அஜமுகியை நோக்கி, “அடியம்மா! ஏன் வீணாக வார்த்தையாடுகிறாய் இனிமேல் நீ நினைத்தபடி முடிந்தாலுங்கூட, இந்த நிலையினை உன் அண்ணன் கண்டால் அவரது பெருமைக்கு இழிவு செய்த உன்னையே தண்டிப்பார். ஏன் காலதாமதம் செய்கிறாய்? விரைவில் ஸ்ரமாமயேந்திரபுரம் சென்று நமது அரசனிடத்தில் நமக்குச் சம்பவித்ததைச் சொன்னால், இந்த நிமிஷத்திலேயே தேவர்களை வருவித்துத் தகுந்த தண்டனை செய்து கொல்லுவார். இந்த ஊனம் நமக்குத்தான் என்று நினைக்க வேண்டாம். முன்பொரு காலத்தில் தகஷன் செய்திருந்த யாகத்திற்கு வந்திருந்த தேவகன்னியர்கள் வீரபத்திரரால் சிகையரியுண்டு, மூக்கு, நாக்கு, முலை முதலிய உறுப்புகள் ஊனப்பட்டு மானபங்கப்பட்டதை நீ கேட்டதில்லையோ?” என்று கூறினாள்.

அஜமுகி ஒருவகையாகத் தெளிவுகொண்டு, இந்திராணியைப் பார்த்து, பற்களை நறநறவென்றி கடித்து, “என் தமையனாகிய சூரபதுமன் ஆக்ஞை எந்த அண்டங்களிலும் செல்லும். ஆகையால் நீங்கள் எங்கு ஒளிந்திருந்தாலும் தூதரைக்கொண்டு, கண்டுபிடித்து வரச் செய்வேன். திருடனைப்போல மறைந்து திரியும் உன் புருஷனையும் மற்ற தேவர்களோடு சிறையிலடைப்பேன். இப்போது நான் சொன்னவற்றை யெல்லாம் செய்யாமற்போனால் நான் தூரனின் தங்கையுமல்ல, என் மார்பிலிருப்பதும் கொங்கைகளல்ல! நான் பேடியாவேன்” என்று சபதம் செய்துவிட்டு அவள் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்று சென்றாள்.

இந்திரன் மீட்சிப் படலம்

இவ்விதமாகச் சூரனின் தங்கையாகிய அஜமுகி சபத மிட்டுத் தன் தோழியுடன் அகன்றபிறகு, மகாகாளர் இந்திராணிக்கு ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறித் தேற்றினார். இதனையறிந்த நாரத மாமுனிவர் கயிலைக்குச் சென்று இந்திரனைக் கண்டு, இந்திராணிக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களையும் மகாகாளரின் சகாயங்களையும் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார். உடனே இந்திரன், நந்திதேவரிடம் சென்று வணங்கி, "ஐயனே! அடியேன் இவ்விடம் வந்தபிறகு அஜமுகி என்ற குரபதுமனின் தங்கையினால் இந்திராணிக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். ஆகையால் ஈசனை உடனடியாகக் காண்பதற்கு எனக்குக் காலமும் நேரமும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, எனக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் விடையளிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டு, விடை பெற்றுச் சீர்காழிக்குத் திரும்பினான். மகாகாளரை, அவர் செய்த உதவிக்கு நன்றி பாராட்டிப் புகழ்ந்தான். இந்திராணியைக் கண்டு, அவள் துக்கத்தைப் போக்கப் பல உறுதிமொழிகளைக் கூறித் தேற்றினான். இந்திராணியானவள், அஜமுகி கூறிச்சென்ற சபதத்தைக் கூறினாள். இந்திரன் திடுக்கிட்டான்; திகைத்தான். உடனே அவன் சிறிதும் காலதாமதஞ் செய்யாமல் இந்திராணியைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு, மகாமேரு மலைச்சாரலில் ஒரு பக்கமாகப் பதுங்கியிருந்தான்.

சூரன் அரசிருக்கைப் படலம்

இவ்வாறு இந்திரன், மஹாமேரு மலைச்சாரலில் பதுங்கி தருந்தபொழுது, முன்னங்கை அறுப்புண்ட அஜமுகியானவள், குரபதுமனின் தலைநகரான வீரமாமயேந்திரபுரியில் குரபதுமனின் சபாமண்டபத்திற்கான கட்டிட வேலைகள் நடைபெற்றன. ஆயிரங்கோடி தூண்களை இடையிடையே நாட்டி, பொன்னாலேயே வேயப்பட்ட மேற்

பரப்பின் சபாமண்டபம் கட்டப்பெற்றது. புஷ்ப விதானங்
களும் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்டன. அஷ்டலட்சுமிகளும் குடி
கொண்டிருக்கும் சபாமண்டபத்தின் முகப்பில், சூரபதுமன்
வீற்றிருப்பதற்கான சொர்ணத்தாலான சிம்மாசனம் அமைக்
கப்பட்டது. ஆணிமுத்துக் கோவைகளைத் தொங்கவிட்டுச்
சந்திரகாந்தக் கற்களால் ஜோடித்த சிங்கங்கள் நாற்புறத்
திலும் தாங்க, பொற்பாவைகள் நடித்திருக்கும்படி அமைத்
தனர். நவரத்தின மணிகள் இழைத்த கிரீடம், குண்டலம்,
வாகுவளையம் முதலிய சர்வாபரணங்களும் ஜ்வலிக்க,
இராட்சத வீரர்கள் சேவிக்கச் சூரபதுமன் அந்தச் சிங்கா
தனத்தில் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தான். பராக்கிரமசாலி
களான தாருகனும் சிங்கமுகாசுரனும் இருபக்கங்களிலும்
தத்தமக்குரிய சிறப்பான ஆசனங்களில் வீற்றிருந்தனர்.
பானுகோபன், இரணியனைப் போன்றவர்கள், சந்திரசூரியர்
களைப்போல மந்திரிப் பிரதானியருடன் வீற்றிருந்தனர்.
வாயுவும் வருணனும் பனிநீர்த் தூவிக் குளிர்ந்த காற்றை
வீசிப் பணிந்து எழுந்து ஏவல்களைக் கேட்கவும் நீலமலைக்குச்
சமமாகப் பருத்த தேகத்தையுடைய இராட்சதர்கள் இரு
புறமும் கவரிவீசி நின்றிருந்தனர். அடைப்பைகளை ஆயிரங்
கன்னியர்கள் ஏந்தி நின்றனர். ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்
தமை, ரம்பை முதலான தெய்வப்பெண்கள் அபிநயம்
செய்து நடனமாட, குயிலைவிட இனிமையான குரலைக்
கொண்ட சுந்தருவக் கன்னியர் கீதங்கள் இசைத்தனர்.
பிரம்மதேவன், அநிகாலை யிலேயே எழுந்துவந்து,
பஞ்சாங்கஞ் சொல்லக் காலம் கிடைக்காமல் ஒருபக்கம்
காத்திருந்தான். பலர் கட்டியங்கூறிச் சூரபதுமனை
வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தனர். சொர்ண மலைகளைப்போன்ற
தேமல் படர்ந்த கொங்கையுடைய மங்கையர்கள், தீபங்களை
ஏந்தி வாழ்த்துப்பாடிச் சுழற்றினர். முனிபுங்கவர்கள்,
பண்டிதர்கள் கூட்டங்கூட்டமாக மந்திர ஆசீர்வாதங்களைச்
சொல்லி, இறைக்கும் அட்சதைகள் முதலியவற்றை வாயு
பகவான் சுத்தஞ் செய்ய, வருணன் பனிநீர் தெளிக்க, பரத
நாட்டியம் ஆடுவோர் ஆட, பாடுவோர் பாட கவிஞர்கள்
புகழ்ந்து கவிபாட, சூரபதுமன் அவர்களுக்கெல்லாம் பற்பல
ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் திரவியங்களையும் பரிசாகக்

கொடுத்து வந்தான். எல்லோரும் இவ்விதமாகப் போற்றிப் புகழ்ந்திருக்க, "சூரபதுமனது அரசிருக்கை எப்படியிருந்ததெனில், இடிவிழும்போதெல்லாம் மந்திரஞ் செவிப்பதைப் போலிருந்தது.

அஜமுகி நகர் காண் படலம்

இவ்விதக் கீர்த்திகளுடன் சூரபதுமன் அரசு செலுத்தும் நகரத்தினுள் அஜமுகியும் அவள் தோழியும் அறுப்புண்ட கரங்களுடன் நுழைந்தனர். அது, அஷ்டலக்ஷ்மிகள் நிலை குலைந்தோட, முதேவியானவள் நுழைந்ததைப் போலிருந்தது. இவ்விதமாக அஜமுகியானவள், வானளாவ நிற்கின்ற கிழக்குக் கோபுர வாயில் வழியாக உள்ளே நுழைந்தாள். அவர்களைக் கண்டவர்கள், "ஐயகோ! இவ்வளவு துணிவு கொண்டு செய்தவர்கள் யாவரோ? அவர்கள் இனி உயிருடன் பிழைக்கமுடியாதே!" என்று பெருமூச்செறிந்தனர். மகிஷாசுரன். கும்பன், நிகும்பன் முதலிய அசுரர்களை வாட்டிய காளியினது செயலோ அல்லது கயமுகாசுரனை வென்ற விநாயகரின் கட்டளையோ, திருமாலின் வெறிச் செயலோ என்று திகைத்தனர். யாருமே செய்யத் துணியாத துணிகரச் செயலைச் செய்தாலும் சூரபதுமனுக்குத் தெரிந்தால், செய்தவன் தப்பமுடியாதே என்று சிலர் வருந்தினர். அரக்கப் பெண்கள், அஜமுகியின் கோலத்தைக் கண்டு, அழுது புலம்ப, பற்பல வீதிகளைக் கடந்து சூரபதுமனின் சபாமண்டபத்தை நோக்கி, அஜமுகி நடந்தாள்.

அஜமுகி புலம்புறு படலம்

கேட்டார்களா, சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதமாகத் தாயையும் தமையனையும் மருகனையும் கூவியழைத்துக் கூச்சலிட்டு, அழுதவண்ணம் தன் தாயை நினைத்து அஜமுகி

வருந்தலாயினள். “தாயே! ராட்சத ராஜனுக்குப் புத்திரி யாகப் பிறந்து, மாயைக்கு அரசியாக காகியபரின் மூலம் எங்களைப் பெற்றுச் சீர்ப்படுத்திப் பிரிகின்ற காலத்தில், நான் மறைந்திருந்து உங்களுக்கு ஒரு தீங்கும் நேராமல் பாதுகாத்திருப்பேன்” என்று சொல்லிப்போனது உனக்குத் தெரியாதோ? என் மரபினரே! சுற்றத்தாரே! படைவீரர் களே! தூதரே! நீங்கள் எங்கும் உலவி, நம்மவருக்கு ஒரு துன்பமும் நேராமல் காப்பீர்கள் என்பதால்தானே, நான் ஒருதுணையுமில்லாத இந்திராணியை நமது அரசனுக்கு உதவுவாள் என்று பலவந்தமாக நான் அவனைப்பற்றியிழுத்த பொழுது மகாகாளன் என்ற ஒருவன் என்னை இந்தக்கதிக்கு ஆளாக்கிவிட்டான். என் கையை வெட்டியது, உங்கள் மூக்கை அறுத்தது போன்ற வெட்கக்கேடான செயலல் லவா? என் கையை வெட்டியவன், இன்னுஞ் சிறிது காலத் தில் உங்களையும் கொல்வான் என்பதில் ஐயமுண்டோ? ஓ மருகனே! நீ பாலப்பருவத்தில் சூரியனைத் தொட்டிற் காலில் கட்டிப்போட்டவன் அல்லவா? தேவர்களில் ஒருவன், சிறிதேனும் பயமேயில்லாமல் என் கையை வெட்டினான் என்றால் அந்தக் கேவலம் உங்களுக்கில்லையோ? அவனைக் கசக்கிப் பிழிந்து, அவன் உதிரத்தை என் காயத்தில் பூசினால் தான் என் காயம் ஆறும்! ஓ, என் இளைய அண்ணனே! மஹாவிஷ்ணுவின் சக்கரத்தை மாலையாக அணிந்தவனே! உன் தங்கையின் கையைத் தேவன் ஒருவன் அரிந்தான் என்ற பழியைத் தரிக்கலாமா? ஆயிரஞ் சிரங்களைப் படைத்த சிங்கமுக அண்ணுவே! இந்திரனைக் காலால் உதைத்தவனே, அவன் தொண்டன் என் கையைத் துண்டித்து விட்டானே! இது நியாயமா? பலரும் சூரன் என்று போற்றும் புகழ் படைத்த என் மூத்தண்ணா! வீரமாமகத்தை முடித்தவனே! ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு இறைவனே! உனது கட்டளைக்கு ஒளிந்து திரியும் இந்திரனின் ஏவலாளரில் ஒருவ னிடத்தில் உனது வீரம் எல்லாம் செல்லாதோ? உன் அருமைத் தங்கை, கரமிழந்து தவிக்க, அதை விசாரிக்காமல் புலனங்களை யெல்லாம் ஆள்வது உனக்கு அழகோ? தகுமோ? முறையோ? ஐயகோ என் அண்ணா! கரத்தினை

இழந்தேன்; மானபங்கப்பட்டேன். பலரும் நகைக்கும் இழுக்குக்கு நான் ஆளானதெல்லாம் உன் பொருட்டே யன்றோ? பாவி நான் பெண்ணாகப் பிறந்ததற்குப் பெறும் பயனே இதுதானோ? இனி உயிர் தரீயேன். என் பகைவனை வென்று களிக்க என் மனம் பதைக்கிறது. உனக்கு ஏன் இவ்வளவு புகழ், செல்வம், செல்வாக்கு! உன் தங்கைக்கு இத்தகைய மானக்கேடு ஏற்பட்டிருப்பதை, இன்னுமா நீ பார்த்துக் கொண்டிருப்பது?" என்று அஜமுகி புலம்பியழு தாள்.

சூரன் தண்டஞ் செய் படலம்

அஜமுகி, தன் தோழியுடன் அழுது புலம்பிக்கொண்டே சூரபதுமனின் சபாமண்டபத்தின் ஆசார வாயிலைக் கடந்து, உள்ளே சென்றாள். வைர மலையைப்போல வீற்றிருந்த சூரபதுமனின் பாதாரவிந்தங்களில் விழுந்து அலறியழுது சக்கரத்தைப் போலச் சுழன்று புரண்டு புலம்பினாள். சூர பதுமன், தன் தங்கைக்கு இவ்விதக் கொடுமையைச் செய் பவர்கள் இருக்கிறார்களே என்று சற்று திகைத்தான். அவன் விழிகள் கோபக் கனலை வீசின. “என் அருமைத் தங்கையே! உன்னை இன்னாரென்று மதியாமல், எனது சூரத் தனத்தை நினையாமல், இதனால் தங்களுக்கு நேரும் தண்டனையைக் கருதாமல் உன் கரத்தையும் உன் தோழி யின் கரத்தையும் துண்டித்தவன் யார்?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு அஜமுகி, “ஓ, அண்ணா! அவுணர்க்கு அரசே! நான் என்ன சொல்லுவேன்; நான் இந்தப் பூவுலகைச் சுற்றிப் பார்த்து வரும்போது, ஒரு ஊரில் புடிப்பங்கள் நிறைந்த பூங்காவனம் ஒன்றைக் கண்டேன்! அதில் ஒரு மரத்தின் அடியில் தேவேந்திரன் மனைவியாகிய இந்திராணி, மின்னல் கொடியைப்போலத் தவமிருக்கக் கண்டேன். அவளைக் கண்டவுடன் மிகவும் மகிழ்ந்து, உன் புஜத்தினைத் தழுவ, அவள்தான் ஏற்றவள் என்று நான் எண்ணினேன்.

அசுர காண்டம்

நயமாக அழைத்தேன்; அவள் வரவில்லை. எனவே, வலுவில் அவள் கரத்தைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு நான் வரும்போது, தேவர்களில் ஒருவன் ஓடிவந்து என் கரத்தை வெட்டிவிட்டான்'' என்றான்.

அதைக் கேட்டவுடன் சூரபதுமன் விஷத்தைப்போல சீறினான். புருவங்கள் நெற்றியில் ஏறின. அதைக் கண்டதுமே திக்குப்பாலகர்கள் பயந்து பதுங்கினார்கள். நாட்டியப் பெண்கள் நாலு மூலைகளுக்கும் ஓடினர். அவுனர்கள் திடுக்கிட்டனர். சூரபதுமன் தன் தம்பியரை நோக்கி, “புலால் நாற்றமெடுக்கும் மச்சங்களைத் தலைமேல் சுமந்து, நமது ஏவல்களைச் செய்து, ஓடி ஒளிந்திருக்கும் இந்திரன், வஞ்சத்தினால் தன் ஏவலாளியைக்கொண்டு, இவளுடைய கரங்களைத் துண்டிப்பான் என்றால், இனிமேல் மானிடரும் இராட்சதர்களைக் கண்டவிடத்தில் கொல்வார்களே! இந்திராணியுடன் இந்திரனையும் சிறையிலடைத்திருந்தால் இந்த நிகழ்ச்சி நடந்திராது. அபயம் என்று ஓடி ஒளிந்தவன் என்று அவனை விட்டது இப்போது தவறாகிவிட்டது. தீர்பற்றிய நேரத்தில் அத்தீயைக் குறைவற அணைக்காமல், சிறு பொறிகளை அலட்சியமாய் விட, அது மீற, அதனால் வருந்துகின்றவர்களைப் போலுள்ளது—நமது நிலை. பலசாலிகளும் பராக்கிரமசாலிகளுமான தம்பிகள் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். உலகமுழுவதையும் இமைப்பொழுதில் நாசஞ் செய்யவல்ல பிள்ளைகள் இருக்கிறீர்கள். என் உதங்கைக்கு உற்ற குறை எனக்கு ஏற்பட்டதல்லவா? எனவே, தூதர்களை அழைத்து, பிரம்மனை அழைத்துவரச் செய்யுங்கள்” என்ன கூவினான். பிரம்மன் ஓடிவந்தான். சூரன் கட்டளை யிட்டான் என்றவுடன் பஞ்சாங்கத்தை அவிழ்த்தபடி, கை கால்கள் நடுங்க, பூனூல் புரள, ஆடைகள் அவிழச் சூரனது சபையினை அடைந்தான்.

உடனே சூரபதுமன் பிரம்மனை நோக்கி, “பாட்டனே! இவர்களுடைய கரங்களை முன்பு இருந்தவாறே சிருஷ்டிக்கக் கடவீர்!” என்று சொல்லிமுடிப்பதற்குமுன், “அஜமுகி,

துன்முகி ஆகிய இவ்விருவர் கரங்களும் முன்போல ஆகக் கடவது!" என்று பிரம்மன் சிந்தித்தான். அவர்களுடைய கரங்கள் வளர்ந்தன. உடனே, குரபதுமன் தன் தங்கையை தனது அரண்மனைக்குப் போகச் சொல்லிவிட்டு, தோழியை தன் குமாரனுடன் சென்று அவர்களுடைய கரங்களைத் துண்டித்தவனை அவனுக்குக் காட்டச் சொல்லிவிட்டு அவர்களையும் அனுப்பிவைத்தான். சூரியசந்திரர்களை அவனது சபைக்கு அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் வந்தனர். அவர்கள் தினந்தோறும் செல்லும் வழியில், தன் தங்கைக்கு இந்தக்கதி நேர்ந்ததைப் பார்த்தும் அவர்கள் ஏன் அதைத் தன்னிடம் சொல்லவில்லை என்று அவர்களைக் கோபித்தான். அவர்கள் தமக்கு எதுவும் தெரியாது என்றனர். "என் தங்கைக்கு இந்தக்கதி ஏற்பட்டது உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்குமா? நன்றாக இருக்கிறதே உங்கள் காவல்!" என்று சொல்லித் தண்டநாயகரை அழைத்து, சூரியசந்திரர்களைச் சிறையில் அடைக்கும்படி ஆணையிட்டான். சப்த வாயுக்களையும் அழைத்து விசாரித்து, அவர்களைக் கொடிய சிறையில் தள்ளும்படிக் கட்டளையிட்டான். தூதர்களை அழைத்து, அவர்கள்மீது தீயைப்போல கொதித்து விழுந்து, "நமது ஏவலுக்கு அஞ்சி நடக்கும் இந்திரனின் ஏவலாள் ஒருவன் என் தங்கையைப் பின்னப் படுத்தியது தெரியாதா? அவன் இருக்குமிடம் தெரியாதா? மதுபானம் செய்த மயக்கமா-உங்களுக்கு! உறக்க மிகுதியினால் உங்கள் காவலை நீங்கள் மறந்தீரோ! செல்வச் செருக்கு உங்கள் கண்களை மறைத்ததோ? வில்லுக்குரிய தொழிலை நீங்கள் மறந்தீரோ?" என்று அவர்களைக் கடிந்துகொண்டான். அவர்கள் நாவறா, தங்கள் கரங்களைக் கூப்பித் தொழுது, தாம் தமது தொழிலைச் சரிவரச்செய்தும், இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது தமக்குத் தெரியாது என்றும் கூறினர். உடனே குரபதுமன், தன் உடைவாணையுருவி, பக்கத்தில் இருந்த தண்டநாயகரிடத்தில் கொடுத்து சிலரது நாவினைக் கொய்தும், சிலரது கரங்களைத் துண்டித்தும், சிலரது முக்கினை அறுத்தும், சிலரது தோள்களை வெட்டியும், சிலரது வாய்களைப் பிளந்தும், சிலரது பற்களை உதிர்த்தும், சிலரை வாச்சிகளால் செதுக்கியும், சிலரைத் தரையிலே

தேய்த்தும் கொடிய சித்திரவதைகளைச் செய்வித்தான். தன்னுடைய கோபம் அடங்கியபிறகு, தனது பாட்டனாரான பிரம்மாவை நோக்கி, “வேதக்கிழவரே! போய்வாரும்” என்றான். அவர், அவனுக்குப் பற்பல ஆசிகளைக் கூறி, “ஓ, பவித்திரனே! ஸ்மித்துக் கேட்டருள்க. நீ கட்டளை யிட்ட தண்டனைகள் குறைவற நிகழ்கின்றன. ஆயினும் சூரியசந்திரர்கள் உட்பட நவக்கிரகங்கள், ருதுக்கள், ராசிகள் முதலியவர்கள் உமது கட்டளையின்படி நடப்பவர்கள். அவர்கள் வானில் சஞ்சாரம் செய்யாமல் உலக ரக்ஷை நடைபெறுது. இதனால் உனது ஆட்சிக்கே கேடுவரும். ஆகவே அவர்களைமட்டும் விடுதலை செய்வாயாக!” என்று கேட்டுக் கொண்டார். சூரபதுமன், அவர்களை மட்டுமே விடுதலை செய்து, அவர்களை இந்திரன் போன்றவருடன் தொடர்பு கொள்ளக் கூடாது என்று உத்தரவிட்டான். பிறகு, சூரனும் மற்றவரும் தத்தமது அரண்மனைகளுக்குச் சென்றனர்.

அமரர் சிறைபுகும் படலம்

இது நிற்க: மஹாபலசாலியாகிய சூரபதுமனின் மகனான பானுகோபன், தன் மாளிகையைவிட்டு, இரத்தினபரணங்களை அணிந்து, வைரக் கவசம் வரித்து அஸ்திரங்களை அம்பருத் தூணியில் சேர்த்து, தன் முதுகில் இறுக்கிக் கொண்டு, ஊதரை அழைத்து, தனது சேனைகளை அணிவகுக்கச் செய்தான்.

உடனே நால்வகைச் சேனைகளும் அணிவகுத்து நின்றன. மனோவேகத்தைவிட வேகமாகத் தாவிச் செல்லும் இரண்டாயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய தேரினை, தேர்ப்பாகன் கொண்டுவந்து நிறுத்த, அதன்மீது சிங்கத்தைப்போலத் தாவி ஏறினான்—பானுகோபன். ஆயிரம் வெள்ளம் ராட்சத வீரர்களுடன், யானைப்படை, குதிரைப்படைகளுடன், முரசு

கள் முழங்க, சங்குகள் ஒலிக்கப் புறப்பட்டான். அவ்வாறு புறப்படுவதற்கும் முன்பாகத் துன்முகியைப் பார்த்து, “உங்கள் கரங்களை வாளினால் துண்டித்த இடம் எது?” என்று அந்த இடத்தைத் தனக்குக் காட்டச் சொன்னான். அவள் சீர்காழியிலிருந்த ஒரு பூங்காவனத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள். படைகள், அந்த நந்தவனத்துக்குள்ளே புகுந்து, செடிகொடிகளைப் பறித்துக் கசக்கி எறிந்தனர். எங்கு தேடியும் இந்திரனையும் இந்திரானியையும் காண முடியவில்லை. பிறகு, அந்தப்படைகள் தேவலோகத்தை யடைந்தன. சப்த சமுத்திரங்களும் ஒன்றாகத் திரண்டு வந்திருப்பதைப்போல, அவ்வரசினங்குமரனின் படைகள் வந்திருப்பதைக் கண்ட தேவதூதர்கள், இந்தச் செய்தியை இந்திரனுடைய மகனான ஜயந்தனிடம் சென்று அறிவித்தனர். அறிவித்தவுடனேயே, அவர்கள் தரையில் வீழ்ந்து மூர்ச்சையடைந்தனர். பிறகு மீண்டும் எழுந்து புரந்தர புத்திரனை நோக்கி, “ஐயனே! சூரனின் முதல் மகனான பானுகோபன் நமது தலைநகரை முற்றுகை செய்துவிட்டான். நமது தேவர்களின் குருவாகிய பிரகஸ்பதியும் இப்போது இங்கு இல்லை. தேவர்களில் பலர் சூரனின் தண்டனைக்கு அஞ்சி, பயந்து பதுங்கியுள்ளனர். அளவற்ற சேனையுடன் வந்திருக்கும் பானுகோபனை வெல்வதற்கு நம்ம வரால் முடியாது” என்று கூறினர். உடனே ஜயந்தன் அவர்களை நோக்கி, “எனது தாயும் தந்தையும் சூரனுக்கும் பயந்து பொன்னுலகத்தைவிட்டு, ஓடிப்போனாலுங்கூட, நான் போகப்போவது இல்லை. திரனாகப் பகைவர்களை எதிர்த்து வெற்றிகொள்வேன். ஆகவே, எல்லோரும் போருக்குப் புறப்படுங்கள்!” என்று கூறினான். உடனே படைகள் புறப்பட்டன. ஐராவதம் என்ற வெள்ளை யானையின்மீது ஜயந்தன் ஏறிவந்தான். தேவசேனைகள் ஊழிக் காற்றைப்போல வேகமாக நடக்க, அவர்கள் மத்தியில் ஜயந்தன் வீரசிங்கத்தைப்போலச் சென்று சூரியனைச் சிறையில் வைத்த பானுகோபனை எதிர்த்தான்.

இருதரத்தார் படைகளும் வீராவேசமாகப் போரிட்டன. கொடூரமான பாணங்களைப் பிரயோகித்தும் வாளினால் வெட்டியும், விற்களை வளைத்தும், எழு, மழு, தோமரம், பிண்டி, பாலம், கப்பணம், குலிசம், சூலம், சக்கரம் முதலிய அஸ்திரங்களைக் கோடைமழையைப்போல பிரயோகித்துப் போரிடும்போது, இருதரத்துச் சேனைகளும் கால்களற்றும், மார்புகள் பிளந்தும், சிரங்கள் துண்டிக்கப் பட்டும் இறந்தன. இரத்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. குறிப்பாகத் தேவர்களின் படைகள் பெரிதும் நாசமடைந்தன. முன்னேவிட அதிக கோபத்துடன் ஜயந்தன் போரிடலானான். ஜயந்தனுக்கும் பானுகோபனுக்கும் நேரடியாகப் போர் நிகழலாயிற்று. பானுகோபனின் வைரக்கவசம் சுக்கலசுக்கலாக சிதைந்துபோகும் அளவிற்கு சண்டையிட்டான்-ஜயந்தன்!

உடனே பானுகோபன் வடவனலைப்போலச் சீறித் தனது வில்லில் ஒரு அர்த்தசந்திர பாணத்தைப் பூட்டி, ஜயந்தனது வில்லின் நரம்பைப் படைவென்று அறுத்துக் கொக்கரித்தான். ஜயந்தன் அந்த வில்லை எறிந்துவிட்டு, மோகன மந்திரம் ஒன்றை உச்சரித்துப் பற்பல உருவங்களைக் கொண்டு, எதிர்த்துச் சண்டையிடலாயினர். ஒரு யானையின்மீது வந்தவன், பலரூபங்களில் சண்டையிடுவதைப் பார்த்துப் பானுகோபன், தேரைவிட்டிறங்கிக் குதித்தோடினான். தலைவன் சென்றவுடன் படைகள் பின்வாங்கின. பானுகோபன் தனது குலகுருவான சுக்கிராச்சாரியைச் சந்தித்து அவரிடமிருந்து தெரிந்துகொண்ட “ஞானேசிதம்” என்ற மந்திரத்தைக் கொண்டு மீண்டும் போர்தொடுக்கலானான். இருவரும் மாறிமாறிப் போர் செய்தனர். வெற்றி தோல்வியை இருவருமே காணமுடியாமல் போர் வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. இறுதியில் பானுகோபனின் தேர் பின்னப்பட்டது. ஜயந்தன் பானுகோபனின் குதிரைகளைக் கொன்றான். பானுகோபன் மற்றொரு தேரின்

மீது பாய்ந்து, பற்களைக் கடித்து. இடிமுழக்கத்தைப் போல கர்ஜித்து வில்லை வளைத்து நூரூயிரம் கோடிச் சரங்களைத் தூண்டி, ஐயந்தவின் கரத்திலுள்ள வலிய வில்லைக் கண்டித்து, அவனுடலும் ஐராவதத்தினுடலும் இரத்தமயமாகத் துளைக்க, இந்திரகுமாரன் மிகவும் களைத்துப் போர் செய்யமுடியாமல் மூர்ச்சித்து விழுந்தான். இதனால் கோபங்கொண்ட அவனுடைய வெள்ளையாளை, தனது துதிக்கையால், பல இராட்சத வீரர்களைத் தூக்கியெறிந்து, பானுகோபவின் தேர்மீது மோதியது. குதிரைகள் பொடிபட்டு பாகனும் துகள்பட்டு, தேரும் நொறுங்கியது. பிறகு நான்கு தந்தங்களைக் கொண்ட அந்த யானை, பானுகோபவின்மீது மோதியது. அந்த யானையின் நான்கு தந்தங்களும் மடமடவென்று நொறுங்கின. யானை பின்னிட்டு வாடி வருந்தி நிற்கும்போது, அந்த யானையின் மத்தகத்தில் ஒங்கிக் குத்திக்கொண்டேயிருந்தான்-பானுகோபன்!

அந்தக் தாக்குதலைத் தாங்க முடியாமல் ஐராவதம் மரணக்களைப்பை யடைந்தது. அதற்குள், அதன்மீது மூர்ச்சித்துக்கிடந்த ஐயந்தன் மயக்கம் தெளிந்து தனது ஆசிரியர் போதித்துள்ள மோகன மந்திரம் வலிமை குறைந்து விட்டதை உணர்ந்தான். அதற்குள்ளாக, இராட்சதத் தலைவர்கள், பல பாம்புகள் சூரியனை வளைத்துக் கொள்வதைப்போல ஐயந்தனை வளைத்துக் கொண்டனர். பிறகு, பானுகோபன் சேனைத்தலைவரைப் பார்த்து, “ஐயந்தன், என்னுடைய பாணங்களினால் ஏற்பட்ட காயங்களினால் மிகவும் நொந்துபோய்ப் பேசவும் முடியாமல் சக்தியற்று இருக்கிறான். ஆகையால் அவனைப் பகைவன் என்று எண்ணாமல், அவனுக்கு எந்தவிதத் தொந்தரவுமில்லாமல், தேவர்கள் இருக்கும் சிறையிலிட்டுத் தகுந்த பாதுகாப்புகளை அளியுங்கள்” என்றான்.

பிறகு, பொன்னுலகை அக்கினிப்பிரவேசப்படுத்தி, அந்தச் செய்தியை நகரமெங்கும் அறிவித்தான். முரசுகள் முழங்கத் தனது தலைநகரத்துக்குத் திரும்பினான். ஆயிரத்

தெட்டு அண்டங்களுக்குத் தலைவனாகிய சூரபதுமனுக்கு முன்னே சென்று “ஐயனே! தங்களுடைய கட்டளைகளை ஏற்றுப் பொன்னுலகம், பூவுலகம், பாதாளம் என்ற மூன்று உலகங்களிலும் தேடியும் இந்திரனும் அவன் மனைவியும் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, விண்ணகரத்தைக் கொளுத்தி, இந்திரனது மகனான ஜயந்தனையும் மற்ற விண்ணவரையும் அவர்களது பத்தினிமார்களையும் சிறைப்படுத்தியுள்ளோம். இனி, தங்கள் சித்தம்!” என்றான். அதைக் கேட்டவுடன் சூரபதுமன், தன் மகனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டான். சிறைப்படுத்திய சில தேவர்களைத் தன் தங்கையானவள் கண்டு களிப்பதற்காகச் சித்திரவதைச் செய்தான். மற்ற வர்களைச் சிறையிலடைக்கச் செய்தான். பிறகு, தன் மகனை இளைப்பாறுவதற்காக அரண்மனைக்கு அனுப்பிவைத்தான்.

இவ்வாறு, சூரபதுமனும் மற்ற இராட்சதர்களும் மகிழ்ந்திருக்க, தேவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். பானுகோபனின் மார்பின்மீது பாய்ந்ததனால் தந்தங்கள் முறிந்து முர்ச்சித்து விழுந்த ஐராவதம் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்து விண்ணகரமே தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு வருந்தியது. பிறகு, பூமண்டலத்திற்கு வந்து, பல ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக் கடைசியாகத் திரு வெண்காட்டை யடைந்தது, அங்கொரு சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்துப் பூஜை செய்து வந்தது. சிவபெருமானின் திருவருளால், அதன் நான்கு தந்தங்களும் மீண்டும் முன்பு போல முளைத்ததைக் கண்டு களித்தது. பொன்னகரம் எரிக்கப்பட்டதையும் ஜயந்தன் சிறைப்பட்டதையும், தேவர்களின் தூதுவர்கள் இந்திரனிடம் சென்று அறிவித்தனர். இந்திராணி, புத்திர சோகம் தாங்கமுடியாமல் புலம்பினாள். தேவேந்திரன் சிவபெருமானைக் குறித்துக் கடுத்தவஞ் செய்தான். சிவபெருமான், அவனது தவத்திற்கு மகிழ்ந்து தரிசனம் தந்து “ஓ, தேவேந்திரனே! உனது தவத்தைக்கண்டு மெச்சினோம். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள்” என்றார். இந்திரன், அவரை வணங்கி, “எம்பெருமானே! தீமையே உருவான சூரபதுமன் முதலிய அசுரர்களைக்

கொன்று எங்களுடைய துன்பங்களை நீக்கியருள வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதற்குச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து, “மகாபதியே! நாம் பார்வதியுடன் கூடி ஒருகுமாரனைத் தருவோம். அந்தக் குமாரன் சூரன் முதலிய அவுணர்களைக் கொன்று, உங்கள் செல்வங்களை உங்களுக்குத் திரும்ப வழங்குவார்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பிறகு, விஷ்ணு பிரமாதி தேவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, மன்மதனைச் சிவனுக்கு மோகமுட்ட அனுப்ப, யோகத்திலிருந்த சிவபெருமான் அவனைத் தனது நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துச் சாம்பலாக்கினார். பிறகு, தேவர்கள் அனைவரும் சிவபெருமானை வணங்கி, மன்மதனை எழுப்பித்தருமாறு வேண்டினார்கள். அவ்வாறே அவரும் அருள் புரிந்தார். பிறகு, உமாதேவியின் திருமணம் நிகழ்ந்தது. திருமணத்திற்குப் பிறகு, திருக்கயிலாயம் வந்து சேர்ந்த பரமசிவனார், எமது துன்பங்களுக்கு இரங்கித் தேவரீரைத் தந்தருளினார். நீங்கள் அவதாரஞ் செய்தபிறகு, போன உயிர் திரும்பியதைப் போல நாங்கள் மகிழ்ந்திருந்தோம். ஆனால் உங்களையும் முக்கண் மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானையும் நேரில் கண்டு தரிசிக்க வரும் நேரத்தைத் தவிர, மற்ற நேரங்களில் தேவர்கள் ஒளிந்து திரிகின்றனர். அசுரர்கள் இந்திரனுடைய மகன் ஜயந்தனைச் சிறைப்படுத்தியுள்ளனர். செல்வச் செருக்கிலும் புகழ்ப் போதையிலும் பலத்திலும் அழியாத தன்மையிலும் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்வதிலும் சூரபதுமனுக்கு நிகரானவர்கள் யாருமில்லை. பரஞ்சடராகிய பரமசிவனார், இத்தகைய வரங்களை அவனுக்கு வழங்கி விட்டதனால், அவனை அவரே தண்டிக்கக்கூடாது. தேவரீர் எங்களுடைய துன்பங்களைப் போக்கி, நல்வாழ்வு அளிக்க வேண்டுமானால் சூரபதுமனையும் அவனது துணைவர்களையும், மக்களையும் அவனது இனத்தாரையும் கொன்று விடுவது அவசியமாகும்” என்று தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவான் கூறினார். அவற்றையெல்லாம் கேட்ட குமரக்கடவுள் மகிழ்ச்சியடைந்து, தேவகுருவை நோக்கி, “கொடியவர் களான அவுணர்களைப் பற்றிய செய்திகளையெல்லாம் நீங்கள் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லிவிட்டீர்கள்; அதைக்கேட்டு நாம்

மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தோம்” என்று அவரைப் பாராட்டி விட்டு அருகிலிருந்த இந்திரனை நோக்கி, “இந்திரா! இனிமேல் நீ வருந்தவேண்டாம். நம்மால் அசுரர் குலம் விரைவில் அழிக்கப்பெற்றுவிடும். தேவர்கள் எல்லாம் அசுரர் சிறைகளிலிருந்து மீட்கப்படுவார்கள். தேவ லோகத்தை மீண்டும் நீயே ஆளும்படியாக நாமே செய் வோம்” என்றார். உடனே, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் குமரக்கடவுளின் திருவடிகளை வணங்கி, ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

அசுர காண்டம் முற்றிற்று.

3. மகேந்திர காண்டம்

வீரவாகு கந்தமாதனஞ் செல்லும் படலம்

கேட்டவர்களா! முனிவர்களே! மாயையினிடத்தில் ஆரபதுமனாதிபர்கள் தோன்றியது முதல் இந்திர குமாரனாகிய ஜயந்தன் சிறைப் பட்டது வரை, குமரக் கடவுளுக்குத் தேவகுருவான பிரஸ்கபதி பகவான், கூறியதையெல்லாம் நான் உங்களுக்கு விவரமாகச் சொன்னேன். இனிமேல், குமரக்கடவுள் வீரவாகு தேவரை, குரபதுமனிடம் தூதாக அனுப்பியதைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

திருச்செந்தூரில், தேவதச்சன் அமைத்த நவரத்தின மயமான சபாமண்டபத்தில் இந்திரன், வீரவாகு போன்ற தேவ வீரர்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்திருக்கக் கம்பீரமாகக் குமரக்கடவுள் வீற்றிருந்தார். "சிவனருளால் ஜெயசாலியாகவும் கீர்த்தியை யுடையவனாகவும் செல்வசம்பத்துக்களையுடையவனாகவும் இருக்கும் குரபதுமனையும் அவனது துணைவர்களையும் எண்ணிலாத அஷ்டாங்கனையும் முன்பின் யோசனையின்றித் தாக்குவது சரியல்லவென்று சிந்தித்து, காலதாமதஞ் செய்யாமல் ஒரு தூதனைச் குரபதுமனிடம் அனுப்பி, அவன் வசத்தில் சிறையில் வாடுகின்ற தேவர்களை அவன் விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியனுப்புவோம். நமது தூதன் சொல்லுகின்ற நீதி வாக்கியங்களைக் கேட்டுச் சிறையிலுள்ள தேவர்களை அவன் விடுதலை செய்தால், அவன் சில காலம் வாழ்ந்திருக்கலாம் இல்லையேல் அவன் மீது படையெடுத்துச் சென்று அவனையும் அவனைச் சார்ந்தவர்களையும் வாட்டி வதைத்துத் தேவர்களை விடுதலை செய்வது நமது கடமை" என்று எண்ணினார். உடனே மகாவீஷ்ணு, இந்திரன், பிரமன் முதலிய தேவர்களை

நோக்கி, “நானாக்கே இந்தச் சூரனது பரம்பரையை நாம் நாசம் செய்ய முடியும். ஆனால், தர்மசாஸ்திரப்படி முதலா வதாக ஒரு தூதனையனுப்பிக் கொடுங்கோல் செய்துவரும் சூரபதுமனின் கருத்தை இன்னதென்று நாம் அறிய வேண்டும்” என்று குமரக் கடவுள் கூறினார். அதற்கு நல்ல தொரு விவேகசாலியாகவும் வீரத்திருமகனாகவும் இருக்கும் ஒரு வெற்றி வீரனைத் தேர்ந் தெடுக்க வேண்டும். அத்தகைய வீரன் ஒருவனைத் தூதனாக அனுப்ப, தேவர்களுடைய தேர்ந் தெடுக்கும் படிக் குமரக் கடவுள் கூறினார். அப்போது பிரம்மதேவன் குமரக் கடவுளை வணங்கி, “கட்டுக்காவல் கள் மிகுந்த சூரபதுமனின் தலைநகரத்துக்குள் காற்றுக்கூட அனுமதியின்றிப் புகமுடியாது. எல்லாவற்றிலும் கொடியவர்கள் காவல் புரிகின்றனர். அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, வாடித்திரும்பாமல், தீரத்துடன் சூரனைக் கண்டு, தக்க வார்த்தைகளைப் பேச வேண்டும், அப்படிப் பேசும் போது விவாதம் முற்றினால், பகைவர்களைப் புறம் கண்டு, வெற்றி கொண்டு திரும்பக் கூடிய ஆற்றல் படைத்தவன்தான் சூரனிடம் தூதாகச் செல்வதற்குத் தகுதியுடையவன். அத்தகையவர் வீரவாகுதேவர் ஒருவர்தான் என்றும் அவரைத் தவிர வேறுயாருமே தேவர் கூட்டத்தில் இல்லை”யென்றும் கூறினார். உடனே வீரவாகு தேவரைக் குமரக் கடவுள் அழைத்து, மலர்மாலை சூட்டி, வலை போன்ற தோள்களைப் படைத்த வீரவாகு தேவரை நோக்கிக் கூறலானார்.

“வீராதி வீரனே! எட்டுத் திசையும் சுட்டுக் காவல் மிகுந்த வீரமகேந்திர பட்டணத்திற்குச் சென்று, ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களை ஆட்சி செய்யும் சூரபதுமனைக் கண்டு, இந்திரனின் மகனான ஜயந்தனையும் மற்ற தேவர்களையும் வெகுகாலமாகக் கொடிய சிறையில் வைத்திருப்பது, அவனைப் போன்ற மன்னாதி மன்னனுக்குச் சரியில்லை யென்றும், தர்மத்தைக் கருதியாவது அவர்களை விடுதலை செய்து அவனை நீடுழிகாலம் வாழ்க வென்றும் வாழ்த்திப் பார். தூரன், அவைகளை ஏற்று, அவை நன்று என்று கருதாமல் தடுத்தப் பேசுவானேயாகில், அவனையும் அவனது வமிச பரம்

பரையையும் நமது வெற்றி வேலாயுதத்துக்கு நாம் இரையாக்குவோம். இது உண்மையான வார்த்தை. இதை யோசிக்கக் கடவை என்றும் தெரிவித்து நீ திரும்பிவந்து விட வேண்டும்!" என்று குமரகுரு கூறினார். வீரவாகு தேவர் புறப்படுவதற்குத் தயாரானார். அப்போது, இந்திரன் அவரை அணுகிச் சிறையிலிருக்கும் தன் மகனையும் மற்ற தேவர்களையும் பார்த்துத் தேறுதல் சொல்லித் தேற்றி, அதன் பிறகு அரசுசபைக்குப் போக வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டான். வீரவாகு தேவரும் ஒப்புக் கொண்டார். பிறகு அவர் தமது தம்பியர் எண்மரையும் நோக்கி, "விசாலமான கடலைத் தாண்டிக் கொடுமைகளுக்கு இருப் பிடமான வீரமஹேந்திரபுரிக்குச் சென்று நமது ஈசரின் கட்டளைகளைச் சொல்வேன். நான் சொல்வதை அவன் மதிக்க வில்லையென்றால் அந்தட்சணமே அந்த நகரத்தை அதம் செய்து விட்டுத் திரும்புவேன். அதுவரையில் ஈசரின் கட்டளைகளை நீங்கள் நிறைவேற்றுங்கள்!" என்று கூறிவிட்டு கடற்கரையை நோக்கிச் சென்றார். கடல் மருங்கில் உயர்ந்திருந்த கந்தமாதன பருவத்தைக் கண்டு, அதன் மீது வெருவிரைவில் ஏறித் தனது மேனியில் விபூதியைப் பூசிகின்றார். வீரவாகுதேவர் நின்றவுடன் கோடையிடி வீழ்ந்தற்போல அந்தமலை அசைந்ததால் அதன் உச்சியிலிருந்த பறவைகள் பறந்தன. மிருகங்கள் மருண்டோடின. வீரவாகு தேவர் வில்வருபங் கொண்டார். முனிவர்களும் தேவர்களும் அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர் வீரவாகுதேவருக்கு மகிழ்ச்சி பிறந்தது. அவர் கந்தபெருமானை நினைத்து "சண்முகரின் பன்னிரு விழிகளும் வாழி! வெற்றிவேல் வாழி! சிவகுமாரரின் திருவடிகள் வாழி!" என்று துதித்துப் புகழ்ந்தார். இந்த வில்வருபத்தில் நாம் போகத் துணிவோமானால், உலகத்திலுள்ள பிராணிகள் அதப் பட்டுப் போகும் என்று நினைத்துத் தக்கதொரு உருவத்தைக் கொண்டு, கந்தமாதனப் பருவத்திலிருந்து ஆகாயத்தில் தாவி, மாடமாளிகைகளையும் நீண்ட வீதிகளையும் கொண்ட குரனின் தலைநகரை நோக்கிக் காற்றின் வேகத்தை விட மிகவும் வேகமாக ககனமார்க்கமாகப் பறந்து சென்றார்.

கடல்மீது பாயும் படலம்

“வீர கண்டையணிந்த வீரவாகு தேவர், வானத்தில் எழுந்த காலத்தில் அவர் நின்ற உறுதிக்கு ஆற்றாமல், கந்த மாதனபருவதம் பாதாலத்தில் இறங்கியது. அதைக்கண்டு மனமிரங்கிய வீரவாகுதேவர், “மீண்டும் பறையபடி நிற்கக் கடவை!” என்று வாழ்த்தியவுடன் அந்தமலை வெகு விரைவில் வெளிக்கினம்பியது. வீரவாகுத் தேவர், ஆகாயத்தில் தாவிய வேகத்தில் குன்றுகளும் நிலை பெயர்ந்து பறந்தன. அதிவேகமாக அந்தர வழியில் அவர் செல்லும் போது, அவரது தேகத்திலிருந்து எழுந்த பெருங் காற்றின் உறுதிக்காற்றாமல் பிராணிகள் திக்பிரமை கொண்டன. சூரியன் வெம்மை தணிந்தது வீரவாகுதேவர் சக்கரவாகப் பட்சியைப் போல விசை கொண்டு தாவிய பொழுது உண்டாகிய வாயுவின் ஆரவாத்தினால் சமுத்திரம் பொங்கியது. மீன் இனங்கள் சின்னா பின்னப்பட்டன, கடப்பமாலையணிந்த வீரவாகுத்தேவர், பறந்து செல்லும்போது, அவரது கரத்திலிருந்த பிரகாசமான வைரக் கடகங்கள் நட்சத்திரங்களைப் போல ஒளி விட்டன, சமுத்திர மார்க்கமாக ஆகாயத்தில் சென்ற வீரவாகுதேவர், மகேந்திரபுரியின் வடதிசையிலிருந்து யாளிமுகன் என்ற அவுணவீரன் காவல் செய்யும் இலங்கை நகரத்துக்கு வருவாராயினர்.

வீரசிங்கன் வதைப் படலம்

வீரவாகுத் தேவர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்பு, யாளிமுகன் என்ற அவுணவீரன் சூரபதுமனைக்காணச் சென்றிருந்தான். அவன் திரும்பி வரும் வரையில், அவனுடைய பிள்ளையாகிய அதிவீரன் என்பவன், ஆயிரம் வெள்ளம் சேனைகளுடன் அரசு செலுத்தி வந்தான். அந்த நகரத்தின் வடக்குத்திசை கோபுர வாசலில் ஐந்துநூறு வெள்ளம்

சேனைகளுடன் வீரசிங்கன் என்பவன் காவல் புரிந்து வந்தான். வானத்தில் வீரவாகுத்தேவர் வருவதைக்கண்ட தருணத்தில் தனது சேனைகளுடன் வீரவாகுத் தேவரை எதிர்த்து “நாங்கள் காவல் செய்து வரும் இலங்கைக்கு அருகில் வந்தவர்கள் யாருமில்லை. அப்படியிருக்கச் சற்றும் பயமில்லாமல் தனித்து உயிரிடத்தும் இச்சையில்லாமல் இங்கு நீ வந்த காரியம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

உடனே, வீரவாகுதேவர் மறுமொழி கூறலானார்: “இந்த இலங்கையைக் கடந்து, உங்கள் அரசனாக இருக்கும் குரபதுமனின் தலைநகருக்குச் சென்று சில அரசியல் விஷயங்களைப் பேசவேண்டியிருப்பதால், நான் அங்கு செல்கிறேன். நீ சுத்த வீரனாக இருந்தால் என்னைத் தடுக்க முடியுமானால் தடுத்து நிறுத்தலாம்” என்று கூறினார். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் அவனுக்குச் சுருக்கென்று தைத்தன. உடனே, அவன் தனது படைவீரர்களை அனுப்பி, அவரைத் தாக்கச் செய்தான். சூரியனை மேகக் கூட்டங்கள் சூழ் வதைப்போல வீரவாகுத்தேவரை அவுண வீரர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு, பற்பல போர்க்கருவிகளால் தாக்கினர். வீரவாகுதேவர், தமது கூர்மையான உடைவாளை எடுத்து, அவர்களை வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றி வீரராக நின்றார். அவுண வீரர்கள், திசைக்கு ஒருவராக ஓடினர். வீரசிங்கன், தனது முத்தலைச் சூலாயுதத்தால் வீரவாகுத்தேவரை தாக்கினான். வீரவாகுத்தேவர், தமது உடைவாளை ஓங்கி, அந்தச் சூலாயுதத்தை இரண்டாக வெட்டினார். வீரசிங்கன் வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துப் போர் செய்தான். அதையும் இரு துண்டுகளாக வெட்டி வீழ்த்தினார். மற்றொரு படையை வீரசிங்கன் தன் கையில் எடுப்பதற்குமுன், அவன் முன்னால் குதித்த வீரவாகுத்தேவர், சற்றுப் பின்னடைந்து, முன்னடிப் பாய்ந்து மின்னலைப் போன்ற தமது வாளை - சி, அவன் கரங்களைத் துண்டித்துச் சிரத்தைச் சீவினார். பிறகு தம்மை எதிர்ப்பவர்கள் யாருமே இல்லாமைமூலம், தமது வாளை உறையில் சேர்த்துத் தாம் வந்த காரியத்தை முடிப்பதற்கு முன்னால் நிகழ்ந்த அந்தப் போரை, விநாயகப் பிரீதியாகக்

கருதி, வெற்றி வீரராக, வேலாயுதப் பெருமானின் தூதராக, அந்தத் தலத்தைக் கடந்துபோக முயன்றார்.

இலங்கை வீழ் படலம்

“வெற்றி வீரரான வீரவாகுத்தேவர், தம்மைத் தடுத்த வீரசிங்கனை வெற்றிகொண்ட மன உற்சாகத்தில், இலங்கை நகரின் முச்சிகரங்களின் மத்தியிலுள்ள உயர்ந்த சிகரத்தின் மீது ஏறிக் குதித்தார். அவர் குதித்தபொழுது, அங்குள்ள அவுண வீரர்களுடன் மெல்லக் கடலில் மூழ்கத் துவங்கியது. அப்படி மூழ்கும்போது, சுற்றத்தினரோடும், பெண்டு பிள்ளைகளோடும் அந்த நகரத்தில் வாழ்ந்துவந்த அவுணவீரர்கள் கடலில் மூழ்கினர். இவ்விதமாக இலங்கையுடன் பாதாளத்தில் மூழ்கிய அவுண வீரர்களில் சிலர், வீரவாகுவைக்கண்டு பயந்து ஓடி ஒளியலாயினர். சில அழகிய மங்கையர்கள் தங்கள் கணவரைப் பிரிவதற்கு மன மில்லாமல், அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். மாடமானிகைகள் கூடகோபுரங்களுடன் விளங்கிய இலங்கை, கடலில் மூழ்கிய காலத்தில் அதனுடன் மூழ்கி எழுந்த சில கன்னியர்கள், தரித்திருந்த செம்பட்டாடைகள் நனைய, அதனிடையில் அல்குல் தோன்றுவது, சிவந்து காட்டுஞ் சந்திரனிடத்தில் தோன்றும் களங்கத்தையொப்பவும், கரிய தேகத்தைப் பெற்ற சில அவுணமங்கையர், கடலிலிருந்து தாவி வெளிவரும்போது இடையில் அணிந்திருந்த வஸ்திரம், நெகிழ்ந்த மானக்குறைவைக் கண்டு, வெட்கிப் புறம்பில் வருவதற்கு அஞ்சித் தேரைகளைப்போல முகத்தை மாத்திரம் வெளியில் காட்டித் தமது தேகத்தை நீரில் மறைத்துத் திரியவும், சில மங்கையர் இடையில் அணிந்த வஸ்திரம் அலைகளில் சுருண்டுபோக வெளிவருவதற்கு நாணவும், இந்தவிதமாக இலங்கையில் வாசமாக இருந்த ஜனங்கள் தத்தளித்துப் படாத பாடுகளைப் பட்டனர்.

அதிவீரன் வதைப் படலம்

இலங்கையானது கடலில் மூழ்கி, மக்கள் வாடுவதைக் கண்ட அதிவீரன் என்ற அரசகுமாரன். மிகவும் கோபங் கொண்டு வைரக்கவசம் அணிந்து, நீண்டதொரு வில்லைத் தோளிலே தாங்கி, நால்வகைச் சேனைகளையும் தருவித்து, முரசுகள் முழங்க கடற்கரையை நோக்கி, வீரவாகுவை எதிர்த்துப் போர் செய்யப் புறப்பட்டான். யாளிமுகனின் பிள்ளையான அதிவீரன், மலைமீது ஏறிநின்ற வீரவாகுத் தேவரை எதிர்த்துப் போர் செய்ய வருகின்ற நேரத்தில், அவர் அந்த இலங்கை வாசிகள் கடலில் அழுந்தி அலைவதை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதிவீரன், தனது சேனைகளுடன் அவரைச் சுற்றி வளைத்துப் பற்பல விதமான போர்க்கருவிகளால் தாக்குதலை நடத்தினான். வலிமையிற் சிறந்த வீரவாகுத்தேவர், தமது உடைவாளை எடுத்து வீசி, ஒவ்வொரு வீச்சிலும் அளவற்ற அவுணர் சிரங்கள் அற்றுவிழவும், கணக்கற்ற கரங்கள் வெட்டுண்டு சிதறவும், தோள்கள் சரியவும், மார்புகளைப் பிளக்கவும் செய்து, வெகுவிரைவில் போர்க்களத்தில் ஒருவருமே இல் லாமற் செய்துவிட்டார். இதனைக் கண்டு கோபங்கொண்ட அதிவீரன், தனது கூரிய முத்தலைச் சூலம் ஒன்றையெடுத்து, வீரவாகுத்தேவரின் மார்புக்கு நேராக வீசினான். அதைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர், விஷ சர்ப்பத்தைப்போலச் சீறி, அதிவீரன் வீசிய திரிகுலத்தைத் தமது இரு கைகளாலும் பற்றிப்பிடித்து, அதை இரண்டு துண்டுகளாக முறித்து ஒடித்து எறிந்தார். பிறகு தனது வாளாயுதத்தை எடுத்துப் போர் தொடுக்க வந்தான்—அதிவீரன். இருவரும் வெகு நேரம் வரையில் வாட்போர் புரிந்தார்கள். இறுதியில் வீர வாகுத்தேவர், தமது வாளாயுதத்தைக்கொண்டு, அதி ர வின் இரண்டு பாதங்களையும் சிரத்தையும் தோள்களையும் மார்பையும் துண்டந் துண்டங்களாக வெட்டி வீழ்த்தினார். எமதர்மன் அதிவீரன் உயிரைக் கவர்ந்து சென்றான்.

மகேந்திரம் செல் படலம்

வீரவாகுத்தேவர், இவ்வாறு அதிவீரன் என்ற அவுணராகுமாரனை வெட்டி வீழ்த்தியபிறகு, தமது உடைவாகை உறையிற் செருகி, சமர்க்களத்தைவிட்டு, ஸ்ரமாமகேந்திரபுரிக்குச் செல்வதற்காக பொன்மயமாக விளங்கும் இலங்கையைக் கடந்து, வான்வெளியில் தாவிப் பறந்தார். வீரவாகுத்தேவர், மலைத்திருந்து தாவியபோது, கடலில் அழுந்தியிருந்த இலங்கைத்தீவு, சரேலென்று எழுந்து நின்றது. வீரவாகுத்தேவர், வானவழியில் ஆயிரம் யோசனைத்தூரம் சென்று, சூரபதுமன் வாசஞ்செய்யும் வீரமகேந்திரபுரியின் எல்லையைச் சேர்ந்தார். வானத்தை அளாவிநிற்கும் பொன் மதிலைக் கண்டார். விசாலமாகவும் உயர்ந்தும் நின்ற கோபுரங்களைக் கண்டார். மகேந்திரபுரியின் வடக்குத்திசையில் தோன்றும் வாயிலின் முதல்நிலையில், வாசமிருந்த கொடியவரில் கொடியவரான, கோரர், அகோரர் என்ற சேனைத் தலைவர்கள், கண்ணிமையைப் போல முன் வாசலைக் காத்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் இரதங்களில் ஆயிரம் வெள்ளமும் யானைக் கூட்டங்களில் ஆயிரம் வெள்ளமும் புரவிகளில் இரண்டாயிரம் வெள்ளமும் காலாட்படைகளிற் இந்தத் தொகைக்கு இரட்டிப்பாகவும் இருந்தன. இவற்றையெல்லாம், வீரவாகுத்தேவர் கண்டு, அந்த வாசலின் வழியாகவே மகேந்திரபுரிக்குச் செல்வதற்கு யோசித்தார். அத்தனைப் போர் வீரர்களுடன் போர் செய்வதென்றாலே குறைந்தது ஒருநாளாகும். அப்படியே வெற்றி பெற்றாலும் பட்டணத்திலுள்ள வீரர்களுடன் சண்டையிடப் பல நாட்களாகும் என்று எண்ணினார். வந்த காரியத்தைச் செய்து முடிக்காமல் போர் செய்வதைவிடச் சுலபமான வழியில், சூரபதுமனின் சபாமண்டபத்திற்குச் செல்வதற்கு உரிய வழியைத் தேடினார். ஆகாய மார்க்கமாகவே சென்று தென்புற வாயிலை அடைந்தார்.

கஜமுகன் வதைப் படலம்

வீரவாகுத்தேவர், தாம் சென்ற கோபுர வாயில்களில் காவல் காத்திருந்த படைப் பெருக்கத்தைக் கண்டு, சிறிது யோசித்து தென்திசை வாயிலை அடைந்தார். அந்தக் கோபுரவாயிலை ஆயிரம் யாளை முகங்களைக் கொண்ட கஜமுகன் என்பவன் காவல்புரிந்து வந்தான். இரண்டாயிரம் புலங்களும் நாலாயிரம் தந்தங்களும் கொண்ட அவன், தனது ஆயிரம் துதிகைகளிலும் கடல்நீரை முகந்து, பற்களினால் அமுக்கி, இடிகளையும் மின்னல்களையும் பெருக்கித் துப்புகின்ற வலிமையைப் பெற்றவனாக விளங்கினான். அப்படிப்பட்ட அவன் வீரவாகுத்தேவரைக் கண்டதுமே கோபத்துடன் அவரை விசாரித்தான். அவனுடைய கேள்விக்குப் பதில் கூறாமல் வீரவாகுத்தேவர் பறந்து கொண்டே யிருந்தார். உடனே அவன் ஒரு மலையைத் தூக்கி அவர்மீது எறிந்தான். அந்தமலை அவர்மீது பட்டதும் தூள் தூளாக நொறுங்கியது. அதைக்கண்டதும் ஆயிரம் மலைகளைத் தனது துதிகைகளால் பறித்து அவர்மீது வீசியெறிந்தான் - கஜமுகன்! அவை கிறுகிறுவென்று சுழன்ற லேகத்தில், அந்த மலைகளிலிருந்த யானைகள், கரடிகள், சிங்கங்கள் முதலிய மிருகங்கள் உதிர்ந்து விழுந்தன. பர்வதங்களை அடியோடு பெயர்த்த இடங்களில் பெரிய பள்ளங்கள் ஏற்பட்டு நீர் பெருகியது. அந்த நீரில் மான்கள் வீழ்ந்து இறந்தன. கயிற்றில் சுற்றிவிட்ட பம்பரங்களைப் போல வீரவாகுத்தேவர்மீது அவை மோதியபோது, அவர் சரவணபவனை நினைத்துத் தியானித்து ஆழ்ந்த யோக நிலையில் இருந்தார். அவை யாவும் பொடிப்பொடியாக நொறுங்கின. அதைக்கண்ட கஜமுகன், திகைத்து நின்றான். பிறகு, தனது தண்டாயுதத்தை எடுத்துக் கிறுகிறுவென்று சுழற்றி வீரவாகுத் தேவரைத் தாக்கினான். அவர் தமது உடைவாளை எடுத்து வலம் இடமாகச் சுழற்றி, அந்தத் தண்டாயுதத்தைத் துண்டாக வெட்டினான். கஜமுகன் பருத்த ஆலமரங்களைப் பறித்து வினான். அவற்றையும் துண்டித்தார் - வீரவாகுத்தேவர்.

பிறகு, அவனது ஆயிரம் துதிக்கைகளையும் தமது உடைவாளால் வெட்டினார். அவை மலைப்பாம்புகளைப் போலத் தரையில் விழுந்து நெளிந்தன. உதிரம் ஊற்றுவெள்ளம் போலப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. அவன் தனது இரண்டாயிரம் கரங்களாலும் வீரவாகுத்தேவரைத் தாக்க முற்பட்டான். அவர் அந்தக் கரங்களையும் துண்டித்தார். பிறகு, உடைவாளை உறையில் செருகி, அவனுடன் மல்யுத்தம் செய்து, அவனது மார்பில் எட்டியுதைத்தார். அவன் அந்த உதையைத் தாங்கமுடியாமல் மாண்டான். அவனது உடலிலிருந்து ஓடிய இரத்தம், கடல்நீரைச் செந்நீராக்கியது. கஜமுகன் இறந்ததை அறிந்ததும், அந்தப் போர் வீரர்கள் அனைவரும் பற்பலவிதமான ஆயுதங்களுடன், வீரவாகுத்தேவருடன் போர்புரிய வந்தனர். அவர்களைக் கண்ட அவர், அதற்குமேல் அவர்களுடன் சண்டைசெய்ய விரும்பவில்லை. தாம் வந்த காரியத்தை விரைவில் முடித்து மீள வேண்டும் என்றும், எந்த வாசலின் மூலம் கடக்க முயன்றாலும் சர்வாயுத பாணிகளான ஏராளமான வீரர்களுடன் தாம் சண்டையிட வேண்டும் என்பதை அவர் உணர்ந்தார். அதைப்பற்றி யோசித்துத் தனது சுயரூபத்துடன் செல்வதைவிட்டு, வேறு உருவத்துடன் கடப்பது தான் முறையென்றெண்ணினார். குமரக்கடவுளின் திருவருளால் சிற்றுருவம் பெற்றுக் கிழக்குக் கோபுர வாயிலின் வழியாகச் சூரபதுமனின் நகரத்திற்குள் செல்வதற்கு முடிவு செய்து, அணுப்பிரமாணமான சிற்றுருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அந்தச் சமாச்சகத்தைவிட்டு, கந்தபிராணத்துதித்து மேலே எழுந்து, ககனமார்க்கமாகச் சென்று, கிழக்குத் திசையிலுள்ள கோபுர வாசலின்மீது ஏறி நின்றார்.

நகர் புகும் படலம்

வீரவாகுத்தேவர், கிழக்குக் கோபுர வாயிலின்மீது ஏறி நின்றவுடனேயே, சுற்றுப்புறம் எங்கும் காணப்பட்ட பறவைகள், விலங்குகள், தாவரங்கள், மக்கள் முதலிய

வளமைகளைக் கண்டு வியந்தார். உலகத்திலுள்ள சகல வளங்களும் சம்பத்துகளும் சூரபதுமனுக்கு வாய்த்திருந்தும், அவனிடத்தில் தயை, தாட்சண்யம், தர்மம், ஜீவகாருண்யம் ஆகிய சத்துணங்கள் எங்கேயும் காணப்படவில்லை. பதினெட்டு வகை வாத்தியங்கள் முழங்கும் அரண்மனையும் முரசுகள் முழங்கும் படைத்தளங்களும் மணிகள் முழங்கும் ஆலயங்களும் இரண்டாயிரம் யோசனை தூரம் பரவியிருந்தன.

விசாலமான வீதிகளில் வாசஞ்செய்கிற கானையரும் கன்னியரும் தம்மை அலங்கரித்துக்கொண்டு, தமது மனத்துக்குப் பிடிக்காதவற்றை அடிக்கடி சுழற்றி எரிகின்ற நவரத்தின ஆபரணங்களும் ஆடைகளும், மாலைகளும் அந்த நகரின் வளமையை அறிவித்தன. பானுகோபன், சிறையில் அடைத்திருந்த தேவர்களின் கிரீடங்களிலுள்ள மானிக்கங்களை எடுத்து, அரக்கர்கள் தாம் விரும்பும் வேசியர்களின் பாதுகைகளில் பதித்து மகிழ்ந்தனர். இரவு என்றும் பகலென்றும் எண்ணாமல், மதனநூலின்படிக்கு சுரத லீலைகளைச் செய்து, கொவ்வைக் கனிகளை ஒத்த இதழ்கள் வெறுக்கவும், சந்திர பிம்பமுக வதனத்தில் வேர்வைகள் முத்துமுத்தாக அரும்பவும், தம்பதிகள் இருவர் மனமும் ஒன்றுபடப் புணர்ந்து, மகிழ்ந்திருந்தனர். தங்கமயமான மேடைகள் உப்பரிகைகள் ஆகியவற்றின் நிழல்கள் படர்ந்து குளிர்ந்து இருக்கும் நீண்ட தெருக்கள் வழியாக, அனுப்பிரமாணமான உடலோடு, ஜன நெருக்கடியில் போவது அவருக்குக் கடினமாகத் தோன்றியதால், அவர் மீண்டும் கனமமார்க்கமாகப் புறப்பட்டார். சூரன்மகன், பானுகோபன் இரண்டாவது மகன் அக்கினிமுகன் ஆகியவர்களுடைய மாளிகைகளின் சிறப்புகளையும் மூன்றாவது மகனான ஆடகன் என்னும் அபரஞ்சி மேனியனின் அலங்கார மாளிகையின் ஆடம்பரங்களையும் கண்டு வியந்தார். புலிக் கூட்டத்தின் மத்தியில் வாடிவதங்குகின்ற மான்களைப் போலக் கொடிய அவுணர்களின் சிறைச்சாலைகளில் அவதிப்படும் இந்திரகுமாரன் முதலிய தேவர்கள் வாசஞ்செய்யும் சிறைகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க, வீரவாகுத்தேவர் முயன்றார்.

ஜயந்தன் புலம்புறு படலம்

முனிவர்களே! இதுவரையில் வீரவாகுத்தேவர் மகேந்திர புரத்தைச் சேர்ந்ததைச் சொன்னோம். இனிமேல் சூரமது மனல் சிறையிலடைக்கப் பெற்றிருந்த ஜயந்தனின் துயரப் புலம்பலைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

தாய் தந்தையாகிய யானைகளை நீங்கியிருக்கும் நேரத்தில் குட்டியானையை வேடுவர்கள் மறைவிடத்தில் பதுக்கும் பொழுது, அது திகைப்பதைப்போலச் சிறையிலடைக்கப் பட்ட இந்திரனின் மகன் வருந்தினான். அவனது கைகால் களில் பருத்த விலங்குகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. பல நாட்கள் சிறையிலடைபட்டு அன்ன ஆகாரமின்றி அவன் போரில் ஏற்பட்ட காயத் தழும்புகளுடன் மிகவும் பலவீனமாகக் காணப்பட்டான், பொன்னுலக வாழ்வு தனக்கு மீண்டும் வராதோ? என்று அவன் வருந்தினான்; புலம்பினான். அப்போது சூரபதுமனின் கட்டளைப்படிக்குக் கண்டகன், உதாவகன், கராளன், மாபலன், கங்கன்முதலிய படைத் தலைவர்கள், அளவிறந்த அவுணப் படைகள் புரிந்து போற்றச் சிறைச்சாலைகளைக் கண்ணுங்கருத்துமாகக் காவல் புரிந்து வந்தனர்.

சிவகுமாரனால் அனுப்பப்பட்ட வீரவாகுத் தேவர், சூரபதுமனைச் சந்திக்கச் செல்வதற்கு முன்னால், ஜயந்தனும் மற்ற தேவர்களும் அடைபட்டுக் கிடக்கும் சிறைச்சாலையைக் கண்டுபிடிக்க முயன்றார்.

ஜயந்தன் மிகவும் துக்கசாகரத்தில் அழுந்தி வேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அழகுமிக்க அவன், நாளுக்கு நாள் மேனி கறுத்து ஒளியிழந்து காணப்பட்டான். அனலிற்பட்ட வெண்ணெயைப்போலக் கரைந்தான். செந்தாமரைபோன்ற அவனது விழிகளில் கண்ணீர் பெருகியது.

தேவலோகத்தில் தான் அனுபவித்துவந்த சுகங்களையெல்லாம் எண்ணியெண்ணி ஏங்கினான். தேவ கன்னியர்கள் தன்னிடத்தில் மோகங்கொண்டு, தாதினை அனுப்பி வைத்து, மேல் விழுந்து கட்டியணைத்து, சரச சல்லாபங்களினால் காம இன்பத்தைத் தந்த விதங்களையெல்லாம் எண்ணி ஏங்கினான். கேட்டதைக் கொடுக்கும் பெருமை களையுடைய பஞ்சதருக்களின் நிழலில், பலகாலம் போக போக்கியங்களை அனுபவிக்கச் செய்திருந்த தனது பொன்னுலகமானது, பானுகோபனில் எரிந்து சாம்பலாயிற்றே! என்று எண்ணி ஐன். குரபதுமன் செலுத்திய சேனைகளுக்கு அஞ்சி, குயில் உருக்கொண்டு பறந்து சென்ற தனது தாய் தந்தையர்கள் எங்கே யிருக்கிறார்களோ? எப்படி யிருக்கிறார்களோ? என்று எண்ணி வருந்தினான். தான் சிறையில் அடைபட்டிருப்பதை தன் தாய் அறிந்தால் எப்படியெல்லாம் அழுதுத் தவித்துப் புலம்பி வருந்துவாளோ என்று நினைத்து அழுதான். இவ்விதமாக, தேவராஜ குமாரனாகிய ஜயந்தன் மனம் கலங்கி வாடியதைப்போல, மற்றைய தேவர்களும் வருந்தினர். தனது எதிர்கால நல்வாழ்வுக்கு அருள் செய்யவேண்டும் என்று சிவபெருமானை யெண்ணிப் பல துதிமொழிகளைப் புகன்று புலம்பினான்—ஜயந்தன்!

ஜயந்தன் கனவுகாண் படலம்

இவ்விதமாக இந்திரனின் மகனும் மற்ற தேவர்களும் நீண்டகாலம் சிறையிலகப்பட்டு அடைபட்டு வருந்தித் தமக்கு விடி மோட்சம் எதுவும் தோன்றாதோ என்று ஏங்கித் தவிக்கும்பொழுது, சகல சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்திலும் எள்ளினுள்ளே எண்ணெயைப்போலக் கலந்திருக்கும் ஆறுமுகன், குழந்தைகளின் அழுகையைக் கேட்டு ஓடிவரும் தாயைப்போலக் கொடிய சிறையில் அடைபட்டுக் கதறிய தேவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுவதற்காகப் பச்சை மயிலேறி, பன்னிரு கைகளிலும் வெற்றிக்கொடி, வஜ்ராயுதம், அங்குசம், பாணம், வெற்றிவேல், அப

யம், சின்மயமா முத்திரை, கமலம், மழு, தண்டா யுதம், வில், மலர்மாலை ஆகிய பன்விரண்டு பொருட் களையும் ஏந்தியவாறு ஜயந்தனின் கனவிலே தோன்றினார். அவரைக் கனவில் கண்ட இந்திரகுமாரன் ஆனந்தம் பொங்கத் தன்விரு கரங்களையும் கூப்பி வணங்கி, “தேவரீர் உலகைக் கர்க்கும் திருமாலாகவும் தோன்றவில்லை. உல கத்தைப் படைக்கும் பிரம்மனாகவும் தோன்றவில்லை. ஆதி தேவராகிய பரமசிவமாகவும் தோன்றவில்லை. ஆகையால் தேவரீர் இன்ன கடவுள் என்று கொடிய பாதகனாகிய எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்றான்.

அதைக் கேட்ட கந்தபெருமான் ஜயந்தனை நோக்கி, “ஜயந்தனே! கேட்பாயாக. நான் ஆலகாலத்தையும் வடவைக் கனலையும் அடக்கித் தேவர்களையும் உலகங்களையும் இரட்சித்த சிவபெருமானின் நுதல் விழியிலிருந்துத் தோன்றிய சரவணபவன் ஆவேன். இவ்விடத்தில் நான் எழுந்தருளிய காரணம் உங்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்குவதற்கேயாகும். உன்னை மகனாகப் பெற்ற இந்திரன் தன் குறைகளையும் விண்ணவர்கள் படும் துயர்களையும் கூறி, உன்னையும், உன்னுடன் சிறையில் வாடும் தேவர்களையும் சிறை வாழ்க்கையிலிருந்து விடுவித்துத் தரும்படி என்னிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்துள்ளான். நாம் சிவ பெருமானின் கட்டளைப்படி அளவற்ற பூதப்படையுடன் திருக் கைலாயத்தைக் கடந்து பூவுலகத்துக்கு வந்து பற்பல மாய வஞ்சகங்களினால், தேவர்கள் ரிஷிகள் முதலானவர்களை வெகு காலமாக வருத்தி வாட்டிக்கொண்டிருந்த கிரவுஞ்ச பர்வதத்தையும் அரிய வரங்களைப் பெற்று, எம்னைப்போல உலகங்களை வருத்தியிருந்த தாருகாசுரனையும் நமது வேலினால் பிளந்து கொண்டு, அவனது சேனைகளையும் நாசப்படுத்தினோம். அதற்குப்பிறகு, திருச்செந்தூருக்கு வந்து சேர்ந்தோம். பிரம்மா, விஷ்ணு, உன் தந்தையான இந்திரன் மற்றும் சிவ தேவர்களும் நம்மிடத்தில் செளக்கிய மாக இருக்கிறார்கள். உன் தாயாகிய இந்திராணியானவள் சிவ தேவர்கள் போற்றிவர, மகாமேருச் சாரலில் சுபமாக வாசஞ் செய்கின்றனள்.

நேற்றையதினம் நமது சகோதரனாகிய வீரபாகுவை, உங்களை விடுதலை செய்யும்பொருட்டுச் சூரபதுமனுடன் பேசும்படிக்கு இந்தப் பட்டினத்துக்கு அனுப்பினோம். அவன் தன்னாற்குடியவரையில் சமாதானஞ் சொல்லியபோதிலும் சூரபதுமன் அதற்கு இசையமாட்டான். அக்காலத்தில் வீரவாகு கோபித்துத் தன்மேற் சண்டைக்கு வரும் அவுணரரசுபுத்திரன் ஒருவனையும் அளவற்ற சேனைத்தலைவர்களுடன் அவுண வெள்ளங்களையும் கொன்று, வாட்டி, ஒப்பற்ற இந்த மயேந்திரபுரியை அக்கினித்தேவனுக்கு இரையாக்கி சாம்பலாக்கிவிட்டு, நம்மிடத்திற்கு இத்தினம் வந்தவுடன் நாம் பிரயாணப்பட்டு, நானையதினம் திருச்செந்திலைக் கடந்து பூத வெள்ளங்களுடன் இந்த நகரத்துக்கு அருகில் வந்து இறங்கிப் பத்துத் தினங்களுக்குள்ளாக அலைத்திருக்கின்ற சூரபதுமன், அவன் சகோதரர்கள், புத்திரர்கள், மந்திரி பிரதானிகள், சேனைத்தலைவர்கள் அளவற்ற வெள்ளம் அவுணப் படைகள் முதலானவரைச் சின்னாபின்னப்படக் கொன்று வேரறப் பார்த்தபின்பு, உன்னையும் மற்ற தேவர்களையும் பலகாலமாக அடைத்து வைத்திருந்த கொடிய காவலை விடுவித்து, பழையபடிக்குப் பொன்னுலகத்திற் சேர்த்துத் தாய்தந்தையருடன் மகத ஐஸ்வரியங்களை அனுபவித்துச் செளக்கியத்திலிருக்கச் செய்வோம். ஆதலால், இனியாதொரு வருத்தங்களையும் மனத்தில் நினையாமற் சந்தோஷமாக இருக்கக்கடவை" என்று ஞானவான் கனவில் நடனஞ்செய்யும் ஆதிதேவனாகிய சிவசுப்பிரமணிய தேவர் அனுக்கிரகஞ் செய்த திருவாசகத்தைக் கேட்ட ஐயந்தராஜனானவன், மனக் கிலேசத்தைப் போக்கிச் சஞ்சலங்களையொழித்து, ஆனந்த வாரியில் மூழ்கிச் சரீரம் புளகித்து, உரோமங்கள் சிலிர்த்து, மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் நேத்திரங்களில் ஆனந்த ஜலமானது பெருக்கெடுத்தோடவும், பருவதாகிருதியாக விளங்கும் புலங்கள் பூரித்தோங்கவும் பெறுதற்கரிய ஞான அமுதை எளிதிற் கிடைத்தனுபவித்தவர்களைப்போல மனங்குளிர்த்து, வாய்க்குமுறச் சிவகுமாரன் பெருமைகளை வேதவாக்கியங்களினால் துதித்துத் தேகப் பரவசத்தினால் ஆடிப்பாடி ஐயஜயவென்று போற்றினான்.

முனிவர்களே! அந்தக் காலத்தில் ஜயந்தனடைந்த சந்தோஷப் பெருக்கினை யாவரால் அளவிட்டுச் சொல்ல முடியும்! இவ்விதமாகத் தனக்கிருந்த துயரங்களை யொழித்து, ஆனந்தமடைந்த இந்திரகுமாரன், குமரக் கடவுளின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, “தேவரீர் திருவடிகளைத் தஞ்சமாக நம்பியிருக்கும் அடியவர்களின் துன்பங்களைத் தடுத்து ஆள்வதற்குத் தாமே எழுந்தருளிப் பாதுகாத்து ரட்சித்தீர். எங்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்து, எங்களை வழியடிமைகளாகக் கொள்ளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்போது குமரக்கடவுள் அவனை நோக்கி, “ஜயந்தனே! இனிமேல் உன் துன்பங்களை மறந்து விடு! உனக்கு ஒரு சிந்தனையுமில்லாமல் யாம் காக்கக் கடவோம். இதுவன்றியும் நமது கட்டளையின்படி குரனுடைய கருத்தைத் தெரிந்து வருவதற்காகத் தூதுவனாக வந்த வீரவாகுத்தேவர் சிறிது நேரத்தில் இங்கு வந்து உன்னையும் மற்ற தேவர்களையும் கண்டு, உன் தாய் தந்தையர்களின் செளக்கியங்களையும் தெரிவித்து, இனிமேல் நடக்கக் கூடிய காரியங்களையும் கூறிச் செல்வான். அவற்றை உண்மையாகக் கருதி, மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு இருப்பாயாக!” என்று கூறி சரவணபவன் மறைந்தார்.

இந்தக் கனவைக் கண்ட ஜயந்தன் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்தான். சிவகுமாரனின் திருவடிகளை வேதவாக்கியங்களினால் துதித்துக்கொண்டு, ஜயந்தனும் மற்ற தேவர்களும் வீரவாகுத்தேவரின் வரவை எதிர்பார்த்து இருந்தனர்.

வீரவாகு ஜயந்தனைத் தேற்றும் படலம்

இவ்விதமாக இந்திர, குமாரனாகிய ஜயந்தனும் மற்ற தேவர்களும் மகிழ்ந்திருக்கும்பொழுது, குரபதுமனின் முதலமைச்சனாகிய தர்மகோபன் மாளிகையிலிருந்து, தேவர்கள் இருக்கும் சிறைச்சாலையைப் பார்த்தார்-வீரவாகு தேவர். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையில் கண்ணிமை

மூடாமல் காவல் செய்யும் அவுண வீரர்களைக் கடந்து எப்படிச் செல்வது என்று அவருக்கே விளங்கவில்லை. பிரணவப் பொருளாய், ஆதிதேவனாய், பிராணிகளிடத்தில் அந்தராத்மாவாகப் பொருந்திச் செயல்படும் குமரக்கடவுளை நினைத்துத் தியானித்தார். உடனே அத்தனைக் காவல் களையும் கடந்து, ஜயந்தனும் மற்ற தேவர்களும் இருக்குமிடத்தையடைந்தார். ஜயந்தனையனுதி, 'ஓ, ஜயந்தனே! சிவபெருமானின் நுதல் விழியில் தோன்றிய சண்முகப் பிராணை, உன் பிதாவாகிய இந்திரன் வணங்கி உன்னை விடுவித்து காக்கும்படிக்கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்கித் தமது பூதப்படைகளுடன் பூமிக்கு வந்து, தாருகனையும், கிரவுஞ்சகிரியையும் வாட்டி, இப்பொழுது திருச்செந்திற் பதியில், சண்முகநாதர் எழுந்தருளியுள்ளார். உன் பிதாவுக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்த காரணத்தினால், அவர் தேவசேனைக்குத் தளபதியாகவும் சிவபெருமானுடைய திருக்கயிலையைப் போற்றி வரும் நந்திதேவரின் கணத்தலைவனாகவும் இருக்கிற என்னை, அரனைக்குறித்து, அருந்தவஞ் செய்து வரங்களைப் பெற்று, அதர்மம் செய்து வாழும் குரபதுமனின் சபையைச் சேர்ந்து, உங்களை விடுதலை செய்யும் பொருட்டுச் சந்தித்துப் பேசி வரும்படி தூதாக அனுப்பியுள்ளார். என் பெயர் வீரவாகுத்தேவன்!' என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்ட ஜயந்தன், அமிர்தத்தை உண்டவனைப் போல ஆனந்தமடைந்தான். வீரவாகுத்தேவர், ஜயந்தனை நோக்கி, "கொடியவனாகிய குரனிடம் தூதனுப்பிய குமரக்கடவுளானவர், நாளைதினமே இவ்விடம் வந்து அவுணர் பூண்டை வேரறக்களைந்து, உங்களையும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க இருக்கின்றனர். எமது இறைவனாகிய குமரக்கடவுள் தம்மை உண்மையாகப் பக்தியுடன் துதிப்பவர்களுக்கு மோட்ச வலகத்தை வழங்கவல்லவர். இனி உங்களுக்கு ஒரு குறையும் நேராது. உங்களுக்காகச் குரபதுமனை எதிர்க்க கந்தபெருமானே வருவது நீங்கள் செய்த பாக்கியம்தான். வலிய காவல்கள் மிகுந்த இந்த நகரத்திற்குள் நான் வருவதற்குள் எனக்கு ஏற்பட்ட துயரங்

களும் துன்பங்களும் ஏராளம்! அவருடைய திருவருளால் தான் அத்துன்பங்கள் என்னைப் பாதிக்கவில்லை. உங்களைச் சந்தித்ததில் நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்” என்று வீரவாகுத்தேவர் கூறினார். பிறகு அவர் சூரபதுமன் தனது பேச்சிற்குக் கட்டுப்பட்டுத் தேவர்களை விடுதலை செய்யவில்லை யென்றால், “யான் திருச்செந்தூருக்குச் சென்று, சுப்பிரமணியருடனும் ஏராளமான பூதப்படைகளுடனும் போர் தொடுக்க வரவேண்டியிருக்கும்” என்று கூறினார். அதற்குப் பிறகு, சிறைச்சாலையில் காவல் செய்யும் காவலர்களின் சோர்வையகற்றிச் சுறு சுறுப்பை ஏற்படுத்திவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்—வீரவாகுத்தேவர்.

அவை புகும் படலம்

இவ்வாறு வீரவாகுத்தேவர், ஜயந்தன் முதலிய தேவர்களுக்கு தேறுதல் சொல்லிவிட்டுப் பழையபடி சூட்சும ரூபத்தில், வானத்தில் தாவி, சூரபதுமன் வாசஞ்செய்யும் அரண்மனையைச் சுற்றியுள்ள சமுத்திரங்களைப் போன்ற அகழிகளைக் கடந்து, நூறு வெள்ளம் நால்வகைச் சேனைகளுடனும் சர்வாயுதங்களுடனும் கண்ணிமைகளைப்போலக் காவல் செய்துவரும் பொன்மதிலுக்குச் சென்று அங்கு அதன்மீது நாட்டப்பெற்றிருக்கும் விண்ணை முட்டும் வெற்றிக் கொடிகளைக் கண்டு அம்மதிலின் நாற்புறங்களிலும் உள்ள கோபுரங்களைக் கண்டும் வியந்தார். எங்கு பார்த்தாலும் அவுண்ப்படைகள் குழந்திருந்தன. பலவகைச் சிறப்புகளைப் படைத்த அந்தப் பொன்மதிலின் நடுநாயகமாய் விளங்கிய கோபுர வாயிலைக் கண்டார். அங்கு அடுக்கடுக்காக இருந்த அறைகளில் உக்கிரன், மயூரன் என்ற படைத்தலைவர்கள் நூறு வெள்ளம் ரதகஜ துரகபதாகுகளுடன் இடைவிடாது பாதுகாத்து நிற்பதைக்கண்டு, அந்த வாயிலின் மூலமாக உள்ளே நுழைவது அரிது என்று எண்ணி, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தமக்கு எதிரில் பொன்

மயமாய் வானளாவி நின்ற முகச்சாலை மண்டபத்தின்மீது தாவி ஏறிநின்று, அதன் பெருமிதங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். குரபதுமவின் அரண்மனைக்கு மத்தியில் ஆயிரம் யோசனை விஸ்திரணமுள்ள இடத்தில் தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டு, நவரத்தின வகைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சபா மண்டபத்தைக் கண்டார். அதன் முகப்பில் குரபதுமன் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தான். அரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை போன்ற தேவ கன்னியர்கள் சர்வாபரணங்களை அணிந்துகொண்டு, செந்தாமரை போன்ற மலர்க்கரங்களில் வைரவளையல்கள் ஜ்வலிக்க, சவுரிகளை விசிக்கொண்டிருந்தனர். சூரிய சந்திரர்கள், வெண்முத்துக் குடைகளைத் தாங்கி நின்றிருந்தனர். மின்னலையொத்த உடைவாள்களை, வைரம்போன்ற நீண்ட கைகளில் ஏந்தி வீரசிங்கம் போன்ற அவுணர்கள், எங்குபார்த்தாலும் சூழ்ந்திருந்தனர். சூரியனை வென்ற பானுகோபன், வஜ்ரபாகு, பருதிக் கண்ணன் மூவாயிரவர் முதலிய குமார வர்க்கங்கள், நட்சத்திர ராசிகளைப்போல, அவரவர் சிம்மாசனங்களில் அமர்ந்திருந்தனர். பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சாமல் அரசனின் மனத்துக்கேற்றபடி நடந்து கொள்ளும் அமைச்சர், பிரதானிகள், சேனைத் தலைவர்கள், தண்டநாயகர்கள், காரியக்காரர்கள் அனைவரும் வீற்றிருந்தனர். கட்டியக் காரர்கள் கட்டியம் சொல்லவும் கணித ஜோதிடர்கள் காலத்தைச் சொல்லவும், காற்றைவிடக் கனவேகமாகச் செல்லக்கூடிய தூதர்கள் பிரபஞ்சங்களில் நடந்துவரும் சம்பவங்களை அவ்வப்போது வந்து சொல்லவும், கவிஞர்கள் கவிதையிசைபாடிப் புகழவும், தேவகன்னியர், இயக்கர், ராட்சதப் பாவையர்கள் போன்ற நாடகப் பெண்கள், கேளிக்கைகள் செய்து வரவும், கடினமான சொற்களையும் சிவந்த விழிகளையுங்கொண்ட அவுணவீரர்கள், அரசனை வணங்கி, வருபவர்களைப் பராமரி செய்தனர். ஒருவருடன் ஒருவர் நெருக்கி அழுத்திக்கொண்டு செல்லும்போது, அவர்களது ஆடைகள், கிரீடங்கள் முதலியவற்றிலிருந்த நவரத்தினங்கள் சிதறின. மகாமண்டப முகப்பில், வைரத்தினால் உடலும் வைடுரியத்தினால் பற்களும், முத்தினால் புறமயிரும்

செம்புகளால் விழிகளும், மரசுதங்களால் நகங்களும் மற்ற இரத்தினங்களால் உறுப்புகளுமாகச் சோடித்து நின்ற சிங்கங்கள் சிரங்களிற்றுங்கும் பிரகாசம் பொருந்திய பாரித்த அணையின்மேல் உதயகிரியிடை எழுகின்ற பால சூரியனைப்போல, நவரத்தினக் கிரீடம் சிரத்திற் பிரகாசிக் கவும் புனுகு, ஜவ்வாது முதலிய வாசனைத் திரவியங்களைச் சேர்த்துத் தேகத்திற்குப் பூசியிருப்பது அண்டமுழுவதும் கமழ்ந்திருக்கவும் நீருண்ட கார்மேகத்தில் விளங்கும் மின்னலைப்போல, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் வென்று அரசு செலுத்தும் வலிமைபெற்ற திரண்ட தோள்களி லிடத்தில் நவரத்தினங்களினுற் ஜோடித்திருக்கின்ற வாகு வடையங்கள் ஜவலிக்கவும் ஆதிசேஷன் சுமந்திருக்கும் பூமி பாரத்தை ஆற்றிக் கொள்ளும்படிக்கு சிரத்தில் நின்ற சுமையைக் கரங்களினால் உயர்த்தியதைப்போல முன்னங் கையில் வைரக் கடகங்கள் மின்னலையொத்து அசைந்திருக் கவும் நீண்ட விரல்கள்தோறும் நட்சத்திரங்களை நிகர்த்த இரத்தின மோதிரங்கள் துலங்கவும் அழகிய கண்டத்தில் முத்தாரங்கள் பிரகாசிக்கவும் வீரலக்ஷமியும் ஜயலக்ஷமியும் இடைவிடாமல் எக்காலத்தும் வாசமாக இருக்கின்ற புஜங் களின் மத்தியில் தோன்ற நின்ற மார்பினிடத்தில் நவரத் தினங்களால் ஜோடித்த மதாணிப்பதக்கம், சரப்பணி, மோகனமாலை, பொன்மயமாகிய முப்புரிநூல் முதலிய ஆபரணங்கள் புரண்டு ஜவலிக்கவும், செக்கர் வானத்தை நிகர்த்து விளங்கும் பீதாம்பரத்தை நிலமேக வண்ணனாகிய மகாவிஷ்ணு தரித்திருப்பதைப் போலப் பொன்னாடை இடையில் பிரகாசிக்கவும், மின்னலைப்போலப் பளிச்சிடும் பொற்பட்டிகையில் உள்ள வீரகண்டைகள் பாதங்களிற் கிடந்து சப்திக்கவும் இத்தகைய சிறப்புகளைக் கொண்டு, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனான சூரபதுமன், சுவர்ண சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

வானத்தை அளாவிய மாளிகையின்மீது இருக்கிற வீர வாசுத்தேவர், சபா மண்டபங்களின் காட்சிகளைக் கண்குளிரக்

கண்டு வியந்து மனத்திற்குள் பாராட்டினார். சகலவிதமான வளங்களும் செல்வங்களும் நிறைந்த இன்பத்தில் சூழ்ந்திருக்கும் சூரபதுமன், அவற்றையெல்லாம் சாஸ்வதமாக அனுபவித்துச் செங்கோலைச் செலுத்தாமல், பிறருக்குத் துன்பம் தருவதிலேயே இன்பமடைவதைக் கண்டு வெறுத்தார். தேவர்களைச் சிறையிலடைத்து, நல்லவர்களுக்குத் தீங்குகள் பலவற்றைச் செய்வதால், சிவபெருமான் அளித்த அரிய பெரிய வரங்கள், வலிமையிழந்து வருவதைக் கண்டு வேதனைப் பட்டார். தாமிருக்கின்ற பொன்னாலாகிய உப்பரிகையைக் கடந்து, துணைவர், புத்திரர், மந்திரிகள், சேனைத்தலைவர்கள் இவர்களின் நடுவில் சூரியனைப் போலக் கொலு வீற்றிருந்த சூரபதுமனிடஞ் சென்று வார்த்தையாட ஆகாயமார்க்கமாகச் சூரபதுமனுக்கு எதிரில் வந்து நின்று, புலபல பராக்கிரமசாலியாகிய வீரவாகுத்தேவர், சிவகுமாரனின் திருவடிகளைத் தியானித்துத் தம்முடைய சிற்றருவை மாற்றிச் சகலரும் காணத்தக்க, நிஜ ரூபத்துடன், ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனாகிய சூரபதுமனை நோக்கிப் பேசலானார்.

“மகாமேருவை வில்லாகக் கொண்டு, திரிபுரங்களைப் புன்னகையால் எரித்த சிவபெருமானுக்கினிய குமாரதேவர் அனுப்பிய தூதன் நான்!” என்று கூறிய வீரவாகுத்தேவர் சூரபதுமன் சிம்மாசனத்திலிருக்கத் தாம் மட்டும் நிலத்திலிருந்து வார்த்தையாடுவது தம்மையனுப்பிய குமரக் கடவுளுக்கு பெருமையாகாது என்று யோசித்துச் சண்முகரைத் தியானித்தார். அக்கடவுளினது அனுக்கிரகத்தினால் ஆயிரங்கோடி சூரியர்கள் ஒரே சமயத்தில் உதித்ததைப்போலத் தங்கத்தாலும் நவரத்தினங்களாலும் ஜோடிக்கப்பெற்ற சிம்மாசனம் ஒன்று வானவழியிலிருந்து அதிவேகமாகச் சபாமண்டபத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சிங்காசனத்தின் பிரகாசத்தால் சூரபதுமனின் கிரத்தி மங்கியது. அத்தகைய சிறப்புக்களைக் கொண்ட சிங்காசனத்தின்மீது வீரவாகுத்தேவர், மலைமீதுபாயும் சிங்கத்தைப்போலத் தாவிக் கம்பீரமாக உட்கார்ந்தார்.

வீரவாகுத்தேவரின் உக்கிரத்தையும் யாவரையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல் சபையை முற்றிலும் விழிகளைச் சுழற்றிப் பார்க்கும் பார்வையையும் கண்டு, சபையிலிருந்த அனைவருமே திகைத்தனர். குரபதுமனின் விழிகள் சிவந்தன. அவன் நறநறவென்று தன் பற்களைக் கடித்துத் தீ யெழ நகைத்து, சரீரம் பொங்கி வியர்க்கத் தீயும் புகையுமாகப் பெருமூச்சுவிட்டுப் புருவங்கள் நெற்றியேற வீரவாகுத்தேவரை நோக்கி, "அடா பயலே! பெண்பிள்ளைகள், சுற்றம், துணைவர் முதலானவர்களை நீக்கி, வனத்திற்குச் சென்று கந்த மூலங்களைத் தின்று, சுணைகளிற் பெருகும் நீரினையருந்தி, மிருகங்களைப் போலத் தூங்கியிருக்க ஒரு இடமுமில்லாமற் குகைகள், பர்னகசாலைகள் செடிகள் எங்கும் திரிந்தலைந்து, குளிரிலும் வெய்யலிலும் மழையிலும் வருந்தி வாடுகின்ற சிற்றறிவையுடைய தபசிகள் சுற்ற சித்தின் திறம் இதுவேயாகும். அபலனே! நீ அவற்றுட் சிலவற்றைக் சுற்றுக்கொண்டவனாகத் தெரிகிறது. அதனைப் பெரிதாக நினைத்து இந்த மகாசபையில் என்னெதிரில் காட்ட வந்தனையோ? நீண்ட சடைமுடிகளையுடைய யோகியர்களன்றியும் தேவர்களும் இந்தச் சிறிய தொழிலைச் செய்ய வல்லவர்கள். அவர்களும் முக்கியமாகிய சித்து வினையாட வராவிடில் உன்னைப்போல துணிவுகொண்டு இவ்விடம் வந்து காட்ட விரும்பார்கள். அப்படியிருக்க, நமது பெருமைகளையும் வீரதீர பராக்கிரமங்களையும் இத்தலத்தில் நெருங்கியிருக்கின்ற சேனைத் தலைவர் முதலிய வீரர்கள் சௌகரியங்களையும் எள்ளளவேனும் மதியாமல் இச் சந்நிதானத்தில் நீ நடிக்கின்ற நாடகமானது வெகு நேர்த்தியாக இருக்கிறது. அரிய தவங்களைச் செய்து முயற்சி வெற்றி பெற்ற சித்தர்களும் மாயையிற் சிறந்த விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் என் எதிரில் வரவும், இத்தகைய இந்திர ஜால மஹேந்திர ஜாலங்களைக் காட்டவும் மிகவும் பயப்படுவார்கள். பைத்தியக்காரனே! உன் வித்தைகளை அதற்குத் தகுதியான இடங்களில் காட்டவேண்டுமே யல்லாது நம்மைப்போன்ற ராஜாதிராஜன் எதிரிற் செய்ய நினைப்பையோ? சுற்றும் விவேகமற்றவனாதலால் இந்தப்

புல்லிய சித்தைக் காட்டி நமது தயையைப் பெற்று வாழக்
 கருதினே. அடா பேயா! ஐகங்களனைத்திலும் சிறப்பாகக்
 கொண்டாடும் பெருமை பொருந்திய இந்த நகரத்தில்
 வாசஞ்செய்யும் அப்பமாகிய பெண்களும் இதனைவிட
 மேம்பாடாகிய மாய வித்தைகளைச் செய்துவிடுவர். முக்கிய
 மாகச் சொல்லுமிடத்தில், பெண்களின் கர்ப்பத்திலிருக்
 கின்ற சிசுக்களுக்கும் இத்தகைய வித்தையைச் செய்ய சலப
 மாகத் தெரிந்திருக்கும் என்று நீ நினைக்கக் கடவை! இந்தப்
 பட்டினத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற பர்வதங்கள், மிருகங்கள்
 முதலியவைகளுக்கும் இதைவிட பிரபலமான வேடிக்கை
 களைக் காட்டத் தெரியும். ஆதலால், விவேகமற்ற மூடனே!
 நீ இப்போது காட்டிய இந்திரஜாலம் அரிதாகிய காரியம்
 என்று எள்ளளவும் நினைக்கவேண்டாம். பரமசிவ கடாட்சத்
 தினால் அளவற்ற ஐசுவரியங்களையும் வயிரப்படிவத்தையும்
 தீர்க்காயுடையும் பெற்று, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும்
 அதிபனாக மஹாவிஷ்ணு, பிரமதேவன், இந்திரன் முதலிய
 தேவர்கள் பணிந்து இட்ட ஏவல்களைச் செய்து வரத்தக்க
 தாக, நூற்றியெட்டு யுகங்களாக ஏகச் சக்ராதிபதியாக
 அரசு செலுத்திவரும் சூரத்துவமுடைய நம்மை யொத்த
 ராஜராஜனை எள்ளளவும் லட்சியம் செய்யாமலிருக்
 கின்றனே! இதுவுமல்லாமல் நாம் வீற்றிருக்கின்ற அரியணைக்
 கும் மேலான சிறப்பும் உன்னதமுமான சிங்காசனத்தில்
 சலனமற்று அடக்க ஒடுக்கம் என்பதில்லாமல் புன்சிரிப்
 போடு கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாய்! உன் கர்வமும்
 என் கோபமும் தணியும்படியாக இந்த நிமிஷமே உன்னை
 நான் வெட்டி வீழ்த்துவேன். ஆனால் உன்னை யார் என்றும்
 உன்னை அனுப்பியவன் யார் என்றும் நீ வந்த காரியம்
 என்னவென்றும் தெரிந்த பின்னர்தான் அந்தக் காரியத்தை
 நான் செய்வேன்! தேவேந்திரனும் பலகாலம் தான்
 அனுபவித்த பொன்னுலக வாழ்க்கையை மறந்து தனது
 தேவியுடன் எனக்குப் பயந்து ஓடித் திருடனைப்போலக்
 காலங்கழிக்கிறான். பிரமன் எனக்குப் பஞ்சாங்கம் படிக்கிறான். விஷ்ணு சேதியறிவிக்கிறான். பரமசிவன் நம்மிடத்
 தில் அதிக அன்புள்ளவர்! ஆகையால் அவர் இங்கு வரு

வதற்கே நினைப்பதில்லை! அவர்களுக்கெல்லாம் இல்லாததுணிவு உனக்கு எங்கிருந்து வந்தது? உன்னையனுப்பியவன் யார்? வி ரை வாகச் சொல்!” என்று குரபதுமன் அதட்டினான்.

அதைக்கேட்ட வீரவாகுத்தேவருக்குக் கோபம் பொங்கியது. அவர் குரபதுமனை நோக்கி, “ஓ அவுணராஜனே! சித்துவேலை செய்யும் பித்தனல்ல—நான்! உனக்கு இருக்கும் வீரம் எனக்கும் உண்டு. நான் வந்த காரணத்தைச் சொல்கிறேன், கேள்! இந்திரனுக்கும் பிரமனுக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் உன்னால் ஏற்பட்ட அவமானத்தையும் தகாத பணிவிடைகளைச் செய்யவைத்த உனது கர்வத்தையும் போக்கி, அவர்கள் வாடுகின்ற சிறையினையும் நீக்கி, மீண்டும் அவர்களுக்குரிய பதவியுரிமைகளை வழங்கி, நிலையான வாழ்வு வாழ வைக்கத் திருவுள்ளத்தில் எண்ணி, திருக்கயிலையைக் கடந்துத் திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கும் குமரக் கடவுளான கந்தபெருமானின் அடிமையாக இருப்பவன்—நான்! வீரசிங்கம் போன்ற உன் தம்பி தாருகனையும், முனிவர்களைத் தனது மாயையால் வருத்திப் கிரவுஞ்ச கிரியையும் இமைப்பொழுதில் அடக்கிய சண்முகப்பெருமான், கருணாநிதியாகையாலும் நீ ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனாகையாலும், நீ பிழைக்கும் பொருட்டு உன்னிடத்திற்கு என்னைத் தூதுவனாக அனுப்பினார். சிவசுப்பிரமணிய தேவருக்குப்பின் பிறந்த நவவீரர், இலட்சர்களில் நான் மூத்தவன். என் பெயர் வீரவாகுத்தேவன்!” என்று கூறினார்.

“உன்னை என்னிடம் செலுத்தியதற்குத் காரணம் என்ன?” குரபதுமன், வீரவாகுத் தேவரைக் கேட்டான்.

அதற்கு வீரவாகுத் தேவர், “இந்திரனை வருத்தி அவனைத் தன் மனைவியுடன் பொன்னுலகை விட்டுப் பூவுலகில் பதுங்கிப் பயந்து வாழச் செய்ததோடு அவன் நாட்டையும் தீக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கி அழித்து, அவனது ஒரே மகனான ஐயந்தனையும் மற்ற தேவர்களையும் கைது செய்து, விவங்குகளைப் பூட்டிக் கடுஞ்சிறையில் தள்ளி,

தகாத ஏவல்களைச் செய்யவைக்கும் உனது கொடுமைகள் எல்லாம் எம்பெருமானுக்குத் தெரியும். கொடுங்கோல் செலுத்தி, மன்னுயிரை வாட்டி வருத்தி ஆட்சிசெய்யும் உன்னை, புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் அளவற்ற அவுணசேனைகளையும் நாசம் செய்து, உலகத்தார் துன்பங்களை யெல்லாம் நீக்கிச் சகலமும் நிலைபெற்று வாழச் செய்ய எம்பெருமான் எண்ணியுள்ளார். தம்மைப்போலவே சகலப் பிரானிகளிடத்தும் அன்புள்ளங் கொள்ளாமல், அல்லல்களே செய்பவர்கள், தாங்கள் பெற்றிருக்கிற சகல சம்பத்துக்களையும் இழந்து பிணிகளில் அகப்பட்டுத் துக்க சாகரத்தில் ஆழ்வார்கள். அவர்கள் இறந்தாலும் எம தூதர்களால் கட்டுண்டு, கதைகளால் மொத்துண்டு, நரகங்களில் அடைபட்டு அட்டை, அரணை, தேள், பாம்பு முதலிய கொடிய ஐந்துக்கள் நிரம்பியிருக்கும் கும்பியில் தள்ளப் பட்டுப் பதைபதைத்துச் சோர்ந்தும் இரும்புலக்கையினால் தலை பிளக்க அடியுண்டும் இத்தகைய தண்டனைகளை அனுபவித்துக்கொண்டு மாண்டு, பின்பு மீண்டும் இவ்வுலகில் தோன்றி, வறுமைப்பட்டுத் துன்பங்களை அனுபவித்து வாடு வார்கள். ஆதலால் வேதாகம சாஸ்திர விதிகளைப் பூரணமாகத் தெரிந்த நீ, தேவர்களைச் சிறைப்படுத்தியும் பல துன்பங்களைச் செய்தும் வருத்திய பாதகத்தினால் இந்தச் சம்பத்துக்களை இழந்தும் மிதந்த துயரத்திலழுந்தி வாடுவ தன்றியிற் பிராணஹானியும் நேரும். தேவர்கள் வலியை யடக்கிச் சகல ஜீவராசிகளுக்கும் மிதந்த உபத்திரவங்களைச் செய்து வீற்றிருந்த, உன் தம்பி தாருகாசுரனை இருபிளவாகக் கண்டித்துக் கொன்று வெற்றிகொண்ட வெற்றிவேலாயுத மானது, கோடி சூரியப் பிரகாசத்தினை வீசிக்கொண்டு கந்த பிரானின் திருக்கரத்திலிருக்கின்றது. அதனை அவர் உபயோகிப்பாராயின், அது உனது வைர தேகத்தைப் பிளந்து உயிரை உண்டுவிடும். ஆகவே, தர்மத்தை நினைத்து, இவியாவது தேவர்களை விடுதலை செய்! அப்படி விடுதலை செய்தால், சிலகாலமாவது நீ உயிரோடு இருக்கலாம். இல்லையேல், நீ ஒழிவது நிச்சயம். வேதவாக்கியங்களும் அவ்வாறுதான் முறையிடுகின்றன.

“நீ பூர்வத்தில் அளவற்ற காலம் அருமையான யாகத்தைச் செய்யும்போது, சிவபெருமான் வெளியிடா மையால் வானத்தில் எழும்பி வஜ்ராயுதத்தினால் தேகத்தைச் சேதித்து, உதிரப்பெருக்குடன் ஆகுதி கொடுத்தும், நினைத்த கருமம் முடியாததால், அக்கினி மத்தியில் விளங்கும் வைர ஊசியில் பாய்ந்து இறந்த உனது மனவுறுதிக்கு இரங்கிய சிவபெருமான் உனக்குக் காட்சி தந்து உனது பிராணனையும் வைரதேகத்தையும், அளவற்ற செல்வங்களையும் கடாட்சிக்க, நீ அவற்றைப் பெற்றனை. அப்படி வருந்திச் சம்பாதித்த அகண்ட சாம்ராஜ்யத்தையும் அளவற்ற செல்வங்களையும் அழிவற்ற நீண்ட ஆயுளையும் தகாத காரியங்களைச் செய்து அழித்து விடுவது உனக்கு அழகோ? நீயும் உனது பரம்பரையும் நெடுங்காலம் வாழவேண்டுமானால் தேவர்களை விடுதலை செய்துவிடு! அப்படிச் செய்யச் சம்மதப்படாவிட்டால், சூடரக்கடவுள், அதிவிரைவாக இவ்விடம்வந்து, கடும்போர் செய்து உன் வமிசத்தையே நாசஞ் செய்து விடுவார். நாளை வரை உனக்கு நேரம் தருகிறேன். நான் சொன்னவையெல்லாம் நல்லவைதானா என்று நன்றாக யோசித்துப்பார்!” என்று வீரவாகுத்தேவர் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட சூரபதுமனின் கண்கள் கனன்று சிவந்தன. அவன் கோடையீடியைப்போல, ‘கடகட’ வென்று நகைத்து, “கேளடா பயலே! கேள்! ஐகதீசனாகிய பரமசிவ கடாட்சத்தையும், ஆயுதங்களுக்கும் அரனாகிய பாசுபதம் முதலிய சிறந்த ஆயுதங்களையும், அழிவற்ற வஜ்ர தேகத்தையும், மனோவேகத்தையும்விட வேகமாகச் செல்லும் இந்திரஞாலத்தேரையும் அகன்ற சாம்ராஜ்யச் செல்வச் செழிப்புக்களையும் வளங்களையும் கொண்ட ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களையும் வென்று, யாருமே எதிரியின்றி, மன்னாதிமன்னர்களெல்லாம் தொழுது போற்றும்படி ஏக போக சக்கரவர்த்தியாக இருக்கும் நம்மையொத்த சூரனுக்கு இன்னமும் பற்கள் கூட முழுமையாக முளைக்காமல் ‘பாச்சி சோச்சி’ என்று மழலைச் சொற்கள், திருத்தாமல் பேசும் அந்த அற்பச் சிறுவன இத்தகைய புத்திமதிகளை

உன்முலமாக எனக்குச் சொல்லியனுப்பினான்! மிகுந்த வலிமையையும் வீரமும் வெற்றியும் புஜபல பராக்கிரமமும் பெற்றிருக்கின்ற, அவுணவீரர்கள், பூச்சிக்குப் பயந்து பதுங்கித் திரிபவர்களா? தேவப்பயல்கள் ஆண்மையையுடையவர்களா? ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனாகச் சகல புவனத்தையும் வென்று குரனாக விளங்கும் சக்கரவர்த்தியான எனக்குப் பச்சைக் குழந்தை புத்தி சொல்வதா! பரிமளம் மிகுந்த புஷ்பமாலைகள், பர்வதம் நிகர்த்த தோள்கள், வைரமுடைய நெஞ்சம் கொண்ட அவுணர்கள், இராக்கதர்கள் ஆகியவர்களின் வமிசம் விருத்தியாக விடாமல் பல வழிகளிலும் அவர்களைக் கொன்று அடக்கிய தேவர்களைப் பனானிகளாக்கிச் சிற்றேவல் செய்யும் தொண்டர்களாக்கினேன். அவர்கள் என் முன்னோர்களுக்குச் செய்த தீர்ப்பு—சிறைத் தண்டனைதான். எனக்குப் பயந்து தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிய இந்திரனையும் மற்ற தேவர்களையும் தேடிக்கண்டுபிடித்து அவர்களையும் சிறையிலடைக்க நான் எண்ணியிருக்கிறேன். அப்படியிருக்க, இப்பொழுது என் கையில் சிக்கியவர்களை விடுதலை செய்ய எனக்கென்ன பைத்தியமா பிடித்திருக்கிறது? தூதனே! யாருமே நிகரில்லாமல் வீரன் என்றும் குரன் என்றும் புகழ்பெற்ற நான் அப்படிச் செய்தால், ஒரு பாலகனுக்குப்பயந்து அப்படிச் செய்தேன் என்று சகலரும் எண்ணுவார்கள். மதயானை முகத்தைப்பெற்ற என் தம்பி தாருகனைக் கொன்ற செய்தியைக் கேட்டபொழுதே, வேலைத் தாங்கும் அந்தக் குமரனை அதம்படுத்த நான் நினைத்தேன். ஆனால், பால் ஓழுகும் சிவந்த வாயையுடைய அந்தக் குழந்தையை எதிர்த்துச் சண்டைக்குப் போவது என்னைப்போன்ற பெருமையையுடைய சக்கரவர்த்திக்குத் தகாது என்றுதான் இதுவரை நான் காத்திருந்தேன். இல்லையென்றால் அந்தத் தினமே என் எண்ணத்தை முடித்திருப்பேன். இதோ என் சேனைத் தலைவர்களை அனுப்பி, அந்தப்பாலகனை வாட்டி, என் துணைவனைக் கொன்ற பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவேன். இதை நானே நீ அறிந்தாலும் துக்கப்படுவாய். பிரம்மா, விஷ்ணு போன்றவர்களே என்னை வாழ்த்துகிறார்கள்; போற்றுகிறார்கள்

கள்; வணங்குகிறார்கள். அப்படியிருக்க நேற்றுச் சிவனிடத்தில் தோன்றிய இந்தப் பாலனே, சூரனாகிய என்னிடம் போர் தொடுக்க வல்லவன்? நான் தேவர்களை ஒருபோதும் விடுதலை செய்யமாட்டேன். சிறிதும் அறிவில்லாத சிறு பிள்ளை கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தூதராக வந்த நீயொரு பைத்தியக்காரன்! ஆயினும் தூதராக வந்த உனது உயிரை வாங்காமல் தயவினால் விட்டு விடுகிறேன். இனிமேல், இப்பட்டணத்தில் இமைப்பொழுதும் இருக்காதே!" என்று ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் அதிபனாகிய சூரபதுமன் கூறினான்.

உடனே வீரவாகுத்தேவர், "சூரன் என்றும் வீரனென்றும் பெயர்படைத்த மூடனே! வேலையேந்திய வீரத்திருக் குமரக் கடவுளைக் குழந்தை என்று இகழ்ந்து பேசிவிட்டாயே! எமது குமரனைமதியாமல் பேசிய உன் நாக்கைத் துண்டித்திருப்பேன். ஆனால் என் ஐயன் அவ்வாறு செய்வதற்கு எனக்கு ஆணையிடவில்லை. நீ இன்னமும் சில காலம் உயிர் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இன்னுஞ் சிறிது காலத்துக் கெல்லாம் எமது இறைவனின் வேலாயுதத்திற்கு நீ இரையாகப் போகிறாய். நீயும் உன் சுற்றமும் இன்னுஞ் சிறிது காலம் வாழவேண்டுமானால் இந்த வினாடியே தேவர்களை விடுதலை செய்வாயாக!" என்று வீரவாகுத்தேவர் கூறியதைக் கேட்ட சூரபதுமன் அவரைநோக்கி, "பாற்பல் உதிர்ந்து இன்னமும் புதுப்பல் முளைக்காத சிறுபிள்ளை யானவன் ஏதோ சில காரியம் பேசும்படியாக அனுப்பிய காரணத்துக்காகச் சக்கரவர்த்தியாக இருக்கப்பட்ட நம் எதிரில் சிறிதேனும் அச்சமின்றி நின்று மதிப்பில்லாமல் பேசிய உன்னைத் தூதன் என்பதற்காகக் கொல்லாமல் விட்டேன். அதையறிந்து தப்பிப் பிழைத்து உடனே ஓடிப் போய்விடு. மேலும் மேலும் அந்தக் குழந்தையின் பெருமையினையே பேசிப் பேசி என்னைப் பயமுறுத்தப் பார்க்காதே! ஐயந்தனைப்போன்ற தேவர்களைக் கனவிலும் நான் விடுதலை

செய்யமாட்டேன். ராஜாநிராஜனாக இருக்கும் என் எதிரில் உயர்ந்த சிங்காதனத்தின் மேலிருந்து வீணை வார்த்தை களைப் பிதற்றுகின்ற உன்னையும் உன் கர்வத்தையும் இதோ ஒரு கணத்தில் அடக்குகிறேன்” என்று சொல்லிப் பக்கத்திலிருக்கும் ஆயிரம் வீரர்களைப் பார்த்து, “தூதாக வந்த வளைக் கொல்வது அரசருக்கு அழகல்ல; ஆகையால் அதிசீக் கிரத்தில் என் எதிரில் வாதாடிக் கொண்டிருக்கும் இவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போய் விலங்குகளைப் பூட்டி, கடுங்காவற் சிறையில் அடைத்துப் பத்திரமாகக் காவல் செய்யுங்கள்!” என்று ஆணையிட்டான்—குரபதுமன்!

உடனே, தியைப் புகை மூடுவதைப்போல, அவுண வீரர்கள் நாற்புறங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டு, குரன் வீற்றிருந்த பீடத்துக்கு மேல் உயரமாக அமர்ந்திருந்த வீரவாகுத்தேவரைப் பிடிக்க, அவரை நெருங்கி வந்தனர். அதைக்கண்டு நகைத்த வீரவாகுத்தேவர், கரங்களைப் பிசைந்து தன்னைச் சூழ்ந்து நின்ற அவுணர்கள்மீது, சிறிப் பாயும் சிங்கத்தைப்போலத் தாவிப் பாய்ந்து, மதயானை போன்ற உடலையும் மலைகளைப் போன்ற தோள்களையும் படைத்த அவுணர்களின் சிகைகளை நீண்டிருக்கும் தமது கரங்களை நீட்டிச் சேர்த்துப் பிடித்துத் தூக்கிக் ‘கிறுகிறு’ வென்றுச் சுற்றிச் சபாமண்டபத்துத் தூண்களில் தேங்காய்களை உடைப்பதைப் போல உடைத்தார். அதனால் அவர்சளுடைய சிரங்கள் உடைந்து, மூளை சபையிலுள்ள வர்களின் முகங்களின்மீது சிதறியது. அவர்களுடைய மார்புகள் பிளந்தும் கைகால்கள் முறிந்தும், குடல்கள் சரிந்தும் உதரவெள்ளமானது பெருக்கு எடுத்து ஓடியது. இவ்விதமாகச் சபாமண்டபத்தை அமார்க்களப்படுத்தி விட்டுத் தம்மைப் பிடிக்க வந்த அவுணர்களின் உயிர்களைப் போக்கி, அவர்களுடைய உடல்களை உதிரப் பெருக்குடன் குரபதுமனின்மீதே தூக்கி யெறிந்தார். அவரது கண்களில் தீப் பொறிகள் பறந்தன. குரனைப்பார்த்து “அடப்பாவீ! எமது ஐயனின் கட்டளைப்படி நீதிகளை நான் உனக்குச் சொன்னேன். நீ அவற்றையெல்லாம் ஏற்காமல் தகாத

காரியத்தைச் செய்கிறபடியால், இனித் தடையில்லாமல் எமது ஐயன் கையிலிருக்கும் வேலாயுதம் உனது தேகத்தைப் பிளப்பது நிச்சயம்! சண்டாளனாகிய உனது முகத்தை இனிமேல் நான் பார்க்க மாட்டேன்!” என்று வீரசிங்கம் போல வீரவாகுத்தேவர் கர்ஜித்து, எழுந்து, வான் வெளியில் பாய்ந்தவுடன், அவர் வீற்றிருந்த அந்த ஆசனமானது ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மறைந்தது.

சதமுகன் வதைப் படலம்

முனிவர்களே! இவ்வாறு வீரவாகுத்தேவர் மிகவும் கோபங்கொண்டு, ஆயிரம் வீரர்களைச் சுலபமாகக் கொன்று, சூரபதுமனை மதிக்காமல் பேசி, ஆகாயத்தில் எழும்பிய வுடனேயே சூரபதுமனுக்குக் கோபம் பொங்கிபது. அவன் தன் அருகில் இருந்த சதமுகன் என்ற சேனைத் தலைவனை நோக்கி, “ஓ சேனைத்தலைவனே! நேற்றுப் பிறந்த சண்முகனிடமிருந்து தூதுவனாக வந்த ஒருவன், நம்மையும் இகழ்ந்து நமது வீரர்கள் ஆயிரம் பேர்களையும் அரை நொடியில் கொன்றுவிட்டுப் போய்விட்டான். அவனிருந்த பீடமும் மறைந்து விட்டது. ஆகவே, விரைவில்போய், அவனைப் பிடித்து இறுகக் கட்டிக்கொண்டு வருவாய்!” என்று கட்டினையிட்டான். உடனே அந்தச் சேனைத் தலைவன், போர்க்கோலம் தாங்கி, வைரக் கவசம் தரித்து, ரதகஜ துரகபதாதிகள் சூழ்ந்து வர, அதிக வேகமாகச் சென்று, வீரவாகுத்தேவரை வளைத்துக்கொண்டான். அவனைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர் சண்முகனைத் தியானித்தார், அதற்குள்ளாக கூர்மையான கொடிய பாணங்களையும் வாள் வேல் சக்கரப் படைகளையும் தாங்கிய அவுண்ப்படைவீரர்கள் அந்த ஆயுதங்களை வீரவாகுத்தேவர்மீது பிரயோகித்தனர். அவைகள் யாவும் வீரவாகுத்தேவர்மீது தாக்கிய வுடனே ஒடிந்தும் நொறுங்கியும் தூள்பட்டுப் பறந்து போயின. மேலும் மேலும் படைகள் குவிந்தன. அதைக் கண்டு, கோபங்கொண்ட வீரவாகுத்தேவர் அருகிலிருந்த

கோபுரம் ஒன்றைப் பறித்து வெகு வேகமாகச் சுழற்றி அவர்கள்மீது வீசினர். அந்தக் கோபுரம் அவர்கள்மீது வீழ்ந்தபோது பலர் சந்தனக் குழம்பைப்போல நைந்தனர். தேர்கள் மடமடவென்று நொறுங்கின. அதைக்கண்ட சதமுகன், கோபங்கொண்டு சீறி தோமரம், பிண்டி, பாலம், கதை, எல்கு, உலக்கை, சூலம், சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களை ரிவ்ரிவ் என்று சப்தமிட விரியெறிந்தான். அவர் அவைகளை யெல்லாம் சுள்ளிகளைப்போல முறித்தெறிந்தார். தாம் ஒரு கோபுரத்தை விரியெறிந்தார். இப்படியாகப் போர் நிகழ்ந்தது. வீரவாகுத்தேவர் போர் செய்து, காலத்தை வீணாகத் தாமதப்படுத்தாமல் சிங்கம் போல அவன்மீது பாய்ந்து, அவன் கரத்தில் இருந்த வில்லை இரண்டு துண்டாக ஒடித்துப்போட்டார். அதுதான் வீரவாகுத்தேவரைப் பிடித்துப் போகத் தக்க சமயம் என்று எண்ணிய சதமுகன் தனது வலதுபுறத்து நூறுகைகளையும் வேகமாக நீட்டி அவரைப் பிடித்தான். உடனே அவர், தமது வலிமை மிகுந்த புஜத்தால் கோடையிடியைப்போல அவனது மார்பில் தாக்கினார். அந்த இடியைத் தாங்கமுடியாமல் சதமுகன் பதைபதைத்து அழுது புரண்டான். அவன் எழுந்திருப்பதற்கு முன்னால், தமது பாதத்தினால் அவனை எட்டி ஒரு உதை உதைத்தார். உதைபட்ட அவனது இதயம் வெடித்து, இரத்தமானது, அவனுடைய நூறு வாய்களின் வழியாகப் பெருக்கெடுத்து வழிந்தது. பிறகு தேங்காய் நெற்றுகளைத் திருகி எறிவதைப்போல, அவனது நூறு தலைகளையும் கொய்து திருகி எறிந்தார்—வீரவாகுத்தேவர்.

காவலாளர் வதைப் படலம்

வீரவாகுத் தேவர் மஹாவிஷ்ணுவைப் போல விஸ்வரூபம் கொண்டு நின்ற பொழுது, அவரதுபுஜங்கள் திசைகளை மறைத்தன. கிரீடம் விண்ணைமுட்டியது. கால்கள் பூமியை மறைத்தன.

அக்காலத்தில் குரபதுமன், அளவற்ற காவலுடன் தனது பட்டத்து யானைகளுடன் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். அவனது அரண்மனையைக் காவல் செய்து கொண்டிருந்த அவுணவீரர்கள், வீரவாகுத்தேவர் பூண்டிருந்த வேடத்தைக்கண்டு, "அதோ பூதம் தெரிகிறது!" என்று ஏராளமான படைகளுடன் அவரை வளைத்துக் கொண்டனர். பலவகைப் போர்க் கருவிகள் அவர் மீது மிக வேகமாகச் செலுத்தப் பட்டன, ஆயிரம் கோடிக் கணக்கான கோடையிடுகள் ஏககாலத்தில் இடித்ததைப் போல அவர், தமது பரந்த தோள்களைத் தட்டினார். மேக கர்ஜனையைக்கேட்ட சிறு பறவைகளைப் போல அவுணவீரர்கள் மயங்கி விழுந்தனர். ஆயுதங்கள், படைக்கருவிகள், அவர் உடல் எங்கும் தைத்து ஆலம் விழுதுகளைப் போலத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவர் அவற்றையெல்லாம் உதறிவிட்டுச் சதுரங்க சேனைகளையும் சின்னாபின்னப் படுத்திச் சிலரை வாயைப் பிளந்தும் சண்டையிட்டார். இவ்விதமாக ஐம்பது வெள்ளம் சேனா சமுத்திரங்களையும் கருகரு வென்று கொன்ற போது, மாட மாளிகைகள் கூடகோபுரங்களிலிருந்து பருந்து, கழுகு, காக்கை போன்றவைகள் பிணங்களைக் கண்டு வட்டமிட்டன. பூத பைசாசங்கள், நாய் நரிக் கூட்டங்கள் உதிர மாமிசங்களைத் திருப்தியாகத் தின்று வெறி கொண்டு கூத்தாடின. இவ்விதமாக எல்லா அவுணவீரர்களையும் வீரவாகுத் தேவர் எளிதாகக் கொன்றார். கேட்டிடர்களா, முனிவர்களே! பார்வதிதேவியின் திருவடிகளில் தரித்திருந்த பாதசர நவமணிகளில் உதித்த கன்னியர்களில் மூத்தவளாகிய மாணிக்கவல்லியின் மகனான, வெற்றி வீரராகிய வீரவாகுத்தேவர், செய்த அரும்பெரும் போரை, அடியேனால் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அந்தக் காலத்தில் இவ்வாறு வெற்றிப் போர் நடத்திய வீரவாகுத்தேவரின் சரித்திரத்தை மேலும் தொடர்ந்து சொல்கிறேன், கேளுங்கள் என்று சூதபுராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

நகரழி படலம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! ஐந்நூறு வெள்ளம் அஷ்ட
 ண்ச்சேனை வீரர்களைச் சின்ன பின்னப்படுத்திச் சண்டை
 யிட்ட பிறகு போர்க்களத்தில் யாரும் காணாததனால் வீர
 வாகுத்தேவர் காலாந்தகாரனைப் போல கொக்கரித்து,
 ஐந்நூறு யோசனை விஸ்தீரணமும் ஆயிரம் யோசனை உன்ன
 தமும் பெற்று, அபரஞ்சித் தங்கத்தினால் நவரத்தின
 மிழைத்த ஆயிரம் கலசங்களைக் கொண்ட சூரபதுமனின்
 அரண்மனை முகப்பில், மிகவும் உயர்ந்து நின்ற கோபுரத்
 தைக் கண்டு, அதன் மீது தாவி, அதைப் பறித்துக் கொடுங்
 கோலன் அரசு செய்யும் நவரத்தினச் சபா மண்டபத்தின்
 மீது வீசினார். உடனே அந்த மண்டபம் அதிர்ந்து உதிர்ந்
 தது. சூரபதுமன் செய்த தவத்தினால் அவனும் அவனது
 பிள்ளைகளும் பிரமனும் மற்ற தேவர்களும் இருக்குமிடங்
 களைத் தவிர சபையின் மேற்பரப்பு அத்தனையும் நொறுங்கி
 விழுந்தன. அவ்வாறு இடி பட்டபடியால் இவ்வரசாட்சிக்கு
 என்ன நேருமோ வென்று அனைவருமே பயந்தார்கள். இம்
 படியாக, வீரமகேந்திரபுரத்துக் கட்டிடங்களில் பெரும்
 பாலானவற்றை வீரவாகுத் தேவரே இடித்து நொறுக்கினார்.
 என்பதினாயிரம்யோசனை விஸ்தீரணமுள்ள வீரமகேந்திரபுரம்
 முழுவதும் 'ஓ' வென்ற இரைச்சலுடன் பின்னப் பட்டு
 நொறுங்கின. அப்போது அங்கிருந்த மாளிகைகள், உப்
 பரிகைகள் முதலியவற்றில் வாசஞ் செய்து வந்த அஷ்ட
 வீரர்கள் பலர், பெண்டு பிள்ளைகளுடன் சிதையுண்டு மாண்
 டனர். சிலர் பின்னப் பட்டுத் தப்பியோடிச் சென்றனர்.
 இரைச்சல் புயற்காற்றைப் போலெழுந்தது. வீதிகளெல்
 லாம் ரத்தமாக ஓடியது. சிலர் அரண்மனையில் கிடந்தும்
 மகர மச்சங்கள் உலவுகின்ற சமுத்திரத்தில் பாய்ந்தும்
 ஒளிந்து கொண்டனர். இன்னும் எத்தனையோ துன்பங்களை
 அனுபவித்தனர். சவுனகாதி முனிவர்களே! தீனர்களாக
 இருந்த தேவர்களைப் பல நாட்களாகச் சிறையிலடைத்து.
 வந்த பாதுகாமை அந்தப் பட்டணத்தை நாசமாக்கியது-

இனி இத்தகைய அனர்த்தங்கள் முடிந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தவைகளைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள் என்று சூதபுராணிகர் மேலும் தொடர்ந்து சொல்லத் துவங்கினார்.

சகத்திரவாகுகள் வதைப் படலம்

“வாரீர் நைமிசாரண்ய வாசிகளே! ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றியெட்டு யுகங்களாக ஆண்டு வந்த கொடுங்கோலன் சூரபதுமனின் தலைநகராக விளங்கிய வீரமகேந்திரபுரியானது, வீரவாகுத் தேவரால், கண்டவர் பழித்துநகைத்து கேலி செய்யும் கோலத்தை அடைந்தது. ப்அபொழுது சூரபதுமனின் கட்டளையைப் பெற்று சகத்திரவாகுகள் என்ற கொடிய பாதகர்களான ஆயிரம்சேனைத் தலைவர்கள், தமது சேனை வெள்ளங்களுடன் வீரவாகுத் தேவரை நெருங்கினர். வீரவாகுத் தேவரை அவர்கள் பார்த்தவுடன் “இரண்டு புஜங்களையும் ஒரு முகத்தையும் கொண்ட ஒரு தேவப் பயலை வெல்வதற்கு அளவற்ற சேனைகளுடன் ஐந்நூறு முடிகளையும் ஆயிரம் கரங்களையும் பெற்ற ஆயிரம் வீரர்களாகிய நாம் வரவேண்டுமா? இதை யோசிக்காமல் வந்து விட்டோமே?” என்று கூறிவிட்டு, வீரவாகுத் தேவரை வளைத்துக்கொண்டு விட்டார்கள். அவர் வானத்தை அளாவிய மராமரம் ஒன்றை வேருடன் பிடுங்கித் திசைகள் மூட, சூரியன் மறைய அதனை விறு விறு வெனச் சுழற்றி, அவுணவீரர்களைத் தாக்குவதற்கு வந்தார். ஒரு மரத்தையே வேரோடு பெயர்த்துக் கொண்டு வருகின்ற வீரவாகுவைக் கண்டு, அவரைக் கட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்று நினைத்து நான்கு மூலைகளிலும் அவரைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு சகல விதமான ஆயுதங்களாலும் வீரவாகுத் தேவரைத் தாக்கினர். அவர், தம் கையிலிருந்த மரத்தைச் சுழற்றியே எல்லாவற்றையும் தூள் தூளாக்கி விட்டார். இவ்விதமாகப் பலரையும் கொன்று ஆயிரம் வீரர்களையும் அடித்து நொறுக்கி

கினார். அதனால் பெருகிய உதிர வெள்ளம் பூமியின் மீது பரவிச் சமுத்திரத்தில் பாய்ந்தது. அந்தச் சமயத்தில் காக்கைகள், கழுகுகள், பருந்துகள், நாய்கள், நரிகள் முதலியன பந்தலைப் போல வட்டமிட்டுச் சுற்றித் திரிந்தன.

வஜ்ரவாகு வதைப் படலம்

இவ்விதமாக, வீரவாகுத்தேவர், சகத்திரவாகுகளை அழித்த செய்தியைச் சூரபதுமனிடம் அவுண வீரர்கள் அறிவித்தார்கள். அதைக்கேட்ட சூரபதுமன், அனல் கக்கும் எரிமலையைப்போலக் குமுறினான். அப்போது பத்துத் தலைகளும் இருபது கைகளும் வைரத்தேகமும் பெற்ற வஜ்ரவாகு என்ற சூரபதுமனின் பிள்ளை எழுந்து, தன் தந்தையின் பாதங்களை வணங்கி, வீரவாகுத்தேவரை அடக்கிப்பிடித்து வருவதாகச் சபதம் கூறிவிட்டுப் போர்க் களத்திற்குப் புறப்பட்டான். ஏராளமான சேனைகளுடனும் ஏராளமான ரதகஜ துரக 'பதாதிகளுடனும் வர வாகுவை எதிர்க்கப் புறப்பட்டான். அவன் போருக்குப் புறப்பட்டபொழுது பருந்துகளும் கழுகுகளும் வானத்தில் வட்டமிட்டன. அவன் கரத்தில் பற்றியிருந்த வில் தானாகத் தற்செயலாகக் கீழே விழுந்து ஓடிந்தது. அம்பறுத்தாணி அறுந்து விழுந்தது. அவனது இடதுபுறத் தோள்களும் விழிகளும் துடித்தன. வானத்திலிருந்து ரத்த மழை பொழிந்தது. இவ்வளவையும் அவன் பொருட்படுத்தாமல் போர்க் களத்துக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தான். போர் கொடங்கியது. இருவரும் நேடுநேரம் போர் செய்தனர். இருவரும் வெற்றி தோல்வியின்றிப் போர் செய்தனர். கடைசியாக ஆயிரம் கொடுமையான பாணங்களை வீரவாகுத்தேவரிடம் கண்டத்துக்கும் மார்க்குக்கும் குறிவைத்து எய்தான்—வஜ்ரவாகு. அவற்றையெல்லாம் சுள்ளிகளைப்போல ஓடித்தெறிந்தார்—வீரவாகுத்தேவர். மேலும் பலபாணங்களை அவன் தொடுத்தான். வீரவாகுத்தேவர் ஒரு இரும்பு உலக்கையை எடுத்துச் சுழற்றி சுழற்றி அவற்றையெல்லாம் தூளாக் கினார். அப்போது தொடர்ந்து வந்த பாணங்களினால் அந்த

இரும்பு உலக்கையுங்கூட நொறுங்கிவிட்டது. வீரவாகுத் தேவர் மயக்கம் அடைந்தார். அம்புகள் பாய்ந்த இடங்களிலிருந்து இரத்தம் பெருகியது. அவுண வீரர்கள் எல்லாம் வீரவாகுத்தேவர் இறந்துவிட்டார் என்று கூத்தாடிக் களித்தனர். வஜ்ரவாகுவின் தேரானது வீரவாகுத்தேவர் வீழ்ந்து கிடந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்வதற்கும், அவரது மயக்கம் தெளிந்து எழுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அவர் தமது இரு கால்களாலும் அந்தத் தேரை எட்டியுதைத்தார். தேர்க்குதிரைகள் பதைபதைத்து எலும்புகள் நொறுங்கிச் செத்தன. தேர்ப்பாகன் நசுங்கிச் செத்தான். தேர் அழிந்து போனாலுங்கூட, குரன் மகன் மற்றொரு தேரின்மீது தாவிப் போருக்குப் புறப்பட்டான். இந்தச் சமயத்தில் வீரவாகுத் தேவர் அந்தத் தேரில் பாய்ந்து அவன் கையிலிருந்த வில்லைப் பறித்து ஒடித்தார். குரன் மகனின் கண்கள் சிவந்தன. மீசை துடித்தது. உடைவாளைக் கையில் எடுத்தான். வீரவாகுத்தேவரும் தமது உடைவாளைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார். இருவரும் நீண்ட நேரம் வெற்றி தோல்வியின்றிப் போரிட்டனர். இறுதியில் வீரவாகுத்தேவர் வஜ்ரவாகுவின் வாளை, அதை யேந்திய கரத்தோடு துண்டித்தார். இறுதியில் வஜ்ரவாகுவின் பத்துத் தலைகளையும் பணங் காய்களைப் பிய்த்து எறிவதைப்போலப் வெட்டி எறிந்துவிட்டார். இந்தச் செய்தியைச் சூரபதுமனுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகச் சில வீரர்கள் சென்றனர். வீரவாகுத் தேவர், சமார்க்களத்தில் சங்கார மூர்த்தியாக நின்றார்.

யாளிமுகன் வதைப் படலம்

குமரக்கடவுளின் பெருமைகளைச் சற்றேனும் மதியாமல் இழித்தும் பழித்தும் பேசிய சூரனின் அரண்மனைகள் துகள் படச் செய்தும், வஜ்ரவாகு முதலியோரைக் கொன்றும் வீரவாகுத்தேவரின் கோபம் சிறிதேனும் அடங்கவில்லை. அவர் மஹேந்திரபுரியைக் கடந்து ககனமார்க்கமாக அந்தப்

பட்டினத்துக்குச் சமீபத்தில் உள்ள இலங்கைமாநகருக்கு வந்தார். அங்கு சிவந்த சிகையும் ஆயிரம் சிரங்களையும் இரண்டாயிரம் கரங்களையும் கொண்டு கோபுர வாயிலைப் போன்ற வாய்களையும் பதினெண் வகையான ஆயுதங்களையும் கரங்களில் ஏந்திய யாளிமுகன் என்பவன் இலங்கைக்கு அரசனாக விளங்கிவந்தான். இத்தகைய வலிமையுடையவன் வீரவாகுத்தேவர் முன்பு ஒருமுறை இலங்கையைச் சாடிச் சென்றபொழுது, குரபதுமனைக் காணச் சென்றிருந்தான். அவன் இலங்கைக்குத் திரும்பிவரும் தன் மகன் இறந்த செய்தியையும் பட்டணம் அழிந்த செய்தியையும் கேட்டுப் பதைபதைத்துத் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்திற்கும் நஷ்டத்துக்கும் வெட்கிச் சோர்வுற்றிருந்தான். அவனது அமைச்சர்கள் அவனை ஒருவாறு தேற்றி, ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்த்தினார்கள். வீரவாகுத்தேவர் இலங்கைமீது பறந்து வந்தபோது, யாளிமுகன் திகைத்து தன் அமைச்சரிடம் வீரவாகுத்தேவரை யார் என்று கேட்டான். “அவன்தான் சிங்கமுகனைக் கொன்றவன். இலங்கையைக் கடலில் மூழ்கச் செய்தவன்” என்றெல்லாம் அவர்கள் கூறினார்கள். அதைக் கேட்டதும் அவன் தனது சிங்காதனத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கி, உடைவாளை உருவிக் கொண்டு, நால்வகைச் சேனை வெள்ளங்களுடன் வீரவாகுத்தேவரைத் தாக்கச் சென்று அவரை வளைத்துக் கொண்டான். பலவகையான ஆயுதங்களைக் கொண்டு அவரைத் தாக்கினான். அவற்றையெல்லாம் வீரவாகுத்தேவர், தமது உடைவாளால் வெட்டி, மான் கூட்டத்தின் மத்தியில் பாய்ந்த வேங்கைப்புலியைப் போலப் பாய்ந்து ஏராளமான வீரர்களைக் கொன்று குவித்தார். தமது சேனை வீரர்கள் எல்லாரையும் நாசப்படுத்திய வீரவாகுத்தேவரைப் பற்றிப் பிடித்து பிசைந்து கொல்ல நினைத்துக் கறுமையாக நீண்டிருந்த தனது ஆயிரம் கரங்களால் இடியைப்போல வீரவாகுத்தேவரின் மார்பின்மீது குத்தினான். வீரவாகுத்தேவர் தமது கரங்கள் ஒன்றினால் அவனது ஆயிரம் கரங்களையும் கிரைத் தண்டுக் கற்றைகளை வெட்டித் தள்ளுவதைப்போல வெட்டித் தள்ளினார். அதற்கும் யாளிமுகன் தயங்காமல் ஆயிரம் பருவதங்களையும்

பெயர்ந்து, விரைவாக வீரவாகுவின் மீது எறிந்தான். அவையெல்லாம் வீரவாகுத்தேவரின்மீது விழுந்து, மண்கட்டிகளைப் போலத் தூள் தூளாக நொறுங்கின. உடனே, வீரவாகுத் தேவருக்குக் கோபம் அதிகமாகப் பொங்கியது. அவர் அவனது எஞ்சிய ஆயிரங்கரங்களையும் ஆயிரம் துதிகைகளையும் வெட்டிக் தள்ளினார். அவன் கீழே விழுந்து இறந்தான். அந்த அதிர்ச்சியால் பூமி பிளந்து, சமுத்திர வெள்ளம் உள்ளே புகுந்தது; அவன் உடலை மறைத்தது. யாளிமுகன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டவுடன் இலங்கையில் இருந்தவர்கள் கதறிய ஓசை சமுத்திர ஓசையைப்போல இருந்தது.

வீரவாகு மீட்சிப் படலம்

இவ்விதமாக யாளிமுகனையும், அவனது சேனையையும் அதஞ் செய்த பிறகு எதிர்ப்பவர் ஒருவரும் காணாதபடியால் மின்னலைப் போன்ற வீரவானை உறையில் சேர்த்து, இலங்கையைக் கடந்து, மகரமச்சங்கள் உலாவித்திரியும் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி, ஆகாய மார்க்கமாக, மனோ வேகத்தைவிட வேகமாக வீரவாகுத் தேவர், திருச் செந்தூரை நோக்கி வருவதைக் கண்ட பூதப் படைகள் சந்தோஷமிகுதியினால் சமுத்திர அலைகளைப் போல ஆனந்த ஆரவாரஞ் செய்தன.

“வீராதி வீரனே! ரூபதுமன் கொடியவன். அவனது பட்டணத்துக்குச் சென்று திரும்பியவர்கள் யாருமே இல்லை. அப்படியிருக்க நீங்கள் மட்டும் திரும்பி வந்து விட்டீர்கள். ஆகையால் உம்முடைய புஜபல பராக்ஷிரமங்களைப் புகழ்வதற்கு எங்களால் முடியாது” என்று புகழ்ந்தனர். வீரவாகுத் தேவர் மிகுந்த பரிவுடன் “தோழர்களே! கொலை, பழிபாவங்களுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாத அவுணர்கள் வாசஞ் செய்யும் மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று ரூபதுமனைக் கண்டு, நமது குமரக் கடவுள் கூறியவற்றை யெல்லாம் அவனிடம்

கூறிவிட்டு வந்தேன். ஆனால் அவர்களைப் பார்த்த பாவங்களையெல்லாம், உங்களைப் பார்த்த பிறகுதான் நான் போகிக்கொண்டேன்” என்றார். அதற்குள் சண்முகப் பெருமாவின் சந்நிதானத்தைக் காத்திருந்த எண்மரும் இலட்சரும் வேகமாக ஓடிவந்து, வீரவாகுத் தேவரை வணங்கிப் போற்றினர். பிறகு தம்பியும் பூதகணங்களும் சூழ்ந்து வர, அமலனாய், விமலனாய் விளங்குகின்ற கந்தப்பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற மாளிகையினுள்ளே நுழைந்தார். அங்கு விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன், தேவர்கள், முனிவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து போற்றும் நவரத்தினமயமாகிய திருச்சபையில் கந்தப்பெருமான் எழுந்தருளிய காட்சியைக் கண்ணாடிகண்டு, மனதார மகிழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிய ஆண்டவனை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கி நின்றார். வீரவாகுத் தேவரை, குழந்தை வடிவேலர் கண்டு, “பலகாலமாகத் தேவர்களைச் சிறைபிலடைத்திருந்த சூரபதுமனின் சபைக்குச் சென்று நாம் கூறியதை நீர் கூறிய போது அதற்கு அவன் கூறிய மறுமொழியையும் மற்றும் அங்கு நடந்தவற்றையும் சொல்வீர்!” என்று கட்டளை யிட்டார். வீரவாகுத் தேவர் பக்தியுடன் கந்தப்பெருமானை நோக்கி, “தேவரீர் கூறிய விஷயங்களை யெல்லாம் சூரனுக்கு நான் எடுத்துக் கூறினேன். அவன் கோபித்துத் தேவர்களை ஒரு போதும் விடுதலை செய்ய மாட்டேன் என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டான்” என்று கூறினார். அப்போது உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்தே உலகத்தில் எங்கும் நடக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சிகளை அறியக் கூடிய கந்தபெருமான் புன்னகை செய்து “ஓ வீரனே! நீ செய்து வந்த காரியங்கள் ஒன்றையுஞ் சொல்லாமல் இருக்கக் கூடாது. எல்லாவற்றையும் கூறி இந்தச் சபையை மகிழ்ச்சி செய்து!” என்றார்.

உடனே வீரவாகுத் தேவர், “அஞ்ஞானியாகிய சூரனின் நகரத்தில் பிரவேசித்த பொழுதும், திரும்பிய பொழுதும் என்னைச் சில ராட்சதர்கள் தடுத்து வாதாடியதால் தேவரீர் திருவடிகளின் வலிமையினால் அவர்கள் அனைவரையும் சின்னா பின்னப் படுத்திவிட்டு வந்தேன்”

என்று சொன்னார் சரவண பவன் அவர் மீது கருணை கொண்டு, "அப்பனே! கொடிய பாதகராகிய ராட்சதர்கள் உன்னை மடக்கி வாதாடிய போது, நீ மிகவும் வருந்தினையோ?" என்று சொல்லி, அவரது முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து, பிரம்மா, இந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "தேவர்களின் சிறையை நீக்கி, இன்னுள் சில காலம் சுக ஜிவியாக வாழ்ந்திருக்கும்படி தூதன் மூலம் நாம் சொல்லியனுப்பி யிருந்தோம். சூரன், அதற்கொல்லாம் சம்மதிக்காமல் சாவதையே முக்கியமாக எண்ணியிருக்கிறான். எனவே, அந்தச் சூரபதுமனின் அகங்காரத்தை அடக்கித் தேவர்களை மீட்க நாளைக்கே நாம் புறப்பட வேண்டும்" என்றார்.

எல்லோரும் தங்கள் குறைபாடுகள் யாவும் இனிமேல் பொடிப் பொடியாகி விடும் என்ற பெருமிதத்தில் மகிழ்ந்திருந்தனர். வீரவாகுத் தேவர் இந்திரனைக் கண்டு, ஐயந்தனையும் மற்றவர்களையும் கடுங்காவல் சிறையில் கண்டதையும் அவர்களுக்குத்தான் சொன்ன தைரிய வார்த்தைகளையும் தெளிவாகத் தெரிவித்து, இனிமேல் அவர்கள் வெருவிரைவில் விடுதலையாவார்கள் என்று அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லியதாகவும் கூறினார்.

"ஓ செளனகாதி முனிவர்களே! இதுவரையில் வீரவாகுத் தேவர் மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று வந்ததைச் சொன்னேன். இனிமேல் புத்திர சோகத்தினால் சூரபதுமன் வருந்திய சோகத்தையும் அதற்கு மேல் நடந்தவற்றையும் கூறுகிறேன்; கேளுங்கள்" என்று சூதபுராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

சூரன் நகர் புரி படலம்

வீரவாகுத்தேவர், வஜ்ரவாகுவையும் அவனது சேனாசமுத்திரங்கனையும் சின்னா பின்னப்படுத்தி, வெற்றிபெற்று வீரவாளினால் வெட்டி வீழ்த்திச் சென்றதை வேகமுள்ள தூதர்கள் சூரபதுமனிடம் கூறினர். அதைக் கேட்டு, மதிமயங்கிய சூரபதுமன் சிங்காதனத்தை விட்டுப் பூமியில் விழுந்து, கண்களில் கண்ணீர் பெருக் கெடுத்து ஓட, “பத்துத்தலை மகனே! இப்படிதான் என்னை நீ மோசம் செய்வாயோ?” என்று சுதறியழுது புலம்பினான். சூரனின் மனைவியான பதுமகோமளே தன் மகன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டுத் துடிதுடித்தாள். மங்கள் வாத்தியங்கள் முழங்கும் நகரம் எங்கும் அழுகைக் சூரல் கேட்டது. அப்போது தர்மகோபன் என்ற பெரிய மந்திரியானவன் சூரனின் அருகிலே வந்து சில விஷயங்களைக் கூறினான்.

“அரசே! உமது பெருமைகளும் கீர்த்திகளும் சூரத்தன்மைகளும் வேறு யாருக்குத்தான் இருக்கும்? நீங்களா இப்படி வருந்துவது?” என்று அவனைத் தேற்றி, இனிமேல் நடக்க வேண்டியவற்றைக் கூறினான். அப்போது சில தூதுவர்கள், வீரவாகுத் தேவர் மகேந்திரபுரியைக் கடந்து, இலங்கையை நோக்கிச் சென்றதாகவும், அதற்கு மேல் நடந்த விவரங்கள் தமக்குத் தெரியவில்லையென்றும் கூறினர்.

இந்தச் செய்தியை அறிந்தவுடன், சூரபதுமன் தன் அருகிலிருந்த பரிசனரைப் பார்த்து, “அதிவேகமாக ஓடி உலகங்களைச் சிருஷ்டித்து வரும் திசைமுகப்பிரம்மனை, கணப்பொழுதில் அழைத்து வரும்படிக்கட்டளையிட்டான். அப்போது அவர்கள், புவனங்களைப் படைக்கும் பிரம்ம தேவன் திருச்செந்தூரிலிருக்கும் கந்தப் பெருமானின் அருகில் இருந்துகொண்டு, சூரனை மதியாமல் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். “நல்லது; நம்மிடம் பஞ்சாங்கம் படித்தவன், இப்போது எதிரிகளுக்குப் பஞ்சாங்கம் படித்துச் சொல்

கிறான் போலிருக்கிறது. அவனைப் பிறகு கவனித்துக்கொள்வோம். நீங்கள் மற்றொரு அண்டத்திற்குச் சென்று அங்கிருக்கிற பிரமனை வேகமாக அழைத்து வாருங்கள்'' என்று கட்டளையிட்டான். அந்தப்பிரமன், அழைத்து வரப்பட்டான். அவனைப் பார்த்து, ''பிரமனே! அழகு குலைந்து பின்னப்பட்டிருக்கும் இந்த நகரத்தை பழையபடி சகல செல்வங்களுடன் பொருந்தியிருக்கும்படி நிர்மாணித்து வரக்கடவை!'' என்று கட்டளையிட்டான். அந்தப் பிரமன் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே மதில்கள், மண்டபங்கள், மாளிகைகள், கூடகோபுரங்கள் முதலியவற்றை யெல்லாம் முன்னேவிடச் சிறப்பாக அமைத்துக் கொடுத்தான். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அழகான ஆஸ்தான மண்டபத்தில் சூரன் கொலுவிருந்தான். அந்தப் பிரமன், சூரனிடம் விடைபெற்றுத் தனது அண்டத்துக்குச் சென்றான்.

சூரன் அமைச்சியற் படலம்

மேற்கூறியபடி சூரபதுமன் ஆட்சி செலுத்திவரும் போது, அவனது கட்டளைப்படி அவுண தூதர்கள் கடல்களைக் கடந்து சென்று செந்திற் பதியில் இருக்கும் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் பூத சைன்யங்களின் வலிமையைக் கண்டு வந்து கூறினார்கள். யாளிமுகனின் பிள்ளையையும் யாளிமுகனையும் வீரவாகுத்தேவர் கொன்றுவிட்டுத் திருச்செந்துருக்குப் போய்விட்டார் என்றும், விரைவில் சண்முகக் கடவுள் பல சேனைகளுடன் போருக்கு வரவிருப்பதாகவும் தெரிவித்தனர். அதைக்கேட்ட சூரன், அமைச்சர்களையும் சுற்றத்தாரையும் அழைத்து மந்திராலோசனை சபையைக் கூட்டினான். அந்தக் கூட்டத்தில் குமரக்கடவுளை இழித்தும் பழித்தும் பேசி, அவருடன் உடனடியாகப் போருக்குச் செல்ல வேண்டிய வழிவகைகளை ஆலோசித்தான். அப்போது மேதிமாமுகன் என்ற மந்திரியானவன் சில யோசனைகளைக் கூறினான். ''எமதரசே? மனம் பொருத்தக் கேட்டருள்க. பற்பல மாய வித்தைகளைக் காட்டியிருந்த

வலிமை மிகுந்த கிரவுஞ்ச கிரியைப் புறங்கொண்டு, விஷ்ணுவை வென்று, அவன் ஏவிய சக்கரத்தினையே கைப் பற்றித் தனது கழுத்தணியாக தரித்திருந்த புஜ பல பராக்கிரமசாலியாகிய உமது சகோதரன், தாருகாசுரனையும், வீரசிங்கங்களை ஒத்த படைத்தலைவரையும் சேனை வெள்ளங்களையும் கணப்பொழுதில் நாசஞ் செய்த வீராதி வீரனைப் பாலன் பாலன் என்று சொல்வது முறையல்ல. தைரியத்தில் ஒப்பற்ற தாருகாசுரனையும் மற்றவர்களையும் சட்டைபண்ணாமல் வென்றவனின் ஆண்மைத் தன்மையையும் வீரத்தையும் தீரத்தையும் சற்றும் சிந்திக்காமல் இகழ்வது முறையல்ல. நம்முடைய சேனை வெள்ளங்களையும் வீரர்களையும் கொன்று அழித்துச் சின்னாபின்னப் படுத்திச் சென்றவனைப் பழிவாங்க வேண்டிய நீங்களே இவ்வாறு கவலைப்படலாமா? முடிந்துபோனதை நினைத்து, இனிப்பேசி வருந்துவது, உம்மைப்போன்ற குரர்களுக்கு முறையல்ல. இனி, சீர்ப்படுத்துவதற்கான மார்க்கத்தைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்.

“குரர்களாகிய அவுண வீரர்களுடன் சென்று, சிவபெருமான் பெற்ற பிள்ளையாகிய கந்தப்பெருமானையும் அவருக்கு உதவியாக வரும் வீரர்களையும் பூதப்படைகளையும் வளைத்துச் சின்னாபின்னப் படுத்தி வெற்றிகொண்டு, திரும்பிச் சௌகரியமாக இருக்கக் கடவீர்!” என்று கூறினான்.

அப்போது துர்க்குணன் என்ற மற்றொரு மந்திரியானவன், “இராஜேந்திரனே! நான் சொல்வதைக் கேட்டருள்க. ஆதியில் சிவபெருமானை வணங்கித் தவஞ் செய்து, அவரது திருவருளால் திக்விஜயம் செய்தபொழுது இந்திரன், மஹாவிஷ்ணு முதலியவர்கள்மீது நீங்கள் போர் தொடுக்கவில்லையா? உமது தம்பிகளே, போர்செய்து வெற்றி பெற்று வந்தார்கள். அப்படியிருக்க, சகலரும் வணங்க அரசு செய்யும் தாங்கள் சிறு பிள்ளையாகிய கந்தன்மீது போர் தொடுப்பது புகழ் தருவதல்ல. மாளாத வயதும், அழியாத

வைரத்தேகமும் இந்திரஞாலக் தேரும் ஆக்ஞாசக்கரமும் பாசுபதம் போன்ற படைகளும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் நூற்றியெட்டு யுகங்கள் எதிரிகள் இல்லாமல் ஆளக் கூடிய வலிமையும் வீரத்தன்மையுமுடைய நீங்கள், பால்மணம் மாறாத பச்சிளம் பாலகளைப் பெரிதாகக் கருதிப் போர் தொடுப்பது அழகோ? உடனே நமது சேனைத்தலைவர்களில் சிறந்தவர்களைச் சகல சதுரங்க சேனைகளுடன் போர் செய்யக் கட்டளையிட்டு, அந்தப் பாலகப்பிரமணியனையும் பூதப்படைகளையும் அடக்கி ஒடுக்கி வெற்றி பெற்று வரச் செய்வதுதான் எனது யோசனை” என்றான்.

அப்போது, தர்மகோபன் என்கிற மற்றொரு அமைச்சன், “நகத்தால் கிள்ளியெறியும் முனையை, உடைவாளாலா வெட்டவேண்டும்? நவதானியங்களை விளைவிப்பதற்கு நவரத்தினம் இழைத்த தங்கக் கலப்பையினாலா உழவேண்டும்? ஆகையால் பலவற்றையும் நினைக்காமல் உம்முடைய புத்திரர்களாகிய எரிமுகன், இரணியன் என்ற இருவரில் ஒருவரை அனுப்பினாலே போதும்! அவர்களை எதிர்க்கச் சிவகுமாரனாலும் அவனுடைய பூதப்படைகளினாலும் முடியாமற் போகும்” என்றான்.

இவ்வாறு தர்மகோபன், சொல்லி முடித்ததும் உதிரத்தில் பழகிய வேலைத் தாங்கிய காலசித்தன் என்ற சேனைத் தலைவன் சரீரம் குலுங்கச் சிரித்து, “ராஜாதிராஜனே! திருச்செந்தூர் நகரத்திலிருக்கின்ற சிவகுமாரனை பூதப்படைகளுடன் துரத்திவிடுவதை விட்டுவிட்டு, ஒரு சபையைக் கூட்டி இப்படியும் ஆலோசனை செய்ய வேண்டுமா?” என்று கூறினான். அப்போது, அனலி என்பவன் அதிகக் கோபத்துடன் எழுந்து, “நம்மீது போர்தொடுத்து வருபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் உருவிலோ அல்லது வலிமையிலோ, சிறியவர்கள் என்று எண்ணக் கூடாது. ஆனால் அதற்காக மந்திராலோசனை செய்வதும் சரியல்ல” என்றான்.

அப்போது சிங்கன் என்பவன் விழிகளில் தீப்பொறி பறக்க எழுந்து, “அரசே சண்டைக்குப் போகச் செலவு கொடுப்பிராயின் தேவரீர்மீது கோபித்து வந்திருக்கின்ற ச த் து ரு க் க ணைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டியெறிந்து, அவர்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறக்கடித்துக் கணப் பொழுதில் திரும்பிவந்து, வெற்றிச் செய்தியைத் தெரிவிப்பேன்” என்று கூறினான். இவ்விதமாக மந்திரிகளும் சேனைத் தலைவர்களும் ஒருவர் ஒருவராக மாறிமாறிப் பேசும் பொழுது, குரபதுமனின் முதல்மகனான பாணுகாபன், அவர்கள் அனைவரையும் கையமர்த்தி, தனது தந்தையை நோக்கி, ‘ஐயனே! உமது தம்பி தாருகனையும் கிரவுஞ்ச சிரியையும் சிவகுமாரன் அழித்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடனேயே எனக்குச் செலவு கொடுத்தனுப்பாமல் போனீர்கள். என்னை அழைத்து யோசிக்கவுமில்லை. அப்படியிருக்க, இப்பொழுது மந்திராலோசனை ஏன்? ஏதோ தூதன் ஒருவன் இவ்விடம் வந்து சில கொடுமைகளைச் செய்தான் என்பதற்காக, அருமை மகன் வஜ்ரவாகுவை அனுப்பலாமா? மனம் போனபடியெல்லாம் புத்தியைச் செலுத்த வேண்டாம். என்னை அனுப்புங்கள்! அவனை பாசத்தினால் கட்டி இழுத்து வருகிறேன்!” என்றான். அதுபோலவே இரணியன் எரிமுகன் என்பவர்களும் சபதஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது ஆயிரஞ் சிரங்களைக்கொண்ட சிங்கமுகாசுரன் தன் தமையனைப் பார்த்து பலவிதமான புத்திமதிகளைக் கூறினான். “இறுதியாக, நூற்றியெட்டு யுகங்கள், ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை அரசாட்சி செய்து ஆனந்தத்தில் இருக்கும் நீங்கள், விதியின் வலிமையை மறந்துவிட்டீர்கள். மேலும் ஆதியில் பரமசிவன் பேறுகளைத் தந்து போகும் போது, யாருமே உம்மை வெல்ல முடியாது: கடைசியில் நமது சக்திதான் கண்டித்துவிடும் என்று கூறியிருக்கிறால்லவா! அதற்கேற்ப சிவகுமாரன், தாருகனைக் கொல்லவில்லையா? குதுவாது தெரியாத பேதையர்களான தேவர்களைச் சிறையில் வைத்த காரணத்தினால் அல்லவா, இத்தகைய துன்பங்கள் நமக்கு நேர்ந்தன. தாய் தந்தையரை, பாலகரை மங்கையரை, தவமுனிவர்களை, வேதப் பிராமணர்களை, யோகிகளை,

பெரியோர்களை மனம் வருந்தச் செய்தால் தீராத நரகம் அல்லவா கிடைக்கும், ஆகவே இவைகளையெல்லாம் நன்றாக ஆலோசித்து, தேவர்களை விடுதலை செய்தால் குமரக் கடவுள் உம்மீது போர்தொடுக்கமாட்டார். நாம் தேவர்களைச் சிறை நீக்காமல் இருந்தால், சிவபெருமான் பெற்ற குழந்தை வேலர், துரிதமாக நம்மை மடக்கி, அவுணப் பூண்டேயில் லாமல் களைத் தெறிந்து முடிவில் நம்மையும் தமது வெற்றி வேலினால் பிளந்து கொல்வது நிச்சயம். இவற்றைச் சத்தியமாகக் கருதி, துரிதமாக நீர் பிழைக்க வேண்டிய மார்க்கத்தைத் தேடிக்கொள்ளும்” என்றான். அதைக் கேட்ட குரபதுமன் கோடையிடுகளைப்போலக் கரங்களைத் தட்டி, சிங்கத்தினைப்போலக் கர்ச்சித்து. “அடா தம்பீ, உனது ஆலோசனை மிக நன்றாக இருக்கிறது, பற்களே இன்னும் சரியாக முளைக்காத பாலகனுக்கும் நமக்குப் பயந்தோடிய இந்திரனுக்கும் திருக்கயிலையைச் சார்ந்திருக்கும் பூதப்படைகளுக்கும், நீ பயந்து மதிமயங்கிவிட்டாய்! திரிமூர்த்திகளாலும் அசைக்கமுடியாத புஜபல பராக்கிரம முடைய உனக்கு இந்த ஈனமதி எப்படி வந்தது? எனக்குப் பரமசிவன் வரமளித்தபோது, காலத்தைக் குறித்துக் காட்டவில்லை. உனக்குமட்டும் தனியாகக் குறித்துக் காட்டினாரோ? இந்தச் சம்பத்துக்களை யெல்லாம் நூற்றெட்டு யுகங்கள் அனுபவிக்கச் சொன்னதாகவே இருக்கட்டும். ஆனால் அவர் அளித்துள்ள அழிவற்ற வரங்களை யாராலும் அழிக்க முடியாது. சக்திக்கும் சிவனுக்கும் வித்தியாசமுண்டோ? தாருகன் செத்தான் என்றால் அவன் என்னைப்போல அரிய தவங்களைச் செய்து, தவப்பேறுகளைப் பெறவில்லை. வஜ்ரவாகு ஒரு சிறுபிள்ளை. போர்த் தந்திரம் தெரியாமல் இருந்ததால் தூதன் கையில் அகப்பட்டு இறந்தான். எல்லாம் சந்தர்ப்பக் கோளாறுகள். அடா தம்பீ! பரமன் அருளிய படி ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் அரசு செலுத்தித் தேவர்களுக்கு அவர்கள் செய்த பாவத்தால், எனக்குத் தொண்டு செய்யச் சொல்லி வரும் என்னை யாரால்தான் வெல்லமுடியும்! தவங்கள் செய்து வரும் தேவர்களையும் அரசுக்களையும் அவுணர்களையும் மனிதர்களையும், ஆயிரத்தெட்டு

அண்டங்களையும் ஆண்டது யார்? அழிவற்ற ஆயுள், அதற்கு ஏற்றஉடலைப் படைத்த நான், வெகுகாலமாகச் சிறையில் அடைத்தேன் என்றாலும் பிரம்மா, விஷ்ணு போன்றவர்களே, என்னை ஒன்றும் கேட்காமல் நான் சொல்லும் பணிவிடைகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். அப்படியிருக்க தனித்திருக்கும் இந்தச் சிறுபயலா என் உயிரை வாங்கிவிடுவான்?" என்று.

அதைக் கேட்ட சிங்கமுகாசுரன், மேலும் சில நீதிகளைச் சொல்லிவிட்டு, இறுதியாகத் தன் தமையனை நோக்கி, "அண்ணா! பெறுவதற்கரிய செல்வச் செருக்குடன் நமக்குத் தாயாதிகளான தேவர்களைச் சிறையில் வைத்துள்ளீர். அவர்கள் பரமசிவனிடம் பலமுறை உமது கொடுரத்தையும் கொடுமைகளைப் பற்றியும் முறையிட்டுள்ளனர். உமது வலிமைகளையும் உமது அக்கிரமங்களையும் அழிக்க நினைத்தாலும் அவர் நீதிமானாகையால் சகல வல்லமைகளையும் உனக்களித்த அவரே, உன்னை அழிக்கவிரும்பவில்லை. ஆகையால் தான், தமது அருள் உருவாக விளங்கும் குமரக் கடவுளைக் கொண்டு, உன்னை யழிக்க நிச்சயித்து, பூர்வீகமாகிய தம் திருக்கோலத்தைத் தாங்கி, தமது நுதல் விழியின் மூலமாகச் செவ்வானத்தை நிகர்த்த மேனியையும், நீண்ட பன்னிரு புலங்களையும் படைத்த பாலசுப்பிரமணியரைப் படைத்தார். சுயஞ்ஜோதியாகிய மூலக்கடவுளுடைய நெற்றிக் கண்களிலிருந்து வேதங்களும் அறிவதற்கரிய குமாரதேவன் அவதரித்திருக்கிறார். நல்லொழுக்கம், அறிவு, ஞானம் முதலிய நற்கருமங்கள் இல்லாத பாமரர்களால் உணர முடியாத சிற்பர மூர்த்தியைப் பாலகன் பாலகன் என்று ஏகிநீர். அந்தப் பாலகனின் பெருமை உமக்குத் தெரியாது. ஆதியாகிய தத்துவங்களைக் கடந்து மேல் நிற்கக்கூடிய கடவுள் அவரன்றி வேறு யாருமில்லை. அவரது மாயத்திறங்களைக் கண்டவர் ஒருவருமில்லை. வேதங்களும் அவருடைய பெருமையை அறியாது தேடித் திரிகின்றன. நீர் பெற்றிருக்கின்ற நீண்டகால ஆயுளும் நிச்சயமாக ஒருகாலத்தில் முடிந்துவிடும். குமரக்கடவுளோ எல்லாங்கடந்தவர்.

என்றுமே இறவாமல் என்றுமே இளமையாக இருப்பவர்" என் ன். அவன் சொல்லியதைச் சூரபதுமன் கேட்டமாத் திரத்தில், பயங்கரமாகக் கோபித்து, "ஏ, அறிவில்லாத வனே! காற்றினால் தள்ளப்பட்டு அக்கினி ஜ்வாலையில் அகப் பட்டு, கங்கை நதியின் அலைகளால் மொத்துண்டு, சரவணப் பொய்கையில் அலைச்சற்பட்டு வேற்று மாதர்களின் ஸ்தன்ய பானத்தைப் பருகி, பசியினால் வாடி, வருந்தித் திரிந்த நேற்றைய பாலகனையா பரப்பிரம்மம் என்கிறாய்! நான் சொல்கிறேன், கேள். பல பாண்டங்களில் இருக்கிற தண்ணீரில் வானத்தில் விளங்கும் சூரியன் வெவ்வேறு தோன்றுவதைப்போல, பரப்பிரம்மம் என்கிற ஒரு பொருளே, அளவற்ற உயிர்களெனப் பெயர் பெற்றுப் பற்பல உருவங்களைத் தாங்கித் தமது மாயவீக்கத்தினால் அளவற்ற பேதங்களைக் காட்டி நடிக்கும். பாண்டம் உடைந்தால் அது காட்டிய வெளியானது ஆகாயத்தில் கலந்து போவதைப்போல உடற் பேதங்கள் அனைத்து மூடி வெய்திய காலத்தில் பழையபடி மனோ வாக்குக்கு எட்டாத ஜோதியாகிய கர்த்தனையே கலந்து, அபேதமாக விளங்கும். பொன்னானது கடுக்கன், மோதிரம், சந்திரஹாரம் என்ற பல்வேறு ஆபரணங்களைப் போல விளங்கினாலும் மீண்டும் அவைகளை அழித்த காலத்தில் பழையபடிக்குப் பொன்னே யாவதைப்போல ஆகிவிடும். எனவே, இவர் பரமென்றும் இவர் ஜீவர் என்றும் பேதித்து இருவகையாக நினைக்கவேண்டாம். தேகமாத்திரம் வேறல்லது பரப்பிரம்மச் சொரூபமாக இருக்கின்ற ஜீவாத்மாக்கள் எல்லாம் ஒன்றாகவே இருக்கும். அடா தம்பீ! இப்போது நான் சொல்லிய இரகசியங்களை நிதானித்துப் பார்ப்பாயாகில், இது உண்மையாகவே விளங்கும். நிற்க, வீரமும் வலிமையும் இல்லாதவர்கள் பலரும் இகழத் தக்கவராகத் தாழவும் புஜபல பராக்கிரமமும் அறிவுமுள்ள வீரர்கள் சகலத்தையும் வென்று தம் வயப்படுத்தி வாழ்வதையும் சர்வ சாதாரணமாகக் காணலாம். அவ்வாறே அழிவற்ற தேகத்தையும் தீர்க்காயுளையும் பெற்ற நான், மிகவும் சிறந்தவனாவேன். சண்முகம் என்பவன் சிறியவனாகையால் அவனை நான் வெல்வது

நிச்சயம். நமது அவண குலத்துக்கே பரம்பரைத் தொழில் தேவர்களை வாட்டிக் கீர்த்தியைப் பெறுதல். இவர்களுக்குப் பயந்தா நாம் இருப்பது? உன்னைப் போன்ற கோழைகளை நான் கண்டதில்லை. உனக்கு ஏன் ஆயிரம் சிரங்கள்? உனக்கு இரண்டாயிரம் கரங்கள் இருந்து என்ன பயன்? ஆகையால் நீ பயந்து சாகவேண்டாம். துரிதமாக உன் பட்டணத்துக்குச் சென்று, ஒரு மூலைவீட்டில் பத்திரமாகப் பதுங்கிக் கொண்டிரு; நடநட'' என்று கோபித்துக் கொண்டான். அதைக் கேட்ட சிங்கமுகாசுரன் பின்வருமாறு எண்ணலானான்.

ஒருவன், நல்ல டெறிகளைப் புத்தியினனாகிய மற்றவனுக்குப் போதிப்பதால் பயன் எதுவும் இராது. வேம்பு எட்டி போன்ற மரங்களுக்கு எவ்வளவுதான் தேனையும் பாளையும் ஊற்றி வளர்த்தாலும், அவற்றின் கசப்பு நீங்காது. தன் தமையனுக்கு முடிவுகாலம் நெருங்கி விட்டதால்தான், அவன் தனது நல்லுரைகளுக்கு இணங்கவில்லை. இனி அவனது தம்பியாகப் பிறந்த நான் அவன் உடன்பிறந்தவன் என்பதற்காகவாவது போருக்குப் புறப்பட வேண்டும். ஆகவே, அவனிடம் தான் சிறியவன் என்றும் தனக்கு எதுவுமே தெரியாது என்றும் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டு, குமரக் கடவுளின்மீது போர் தொடுத்துச் செல்ல முடிவு செய்து, குரபதுமனிடம் விடைகேட்டான்.

உடனே, குரபதுமன், அவனை மார்பிறுகத்தமுவிச் சந்தோஷ மிக் வனாக, தம்பியை நோக்கி, ''தம்பீ! உன்னுடைய புஜபல பராக்கிரமம் எனக்குத் தெரியாதா? இதுவரை நீ சொன்னதெல்லாம் எனது மனவுறுதியைச் சோதிப்பதாகவே இருந்தன. ஆகையால் சிவகுமாரன் நம்மீது படையெடுத்து வரும்போது உனக்குச் சொல்லியனுப்புகிறேன், ஒருவேளை, அவன் உனது பட்டணத்தை நோக்கி வருவானாகில், நீ எதிர்த்துப் போவற்கு முன்னதாக, அதிக வேகமுள்ள தூதர்களை என்னிடம் அனுப்பினால் நான் உடனே

நமது சதுரங்க சேனை வெள்ளங்கள் அனைத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து, பகைவர்களை ஜெயித்துத் திரும்பக் கடலேன்' என்றான். சிங்கமுகாசுரன், தன் அண்ணனிடம் விடைபெற்றுத் தனது நகரத்துக்குச் சென்றான். சூரபதுமன், தனது மந்திரிகளையும் மற்றவர்களையும் அனுப்பி விட்டுத் தனது அரண்மனைக்குச் சென்றான்!

(மகேந்திர காண்டம் முற்றிற்று.)

4. யுத்த காண்டம்

ஹேம கூடப் படலம்

“கேட்டடர்களா, முனிவர்களே! சகல சராசரப் பிரபஞ்சங் களைப் படைத்துக் காத்து இரட்சித்து, முடிவில் சகல பிராணிகளும் அல்லலற்றுச் சுகத்துடன் வாழ்வதற்காக, அத்தனைக்கும் மூலகாரணக் கடவுளைச் சிந்தித்து, யுத்த காண்டத்தினது கதாப்பிரசங்கங்களைச் சொல்கிறேன். கேளுங்கள்” என்று குதபுராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

குரபதுமனிடம் தூது சென்ற வீரவாகுத்தேவர் திருச் செந்தூருக்குத் திரும்பிவந்து, குமரக்கடவுளை வணங்கி, அவுணராஜனின் கருத்தை அறிவித்தபொழுது, “நாளைய தினமே, புறப்பட்டுச் சென்று, குரபதுமனின் வமிசக்கையே அழித்து விடவேண்டும்” என்று சிவகுமாரன் திருவாய் மலர்ந்து அருளிநொல்லவா! அன்று இரவு கழிந்து, கீழ்த் திசையில் சூரியன் உதித்தான். இந்திரனைப் போன்ற தேவர்கள், அதிகாலையில் எழுந்து, தமது காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, குமரக்கடவுளின் சபாமண்டபத்தை அடைந்தார்கள். நவரத்தின மயமாக விளங்கிய பொற் சிங்காசனத்தில், குமரக்கடவுள் கோடிச் சூரியப் பிரகாச மான தேஜசுடன் வீற்றிருந்தார். அருகிலிருந்த வீரவாகுத் தேவரை நோக்கி, சபையிலிருந்த இந்திரன், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலியோர் கேட்கும்படிப் பேசலானார்.

“குரபதுமன் முதலிய அவுணர்களை நாசப்படுத்தவும், பலநாட்களாக வருந்தியிருக்கிற தேவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கவும், உரமாமகேந்திரபுரிக்கு இன்றைய தினம் போகவேண்டியிருப்பதால், தேரைத் தருவிப்பாய்!” என்று கூறினார்.

அவர் சொல்லியதைக் கேட்டவுடன் தேவர்களெல்லாம் ஆனந்தத்தில் மூழ்கினர். வீரவாகுத்தேவர், சிவகுமாரனை வணங்கிச் சென்று, வாயுத்தேவனைக் கண்டு “பலவிதச் சிறப்பு

களைக் கொண்ட தேரை விரைவில் கொண்டு வருக!" என்றார். அவன் ஆனந்தப் பரவசமாய்ச் சுபலட்சணங்கள் சகலமுங்கொண்ட குதிரைகளை ரதங்களில் பூட்டி அவங்கரித்து அடித்தட்டில் ஏறி, கணகணகணவென மணிகள் முழங்க, ஆசார வாசல் முகப்பில் ரதத்தை நிறுத்தினான். இந்தச் செய்தியை அறிந்தவுடன், சிங்காசனத்தைவிட்டு இறங்கி, தேவர்களனைவரும் போற்றக் குமரக்கடவுள் பொற்பாதுகையணிந்து, இரகத்திற்கு அருகே வந்து வீரசிங்கத்தைப்போலத் தாவி ஏறினார். பிறகு, தம்மைத் தொடர்ந்து வந்த சகலரையும் நோக்கி "சமுத்திரத்தை அகழியாகப் பெற்று, ஒப்பற்ற செல்வப் பெருக்கினைப் பெற்றிருக்கும் வீரமாமகேந்திரபுரிக்குப்போய்ச் சூரனைச் சம்ஹாரம் செய்ய நாம் செல்கிறோம். நீங்கள் அனைவரும் துரிதமாகத் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களில் ஏறி வருக" என்று கூறினார். உடனே, திருமால் கருடன் மீதும், பிரமன் அன்னத்தின் மீதும், இந்திரன் ஸ்வர்ண விமானத்தின்மீதும் மற்றவர்கள் தத்தமது வாகனத்திலும் ஏறிச் சென்றனர். உடனே, வீரவாகுத்தேவரும் எண்மரும் இலட்சரும் வேகமான புரவிகளைப் பூட்டிய தேரில் ஏறி மனோவாக்குக்கு எட்டாத குமார தேவரைச் சூழ்ந்து போற்றிச் சென்றனர்.

அவர்களைத்தவிர, சேனைத்தலைவர்களாகிய, சுப்பிரன், மேகமாலி, சுவாலதாலு, வஜ்ஜிரன், வீமன், உக்கிரன், உக்கிரேசன், மிப்பிலன், தண்டன், பத்திரன், பரிசநேமி, உதவகன், புட்பதந்தன், உருத்திராசாரன், வீரன், மதிசயன், கேதுமாலி, வக்கிரன், பிரமகேசனன், அதிபதி, கலிங்கன், கோரன், அச்சுதன், அசலன், சாந்தன், சித்திரசேனன், பூரிசிசிலன், மாசபன், சிங்கன், சுப்ரதீபன், உபதிட்டன், சயன், சாரசன், மத்தகன், மதங்கன், சண்டி, மஹாபலன், சுவேதன், நீலன், பதிதிரன், சுவாகு, அண்டர் பாணன், காசுபதன், பிங்கலன், சமானன், மாயன், நிரும்பன், கும்பன், செங்கண்ணன், அயுத்தன், அஜந்தன், வாமன், மங்கலகேசனன், சோமன், வஜ்ரமாலி, சண்டன், அசமுகன், சுரபன், ஆடகன், கபந்தன், மேகன், விஜயன்,

வித்திருமன், தண்டி, வியாக்கிரன், காலபாசன், தசமுகன், குமுகன், பாணு, தனஞ்செயன், இடருபன், சசிமுகன், அனலகேசன், சுபத்திரன், கேதுமோகன், மத்தன், உன் மத்தன், நந்தி, மனோபவன், வாயுவேகன், ஆயிரம்பஷன், பாணுகம்பன், பதங்கன், சுத்தன், அனிகன், சீதன், சுனாதன், சுமாலி, அத்திரி, அவுணர்கூற்றன், அரிகேசன், சுவாலகேசன் போன்ற சேனைத்தலைவர்களும் ஆயிரக்கணக்கான போர் வீரர் வெள்ளங்களும் பூதப்படைகளும் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க, வாயுவைவிட அதிக வேகத்தில் போவதால் பூமி அதிர்ந்து வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. போர் வீரர்களும் பூதப்படையினரும் ஆனந்த மிகுதியினால் பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் சென்று கொண்டிருந்தனர். வானுலகில் வாழ்பவர்களுக்கு அதிர்ச்சியை அளித்தது. சிங்கம், சின்னம், மத்தளம், உடுக்கை போன்ற பதினெட்டு மேள வாத்தியங்கள் முழங்க, வீரவாகுத்தேவர் முன் சென்று வழிகாட்ட இலங்கையைக் கடந்து, மகேந்திர புரிக்கு அருகில் வருகின்றபோது, சங்கு, சக்கரம், கோதண்டம், கடகம், கதை என்ற பஞ்சாயுத பாணியாகிய மஹா விஷ்ணுவும் பிரமனும் இந்திரனும் குமரக் கடவுளைப் போற்றி விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

“கந்தனே! ரூரபதுமனின் மஹேந்திரபுரிக்கு நாம் வந்து விட்டோம். கொடிய பாதகர்கள் வாசஞ் செய்யும் இந்தப் பட்டினத்துக்குள்ளாக நாம் செல்லாமல் இவ் விடத்திலேயே பாசறைகளை அமைத்துக் கொண்டு விடுவோம்!” என்றனர். உடனே, கந்தபெருமான் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொன்னார். குமரக் கடவுளுக்கெனச் சிற்ப வேலைபாடுகளமைந்த கோயிலையும் மற்றவர்கள் எல்லோருக்கும் எல்லா வசதிகளுடனும் கூடிய பாசறைகளையும் அமைத்து, அந்த இடத்திற்கு ‘ஹேமகூடம்’ என்ற பெயரைச் சூட்டினார்கள். பிறகு, கந்தபெருமான் எல்லோரையும் அவரவர் விடுதிக்கு அனுப்பி விட்டுச் சொர்ணத்திருமானிகைக்குச் சென்று, அங்கிருந்த சபாமண்டபத்

தில் நவரக்தின சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தார். வீரவாகுத் தேவர், இந்திரன், பிரம்மா, விஷ்ணு போன்றவர்கள் மட்டும் இருபக்கங்களிலும் வீற்றிருந்தனர்.

வரவு கேள்விப் படலம்

இவ்விதமாகச் சிவகுமாரன், 'ஹேமகூடம்' என்ற சேனைப் படை வீட்டில் சேர்ந்திருப்பதை, நாரதமுனிவர் அறிந்து குரபதுமனின் சபைக்குச் சென்றார். அங்கு சேனைத் தலைவர்கள் சூழ்ந்திருக்கவும் தேவகன்னியர்கள் பரதமாடவும், கந்தவர்கள் கீதம் இசைக்கவும் பலவித ஆடம்பரங்களுடன் ஆட்சி செலுத்தும் குரனைப் பார்த்து. "ராஜாதி ராஜனே! தீர்க்காயுளுடன் சத்துருக்களை ஜெயித்து நீடுழி வாழ்வாயாக!" என்று ஆசீர்வதித்தார். குரபதுமன் அவரை நோக்கி, "நீர் யார்? வந்த காரணம் என்ன?" என்று கேட்டான். உடனே அவர், "ஓ, ராஜமார்த்தாண்டனே! சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற வடகயிலைச் சாரலில் ஒரு பக்கமாக இருந்து, தேவரீரது வமிசம், பரம்பரை பரம்பரையாக நீடித்த வாழ அரிய தவங்களைச் செய்து வருபவன்—நான்! கொலை, களவு, கள், காமம், வஞ்சம் என்ற பஞ்சமா பாதகங்களைக் கடிந்து, மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களை அடக்கி, மனோவிருத்தியை வயப்படுத்தி, பரவஸ்துவை எண்ணித் தவமிருப்பவன்—நான். தேவர் குலத்துக்கு என்றும் தீங்கு செய்பவன் என் பெயர் 'நாரதர்' என்று சொல்வார்கள். குமரப்பெருமான் எண்ணற்ற பூதப்படை வெள்ளங்களுடன் பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியவர்களுடன் சமுத்திரத்தைக் கடந்து, உமது பட்டணத்துக்கு வடதிசையில் வந்து பாசறைகள் அமைத்துள்ளனர். அத்தகையவர்களை அடித்து விரட்ட வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவும்" என்று நாரதர் சொல்லியதைக் கேட்ட குரபதுமன், கடுங்கோபங்கொண்டு, பற்களை நறநறவென்று கடித்து நம்முடன் போர் செய்ய அந்தப் பாலகனா புறப்பட்டு வந்தி

ருக்கிரன்? இலங்கைத் தீவைத்தாண்டி, விஷ்ணு, பிரம்மன், முதலிய சகலரையும் வென்று ஜெயங்கொண்ட குரனாகிய என்னைச் சட்டை செய்யாமல், அபரிமிதமான பூதப் படைகளுடன் வந்த அவனுடைய வலிமையை நான் அறிவேன். சிவகுமாரனின் காரண காரியங்களைக் கவனித்தால் ஞானமில்லாத பருவம் என்று நான் நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் அவனை அடக்காமல் விடமாட்டேன்” என்று குரபதமன் சீறினான். அந்தச் சமயத்தில் சில தூதர்கள், “ராஜாதி ராஜனே! விஷ்ணு, பிரம்மன், இந்திரன், நவவீரர்கள் இலகஷர்கள் முதலிய சேனைத் தலைவர்கள் அடங்கிய இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளுடன் சிவகுமாரனாகிய பாலசுப்பிரமணியன் நமது எல்லைக்குள்ளேயே வந்து பாசறை அமைத்து, முற்றுகையிட்டுள்ளான். இதை எங்கள் கண்களால் கண்டோம்” என்று கூறினர். இவ்வாறு நம்பிக்கையான தூதர்கள் சொல்வதைக் கேட்ட குரபதமனானவன், வடவைத் தீயைப் போலக் கோபித்து சபையிலிருந்த அனைவரும் கேட்க, இதனைச் சொல்லுற்றான்.

முதல் நாள்

பானுகோபன் யுத்தப் படலம்

“வெற்றி மாலையைச் சூடி, வேலாயுதத்தைத் தரித்த சரவணபவனின் ஐயவுற்சாகத்தையும், அவனது பூத வெள்ளங்களின் பராக்கிரமங்களையும் இந்த நிமிஷமே அடக்கி விடுவேன். நீங்கள் துரிதமாகச் சென்று பானுகோபனை அழைத்து வாருங்கள்” என்று குரபதமன் கட்டளையிட்டான். உடனே அவன் தன்னருகிலிருந்த தூதர்களுக்கு சமிஞ்ஞை செய்தான். அந்தத் தூதர்கள், பானுகோபனை அங்கு அழைத்து வந்தனர். அவன் குரனை நோக்கி, “ஐயனே! அடியேனைத் தருவித்தக் காரணம் என்னவோ?” என்று கேட்டான். அப்போது குரபதமன், பானுகோபனைத் தழுவிக்கொண்டு, “அப்பனே! சிவகுமாரன் சற்றும் பய

மில்லாமல் திருச்செந்திற் பதியைக் கடந்து, பூதப் படைகளுடனும் பற்பல சேனைகளுடனும் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி நமது பட்டினத்துக்கு வட பாரிசத்தில் பாசறைகளை அமைத்து, இந்திரன், பிரம்மன், விஷ்ணு ஆகியவர்களுடனும் பற்பல சேனைகளுடனும் முற்றுகையிட்டிருப்பதாக நமது தூதர்கள் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். ஆகவே இச் செய்தியைச் சொல்வதற்குத்தான் என் மனதுக்கிலிய குமாரனான உன்னை அழைத்தேன்'' என்றான். இவ்வாறு அவன் கூறி முடித்தவுடனேயே, வாகுவனையங்கனையணிந்த புலங்கன் மஹாமேருவைப் போலோங்கவும் தேகம் பூரித்துப் புளகாங்கிதனாய் அதிகவுற்சாகத்துடன் கட்டழகனான பானுகோபன் தன் பிதாவைப் பார்த்து, ''காளகண்ட மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் செலுத்திய பாலசுப்பிரமணியனுக்கு உதனியாகப் பூதப் படைகளுள் உலகையளந்த கள்வனாகிய விஷ்ணுவும் பிரம்மனும் நமக்குப் பயந்தோடி ஒளிந்து திரியும் இந்திரனும், மற்ற தேவர்களும் வந்திருப்பதை நமது தூதர்கள் எனக்குத் தெரிவித்தனர். மேலும் நீங்களும் கூறினீர்கள். அவர்கள் அனைவரையும் நான் ஒருவனே சின்னா பின்னப்படச் சாடித் துரத்தி வருவேன் என்று தேவர்களுக்கு நேற்றைப் தினமே விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டேன். பரமசிவன் பெற்ற பிள்ளையாகிய கந்தனை வளைத்துத் திகைத்து ஒடும்படிச் சாடி, மேலும் அவனுக்குத் துணையாக வந்திருக்கின்ற கணத் தலைவர், பூத வெள்ளங்கள் முதலானவர்களையுங்கண்ட துண்டப் பட்டு, உருளும்படிக்குக் கொன்று, பகைவர்களைப் பூண்டில்லாமல் அழித்து விட்டுதான் நான் திரும்புவேன். இந்த வெற்றியைத் தேவரீர் கண்டு களிக்கப் போகிறீர்'' என்றான். அருகிலிருந்த தூதர்களிடம் ''இரத கஜதுரகபதாதிளாகிய நமது சதுரங்க சேனை வெள்ளங்களையும் இந்த நிமிஷமே கொண்டு வருக!'' என்றான். தூதர்கள் பல திசைகளிலும் சென்று, ஆங்காங்கு இருக்கின்ற அவுண வீரர்களைத் தத்தமது வாகனங்களுடனும் ஆயுதங்களுடனும் தமது தலைநகரையடைய வேண்டும் என்று தெரிவித்தனர். உடனே, ராட்சதசேனை வெள்ளங்கள், அதிக உற்சாகத்துடன், வீரவார்த்தைகளைப்

பேசியபடி ஆரவாரங்களுடன் வந்தன. படை வீரர்களின் பெயரைக் கேட்பீர்களாக. விஜயன், நேமியன், மாயன், முயலி, கண்டகன், மூரன், கரன், மூர்க்கன், தசமுகன், அனலி கண்டன், விகண்டன், அசமுகன், மயிடன், அக்கிரவாகு, விஜயசேனன், விட்சேனன் விதேமாகன், சோமுகன் மதுச்சகித்தன், சுரிமுகன், சனி, குனிபகேது, கசுரசேனன் முதலிய வீரரதி வீரர்களுடன் பதினாறுயிரம் ராட்சதசேனை வெள்ளங்களும் கதை, முத்தலைச் சூலம், சக்கரம், தோமரம், வில், வேல், பிண்டிபாலம், முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டுள்ள சேனைகளும், இரத கஜ துரகபதாதிகளும் அரண்மனைக்கருகில் அணிவகுத்தனர். இவ்வாறு எல்லா வீரர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து குரபதுமனின் கட்டளைக்குக் காத்திருந்தார்கள்.

சுப்பிரமணியத்தேவரும் இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணு, வீரவாகுத்தேவர், மற்றத்தேவர்கள் ஆகிய அனைவரும் பாசறையில் அமைக்கப்பட்ட சபாமண்டபத்தில் மந்திராலோசனை செய்கின்ற வேளையில் நாரதர் தோன்றி, பின் வருமாறு கூறினார்: “தேவரீர், நவவீரர் முதலிய படைத் தலைவர்களையும் தம் பூத வெள்ளங்களையும் சின்னாபின்னப் படுத்த, குரபதுமனும் அவனது முதல் மகனாகிய பானுகோபனும் அவுண்ச் சேனை வெள்ளங்களும் தங்களை எதிர்த்துப் போரிட ஆயத்தமாக இருக்கின்றனர். ஆகையால், யாரையாவது அனுப்பி, அவனை வெல்ல நினைப்பது அரிது. சற்றும் வருத்தங்கொள்ளாமல், நவவீரர்கள் இலக்சுர், படைத்தலைவர்கள், பூத வெள்ளங்களுடன் எதிர்த்து வெற்றி கொண்டு திரும்புவது நலமாகும்!” என்றார். நாரதர், பானுகோபனின் பெருமைகளைச் சொல்லியதைக் கேட்ட சுப்பிரமணியர் சிறுநகை கொண்டவராகப், பக்கத்தில் நின்றுருந்த ஐயசாலியாகிய வீரவாகுத்தேவரைப் பார்த்து, “நாம் பூதசேனைகளுடன் வந்திருக்கும் செய்தியைச் குரபதுமன் அறிந்து, அளவற்ற இராட்சத சேனைகளைக் கூட்டி, நம்முடன் சண்டை தொடுக்கும்படி பானுகோபனிடம் கூறியதாக நாரதர் கூறுகிறார். ஆகையால் உன் சகோதரர்

களாகிய எண்மர் இலக்ஷ்ருடன், ஆயிர வெள்ளம் பூதப் படைகளைக் கூட்டிச் சென்று கோட்டைகள், கோபுரங்கள், மாட மாளிகைகள் முதலியவற்றையும் அவுணர் சேனைகளையும் சின்னாபின்னப்படுத்தி வெற்றிகொண்டு திரும்பி வருவாயாக!" என்று ஷ்ரவாகுத்தேவருக்கு உத்தரவு கொடுத்து விட்டு, மற்ற தம்பியரையும் பூதவெள்ளத்தையும் அனுப்பி வைத்தார். தப்பியர் எண்மரும், இலக்ஷ்ருமும், வீரர்களும் ஷ்ரவாயுதபாணிகளாகத் தங்கள் தங்களுக்குரிய வாகனங்களில் அமர்ந்து வீரவாகுத்தேவர் தலைமையில் ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளுடன் மகேந்திரபுரியை நோக்கிச் சென்றனர். வளைதடிகள், கதைகள், மராமரங்கள் முதலிய ஆயுதங்களைக் கரங்களில் ஏந்திச் சமுத்திரம் புரண்டு செல்வதைப்போலப் பேரொலியைக் காட்டி அவர்கள் நடந்தனர். ரணபேரிகை, வெற்றிச்சங்கம், திமிலை, கரடி, மல்லரி, தழுக்கு, உடுக்கை, பம்பை முதலிய வாத்தியங்களையும் ஒலித்துக்கொண்டு அவர்கள் சென்றனர். அவ்வாறு சென்றது, சமுத்திர ஜலமானது அலைந்து மேலிட்டுப் பெருகுவதைப் போலிருந்தது. இவ்வாறு ஷ்ரவாகுத்தேவரின் படைவெள்ளங்கள் சூரபதுமனின் வானளாவி நிற்கின்ற சூரபதுமனின் கோட்டை சுவரை நெருங்கிவிட்டன.

குமரக்கடவுளின் சேனைகள் வருவதைக் கண்ட தூதர்கள் பானுகோபனை வணங்கி, "ஓ! சக்கரவர்த்தித்திருமகனே! தேவரீர் அளவற்ற சேனைகளுடன் அவர்கள்மீது போர் தொடுக்க எண்ணியதை வீரவாகுத்தேவரும் சேனைத்தலைவர்களும் அறிந்து, ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளுடன் நமது பட்டணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்றனர். அதைக் கேட்ட பானுகோபன், தனது கரங்களைத் தட்டி கோபநகை கொண்டு, உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு, "நமது பட்டணத்தின்மீது போர் தொடுக்க வந்த பாலகப்பிரமணியனையும் படைஷ்ரர்களையும் பூதப்படைகளையும் வளைத்துக்கொண்டு அதப்படும்படி சாடி வென்று, அவர்கள் தோல்வியடைந்து, ஒடி ஒளிந்தபோதிலும் எனது வீரர்களை ஏவி, அவர்களைப் பிடித்து, சிறையில் அடைத்து

விடுவேன்'' என்று கூறி அவுணச் சேனைகளுடன் கோட்டை வாயிலேவிட்டு வெளியேறினான். வெளியேறிய அவுணப் படைகளின் பார்வையில் ஆவ் ஆவென்று வாய்களைத் திறந்து கொண்டும், கரங்களைத் தட்டிக்கொண்டும் சிங்கநாதம் செய்துகொண்டும் வருகின்ற பூதப்படைகள் காணப்பட்டன. எதிரிகளைக் கண்டு, அவுணப்படைகள், ''முன்பு நம்முடன் எதிர்த்துப் புறங்காட்டியோடிய தேவர்களைப் போல, நாம் இந்தப் பூதப்படைகளை நினைக்கலாகாது. ஆகிலுமென்ன? சற்று நேரம் போரிட்டு நமக்குப் பயந்து பல திசைகளிலும் இவர்கள் பறந்து செல்லப் போகிறார்கள். உதிய மரம் பெறுத்தாலும் செம்மரத் தூணாகுமோ!'' என்று பேசிக் கொண்டனர். அவுணச் சேனைகள் கோபமிகுதியினால் மான் கூட்டங்களின் வரவை எதிர்பார்க்கும் வேங்கைகளைப் போல, போர் முரசுகளை முழங்கிச் சென்றன. இருபக்கத்துப் படைகளும் சண்டை செய்யத் துவங்கியபோது, யானைப் படைகளின் துதிகைகளில் உலக்கைகளைக் கொடுத்து, பூதப் படைகள் அவுணப்படைகளைச் சாடின. விற்போரும், வாட்போரும், புரவிப்போரும் யானைப்போரும் நிகழ்ந்தன. பூதகணங்கள், சத்துருக்கள் ஏறிவந்த இரதங்களைத் தமது இருகைகளாலும் தூக்கி ஒன்றன்மீது ஒன்று மோதுப்படி அறைந்தும், குதிரைப்பந்திகளை வாரிக் குதிரைப் பந்திகளின் மீதே ஏறிந்து அதப்படுத்தின. ராட்சதர்கள் பயத்தால் பின்னடைந்தனர். அப்போது அனலி என்பவன் தனது தேரை, அதிக வேகமாக ஓட்டி வந்து, சோர்ந்திருந்த ராட்சதப்படைக்குத் துணிவூட்டினான். அக்கினியாஸ் திரத்தைப் பூதகணங்களின்மீது செலுத்தினான். அதன் கொடுமைக்கு ஆற்றாமல் அவை பின்னடைந்தகைக் கண்ட சிங்கன் என்ற வீரன், தனது தேரை முன்னதாகச் செலுத்தி, தனது தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக் கோடையிடியைப் போல வீசினான். எதிரியின் சாரதி மண்டை நொறுங்கிச் செத்தான். அசைவற்று ஒவியத்தைப்போலத் தனதேர் நின்றவுடன் அதன் காரணத்தை உணர்ந்த அனலி, மிகவும் கோபங்கொண்டு, தனது வீர வில்லில் கணக்கற்ற பாணங்களைத் தொடுத்துச் சிங்கனின் உடலைச் சல்லடையாகத்

துளைத்தான். சிங்கன் அவ்வளவு காயங்களையும் சட்டை பண்ணாமல் இராட்சத சேனைத் தலைவனின் தேரில் தாவி, அவன் கையிலிருந்த வில்லுடனேயே கையைத்திருகி, அப்படியே கழுத்தைப் பிடித்துத்தூக்கி, பாம்பைப்போலத் தரையில் சினுன் ஒருகையிழந்த அனலி மறுகையினால் தனது கதையைத் தூக்கி சிங்களின் தலையில் ஓங்கி யடித்தான். இப்படியாக இருவரும் நெடுநேரம் போர் புரிந்தனர். பிறகு அனலியின் காலைப்பற்றித் துணி துவைப்பதைப் போன்று தரையில் ஓங்கியடித்தான்—சிங்கன். அவன் ஒவென்று அலறிச் செத்தான். இதைக்கண்ட சண்டன் என்பவன் கண்களில் கனல்பொறி பறக்கத் தன் தேரை செலுத்திவந்து இறந்து கிடக்கும் அனலியின் தண்டாயுதத்தை எடுத்து சிங்களின் மார்பிலே மோதினான். சிங்கன் மதிமயங்கி வீழ்ந்தான். மயங்கி வீழ்வதற்கு முன்னால் கண்டனையும் பலமாகத் தாக்கியதால் அவனும் மயங்கி விழுந்தான். அதைக் கண்ட மாயன் என்பவன், தன் தேரை முன்னே செலுத்தி, நீலன் என்ற பூதத்தலைவனை நெருங்கிப் போர் புரிந்தான். குலத்தினால் நீலனின் மார்பில் மாயன் குத்தினான். அது மார்பில் பாய்ந்து முதுகுப் பக்கமாக வெளியே வந்தது. அந்த இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கிய நீலன், மாயனின் புஜங்களைப்பற்றித் தனது பற்களால் அவனது கண்டத்தைக் கடித்தான். உடனே மாயன் மடிந்தான். அப்போதே நீலனும் மடிந்தான். மயக்கத்தில் வீழ்ந்த சண்டனும் சிங்களும் எழுந்து மீண்டும் சண்டையிட்டனர். அப்போது அஜமுகன் என்ற ராட்சதவீரன் சிங்கன்மீது பாய்ந்து அவனைத் தாக்க முயன்றான். அதைக் கண்ட மது என்பவன் வழிமறித்துப் போர் தொடுத்தான். அவ்வாறு போர் செய்யும்போது பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தான். அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டவுடனேயே அஜமுகன் தடாலென்று மயங்கி வீழ்ந்தான். மது, அடுத்தவனைக் கவனிக்கப் புறப்பட்டான். மயங்கிவிழுந்த அஜமுகன் மீண்டும் எழுந்து மதுவை எதிர்த்தான். அதைக்கண்ட பூதத்தலைவன் மது

விரித்து "ஓ சுத்த வீரனே! சற்றுநேரத்துக்கு முன்பு செத்த
 வளைப்போல் இருந்த உனக்கு எப்படி இந்தத் துணிவு
 வந்தது? உன்னைப்போன்ற பேடிகளுடன் சண்டையிடுவது
 எனது வீரத்துக்குக் கேவலமாகும். ஆகையால் உனக்கு
 நான் உயிர்ப்பிச்சை தருகிறேன். ஒடிப்போய்விடு" என்
 ரான். அந்த நேரத்தில் அஜமுகன் தன்னிடம் பாதுகாப்புக்கு
 வைத்திருந்த சக்கராயுதத்தை எடுத்துப் பூசித்துக் கிறுகிறு
 வென்று சுழற்றி எறிந்தான். தன்னிடமிருந்த ஆயுதங்களை
 எறிந்துவிட்டு மது, நிராயுதபாணிபாக நின்றான். அதைக்
 கண்ட சக்கரம் இப்படி நிராயுதபாணிபாக நிற்கும் சிவ
 பக்தர் மீது பாய்வதா என்று சினந்து அஜமுகன் மீதே
 திரும்பி வந்து தாக்கியது. அதைக்கண்ட அஜமுகன் பயந்து
 ஓடினான். சக்கரமோ அஜமுகனை ஓடஓடத் துரத்தி, அவன்
 கழுத்தை அறுத்து 'சிரஞ்சீனி' என்ற புதிய பெயரைப்
 பெற்றது. இவற்றையெல்லாம் கண்ட பானுகோபன்
 திகைத்தான். தேவர்கள் மதுவின்மீது மலர் மாரிப் பொழிந்
 தனர். பானுகோபனின் அந்தரங்க சேனைத் தலைவர்கள்
 எல்லோரும் போர்முகம் சென்று, எண்ணற்ற ஆயுதங்களைப்
 பிரயோகஞ் செய்தனர். பூதப்படைகள், அந்தப் படை
 களுக்கு ஆற்றாமல் பின்வாங்கின. அதைக்கண்ட தண்ட
 கன் என்ற பூதவீரன் தனது தேரை முன்னே செலுத்தி
 தனது வில்லை வளைத்து கோடிக்கணக்கான பாணங்களைப்
 பிரயோகஞ் செய்தான். ராட்சதச் சேனைகள் சின்னாபின்னப்
 பட்டன. தேர்கள் நொறுங்கின. யானைக் கூட்டங்களின்
 மத்தகங்கள் பிளந்தன; தந்தங்கள் துண்டிக்கப் பெற்றன.
 அந்த உதிரத்தில் பிண மலைகள் மிதந்தன. ராட்சதர்கள்
 தங்கள் உயிரையும் மானத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள
 மலைச் சாரல்களில் மறைந்து கொண்டனர். தண்டகன்
 செய்த போரைக் கண்டு, பானுகோபன் திகைத்தான். தன்
 னுடன் வந்த இருபதினாயிரம் வெள்ளம் நால்வகைச் சேனை
 களில் ஓராயிரம் வெள்ளச் சேனைதான் எஞ்சியிருந்தது.
 பூதப்படைகளை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் புறவணியில்
 வந்ததனால்தான் தன் சேனையில் இரண்டாயிரம்
 வெள்ளம் இறந்தன வென்றும் பாக்கியுள்ள பதினெட்டா

ஸ்ரீரம் வெள்ளம் எங்கே சென்றன என்று ஒன்றும் புரியா
 மல் பானுகோபன் திகைத்தான். பிறகு வில்லை ஏந்தித்
 தனது தேரை முன்னே செலுத்திச் சென்றான். அவனைப்
 பின்தொடர்ந்த அவுணப்படைகள் பலவிதமான ஆயுதங்களை
 வீசின. பூதப்படைகள் மலைகளையும் மரங்களையும் வேரோடு
 பிடுங்கி எறிந்தன. பானுகோபன் ஒவ்வொரு மலைக்கும்
 ஒவ்வொரு கோடிப் பானங்களைத் தொடுத்து மலைகளைத்
 தூள் தூளாக்கினான். அவனுடைய போர்திறமைக்கு ஆற்றா
 மல் பூதப்படைகள் சிதறின. அப்போது உக் கிரசேனன்
 என்ற பூதத்தலைவன் படைகளை ஒன்றுசேர்த்துப் போர்
 தொடுத்தான். அவனைக்கண்ட பானுகோபன் மிகவும்
 கூர்மையான ஆயுதங்களைச் செலுத்தினான். அவைகளெல்
 லாம் உக்கிரசேனைத் தாக்கியபோது, கூர்முங்கி அவை
 கிழே வீழ்ந்தன. அவ்வளவு உறுதி வாய்ந்த உடையுடைய
 உக்கிரசேனை எப்படிக் கொல்வது? என்று யோசிக்கும்
 நேரத்திற்குள்ளாக, அவன் பானுகோபனின் தேரில்
 பாய்ந்து அவனது குதிரையையெல்லாம் வெட்டிக் குவித்
 தான். இருவரும் நெடுநேரம் போரிட்டனர். இறுதியில்
 பானுகோபன் கூரிய முத்தலைப் பாணங்கள் பதினாயிரத்தை
 எடுத்து உக்கிரசேனனின் நெற்றிக்கு நேராகச் செலுத்
 தினான். அவை தாக்கியவுடன் உக்கிரசேனன் தரையில்
 வீழ்ந்தான். அதற்குப் பிறகு தண்டி, பினுகி என்ற பூதத்
 தலைவர்கள் போர்தொடுத்துச் சோர்ந்தனர், இவ்வாறு
 பல பூதத் தலைவர்கள் சோர்ந்தவுடன், பானுகோபன்மீது
 ஒருவரின் ஒருவராகப் போர் தொடுத்து, மற்றவர்களும்
 களைத்தனர். உடனே நவரர்களில் ஒருவனாகிய வீர
 கோளரி என்பவன் பானுகோபனின்மீது போர் தொடுத்
 தான். அவன்மீது நாராயணஸ்திரத்தை உபயோகித்தான்.
 அது அவனை மயக்கித் தள்ளிவிட்டது. தன் துணைவனுக்கு
 நேர்ந்த அபாயத்தைக் கண்டவுடன் வீரமார்த்தாண்டன்
 காட்டு நெருப்பைப் போல பானுகோபனின் தேரை
 வளைத்து, அவன் கையிலிருந்த வில்லைப் பறித்து ஒடித்தான்.
 பிறகு, தேர்ச் சாரதியைக் கண்டித்து எறிந்தான். அதற்
 குள்ளாக வீரராட்சதன் என்பவன், பானுகோபனின்

தேரானது சக்கல் சக்கலாகப்போரும்படி ஒடித்தெறிந்தான். போர் மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பூதகணங்கள் மூலிக்கொன்றாக ஒடும்படியாகப் பானுகோபன் பயங்கரமாகப் போர் செய்தான் அப்போது வீரவாகுத் தேவர், விவகுமாரனைத் தியானித்து, கையில் வில்லெடுத்துத் தமது தேரை வெகுவேகமாக ஓட்டச் செய்தார். பானுகோபனும் எதிர்த்தான். வீரவாகுத் தேவர் போர்க்களத்துக்கு வந்ததும் யானைக் கூட்டங்களைத் துரத்தியடித்தார். பானுகோபன் பூதவெள்ளத்தை அதப்படுத்தினான். இரண்டு வீரர்களும் பயங்கரமாகப் போர் செய்தனர். பானுகோபன் கொடிய பாணங்களில் ஓராயிரத்தை எடுத்து வீரவாகுத் தேவரின் நெற்றிக்குக் குறிவைத்தான். அவை தாக்கிய பொழுது, அவைகளையெல்லாம் முட்களை எடுப்பதைப் போல எடுத்தார். அப்படியெடுக்கும் முன்பாக, அவரது மார்பு புளும் ஆகிய இடங்களில் அங்கத்திற்கு ஆயிரம் பாணங்கள் வீதம் பானுகோபன் எய்தான். வீரவாகுத்தேவர், எதற்குமே அஞ்சாமல், தமது வில்லையெடுத்து அனந்த கோடிக் கொடூரமான பாணங்களைச் செலுத்திச் சாடத் துவங்கினார். அவை எதிரிகளைத் துண்டித்தும், புஜங்களை வெட்டியும் மார்புகளைப் பிளந்தும் கவசத்தைப் பொடித்தும் தோள்களைச் சரியச் செய்தும் தேர்களின் கொடிகள், அச்சுகள், சக்கரங்கள், குதிரைகளின் கழுத்துகள், யானைகளின் மத்தகங்கள் ஆகியவற்றையெல்லாம் துகள்படச் செய்தன. இவ்வாறு வீரவாகுத்தேவர், சர்வ சங்கார மூர்த்தியைப் போலப் போர் செய்தார். மேலும் பானுகோபன், வீரவாகுத்தேவரின் முகம், மார்பு போன்ற ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் பாணங்களைச் செலுத்தினான். அதைக்கண்டு தேவர்கள் மனம் வருந்தினர். அதற்குள் பானுகோபன் மேலும் கொடூரமான ஆயிரம் சரங்களைப் பூட்டி வீரவாகுத்தேவரின் ரதத்தை பொடியாக்கினான். இதற்குள் வீரவாகுத்தேவர் மற்றொரு தேரில் தாவி, வில்லில் பாணங்களைத் தொடுத்து, எய்வதனால் பயனில்லை என்பதை அறிந்து, தமது ஒப்பற்ற காண்டபத்தில் பதினாயிரம் தீட்சண்யமுடைய கணைகளைப் பொருத்திப் பானுகோபனின்

தேரைத் தாக்கித் தூள் தூளாக்கினார். இதைக் கண்ட தேவர்களின் முகங்கள் மலர்ந்தன. உடனே பானுகோபன் மற்றொரு தேரில் தாவி, வில்லில் பாணங்களைத் தொடுத்து, வீரவாகுவின் மார்பை நோக்கி எய்தான். வீரவாகுத் தேவர் பதினான்கு வைர வாளிகளைத் தொடுத்து, பானுகோபனின் கரத்திலிருந்த வில்லைத் துண்டித்தார். மேலும் ஆயிரம் பாணங்களைத் தொடுத்து, பானுகோபனின் தேரை அங்க பங்கமாக வெட்டித் தள்ளினார். விஷத்தில் தோய்த்த பாணங்களை எய்து பானுகோபனின் வைரக் கவசத்தைத் துண்டித்து, மார்பைப் பிளந்தார். காயங்களிலிருந்து இரத்தம் குபுகுபு வென்று பொங்கியுங்கூட அவன் அதைச் சட்டைசெய்யாதவனாக, மற்றொரு தேரில் ஏறி, வில்லையேந்திப் பாணங்களை எய்தான் பானுகோபன். வீரவாகுத் தேவர் ஆயிரம் அர்த்த சந்திர பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனது அம்புறுத்தாணியை அறுத்தெறிந்தார். பானுகோபனின் மனம் தளர்ந்தது. அவன் ஆதியில் சிவபெருமானிடம் பெற்ற மோகனஸ்திரத்தை உபயோகிக்க முயன்றான். அந்தப் பாணம் எதிரிமீது செலுத்தப்பட்டால், எதிரியின் அறிவை அழித்து, அவனைப் பிரேதத்தைப்போல மயங்கச் செய்துவிடும் ஆற்றலைக் கொண்டதாகும்.

அத்தகைய பாணத்தைப் பானுகோபன் பூசித்து, “எதிரியான வீரவாகுத்தேவரையும் பூதவெள்ளங்களையும் தாக்கி அவர்களுடைய அறிவை மயக்கி வதைத்துவிட்டு, திரும்பி என்னிடம் வருவாயாக” என்று மந்திரித்துச், செலுத்தினான். அந்தப் பயங்கரப் போர்க்கருவியானது, பூதப்படையை நெருங்கியபோது, பூதப்படைகள் பயந்து வீழ்ந்தன. பூதத் தலைவர்களும் பித்தரைப்போல மயங்கி விழுந்தனர். வீரவாகுத்தேவரின் தம்பியான எண்மரும் மயங்கி விழுந்தனர். வீரவாகுத்தேவர், அந்தக் கருவியின் சக்தியை எப்படி வெல்வது என்று யோசித்தார். அந்த நேரத்தை பயன்படுத்திக்கொண்டு போர் செய்வதற்காகப் பானுகோபன், மயங்கி விழுந்தவர்கள் மீது ஏராளமான பாணங்களைத் தொடுத்து

அவர்களுடைய உடல்களைச் சல்லடைக் கண்களாக்கினான். அந்தச் சமயத்தில் விஷ்ணு, பிரம்மா, இந்திரன் ஆகியவர்களின் நடுவிலிருந்த சரவணபவனார், ஞானதிருஷ்டியினால் நடப்பனவற்றை யறிந்து அந்த மோகனஸ்திரத்தை எதிர்ப்பதற்குத் தகுந்த மற்றொரு மோகனஸ்திரத்தைத் தாம் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலிருந்தே படைத்து, எதிரியைத் தாக்கச்சொல்லி அனுப்பிவைத்தார். அந்தப்படை, அதிக மகிமைகளைக் காட்டி, மாயைப் பெருக்கத்தைக் கிரகித்தது. பானுகோபன் செலுத்திய படை அவனிடமே திரும்பியது. பூதப்படைகள் எல்லாமே தூக்கத்திலிருந்து எழுவதைப் போல எழுந்தன. கந்தப்பெருமான் செலுத்தியபடை, தன் வேலை முடிந்ததும் தலைவனிடமே செல்ல நேர்ந்தது. பகைவனின் வஞ்சத்தால் மதிமயங்கியிருந்த வீரவாகுத்தேவர், தெளிந்து, சினந்து, குமரக்கடவுளால் வழங்கப்பெற்ற கொடிய 'பாசபதாஸ்திரம்' என்ற பாணத்தை செலுத்துவதற்குச் சிந்தித்தார். அதைப் பானுகோபன் அறிந்து, "அந்த ஆயுதத்தைத் தன் மீது செலுத்தினால் தான் அழிந்து விடுவது உறுதி" என்று அறிந்தான். ஆகவே அவன் அப்பொழுதே ஒரு மாய மந்திரத்தை உச்சரித்து, அருபியாக வானத்தில் பாய்ந்து, மேகத்தைப் போல மகேந்திரபுரியைச் சேர்ந்தான். அதைக் சண்ட அவுணப் படைகளும் புற முதுகிட்டு ஓடின. பூதத்தலைவர்கள் அவனைக் கட்டியிழுத்து வரப் புறப்பட்டனர். "போர்க் களத்திலிருந்து பயந்தோடிய ஒரு கோழையை வலுவில் இழுத்து வரக்கூடாது" என்று கூறித்தடுத்தார்—வீரவாகுத் தேவர். அன்றைய போர் அத்துடன் முடிந்தது. வெற்றிச் சின்னம் முழங்க வீரவாகுத் தேவர், பாசறையை நோக்கிச் சென்று அங்கிருந்த குமரக்கடவுளிடம் நடந்தவற்றை யெல்லாம் கூறினார். குமரக்கடவுள் அவரையும் தன் படை வீரர்களையும் பாரட்டி, அவரவர் விடுதிகளுக்கு அனுப்பி வைத்தார். "சவுகனாதிருவிவர்களை! இது இப்படியிருக்க, வீரமகேந்திரபுரியில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்" என்று சூத புராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

வீரவாகுத்தேவருக்குப் பயந்தோடிய பானுகோபனின் உள்ளத்தில் மரணமும் துக்கமும் பழியும் பாதித்தன. அவன் தனது தலைநகருக்குப் போகாமல், தன் அரண்மனைக்குச் சென்று, தலை கவிழ்ந்திருந்தான். அவன் பள்ளி அறைக்குச் செல்லவில்லை. பாவையரைத் திண்டவில்லை, பாடல்களைக் கேட்கவில்லை, ஆடல்களை ரசிக்கவில்லை. யாருடனும் பேசவில்லை. நித்திரையை அவன் வெறுத்தான். அருகே வந்த தனது மனைவியை ஒதுக்கித் தள்ளினான். இரவெல்லாம் யோசித்துக்கொண்டே யிருந்தான். பொழுது விடிந்ததும் சதுரங்க சேனைகளை எப்படித் திரட்டுவது? எதிரியான குமாரக் கடவுள், வீரவாகுத்தேவர், பூதப் படைகள் ஆகியோரை எப்படிப் பழிவாங்குவது? என்று எண்ணித் தாமரையிலைத் தண்ணீரைப் போலத் தத்தளித்தான்.

போர்க்களத்தில் நடந்த சம்பவங்களெல்லாவற்றையும் ஒற்றர்கள் சூரபதுமனிடம் முறையிட்டனர். பானுகோபன் பயந்து ஓடி வந்ததையும் எதிரிகள் மகிழ்ச்சியால் ஆவாநிப்பதையும் கேட்டு, சூரபதுமனின் உள்ளம் கொதித்தது. துணைவரையும், வீரர்களையும், பிள்ளைகளையும் போருக்கு அனுப்பாமல் தான்மட்டுமே சென்றிருந்தால் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம் என்றெண்ணினான். எனவே, சூரபதுமனும் மறு நாளைப் போருக்கான அவசர ஏற்பாடுகளை எப்படியெல்லாம் செய்யலாம் என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்தான். இருள் நீங்கி ஒளி பிறந்தது. மறுநாள் பொழுது விடிந்தது.

இரண்டாம் நாள்

சூரபதுமன் யுத்தப் படலம்

கேட்டீர்களா, சவுனகாதி முனிவர்களே! இவ்விதமாக இரவுப் பொழுது நீங்கிச் சூரிய உதயமாயிற்று. அதிகாலையில் சூரபதுமன் நித்தியக் கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு,

ராஜ உபசாரம் செய்யும் அரண்மனையைக் கடந்து, சபா மண்டபத்தில் எழுந்தருளினான். சேனைத் தலைவர்கள், அமைச்சர்கள் எல்லோரும் சூழ்ந்திருந்தனர். முதல் நாள் தன் மகன் அபஜெயம் பெற்றதையும், அதனால் ஏற்பட்ட அவமானத்தையும் மனத்திலேகொண்டு இரத கஜ துரகபதா திகள் அடங்கிய நூரூயிரம் வெள்ளம் படைகளைக்கொண்ட சைன்ஸியங்களை வரவழைத்தான். கொடிய பாணங்கள், விற்கள், தண்டம், தோமரம், சப்பணம், பிண்டிபாலம், சூலம், சக்கரம், கேடயம் முதலியப் படைகளை ஏந்திக் கொண்டு நடக்கும்போது அவுணத் தலைவர்கள் சர்வாயுத பாணிகளாகத் தங்கள் வாகனங்களிலேறி அணிவகுத்து வந்தனர். அந்தச் சமையைத் தாங்காமல் பூமி நெளிந்தது. சேனைகளின் ஆரவாரத்தில் திசைகள் செவிடுபட்டன. பேரிகை, போர்ப்பறை, வெற்றிச் சங்கும் முதலியவைகள் அண்டம் அதிர முழங்கின. படைகள் அணிவகுத்து நிற்பதைத் தூதர்கள் துரவிடம் அறிவித்தனர். அவன் சாபமண்டபத்தைக் கடந்து வெளியே வந்து உயர்ந்த தொரு கோபுரத்தின் மீதேறி, நான்கு திசைகளிலும் தன் விழிகளைச் செலுத்தினான். சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள், பாய முடியாத அளவுக்கு நெருங்கியிருந்த சேனைகளைக் கண்டு களித்து, பகைவர் மீது துரிதமாக செல்வதற்குத் தயாரானான். கோபுரத்தை விட்டிறங்கி, கோபம் வந்தால், தாய் தந்தையர் என்று கூடப் பார்க்காமல் போர்புரியும் எண்ணற்ற காவல் செய்யும் ஆயுதச் சாலையை அடைந்தான். அங்கு ஆதியில் சிவபெருமான், தன் தவத்துக்கு மெச்சி வழங்கிய சிவதனுசையும் பாசுபதம் போன்ற ஆயுதங்களையும் சேகரித்துக் கொண்டான். கூரிய கணைகள் அடங்கிய அட்சய அம்புறுத் தூளியை முதுகில் இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டான். சுகந்த தைலத்தால் தலையைச் சீவிமுடித்து, வைர முடியைத் தரித்து, தும்பை மாடையை அணிந்து போருக்குத் தயாரானான். இந்திர ஞாலத் தேரில் ஏறினான். அண்டங்கள் அதிர்ச்சிக் கொள்ளும் பஞ்சகல்யாணிக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரை வாயு வேகமாக ஓட்டத் துவங்கினான். ஆயுதப் படைகள் தரித்த அவுணப் படை வெள்ளங்கள் சூழ்ந்து வந்தன. அத்

தருணத்தில் சிங்கமுகாசுரனின் பிள்ளையான அதிசூரனும் தாருகாசுரனின் பிள்ளையான அசுரேந்திரனும் போர்க் கோலம் தரித்து, தமது பெரிய தந்தையை வணங்கி, அவரது கட்டளைக்கு எதிர்பார்த்திருந்தனர். "ஏராளமான படைகள் இருந்தாலும் அவைகளுக்குரிய தலைவர்கள் இல்லையென்றால் அவை சிதறிவிடும். ஆகவே, நீங்கள் இச்சேனைப் பெருக்கத்திற்குத் தலைவராக இருங்கள். சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்தபடி அணிவகுத்துப் பகைவரை வெல்லச் செல்லுங்கள்!" என்றான்—சூரபதுமன். இவ்விதம் இராஜகுமாரர்கள் இருவரும் சேனைத் தலைமைவகிப்பதை அறிந்து நூரூயிரம் சேனை வெள்ளமும் ஆரவாரஞ் செய்தன. "ரணகளம் எங்கே? எதிரிகள் எங்கே?" என்று கூவிச் சென்றன, படைகள் செல்லும் வேகத்தையும் சுமையையும் தாங்க முடியாமல் ஆதிஷேனும் அஷ்டமா நாகங்களும் திசையாளைகளும் விழிகள் பிதுங்க வாடின. அணிவகுத்துச் சென்ற யானைப் படைகள் வானத்திலிருந்த மேகங்களைப் பிழிந்து தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டன. இவ்விதமான சேனைப் பெருக்குடன் சூரபதுமன் புறவணியில் வருகின்றபோது கோடானகோடி ராட்சதர்கள், பதினெண் வாத்தியங்களை முழக்கினர். அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு, சகல புவனங்களிலுமுள்ள பிராணிகள் பீதியடைந்தன. வைர தேகத்தையுடைய சூரன், சதுரங்க சேனைகளுடன் அணிவகுப்பை நடத்திச் சென்றான். சூரபதுமன் வருகின்ற பெருமிதங்களைக் கண்டு, நடுங்கிய இந்திரன், உடனே விஷ்ணு, பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள் சூழ்ந்த சபையில், நவரத்தின சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கும் குமரக் கடவுளிடம் வந்து விண்ணப்பம் செய்தான். "வேதங்களின் முடிவான ஜோதி மயமான லோகநாதனே! சூரபதுமன் நூரூயிரம் வெள்ளம் படைகளோடு நம்முடன் போருக்கு வருகிறான். அவனோ அழியாத வைர உடலைக் கொண்டவன். அவனது தேரோ அகில உலகத்தையும் அரை நொடியில் சுற்றி வரக்கூடியது, இதைத் தவிர மிக்கக் கொடிய சக்திவாய்ந்த ஆயுதங்களும் அவனிடம் இருக்கின்றன. ஆகையால் தேவரீர், சூரபதுமனை வென்று எங்கள் அரச உரிமைகளையும் பொன்னுலக வாழ்

வையும் மீட்டுத்தர வேண்டும்'' என்று வேண்டினான். குமரக்கடவுள், இந்திரன் படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு இரங்கி, ''உன் மனம்போலச் செய்யக்கடவோம்'' என்று சொல்லி, வாயுதேவனை அழைத்து, தமது தேரைக் கொண்டு வரச் சொன்னார். தேர் வந்தது. குமரக் கடவுள் அதில் ஏறிக் கொண்டார். அக்கினிக் கொழுந்தைப் போலப் பூதம் படைகள் அலையலையாக அணிவகுத்தன. முப்பத்து முக்கோடித் தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் போற்றித் துதி செய்ய, வீரவாகுத்தேவரும் தம்பியரும் லக்ஷரும், பூதகணத் தலைவர்களும் போர்க்கோலம் தாங்கித் தத்தமக்குரிய வாகனங்களில் ஏறிப் போருக்குப் புறப்பட்டனர். முன்னணியில் பூதகணங்களும் பின்னணியில் குமரக்கடவுளும் சென்றனர். ராட்சதர்களும் பூதவீரர்களும் நெருங்கிக் கைகலந்து கொடிய போரைச் செய்யத் துவங்கியபோது பூமி நடுங்கியது. சிவகணங்கள் கொக்கரித்துக்கொண்டு ரதப்பந்திகளில் பாய்ந்து கரங்களினால் ரதங்களை வாரியும் மதயானைகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி உருட்டியும் ஆயிரம் யானைகளைத் தூக்கி பதினாயிரம் குதிரைப்படைகளின்மீது மொத்தியும் ஆயிரங்கோடி ராட்சத வீரர்கள் பூமியில் அறையப்பட்டு இறக்கச் சாடியும், மண்டைகளை உடைத்தும், கால்களை முறித்தும் கைகளை ஒடித்தும் இவ்விதமாக எல்லாச் சேனைகளையுமே நாசப்படுத்துவதை, அவுணப்படையினர் கண்டு ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களை மழைபோலத் தூவிச் சண்டையிட்டனர். மதயானைக் கூட்டங்கள், புரவிப்படைகள் முதலியவைகள் பிணமலைகளாகக் குவிந்து கிடந்தன. அப்போது அதிசூரன் என்ற ராஜகுமாரன் தனது தனுசை எடுத்து நாட்டிப் பலவிதமான பாணங்களை மழையைப்போலச் சொரிந்தான். பூதகணங்கள் பீரமித்தன. அப்போது உக்கிரன் என்ற பூதத்தலைவன் விழிகள் சிவந்து கொடிய தண்டாயுதம் ஒன்றைக் கையில் ஏந்திக் கிறுகிறுவெனச் சுழற்றி அதிசூரன் தலையில் ஒங்கி அடித்தான். அந்தச் செயலைக் கண்ட அவுணவீரர்கள் ''ஐயோ! ராஜகுமாரன் இறந்து விட்டாரே!'' என்று அலறினர். அதற்குள்ளாக அதிசூரனின் மார்பில் அணிந்

திருந்த வைரக் கவசம் பொடிப் பொடியாக நொறுங்கியது. உடனே தன் வில்லைப் பற்றி ஆரூயிரம் பாணங்களைத் தொடுத்து உக்கிரனை நோக்கி எய்தான். அவை இடி, மின்னல், அக்கினி முதலிய கொடுமைகளை வீசிக் குறுகுறு வெனச் சீறி உக்கிரனுடைய மார்பிலும் தேகமுற்றிலும் தைத்தன. உடனே தேகம் புண்பட்டு, ரத்தம் பீறிட்டுப்பாய்ந்தது. அவ்வளவு காயத்தையும் பொருட் படுத்தாமல், உக்கிரன் ஒரு பெரிய பர்வதத்தைத் தூக்கி அதிகுரன் ஏறியிருந்த தேரின்மீது வீசினான். தேரும குதிரைகளும் பொடிப்பட்டன. சாரதியும் அழிந்தான். தேரிலிருந்து இறங்குவது வீரம் அல்ல என்றெண்ணிய அதிகுரன் மற்றொரு தேரில் தாவி, மண்டியிட்டு வில்லை வளைத்துச் சண்டையிட்டான். அந்தத் தேரிலும் உக்கிரன் தாவிச் சென்று, அதையும் அழித்துவிட்டான். இப்படியாகத் தனது படைகள் மயங்கியதை ராஜகுமாரன் கண்டு வடவாமுக்கினியைப் போலச் சுற்றிப் போர் புரிந்தான். அக்கினியாஸ்திரம் என்ற கொடிய பாணத்தைச் செலுத்தினான். அதன் உக்கிரத்தைக் கண்ட உக்கிரன், சரவணபவணச் சிந்தித்துப் போற்றினான். தமது பக்தனின் கோரிக்கையை ஏற்று வெற்றி பெறுக என்று குமரக்கடவுள் வாழ்த்தினார். பூதத்தலைவன் மண்டியெரி கின்ற அக்கினியை அப்படியே விழுங்கினான். அவனுடைய மனவுறுதியைக்கண்ட சிங்கமுகாசுரனின் பிள்ளை திகைத்தான். அதையடுத்து, அதிகுரன், 'வருணாஸ்திரம்' என்ற பாணத்தை எய்தான். அது இடி மின்னல் மழைகளைப் பரப்பி அமோகமான நீரைப் பெருக்கி ஜலப் பிரளயமாகப் பாய்ந்து வந்தது. அவற்றையும் உக்கிரன் இரு கைகளாலும் வாங்கி விழுங்கினான். அதிகுரன், வாயுவாஸ்திரம் என்ற பாணத்தைப் பிரயோகித்தான். அது பயங்கரமான இரைச்சலுடன் சீறி வந்தது. அதையும் கலகலவென்று நகைத்து விழுங்கிவிட்டான். பிறகு அதிகுரன் நாராயணஸ்திரத்தை எடுத்துத் தொடுத்தான். அதையும் விழுங்கினான் உக்கிரன். அதிகுரன் திகைத்து நிற்கும்வேளையில், உக்கிரன் வேகவாகப் பாய்ந்து ஊழிக்காற்றைப்போலப் பெரிய தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி அசுரர் சேனைகளைச் சாடினான்.

அசுர வீரர்கள் மண்டை உடைந்தும் உடல் சிதைந்தும் போனதால் பயந்து திக்குமுக்காடி ஓடினர். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் உக்கிரனின் போர்த்திறமையைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். இந்திரன், பிரமனை நோக்கி, “ஐயனே! இது வெண்ன அதிசயம்? அதிகுரன் ஏவிய மிகக் கொடிய பாணங்கனையெல்லாம் உக்கிரன் அப்படியே சுபளீகரம் செய்து விடுகிறானே! இதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டான். அதற்குப் பிரமன், உக்கிரன் ஆதியில் அரிய தவங்களைச் செய்து ஈசனது திருவருளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றிருக்கிறான். மேலும் இப்போது நமது குமரக் கடவுளுக்குச் சேவை செய்து வருவதால், பக்தனான அவனால் இயலாத காரியம் எதுவுமேயில்லை” என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட இந்திரனும் தேவர்களும் அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

இது நிற்க, போர்க்களத்தில் அந் உக்கிரமாகப் போர் செய்த உக்கிரனின் வீரத்துக்கு அஞ்சி, அவுணப்படைகள் சிதறுவதைக் கண்ட அதிகுரன், “பாகுபதம்” என்ற மிகவும் வலிமையுள்ள அஸ்திரத்தை உக்கிரனின்மீது செலுத்தி இதையும் அவனால் விழுங்க முடிகிறதா என்று சோதிக்க எண்ணினான். அதைப் பூசித்து ஏவினான். அந்த அஸ்திரம் பலப்பல கொடுமைகளைக் காட்டிச் சீறிக்கொண்டு, உக்கிரனைத் தாக்குவதற்கு நெருங்கியது. உடனே, உக்கிரன் தனது கையிலிருந்த தண்டாயுதத்தைத் தூர எறிந்துவிட்டு, நிராயுதபாணியாக நின்று, பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஜெபித்து, பக்திவிசுவாசத்துடன் பரமசிவனைத் தியானித் திருந்தான். பாகுபதம், தியானத்திலிருந்த உக்கிரனை நெருங்கியதும் அவனைத் தாக்காமல், சிவபிரானிடமே சென்றுவிட்டது. அந்த அஸ்திரத்தை அதிகுரனுக்குச் சிவ பிரான் வழங்கியபோது, “கையில் ஆயுதமில்லாதவரீது செலுத்தினால், அது அவர்களைத் தாக்காமலும் உன்னிடம் திரும்பாமலும் எம்மிடம் சேர்ந்துவிடும்” என்று கூறியது அதிகுரனின் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவன் யாதும் தோன்றாதபடி திகைத்தான். பூதப்படைகள் தமது தலை

னின் வெற்றியைக் கண்டு ஆரவாரஞ் செய்தன. அதிகுரன் தனது தேரை வேகமாகச் செலுத்திவந்து, தனது தண்டா யுதத்தைச் சுழற்றி, உக்கிரனின் மீது மோதினான். உக்கிரன், அதைக்கண்டு திகைத்து, அதையே பறித்து, அவனது மார்பின் மீது வீச, அதிகுரனின் மார்புபிளந்து மரணமடைந்தான். அதைக்கண்ட அசுரேந்திரன் விஷத்தைப் போலச் சீறிப் பூதப்படைகளைத் தாக்கத் தொடங்கினான். பூதப்படைகள் மலைகளை எறிந்து போரிட்டன. அமோகமான அம்புகளை எய்து பூதப்படைகளைச் சித்திரவதை செய்தான். அப்போது, கனகன் என்ற பூதத்தலைவன், தனது தேரை அதிவேகமாகச் செலுத்தி வந்து அசுரேந்திரனை வளைத்துக் கொண்டான். வில்லை வளைத்துக் கொடுமான சரங்களைத் தொடுத்து, அசுரேந்திரன் மீது எய்தான். அவை சாரதியைத் தாக்கி வீழ்த்தின. கனகன், அசுரேந்திரனின் வில்லின் நாளை அறுத்தெறிந்தான். அசுரேந்திரன், ஆயிர மாயிரம் அர்த்த சந்திர பாணங்களைக் கனகன் மீது எய்தான். கனகன் மயங்கி வீழ்ந்தான். உடனே உமைத்தன் என்ற பூதத்தலைவன் போர்க்களத்துக்கு வந்தான். அவன்மீதும் அம்புகளைப் பொழிந்து, அவனையும் மெய்ம்மறக்கச் செய்தான்—அசுரேந்திரன். அதைக்கண்ட மந்தன் என்ற பூத கணத்தலைவன், தனது தேரை வெகுவேகமாகச் செலுத்தி, அசுரேந்திரன் முன்னால் நிறுத்திப் பத்துப்பத்துப் பாணங்களை குறிவைத்து எய்தான். அவை தப்பும்படி இரதத்தைத் திசைமாற்றி அசுரேந்திரன் ஓட்டினான். நெடுநேரம் போர் நிகழ்ந்தும் அசுரேந்திரன் சளைக்கவில்லை. மந்தன் தளர்ந்தான். சிவகணங்கள் அல்லோல கல்லோலப் படுவதையும் பகைவனது செயலையும் கண்ட துண்டன் என்பவன் கோபங்கொண்டு கனல்போலச் சீறினான். ஆயிரம் கொடிய விஷமேற்றிய பாணங்களை அசுரேந்திரனின் நெற்றிக்கு நேராகச் செலுத்தினான். அவை தாருகனின் பிள்ளையுடைய நெற்றியைப் பிளந்து, உதிரம் பெருக்கெடுக்கச் செய்தது. அவன் வீராதி வீரனாகையால், அதிசீக்கிரமாக எட்டுப் பாணங்களைத் தொடுத்து, தண்டனின் கழுத்துக்கு நேராகக் குறிபார்த்து எய்தான். அவை தண்டனின் கழுத்தில்

தைக்க அவன் மயங்கி விழுந்தான். உடனே, அவன் தம்பியான சோமுகன் [என்பன் தனது தேரை வேசமாக ஓட்டிவந்து, அசுரேந்திரனை வளைத்துக்கொண்டு, நூறு பாணங்களைப் பகைவனின் மார்புக்குக் குறிபார்த்து எய்தான். அவை வரைம் போன்ற அசுரேந்திரனின் மார்புமீது பாய்ந்ததும் முனை மழுங்கி விழுந்தன. அசுரேந்திரன் கோபம் மிகுதியினால், சிங்கம் போலக் கர்ச்சித்து, ஐம்பது கொடிய பாணங்களைப் பகைவனின்மீது செலுத்தினான். அவை, தேரை எரித்து, குதிரைகளை முடமாக்கிச் சாரதியைத் தள்ளியது. வேலைச் செலுத்தினான். அது சோமுகனைச் சாய்த்தது. அதைக் கண்ட விஜயன் என்பவன் அசுரேந்திரனை வளைத்து, பாணங்களைத் தொடுத்து, அவனது தேரைச் சக்கையாகப் பெயர்த்தான். அசுரேந்திரன் வேறு ஒரு தேரில் ஏறித் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி வீசினான். விஜயன் சாய்ந்தான். தேவர்கள் துக்கித்தனர். கோபங் கொண்டனர். தமது விற்களை வளைத்து மழைபோலப் பாணங்களைப்பொழிந்தனர். எல்லோருமாக அசுரேந்திரனை வளைத்துக் கொண்டனர். அதைக் கண்ட அவன் புன்னகை செய்து புற்றிசைக்கைப்போலப் பாணங்களை நாற்றிசையிலும் எய்தான். பூதப்படையணிகள் வதைபட்டன. இலக்டுரும் துணைவரும் படைவீரரும் சின்னாபின்னப்படுவதையும் பகைவனின் வெற்றியையும் கண்ட வீரவாகுத்தேவர், விழிகள் சிவக்கக் கோபாவேசத்துடன் போர்க்களத்திற்குள்ளாகத் தமது தேரைச் செலுத்திவந்து, அசுரேந்திரனின் முன்பு நிறுத்தி, தங்கக் கட்டுகள் பூண்ட மணிகள் சப்திக்க, வில்லை நாட்டி வளைத்து நானேற்றிக் கொடிய பாணங்களை சொரிந்து அசுரேந்திரனின் உடலைப் பாணங்களினாலேயே தைத்து மூடினார். இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடியது அதைப் பொருட்படுத்தாமல், அசுரேந்திரன் அவற்றைப் பிடுங்கி மெறிந்துவிட்டு, தனது வில்லின் ஏராளமான பாணங்களைத் தொடுத்து வீரவாகுத்தேவர்மீது எய்து, கணைகளால் அவரது உடலை மூடினான். இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோட இருவரும் ஒருவர் மற்றொருவர் வில்லைத் துண்டித்தனர். பிறகு வீரவாகுத்தேவர் அவன் தேரில் ஏறித் தமது

உடைவாளினால், அவனது தோள்களில் ஒன்றை வெட்டித் தள்ளினார். அசுரேந்திரன் மறு கையால் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி விலை. வீரவாகுத்தேவர், அதைத் தட்டிவிட்டு, தமது உடைவாளால் அவனது தலையை வெட்டிச் சாய்த்தார். தேவர்கள் மலர்மாரிப்பொழிந்து மகிழ்ந்து ஆரவாரஞ் செய்தனர். இராட்சதப் படைகள் மூலைகளைத் தேடி ஓடின.

இந்தச் செய்தி, புறவணியிலிருந்த சூரபதுமனுக்கு எட்டியது. இராசகுமாரர்கள் இருவருமே போர்க்களத்தில் இறந்ததையும் இராட்சதச் சேனைகள் ஏராளமாக மாண்டதையும், பயத்தால் ஓடி ஒளிவதையும் கண்டவுடன், தனது இந்திரஞாலத் தேரை, போர்க்களத்தில் நிறுத்திவிட்டுத் தனது மாபெரும் தனுசில் நாணைப் பூட்டி குனித்தொளி செய்தான். அதைக்கேட்ட பூதப்படைகளின் கைகால்கள் உதறலெடுத்தன. தலைவிரிக்கோலமாக ஓடின. இந்திரனும் பிரமனும் தமக்கு என்ன நேருமோ என்று திகைத்தனர். சூரபதுமனுடன் வீரவாகுத்தேவர் போர் செய்ய முடியுமோ என்று திகைத்தார்; தயங்கினார். சூரன் உண்டாக்கிய நாண் ஓசையானது அண்ட புவன கோடிகள் அனைத்திலும் பன்னிரண்டு தேவ வருஷங்கள் வரை முழங்கியது. அதைக் கேட்ட படைத்தலைவராகிய நூற்றெண்மரும் மனம் பொருமல் பலவகைப் போர்க் கருவிகளைச் சூரபதுமனின்மீது சொரிந்தனர். அவர்களுடைய செய்கையைக் கண்டு நகைத்த சூரபதுமன், பத்து நூறாயிரங்கோடிப் பாணங்களை வில்லில் பூட்டிப் பிரயோகித்துத் தன்னைநோக்கிச் செறிவருகின்ற பருவதங்கள் முதலானவற்றைத் துகள் துகளாக்கினான். பூதச் சேனைத் தலைவர்களின், தலை, முகம், கண்டம், தோள், கரம், மார்பு, தொடை, கால் முதலியவற்றைச் சல்லடையாகத் துளைத்தும் சக்கை சக்கையாகப் போகும்படியும் போர்செய்து, ஊசி குத்த இடமில்லாமல் அம்புகளை எய்தான். இதனால் உதிரம் பிரவாகப்பட்டு அதிபலன் திகைத்தான். வக்கிரன் களைத்தான். வச்சிரன், காயங்களினால் வருந்தினான். கபாலி திக்பிரமையடைந்தான். அச்சுதன், கரத்தில் ஏந்திய பருவதத்துடன் நின்றான். அதிசயன் வாடி

னன். மேகன் மருண்டான். சுப்ரன் மெலிந்தான். அசலன் சரீரத்தில் பெருகும் உதிரத்தில் ஆழ்ந்து அசைவற்றான். கும்பனும் நிரும்பனும் கண்பஞ்சடைந்து நின்றனர். இப்படியாகச் சேனைத்தலைவர்கள் நூற்றெண்மரும் வருந்திக்கொத்து, மருண்டு, திகைத்துச் சோர்ந்து, மயங்கிக்கிடந்ததை நூருயிரம் சுத்த வீரர்களாகிய அணித்தலைவர்கள் கண்டு, கோபாவேசத்துடன் சூரியனை மூடும் பனிப்படலம் போலச் சூரபதுமனை வளைத்துக் கொண்டனர். சூரபதுமன் தனது பாரித்த வில்லை வளைத்து, முத்தலைகளைக் கொண்ட வைரப்பகழிகளைப் பூட்டி, வீரராந்தகளைக் கொல்லும்படிக் கடாவினான். அவை, விஷ சர்ப்பங்களைப் போலச் சீறி, தீயை இறைத்துப் பாய்ந்தன. வீரராந்தகளும் கணக்கற்ற பாணங்களை எய்தான். தேரின் பாகங்கள் உடைந்தன. குதிரைகள் கொல்லப்பட்டன. பாகனைச் சிதைத்து வதைத்தன. எவிலும் வீரராந்தகளும் மற்ற வீரர்களும் போரிட்டுப் புறந்தத்தும் மறைத்தும் போனதால், போர்க்களத்தில் தன்னை எதிர்ப்பவர்கள் யாருமே இல்லாததால் ரணகளமெங்கும் சூரபதுமன் உலவுவதைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர் திகைத்தார். மானமும் ஈரமும் மனத்தை வாட்ட, தமது தேரை வெகு வேகமாகச் சூரபதுமன் இருக்குமிடத்துக்குச் செலுத்திச் சென்றார். அவரைக் கண்டதும் அவர்தான் தூதராக வந்து, நகரத்தை அமனிதுமளிப் படுத்தியவர் என்பதை அறிந்து, அவரை அவன் இழித்தும் பழித்தும் பேசினான். இருவரும் போர் செய்யத் துவங்கினர். சூரபதுமன் காட்டழலுக்கு ஒப்பாகப் பொங்கி, ஓராயிரம் கொடிய பாணங்களை வீரவாகுத்தேவர் மீது செலுத்தினான். அவை புனைந்து நெருப்பை கச்சிப் பாய்ந்து வந்தன. வீரவாகுத்தேவர், தம் வில்லில் குரூரமான சரங்களைப் பூட்டி, எதிரிகளின் கணைகளைக் கண்டித்து வேடிக்கை பார்த்தார். அதைக்கண்ட சூரபதுமன், கோபாவேசத்துடன் அமோகமான பாணங்களை எய்தான். அவற்றையும் வீரவாகுத்தேவர் கண்டித்தார். சூரபதுமன், மிகக் கொடிய நூறுவாளிகளை, வீரவாகுத்தேவரின் நெற்றிக்கு நேராக எய்தான். அவை அனலை இறைத்துக்

கொண்டு வந்து, அர்த்தசந்திரனைப் போன்ற நுதலில் தாக்கி, வைரமலையில் தாக்கிய பொன்னூரிகளைப்போல முனை மழுங்கித் துகளப்பட்டுப் போயின. வீரவாகுத்தேவர் செலுத்திய பாணங்கள் எதுவும் குரனைக் காயப்படுத்தவில்லை. ஆனால், குரபதுமன் ஏழு திவ்விய பாணங்களை வீரவாகுத்தேவரின் புஜத்திற்குச் சரியாகக் குறிபார்த்து எய்தவுடன் அவை குபுக் குபுக்கென எரிந்து சீறி, வேகமாய்ப் பாய்ந்து வந்து, பர்வதாகிருதியாகப் பருத்திருந்த வீரவாகுத்தேவரின் புஜங்களில் தைத்து, உதிரத்தைப் பெருக்கி உருவிப்போயின. அவர் சுத்த வீரராகையால் மிகவும் கோபங்கொண்டு, தீட்சண்யமுள்ள பலகோடிப் பாணங்களைச் சோனாமாரியெனச் செலுத்திச் குரபதுமனின் தேரைச் செலுத்தும் சாரதிகளின் தேகங்களைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தார். அதனால் இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோட, அவர்கள் தம் தொழிலை மறந்து சோர்ந்தனர். இதனால் அதிக கோபங்கொண்ட குரபதுமன், தீயினும் கொடிய ஐம்பது பாணங்களைச் செலுத்தி, வீரவாகுத்தேவர் ஏறியிருந்த தேரைப்பொடித்து, குதிரைகளைக் கண்டித்து, பாகனைக் கொன்று கர்ஜித்தான்.

உடனே, வீரவாகுத்தேவர் மற்றொரு தேரில் தாவி ஏறி வாயுவாஸ்திரத்தை எடுத்து மாணச பூஜையினால் சகல உபசாரங்களையும் முடித்து, வில்லிற்பூட்டிச் செலுத்தியதைக் கண்டு குரபதுமன் புன்னகை செய்தான். வில்லை ஊன்றிக் கொண்டு வேடிக்கைபார்த்திருந்தான். அந்தப்பாணம் சக்கரமாகச்சுழன்று புயலையும் சூராவளியையும் வீசி, வைரமலையைப்போலப் பிரகாசித்திருக்கும் குரபதுமனின் மார்பில் தாக்கியதும் வலிமையற்றுப் பொடிப் பொடியாகியது. வீரவாகுத்தேவர் இமயாஸ்திரத்தை ஏவினார். அது பலகோடிப் படைகளைப் படைத்து, விஷங்களைக் கக்கிச் சர்ப்பத்தைப் போலச் சீறிச் சூரனின் தேகத்தில் தாக்கியதும் பயனற்றுப் போயிற்று. வீரவாகுத்தேவருக்கு, அவற்றைக் கண்டதும்

வியப்பேற்பட்டது. எனவே, வருணாஸ்திரம், இந்திராஸ்திரம், நிருதாஸ்திரம் என்ற மூன்று வித பாணங்களையும் ஒரே முகமாக மந்திரஞ் செபித்து, ஏக காலத்திற் பூட்டிகாதளவு இழுத்துப் பிரயோகித்தார். அவை, பல மேகங்களைப் பெருக்கி, இடி மின்னல்களை எழுப்பி. கல் மழைகளைச் சிதறி வஜ்ராயுதம் முதலிய படைகளை உண்டுபண்ணி, வேகம் மிகுந்து சூரபதுமனின் புஜங்களிலும் மார்பிலும் பட்டு, படாத பாடுகளைப்பட்டு உருத்தெரியாமல் துகள் பட்டன. அதைப் பார்த்த வீரவாகுத்தேவர் மிகவும் கோபாவேசத்துடன் குபேராஸ்திரம் மாயாஸ்திரம் ஆகிய இரு வாளிகளையும் துரிதமாகச் செலுத்தியபோது மலைகளைப் பெருக்கி இருளைக் காட்டி நாகங்களைப் போலச் சூரபதுமனின் மார்பில் பாய்ந்தன. அவை யாவும் பயனற்றுத் திரும்பின. தாம் செலுத்திய தேவாஸ்திரங்கள் யாவும் பயன்பெறாமல் போனதைக் கண்டு, பகைவனின் தவ முயற்சியையும் வலிமையையுங் கண்டு பிரமித்தார். பிரம்மாஸ்திரம், மாயாஸ்திரம் என்ற இரு படைகளையும் செலுத்தினார். அவையும் பயனற்றதாயின. இவ்விதமாக எந்த அஸ்திரமும் சூரபதுமனின் உடலில் ஒரு சிறு காயத்தையும் ஏற்படுத்தாததைக்கண்டு, சிவபெருமானின் திருவருள் வலிமையை வியந்தார். அப்போது சூரபதுமன், வீரவாகுத்தேவரை நோக்கி, “அடா தூதுவனே! திரிமூர்த்திகளில் காரணக் கடவுளாய், வேதப் பொருளாய், சுயஞ் ஜோதியாய், தேவதேவோத்தமராகிய சிவபெருமான் எனக்களித்த வரப்பிரசாத மகிமையால், எத்தகைய தேவர்படைகளைச் செலுத்தியபோதும் என்னை வெல்ல முடியாது. மேலும் பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தாலும் நான் எந்தப் படையையுமே பிரயோகிக்காமல் இருப்பேன். எனவே, எந்தப் படையும் என்னை ஒன்றுமே செய்ய இயலாது. எனவே, நான் நினைத்தால் உன்னை அழித்து விடுவேன்” என்றான்.

வீரவாகுத்தேவர், சூரனின் வலிமையை மேலும் சோதிக்க சிவபெருமானின் பெயரில் விளங்கும் பாசுபதாஸ்

திரம் என்ற பாணத்தையும் பிரயோகித்தார். அந்தப் படையானது, வடவாமுக்கனியைப்போல இடி மின்னல் களுடனும் இருள், சுழற்காற்று முதலிய கொடுமைகளுடனும் ஆர்ப்பரித்து அதிவேகமாக வருவதைப் பார்த்தவுடன், அது தன் மார்பில் தைத்து, துகள்களாகக் கூடாது என்பதற்காகத் தன்னிடமிருந்த பாசுபதாஸ்திரத்தை ஏவினான். இரண்டு அஸ்திரங்களும் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் அத்தனையும் நடுநடுங்கப் போரிட்டன. தேவர், மானுடர், பாதாள வாசிகள் அத்தனைபேரும் கரங்களைக் கூப்பித் தொழுது, தம்மைப் பாதுகாக்க வேண்டினர். உடனே, அவை தங்கள் செய்கைகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டு, தம்மை விடுவித்தவர்களிடமே சென்று சேர்ந்தன. சூரபதுமன் தனது வில்லை வளைத்து, எதிரியின் பாணங்களை வீரவாகுத்தேவர்மீது தொடுத்தான், வீரவாகுத்தேவரும் தமது வில்லை வளைத்து, எதிரியின் பாணங்களைத் துண்டித்து எறிந்தார். சூரன், பதினைந்து முத்தலைப் பாணங்களைச் செலுத்தி வீரவாகுத்தேவரின் வில்லை வெட்டித் தள்ளினான். வீரவாகுத்தேவர், வேல் ஒன்றை வீசினார். அதுவும் சூரனின் மார்பில்பட்டு முனை ஒடிந்து விழுந்தது. சூரன் ஒரு பருத்த தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி வீரவாகுத்தேவரின்மீது எறிந்தான். வீரவாகுத்தேவர் தமது தண்டாயுதத்தைக் கொண்டு அதனைத் தடுத்தார். வீரவாகுவின் தண்டாயுதம் தூளாகியது. சூரனின் வைரத் தண்டாயுதம் மேலேறிவந்து, வீரவாகுத்தேவரின் மார்பில் தாக்கியது. தேவரின் உடல் முழுவதும் குலுங்கி உதிரமானது ஊற்றெடுத்தோடியது. வீரவாகு செயலற்றிருந்தார். அதற்குள் விசாலன் என்ற சாரதியானவன் வீரவாகுத்தேவரின் தேரை ஒரு பக்கமாகக் கொண்டு நிறுத்திக் கொண்டான். சூரபதுமனும் வீரவாகு ஒழிந்தான் என்ற நினைப்பில் குதூகலமாகச் சூராவனியைப் போலத் தன் இரதத்தைச் செலுத்திக் கூர்மையான கொடிய பாணங்களை எய்து சாடினான் பூதப்படைகள் முனையிறைந்தும் தோள்கள் சரிந்தும் மார்புபிளந்தும் கால்கள் ஒடிந்தும், மதிமயங்கி விழுந்தும் சின்னாபின்னப்பட்டுப் பயந்தும் ஓடின.

இவ்விதமாகத் தமது சேனைத் தலைவர்களும் வீரத்தில் ஈடுபடையற்ற வீரவாகுத்தேவரும் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளும் ரணகளத்தில் சின்னாபின்னப்பட்டு, வலிமை குன்றி, ஊக்கமின்றிப் போனதைச் சண்முகப் பெருமான் பார்த்து, தமது சாரதியாகிய வாயுதேவனை நோக்கி, “நமது தேரைத் துரிதமாகச் சூரன் முனையிற் கொண்டு போவாய்” என்று கட்டளையிட்டார். வாயு தேவன், தன் துணைவர்களுடன் புரவினைத் தட்டி, நவரத்தின மயமான தேர்மணிகள் கண கணவென்று சப்திக்க, வாயுவேகத்தைவிட வேகமாகச் சூரன் இறுமாந்து திரியும் ரணகளத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தினான்.

பல்லாண்டு தவஞ்செய்யும் பக்தர்களுக்கும், தினந்தோறும் முக்காலமும் பூஜை செய்யும் குருக்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிய காட்சியை, ரணகளத்தில் சூரபதுமன் தன் கண் எதிரிலேயே கண்டான். ஆயிரங்கோடிச் சூரியர்கள் ஒருங்கே தோன்றியதைப்போன்ற வடிவைப் பெற்று, ஆத்ம கோடிகளின் அஞ்ஞான இருளைத் துரத்தி, பரவெளியில் இருந்து யுத்த களத்தில் தோன்றிய குமரக் கடவுளின் சுயஞ்ஜோதி வடிவைச் சூரபதுமன் தரிசித்தான். செந்தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதைப்போல ஜ்வலிக்கும் செவ்வரிகள் ஓடிய, விசாலமாகப் பரந்திருக்கும் பன்னிரு விழிகளையும் வைர மகா குண்டலங்கள் ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசிக்கும் பன்னிரு திருச் செவிகளையும் நவரத்தின மணிகள், தகத்தகாயமாகப் பிரகாசிக்கும் ஆறு வைர முடிகளின் அலங்கார ஒளி வெள்ளத்தையும், பிறைமதியைப் போன்ற குளிர்ந்த ஆறு திருநெற்றியின் அழகையும் வயிர மலைக்கு ஒப்பாக விளங்கும் அகன்ற திருமார்பில் முப்புரிநூலும் முத்துமணி மோகன மலர்மலைகள் புரளும் சிறப்புக்களையும் வைரத்தாலான வாகுவனையங்கள் அணிந்த பன்னிரு புயாசலங்களையும், வைர மோதிரங்களை யணிந்த விரல்களின் சிங்காரத்தையும் கடக கங்கணங்கள் அணிந்த பன்னிரு திருக்கரங்களின் தாஷ்டகத்தையும், அவை பற்றியிருக்கும்

வெற்றி வேலாயுதப் படையின் ஜ்வலிப்பையும், தண்டை சிலம்புகள் கொஞ்சும் செந்தாமரைப் பொற் பாதங்களையும் தத்ருபமாகத் தன் எதிரே கண்கொள்ளாக் காட்சியாகக் கண்ட குரபதுமன், சிவபெருமானைக் குறித்து, அரிய வேள்விகளைச் செய்து, நீடித்த ஆயுளையும் வைர தேகத்தையும் பெற்று, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை, நூற்றியெட்டு யுகங்களாக ஆட்சி செய்யும் அதிகாரத்தோடு ஆண்டு அனுபவித்த அத்தனைக் கால வாழ்விலும் காணமுடியாத அரிய காட்சியை அன்றுதான் கண்டான்.

எனவே, இறந்தாலும் வாழ்ந்தாலும் தனக்கு எந்தவிதக் குறைவுமில்லை என்று தெளிந்தான். என்றாலும் அவன் மாபெரும் வீரனாகையால் சமர்க்களத்தில் எதிரியாக நிற்பவன், சண்முகப்பெருமானாகவே இருந்தாலும் கடமையிலேயே கவனஞ் செலுத்தினான்—குரபதுமன். அவன் கந்த பெருமானை நோக்கி “ஓ குமாரனே! உனக்கு உதவியாக வந்துள்ள பூதவெள்ளங்கள் தீயிற்பட்ட பஞ்சமலைகளைப் போலச் சமரில் புறங்காட்டியும் மடிந்தும் போயின. படைத் தலைவர்கள் சோர்வடையத் துணைவர்களும் போர்க்களம் விட்டுப் பயந்து நீங்கினர். உனது சேனைத்தலைவனும் என்னிடம் தூதுவந்தவனுமான வீராதி வீரனும் தன்னாலான வரையிற் போர்செய்து, முடிவில் மனம் வருந்திச் சோர்ந்தான். இவையெல்லாம் உனக்குத்தெரியும். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் அதிபதியான என்னிடத்தில் பாலகனாகிய நீ, போர்தொடுக்க வந்தது எனக்கே வியப்பாக இருக்கிறது. குழந்தைப் பருவமாகையால் முன்பு சிலரை வென்றதைப்போல, என்னையும் வென்றுவிடலாம் என்ற குருட்டுத் தைரியத்தில் வந்துவிட்டாய் போலும்! தன் வலிமையையும் எதிரியின் வலிமையையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக் காலத்தைக் கணிக்க, மந்திராலோசனை செய்தவனாகவே தெரியவில்லை. ஐயையோ உன்னைப் பார்த்தால் வெகு அழகாக இருக்கிறதே! பால்மணம் மாறாத உன்னைப் பார்க்கப்பார்க்க, பச்சாதாபம்தான் ஏற்படுகிறதே ஒழிய, உன்னுடன் போர் செய்யவே எனக்கு மனம் வரவில்லையே!

தாய்தந்தையரிடம் சொல்லிவிட்டு வந்தாயா? அல்லது தான்தோன்றியாக வந்தாயோ? பரவாயில்லை. எதிர்க்கவந்தவனைப் பாலகன் என்று எண்ணுவதற்கில்லை. இதோ இப்போதே உன் பிள்ளைக்குறும்பை அடக்குகிறேன், பார்! என்றான் - குரன்.

“அண்டரண்ட புவனங்கள் அனைத்தையும் வென்றோம்; மிகுந்த வலிமையுடையோம்; சிறந்த தேவாஸ்திரங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம். யாவரும் நிகரில்லாமல் வென்றோம். சகலரையும் ஏவல்கொண்டு நீடித்த ஆயுளும் வைர உடலும் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற மமதையில் நீ பேசவேண்டாம். இவையாவும் சிவபோதில் அழிந்துவிடும், சிவபெருமான் அளித்த சிறந்த வரங்களை இந்தச் சிறுபிள்ளை அழித்துவிடுவானோ? என்ற அகங்காரம் கொள்ளவேண்டாம். ஒருவன் சண்டையை விரும்பி வருவானாயின், அவனைச் சிறுவன் என்று கருதுவது சுத்த வீரமல்ல; தூற்றியெட்டு யுகங்களாகக் கொடுங்கோல் செய்யும் உனது வலிமையை, உன் கண்களுக்குப் பாலகனாகத் தோன்றும் நாமே, வில்வலிமையினாலடக்கி நாசஞ் செய்வோம்!” என்று முருகக்கடவுள் கூறினார். இதைக் கேட்டதும் குரபதுமனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. விழிகளில் அக்கினிப் பொறிகள் பறக்க, தனது நீண்ட வலிய விட்டையெடுத்து வளைத்தான். குமரக்கடவுள் தமது தனுசை எடுத்து வளைத்தார். குரபதுமனின் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட கோடிப்பாணங்கள் சோனாமாரியாக சுப்பிரமணியத்தேவரையும் வாயுதேவன் செலுத்திய அவருடைய தேரையும் மூடின. குமாரதேவரும் கணக்கற்ற பாணங்களைச் செலுத்தி, குரபதுமனின் பாணங்களையெல்லாம் அதப்படுத்தினார். குரன் தனது பற்களை நறநறவென்று கடித்து, கோடியதான கோடிப்பாணங்களை எய்தான். அவற்றையும் பாணங்களினால் விலக்கித் தாருகனைப் பிளந்த சக்தியைக் கொண்ட ஏழு திவ்விய பாணங்களைச் சூரனின் தோள்களை நோக்கிக் குறிவைத்து எய்தார். அவை ஏழும் காந்தமடையில் பாயும் துரிய கிரணங்களைப்போல சூரனின் தோள்

புத்த காண்டம்

களில் பாய்ந்து முறிந்து விழுந்தன. தூன் எண்ணற்ற சரங் களைத் தொடுத்தவண்ணம் முன்னேறி வந்துகொண்டிருந்தான். குமரக்கடவுள், அவற்றையெல்லாம் கண்டித்து, ஆயிரம் அர்த்தசந்திர பாணங்களை வெகுவேகமாகச் செலுத்திச் தூன் கரத்தில் பிடித்திருந்த வலிய வில்லைப் பிளந்து முறிந்து விழும்படித் துண்டித்தார். தூன், பிரமன் அளித்த அயிற்படையை வீசினான். குமரப்பொருமான், அதைப் பதினாறு கொடிய பாணங்களினால் கண்டித்தார். பிறகு ஆயிரங்கோடி பாணங்களினால் அவன் ஏறியிருந்த தெய்வீகத் தேரைச் சிக்குப்படுத்தி அசைவிடாமற் செய்தார் தவிர சூரனுக்குத் துணையாக வந்த பதினான்கு நூராயிரம் சேனைத் தேர்களையும் பலகோடிக் கணைகளினால் சிதைத்து எறிந்தார். கந்தப்பெருமானின் வில்வித்தையைக் கண்டு சூரனின் விழிகள் சிவந்தன. அருமையாகத் தேடிவைத்திருந்த முத்தலைச் சூலம் ஒன்றை முருகப் பெருமான் மீது ஒங்கி விசினான். குமரப்பெருமான், அதையும் முறித்துத்தள்ளி, ஏழுகணைகளைச் செலுத்திச் சூரபதுமனின் இந்திர ஞாலத்தேரின் முத்துக் குடையைக் கண்டித்து, கணக்கிறந்த பாணங்களை எய்து அவனது வாகுவளையங்களை யும் பொடிப்பொடியாக்கினார். மேலும் பல கணைகளைத் தொடுத்து மகர குண்டலங்களை அறுத்தெறிந்து, மார்பிற் புரண்டிருந்த முத்துமலை, மோகனமலை, மதாணிப் பதக்கம் முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாக அறுத்தெறிந்து, அவனது நெற்றியில் காணப்பட்ட வீரப்பட்டத்தையும் பொடிப்படுத்தினார்.

தனது ஆபரணங்கள் அனைத்தையும் கணைகளால் அறுத்தெறிந்ததும் சூரபதுமன் மதிமயங்கினான், தனக்கு ஏற்பட்ட மானபங்கத்தை நினைத்துத் தலை சாய்ந்தான். அதைக் கண்ட அவனது சேனைத்தலைவர்கள் அனைவரும் ஒருமித்துப் பலவகைப் போர்க் கருவிகளுடன், குமரக் கடவுளைச் சூழ்ந்து வளைத்துக்கொண்டு கொடிய போரைச் செய்தனர். சூரபதுமனின் சதுரங்க சேனை வெள்ளத்தைக் கண்ட கந்தபெருமான், அனைவரையும் ஒரேதடவையில்

சங்கரிக்க எத்தனித்துத் தமது சக்கரப் படையை ஏவி விட்டார். கிறுகிறுவென்று சுழன்ற அந்தச் சக்கராயுதம் அர்த்த ராத்திரியில் உதித்த சூரியனைப்போல, கருத்தத் தேகங்களையுடைய ராட்சத சேனா சமுத்திற் பாய்ந்து, எங்கும் தானாகி சிரங்களைத் துண்டித்தும், மண்டையைப் பிளந்தும் புலங்களை அறிந்தும் கால்களை வெட்டித் தள்ளியும், வாய்களைப் பிளந்தும் விழிகளைக் கவ்வியும், முக்குகளைக் கிள்ளியும் வீரம் பேசிய நாவையறிந்தும், துடிக்கும் மீசைகளைக் கொளுத்தியும், கிரீடங்களை நொறுக்கியும், கரங்களை வெட்டியும் தனுசுகளைத் துண்டித்தும் தடுக்கும் பாணங்களை முறித்து நாசப்படுத்தியும், தேர்களைப் பிளந்து சுக்கல் சுக்கலாக்கியும், புரவிக் கூட்டங்களைக் கண்டதுண்ட மாக்கியும், சாரதிகளின் கழுத்துகளை அறிந்து, இரும் புலக்கைகளை ஏந்தி போர் செய்யும் யானைகளின் துதிக் கைகளைத் துண்டித்தும், மத்தகங்களைப் பிளந்தும், தலைவர்களின் கரங்களையறுத்தும் குயவனின் சக்கரத்தைப்போலச் சுழன்று சுழன்று ரணகளமெங்கும் சூறாவளிக் காற்றை வீசித்திரிந்து, சூரபதுமனின் சேனை வெள்ளங்கள் பெரும் பாலானவற்றைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி வெற்றிடமாக்கியது. குமரக் கடவுளின் சக்கரப் படை சாதித்த சாதனைகளைக்கண்டு, திருமாவின் சுதரிசன சக்கரமும் திகைத்தது. சப்த சாகரங்களைப் போன்ற நானாயிரம் வெள்ளம் சேனைகளை ஒரே முகூர்த்த காலத்திற்குள்ளாகவே வாட்டிவதைத்து முடித்துத் திரும்பி, வானகங்கையிலே மூழ்கி, கந்தப்பெருமாவின் திருக்கரத்தைச் சேர்ந்தது. போர்க்களமெங்கும் இரத்த வெள்ளம்! எங்கு பார்த்தாலும் பிணமலைகள், எங்கு பார்த்தாலும் பிணந்திண்ணும் கழுதகளும் பேய்களும் உலாவின. இராட்சத சேனை முழுவதும் மாண்ட காரணத்தால், சூரபதுமனின் கட்டளைக்கேற்ப, மேலை அண்டங்களிலிருந்து கணக்கற்ற காக்காசுரர்கள் வெளிப்பட்டனர்.

சூரபதுமனின் கரங்கள் அரக்கைப்போலச் சிவந்தன. மீசை துடித்துத் தியேழ நகைத்து, பாரித்த வில் ஒன்றை

எடுத்து வளைத்துப் பிரம்மாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மந்திரித்துச் செலுத்தினான். அந்தப் படையானது திசைகள் அதிர ஆர்பரித்து, கந்தபிராணை நெருங்கியதும், அவர் சுரத்திலிருந்த வெற்றி வேலாயுதமானது சரேலென்று எழுந்து பீறிவந்த தேவப்படையைக் சபளிகரஞ் செய்து பழையபடி தன்னிலையில் நின்றது. சூரன் அதைக் கண்டு மனம் வாடி, நாராயணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். அது அதி வேகமாக வரும்போது வேலாயுதமானது அதன் மீது பாய்ந்து, அதையும் வீழுங்கி மீண்டும் கந்தபிரானின் சுரத்தில் நின்றது. உடனே சூரன், சிவபெருமான் தனக்குக் கட்டாட்சித்திருந்த பாசுபதாஸ்திரத்தைப் புஜித்துச் செலுத்தினான், அது வெளிப்பட்டவுடன் பலவகை ஆயுதங்களைப் பெருக்கி, சுவாலையைக் காட்டி, அண்டங்கள் அதிரச் சீறிவரும்போது, திசையானைகள் வீறிட்டு அலறி உதைத்துக் கொண்டு மயங்கி விழுந்தன. கடல்கள் கொதித்தன. பூதப்படைகள் பயந்து ஓடின. இவ்விதமாகப் பாசுபதாஸ்திரம் வருவதைக்கண்ட கந்தபெருமான், அந்த ஆயுதம் தமது பிதாவின் ஆயுதமானதால் தமது திருக்கரத்தை நீட்டி, கொடுத்தவன் கொடுத்ததை வாங்குவதைப்போல ஏந்தி அதைத் தமது மற்றப் படைகளுடன் சேர்த்துக் கொண்டார். அதைக் கண்ட சூரன் திக்பிரமை பிடித்தனதப்போல அசைவற்று நின்றான். சூரனின் நிலையைக் கண்ட கந்தபெருமான் அவனை நோக்கி, “ஓ சக்கரவர்த்தி! ஐயந்தன் முதலான தேவர்களை அலைத்துப் பிடித்து அளவற்ற காலமாகக் கொடிய சிறையில் வைத்து வருத்துகின்றனை யென்பதைத் தெரிந்துதான் அவர்களை விடுதலை செய்யச் சொல்லி ஒரு தூதனை அனுப்பினோம். நீயோ மறுத்துவிட்டாய் எனவே, திருக்கைவேலை விட்டு, உன் தம்பி தாருகாசுரனைக் கொன்றதுபோல இத்தினமே உன் னையும் வெற்றிவேலினால் வாட்டி வதைக்க இங்குவந்தோம், “ஆயினும் உனக்கு உதவியாக வந்த நூரூயிரம் வெள்ளம் நால்வகைச் சேனைகளையும் பறிகொடுத்து, ஜெயப் பிரதாபம் மிக்க தனுசையும் இழந்து, அருமையாகத் தேடிவைத்த உனது தெய்வப் படைகளையும் இழந்து, தேகமும்

வருந்தி, வறியவகையில் நிற்கின்ற உன்னைப் பார்க்க இப்பொழுது எமக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. தாருகனை வென்ற வெற்றி வேல் இப்போது எமது கரத்தில் தான் இருக்கிறது. ஆகவே உன்னைக் கொல்வதும் எமக்குக் கடினமல்ல தரும நீதிப்படி, தனியனாகவும் நிராயுத பாணியாகவும் இருக்கின்ற உன்னை வாட்டுவது நீதியல்ல, எனவே தேவர்களை நீ விடுதலை செய்து விட்டால், உனது பிராணனை வாங்காமல், உனது செல்வங்களை நீயே அனுபவித்திருக்க விட்டுப் போவோம். அப்படிச் செய்ய நீ சம்மதிக்க லில்லை யென்றால், இப்போதே உன்னையும் கொன்று தேவர்களையும் விடுதலை செய்து கொண்டு போவோம். எனவே உனது எண்ணத்தைத் துரிதமாகச் சொல்லக் கடவாய்!'' என்று குமரக்கடவுள் கூறினார். அவரது பேச்சுக்கு மறுபேச்சுப் பேசாமல் இருந்தான்—சூரபதுமன்.

கந்தபிரானுடன் மேலும் போர் புரிய அவனுக்குத் தெம்பில்லை; படைகள் இல்லை; ஆயுதங்கள் இல்லை. தனது வைர உடல் மீதுதான் அவனுக்குத் தன்னம்பிக்கை இருந்தது. தன்னை ஒரு பாலகன் வென்று விட்டால், அந்தப் பழிப்பைத் தாங்குவதற்கு அவனுக்குத் துணிவிருக்கவில்லை. எனவே, எல்லா வகையான அணிகளையும் அணிந்து, நால்வகைச் சேனைகளையும் மீண்டும் சேர்த்துக் கொண்டு, திரும்பவும் மறுநாளைக்கு வந்து போர் செய்ய வேண்டும் என்று அவன் எண்ணங் கொண்டான். பிறகு, சுக்கிராசாரி தனக்கு அனுக்ரகித்திருந்த மாய மந்திரங்களில் ஒன்றை உச்சரித்து சடுதியில் சமரீக் களத்தை விட்டு மறைந்து, வான வெளி வழியாக, வீரமாமகேந்திரபுரியின் மத்தியில் வானத்தை யளாவிய தனது அரன்மனையைச் சேர்ந்தான்.

சரவணப் பெருமான், அன்றைய போரிலேயே சூரபதுமனை ஒழித்திருக்க முடியும். இருப்பினும் அவன் தான் செய்த குற்றங்களை உணர்ந்து, அதற்கேற்ப பரிகாரங்களைத் தேடிக் கொள்வதற்கு அவனுக்குச் சந்தர்ப்பமளித்தார். சூர

யுத்த காண்டம்

னுக்களித்த சம்பவங்களை, பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோர் கண்டு, மனவாட்டம் ஒழிந்து, மகிழ்ச்சியுடன் சிவகுமாரனைத் தொழுது, வணங்கினர்.

இதுநிற்க, சூரபதுமன் செய்தபோரினால் பலதிக்குகளிலும் மறைந்திருந்த பூதப் படையினர் சூரன், சுப்பிரமணியருக்குப் புறங்காட்டிச் சென்றான் என்பதை அறிந்து, வீரவாகுத்தேவருடன் குமரப்பொருமானின் திருச் சந்நிதானத்துக்கு வந்தார்கள். சூரன், தலைநகருக்குப் போய் விட்டதையறிந்து பூதப் படையினர் யாவரும் தம்மைப் போர்க் சளத்தில் வந்து வாட்டிய துரனின் தலைநகரை முற்றுகையிடுவதற்குச் சென்றனர்.

தலைநகரின் தங்க மதிற்சுவர்களை இடித்து, வானளாவிய கோபுரங்களையும் இடித்துத் தள்ளித் தரை மட்டமாக்கினர். அப்போது, தலைநகரில் எல்லைக் காவல் புரிந்து வந்த அதிகோரன் என்பவன், எண்ணற்ற படை வெள்ளங்களுடன் பூதப் படைகளை எதிர்த்தான். பாதகராகிய இராட்சத சேனைகள் விற்களை வளைத்துத் தீட்சண்ணியமான பாணங்களை எய்தன. பல வகைப் போர்க் கருவிகளைக் கொண்டு பெரும் போரைச் செய்தன. சிவகணங்கள், மலைகளைப் பறித்து வீசித் துவம்சம் செய்தன. அதிகோரன் என்ற அந்த அவுணர் போர்த்தளபதிக்கும் அமோகன் என்ற பூதப்படைத் தளபதிக்கும் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. பூதப்படைகள் மிக முக்கியமான வானளாவிய கோபுரத்தை அடியோடு பெயர்த்து, சமுத்திரத்தில் வீசின. இதனால் சமுத்திர ஜலம் தலைநகரத்து வீதிகளை வெள்ளக் காடாக ஆக்கியது. தலைநகரம், மாங்கல்யம் இழந்தவளைப்போல அகோரமாகக் காட்சியளித்தது.

இதுநிற்க, சூரபதுமன் போர்க்களத்திலிருந்து மாயமாக, மந்திர மகிமையால் வான்வழியாகத் தனது அரண்மனையை அடைந்து தனது அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றான். அங்கு, அவனது அன்பு மனைவியான பதுமகோமளை வாசஞ்

செய்யும் மாலிகையை அடைந்தான். அவனைப் பார்க்காமலும் பேசாமலும் சுவையான உணவைப் புதியாமலும், தான் மானபங்கப்பட்டதையே எண்ணியெண்ணி உருகிக் கொண்டிருந்தான். இனிமேல் நடத்த வேண்டிய போருக்கு ஆகவேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தான். அப்போது சில தூதர்கள், பானுகோபனின் அரண்மனைக்குச் சென்று, குரபதுமன், சிங்காரவேலர்மீது போருக்குச் சென்றதில் நடந்த விளைவுகளைக்கூறினர். அதைக்கேட்ட பானுகோபனுக்கு எரியும் நெருப்பில் நெய்யை ஊற்றியதுபோலிருந்தது. அவன் தன் தந்தையைக் காணப்பறப்பட்டான். தந்தையைச் சந்தித்து, தன்னைச் சந்தியாமல் தன் தந்தை போர்முகம் சென்றதற்குத் தன் வருத்தத்தைத் தெரிவித்தான். எனவே மறுநாள் போருக்குத் தானே செல்வதாகவும், அந்தப் போரில் வெற்றிபெற முடியாமற் போனால் தண்டுகமண்டலமேந்திச் சன்னியாசியாகப் போவதாகவும் சபதம் செய்தான். குரபதுமன், தன்னைத் தவிர யாராலுமே சரவணபவனுடன் நேருக்குநேர் நின்று சமமாகப் போர் புரிய முடியாது என்றும் வீரவாகுத்தேவன் தான் பகைவனின் இரண்டாயிரம் சேனை வெள்ளத்துக்கும் தலைவனாக இருக்கிறான் என்றும் அவனைத் தனிமையில் சண்டைக்கு அழைத்து மடக்கிக்கொண்டு, படை வன்மையினாலும் வஞ்சகப் போர் முறையினாலும் போர் செய்தாலொழிய அவனை வெல்ல முடியாது என்றும், வீரவாகுத்தேவரை பானுகோபன் வென்றுவிட்டால், சுப்ரமணியரை வாட்டித்துரத்துவது தன்கடமை யென்றும் கூறி மகனை ஆசீர்வதித்து அனுப்பினான்.

பானுகேயன் தன் தந்தையிடம் விடைபெற்று வெளியே வந்தபோது, மகேந்திரபுரத்துத் தூதுவர்கள், பெருமூச் செறிய ஓடிவந்து, பூதப்படைகள் தலைநகரை முற்றுகையிட்டு பொன் மதில்களை இடித்துத்தள்ளியும் கோபுரங்களைப் பறித்து எறிந்தும் ராச்சதசேனை வெள்ளத்தை அதப்படுத்துவதாகவும் அறிவித்தனர். உடனே, பானுகோபன், அவுணமரபுத்தச்சர்களை வரவழைத்துச் சீர்

யுத்த காண்டம்

கெட்டவைகளைச் சீர்படுத்தச்சொல்லிக் கட்டினையிட்டான். உடனே தச்சர்கள், நகரின் வட திசைக் கோபுர மதில்கள் முதலியவற்றை முன்னிலும் பன்மடங்கு சிற்பங்களை கொண்டிருப்பதாக ஜோடித்துவிட்டு, இளவரசனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர். பதினாயிரம் வெள்ளம் நால்வகைச் சேனைக்கு அதிபனான மகாகாயன் என்பவனைக் காவலிருக்க வைத்து விட்டுத் தானும் அவ்வப்போது சுற்றிப்பார்த்து மேற்பார்வையிட்டு வரலானான்.

சவுனகாதி முனிவர்களே! மேற்குறித்த காரியங்கள் அனைத்தும் முடிந்தவுடன், இரவு நீங்கி பொழுது விடிந்தது. காலைக் கதிரவன், இருள் நீக்கி ஒளிவீசி உதயமானான்.

மூன்றாம் நாள்

பானுகோபன் யுத்தப் படலம்

இவ்விதமாக, இராக்காலம் நீங்கி, அருளுதையமானதும் பானுகோபன் எழுந்து விதிப்படிக்காலைக்கடன்களை முடித்தான். முதல்நாள் பகைவரால் தான் பட்ட அவமானத்தை நினைத்து, மனம் வருந்தி, சில தகுந்த உதவிகளைப் பெற நிச்சயித்துத் தன் பிதாமகளாகிய மாயையை வரும்படிச் சிந்தித்தான். அவனது பாட்டியான மாயையானவள், அந்தட்சணமே அவன் எதிரில் தோன்றி ஆசீர்வதித்து, தன்னை அழைத்த காரணத்தைக் கேட்டாள். பானுகோபன், அவள் திருவடிகளைத் தொழுது, “பாட்டி, நமக்கும் பாலசுப்பிரமணியனுக்கும் சண்டையேற்பட்டு, முதல்நாள் நான் நால்வகைப் படைகளுடன் சென்று, அவனது தூதனுடன் சண்டைசெய்து, அவனது வல்லமைக்கு ஆற்றாமல் வலிமை குன்றித் திரும்பினேன். அதனால் மிகவும் மனம் நொந்திருக்கிறேன். இந்தகைய மானபங்கத்தோடு வாழ்வதைவிட உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதையே மேலென்று நினைக்கிறேன்” என்றான். அதைக்கேட்ட மாயை தன் பேரனை

நோக்கி, “பெளத்திரா! கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாது. அதனால்தான் உங்களுக்கு இத்தகைய துயரங்கள் சம்பவித்தன. சிவபெருமான் அருளால் கிடைத்த அகண்ட சாம் ராஜ்யத்தை அமைதியாக ஆளாமல் தீனர்களான தேவர்களைச் சிறைப்படுத்தித் தகாத ஏவல்களையிட்டு, இந்திரனைத் துரத்தி, பொன்னுலகைத் தீக்கிரையாக்கித் திராத பழியைச் சூழ்ந்து கொண்டீர்கள். மும்மூர்த்திகளையும் பகைத்துக் கொண்டீர்கள். இப்படிச் சகலரும் பகைவரான பிறகு நீங்கள் எப்படியமைதியாக வாழமுடியும்? உங்களைக்குறை சொல்லி என்ன பயன்? விதியை வென்றவர் யார்? ஆகையால் என்ன காரியத்தை விரும்பி நீ என்னை அழைத்தாய்? அதைமட்டும் சொல். நான் என்னால் இயன்றதைச் செய்கிறேன்” என்று மாயை கூறினாள். மாயை கூறிய நீதிகள் பானுகோபனின் அறிவில் படவில்லை. அவன் மாயையை நோக்கி, “பாட்டீ! முதல்தான் போரில் நான் வெற்றி பெற விரும்புவதால், அவர்களை வென்று திரும்புவதற்குரிய பாணம் ஒன்றை தயைசெய்து, எனக்குச் செய்து தரவேண்டும்” என்று கேட்டான். மாயை, தன் மாயசக்தியினால் ஒரு மகிமையுள்ள அஸ்திரத்தைப் பானுகோபனிடம் கொடுத்து, “இந்தப்பாணத்தை மந்திரபூர்வமாகச் செலுத்தினால், விரவாகுத்தேவர், முதலிய பகைவரது புத்தியை மயக்கி, பிரேதங்களைப்போல நிலத்தில் சாய்த்து, சேர்த்து ஒன்றாகக் கட்டி, நீ குறித்த இடத்துக்குச் சூரவளியைப்போலக் கொண்டு சென்று பத்திரப்படுத்திக் காத்திருக்கும்” என்று கூறி அதற்குரிய மந்திரத்தையும் உபதேசித்துவிட்டு மாயை சென்றுவிட்டாள். புதியதொரு பாணத்தைப் பெற்றதில் பானுகோபன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். பலவகைச் சக்திமிக்க போர்க்கருவிகளையும் கொண்ட காவல்மிக்க ஆயுதச் சாலைக்குச் சென்று போர்க்கோலம் பூண்டான், தூதர்களை அழைத்து நால்வகைச் சேனைகளை அணிவகுத்து வரச் செய்தான். கடல் பெருக் கெடுத்தாற்போலச் சேனைவெள்ளம் அலைஅலையாக அணிவகுத்து நின்றது. பஞ்சலட்சணக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஏறிப் போருக்குப் புறப்பட்டான். அவனைச் சூழ்ந்து

பதினாயிரம் வெள்ளம் தேரணிகளும் இரும்புலக்கைகளைத் துதிக்கைகளில் ஏந்திய யானைப்படைகளும் சுழிசுத்தம் பெற்ற குதிரைப்படைகளும் சர்வாயுதபாணிகளான அவுணப்படைகளும் ரணகளம் நோக்கிச் சென்றன. ரணகளத்தையடைந்ததும் தூதன் ஒருவனை அழைத்து, “நீ துரிதமாக ஓடிச் சென்று சிவகுமாரன் இருக்கிற பாசறையைச் சேர்ந்து, நமது நகரத்துக்குத் தூதனாக வந்த வீரவாகுத் தேவரைத் தேடிச் கண்டுபிடித்து, ரூரபதுமனின் ஆணைப் படிக்கு இந்தத்தினம் கொடியபோரைச் செய்து உன்னை ரணகளத்திற் கிடத்தி ஐயப் பிரளயத்துடன் திரும்பும்படிக்குக் கங்கணம் சுட்டி வந்திருக்கிறார்—பானுகோபன். எனவே விரைவில் போருக்கு வரக்கடவாய்!” என்று ராஜகுமாரன் சொல்லியனுப்பினார் என்று அறிவித்து வரச் சொன்னான். தூதுவன் ஹேமகூடப் படைவீட்டுக்குச் சென்று வீரவாகுத் தேவரிடம் தன் இளவரசரின் ஆணையை அறிவித்தான். வீரவாகுத்தேவர் சுப்பிரமணியரைத் தரிசித்து, மும்முறை வலம் வந்து வணங்கி, முதல் நாள் போரில் புறங்காட்டிச் சென்ற பானுகோபன், இன்றையத்தினம் படையெடுத்து வந்திருப்பதை அறிவித்தார் வீரவாகுத்தேவரின் கருத்தையும் நடந்த செய்திகளையும் அறிந்த கந்தபெருமான், பானுகோபன் செலுத்தும் படைகள் அனைத்துக்கும் எதிர்ப்படைகளை ஏவித் தடுத்துப் போர் செய்யவேண்டும் என்றும் ஒருக்கால் அந்தப் பாதகன் ஏதேனும் மாய வஞ்சகங்களைச் செய்தால், தமது கரத்திலிருக்கும் வெற்றிவேலானது, அவற்றை அதப்படுத்தும் என்றும், முதல்நாள் போரைப் போலவே எண்மர், இலட்சர், படைத் தலைவர்களுடன் ஆயிரம் பூதப்படை வெள்ளங்களை அழைத்துச்செல்க?” என்றும் கட்டளையிட்டார். உரவாகுத்தேவர் படைகளுடன் சமார்க்களத்துக்குச் சென்றார். போர் தொடங்கியது. பானுகோபனின் படைகளும் வீரவாகுத்தேவர் படைகளும் நெடுநேரம் போர் செய்தன ரணகளம் எங்கும் இரத்தவெள்ளம் ஓடியது; பூதகணங்கள் ராட்சதப் படைகளைச் சின்னாபின்னப் படுத்தின வீரவாகுத்தேவரும் மற்ற படைத்தலைவர்களும் நான்கு மூடிகளிலும் புகுந்து அகோர யுத்தம் செய்தனர்.

ஓட்டைக் குடத்தில் எடுத்த தண்ணீரைப்போல, பானு கோபன் அழைத்து வந்த சைன்வியங்களில் பெரும்பாலானவை மடிந்தும், காயப்பட்டும், புறமுதுகிட்டும் ஓடின. தனது சதுரங்க சேனைகளும் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு மயங்கியதையும் தனது படைத் தலைவர்களின் அபஜெயத்தையும் பகைவரின் வெற்றியையும் கண்ட பானுகோபனின் கண்களில் தீப்பொறி பறந்தன. புருவங்கள் நெற்றியில் ஏறின. வடவைக் கணலைப்போல எதிரியைச் சாடநினைத்து தனது தேரை வேகமாகச் செலுத்தச் சொன்னான். பானுகோபன் தன்னை நெருங்கி வருவதையறிந்த வீரவாகுத்தேவர், தன் தேரையும் முன்னேக்கிச் செலுத்தி ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தனர். அவர்கள் செய்யும் போரைக் கண்டு, தேவர்கள் பயந்து நடுங்கினர். பானுகோபன் சில கொடிய பாணங்களைத் தொடுத்து, வீரவாகுத்தேவரின் உடலே தெரியாமல் மறைத்தான். வீரவாகுத்தேவர் ஆயிரம் தெய்வீக பாணங்களைத் தொடுத்துப் பானுகோபனின் மார்பைச் சல்லடைக் கண்களைப் போலத் துளைத்தார். இதைக்கண்ட பூதப்படைகள் கைகொட்டிச் சிரித்தன. பானுகோபன் போருக்குப் புறப்படும் முன்பு, தன் தந்தை தன்விடம் கூறிய வார்த்தைகளை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு, வீரவாகுத்தேவரை வஞ்சனை செய்து தான் அடக்கமுடியும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான். இருந்தாலும் தனது முழுவலிமையையும் பயன்படுத்த விரும்பினான். எனவே, முதலாவதாக வருணஸ்திரத்தை எடுத்துப் பிரயோகித்தான். அந்தப் பாணமானது வெளிப்பட்டவுடன் சப்த சாகரங்களும் உடைத்துக்கொண்டு எழும்பெரும் புறக் கடல்களைப் போல ஜலப்பெருக்கத்தை யுண்டுபண்ணி, அலைகளைப் பெருக்கி பூதப்படைகளை நோக்கிப் பெருவெள்ளமாகப் பாய்ந்து வந்தது. அதைக்கண்டு பூதகணங்களும் படைத் தலைவர்களும் பிரமித்தனர். அவர்கள் வாடுவதைக் கண்டு, வீரவாகுத்தேவர் அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பூஜித்து எய்தார். அந்தப் பாணமானது கொண்டல் கொண்டலாகப் புகையை யும் நெருப்பையும் சுக்கிக்கொண்டு, சடசடவென்ற சப்தத்துடன் மலைகள் எல்லாம் வெடிக்கும்படியாக, ஜலப் பெருக்

கத்தை யெல்லாம் உண்டு வறளச் செய்தது. பூமியானது பசையற்றுப் பாளம் பாளமாக வெடித்தது. இவ்விதமாக வீரவாகுத்தேவர் செலுத்திய அனற்படையானது, பாணுகோபன் செலுத்திய கணையைக் கபளிகரம் செய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்ட பாணுகோபன் வாயுவாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பூசித்து எய்தான். அது சுழற்காற்றைப் போல வீசிவரும் வேகத்தில் அக்கினிப்படையின் வலிமையை அடக்கிப் புதப்படைகளின்மீது ஹூங்காரித்து வந்தது. அதைக்கண்ட வீரவாகுத்தேவர், நாகாஸ்திரத்தை எடுத்து உபயோகித்தார். உடனே பலகோடிச் சர்ப்பங்கள் படங்களை விரித்தாடிக்கொண்டும் விஷச்சவால்களை வீசிக்கொண்டும் தனது படையின் வலிமையை ஒடுக்கி மேலிட்டு வருவதைப் பாணுகோபன் கண்டான். உடனே, கருடாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பூசித்து உபயோகித்தான், அந்தப் பாணமானது கருட உருவங்கொண்டு விசாலமான விரிந்த சிறகுகளைக்கொண்டு பறந்து சென்று, மூக்கினால் கொத்தியும் சிறகுகளினால் அடித்தும் நாகங்களை நாசப்படுத்தியது. கருடனின் நிழல்பட்டவுடனேயே நாகங்கள் பல செத்து மடிந்தன. இவ்விதமாக நாகாஸ்திரமானது கருடாஸ்திரத்திற்குப் பயந்து ஒடுங்குவதைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர் அதிக கோபத்துடன் ரிஷபாஸ்திரத்தைப் பூசித்துச் செலுத்தினார். உடனே நீண்ட கூர்மையான கொம்புகளையும் வலிய கால்களையும் கொண்ட பல்லாயிரம் கோடி எருதுகள் பெருமூச்செறிந்து அண்ட கோளங்களும் அதிர்ந்து கிடுகிடுக்கும் படியாகக் கத்தியவண்ணம், வண்டயங்கள் கலீர் கலீர் என்று சப்திக்க, கழுத்து மணிகள் ஓசையிட, கூர்மையான நீண்ட கொம்புகளால் சப்தமேகங்களின் வயிற்றைக் கீறி நிரைப் பெருக்கியும் சூரியனது தேரை வாட்டியும் பூமியைப் பெயர்த்து சமுத்திரத்தைத் தூர்த்தும் வானத்தை மறைத்தும் அட்டகாசம் செய்யலாயின. ரிஷபாஸ்திரமானது கருடாஸ்திரத்தைக் கபளிகரம் செய்து பாணுகோபன் மீது பாயவந்தது. உடனே, அவன் காலாஸ்

திரத்தை எடுத்து உபயோகித்தான். அந்தப்படை நந்திப் படையுடன் மோதி எதிர்த்து நாசமடைந்தது. ரிஷபாஸ்திரம் முன்னிலும் அதிக வேகமாக பானுகோபனை நெருங்கியது. அதன் வேகத்தையும் வலிமையையும் நிதாவித்து பானுகோபன் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பூசித்து எய்தான். அது பரமசிவனின் வாகனமாகிய நந்திப்படையைக் கண்டவுடன், கைகப்பி வணங்கிப் பானுகோபன் அனுப்பியதால் வந்தேன். உனக்கும் எனக்கும் ஒருபகையும் இல்லை. என்மேல் கோபம் வேண்டாம், என்று தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று பானுகோபனிடம் சேர்ந்தது. அதைக்கண்ட தேவர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். பிறகு பானுகோபன் நாராயணஸ்திரத்தை எடுத்துப் பூசித்து எய்தான். அது வெளிப்பட்டவுடனேயே பஞ்சாயுத பாணியான பல விஷ்ணுக்களை தோற்றி, நந்திமாப் படைகளை எதிர்த்து அகோர யுத்தம் செய்தது. இரண்டும் ஒன்றோடொன்று முட்டிக்கொண்டு மோதுவதைக்கண்டு, அவற்றின் கொடுமையை அடக்க வீரபத்திராஸ்திரத்தைப் பூசித்து வீரவாகுத்தேவர் பிரயோகித்தார். அது ஆலகால விஷத்தையும் வடவைக்கனையும் பெருக்கிக்கொண்டு, நந்திப் படையுடன் மோதிக்கொண்டிருக்கும் நாராயணஸ்திரத்தை மடக்கிக்கொண்டது. அதைக் கண்டபானுகோபன், பாசுபதாஸ்திரத்தை மானசீகமாகப் பூஜித்துப் பிரயோகித்தான். தனது பிதாவின் பாணத்தை, வீரபத்திரப் படையினால் வெல்ல முடியாது என்பதையறிந்த வீரவாகுத்தேவர்தம்மிடமிருந்த பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பூசித்துப் பிரயோகித்தார். அது பயங்கரமாகப் போய், ஏராளமான பலவகைப் படைகளையும் படைத்து, பலவகைக் கருவிகளையும் உற்பத்தி செய்து பல்வகைத் தொல்லைகளையும் ஏற்படுத்தியது. அதைக்கண்ட லட்சுமிதேவி பயந்து மஹாவிஷ்ணுவை அணைத்துக்கொண்டாள். ரதிதேவி மன்மதனை அணைத்துக்கொண்டாள். சரஸ்வதிதேவி, பிரம்மாவை அணைத்துக்கொண்டாள். பூதகணங்களும் எண்மரும் வீரவாகுத்தேவரைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அதற்குள் ராட்சதப் பாதகர்கள் குலைநடுங்கிச் சின்னாபின்னப்பட்டு

நொறுங்கினர். மதயானைப்படைகள் மேலிட்ட வெறியடங்கின. குதிரைப்படைகள் திசைகெட்டு ஓடி மாண்டன. இப்படியாகப் பானுகோபனின் சதுரங்க சேனைகளும் சர்வநாசமாகிவிட்டதால், பானுகோபன் தனிமையாக தன்னந்தனியானான். அந்தக் காலத்தில் பிரபஞ்சங்கள் எல்லாம் நடு நடுங்கின, மகேந்திரபுரியிலுள்ள இராட்சதர்கள் பெண்டுபிள்ளைகளுடன் பயந்து, மூலைமுடுக்குகளில் ஒளிந்தனர். சூரனின் சபாமண்டபங்கள் அதிர்ந்தும் பிதிர்ந்தும், பொடிந்தும் உதிர்ந்தும் இடிந்தும் விழுந்தன. படைத் தலைவர்கள், மந்திரிகள் முதலியோர் சூரபதுமனிடம் சென்று, “சுவாமி, கேட்டருள்க. தங்கள் திருக்குமரன் வீரவாகுத்தேவரை மடக்கிக் கொடிய பாணங்களைக் கொண்டு, போராடமுடியாமல் அதிகக் கோபங்கொண்டு பாசுபதாஸ்திரத்தை உபயோகித்தான். அதைக்கண்ட அந்தத் தூதனும் தன்னிடமிருந்த பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்ததால் அவை ஒன்றையொன்று சீறிப் போரிடுகின்றன. அதனால் உலகங்கள் கலங்கிப்போயின. இங்கு நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் யாவும் அங்கு நிகழ்ந்தவை. இறந்தவர்கள் போக அதிலிருந்து தப்பி வந்த நாங்கள் மட்டுமே முறையிடுகிறோம். அன்று அந்த தூதனை இகழ்ந்து பேசினோம். இன்று அவன் நம்மைத் துரத்தியடிக்கிறான்” என்று கூறினர். அதைக்கேட்டுச் சூரபதுமன், தன் மகனின் செய்கை எப்படி முடியுமோ என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

சர்வசங்காரக் கடவுள் இரண்டு உருவங்களிலும் போரிடுவதைப்போல அந்த இரண்டு பாசுபதாஸ்திரங்களும் போரிட்டு, இராட்சதப் பாதகர்களைத்தவிர, மற்ற ஜீவராசிகளின் வாட்டம் ஒழித்துத் தம்மைச் செலுந்திய வீரர்களிடத்தில் திரும்பச் சென்றன. ரிஷபாஸ்திரமும் வீரவாகுத்தேவரைச் சேர்ந்தது. அதைக்கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ந்து மலர்மாரிப் பொழிந்தனர். பானுகோபன், தான் செலுத்திய பாணம் தன்னிடமே திரும்பிவந்ததைக் கண்டு, திகைத்து, சமுத்திரத்தைப் போலத் தன்னுடன் வந்திருந்த

நால்வகைச் சேனைகளில் எதுவுமே காணாததால் ஏங்கித் தலியனாக நின்றான். அவனிடம் வேறு பாணங்களும் இல்லை.

எனவே, இனி மாயப் பெருக்கினுல்தான் எதிரிகளை ஜெயிக்க முடியும் என்று நினைத்தான். சுக்கிராசாரியார் தனக்குப் போதித்த மோகன மந்திரம் ஒன்றை ஜெபித்துத் தன் தேகத்தை மறைத்துப் புகையைப் போல உருக் கொண்டு வானத்தில் எழும்பினான். அதைக் கண்ட பூதப் படைகள் முதல் நாளைப் போலவே இன்றும் ஓடிவிட்டான் என்று கைகொட்டி நகைத்து அட்டகாசஞ் செய்தன. அத்தருணத்தில் வீரவாகுத் தேவர், தம் துணைவர்களை நோக்கி இன்றையத் தினமும் அந்தப் பாதகன் இறக்கவில்லை. மாயையின் மூலமாகத் தப்பித்து ஓடிவிட்டான். சேனாசமுத்திரத்தை மாளவிட்டுப் பேடியைப் போலப் புறமுதுகு காட்டி மறைந்து விட்டான். எதிர்ப்பவர் யாரையுமே கானேனும். சூரியனும் மறைந்து விட்டான். ஆகையால் நமது சேனையுடன் நாம் பாசறைக்குச் சென்று கந்தபெருமானை வணங்கி, இரவுப் பொழுதைக் கழித்து, பகற் பொழுதில் மீண்டும் போருக்குப் புறப்படலாம் என்று எண்ணி மீட்சி முரசை முழங்கச் செய்தார். அந்த முரசொலியை வானத்தில் மறைந்திருந்த பானுகோபன் கேட்டான். அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. “போர்க்களத்தில் இரண்டு முறை புறங் காட்டி ஓடியவனை, பெற்றவனும் விரும்பமாட்டான். பெண்டாட்டியும் மதிக்க மாட்டான். பிள்ளையும் ஏசிப் பேசும், ஆகவே எப்படியாவது ஜெயம் பெறாமல் திரும்பக் கூடாது. மறைவில் இருந்தே எதிரியைத் தாக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து தன் பாட்டியருளிய மோகனப் படையைத் தீவிரமாக எடுத்து, அதற்குரிய வழிபாடுகளைச் செய்து “ஓ மோகனாஸ் திரமே! நீ போய், தூதன் முதலாகிய வீரர்களையும் பூத வெள்ளத்தையும் மடக்கிக் கொண்டு, மதியை மயக்கி பிராணனையுண்டு சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு போய்க் கடல்களின் அந்தத்திலிருக்கின்ற சுத்தோதகச் சமுத்திரத்திற் சேர்த்து, எனது மனக் குறையை முடிப்பாய்!” என்று

வேண்டி, அதைத் தன் வில்லிற்பூட்டி மந்திரபூர்வமாகப் பிரயோகித்தான். அது வெளிப்பட்டவுடன் ஊழ்வினையா னது பையநுழையும் என்பது போல, தனது செய்கைகள் யாவும் பிறர் கண்ணிற்படாமல், வானத்தைக் கடந்து, பூமியில் தாவித் தேவர்கள் முதலானவர்கள் வீற்றிருக்கும் பாசறையில் புகுந்து பூதப் படைகள், ஐயசாலிகளாகிய எண்மர், இலக்ஷ்மி, படைதலைவர்கள் முதலானவர்களிருக் கின்ற இடங்களில் புகையைப் போலப் பரவியது. அந்த விஷஸ்பரிசம் பட்டு விழிகள் சொருகி, மதிமருண்டு, மெய் மறந்து வாடினர். சகல பிராணிகளும் மெய் மறந்து பிரே தங்களைப் போல வீழ்ந்தன. ராதி வீரர்களாகிய ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப் படைகளையும் இலக்ஷ்மி படைத்தலைவர் களையும் ஒப்பற்ற பராக்கிரமசாலியாகிய வீரவாகுத் தேவ ரையுஞ் சேர்த்து, பட்சிக் கூட்டங்களைப் பற்றி வேடன் வலைப்பையினுள்ளே அடைப்பதற்கு ஒப்பாகப் பலவிதமாக இறுக்கிக் கட்டியிழுத்து வான வழியே கொண்டு, பானுகோ பன் மனதினிங்கடுகி அதிவேகமாக, லவணம், பால், தயிர் நெய், கறுப்பஞ்சாறு, மது என்ற ஆறு சமுத்திரங் களையும் நொடிப் பொழுதில் கடந்து வீரவாகுத் தேவர், மற்ற வீரர்கள், பூதப்படைகள் ஆகியோரை நீர் பெருக் கிற் கொண்டு போய் பாதாளத்தில் அடைத்து, நாலு மூலைகளிலும் காவல் செய்து கொண்டிருப்பதைப் பானு கோபன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் அந்திகழ்ச் சியைக் கண்டு மகிழ்ச்சியை அடைந்து, வான் வெளி வழி யாக வீரமாமயேந்திரபுரிக்குச் சென்று சபா மண்டபத்தில் மந்திரி பிரதானிகளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த தன் தந் தையைக் கண்டு வணங்கி, அவ்வறைய போர் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் சொல்லி, இறுதியில் “மாயை உதவிய மோகனாஸ்திரத்தைக் கொண்டு, வீரவாகுத் தேவர், எண்மர் இலக்ஷ்மி, பூதப்படைவீரர்கள் ஆகிய ஆயிரம் வெள் ளம் பூதப்படைகளையும் மடக்கி அறிவை அழித்து அவர்சன் தேகங்கள் அனைத்தையும் கட்டிக்கொண்டு போய்க் கடலில் சேர்த்துவிட்டேன். எனவே, அந்தத்தூதன் மாண்டிருப்பான். போர் முடிந்து விட்டது என்று நீங்கள் நிம்மதியாக இருக்

கலாம். நானே போய்ப் பாலசுப்பிரமணியனின் பாசறையை வளைத்துக் கொண்டு அவனையும் அவனது படைகளையும் அழித்து அவனது பாசறையையும் தரை மட்டமாக்கி வருகிறேன். அதோடு, அவனை நம்பி வந்த இந்திரன், விஷ்ணு, பிரம்மா முதலியவர்களைச் சிறைப் படுத்தி உங்கள் கண்முன்பு நிறுத்துகிறேன். இல்லை யென்றால் என்பெயர் பானுகோபன் அல்ல” என்றான். குரபதுமன் மிகவும் மகிழ்ந்து, விரைந்து எழுந்து, அவனை இறுகக் கட்டியனைத்துத் தழுவிக்கொண்டு முத்தமிட்டு, “மகனே! பிள்ளைக்கலி தீர்க்க வந்த பெருமானே! உன் குரத்தை என்ன வென்று சொல்லுவேன்! சூரியனைச் சிறைப் பிடித்த குராதி குரனே! நமது குலம் விளங்க வந்த குலவிளக்கே!” என்றெல்லாம் அவனை புகழ்ந்து பாரட்டினான். உடனே, பதினெட்டு வாத்தியங்கள் முழங்கின. கட்டியக்காரர்கள் எச்சரிக்கை செய்ய, அழகு மங்கையர் ஆலவட்டம் தூக்க, ராஜவைபங்களுடன் தன் அரண்மனையைச் சேர்ந்தான்—பானுகோபன். பருவ மங்கையர்கள் மஞ்சள் நீர் முத்தாலம், ஐவகை விளக்குகள் ஆகியவற்றைத் தங்கத் தட்டுகளில் ஏந்தித் திருஷ்டிப் பரிபரிகாரமாகச் சுழற்றி நிற்கவும் பெரியோர்கள் வாழ்த்துரை செய்யவும், இதன் நடுவில் பானுகோபன் மாளிகைக்குச் சென்று, பன்னிரில் குளித்து, புத்தாடை உடுத்தி அறுசுவை உணவுகளைத் திருப்தியாக உண்டு, சந்தனம், புனுகு, ஐவ்வாது முதலிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசி மகிழ்ந்து, மலர் மாலைகளை அணிந்து மனைவியர்கள் சூழ்மலர் மஞ்சம் சேர்ந்தான்.

இவை நிற்க, பானுகோபன் வானத்தில் மறைந்து மோசனத்திரத்தைச் செலுத்தியதைக் கண்ட வானத்துத் தேவர்கள் சிலர், கண்களில் கண்ணீர் பெருகக் குமரப்பெருமானிடம் இந்தச் செய்தியை அறிவிக்கச் சென்றனர். அவர்களுக்கு முன்னதாக நாரதர் சரவணபவனைச் சந்தித்து நடந்தவற்றை யெல்லாம் கூறினார். அதைக் கேட்ட சிவகுமரன், திருவுளமிரங்கித் தம்மைச் சூழ்ந்தவர்களைக் கையமர்த்திப் “பயப்படாதீர்கள் இந்த நிமிஷமே நம்மவர்கள் அனைல

னையும் சுகஜீவிகளாக வரவழைக்கிறேன்'' என்று கூறினார். பிறகு தமது திருக்கரத்தில் விளங்கிய வெற்றி வேலாயுதத்தை நோக்கி, ''நீ வேகமாய்ப் போய்ச் சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்து அங்கு காவல் செய்து கொண்டிருக்கிற மோகனாஸ் திரத்தை அதம் செய்து, கடலிற் படிந்திருக்கிற நமது வீரவாகு முதலிய படைவீரர்களும் பூதகணங்களும் பெற்றிருக்கிற மயக்கத்தைப் போக்கி வேகமாக இவ்விடத்திற்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கக் கடவாய்'' என்று கூட்டளையிட்டார். உடனே ஆயிரம் கோடி சூரியர்கள் ஒரே சமயத்தில் உதிப்பதைப் போல வேலாயுதம் ஐயனின் திருக்கரத்திலிருந்து புறப்பட்டு, இடி மின்னல், குமுறல் முதலியவைகளை ஏற்படுத்தி வேகமாகப் போகின்ற வேளையில் தேவர்கள் அதனை வணங்கினர். அவுணர்கள் மயங்கி விழுந்தனர். வேலாயுதப் படை ஆறு கடல்களையும் கடந்து ஏழாவது கடலை அணுகும் போது அதைக் கண்ட மோகனப் படை திடுக்கிட்டுப் பதை பதைத்துச் சுப்பிரமணியரின் சேனைகளைக் காவல் காப்பதிலிருந்து பயந்தோடியது. அப்போது, கடலரசன் ஓடிவந்து தேகமும் மனமும் நடுநடுங்க கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு குமரக்கடவுள் செலுத்திய வேலாயுதத்தை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கி, ''படைகளுக்கு அரசே! பானுகோபன் மோகனாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து வீரவாகு எண்மர், இலக்ஷ்மீ, படைத் தலைவர், பூதசேனைகள் ஆகியோரின் அறிவை மயக்கி பிரேதங்களைக் கட்டிக்கொண்டு வந்து என்னிடம் சேர்த்தான். அந்தக் கொடிய பாணமும் நீங்காமல் காவலிருந்தது, உமது வரவைக் கண்டதும் அது பயந்து அந்தப் பயத்தாலே ஓடிவிட்டது. ஆகவே, அடியேன் மீது கோபங் கொள்ளாமல் மன்னிக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டினான். உடனே வேற்படை கடலரசனை மன்னித்துக் கட்டிவிட்டதில் உலாவி வரும்போது, மாயப் படையின் வலிமையால் பிரேதங்களைப் போல பாதாளத்திலிருந்த வீரவாகுத் தேவர் முதலிய சிவகணங்களுக்கு அறிவு தோன்ற, சரீரம் அசைவுற்று தூங்கியெழுந்தவர்களைப் போலக் கண்களை விழித்துப் பார்த்து, வெற்றி வேலாயுதத்தை வணங்கி எழுந்து வீராவேசத்துடன் வெளியே வந்தனர். ''மோக

னாஸ்திரத்தால் மயங்கி அறிவிழந்து ஆறுகடல்களுக்கு அப்பாலிருந்த எங்களைக் காத்து இரட்சித்த உமக்கு வந்தனம்” என்று வீரவாகுத் தேவர் வேலாயுதத்தைப் போற்றினார். அதைக் கேட்ட வெற்றி வேலாயுதம், “நீங்கள் அனைவரும் பாணுகோபன் செய்த வஞ்சகத்தால் மயங்கிய செய்தியைச் சரவணபவனார் அறிந்து அடியேனைச் செலுத்தியதால் அவரது கட்டளையை நிறைவேற்றவே நான் வந்தோன். என் வரவைக் கண்டவுடன் பாணுகோபனின் மோகனப் படை அதப்பட்டது. நீங்களும் உயிர் பெற்று எழுந்தீர்கள். என்னால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் இறைவன் சரவணப்பெருமாவின் கருணையேயாகும். ஆகவே, நீங்கள் அனைவரும் வேகமாகச் சென்று குமரக்கடவுளின் சந்திதானத் தையடைந்து அவரை வணங்கிப் போற்றுங்கள்” என்று கூறியது. யாவரும் குமரக்கடவுளைக் காணப் பிராயணப் பட்டதால், வெற்றிவேல் அவர்களுக்கு முன்னதாகச் சென்று குமரக்கடவுளுக்கு நடந்த விஷயங்களைச் சொல்லி மறுபடியும் அவரது திருக்கரத்தில் விளங்கி நின்றது.

நகர் புகும் படலம்

இவ்விதமாக, வெற்றிவேல் முருகனிடம் முன்னதாகச் சென்றவுடன், வீரவாகுத்தேவர் சரவணபவனை மனத்தில் தியானித்து, எண்மர், இலக்ஷர் முதலிய பூதப்படைகளுடன் சப்தசாகரங்களையும் வான வெளியை ஒரு நொடிப்பொழுதில் கடந்து, குரபதுமனின் மயேந்திரபுரியை அடைந்தார். தலைநகரத்தைக் கண்டவுடன் அவருக்குக் கோபம் பொங்கியது. கண்கள் சிவக்க, பற்களை நறநறவென்று கடித்து, தனது வீரர்களை நோக்கி, “வீரர்களே! வெஞ்சமரில் வஞ்சகம் செய்தோடிப்போன பாணுகோபன் இங்குதானிருப்பான். அந்தக் கள்ளனை மடக்கிக் கொன்றால்தான் எனது கோபம் தணியும். அது வரையில் நான் குமரக்கடவுளைத் தரிசிக்க விரும்பவில்லை. இப்பொழுதே இந்தப் பட்டணத்தை அதப்படுத்துவோம்

எதிரியாக யார் வந்தாலும் அழித்து ஒழித்துவிடுவோம். அப்படிச் செய்யவில்லையென்றால், என் தாய் வயிற்றில்நான் பிறந்தவன் அல்ல. ஒப்பற்ற வில்லைஏந்தி அக்கினிப் பிரவேசம் செய்வேன்!" என்று சபதம்செய்தார். உடனே பூதப்படைகள் ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டனர். சமுத்திர மத்தியிலிருந்த பட்டணத்துக் கோட்டையின் மேற்குக் கோபுர வாயிலை வியாக்கிரமுகன் என்பவன் ஏராளமான ரத கஜ துரக பதாதிகளுடன் காவல் செய்துவந்தான். புலி முகங்களைக்கொண்ட அவன் ஒரு காலத்தில் எமனையும் வாட்டி, அவனுடைய குலத்தையும் பறித்துக்கொண்டவன். வீரவாகுத்தேவர் பூதப்படைகளுடன், தான் காவல்செய்யும் திசைப்பக்கமாக வருவதைக்கண்ட வியாக்கிரமுகன் தன் படைகளை அவர்கள்மீது ஏவினான். நெடுநேரம் போர் நிகழ்ந்தது. வியாக்கிரமுகனும் போர்க்களம் புகுந்தான். சிங்கன் என்ற பூதத்தலைவன் கரிய குலாயுதம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு போரில் அவனை எதிர்த்தான். வியாக்கிரமுகன் தன் கரத்தில் விளங்கிய குலாயுதத்தால் சிங்கனின் மார்பில் குத்தினான். சிங்கனும் பகைவனின் மார்புப் பிளக்கத் தனது குலாயுதத்தைப் பாய்ச்சினான். இருவர் உடலிலிருந்தும் உதிரம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. தொடர்ந்தாற்போல் இருவரும் சண்டையிட்டதில் இருவர் ஆயுதங்களும் முனை மழுங்கின. இருவரும் தமது ஆயுதங்களை வீசி யெறிந்துவிட்டுக் கோடையிடிக்களைப்போலக் கரங்கொண்டு தாக்கி மல்யுத்தம் செய்தனர். சிங்கன் என்பவன் அவனது மார்பில் எட்டியுதைத்து உருட்டினான். அவன் மழைக்காலத்து மேகத்தைப்போலக் கதறிச் செத்தான். இதைக்கண்டு தேவர்கள் மலர்மாரிப் பொழிந்தனர். சிங்கம் புலியைச் சுலபமாக வெல்வதைப்போலச் சிங்கன் வியாக்கிரமுகனை வென்றான், பூதப்படைவீரர்கள், கோபுர வாயிலை இடித்துத் தள்ளிப் பட்டணத்துக்குள்ளே பிரவேசம் செய்ய முற்பட்டார்கள். கோட்டைச் சுவரை இடித்துத் தள்ளி வானளாவிய கோபுரத்தை அடியோடு இடித்துத் தரையோடு நிரவினர். மற்ற ஒரு கோபுரத்தை எடுத்து, மகேந்திரபுரியின் மத்தியில் பந்தைப்போல வீசினர். வீதிகளில்

புகுந்து எதிர்த்த பகைவர்களைக் காலால் உதைத்தும் தேய்த்தும் அதப்படுத்தினார்கள். மாடமானிகைகள் கூடகோபுரங்கள் முதலவற்றை உதைத்துத் தூள் தூளாக்கினர். வாயுவாஸ்திரத்தையும் அக்கிவியாஸ்திரத்தையும் செலுத்தினர். அவையிரண்டும் நட்சத்திரங்களைப் பொறியவைத்து, கனலை வீசிச் சில இடங்களைச் சாம்பலாக்கியும் சில இடங்களைப் பற்றி எரியவும் செய்தன. மகேந்திரபுரி மாபெரும் தீயிலும் காற்றிலும் வேகத்தொடங்கியது. சில தூதர்கள் குரனிடம் சென்று நடந்தவற்றைக் கூறினர். உடனே துரபதுமன் ஊழிக்காலத்தில் உலகங்களை அழிக்கும் சக்திபெற்ற மேகங்களைத் தருவித்து, சமுத்திர நீரை, அமோகமாக வாரிக் கொண்டு தீயை அணைக்கச் செய்தான். அந்த மேகங்கள் குரனுக்குப் பயந்ததைப் போலவே சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கும் பயந்தன. வீரவாகுத்தேவர் அதைக்கண்டு, கோபங்கொண்டு, ஊழிக்கனற் படையைச் செலுத்தினார். அது மண்டி எறிந்து, வானத்தில் நீர் நிறைந்த இடங்களை யெல்லாம் வறளச் செய்தது. இந்தக் காட்சியைக் கண்ட பூதகணங்கள் மகிழ்ச்சியால் துள்ளின. இந்தச் செய்தி குரபதுமனுக்கு எட்டியது. அவன் பயங்கரக் கோபங்கொண்டு, காலாந்தகளைப்போலச் சீறிப் பகைவரையும் பாலகளையும் அதப்படுத்தித் திரும்புவதாகச் சபதம் செய்து, தனது இந்திரஞாலத்தேரைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளை யிட்டான்.

இரணியன் யுத்தப் படலம்

இவ்விதமாகச் குரபதுமன், கட்டளையிட்டதை அறிந்த அவன் மகன் இரணியன் மனம் வருந்தி, மழைக்காலத்துப் பாம்புகளைப்போல நடுங்கினான். இரணியன் வேதசாஸ்திர புராணங்களை முறைப்படி கற்றவன் நீதிமான். சகல போர்ப் பயிற்சிகளிலும் தேர்ச்சிபெற்றவன். தீமைகளைச் செய்யவும் நினைக்காத நல்லவன். பாதாளத்திலிருந்த

அவுணர்கள் அவனுக்கு அடங்காமல் இருந்ததால் அவர்களை அடக்கி வெற்றிபெற்றவன். அவனுக்கு மூன்று சிரங்களும் ஆறு கரங்களும் தங்கத்தைப்போன்ற மேனியும் உண்டு. அவன் குரபதுமனை வணங்கி, “ஐயனே! நான் சொல்வதைக் கோபிக்காமல் கேட்கவேண்டும். நமக்குத் தாயாநிகளாக இருக்கும் தேவர்களைச் சிறையில் அடைத்துத் தகாத ஏவல்களைச் செய்யவைத்திருப்பது, நமக்குப் பெரும் பழியையும் பாவத்தையும் சேர்ப்பதாகும். நமது செல்வமும் நமது உடலும் நிலையானவையல்ல.

நம்மை எதிர்க்க வந்திருக்கும் குமரப்பெருமான், பாலகன் அல்ல. சர்வசங்கார மூர்த்தியான சிவசங்கரனின் நெற்றிப் பொறியில் பிறந்த அதிசய ஞானபாலகன் ஆவான். அவன் பிரமனைச் சிறைப்படுத்திப் படைப்புத் தொழிலை மேற்கொண்டவன். தந்தைக்குத் தாரக மந்திரத்தை உபதேசித்த பெருமையைக் கொண்டவன். மஹாவிஷ்ணுவை எதிர்த்து, அவரது சக்கரப் படையைத் தனது கழுத்து அணியாகக் கொண்ட எனது சிற்றப்பன் தாருகாசுரனை வதைத்துக் கொன்றவன். கிரவுஞ்ச மலையைப் பிளந்தவன். சிவபெருமானின் நெற்றி விழியில் தோன்றிய தீப்பொறிகளானவை உலகங்களையே அழிக்கக் கூடிய சக்தி வாய்ந்தவையாகும். அத்தகைய பொறியில் தோன்றியமன்—சரவணபவன். சக்கரத்தை இழந்த மஹா விஷ்ணுவுக்கும் பதவிகளை இழந்த தேவர்களுக்கும் சிறையி லிருக்கும் ஐயந்தனுக்கும் உமக்குப் பயந்து மனைவியோடு இமயமலைச் சாரலில் பதுங்கியிருக்கும் இந்திரனுக்கும் சிறைச் சாலையில் அவதிப்படும் தேவர்களுக்கும் நல்லவற்றைச் செய் வதற்காகவே, சிவபெருமான், சண்முகனைப் படைத்து, அகந்தையும் கர்வமும் கொண்ட நம்மையழித்துத் தேவர் களுக்குப் புனர்வாழ்வுளிக்க அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். அவர் நேரடியாக எதிர்த்து வந்தால் நம்மால் எதிர்க்க முடியாமல் அழிந்திருப்போம். நம்மீது கொண்ட கருணையி னால்தான் சமாதானமாகத் தேவர்களை விடுதலை செய்யச் சொல்லித் தூதுவனை அனுப்பி வைத்தார். நாம்தான்

இணங்கவில்லை; எதிர்த்தோம். அதனால்தான் இத்தகைய துன்பங்களை அனுபவித்து வருகிறோம். எனவே, தேவர்களை விடுதலைசெய்து, நாம் எல்லோரும் கூடி, அவரது திருவடிகளைப் பணிந்தோமேயானால், அவர் நமது குற்றங்களை யெல்லாம் மன்னித்து அவரும் திருக்கயிலைக்குச் சென்று விடுவார். நாம் இன்னும் சில காலம் சுகமாக வாழ்ந் திருக்கலாம்” என்று கூறினான். இவற்றைக்கேட்ட ருரபதுமன் இதழ்கள் துடிக்க, பற்களை நறநறவென்று கடிக்க கண்களில் கனல்பொறிகள் பறக்க இரணியனைப் பார்த்து, “வேலாயுதத்தைக்கொண்ட குமரனது பெருமைகளையும், தூதனாக வந்தவனின் புஜபல பராக்கிரமங்களையும் என்னிடம் சொல்ல உனக்குப் போதனை செய்தவர்கள் யார்? அவர்களைக் கண்டால் இந்த நிமிஷத்திலேயே சிரச்சேதம் செய்துவிடுவேன். படைக்கும் தொழிலைச் செய்யும் பிரமன் நமக்குப் பஞ்சாங்கம் படிக்கிறான், விஷ்ணு செய்தியறிவிக் கிறான். தேவர்கள் நமக்கு மச்சங்களைக் கொண்டுவந்து தருகிறார்கள். இவ்வாறு சகலரும் நம் ஆனைக்கு அடங்கி ஒடுங்கி நடக்கும்பொழுது, சிவபெருமான் நேற்றையதினம் பெற்ற பிள்ளையா நம்மை அழிக்கவல்லவன்? சற்றும் விவேகம் இல்லாதவனே! நான் பெற்றிருக்கும் வரங்களின் மகிமைகள் தெரியாதா உனக்கு? இவியும் ஒரு வார்த்தை அவனைப்பற்றிக் கூறுவாயாகில் புத்திரன் என்றும் பார்க்கு மாமல் உன் உயிரை எமன் உலகத்திற்குக் குடியேற்றிவிடு வேன்!” என்று ருரபதுமன் கூறினான். இரணியன் அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. வினாசகாலத்துக்கு ஏற்ப விபரீத புத்தி தோன்றும் என்று, தன் தந்தையின் கோபத் தைத் தணித்து, வீரவாகுத்தேவருடன் போர்செய்யப் புறப்பட்டான். ருரபதுமன் மகிழ்ந்தான்.

மகனைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்து போருக்கு அனுப்பி வைத் தான். இரணியன் போர்க்கோலம் கொண்டான். ஆயிரம் சிங்கங்களைப் பூட்டிய, நவரத்தினமயமான தேரில் தாவி யேறினான். எண்ணூறு வெள்ளம் தேர்கள், எண்ணூறு வெள்ளம் மதயானைகள், ஆயிரத்திருநூறு வெள்ளம்

குதிரைகள் ஆயிரத்திருநூறு வெள்ளம் ராட்சதப்படைகளாக நாலயிரம் வெள்ளம் சதுரங்கச் சேனைகளுடன், போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டான். படைகள் நடந்த வேகத்தில் பூமி நடுங்கியது. ரணகளத்தை அடைந்ததும் திசைக்கு ஆயிரம் வெள்ளம் படைகளையனுப்பிப் பூதப் படைகளைத் தாக்கச் செய்தான். இரணியன், சேனைகளுக்கு முன்னவியில் காலாந்தகளைப் போல வருவதை வீரவாகுத் தேவர் கண்டு, அவன் யார் என்று விளங்காமல் திகைத்தார். அப்போது, நாரதர் தோன்றி அவன் சூரபதுமனின் மகன் என்றும் அவனை வீரவாகுத்தேவரே, தனித்து நின்று போராடி ஜெயக்க வேண்டும்” என்றும் கூறினார். வீரவாகுத்தேவர் தமது சேனைகளையும் நான்கு கூறுகளாகப் பிரித்து, இரணியனுக்கு எதிரிலே சென்றார். போர் தொடங்கியது. இருவர் படைகளிலும் இருந்த வீரர்களும் யுத்தம் செய்தனர். வீரவாகுத்தேவர், செலுத்திய பாணகோடிகள் விரைந்து சென்று, யானைப்படைகளைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தன. கூரிய கணைகள் சீறி, குதிரைப் பந்திகளைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டி வீழ்த்தின. இவ்விதமாகத் தன்னுடன் தொடர்ந்து வந்த படைகள் அனைத்தும் நாசப்பட்டுப் போனதை இரணியன் கண்டு, கோபங்கொண்டு, ஆயிரம் கொடிய பாணங்களைச் செலுத்தி, ஆயிரங்கோடிப் பூதங்களை வெட்டித் தள்ளினான். அதைக் கண்டு நீலன் என்ற பூதகணத்தலைவன், கோபங் கொண்டு, தன்னுடைய தேரை இரணியன் முன்பு ஓட்டச் செய்தான். அதை இரணியன் கண்டதும் தனது கூரான ஆயுதத்தை எடுத்துக் குறிவைத்து எய்தான். அது வேகமாக, நீலனின் மார்பின் மீது பாய்ந்து, உதிரத்தைப் பெருக்கியது. அவன் பக்கத்திலிருந்த மரத்தை வேரோடு பெயர்த்து இரணியனுடைய இரதத்தையும் குதிரைகளையும் சாரதியையும் பொடிப்பொடியாக நொறுக்கினான். இரணியன் மற்றொரு தேரில் தாவித் தனது வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்து எய்தான். அந்தப் பாணங்கள் நீலனின் உடலைச் சல்லடைக் கண்களாக்கின. நீலன் மிகவும் கோபங்கொண்டு இரணியனின், தேரைத்

தூக்கி, ஆகாயத்தில் வீசினான். அது காற்றில் அகப்பட்ட சருகைப்போலக் 'கிறு கிறு' வென்று சுழன்று, திரும்பவும் பூமியில் விழுவதற்கு முன்னதாக மற்றொரு தேருக்குத் தாவினான் நீலன். தனது வஜ்ராயுதத்தை வீசினான். அதைக் கண்ட இரணியன், அவனைக் காலால் மிதித்தான். அதனால் பூமிபிளந்து அவன் மார்பு நெக்குவிட்டு உதிரம் வடிந்தது. உடனே, அவன் தனக்கு இறுதிக்காலம் வந்து விட்டது என்பதை உணர்ந்து, சவுரவம் என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்துப் பூசித்தான். அந்த மந்திரத்துக்குரிய தேவதை இரணியனைப் போல உருவெடுத்து சண்டை செய்யலாற்று. அந்த மாயவுருவம் குதிரைமீதிருந்து தேர் மீது தாவி, தேர்மீதிருந்து ஆகாயத்துக்குத்தாவி, ஆகாயத்திலிருந்து மலை மீது தாவி, மலைமீதிருந்து கடல் மீது தாவி, இப்படிப் பற்பல விதமாக மாறி, படைகளைச் செலுத்தி, யுத்தம் செய்தது. நீலன் அந்த மாய உருவைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, போராடிப் போராடிக் களைத்துக்கொள்ளத்தான். அதைக்கண்ட வீரவாகுத்தேவர், தமது ஒப்பற்ற வில்லை வளைத்து, ஞானப்படையை எடுத்து, வில்லைத் தொடுத்து எய்தார். அந்தப்படை இரணியனின் மாயவிந்தையனைத்தையும் தொலைத்தது. இரணியன், தவியனானான். அவன் மனவாட்டத்துடன் இருந்தாலும் தவிரியத்தை விடாமல் ஆயிரம் பாணங்களைத் தொடுத்து எய்தான். அவை வீரவாகுத்தேவரின் மீது பாய்ந்து முனை மழுங்கி விழுந்தன. அதைக்கண்ட தேவர்கள் கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். வீரவாகுத்தேவர் நூறு திவ்விய பாணங்களைத் தொடுத்தெய்து இரணியன் ஏறியிருந்த தேரையும் அணிந்திருந்த வைரக்கவசத்தையும், கையில் வைத்திருந்த வில்லையும் துண்டித்து சிஞ்ஞபின்னப்படுத்தினார். இரணியனுக்கு வேறு உதவியும் இல்லை; படைகளையும் காணவில்லை. எனவே, இனிமேலும் போர் செய்தால், தன்னை வீரவாகுத்தேவர் கொன்றவிடுவார் என்று பயந்தான். ஆரம்பத்திலேயே தன் தந்தைக்குச் சொன்ன புத்திமதிகள் அவனது நினைவுக்கு வந்தன. ஒருவேளை இனிமேல் நடக்கும் போரில், ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை ஆண்டவருகின்ற தன் தந்தை

இறந்துவிட்டால், அவருடைய ஈமக் கடன்களைச் செய்வதற்
காவது, தான் உயிரோடு இருக்கவேண்டுமே என்று யோசித்
தான். போர் செய்து இரணகளத்தில் இறந்தால் வீர
சுவர்க்கம் கிடைக்கும். புறங்காட்டி ஓடினால் ஊராரும்
உற்றாரும் பகைவர்களும் தன்னை இகழ்ந்து பேசுவார்கள்.
எனவே, உயிரைவிடாமல் எங்காவது மறைந்திருப்பது
அவசியம் என்று சருதிய அவன், வேகமாக வானத்தில்
எழும்பி, மேகத்தில் மறைந்து மாயமந்திரம் ஒன்றை
செபித்து, அதனால் ஒருவர் கண்ணுக்கும் தோன்றாமல், மின்
உருவம் பெற்று, நடுக்கடலில் புகுந்தான். இனிமேல்
பட்டணத்துக்குப் போகக் கூடாது என்றும் இனிமேல்
நடக்கும் காரியத்தைப் பார்த்துத் தன் தந்தை இறந்ததும்
அவருக்குரிய கர்மகாரியங்களைச் செய்கிறவரையில் கடலி
லேயே மீனுருவாக உயிர்வாழ்வது என்றும் நினைத்து நீந்த
லானான். அத்தருணத்தில் இரணியன் செய்த மாயை
அழிந்ததைப்போலவே இரவு நீங்கிச் சூரிய உதயம் ஆயிற்று.
வீரிவாகுத்தேவர், இரணியன் போரில் சாகாமல் கடலில்
பதுங்கியதைக் கண்டு தமது வெற்றிச் சங்கை முழக்கினார்.
அந்த ஒசையைக் கேட்ட பூதகணங்கள் முரசுகளை முழக்கின.
தேவர்கள் மலர்மாரிப் பொழிந்தனர். இரணகளத்தில் இறந்
தவர்கள் போக மீதமுள்ள இராட்சதர்கள் பட்டணத்துக்
குச் சென்று ரூரபதுமனைக் கண்டு “அரசே! தங்கள் கட்டளை
யின்படி இரணியன் கொடிய போரைச் செய்து, சகல சேனை
களையும் சாகக் கொடுத்து, பகைவருக்குப் பயந்து சமுத்திரத்
தில் பதுங்கிக் கொண்டான்” என்று கூறினர். அதைக்
கேட்ட ரூரபதுமன், மானமும் கோபமும் மனத்தை வாட்ட,
யாதொன்றும் பேசாமல், மனவருத்தத்துடன் இருந்தான்.
அப்போது அக்கினிமுகன் என்ற குமரன் பிதாவை காண்
பதற்காகத் தன் அரண்மனையைக் கடந்து ரூரபதுமனின்
இருப்பிடத்தை யடைந்தான்.

அக்கினிமுகாசுரன் வதைப் படலம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே! அக்கினிமுகாசுரன், சூர பதுமனைச் சந்தித்தான். அவன் மாயை, துது, வஞ்சகம் நிறைந்தவன். அஷ்டதிக்குப் பாலகரையும் வாட்டியவன். சிறு வயதில் மகாவிஷ்ணுவின் கருடனையும் பிரம்மாவின் அன்னத்தையும் பிடித்து, சண்டையிடச் செய்து வேடிக்கை பார்த்தவன். அவனைக்கண்டவுடன் சூரபதுமன், அவனை நோக்கி, “புத்திர சிகாமணியே! என்னுடைய மனக் குறையை நான் யாரிடம் சொல்லுவேன்? முன்பு, கந்தனின் தூதுவனாக இங்கு வந்தவன் என்னையும் இகழ்ந்து பேசி, பல வீராதி வீரர்களையும் உன் தம்பியையும் வெட்டிக்கொன்றிருக்கிறான். நமது பட்டணத்தை அக்கினிக்கு இரையாக்கிக் கொளுத்தினான். நான் பிரளய மேகங்களைத் தருவித்துத் தீயை அணைத்தேன். பிறகு இரணியனைப் போருக்கு அனுப்பினேன். அவனே, தனது நால்வகைச் சேனைகளையும் பறிகொடுத்து, பகைவருக்குப் பயந்து, புறங்காட்டி, சமுத்திரத்தில் ஒளிந்து கொண்டான். மகனே! வெகுகாலமாக நாம் தேடிய புகழுக்கு அழிவு வந்துவிட்டது. அவனால் நமது மரபுக்கும் நமது முன்னோருக்கும் பழிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. இதை நினைத்து நினைத்து நான் வருந்துகிறேன்” என்று கூறினான்.

அதைக்கேட்ட அக்கினிமுகாசுரன் அந்த நான்காம் நாள் போருக்கு தான் சென்று, கந்தபெருமானின் தூதுவனையும் பூதப்படைகளையும் வெட்டி விழ்த்தி விடுவதாகச் சபதஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட சூரபதுமன் மகிழ்ந்து அவனைப் போருக்கு அனுப்பினான். அக்கினிமுகாசுரன் அரண்மனையைக் கடந்து ஆயுதச்சாலைக்குச் சென்றான். மிகச் சிறந்த போர்க் கருவிகளைத் திரட்டிப் போர்க்கோலம் தரித்து, ஆயிரம் சிங்கங்களைப் பூட்டிய தேரில் தாவி ஏறினான். ஆயிரம் வெள்ளம் நால்வகைச் சேனைகளும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தன. போர்ப்படைகள் பூமியதிர ரண களத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். திருமகனையொத்த அழகும் வனம்

பும் கொண்ட தருண மங்கையராக இருப்பவர்கள் தம்மிடத்தில் அதிக அன்பைச் செலுத்தும் விருத்தர் கலவியை வெறுத்து, கற்பின் வரம்பைக் கடந்து, வாலிபரைத் தேடிப் போவதைப்போல, அங்குசத்தினால் குத்தும் பாகன் மனக்குறிப்பின் வழியே செல்லாமல் தன் மனம் போன விதமெல்லாம் போகும் மதயானைக் கூட்டங்கள், மலைகளுக்குக் கைகால்கள் முளைத்ததுபோல வேகமாக அணி வகுத்துச் சென்றன. நவரத்தின ஆபரணங்கள், பட்டுப் பீதாம்பரங்கள், வாசனைத்திரவியங்கள் ஆகியவற்றினால், அதிக இச்சை கொண்ட வேசியர்கள் வாலிபரை மயக்கி வசப்படுத்த, வேல்களைப் போன்ற விழிகளைச் சுழற்றுவதைப்போல, புரவிப்படைகள் சென்றன. வஞ்சகம் குடிகொண்டிருக்கும் மனமும் ஜீவகாருண்யம், கருணை, இரக்கம் என்பவை எள்ளளவும் இல்லாமல் எத்தகையோரையும் மயங்கச் செய்யும் நடை, உடை, பாவனை முதலியவைகளைக் கற்றுத்தேர்ந்து அல்குலை விற்றுண்ணும் வேசியரைப்போல கறுப்பு மேனிபரான இராட்சத வீரர்கள் நடந்து சென்றனர். வெற்றிச் சங்கம், வீரமூரசுகளை முழங்கிச் சென்றனர். மிகுந்த சுமையைச் சுமந்து செல்லும் ஓட்டங்கள் தமது கழுத்தை நீட்டி, அசைந்து செல்வதைப் பார்க்கும்பொழுது, அது காமாந்தகர்களைத் தன்வயப் படுத்துவதற்காக, சகல அலங்காரங்களையும் செய்துகொண்டு வாசல் வழியாகக் கழுத்தை நீட்டும் பரத்தையரைப் போலிருந்தது. சித்திரங்கள் எழுதிய யானைகளின் மத்தகங்கள் மீது அணிந்திருக்கும் சிறந்த முகபடாங்கள் காற்றில் அசைந்து, விலகி, மீண்டும் பொருந்துவதைப் பார்க்கும்பொழுது, அது மான் விழிகளைக் கொண்ட மங்கையர்கள், காமுகரான கானையரைத் தம்மிடத்து இச்சைகொண்டு மயங்கச் செய்வதற்காக, தேமல் படர்ந்த தங்கக் கலசங்களைப் போன்ற கொங்கைகளின்மீது போர்த்தியிருக்கும் பட்டாடைகளை மெல்ல விலகச் செய்து, ஆடவரது பார்வை அகன்றவுடன் அவற்றை மூடிக்கொண்டு, அவர்கள் உயிரைத் தங்கள் வலையில் விழச் செய்வதைப்போலவும் இருந்தது.

இவ்விதமான ஆடம்பரங்களுடன் செல்லுகின்ற சேனா சமுத் திரங்களின் மத்தியில் சோமகண்டன், சோமன் குரியகாந்தன், மேகன் முதலிய படைத்தலைவர்கள் முன்செல்ல படைகள் அணிவகுத்துச் சென்றன. பூதப்படைகளின் அருகே வந்தவுடன் போர்முண்டது. ஏராளமான படைகள் இருபக்கத்திலும் சேதமடைந்தன. எண்மரும் இலகூரும் ஏராளமான கொடிய பாணங்களைச் செலுத்தி அவுணர்களை துரத்தியடித்தனர். அதைக்கண்ட அக்கினிமுகன் மேகனை அழைத்து முன்னணியில் போர் செய்யக் கட்டளையிட்டான். அவனை எதிர்க்க வீரமாபுரந்தரன் என்ற பூதத்தலைவன் தோள்தட்டிச் சென்றான். இருவரும் நேடுநேரம் போர் புரிந்தனர். அதிலும் அவுணப்படைகள் பின்வாங்கின. அதை யறிந்த அக்கினிமுகன் தனது தேரை முன்னே செலுத்தி ஏராளமான கணைகளை வில்லில் பொருத்தி எய்தான். எண்ணற்ற பூதப்படைகள் நாசமடைந்ததும், அக்கினிமுகனுக்கு ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. அவன் அளவற்ற திவ்விய பாணங்களைத் தொடுத்து பூதத் தலைவர்களைத் தாக்குவதற்கு முற்பட்டான். பூதத்தலைவர்களின் உடலில் ஊசி நாட்டக் கூட இடமில்லாத அளவுக்குக் கணைகள் பாய்ந்தன. அதைக் கண்ட தேவர்கள் மனம் வருந்தினர். ரணகளம் எங்கும் பிணங்கள் குவிந்தன. நரிகள் ஊளையிட்டன. உதிரப்புனலில் படிந்த பிணங்களைத் தின்ற காக்கை, கழுகு பருந்து முதலிய பறவைகள், தேர்த்தட்டுகளில் ஏறித் தமது இறக்கைகளை உலர்த்தின, அக்கினிமுகாசுரன் அதிகக் கோபங்கொண்டு மகவான் என்ற பூதத்தலைவனுடன் போரிட்டு அவனது தேரை பொடித்து வில்லையொடித்து, அவனையும் அசையவிடாமல் அருங்கணைகளை எய்தான். அப் பொழுது மற்ற ஏழு வீரர்களும் அக்கினிமுகனை வளைத்துக் கொண்டு, சண்டையிட்டனர். அக்கினிமுகன் அவர்களின் தோள்களை அம்புகள் எய்து துளைத்தான். இரத்தம் குபுகுபுவென வழிந்தது. அவர்கள் குரன் மகனின் முகத்திற்கும் மார்பிற்குமாகக் குறிவைத்து ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களை எய்தனர். அவனுடைய தேரையும் பொடிப் பொடியாக்கினர்.

அவன் மற்றொரு தேரில் தாவி, அவர்கள் எழுவரை யும் தீயெழுப் பார்த்து ஒரே திவ்விய பாணத்தினால் அவர்களது சிரங்களை அறுத்தான். அதைக் கண்டு பூத கணங்கள் புலம்பின. அந்த எழுவர், உயிர்களும் யாதனா சரீரம் பெற்றுத் திருகயிலாயத்தை யடைந்து பரமனை வழிபட்டிருந்தன. அக்கினிமுகன் வெற்றி பெற்றதையும் எழுவர் இறந்ததையும் கேட்ட வீரவாகுத்தேவர் கண்ணீர் பெருக்கினார். பிறகு அதிக கோபங்கொண்டு அக்கினிமுகா சுரனின் எதிரில் தனது தேரை ஓட்டச் செய்தார். அக்கினிமுகாசுரன் வீரவாகுத்தேவரைக் கண்டவுடன் விஷ நாகத்தைப்போலச் சீறி, ஒப்பற்ற தன் வில்லை வளைத்தான். சந்திர சூரியர்கள் கதிகலங்கினர். நட்சத்திரங்கள் பொல பொல வென்று உதிர்ந்தன. வீரவாகுத்தேவர் தமது வில்லை வளைத்து அக்கினிமுகன் செலுத்திய பதினேழு பாணங்கள் தன்னை நெருங்கும்முன்பே பதினான்கு பாணங்களைக் கொண்டு அவற்றைத் தடுத்து விட்டார். பிறகு இருவரும் கடுமையாகப் போர் செய்தனர். வீரவாகுத்தேவர் அக்கினிமுகனின் தேரை நொறுக்கி, சிங்கங் களை வெட்டித்தள்ளினார். அவனது வில்லையும் இரண்டாக ஒடித்தார். அவன் வேறொரு தேர்மீது தாவி, தண்டா யுதம் ஒன்றை எடுத்துச் சுழற்றி வீரவாகுத்தேவரின் மீது மோதினான். அதனையும் வீரவாகுத்தேவர் கண்டித்தார். இறுதியில் வீரவாகுத்தேவர் கொடியபாணங்கள் பலவற்றை தொடுத்து அவனது மார்புக்குக் குறிவைத்தார். அவை, அவனது வைரக் கவசத்தைப் பொடிப்பொடியாக்கி, மார்பில் தைத்து, ஊடுருவிச்சென்றது. அதனால் உதிரம் பெருக்கெடுத்தோட, அவன் உயிர் போவதும் வருவதுமாக அலைந்தது. எமதுதர் வந்து, அவன் முகத்தில் எரிந்த நெருப்பைக் கண்டு பயந்து ஓடினார். இவ்வாறு செத்தும் சாகாமலுமிருந்த அவன் மலைப்பாம்பைப் போலப் புரண்டு படுத்தான். எப்படியாவது, போரில் வெற்றிபெறாமல் திரும்பக் கூடாது என்று எண்ணிக்கலங்கினான். அப்பொழுது அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அவன் தனது சிறுவயதில் பத்திரக்காளியின் சந்நிதிக்குச் சென்று

அடிக்கடி பூரித்து, பலிகொடுத்து வந்ததால் பத்திரக்காளி யானவள் அவனது பூஜைக்கு மகிழ்ந்து, அவனுக்குக் காட்சியளித்து, “குமாரனே! நீ செய்த வழிபாட்டிற்கு நான் மிகவும் மகிழ்ந்தேன். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? என்னிடம் கேள். நான் தருகிறேன்” என்று கூறியபோது, “உலக மாதாவே! போர்க்களத்தில் எப் போதாவது நான் வருந்தும் போது, என்னைப் பாதுகாத்து அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டினான். பத்திர காளியும் அவன் கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்து மறைந்தாள்.

அந்த பத்திரக்காளியை இப்போது நினைத்தான்— அக்கிலிமுகாசுரன். உடனே அவன், திருமாளிகையை விட்டுக் கீழே இறங்கி, சிங்கவாகனத்தில் தோன்றி, சூலம், பாசம், வாள் முதலிய ஆயுதங்களை ஏந்தி ரணக்களத்தில் புகுந்து போரிடத் தொடங்கினான். அவனுடன் பூதப் பைசாசக்கூட்டங்கள் பலவகைப் போர்க்கருவிகளை ஏந்திப் போர் புரிந்தன. பத்திரக்காளி தனது மழுப்படையைச் செலுத்தி, பயங்கரமாகப் போர் செய்தாள். மழுப்படை தாக்கியதில் ஏராளமான பூதப்படைகள் சேதமாயின. இதைக்கண்டு வீரவாகுத்தேவர் கோபங்கொண்டு ஏராளமான பாணங்களைத் தமது வில்லில் தொடுத்து எய்தார். உடனே, பத்திரக்காளி அதிகக் கோபங்கொண்டு, வாளாயுதத்தை ஏந்தி, வீரவாகுத்தேவர் ஏறியிருந்த தேரில் பாய்ந்து அவரைத் தாக்கச் சென்றான். வீரவாகுத்தேவர், அவள் பத்திரக்காளி என்பதை அறிந்து, அவள் உயிரைப் போக்காமல், அவளுடைய கர்வத்தை மட்டுமே போக்க எண்ணி, இடியைப்போலக் கர்ச்சித்து தமது வலிமை மிகுந்த இடதுகையினால் அவளது எட்டுக்கைகளும் இற்று விழும்படியாக இறுகப்பிடித்து, மற்றொரு கையினால் இடி இடித்தாற்போல அவளது மார்பில் அறைந்தார். அவள் மூர்ச்சையற்றுக் கீழே விழுந்தாள். அவளது மார்பிலிருந்து உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அவளுக்குச் சுய நினைவு வந்ததும் சிவசுப்பிரமணியரின் கடைச்சத்தைப்பெற்ற

வீரவாகுத்தேவருடன் போருக்கு வந்ததை யெண்ணி வருந்தினான். குரன் மகனுக்குத் தான் கொடுத்த வரத்துக் காசுப் போர்க்களத்திற்கு வந்து, தான் சண்டை யிட்ட தாகவும், அதனால் தன்னுடைய கடமை தீர்ந்ததாகவும் வீரவாகுத்தேவரிடம் தோற்ற காரணத்தினால், தன் பெருமையை இழந்து விட்டதையுங்கூறி, க்கினிமுகனை வென்று, பாணுகோபனையும் கொன்று, பாலசுப்பிரமணியனுக்குப் பல காலம் பணி செய்து நீடுழி வாழ்வாயாக!'' என்று வீரவாகுத்தேவரை வாழ்த்தி விட்டு விடைபெற்றுச்சென்றான். அவன் சென்றதைக் கண்டவுடன் அக்கினிமுகன் அதிக கோபங்கொண்டு தனது தேரை முன்னே செலுத்தினான். அவனைத் தொடர்ந்து ராட்சதப்படையினர் பின்னால் சென்றனர். அவன் வீரவாகுத்தேவரின் தேரை அதப் படுத்தி வெற்றிச் சங்கை ஊதினான். அவுணவீரர்கள் ஆரவாரஞ்செய்தனர். வீரவாகுத்தேவர் அவனது வில்லை களைகளைக்கொண்டு துண்டித்தார். அக்கினிமுகன் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். வீரவாகுத்தேவர், வீரபத்திராஸ்திரத்தைச் செலுத்தினார். அதைக் கண்டு பிரம்மாஸ்திரம், செலுத்தியவனிடமே திரும்பச் சென்று விட்டது. வீரபத்திரப்படை அக்கினிமுகனின் அனலை வீசிக் கொண்டிருக்கும் பத்துச் சிரங்களையும் சிவித் தள்ளிவிட்டு, ஆகாய கங்கையில் குளித்துவிட்டுத் திரும்பவும் வீரவாகுத் தேவரிடமே வந்தது. அவுணப்படைகள் வீரவாகுத்தேவரை சூழ்ந்து கொண்டு போர் செய்யத்துவங்கின. அந்த இரு பத்து நாலாயிரம் படைத்தலைவர்களையும் அதப்படுத்தி புறங்காட்டி ஓடச்செய்தார் - வீரவாகுத்தேவர். எங்கு பார்த்தாலும் பிணக்குவியல்! போர்க்களத்தில் உதிரப் பெருக்கில் கிடந்த பிணங்களிலிருந்து வழிந்த இரத்தத்தை சிவர் தம்முடலில் பூசிக்கொண்டு, தாம் சுத்த வீரனாகப் போர் புரிந்ததைப்போலப் பட்டணத்தை நோக்கிப் புறப் பட்டனர். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அக்கினிமுகன், செலுத்திய பாணத்தினால் மார்பு பிளந்து மயங்கிக் கிடந்த வீரமாபுரந்தரன் என்பவன் மட்டும் வீரவாகுத்தேவரை நோக்கித் தள்ளாடி வருவதைக் கண்டு, மற்ற எழுவர்

களும் காண வில்லையே என்று வீரவாகுத்தேவர் திகைத்தார். அக்ஷிபுமுகாசுரன் செலுத்திய தேவாஸ்திரத்தினால் அவர்கள் எழுவரும் இறந்தனர் என்றும் ரணக்களத்துக்கு அப்பால் நூறு யோசனை தூரத்தில் வானளாவிய கிணைகளைப் பரப்பித் தழைத்திருக்கும் வடவால விருட்சத்தின் கீழ், அந்த எழுவரின் உடல்கள் இருப்பதாகவும், உச்சிரன் என்னும் பூத வீரன் கூறினான். அவனைத் துணைகொண்டு, அந்த இடத்தைக் கண்டு, தம்பியர் எழுவரின் பெயரைச் சொல்லிக் கதறியழுது புலம்பினார். பிறகு தமது அம்பரூ தூணிலிருந்து ஒரு அம்பை எடுத்து அதன் அலகின் மீது தமது நகத்தால் எமதர்ம ராஜனுக்கு ஒரு திருமுகம் எழுதினார். அஸ்தாவது, “வெற்றி வேலாயுத மூர்த்திக்கு இனையவனாகிய வீரவாகு, யமதர்ம புரிக்கு அநிபனாகிய செங்கோற்கடவுளுக்கு இதனாலறிவிப்பது என்னவென்றால், மகா வீரநீர குர சிகாமணிகளாகிய நமது துணைவ ரெழுவர் பிராணனையுங் கிரகித்துக் கொண்டு போயினே. இது உன்னையொத்தவனுக்குத் தகுதியாகாது. ஆகையால் இந்த நிருபத்தைக் கண்டவுடன் அவர்கள் ஜீவான்மாவைத் துரிதமாக இவ்விடம் சேர்க்கக் கடவை!” என்று எழுதி முடித்துக் கையொப்பமிட்டுத் தம் வில்லிற் பூட்டிக் குமார தேவரை வாழ்த்தி, யமபுரத்துக்குப் போய் அதிசேக்கிரமாக ஓடிவரும்படிக்குக் கட்டளையிட்டுப்பிரயோகித்த காலத்தில், அது மனோவேகத்திலும் மேலிட்டுப் பறந்து சப்த சமுத்திரங் களையுங் கடந்து மானசோத்தர மலைக்குத் தெற்கில் உள்ள யமபுரியைச் சேர்ந்தது. நவரத்தினமயமான சபாமண்டபத் தில் வைரங்களினுற் றோடித்து விளங்கும் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து பலதிசைகளிலிருந்து விண்ணப்பஞ் செய்கிற கிங்கரர் வாக்கியங்களைக்கேட்டுச் சித்திரகுப்தர் எதிரிலிருந்து கணக்குகளைப் பார்த்துச் சொல்லும் நியதிகளுக்குத் தக்க கட்டளைகளை இட்டுக் கொண்டிருக்கும் யமதர்மனுக்கு எதிரில், குறுகுறுத்த தொனிகளுடன் போய் நின்றதைக் கண்டவுன், அவன் அற்புதமடைந்தவனாய்த் துரிதப்பட்டு, அதைக் கரங்களில் ஏந்தி, வீரவாகுத்தேவரின் முத்திரையைப் பார்த்து, பக்திவினயத்துடன் அதிலுள்ள விஷயங்களை

வாசித்து உணர்ந்தான். சித்திரகுப்தனைக் கூவி, விசாரித்து வீரவாகுத்தேவரின் துணைவர்கள் கைலாயத்தில் இருப்பதை அறிந்து தனது எருமை வாகனத்தில் ஏறி வேகமாகக் கைலாயம் சென்றான். அங்கிருந்த எழுவரையுங்கண்டு, வீரவாகுத்தேவர் அவர்களுக்காக வருந்துவதைத் தெரிவித்து, அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ரணகளத்துக்கு வந்தான். எழுவர் உயிரையும் எழுவர் உடலில் பொருத்தினான். அவர்கள், தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதைப்போல எழுந்தனர். வீரவாகுத்தேவரின் துக்கம் மறைந்தது. எழுவரையும் தழுவி அழைத்துக்கொண்டு, குமரக்கடவுள் இருக்கும் இடத்தை நோக்கிச் சென்றார். அந்த நேரத்தில் ரணகளத்திலிருந்து ஓடிய தூதர்கள் குரபதுமனிடம் சென்று, அக்கினி முகாசுரன் போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்டான் என்று தெரிவித்தனர். அதைக்கேட்டு குரபதுமன், புத்திரசோகத்தினால் வாடினான்; புலம்பினான். அக்கினிமுகனைப் பெற்ற பதுமகோமனை என்னும் பட்டத்தரசி, தன் மகன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டு, வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு, அனலில் அகப்பட்ட அன்னப்பட்டியைப்போல மூர்ச்சித்தான். அரண்மனையிலிருந்தவர்கள் அழுத அழுகையும் புலம்பலும் கடலின் அலைஓசையைப்போல எட்டுத் திசைகளிலும் பரந்து, வானவெளியிலும் ஒலித்தது.

முவாயிரவர் வதைப் படலம்

“வாரீர் சவுனகாதி முனிவர்களே! அக்கினி முகாசுரன் இறந்த செய்தியையும், குரபதுமன் வருந்துவதையும் கேள்வியுற்ற முவாயிரம் பிள்ளைகள் மானமும் கோபமும் மனத்தைவாட்ட, குரபதுமனின் அரண்மனைக்குச் சென்றனர். அவன் புத்திர சோகத்தில் ஆழ்ந்து கண்களில் கண்ணீர் மல்கக் கதறிக் கொண்டிருந்தான், முவாயிரவரும் தந்தையைத் தேற்றி, எதிரிகளின் வலிமை தெரியாமல் தனியாக ஒருவனைப் போருக்கு அனுப்பியதால்தான் இந்தநிலைமை

ஏற்பட்டது என்று சொல்லி இரணியன் கடலில் ஒளிந்திருப்பதையும், சிங்கமுகாசுரன் தம்பியாக இருப்பதையும் குறித்துக் காட்டிச் சமாதானம் செய்தனர். பிறகு குரபதுமனிடம் விடை பெற்று மூவாயிரம் பிள்ளைகளும் ஆயுதச் சாலைக்குச் சென்றனர். பல விதமான போர்க் கருவிகளை ஏந்திப் போர்க் கோலம் கொண்டனர். சதுரங்க சேனைகளுடன் சமர்க்களம் சென்றனர். ரணகள எல்லையை நெருங்கியதும் பூத வெள்ளங்கள் பயங்கரப் போர்க்கருவிகளுடன் போர் செய்தன. இருந்தாலும் மூவாயிரவரும் ஒருங்கே சேர்ந்து போரிட்டதால் பூதப்படைகள் சின்னா பின்னப் பட்டன.

அதைக் கண்ட, விஜயன், ஜயன், இடபவன், கரன், வீரன், அதிகோரன், அசலன், அறிஞன், வாமன், அனந்தன், அகலங்கள், தாருகன், வருணன், கசி, தண்டகன், முதலிய இலக்சுர்கள் பகைவர் முன்னிலையில் வந்து சேர்ந்து மாபெரும் தனுசுகளை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்தனர். அவை தீப்பொறிகளைச் சிதறி எதிரிகளின் பாணங்களோடு மோதின. இலக்சுர்கள் ஏறிய தேர்கள் எல்லாம் பொடிபட்டன. பூதப்படைகள் மிகவும் கோபத்துடன் மூவாயிரவர் கரங்களிலும் பிடித்திருந்த தனுசுகளைக் கண்டித்து, புரவிகளுடன் தேர்களை அதப்படுத்தினர் இதனால் மூவாயிரவரும் கை, கால்களாடமல் அவதிப்பட்டனர். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மானமும் கோபமும் கொண்ட மூவாயிரவர் பருத்த மலைகளையும் விசாலமான விருட்சங்களையும் வீசியெறிந்தனர். அவற்றையெல்லாம் பூதப்படை யினர் பொடிப் பொடியாக்கினார்கள். குரபதுமனின் பிள்ளைகளுக்கு எதிரிகளாக நிற்பதற்குப் பூதத் தலைவர்களில் விஜயன் ஒருவன்தான் மிஞ்சி நின்றான். அவன் ஏராளமான சொடிய பாணங்களை மழை போலச் சொரிந்து, கரங்களையறுத்தும், புயங்களை முறித்தும், சிரங்களைத் துண்டித்தும் மார்புகளைப் பிளந்தும் வயிறுகளை கிழித்தும் இப்படியாக திண்ணியன் ஒருவன் காட்டில் புகுந்து மரக்களைகளை வெட்டிச் சாய்ப்பதைப் போல வெட்டியெறிந்தான்.

வெட்டப் பட்ட உறுப்புக்கள் மீண்டும் ஒன்றுபட்டுப் பிராணனுடன் எழுந்த மூவாயிரவர், விஜயன் மீது பருத்த மலைகளையும் உயர்ந்த மரங்களையும் பறித்து எறிந்து கொடிய போரைச் செய்தனர். இந்த மூவாயிரவரும் ஒரு காலத்தில் பிரம்ம தேவனைக் குறித்து, அருந்தவங்களைச் செய்து, அவர் மூலமாகப் போர்க் களத்தில் பகைவர்களால் தமது உறுப்புகள் வெட்டப் பட்டாலும் அவை ஒன்று சேர்ந்து உயிர் பெற்று வரக் கூடிய வரத்தைப் பெற்றிருந்தனர். எத்தனை முறைகள் எத்தனைக் கொடிய பாணங்களைக் கொண்டு, அவர்களுடைய உடல்களைச் சிதைத்தாலும் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் உயிர் பெற்றுப் போர் புரிவதைக் கண்டு விஜயன் சோர்வுற்றான். எனவே, அவர்களுடைய வஞ்சகத்தை அழிப்பதற்காக முருகக்கடவுளை நினைத்துத் தியானம் செய்தான். அப்போது முருகக்கடவுள், அவன் விழிகளுக்கு மட்டும் தோன்றும் விதத்தில் காட்சியளித்து, “வீர விஜயனே! இனியுனக்கு யாதொரு குறையுமில்லை. தேவாஸ்திரம் போன்ற கொடிய பாணங்களைக் கொண்டு பல நாட்கள் போர் புரிந்தாலும் இவர்கள் இறப்பது கடினம். அத்தகைய சக்தியை இவர்கள் பிரம்மாவிடமிருந்து பெற்றிருக்கிறார்கள். எனவே, இந்த வீரபத்திரப் படையைக் கொண்டு அவர்களை வெற்றி பெறுவாயாக!” என்று வாழ்த்தி விட்டு, அந்தப் போர்க் கருவியை விஜயனிடம் கொடுத்தார், விஜயன் வீரபத்திராஸ்திரத்தைத்தொழுது, அதைத் தனது வில்லிற்பூட்டிச் செலுத்த யத்தனித்தபோது, உன்மத்தன் என்ற மூவாயிரவரில் ஒருவன், அந்தத் திவ்விய பாணத்தால் நம் அனைவரையும் தீர்ப்பதற்கு விஜயன் திட்டமிட்டிருக்கிறான் என்று எண்ணி விஜயனை விழுங்குவதற்கு ஒரு மாயப் படையை ஏவினான். அதனால் ரணகள மெங்கும் இருள் சூழ்ந்தது. அதற்குள் விஜயன் வீரபத்திரப் படையைச் செலுத்தி விட்டான். அந்த அஸ்திரம் அந்த மாயப் பெருக்கினைக் கப்ளீகரஞ் செய்து, மூவாயிரம் ராஜகுமாரர்களையும் மடக்கிச் கின்னாபின்னப்படுத்தி, வாட்டிக் கொன்று விட்டு, ஆகாய கங்கையில் நீராடி விட்டுத் திரும்பவும் விஜயனின் அம்பருத் தூணியினுள்ளே புகுந்து கொண்டது. விஜயன், குமரக்

கடவுளை வாழ்த்தி வணங்கினான். பூதப்படைகள் சந்திரோதயத்தைக் கண்ட சமுத்திர அலைகளைப் போல ஆரவாரஞ் செய்தன. அதைக் கண்ட ராட்சதப் படைகள், பயந்து ஒருவருக்கு முன் ஒருவராக ஓடினர். இந்தக் கொடுமையைத் தூதர்கள் அறிந்து சூரபதுமனிடன் சென்று, மூவாயிரவர் போர்க்களத்தில் மாய்ந்து விட்டதைக் கூறினார்கள். அதைக் கேட்ட அவன் மானாத புத்திர சோகத்தில் ஆழ்ந்தான். பிறகு எழுந்தான். அவன் கண்களில் தாரை தாரையாக கண்ணீர் பெருகியது. அவன் கதறியழுகின்ற செய்தியானது அந்தப் புரத்திற்கு எட்டியது. அங்கிருந்த மூவாயிரவரின் தாய்மார்களும் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு கதறியழுதனர். அவர்கள் புலம்பியழுத அழுகைச் சூரல் திசைகள் எங்கும் பரவிப் பிரளய காலத்தில் எழும் புழைப் பேரொலியாக ஒலித்தது.

தருமகோபன் வதைப் படலம்

சூதபுராணிகள், நைமிசாரண்ய வாசிகளுக்கு, இதற்கு மேல் நடந்த சரித்திரங்களைச் சொல்லலானார்;

சூரபதுமன், புத்திர சோகத்தால் வாடியிருக்கும்போது தருமகோபன் என்ற அமைச்சன் அங்கு வந்து, தேறுதல் மொழிகளைக் கூறித் தானும் போருக்குச் செல்வதாகச் சூரபதுமனிடம் விடை பெற்றுப் புறப்பட்டான். அப்போது அவனுக்கு இவிய அமைச்சர்கள் சர்வாயுத பாணிகளாகப் போக்கோலம் கொண்டு, நவரத்தினமயமாகிய தேர்களில் ஏறி, ஏராளமான போர்ப்படைகளுடன் ஏராளமான ஆயுதங்களைத் தாங்கிப் போருக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சதுரங்க சேனைகளின் மத்தியில் புண்டரீகம் என்ற மாபெரும் யானையின்மீது ஏறிய தருமகோபன், ராஜ வீதிகளைக் கடந்து, ரணகளத்தை நோக்கி, வருவதை தேவர்கள் கண்டவுடன், தர்மத்தைக் கொன்ற கொடியவன், திசையானைகளில் முதன்மையான புண்டரீகத்

தின்மீது ஏறி, அளவற்ற சேனைகளுடன் வருகிறான். இவனை எப்படி வெல்வது என்று திகைத்தனர். அதற்குள்ளாகப் பூதப்படையின் தலைவர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பறித்து, இரும்பு உலக்கை, வளைதடி, தண்டாயுதம் முதலிய படைகளைத் தாங்கிப் போரிட்டனர். பூதப்படைகளும் இராக்கதப் படைகளும் பயங்கரமாகப் போரிட்டன. பூதப் படைகள் இராட்சதப்படைகளைச் சிதறடித்தன. அதைக் கண்ட தர்மகோபன், தனது வில்லை நாட்டி அண்டங்கள் அதிரக் கொடிய பாணவகைகளை அபரிமிதமாகப் பொழிந்தான். அவை தீயை இறைத்துக்கொண்டு பூதகணங்கள்மீது பாய்ந்தன. அதனால் பூதகணங்கள் மிகவும் அவதிப்பட்ட போதிலும், ஈராவேசமாகப் போர் புரிந்தன. அப்போது, இந்திரன் என்ற வீரன், பெரியதொரு வில்லை வளைத்து, ஏராளமான பாணங்களை புண்டரீகம் என்ற அந்த யானையின் மீது செலுத்தி, கழனிகளில் நாற்று நடுவதைப்போல அதன் தேகம் முழுவதும் அம்புகளை எய்தான். அதனால் அந்த யானை வருந்தியபோதும் பனைமரத்தைப் போன்ற துதிக்கையினால் பகைவரைச் சாடியது.

இந்திரன் தன் வில்லை வளைத்து, ஆயிரம் கொடிய பாணங்களை செலுத்தி, அந்த யானையை மூர்ச்சையுற்று விழச் செய்தான். அது கதறிக் களைத்து நிலத்தில் விழுவதைக் கண்ட தர்மகோபன் கூர்மையான கொடிய பாணங்களைச் செலுத்திப் பூதத்தலைவனின் நெற்றியைப் பிளந்தான். அந்தக் காயத்திலிருந்து இரத்தம் பெருகியது. அந்த வேகத்திலேயே இந்திரன் ஏராளமான பாணங்களைத் தொடுத்துத் தர்மகோபனின் வைரக் கவசத்தைப் பொடிப்பொடியாகக் கிளர். தர்மகோபன், கணக்கற்ற பாணங்களைத் துரிதமாகச் செலுத்திப் போரிட்டான். இந்திரன் மயங்கி விழுந்தான். அதைக்கண்ட ஈரவாகுத்தேவர் போர்க்களத்திற்கு வந்தார். அவர் வந்தவுடன் புண்டரீகம் என்ற யானையானது எழுந்து, தனது நான்கு தந்தங்களினாலும் அவரைப் புரட்டித் தள்ளியது. எஃகாலான ஆயுதம் ஒன்றையெடுத்துச் சாரதியின் மண்டையை உடைத்து, புரவிகளை வெட்டிச்சாய்த்தது.

வீரவாகுத்தேவர் தேரைவிட்டு நிலத்தில் பாய்ந்து, ஒரு கையால் யாணையின் துதிக்கையை இறுகப்பிடித்து மற்றொரு கையால் அதன் மத்தகத்தின்மீது கோடையிடி இடிப்பதைப் போல ஒங்கி அடித்து குருவளிக் காற்றில் பறக்கும் சருகைப் போலச் சுழற்றி எறிந்தார். அப்போது தருமகோபன் வீரவாகுத்தேவர்மீது அதிக கோபங்கொண்டு, தனது தண்டாயுதத்தை எடுத்து ஒங்கியடித்தான். அதைத் துரும்பைப் போலச் சுலபமாகப் பிடித்தார்—வீரவாகுத்தேவர். தர்மகோபன் தனது வஜ்ராயுதத்தை எடுத்து வீரவாகுத்தேவர் மார்புக்குச் சரியாகக் குறிவைத்து எய்தான். அதை மற்றொரு கையால் பற்றிய வீரவாகுத்தேவர், மறுபடியும் அவன் மீதே எய்தார். அந்தத் தாக்குதலுக்கு உட்பட்ட தர்மகோபன் குருவளிக் காற்றில் வேரோடு சாயும் ஆலமரத்தைப் போல ஒ வென்று அலறியவண்ணம் தரையில் விழுந்தான். மூக்கிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் இரத்தம் குப்புபுவென்று பொங்கியது. அதைக்கண்ட அவுண வீரர்கள் புறமுதுகு காட்டி ஓடிவிட்டனர்.

அத்தருணத்தில் தொலை தூரத்தில் மயங்கி வீழ்ந்து கிடந்த புண்டரீகம் என்ற யானையானது வீரவாகுத்தேவரை நோக்கி ஓடி வந்து வணங்கி, “ஐயனே! அடியேன் மீது கோபிக்க வேண்டாம். தயவு செய்து எனது வரலாற்றைக் கேட்டருள்க. இதைக் கேட்பதால் தங்களுக்கு நீடித்த ஆயுளும் சகல செளக்கியங்களும் உண்டாகும். என் பெயர் புண்டரீகம். பரமசிவனுடின் கட்டளைப்படிக்கு அஷ்ட திசைகளையும் தாங்கி நிற்கும் ஐராவதம் போன்ற திசையானைகளில் நானும் ஒருவன். இந்தப் பாதகனாகிய தர்மகோபன் திக்விஜயம் செய்து வரும்போது, என்னைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து, என் கால்களில் விளங்குகளைப் பூட்டி தனக்கு வாகனமாக்கிக் கொண்டான். இதனால் பல யுகங்களாக நான் பெருமை குன்றியிருந்தேன். முன்னொரு காலத்தில் அஷ்டதிசைகளிலும் வாசஞ்செய்த அரக்கர், தன்னை இகழ்ந்தனர் என்று அவன் அவர்கள் மீது படை யெடுத்து, அவர்களை ஜெயித்து வந்தான். அவனைத் தேவ

ரீரைத்தவிர, வேறு யாருமே கொல்ல முடியாது. இனிமேல் தேவர்கள் சுகஜீவிகளாக வாழ்வார்கள். நானும் தங்களைத் தரிசனம் செய்ததால் கிருதார்த்தனானேன்'' என்று சொல்லி வீரவாகுத்தேவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு, தனது திசைக்குச் சென்று தனது கடமையைச் செய்து வந்தது. அவையனைத்தையுங்கண்ட பூதவீரர்கள் அண்டங்கள் அதிரக் கொக்கரித்து, வீரவாகுத்தேவரைப் பெரிதும் பாராட்டிப் புகழ்ந்தனர். ரணகளத்திலிருந்து ஓடிய அவுண தூதர்கள், ரூரபதுமனின் அரசவைக்குச் சென்று, தர்ம கோபன் மாண்ட செய்தியையும் புண்டரீகம் படாதபாடு பட்டுத் தன் திசைக்குச் சென்றதையும் சொல்லி முறையிட்டனர். தன் மனதுக்கேற்ற மந்திரியாகிய தர்மகோபனை இழந்ததற்காகத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிய ரூரபதுமன் அசைவற்ற சித்திரப் பதுமையைப் போலானான்.

பானுகோபன் வதைப் படலம்

இவ்விதமாகச் ரூரபதுமன் திகைத்திருக்கும்போது, ரூரிய உதயமாயிற்று. தூதுவர்களில் சிலர் பானுகோபனின் அரண்மனைக்குச் சென்று, நடந்தவற்றைக் கூறினர், உடனே, பானுகோபன் கோபங்கொண்டு, வெகுவேகமாகத் தன் தந்தையைக் காண்பதற்குச் சென்றான். தந்தையை வணங்கித் தனது மாயப் படையினால் வீரவாகுத்தேவராகிய பகைவர்கள் அனைவரையும் மாய்த்து ஏழு கடல்களுக்கு அப்பால், மறைத்து வைத்துங்கூட, முருகக் கடவுளின் வேலாயுதப்படை, அவர்கள் எல்லாரையும் மீட்டு வந்திருப்பதால் எதிரியை வெல்வது கடினம் என்றும் மேலும் பல தலைவர்களுடன் அமைச்சர் தர்மகோபனும் எதிரியை அழிக்க முடியாமற் போனதையும், தன் தந்தை ரூரபதுமனுங்கூட ரணகளத்தில் கொடிய போரைச் செய்து, வலிமை மிகுந்த படைகளை இழந்து, தப்பித்து ஓடி வந்ததால்தான் உயிருடன் இருப்பதாகவும் கூறினான். இவ்வளவு தொல்லைகளுக்கும்

காரணமாக இருக்கின்ற, சிறையிலிருக்கும் தேவர்களைத் துரத்திவிட்டால், குமரக்கடவுள் போய்விடுவார் என்றும் போர் நின்றுவிடும் என்றும் எவ்வளவு காலமானாலும் எதையும் நிதானித்துத்தான் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறினான்.

அதைக்கேட்ட குரபதுமன் கோபங்கொண்டான். அநேக காலமாகச் சிறையில் அடைத்திருக்கும் தேவர்களை, ஒரு பாலகனுக்காகப் பயந்து விடுதலை செய்தால், தனக்குக்கும் மரியாதை கெட்டுவிடும் என்றும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனாகவும் வைரதேகத்தையும் தீர்க்க ஆயுளையும் பெற்றிருக்கும் தனக்குத் தேவர்கள் பரம்பரைப் பகைவர்களாக இருப்பதால், அவர்களை எந்தக்கரணத்தைக் கொண்டும் விடுதலை செய்வதற்கில்லை என்றும் கூறினான். ‘பச்சிளம்பாலகனுக்கும், தூதனுக்கும் பூதங்களுக்கும் பயப்படுகின்ற நீ, போருக்குச் செல்ல வேண்டாம். அரண்மனைக்குச் சென்று பஞ்சணையின் மீது படுத்துக்கொள்!’ என்று கடிந்து கூறினான். உடனே பானுகோபன் தந்தை ஷிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுப் போருக்குப் புறப்பட்டான். ஏராளமான போர்ப் படைகள் அணிவகுத்தன. சதுரங்கச் சேனைகளும் தயாராயின. பானுகோபன் ஆயுதச்சாலைக்குச் சென்றான். மான்விழி மங்கையரின் கொங்கைகள் அழுந்தும் தனது விசாலமான மார்பில் வைரக்கவச மணிந்து, போர்க் கோலம் பூண்டான். இராட்சதவீரர்கள், சர்வாயுத பாணிகளாகப் போருக்குப் புறப்பட்டனர். முரசுகள் முழங்கின. பானுகோபன் படைகளுடன் போர்க்களத்தையடைந்தான். மூவாரயிம் தம்பியர்களும் மந்திரிகளும் மாண்டுகிடப்பதைப்பார்த்து அதிகச்சோகமும் அதிகக் கோபமும் கொண்டான். அதே வேகத்தோடு, போரிடப் புறப்பட்டான். போர் துவங்கியது. பூதப்படைகள் பருத்த மலைகளைப் பறித்துப் பந்துகளைப் போல வீசின. இரும்பு உலக்கை, வளைதடி, தண்டாயுதம் முதலிய படைகளைச் செலுத்தி ஆரவாரஞ்செய்தன. இராட்சதவீரர்கள் காட்டுத் தீயைப்போலக் கொதித்து எழுவாயுதம், மழுவாயுதம்,

பாலம், சப்பணம். முசலம், சக்கரம், சூலம், கணிச்சி தோமம் முதலிய ஆயுத வகைகளை பூதப்படைகளின்மீது வீசியும் நீண்ட விற்களை வளைத்து நானேற்றிக் கொடிய பாணங்களைச் சொரிந்தும் வாளாயுதங்களைக்கொண்டு வெட்டியும் ஈட்டிகளைக்கொண்டு குத்தியும் போரிட்டனர். அவுணவீரர்கள் கலங்கினர். அவர்களின் தலைகள் உடைந்தும் மண்டைகள் பிளந்தும், மார்புகள் பிளந்தும், நெற்றிகள் வெடித்தும், புயங்கள் சரிந்தும், கரங்கள் முறிந்தும், கால்கள் ஓடிந்தும் ரணகளமெங்கும் பிணங்களாகக் குவிந்தன. பூதப் படைவீரர்களின் முனைகள் இறைந்தும் வயிறு பீறுண்டும் மலைகளைப்பற்றிய கரங்கள் துண்டிக்கப்படவும் பலர் மாண்டனர். நீண்ட நேரப் போருக்குப்பிறகு, அவுணப்படைகள் பயந்து பல திசைகளிலும் ஓடுவதைப் பாணுகோகன் கண்டு மீண்டும் போர் தொடுத்தான். அப்பொழுதும் பூதப் படைகள் அவுணப்படைகளைத் துரத்தி வதைத்தன. இவ்விதமாகத் தனது சேனைகள் சிதைந்ததைப் பார்த்துப் பாணுகோபன் மனம் வருந்தித் தனது சாரதியைக்குறித்து, “இந்த நிமிஷத்திலேயே நமது குதிரையைப் பகைவனெதிரில் கொண்டுபோவாயாக” என்று சொல்லி, முடிப்பதற்கு முன்னதாக, அவன் தேரைத் துரத்திவந்து சேர்த்து ஆர்ப்பரித்தபோது, குதிரைகளும் ‘கனைத்துத் தாவி நின்றன. அதைக்கண்ட பாணுகோபன், தன் சாரதியின் தேரை எச்சரிக்கையாகக் குறிப்பின் வண்ணம் தூண்டக்கடவை என்று கட்டளையிட்டுக் கொக்கரித்த மாத்திரத்தில் குதிரைகள் அனுமானித்து வீறியிருந்தன. அப்போது சூரியகாதகனாகிய பாணுகோபன் தனவ விடலை இடது கரந்திற்கொண்டு வலக் கரத்தில் திவ்வியபாணங்களைப் பற்றியவனாக் குமார தேவர், சகோதரனைத் தீயெழு வருத்திப் பார்த்து, “அட தூதனே! சமுத்திரத்தைப்போல் இரைந்து சூழ்ந்திருந்த நமது சதுரங்க சேனைகளையும் முன்பின் பாராமல் கொன்று விட்டாய். இனி நீ பிழைத்துப்போவது கடினம்” என்று கூறினான். அதைக்கேட்ட வீரவாகுத்தேவர் நகைத்து, “அடா பதிதனே! போருக்கு வந்தவன் வீணாக ஏன் வார்த்தையாடுகிறாய்!” என்று கூறினார்.

உடனே பானுகோபன் ஆயிரம் பாணங்களைத் தன் வில்லில் தொடுத்து, வீரவாகுத்தேவரின் மார்புக்கு நேராகக் குறிவைத்தான். அவை வீரவாகுத்தேவரின் மார்பில் பாய்ந்து உருவின. அந்தக் காயத்திலிருந்து உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அதைப் பொருட்படுத்தாமல் வீரவாகுத்தேவர், ஆயிரம் கணைகளைத் தொடுத்து, பானுகோபனின் புயங்களுக்குக் குறிவைத்து எய்தார். அவை வேகமாகச் சென்று பானுகோபனின் தோள்களில் பாய்ந்து சல்லடைக் கண்களாக்கின. உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அவன், அதைப் பொருட்படுத்தாமல், கூர்மையான நூறு அர்த்த சந்திர பாணங்களைத் தொடுத்து, வீரவாகுத்தேவரின் வில்லைத் துண்டித்து எறிந்தான். வீரவாகுத்தேவர் கூறிய வேற்படை ஒன்றை எடுத்துப் பானுகோபனின் நெற்றிக்கு நேராக வீசினார். அந்தப்படை வெகு வேகமாகச் சென்று பானுகோபனின் நெற்றியில் பாய்ந்தது. பானுகோபன் மதிமயங்கி யாதொரு செயலு மற்றிருந்தான். அப்போது வீரவாகுத்தேவர் வேறொரு வில்லை எடுத்து, நானேற்றி வாயு வாஸ்திரத்தை மந்திர பூர்வமாக வழிபட்டுச் செலுத்தினார். பானுகோபன் மயக்கம் நீங்கி, தன்னை எதிர்க்கவரும் வாயுப்படையை மறித்தான். வீரவாகுத்தேவர் அக்கினி யாஸ்திரத்தை ஏவினார். அதே அஸ்திரத்தைக்கொண்டு அவன் அதைத்தடுத்தான். பானுகோபன் சூரியாஸ்திரத்தைப் பூசித்துச் செலுத்தினான். சூரியாஸ்திரத்தின் வேகத்தையும் உக்கிரத்தையும் கண்டு, வீரவாகுத்தேவர் அதே அஸ்திரத்தைக்கொண்டு தடுத்தார். அதுபோலவே பானுகோபன் பிரம்மாஸ்திரம் நாராயணஸ்திரம் முதலிய வற்றை ஒவ்வொன்றாக எய்தான். அவற்றையும் வீரவாகுத்தேவர் தடுத்தார், இவ்விதமாகத் தான் ஏவிய தேவாஸ்திரத்தையெல்லாம் வீரவாகுத்தேவர் தடுப்பதைக் கண்ட பானுகோபன் கோபங்கொண்டு, சுக்கிராசாரியார் கற்றுக் கொடுத்த ஜகன்மோகனம் என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்து அதன் மூலமாகத் தான் ஏறியிருந்த தேருடன் மறைந்து, யார் கண்ணுக்கும் தோன்றாமல், சக்கரகாரமாக நான்கு மூலைகளிலிருந்தும் பாணங்களைப் பொழிந்தான். அதை, வீர

வாகுத்தேவரின் உடலில் பாய்ந்து மயிர்க்கால்கள்தோறும் தைத்து, உதிரத்தைப் பெருக்கியதைக் கண்டு, தேவர்கள் பயந்து நடுங்கினர்; பதுங்கினர். பூதப்படைகளும் பாதகன் தூவுகின்ற பாணங்களால் கண்டதுண்டமாக வெட்டப் பட்டும் மாண்டும் சோர்ந்தும் பலதிசைகளிலும் சிதறின. அதைக்கண்டு வீரவாகுத்தேவர் குமரக்கடவுளைத் தியானித்து ஞானப்படையை ஏவிப் பானுகோபனின் மாயப்படையை அடக்கினார். சூரியன் ஒளிபட்டுப் பனிப்படலம் விலகு வதைப்போல, எதிரியின் வஞ்சகம் விலக்கப்பட்டு பானுகோபன் வாலில் தேருடன் காணப்பட்டான். வீரவாகுத்தேவர் தன் தேரையும் வானத்துக்குச் செலுத்தச் செய்தார். அங்கு இருவரும் நேருக்கு நேராகப் பயங்கரமாகப் போர் செய்தார்கள். அதைக்கண்டு, தேவர்கள் பயந்து பதுங்கினர். இருவர் பக்கத்துப் படைகளும் பெருத்த அளவில் நாசம் அடைந்தன. பானுகோபன் நூறாயிரம் கொடிய பாணங்களை ஏவி, வீரவாகுத்தேவரின் வில்லை வெட்டியெறிந்தான். வீரவாகுத்தேவர், மற்றொரு வில்லை எடுத்து, எதிரியின் தேரைச் சக்கைசக்கையாகப் பெயர்த்தெறிந்தார். அதனால் கோபங்கொண்ட பானுகோபன் இருபத்தைந்து சரங்களைத் தூண்டி, வீரவாகுத்தேவரின் மார்பைத் துளைத்தான். அதனால் மிகவும் வருந்திக் கோபங்கொண்ட வீரவாகுத்தேவர், பதினான்கு பாணங்களைச் செலுத்திப் பானுகோபனின் கிரீடத்தை உடைத்தெறிந்தார். அதனால் கோபங்கொண்ட பானுகோபன் பலகணைகளைத் தொடுத்து, வீரவாகுத்தேவரின் வைரக்கவசத்தை ஒடித்தான். வீரவாகுத்தேவர், அவனது வில்லைக்கண்டு வியந்து, பத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்து அவனது வில்லை இரண்டு துண்டுகளாக்கினார். பானுகோபன், காலாந்தகளைப் போலச் சீறி பிர்மன் தனக்கு அளித்திருந்த வேலாயுதத்தை எடுத்துச் செலுத்தினான். வீரவாகுத்தேவர், சிவபெருமான் அருளிய வீரவாளை எடுத்து, இரண்டு துண்டுகளாக அதை வெட்டினார். அதைக்கண்ட தேவர்கள் மலர்மாரிப் பொழிந்தனர்.

பிறகு வீரவாகுத்தேவர் உடைவாளை எடுத்து வாட்போர் நடத்தினார். பானுகோபன் வீரவாகுத்தேவரின் ஒருதோளை வெட்டினான். உதிரம் பெருகியது. பானுகோபன் மறுபடியும் வருவதற்குள்ளாகக் குமரக்கடவுளைத் தியானித்து உடைவாளை எடுத்து பானுகோபனின் பருத்த தோள்களில் ஒன்றை வெட்டினார். பானுகோபன் பின்னடையாமல் நிரளாய் வலக்கரத்துடன் விழுகின்ற வாளாயுதத்தை இடது கரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, மீண்டும் போர் செய்ய வந்தான். அதைக்கண்ட வீரவாகுத்தேவர் வியந்து, மறு கணமே தமது உடைவாளால் மற்றொரு கரத்தையும் துண்டித்தார். இரண்டு கரங்களையும் இழந்த பானுகோபன். மீண்டும் போர் செய்வதற்கு வலிமையற்றவனாகச் சோர்ந்து எதைச் செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தான். அப்போது அவனுக்கு அவனது பாட்டியின் நினைவு வந்தது. அவள் கொடுத்த மாயைப் படையை உபயோகிப்பதற்கு முன்னால் வீரவாகுத்தேவர் அவனுடைய சிரத்தைத் தமது உடைவாளால் சீவித்தள்ளினார். அதைக்கண்டு, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர் சனம் கருட கந்தருவர், சித்தவித்தியாதரர் யாவரும் மனம் மகிழ்ந்து கூத்தாடினர். ரணகளத்தில் வீழ்ந்துகிடந்த பூதப் படைகள் எல்லாம் எழுந்து மகிழ்ச்சியில் ஆடின. சேனைத்தலைவர்கள், எண்மர், லக்ஷர் முதலியவர்களுடன் குமரக் கடவுளைத்தரிசிக்க வீரவாகுத்தேவர் புறப்பட்டார். வெற்றி முழக்கத்துடன் வீரவாகுத்தேவர் வருவதைக்கண்ட குமரக்கடவுள் அவரை வரவேற்று உபசரித்து அவரது விடுதிக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

வீரவாகுத்தேவரால் பானுகோபன் வதம் செய்யப் பட்டதை தூதர்கள் குரபதுமனிடம் சென்று முறையிட்டனர். அதைக்கேட்ட குரபதுமன், தனது தலைமகனை இழந்த துக்கத்தில் அழுது புலம்பினான். பானுகோபனின் தாயான பதுமகோமனை, தன் மகன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டு மூர்ச்சையானான். சன்றையிழந்த பசுவைப்போலத் தாய் தந்தையர் இருவருமே வருந்திப் புலம்பினார்கள். குர

பதுமன் அடங்காத கோபங்கொண்டு, எதிரிகள் அனைவரையும் கொன்று, இரத்தத்தை நெய்யாகச் சொரிந்து ஆபிசார வேள்வியைச் செய்வதற்குத் தீர்மானித்தான். தன் மகனின் உடலை ரணகளத்திலிருந்து கொண்டுவந்து, எண்ணெய்க் கொப்பரையில் பதனப்படுத்தக் கட்டளையிட்டு தனது தம்பி சிங்கமுகாசுரனுக்குச் செய்தியனுப்பினான், தூதர்கள் பூமண்டலத்தின் வடதிசையிலிருந்த ஆசுரம் என்ற பட்டினத்திற்கு சிங்கமுகாசுரனாக் காணச் சென்றனர்.

சிங்கமுகாசுரன் வதைப் படலம்

இவ்விதமாகச் சூரபதுமனின் தூதுவர்கள் சிங்கமுகாசுரனின் தர்பாருக்குச் சென்று அவனை வணங்கி, “சுவாமி! அகண்ட மண்டலாதிஸ்வராகிய தங்கள் தமையன், தங்களை அழைத்து வரும்படிச் சொன்னார்கள்” என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட சிங்கமுகாசுரன், அவர்கள் வந்த விஷயங்களைத் தெளிவாகக் கூறும்படிக் கட்டளையிட்டான்.

அப்பொழுது அவர்கள் “சுவாமி! தங்கள் தம்பியையும் கிரவுஞ்சனையும் கொன்ற பாலகப்பிரமணியன், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலியவர்கள் போற்றிவர, மகேந்திரபுரிக்கு எதிரில், பாசறையை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதை யறிந்த நமது சக்கரவர்த்தி, அதிகக் கோபம்கொண்டு, கணக்கற்ற சதுரங்க சேனை வெள்ளங்களுடன், புத்திர வர்க்கங்களையும் சேனைத்தலைவர்களையும் மந்திரிகளையும் ஒருவர்பின் ஒருவராக அனுப்பினார். அவர்கள் சென்று கடும் போர் புரிந்து மாண்டார்களே தவிர, ஒருவர்கூடத் திரும்ப வில்லை. அவர்களில் விவேகசாலிகளான இரணியன் மட்டுமே மீன் உருவம் கொண்டு கடலில் மறைந்திருக்கிறான். இன்று காலை, பாதுகோபன் ஏராளமான படைகளுடன் போருக்குச் சென்று, பயங்கரமாகப் போர் செய்தும், முடிவில் குமரக் கடவுளின் தூதுவரால் வெட்டப்பட்டு இறந்தார். அதனால்

தான் தங்களை அழைத்துவரும்படி அரசர் ஆணையிட்டார். எமது சக்கரவர்த்தியைத் தவிர, தலைநகரத்தில் வேறு யாருமேயில்லை. சேனைப்பெருக்கமும் ஒழிந்தது. ஆகவே காலதாமதம் செய்யாமல் துரிதமாக எழுந்தருளவேண்டும்” என்று கூறினர்.

உடனே கோபமும் மானமும் மனத்தை வாட்ட, துயரமும் துக்கமும் தேகத்தைக் கொளுத்தச் சிங்காதனத்தை விட்டிறங்கிய சிங்கமுகாசுரன். தூதரை அழைத்து தனது நால்வகைச்சேனைகளையும் உடனே அணிவகுத்து வரும்படி ஆணையிட்டான். ஏராளமான படைகள், மாளிகைக்கு எதிரில் அணிவகுத்தன. சிங்கமுகாசுரன் ஆயுதச்சாலைக்குச் சென்று போர்க்கோலம் கொண்டான். வைரக்கவசங்களை மார்பில் அணிந்தான். ஆயிரம் தலைகளிலும் ஆயிரம் கிரீடங்களை அணிந்து, தும்பை மாலை சூடி, மகாமேருவைப் போன்ற மாபெரும் வில்லை ஏந்தி, தனது தேரில் தாவி ஏறினான். நால்வகைப் படைகளும் ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு வீரமாமகேந்திரபுரியை அடைந்தன. சிங்கமுகாசுரன் தன் தேரைவிட்டு இறங்கி, மந்திரிகள் குழ்ந்துவர, அழகற்றும் ஆடம்பரம் எதுவும் இல்லாமலும் அமைதியாக இருந்த துரபதுமனின் சபாமண்டபத்துக்குச் சென்று, அரியணையில் சோர்ந்து கிடந்த தன் தமையனைத் தூக்கி நிறுத்தி “அண்ணா! புஜபல பராக்கிரம சாலிகளான பிள்ளைகளையும் மதியூகிகளான மந்திரிகளையும் ஜெயசாலிகளான சேனைப் பெருக்கத்தையும் வரையற மாளக் கொடுத்து தனியனாகத் திகைத்து நிற்கும் தமையனே! முன்பு மந்திராலோசனை நடத்தியபோதே இத்தகைய அனர்த்தம் விளையும் என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லவில்லையா? கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோன்றாத காரணத்தால் இத்தகைய துன்பம் நமக்கு வந்தது. எனவே, நான் போகிறேன் - போர்க்களத்திற்கு! போர்க்களத்திலே நான் செய்யும் போர்ச் செய்திகளைக் கேட்டு நீங்கள் மகிழ்வீர்கள். பூதப்படைகளையும் அந்தத் தூதுவனையும் வாரிவாரி என் வாயில் போட்டுக் கொள்வேன். ஆயினும் என் பசி

தணியவே தணியாது. ஒருவேளை, சிவசுப்பிரமணியன் கோபித்து ஏவும் வேலாயுதத்துக்கு நான் தப்பிப் பிழைத்தால், தமையனாகிய உம்மை வந்து சந்திப்பேன். இல்லை யென்றால் ரணக்களத்திற்குப் பலியாவேன்! இதுபோலவே நமது படைகளும் குறைவாகவே இருப்பதால் அவையும் நிச்சயமாகத் திரும்பமுடியாது. இதில் தங்களுக்குச் சந்தேகம் வேண்டாம்! தம்பியுடையான் படைக்கு அஞ்சான், மிஞ்சியவன் நான் ஒரேதம்பி. எனவே நானும்போகிறேன்” என்று சிங்கமுகாசுரன் கூறிவிட்டு, விரைவாகத் தன் தமையன் தனக்காக ஏற்பாடு செய்துள்ள விருந்துக்குச் சென்றான். அங்கு மலைபோலக் குவித்திருந்த அன்னக் குவியல்களையும் யாளை, கரடி, புலி, மான் முதலியவற்றின் ஊன்கள் பதமாகக் காரசாரமாகச் சமைக்கப்பட்டு குன்றுகள்போலச் செய்யப்பட்டக் கச்சாய வகைகளையும் பொறியல், வற்றல், வறுவல், சுண்டல்துவையல், அவியல் முதலிய வகைகளையும் ஆயிரங்கரங்களினால் வாரிவாரியுண்டு ஆயிரக்கணக்கான குடங்களில் நிரப்பி வைத்திருந்த ஆவின்பால், நெய், தயிர், தேன் ஆகியவற்றையும் மடமடவென்று குடித்து, அந்த இறுதி விருந்தைத் திருப்தியாகப் புசித்து முடித்து, காதவழி மணக்கும் கலவைச் சந்தனத்தைப்பூசி பலவகை மலர்மாலைகளையணித்து, மீண்டும் போர்க்கோலம் பூண்டு ஆயிரம் சிங்கமுகங்களிலும் திருநீற்றுப் பொட்டிட்டு. வேகமாக நடந்து வெளியே காத்திருந்த தேரில் தாவி ஏறினான். அதற்குள்ளாகப் படை வீரர்கள் யாவரும் விருந்துண்டு, போருக்குப் புறப்பட அணிவகுத்தனர். ஏராளமான படைவீரர்களுடன் நால்வகைச் சேனைகள் அணிவகுக்கப் போர்க்களத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அப்போது வீரவாகுத்தேவர், அதியுட்சாகத்துடன் வேலாயுதக் கடவுளை வணங்கி, அவரிடம் விடைபெற்றார். துணைவர், படைவீரர்கள், நெருங்கிப் போற்றிவர, பகைவர்மீது ஒவ்வொரு தொடையிலும் கோடானுகோடி பாணங்களைச் சொரியத்தக்ககார்முகம் என்ற ஒப்பற்ற தனுசைத்தோளிலே மாட்டி, அம்பரூதாணியை முதுகில் இறுக்கி, அபேத வைரக்கவசத்தை மார்பிலணிந்து பொற்றேரில் ஏறி

எண்மர், லக்ஷர், படைவீரர்கள் துழப் போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்—வீரவாகுத்தேவர். முரசுகள் முழங்க வீரவாகுத்தேவர், தமது படைகளுடன் வருவதைக் கண்ட சிங்கமுகாசுரன் தனது நால்வகைப் படைகளையும் முன்னேறிப் போர்புரியும்படிப் பயங்கரமாக ஆணையிட்டான். தேர்கள் ஒன்றோடொன்று மோதவும் மதயானைகள் இரும் புலக்கைகளைச் சுழற்றி மேலிடவும் குதிரைப்பந்திகள் களைத்துப் பாயவும், படைவீரர்கள் வீராவேசத்துடன் எதிர்க்கவும் போர்மூண்டது. இருதரப்புப் படைகளிலும் ஏராளமானவர்கள் நாசமடைந்தனர். இராட்சத சேனைகளும் பூதப்படைகளும் பயங்கரமாகப் போரிட்டபோது, பூதப்படைகள் பின்னடையத் துவங்கின. அதைக்கண்ட சிங்கன் என்ற பூதத்தலைவன், இராட்சதர்கள் மண்டைகள் பிளக்கவும் புணங்கள் சரியவும் தலைகள் நொறுங்கவும் குருவளியைப்போலச் சுழன்று சாடும்போது, அந்தக் கொடுமைக்கு ஆற்றாமல் இராட்சத சேனைகள் கலங்கின. அப்போது தசமுகன் என்ற இராட்சதத் தலைவன் அதிகக் கோபங்கொண்டு, மீசை துடிக்கத் தனது வில்லை வளைத்து, அம்புகளை எய்யத்தொடங்கினான். இருவரும் பயங்கரமாகப் போரிட்டனர். தசமுகன் ஒரு வலிய கணையை எடுத்துச் சிங்கனின் விசாலமான மார்பில் கோடையிடியைப்போலத் தாக்கினான். சிங்கன் அதிகக் கோபங்கொண்டு, ஒரு கணையைத்தூக்கித் தசமுகனின் மார்பில் அறைந்தான். அந்த அடிபட்டவுடன் தசமுகன் கைகால்களை உதைத்துக்கொண்டு மாண்டான். பத்துத்தலைப் பாதகன் ஒழிந்தவுடன் இராட்சதப்படைகள் பின்வாங்கின. இதுபோல அவுணத்தலைவர்களும் பூதத்தலைவர்களும் மாறிமாறிப் போரிட்டனர். பூதவீரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் அடியோடு பறித்து எறிந்தனர். ஆனால் சிங்கமுகாசுரன் தனது ஆயிரம் முக்குகளிலும் வெளியிட்ட மூச்சுக் காற்றில், அவை அலைபட்டு மூலைக்கு மூலையாகச் சிதறின. இவற்றையெல்லாங்கண்ட சிங்கமுகாசுரன் பூதப்படை வெள்ளத்தை மதியாமல் தேரை விட்டுக் கீழேயிறங்கி, பல்லாயிரம் பூதர்களை ஆயிரம் கைகளில் வாரித் தரையில் அறைந்தும் சிலரைச் சுழற்றிக்

காற்றில் ஊதிப் பறக்கச் செய்தும், பலரைக் கடலில் வீசித் தவளையைப்போல மிதக்கச் செய்தும், பூதப்படைகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். பிறகு தழற்கண்ணான் என்ற பூதத்தலைவன் சிங்கமுகாசுரனை எதிர்ப்பதற்குச்சென்றான். தனது குலாயுதத்தை எடுத்து மார்பில் எய்தான். அது சிறு முள்ளைப்போலத் தைத்தது. மற்றொரு தண்டாயுதத்தை எடுத்து வீசிான். அது சிங்கமுகாசுரனின் சாரதியின் மார்பில் கோடையிடியைப்போலத் தாக்கி, அவனைத் தலைகுப்புற விழச்செய்தது. அதைக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன், தனது தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிப் பூதத்தலைவனின் மார்பைத் தாக்கினான். பூதத்தலைவனின் பிளப்புண்ட மார்பின்வழியாக உதிரம் பெருக்கெடுத்தது. இதுபோலப் பூதத் தலைவர்களுக்கும் அவுணத் தலைவர்களுக்கு மிடையே பயங்கரப்போர் நடந்தது. பூதப்படையினில் ஏராளமானவர் சுற்றிவளைத்துக்கொண்டு சிங்கமுகாசுரனைத் தாக்கினர். சிங்கமுகன் கோடையிடியைப்போல கர்ஜித்து, தேரைவிட்டுப் பூமியில் குதித்துப் பூதவீரர்களின் சில தேர்களைச் சேர்த்து எடுத்துப் பந்துகளைப்போல வீசிான். சில தேர்களை உள்ளங்கையில் வைத்து நசுக்கிப் பொடித்தான். சில தேர்களை எட்டி உதைத்தான். இவ்வாறுசெய்து பூதப்படைகளைச் சின்னாபின்னப்படுத்துவதைக்கண்ட வீரவாகுத்தேவர், ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களைத் தொடுத்து அவுணவீரர்களைத் தாக்கினார். அதற்குள் சிங்கமுகாசுரனின் பிள்ளைகளான நூற்றுவர், தங்களுடைய உடைவாளால் வீரவாகுத்தேவரைச் சூழ்ந்து வெட்டத் துவங்கினர். ஒவ்வொருவானும் வைரமலையில் பட்டத் துரும்பைப்போலத் தெறித்துப்போனதேதவிர, அவரது தேகத்தில் சிராய்ப்புக்கூட ஏற்படவில்லை. எனவே, அவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து வீரவாகுத்தேவரைக் கட்டிப்பிடித்துச்செல்ல முயன்றனர். வீரவாகுத்தேவர் தனது உடைவாளால் அந்த நூறுபேர்களுக்கும் வெட்டி வீழ்த்தினார். பிறகு தமதுதேரில் தாவி ஏறி வில்லேந்தி போர்புரியத்தொடங்கினார். ஆயிரம் திவ்விய பாணங்களைத் தொடுத்துச் சிங்கமுகாசுரனின் தேரைச் சுக்கல்சுக்கலாக நொறுக்கினார். அந்தத் தருணத்தில் சிங்க

முகாசுரனுக்குப்பயந்து ஓடிய பூதப்படைகளெல்லாம் மறுபடியும் வந்துசேர்ந்தன. பூதவீரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பறித்து அவுணவீரர்கள்மீது தாக்கினார்கள். அதைக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன், வேறொரு தேரில் தாவி, தன் வில்லில் அம்புகளைத்தொடுத்து எய்தான். அவற்றையெல்லாம் வீரவாகுத்தேவர் தமது அம்பினால் தடுத்தார். சிங்கமுகாசுரன் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க, இரண்டாயிரம் விற்களை ஏககாலத்தில் வளைத்துக் கொடிய பாணங்களைப் பொருத்தி எய்தான். வீரவாகுத்தேவர் தமது வில்லையெடுத்து ஒரு கடிகைநேரமும் தாமதிக்காமல் பாணங்களைச் சொறிந்துக்கொண்டேயிருந்தார். சிங்கமுகனின் எல்லா விற்களையும் கண்டித்துத் துண்டித்துப் பொடிப்பொடியாக் கினார். வேறுவழியற்ற சிங்கமுகாசுரன் மாயைத் தனக்கு அளித்திருந்த கொடிய பாசத்தை எடுத்துப் பூசித்து “மேலிட்டுப் போராடி வருகின்ற பகைவரனைவரையும் ஒன்றாகக் கட்டிக்கொண்டுபோய், சப்தசாகரங்களுக்கு அப்புறத்தில் நிற்கின்ற உதயகிரியில் சேர்த்து, காவல் காத்திருக்கக்கடவாய்” யென வீசினான். அப்படை வெளிப்பட்டவுடன் தீயையும் புகையையும் வீசி, விஷங்களைக் கக்கிக் கொண்டு வந்தது. அதைக்கண்ட தேவர்கள், பயத்தினால் சரீரமுற்றும் வியர்க்க, கால்கள் தடுமாற நடந்தனர். பூதப்படைகள், இலக்ஷ்மீ, எண்மர், படைவீரர்கள் அனைவரும் கலங்கினர். வீராதி வீரனாகிய சிவகுமாரனின் தூதுவர் இதுவும் ஒருமாயை என்று எண்ணிக்கொண்டு, துரிதமாகப் பல பாணங்களைத் துண்டி அதன் முயற்சிகளையடக்க முயன்ற போது, அந்த மாயப்பாசமானது, அதிக வேகமாக வந்து சிவ சுப்பிரமணிய தேவரின் படைவீரர்களின் அறிவை மயக்கி, கால பாசத்தைப்போலச் சகலரையும் சேர்த்துக் கட்டியது.

கேட்டீர்களா, சவுனகாதிமுனிவர்களே! அந்த மாயப்படையானது பூதவெள்ளத்தையும் லக்ஷரையும் எண்மரையும் வீரவாகுத்தேவரையும் இமைப்பொழுதில் மயக்கிப் பிரேதங்கள் போலச்செய்து, அனைவரையும் திரட்டிக்கொண்டு, மேலெழுந்து வானவெளியில் வாயுவேகத்தினைவிட வேகமாகச் சென்று, சப்தசாகரங்களையும் கடந்து, பாற்கடலின் மத்தியி

லிருக்கின்ற உதயகிரியில் சேர்த்து, அதன் சாரலில் வைத்துக் காவலிருந்தது. ரணகளத்தில் எதிரி தரப்பில் யாருமே காணவில்லை. சிங்கமுகாசுரன் தனக்குப் பயந்து பாலசுப்பிரமணியன் ஓடிவிட்டான் என்று நினைத்தான். அந்தச் சமயத்தில் ஒற்றன் ஒருவன் ஓடிவந்து, “சுவாமி! ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளுடனும் அதற்கடுத்த சேனைத் தலைவர்களுடனும், பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோருடனும் குமரக் கடவுள் பாசறையிலிருக்கிறார்” என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட சிங்கமுகாசுரன், “இதோ! நானே அவ்விடம்போய் அந்தப்பாலகனுடன் சகலரையும் வளைத்துச்சாடி, இன்றுடன் போரை நிறுத்திவிடுகிறேன்” என்று பாசறையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். சிங்கமுகாசுரன் அவ்விதம் வருவதைக் கண்ட சில தூதர்கள் குமரக்கடவுளை வணங்கி, இந்தச் செய்தியைக் கூறினர். “தேவாதிதேவனே! கேட்டருள்க. தங்கள் கட்டளைப்படி வீரவாகுத்தேவர், எண்மர், லக்ஷர் படைத்தலைவருடன் ரணகளத்தைச் சேர்ந்து கொடிய போரைச் செய்து, அவுணத்தலைவரையும் சேனைகளையும் சிங்கமுகனின் நூறு பிள்ளைகளையும் வாட்டி வதைத்தார். அதைக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன் கொடிய மாயாபாசத்தைச் செலுத்தி வீரவாகுத்தேவர் முதலிய அனைவரையும் சேர்த்துக்கட்டி, உதயகிரியில் சேர்த்துவிட்டான். சமர்க்களத்தில் தற்சமயம் யாரும் இல்லாமையால் சிங்கமுகாசுரன் இப்பொழுது நமது பாசறையை நோக்கி வருகிறான்” என்றனர்.

உடனே குமரக் கடவுள் புன்னடை செய்து, இரத்தின மயமான பாதுகையில் திருவடியைச் சேர்த்து, ஆசார வாசலின் முகப்பில் வருவதற்குமுன், வாயுதேவன், தேரைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். சிவகுமாரன் தேரில் ஏறிக் கொண்டார். படைகளுடன் வெற்றிச் சங்குகளும் போர் முரசுகளும் முழங்க, போர்க்களத்தை நெருங்கினார். சிங்கமுகாசுரனும் கணக்கற்ற சேனைகளுடன் எதிர்த்தான். இரு தரத்தாரும் பயங்கரமாகப் போர் புரிந்தனர். அவுணப்படைகள் அனைத்தும் ரணகளமெங்கும் சிதைபட்டு பிணமாக

உதிரப் பெருக்குகளில் மிதந்து கிடந்தன. அதைக் கண்ட சிங்கமுகாசுரன், பகைவர் அனைவரையும் ஒருமிக்கவாரி உண்டாஸ்தான், தனது கோபமும் பயமும் தனியும் என்றும் எல்லாம் முடிந்த பிறகு, பாலனைத் தனியாக விசாரித்துக் கொள்வோம் என்றும் எண்ணி, ஆசாரியர் தனக்குப்போதித் திருந்த மாய மந்திரத்தை ஓதி ஜெபித்தான். உடனே பூமியும் வானமும் திசைகளும் நிறையத்தக்க கோர ரூபத்தைத் தாங்கி, ஆயிரம் சிரங்களில் சூடியிருந்த கிரீடங்கள் ஆகாயத்தைத்தொடவும் பாதங்கள் பூமியை மறைக்கவும் மாபெரும் வடிவத்தைக் கொண்டான். அதைக்கண்டு இந்திரன் நடுங்கினான். எமன் பயந்தான். அக்கினி திகைத்தான். இவ்விதமாகச் சகலரும் பிரமித்திருக்கும்போது, தனது இரண்டாயிரம் கைகளை நீட்டி, சப்த சாகரங்களைப்போல முழங்கும் பூதசேனைகளைச் சேர்த்து வாரி வாரி, மலைக்குகை போன்ற தனது வாயில் போட்டுக்கொண்டான். பூதவீரர்கள், அவனது கண்டங்களின் மூலமாகக் கடந்து மண்டி வயிற்றில் சேரத் துவங்கினர். அவன் இரண்டாயிரம் கைகளால் வாரி வாரி பூதப்படைவீரர்களைத் திணிக்கத்திணிக்க அவர்கள் முக்கு, செவி, ஆசனம் முதலியவற்றுள் வழியாக வெளியேறித் தப்பித்தனர். சிலர் அவனுடைய சுவாசத்திற் கேற்ப சுவாசக் குழலில் மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கித் தத்தளித்தனர். சிலர் வயிற்றில் வசதியான இடங்கிடைத்ததனால், சிவபெருமானை நினைத்துத் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். சிலரைத் தம் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்களுடன் விழுங்கியதால், அவர்கள் அவ்வாயுதங்களையெல்லாம் பயன்படுத்தி தாக்கத் துவங்கினார்கள். அந்த ஆயுதங்கள் எல்லாம் முனை மழுங்கி விட்டன. சிலர் தூங்கினர். சிலர் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர் வெளிவருவதற்கு மார்க்கமில்லாமல் அழுதுகொண்டிருந்தனர். பூதகணங்களைச் சிங்கமுகாசுரன் வாரிவாரி விழுங்குவதைக்கண்ட தேவர்கள் சென்றவிடம் தெரியாமல் ஓடிவிட்டனர். இவையனைத்தையும் கண்ணால் கண்ட சில தூதர்கள் சூரபதுமனிடம் சென்று இவற்றையெல்லாம் கூறி, எதிரிகளை மாயாபாசக்தினால் உதயகிரியில் சேர்த்தும், பாதிப்படைகளை வாரி விழுங்கிவிட்டான்

யுத்த காண்டம்

என்றும் கூறினர். குரபதுமன், அந்தத் தூதர்களை வாரியனைத்து, அச்செய்திகளைப் பலமுறைகளும் சொல்லச் செய்து, பரிசுகளை வழங்கினான். சில தூதர்களுடன் ஏராளமான படைகளை ரணக்களத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். சிங்கமுகன் நூறு வெள்ளம் பூதப்படைகளையும் விழுங்கியதைக் கண்ட குமரக்கடவுள் தமது தேரை, சிங்கமுகனுக்கு எதிரில் கொண்டு போகுமாறு வாயுதேவனுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவுணப்படைகள், குமரக் கடவுளைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு சண்டையிட்டன. குமரக்கடவுள் தம் வில்லையெடுத்துக் கொடியபாணங்களைப் பொருத்தி, அவுணப்படைகளில் பெரும்பகுதியை சின்னாபின்னப்படுத்தினார். பிறகு சிங்கமுகாசுரனுக்கும் குமரக்கடவுளுக்கும் வாக்குவாதம் நடைபெற்றது. இறுதியில் குமரக்கடவுள், தமது காண்டபத்தில் ஒரு வைரவாளியை எடுத்துப்பூட்டி சிங்கமுகனின் மார்பில் எய்தார். அந்தப் பாணம், வெளிப்பட்டவுடன், வைரமலையொத்த சிங்கமுகாசுரன் மார்பில் வேகமாகத் தாக்கி, துளைத்து, முதுகுப் பக்கமாக வெளிப்பட்டவுடன், வைரவாளி பாய்ந்த இடத்தில் பெரிய தொரு குகை வாயிலைப்போன்ற காயம் ஏற்பட்டு, மலைவீழ் அருவியைப்போல இரத்தம் கொட்டியது. பிளந்த மார்பின் குகைபோன்ற காயத்தின் வழியாக வெளிச்சம் கண்டதும், அவனுடைய வயிற்றில் சஞ்சரித்த பூதப்படை வீரர்கள், புற்றிலிருந்து ஈசல்கள் வெளிவருவதைப்போல வெளியேறினர். அவர்கள் வெளியேறியவுடன் சிங்கமுகனைச் சூழ்ந்துகொண்டு தாக்கத் துவங்கினர். அதைக்கண்ட சிங்கமுகன். அந்தத் துவாரத்தைத் தன் வலிய கரத்தினால் மூடிக்கொண்டு, மற்றக் கைகளால் தண்டாயுதத்தை எடுத்துச் சுழற்றினான். குமரக்கடவுள் நான்கு கூரிய அம்புகளை எடுத்து சிங்கமுகனின் நெற்றிக்கு நேராக எய்தார். எய்தவுடன் அந்தக் காயத்தின் மூலமாக உதிரம் கொட்டியது. அதைத் தாங்கமுடியாமல் கைகள் சோர்ந்து தாழ்ந்தன. கூண்டிலிருந்து வெளிப்படும்புறவைகளைப்போல மீண்டும் பூதப்படைகள் வெளிப்பட்டன. அதற்குள் சிங்கமுகன் முன்பு செலுத்திய மாயாபாசத்தினால்

உதயகிரியில் சேர்ந்திருந்த துணைவர், எண்மர், லக்ஷர்கள், படைத்தலைவர்கள் முதலியவர்களைத் தருவிக்க வேண்டும் என்று குமரக்கடவுள் எண்ணி, ஒரு சரத்தை எடுத்து வில்லிலே பூட்டி 'நம்மவர்கள் அனைவரையும் விரைவில் கொண்டு வருவாய்' என்று சுட்டினாயிட்டுத் தொடுத்தார். அது வாயு வேகத்தைவிட மிக வேகமாகச் சென்று, சப்த சாகரங்களையும் கடந்து, உதயகிரியைச் சேர்ந்து, வீரவாகுத் தேவர் முதலியவர்களைப் பற்றியிருந்த பாசத்தைப் போக்கியது. கந்தபெருமாவின் கடைச்சத்தினால் அவர்கள் யாவரும் போதலுணர்வைப்பெற்று மகிழ்ந்தனர். சண்முகர் செலுத்திய படையானது புஷ்பகவிமானம் ஒன்றை உருவாகி, அதில் வீரவாகுத்தேவர் முதலியவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு, வான்வெளி வழியாக உதயகிரியைக் கடந்து, சப்த சமுத்திரங்களைத் தாண்டிச் சமாக்களத்தை அடைந்தது. அவர்களைக் குமரக்கடவுளின் அருகில் இறக்கியது. பிறகு பழையபடி அம்பாக மாறிக் குமரக்கடவரின் அம்புருத் தூணியில் புகுந்து கொண்டது. எள்ளினுள் எண்ணெயைப் போலவும் மணியினுள் ஒளியைப் போலவும் உள்ள குமரக் கடவுள், அவர்களைப் பாராட்டினார். அதற்குள் ஏராளமான அலுண சேனைகள் குமரக்கடவுளை நோக்கிப் பாணங்களை எய்யத் துவங்கின. இவ்வளவு பாணங்களையும் தாம் செலுத்திய பாணங்களினால் கண்டித்து அலுணப்படைகளைச் சின்னா பின்னப்படுத்தினார் அவற்றைக்கண்டு, கோபங்கொண்ட சுங்கமுகன் ஒரு லட்சம் கடுமையான பாணங்களைச் செலுத்தினான். குமரக்கடவுள் ஆயிரம் அர்த்தசந்திர பாணங்களைச் செலுத்தி, அவற்றைப் போக்கினார். சிங்கமுகன் மிகவும் கோபங்கொண்டு, பல பாணங்களை எய்து, குமரக் கடவுளின் சாரதியைத் தாக்கி, அவனது மார்பைப் பிளந்தான். அதைக்கண்டவுடன் நூறு பகழிகளைப் பூட்டிப்பிரயோகித்துச் சிங்கமுகாசுரனின் தேரில் பறந்து கொண்டிருந்த யானைக் கொடியை அறுத்துச் சாரதியை வெட்டி, தேரையும் சக்கை சக்கையாகப் பெயர்த்தெறிந்தார்--கந்தபெருமான்! அதைக்கண்டு மிகவும் கோபங்கொண்ட சிங்கமுகாசுரன் தனது ஆயிரம் விற்களையும் வளைத்துக் கணக்கற்ற பாணங்களை

யுத்த காண்டம்

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எய்தான். குமரக் கடவுள் ஆயிரம் பாணங்களைத் தொடுத்து சிங்கமுகனின் கைகளிலிருந்த ஆயிரம் விற்களையும் ஒடித்தெறிந்தார். சிங்கமுகன் வெறுங்கையானான். அதைக்கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் கைகொட்டிச் சிரித்தனர். அந்தச் சிரிப்பைக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன் முத்தலைச்சூலம் ஒன்றையெடுத்துக் குமரக் கடவுளின் மேல் பாய்ச்சினான். அது வருகின்ற கொடுமையைக் கண்டு, குமரக்கடவுள் பதினான்கு சரங்களைத் தொடுத்து அதைத் துண்டித்தார். சிங்கமுகன் ஒரு தண்டாயுதத்தை எடுத்தான். குமரக்கடவுள் ஏழு கொடிய பாணங்களை எய்து, தண்டாயுதத்தைப் பற்றியிருந்த கரத்தைத் துண்டித்தார். துண்டித்த கரம் திரும்பவும் முளைத்துக் கீழே விழுந்த தண்டாயுதத்தை எடுத்து வீசியது. அதைக் குமரக்கடவுள் துண்டித்தார். அதனால் கோபங்கொண்ட சிங்கமுகன், தனது இரண்டாயிரம் கைகளாலும் குமரக்கடவுளை அப்படியேவாரிக் கசக்கிப் பிழிந்து எறிய எண்ணினான். அவன் வருகின்ற வேகத்தையறிந்த குமரக்கடவுள் விஷங்களைக் கக்கும் இரண்டாயிரம் பசணங்களைத் தொடுத்து அவனது இரண்டாயிரம் கரங்களையும் துண்டித்தார். துண்டித்து வீழ்ந்த கரங்கள் அனைத்தும் மறுபடியும் முளைத்தன. கீழே இறைந்துகிடந்த இரண்டாயிரம் கரங்களையும் எடுத்து வீச எண்ணி அவற்றைப் பொறுக்கினான்—சிங்கமுகாசுரன். அவ்வாறு அவன் பொறுக்குவதற்கு முன்பாக, அவனது ஆயிரம் சிங்கத் தலைகளையும் மடமடவென்று முருகப்பெருமான் வெட்டிக் குவித்தார். கிரங்கள் அற்று முண்டமாக சிங்கமுகன் இருக்கின்ற கோலத்தைக்கண்டு, தேவர்கள் ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கி, மலர்மாரிப் பொழிந்தனர். திடீரென்று, சிங்கமுகாசுரன் ஆயிரம் தலைகளுடன் மறுபடியும் தோன்றிக் கலகலவென்று நகைத்து, “குழந்தாய்! அளவற்ற உன் சரங்களைத் தொடுத்து என்னைக் கண்டித்தாலுங்கூட, அவற்றை மீளமீளப் பெற்றுச் சண்டை செய்யும் திறனைப்பெற்ற சூரனாக இருக்கும் என்னுடன் இரண்டு கரங்களைப்பெற்ற நீ எவ்வளவு முறைகள் எவ்வளவு பாணங்களைத் தொடுத்தாலும் உன் கை கால்கள் ஒய்ந்து நீதான் கஷ்டப்படுவாய்.

நீ பல யுகங்கள் வருந்திச் சண்டை செய்தாலும் நான் தயங்க மாட்டேன். உன் அப்பனையொத்தவன் என் மனவுறுதியை பாராட்டியது உனக்குத் தெரியாதா? ஆகையால் நீ நினைத்ததைப்போல தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவிப்பது உன்னால் முடியாது. உன்னைப் பெற்றவனாலுமே முடியாது. இந்த நிமிஷமே நான் உன்னைப் பற்றிக் கசக்கி, வாயில் போட்டுக்கொள்ள வல்லவன். இருந்தாலும் நானும் பிள்ளைகளைப் பெற்றவன். நீயும் ஒரு குழந்தை பருவத்தினன். உன் தந்தையும் எனக்கு வேண்டியவன். ஆதலால் பொறுத்திருக்கிறேன். எனவே, உடனே போய்விடுவாயானால் உன் பெற்றோருக்குப் பிள்ளையாகச் சிலகாலம் வாழ்ந்திருப்பாயாக!” என்று சிங்கமுகாசுரன் கூறினான்.

இதைக் கேட்ட குமரக்கடவுள் புன்னகைசெய்து, “அவுயராஜனே! நீ என்ன செய்வாய்! நீ பிறந்தபோதே உனக்கு விதிக்கப்பெற்றகாலம் கழிந்தது. உனது அருமையான உயிரைக் கவர்த்துசெல்ல எமன் காத்திருக்கிறான். விவேகமற்றவனே! வீண் வார்த்தையாடுவதால் பயன் என்ன? கணப்பொழுதில் உனது உயிரை வாங்கப்போகிறேன் அதை நீயே காணப்போகியாய்!” என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட சிங்கமுகாசுரன் விழிகளில் தீப்பொறி பறக்க, இரண்டாயிரம் பருவதங்களை எடுத்துப் பந்துபோல வீசினான். கந்தபெருமான், நூறு திவ்விய பாணங்களை எய்து, அவற்றைப் பொடிப்பொடியாக்கினார். மேலும் ஆயிரம் கணைகளைத் தொடுத்து வைரம்போன்ற பகைவனின் மார்பைப் பிளந்தார். அவன் அந்தக் காயத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், மீண்டும் மலைகளை வீசி எறிந்தான். முருகப் பெருமான் மீண்டும் ஆயிரங்கணைகளைத் தொடுத்து, அவனது கரங்களையும் சிரங்களையும் வெட்டித்தள்ளினார். அவைகள் மீண்டும் முளைத்தன. இதுபோலவே, பலமுறைகள் அவர் அம்புகளால் வெட்டி வீழ்ந்தியும் மீண்டும் மீண்டும் முளைப்பதைக் கண்டு, “உம்” என்று ஹூங்காரம் செய்தார். அந்த அரவம் கேட்ட அதிர்ச்சியில், ஆமையானது தனது

உறுப்புக்களை உள்ளடக்கிக் கொள்வதைப் போலச் சிங்க முகாசுரன், ஒரு தலையுடனும் இரண்டு கைகாலுடனு மிருந்தான்.

கேட்டிர்களா, சவுணகாதி முனிவர்களே! குமரக் கடவுள் ஹுங்கரித்தபோது, துண்டிக்கப்பட்ட உறுப்புகள் மீண்டும் தோன்றாமல் இருப்பதைக் கண்ட சிங்கமுகன் திடுக்கிட்டான். அவனைக் கண்டு புன்னகை செய்த குமரப் பெருமான், “ஓஅவுணராஜனே! அரிய யாகங்களைச் செய்து சிவபெருமானின் திருவருளால் நீ பெற்றிருக்கின்ற வரங்கள் யாவும் அடங்கிப் போயினவே. இதற்குக் காரணம் என்ன? இப்போதும் மீண்டும் வருவிக்க முயற்சி செய்கிறாயா? அல்லது நீ இறந்த பிறகு அவை முனைக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டார். அதைக்கேட்ட சிங்கமுகாசுரன், “ஓ! பாலகனே! கரங்களை யும் சிரங்களையும் கண்டித்து விட்டோம் என்று அகந்தைப் படாதே! இந்த இரண்டு கைகளைக் கொண்டே அண்ட புவன சராசரங்கள் அனைத்தையும் இமைப்பொழுதில் நான் அழித்து விடுவேன்” என்று சொல்லிப் பெரிய மலை யொன்றை எடுத்து குமரன் மீது வீசினான். அதைக் குமரக் கடவுள் தமதுப் பாணங்களினால் நொறுக்கித் தள்ளினார். பிறகு, அவன் தனது தண்டாயுதத்தை எடுத்து, வேலாயுதனார் மீது வீசினான். அதைக்கண்ட குமரக் கடவுள், கோபித்துத் தமது கையில் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த வேலாயுதத்தை நோக்கி, “வஞ்சகன் உயிரை உண்டு மீளக்கடவாய்!” என்று கூறிச் செலுத்தினார். அது சண்டமாருதத்தைப் போல இரைந்து கொண்டு, மணிகள் சப்திக்க வேகமாய்ப் பாய்ந்து வரும் தண்டா யுதத்தைப் பொசுக்கி, சிங்கமுகனின் வலிமைமிக்க மார்பில் தாக்கித் துருவி, அவன் உயிரைக் கிரகித்துக் கொண்டு, உதிரமானது பீறிட்டு ஓட முதுகின் மூலமாக வெளிப்பட்டுப் போய்விட்டது. உடனே, சிங்க முகாசுரன், வேரற்று விழும் ஆலமரத்தைப் போல நிலம் பிளக்க விழுந்து மாண்டான்.

சிங்கமுகாசுரனைப் பிளந்துதள்ளிய வெற்றிவேலாயுதம் வானத்தில் எழுந்து, ஆகாய கங்கையில் முழுகித் தேவர்களின் மலர்மாரியின் மகரந்தங்கள்படிய, முத்தமிழ் முருகக் கடவுளின் திருக்கரத்தைச்சேர்ந்து, ஜீவித்துக்கொண்டிருந்தது. பூதகணங்களெல்லாம் ஆனந்த ஆரவாரஞ்செய்தன. தேவர்கள் குதித்துக் கூத்தாடினர். வெற்றிமுரசுகள் முழங்கின. மங்கள வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. தேவர்களும் படைவெள்ளமும் சூழத் தமது திருத்தேரில் ஏறிக் குமரக் கடவுள் தமது பாசறையை அடைந்தார்.

சிங்கமுகாசுரன் இறந்துவிட்டதை அவுணதூதர்கள் சூரபதுமனிடம் சென்று முறைபிட்டனர். அவுணப்படைகளில் மாண்டவர்போக மீண்டவர்கள் மகேந்திரபுரிக்குச் சென்றனர். தந்தம்பி இறந்த செய்தியைக் கேட்டுச் சூரபதுமன்பொங்கிப் புலம்பியழுதான். புலம்புகின்ற அவனைத் தேற்றுவதற்கு அங்கு ஆளில்லாமையால் சூரபதுமன் தானாகவே தனது சோகத்தை ஒழித்து, சிறிது தெளிவுபெற்றவுடன் சபாமண்டபத்திற்குச் சென்று, மானமும் கோபமும் மனத்தைவாட்ட “என் உயிரைப்போன்ற துணைவனைக் கொன்ற சிவகுமாரனுடன் நானே போய் அவனை எதிர்த்துப்போர் தொடுக்கிறேன்” என்று கூச்சலிட்டுக் கோபித்தான்.

சூரபதுமன் வதைப் படலம்

இவ்விதமாக, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனான சூரபதுமன் கோபங்கொண்டு, ஊழித்தியைப்போல சிறிப் பக்கத்தில் சர்வாயுதபாணிகளாக நிற்கின்ற தூதர்களை அழைத்து, “நமது குடைநிழலில் இருக்கிற அண்டங்கள்தோறும் உள்ள ரத கஜ துரக பதாதிகளைத் துரிதமாக அழைத்துவரக் கடவீர்!” என்று கட்டளையிட்டவுடனேயே அவனது பாதங்களில் பணிந்தெழுந்த தூதர்கள் வெளியே வந்து, காற்றைவிட வேகமாகச்சென்று, அண்டங்கள்

தோறும் இருக்கின்ற சேனாதிபதிகளிடம் சூரனின் கட்டளையைக் கூறினர். யானைகள்மீது பிரயாணப் பேரிகைகள் முழங்கின. அந்த ஓசையைக் கேட்ட நால்வகைச் சேனையும் அவற்றின் தலைவர்களும் பற்பலப் போர்க்கருவிகளை ஏந்தி, மகேந்திரபுரியை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். படைகள் வரும் வேகத்தில் எழும்பிய தூசி, சமுத்திரத்தைச் சேரக்கியது. படைத்தலைவர்கள் சூரபதுமனை வணங்கினர். படைவெள்ளங்கள் பட்டணத்தின் நாற்புறங்களிலும் இடமின்றித் தேங்கி நின்றன. முன்னணிப்படைகள் தங்குவதற்கு இடமின்றி வானவெல்லைவரைப் பரவிநின்றன.

உடனே சூரபதுமன், சிங்காதனத்தைவிட்டு இறங்கித் தனது அரண்மனைக்குச்சென்று, நீராடித் திருநீறணிந்து போஜனசாலைக்குப்போய், அறுசுவை உணவை அருந்தி, பிறகு வாசனத்திரவியங்களைப் பூசிப் போர்க்கோலம் பூண்டான். பரமசிவன் அளித்த பாசுபதாஸ்திரத்தையும் மற்ற தேவப்படைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, காரியக் காரரை அழைத்து, சகல ஆயுதங்களும் நிறைந்த ஆயிரங்கோடி சேமத்தேர்களைக் கொண்டுவரும்படியும் அவற்றைப் போருக்கு முஸ்தீபு செய்யும்படியும் கட்டளையிட்டுத் தனது இந்திரஞாலத் தேரையும் சிங்கவாகனத்தையும் முந்திக் கொண்டு போகும்படிப் பணித்தான். பிறகு பல சிறப்புகள் பொருந்திய தனது தேரைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை அலங்கரித்து, எழுபதினாயிரம் சிங்கங்களையும் எழுபதினாயிரம் புரவிகளையும் சீர்படுத்தி அணியணியாகப் பூட்டச் செய்தான். சிங்கக்கொடி பறக்கும் தனது தேரில் தாவி ஏறினான். பல்வகை வாத்தியங்கள் முழங்கின. படைகள் எல்லாம் அணிவகுத்தன, சூரபதுமனின் கட்டளைக்கேற்ப பல சாரதிகள் கடிவாளங்களைக் கரங்களில் பற்றிக்கொண்டு சவுக்கைக் காட்டித் தேர்ப்புரவிகளைத் துரத்தினர். ராஜவீதிகளைக் கடந்து தலைநகரின் வாயிலைக் கடந்து படைகள் போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்பட்டன. சதுரங்கச் சேனையும்

நெருங்கிப் பரந்து நடக்கும்போது, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனும் புலபல பராக்கிரமசாலியுமான சூரபதுமன் அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில் சந்திரனைப்போலப் படைநடத்திச் சென்றான். தூசிப்படையானது, சிவசுப்பிரமணியர் வாசமாயிருந்த பாசறையைச் சூழ்ந்துகொண்டது. வாயுதேவன் பதைபதைத்தான். சேனைத்தலைவர்கள் முற்பகல் சிங்கமுகனால் ஏற்பட்ட விபத்தை நினைத்து இப்பொழுது என்ன நடக்குமோ என்று பயந்தனர். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுள்ள நால்வகைப் படைகளுடன் சூரபதுமன் சண்டைக்கு வந்திருப்பதை, குமரக் கடவுளிடம் தூதுவர் கூறினர். அவர் வாயுதேவனைப் பார்த்தார். அவரது கருத்தைப் புரிந்துகொண்ட வாயுதேவன், தெய்விகத்தேரை முகப்பு வாசலில் நிறுத்தி, அறிக்கை செய்தான். உடனே கடப்பமாலையணிந்த கந்தபெருமான், சிங்காதனத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கிப் பலவகைப் போர்க்கருவிகளைத் தமது பன்னிரண்டு கைகளிலும் ஏந்தி, தேரில் பாய்ந்து துவாத ஸாதித்தர் மத்தியில் சிவபெருமான் தோன்றுவதைப் போலத் தோன்றினார். அப்போது பராக்கிரமசாலியான வீரவாகுத்தேவர், மற்ற துணைவர், இலகூர், படைத் தலைவர்கள் முதலியோர், சர்வாயுதபானிகளாகத் தத்தமது வாகனங்களில் ஆமர்ந்து, கந்தபெருமானைப் புடைசூழப் போற்றி வந்தனர். இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப்படைகளும் மலைகள், மரங்கள், இரும்புலக்கை, வளைதடி, தண்டாயுதம் முதலிய படைக் கருவிகளைத் தாங்கிக் குமரக்கடவுளைத் தொழுது வந்தன. விஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன் முதலியோர் தத்தமது வாகனங்களில் ஏறி வந்தனர். தேவர்கள் வாழ்த்தொலி வழங்க, இவ்வித ஆர்ப்பாட்டங்களுடன் சர்வசங்கார காலத்தில், சராசர பிரபஞ்சங்கள் அனைத்தையும் நுதல்விழிக் கனலால், மாற்றவல்ல தமது தந்தையைப்போல சப்தசாகரங்களும் பெரும் புறக்கடலும் ஒன்றுபட்டுத் தேங்கி நிற்பதுபோன்று எங்கும் அடர்ந்து வீற்றிருக்கும் ராட்சதசைன்வியங்களை எதிர்த்துச் சண்முகத்தேவர்செல்லு கின்றபோது, வானவெளியிலும் திசாதிசைகளிலும் நெருங்கி ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்யும் அவுண வீரர்களையும் அவர்

யுத்த காண்டம்

களுடைய அகோர ரூபங்களையும் கண்ட பூதப்படைகள் மனங்கலங்கி ஏங்கினர். அத்தருணத்தில் வீரவாகுத்தேவரும் மற்றதலைவர்களும் தமது தேர்களில் அவுணப்படைகளைச் சுற்றிப்பார்த்து வந்து மதிப்பீடு செய்தனர். அவுணர்களின் உக்கிரத்தைப் பார்க்கும்போது அவர்களோடு போரிட்டு முடிவதற்கே பல யுகங்களாகும் போலத் தோன்றியது. தேவர்கள் திகைத்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் மகாவிஷ்ணு தேறுதல் சொல்லி, “சர்வ வல்லமையுள்ள சரவணபவனார், பக்கபலமாக இருக்கும்போது, அவுணப் படைகளைக் கண்டு கவலைப்படவேண்டியதில்லை. வெற்றி, குமரக் கடவுளுக்கும் உங்களுக்குமேதான் கிட்டும்” என்று தேற்றினார். போர் தொடங்கியது. ராட்சதப் படைகள் வீராவேசத்துடன் கொக்கரித்துக்கொண்டு, மேலிட்டுப் போர் செய்யத் தொடங்கும்போது, முன்னர் மறைந்திருந்த பூதப்படைகள் பல திசைகளிலிருந்தும் வந்து அவுணப்படைகளின்மீது சாடி நிற்கமுடியாமல் மறுபடியும் பதுங்கின. அதைக் கண்ட சேனைத்தலைவர்கள் பலவகைப் போர்க்கருவிகளையும் பாணங்களையும் தொடுத்து, யாதொரு பயனுமின்றிப் பகைவரின் போருக்கு அஞ்சி, மானமிழந்து, மதிகெட்டு அனைத்தையும் பறிகொடுத்துப் பின்னடைந்தனர். வீரவாகுத்தேவர், முதலியோர் வீராவேசமாகப் போர் செய்து எதிரிகளைத் துவம்சப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். எதிரிகளின் சேனைத் தலைவர்களின் தேரை ஒடித்தும், சாரதிகளைச் சாகடித்தும், பயங்கரமாகப் போர் செய்தனர். இவையன்றியும் பால சுப்பிரமணியர் ஏவிய கொடிய பாணங்கள் அதிக உயரத்தில் விளங்குகின்ற பொன்னாடு வரை பாய்ந்து சென்றன. அவை பாய்ந்து கண்டித்து எறிந்த ராட்சத வீரர்களின் சிரங்கள் பந்துகளைப்போல வானத்தில் எழும்பிச் சுழன்றன.

இவ்விதமாகச் சரவணபவன் எறிகின்ற கணைகள் சாடும் போது, ரணகளத்தில் பல்லாயிரம் கவந்தங்கள் கூத்திட்டன. இறந்த உயிர்களை எடுத்துச் செல்ல எமதருமனும் அவனுடைய அமைச்சுணை காலனும் கிங்கர்களும் ஓய்வின்றி உழைத்தனர். அச்சமயம், சூரபதுபன் தனது தேரைச்

செலுத்திக் கொண்டு, பூதப் படைகளின் மேல் கவிழ்ந்து வரும்போது, வாயுதேவன் குமரக்கடவுளின் தேரைச் சூர பதுமனின் முன்பு கொண்டு சென்றான். பக்தர்கள் பலகாலமும் தவஞ்செய்தும் கிடைக்காத அரியதரிசனம், அவனுக்குக் கிடைத்துங்கூட அவன் விதிப்பயன் அவனை விடவில்லை. அவன் முருகப்பெருமானை நோக்கி, “ஏ. சிறுவனே! பல காலம் தவஞ்செய்து, தேகமும் மனமும் வருந்திய என்னைப் பாராட்டிய சிவபெருமான். சிறந்த வரங்களைத் தந்திருக்கிறார். இதுவரையில் என்னுடன் சண்டை தொடுத்தவர்கள் யாருமே மீண்டதில்லை. நான் ஏவிவந்த கட்டளைகளைச் செய்து, கள்ளனைப் போலப் பதுங்கித் திரியும் இந்திரனைப் போன்ற தேவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு, யோசித்துப் பாராமல் என்னுடன் நீ போர் செய்ய வந்து விட்டாய். என் இரண்டு தம்பிகளையும் உனது வேலால் எறிந்து கொன்றாய். நால்வகைச் சேனைகளையும் நாசம் செய்தாய். ஜெயசாலிகளான என் பிள்ளைகளையும் மந்திரிகளையும் தளபதிகளையும் கொன்ற உன்னை அதிபாலன் என்று நான் விட்டு விடமாட்டேன். உன்னையும் அந்த வீரனையும் சைன்வியங்களையும் அழித்தால்தான் எனது ஆத்திரம் தீரும்” என்று சூரபதுமன் சொன்னான்.

அதைக் கேட்ட குமரப்பெருமான், புன்னகை செய்து “ஏ. கயவனே! வீணாகப் பேசிக்கொண்டு, இருப்பதைத் தவிர உன் கருத்துப்படி நடப்பவை எதுவுமில்லை. வைர மலையைப் போன்ற உனது மார்பைப்பிளக்கவும், உனது அகந்தையை அழிக்கவும் இவ்விடம் வேலாயுதமும் பாணங்களும் உள்ளன. அவை உனக்குப் பதில் சொல்லும்!” என்று கூறினார். உடனே, அவன் தங்கக் கட்டுகள் பூண்ட மேருவைப் போன்ற தனது வில்லை வளைத்தான். அவன் வளைப் பதற்கு முன்பு, சிவகணங்களும் பூதத்தலைவர்களும் வீரா வேசமுடன் தமது விற்களை வளைத்துக் கொடூரமான பாணங்களை மழை போலச் சொரிந்தும் தண்டாயுதங்களைக் கிறுகிறு வென்று சுழற்றியும் வானளாவிய மரங்களை வேரோடு

பறித்தெறிந்தும் மலைகளைப்பறித்து எறிந்தும் விண்ணும் மண்ணும் அதிரச் சாடினர். ஆயிரக்கணக்கான கொடிய பாணங்களை எய்து, பகைவரின் படைகளை இமைப் பொழுதில் அழித்தான். பூதப்படை வீரர்கள் தலையற்றும் மண்டை பிளந்தும் பற்கள் உடைந்தும் சிரங்கள் சிதறியும் கரங்கள் கண்டித்து நிலத்துடன் கலந்தும் இந்த விதமாக சித்திர வதையில் மாண்டவர்கள் போக, மீண்டவர்கள் திகைத்து யாதும் செய்யத்தோன்றாமல் பித்தரைப்போல பல திசைகளிலும் ஓடினர். தமது சைன்னியங்கள் எல்லாம் அல்லோல கல்லோலப் பட்டு ஓடுவதைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர், எண்மர், இலகஷர் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து, சூரனை நான்கு புறமும் சூழ்ந்து, தமது விற்களை வளைத்து மின்னலைப்போன்ற ஈரிய கொடிய பாணங்களை வெகு வேகமாகச் செலுத்தியும் முரசங்களை இறைத்தும் சூரனின் தோற்றத்தைக் காணாமல் மறைத்தனர். அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு சூர பதுமன் அமைதியாக இருந்தான். வைரமலைகளிது ஊசிகள் தாக்குவதைப்போல அவனது வைரவுடலை தாக்கிய போர்க்கருவிகள் முனைமழுங்கியும் முறிந்தும், துகள்பட்டும் எரிபட்டும் விழுந்தன. பகைவர்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையாகத் தன்னை வளைத்துச் சண்டைசெய்யும் சூழ்ச்சியைச் சூர பதுமன் தெரிந்துகொண்டு, காட்டுத் தீயைப்போலச் சீறித் தெய்விகம் பொருந்திய தனது தேரை சக்கரம்போலச் சுழற்றிக்கொண்டு, கோடானுகோடி சுடுசரங்களைத் தூண்டி, எதிரிகள் செலுத்துகிற பாணங்கள் அனைத்தையும் துகள் படுத்தி, அவர்கள் ஏறியிருந்த தேர்களைச் சக்கை சக்கையாகப் பெயர்த்து, புரவிகளையும் சாரதிகளையும் நிலத்தில் தள்ளி அவர்களுடைய நீண்ட விற்களையும் துண்டித்தான். மேலும் பல கொடிய பாணங்களை வீரவாகுவின் துணைவர்களையும், இலகஷர்களையும் நோக்கிச் செலுத்தி அவர்களுடைய மார்பு, புஜங்கள் முதலிய உறுப்புகளைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தான். தேகங்கள் முற்றிலும் உதிரம் பெருக்கெடுத்தோட, அவர்கள் மதிமயங்கிப் போர் செய்யமுடியாமல், நிற்கவும் பயந்து, மானம் இழந்து, மதிகெட்டுப் புறங்காட்டி ஓடினர்.

இவ்விதமாகச் சூரன் செய்யும் கொடுமைக்கு ஆற்றாமல், தமது படைகள் ஓடிப்போவதைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர், தன் மானத்தைப் பெரிதாக நினைத்துப் பயங்கரக் கோபங் கொண்டு, சூரன் வீற்றிருந்த தேரின் நடுவே பாய்ந்து, தமது உடைவாளை எடுத்து அவன் கரத்தில் விளங்கிய மகிமை வாய்ந்த காண்டபத்தை அதிக ஓசையெழு இரு துண்டுகளாகக் கண்டித்துப்போட்டார். நூற்றியெட்டு யுகங்கள் வரையில் யாராலும் அசைக்க முடியாத பல வெற்றிகளைக் கண்ட, அந்தத் தனுசை வீரவாகுத்தேவர் இமைப்பொழுதில் வெட்டித் தள்ளியதைக்கண்டு, தேவர்கள் பூமாரிப் பொழிந்தனர். சூரபதுமனோ, பேசமுடியாத அளவுக்குக் கோபம் கொண்டு வைர தேகத்தைக்கொண்ட தனது நீண்ட கரத்தால் ஓங்கி, வீரவாகுத்தேவரை மார்பில் அறைந்தான். அதே நிமிடத்தில் வலிமை மிக்கதாக இருந்த அவரது மார்பானது பிளந்து மலையிலிருந்து பெருகும் அருவியைப்போல இரத்த வெள்ளம் ஊற்றெடுத்தோட பகைவரின் தேர் முன் தட்டில் கைகால்கள் அசைவின்றி மயங்கி வீழ்ந்தார். அவர் நிலையைக்கண்ட சூரபதுமனின் கோபம் சற்று தணிந்தது. தூதனைக் கொல்வது சக்கரவர்த்திக்கு சமிக்ஞை என்று, அவர் உடலைச் சுழற்றி வானத்தை நோக்கி எறிந்தான். அவரது உடல் அண்டப்பிந்திகை வரையிலும் சென்று, மீளுகின்றபோது, காற்றுப்பட்டதால் களைப்புத்தீர்ந்து உணர்ச்சி பெற்று, நிலத்திற்குச் சமீபம்வரும்போது, சூரனிடம் மறுபடியும் போர்டுவதற்குரிய தைரியமும் தெம்பும் தம்மிடம் இல்லையென்றும் இனி சூரனுடன் போரிடுவதில் பயனில்லை என்றும் குமரக்கடவுளின் வேலாயுதத்தைத்தவிர வேறு எந்த ஆயுதத்தாலும் அவனை அழிக்கமுடியாது என்றும் உணர்ந்தார். உடனே அவர் முருகப்பெருமானிடம் சென்று தலை குனிந்து நின்றார். சூரபதுமன் வெட்டுண்ட தன் வில்லை வீசியெறிந்து, மற்றொரு சிறந்த வில்லை எடுத்து வளைத்து, வைரத்தைப்போல மின்னிக்கொண்டிருக்கும் நாணினைத் தடவிக் கொடுத்துப் புனலும் அனலும் காற்றும் ஒன்றுபட எழுந்ததைப்போலக் குணத்தொனி செய்தான். அகிலபுவனகளும் அதைக்கேட்டு நடுங்கின. சூரபதுமன் இருபத்து நூறாயிரம்

தீட்சண்யக் கணைகளைத் தொடுத்து எய்தான். அவை கொடிய வேகத்தையும் ஊக்கத்தையும் பெற்று விண்ணையும் மண்ணையும் மறைத்தன. அதைக் கண்டு, தாம் ஒளிந்து கொள்வதற்கான இடத்தை இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் விஷ்ணுவிடம் கேட்டனர்.

மகாவிஷ்ணுவானவர் தேற்றும் முன்பு, தமது அன்பர்கள் படுகின்ற துயரத்தைக் கண்ட கந்தபெருமான் அதிக தீட்சண்யமுள்ள கணைகளைத் தூண்டிச் சூரன் எய்த கணைகளைச் சின்னா பின்னப் படுத்தினார். இருள் அகன்று ஒளி பிறந்தது. சூரியன் உதயமாயிற்று. அவற்றை யெல்லாம் கண்ட சூரபதுமன் குமரக்கடவுளின் எதிரில் தனது தேரை ஓட்டச் செய்து தீட்சண்யமான கணைகளைச் செலுத்தினான். அவற்றையெல்லாம் நொடிப் பொழுதில் கண்டித்தார் — குமரக்கடவுள். இருவரும் நெடுநேரம் போர் புரிந்தார்கள். அந்தப் போரில் பர்வதங்கள் படபடவென்று வெடித்தன. சப்தசாகரங்களும் கொதித்தன. தேவர்களும் ரிஷிகளும் வீரவாகுத்தேவர் முதலானவர்களும் சமர்களத்தில் சரமாரியான அம்புகளைத்தான் பார்த்தார் களே தவிர, அவற்றைத் தூண்டும் வீரபராக்கிரமசாலிகளாகிய தீரர்களின் தேர்கள் போகுமிடத்தை அறியாமல் திகைத்தனர். சரவணபவன் செலுத்திய அம்புகள் அனைத்தையும் சூரபதுமன் பலகோடி சடுங் கணைகளைச் செலுத்திச் சின்னா பின்னப்பட்டுப் போகக் கண்டித்தான். மேலும் சில கூரிய அம்புகளை வேகமாக எய்து முருகன் வீற்றிருக்கும் திருத்தேரில் நாட்டியிருந்த வெற்றித் துவஜத்தை வெட்டித் தள்ளினான். உடனே பல கொடிய பாணங்களைப் பூட்டிச் சொரிந்து முருகபெருமானின் தோற்றமே காணாமல் சகலரும் பிரமிக்கச் செய்து, வெற்றிச் சங்கை எடுத்து ஊதினான். சிவகுமாரன் சற்றே சினந்து, தன்னை மூடிய கணைகள் அனைத்தையும் கண்டித்து ஏழு கோடி தீட்சண்யமுள்ள கணைகளைத் தொடுத்துச் சூரபதுமன் ஏறிவந்த தேரைச் சக்கை சக்கையாகப் பெயர்த்து எறிந்து, அதில் பூட்டியிருந்த புரவிகூட்டங்களை வெட்டிச்

சாய்த்து சாரதியின் சிரத்தைக் கண்டித்து நிலத்தில் உருட்டி, முகப்பில் நாட்டியிருந்த சிங்கக் கொடியையும் வெட்டித்தள்ளிக் கடலில் சாய்த்தார். அதைக் கண்ட தேவர்கள் ஆனந்த ஆரவாரஞ் செய்தனர். பூதக்கணங்கள் குதித்துக் கூத்தாடின. மகாவிஷ்ணுவானவர், அதிக ஆனந்தம் கொண்டு தமது பாஞ்சஜன்யம் என்ற திருச் சங்கை எடுத்துப் பகைவர் மருளும்படியாக ஊதினார். பாலகப்பிரமணியர் தேரின் மீதிருந்த கொடியானது சூர பதுமனால் அறுக்கப் பட்டதால் இந்திரன் மனம் வருந்தி அருகிலிருந்த அக்கினிதேவனைப் பார்த்து, “குமரக்கடவுளின் திருத்தேரில் வெற்றிக் கொடியாக நின்று அசைய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான். அந்தச் சணமே அக்கினி பகவான் அழகிய சிறகையும் சிறந்த கொண்டையும் கொண்ட கோழி யுருவங்கொண்டு, திருத்தேரிடையினில் நின்று அண்டங்கள் அதிரக் கொக்கரித்தான். இவற்றைக் கண்ட சூரபதுமன், வானவெல்லையில் வீற்றிருக்கின்ற தேவர்களை மடக்குவதற்காகச் சூரியன் செல்லும் வழியில் தனது தேரைக் கொண்டு போய் நிறுத்தும்படி சாரதிக்குக் கட்டளையிட்டான். தேர், அங்கு சென்றதும் ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களை அநேகமுறைகள் எய்தான். அவை தேவர்களின் உடலைச் சல்லடைக் கண்டனாக்கின. சூரபதுமனின் தும்ப்சியைக் கண்ட சிவ குமாரன், ரணக்களத்திலிருத்தபடியே கணக்கற்ற களைகளைத் தொடுத்து எதிரியின் களைகளைக் கண்டித்தார். பிறகு வாயுதேவனிடம் அந்த நிமிஷமே தமது தேரை வாவில் திரியும் சூரபதுமனின் தேருக்கு அருகில் கொண்டு செல்லக் கட்டளையிட்டார். அடுத்த நிமிஷமே, அந்தத் தேர் அங்கு சென்றது. ஆகாய வெளியில் அவுணராஜனும் ஆறுமுகனும் அதிக ஆத்திரங்கொண்டு சண்டையிட்டனர். இடி இடித்தாற்போலச் சப்தமிட்டு மின்னல்களைப் போல இருவர் பாணங்களும் பாய்ந்துமோதின. மேலுலகவாசிகள் பிரமித்தனர். பூமியிலிருந்த பிராணிகள் தத்தளித்தன. சரவணபவனார் வைர ஊசிகளைவிடக் கூர்மையான பாணங்களைக் கொண்டு அண்டரண்ட புவனங்கள் புகழும்

அவுணராஜனின் இரதத்தைப் பொடிப் பொடியாக நொறுக்கித்தள்ளி, சாரதியையும் சாகடித்தார். சூரன் இரண்டாயிரம் வைர வானிகளைத் தேடி எடுத்து முருகப் பெருமாவின் புலங்களை நோக்கி எய்தான். அவையாவும் குமரக்கடவுளின் கோபத்தில் சாம்பலாகி வீழ்ந்தன. சூரபதுமன் பல கோடிப் பாணங்களை ஏறி, பூதப் படைகளைச் சின்னாபின்னப் படுத்தினான். நெடுநேரம் இருவரும் போரிட்டனர். தனது வாகனத்தை இழந்த சூரபதுமன் இந்திரனால் தேரை வரவழைத்தான். அதன் மீது ஏறித் தன் வில்லை வட்டாகாரமாக வளைத்துக் கொடிய பாணங்களை எய்தான். அவற்றைபெல்லாம் கண்டித்து அவுணப் படைகளின் மீது அம்புகளைச் செலுத்திக் குமரக்கடவுள் அதம் செய்தார். குமரக்கடவுள், அண்டங்கள் பலவற்றிலும் இருந்து வந்த படைகளைத் தாக்குவதற்காகத் தமது திருக்கரங்களில் விளங்குகின்ற பன்விரண்டு வகை ஆயுதங்களையும் பல கோணங்களில் செலுத்தி எதிரிகளைத் தாக்கினார்.

அவை அன்ற பொறிகளை இறைத்துக் கொண்டு ரத கஜ துரக பதாதிகளின் விரிவுகளைத்தையும் இமைப் பொழுதில் சங்கரித்து, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் நுழைந்து மின்னலைப்போல பாய்ந்து ஆங்காங்கே இருந்த நால்வகைச் சேனைகளையும் அதப்படுத்திச் சேனைத் தலைவர்களையும் மாய்த்து, வெற்றியுடன் திரும்பி, வானகங்கையில் மூழ்கிக் குமரக்கடவுளின் திருக்கரங்களில் பழைய படிக்கு விளங்கின. அக்காலத்தில் பெருகிய இரத்தப் பிரவாகத்தையும் பிணமலைகளையும் கண்ட சூரபதுமன், தனக்குச் சிவபெருமான் அருளிய தெய்வீகச் சக்கரத்தை எடுத்துப் பூசித்து கிறுகிறு வென்று சுழற்றிச் சிவ குமாரனைக் கண்டிப்பதற்குச் செலுத்தினான்.

அந்தப்படை கிறுகிறுவென்று சுழன்று தீப்பொறிகளை இறைத்துச் சூரவளியின் வேகத்தோடு சுப்பிரமணியரை நெருங்கும்போது, அவர் தம் கரத்தை நீட்டி அதைப்

பற்றிக்கொண்டு புன்னகை செய்தார். இந்த அபஜெயத் தைக் கண்ட சூரன், குமரக்கடவுளை மாயையால் வெல்வதற்கு நினைத்தான். தனது குல குருவானவர் உபதேசித்த பிங்குலே என்ற மந்திரத்தை ஜபித்தான். அதன் விளைவால் பற்பல உருவங்களைத் தாங்கிச் சமர்க்களம் எங்கும் தானாகக் காட்டி விற்களை வளைத்துக் கொடிய களைகளைப் பெருவாரியாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தான். பகைவன் மாயையினால் மிரட்டுகிறான் என்பதையறிந்த சிவகுமாரர் தமது ஞானப்படையைச் செலுத்தி, மாய வஞ்சனையை இமைப்பொழுதில் அடக்கினார். அந்த ஞானப் படை மாயப் பெருக்கங்களைக் கபளிகரஞ் செய்து பகை வனையும் தலியனாக்கி விட்டது. தன்னுடைய முயற்சி பின்னப்பட்டுப் போனதையெண்ணி, மனம் தளர்ந்து, சிறிது நேரம் யோசித்தான். ஏராளமான தனது சேனைகளும் உறவினரும், பிள்ளைகளும் மந்திரிகளும் நாசப்பட்டுத் தான் மட்டும் தனித்திருப்பதையுணர்ந்த சூரன், தனது தாயாகிய மாயையைத் தியானித்தான். தனது முதல் மகன் தன்னைக் குறித்துத் தியானிப்பதையறிந்த மாயையானவள், அப்போது சுமாலினி என்ற மலைச்சாரலில் பரமேஸ்வரனை நினைத்துத் தியானத்திலிருந்தாள். உடனே, மனோவேகத்தில் அங்கிருந்து நீங்கி, சூரபதுமன் முன்பு தோன்றினான். சூரபதுமனை நோக்கி, “அருமை மகனே! அரனார் உனக்கு அளித்த அரிய வரங்கள் காரணமாக ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கு அதிபனாக, அளவற்ற செல்வங்களை அனுபவித்து வரும் என் மகனே! சதுரங்க சேனைப் பெருக்கத்தையும், சகோதர புத்திர, மித்திர, களத்திராதிகளையும், மந்திரிகளையும், ராஜ சின்னங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் இழந்து விட்டுத் தனியனாக நிற்கும் என் தலை மகனே! என்னை அழைத்த காரணம் என்ன?” என்று கேட்டாள். உடனே சூரபதுமன் தன் தயை வணங்கிக் கரங்களைக் கூப்பி நின்று, தாயே! நூற்றியெட்டு யுசங்களாக அனைவரும் போற்றும்படி வாழ்ந்த எனக்கு ஏற்பட்ட சங்கடங்களை என்னவென்று சொல்வேன்? சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணில் நேற்றுப் பிறந்த இந்தப் பாலகன்,

சில பூதபடைகளுடன் வந்து, என் தம்பியரையும் கொன்று, என் பிள்ளைகளையும் அதம் செய்து, எனது சைன்னியப் படைகள் அனைத்தையும் வாட்டி போராடி வருகிறான். நாளை, சகலரையும் தோற்றுத் தனியாக நிற்கிறேன். புத்திரருக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களைத் தடுத்து ரட்சிப்பது தாய் தந்தையரின் கடமையல்லவா? எனவே, அநியாயமாக மாண்ட என் தம்பிகள், மந்திரிகள், படை வீரர்கள், படைத் தலைவர்கள் ஆகிய அனைவரையும் ஒரு நொடியில் உயிர்த்தெழுவதற்கு ஒரு சூழ்ச்சியை வகுத்துக் கொடுப்பாய் என் அன்னையே!" என்று முறையிட்டுக் கெஞ்சினான்.

அப்போது மாயையானவள், மகனேநோக்கி "மகனே! எல்லாவற்றையும் இழந்தும் கூட நீ இன்னமும் அந்தத் தேவர்களை விடுதலை செய்யாமல் இருக்கிறாயே! அவர்களை விடுதலை செய்திருந்தால் இத்தனைத் துன்பங்களும் உனக்கு வந்திருக்குமா? எனவே அவர்களை உடனே விடுதலை செய்! அப்படிச் செய்யாமல் போர் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினால் இப்போது இருக்கும் சம்பத்துக்களையும் இழந்து விடுவாய். அத்தோடு சிவபெருமான் உனக்கு அருளிய வரப்பேறுகளையும், வைர உடலையும் உயிரையும் இழக்க நேரிடும். பன்னிரு கரத்தாளைப் பாலகன் என்று பழித்துப் பேசாதே! அவர் கோபங்கொண்டு தமது திருக்கையிலிருக்கும் வேலாயுதத்தை வீசிளுரேயானால் நீ உடனே மாண்டு போவாய். தாய் மொழியைக் கேளாத எந்தப் பிள்ளையும் தரணியில் வாழ்வது அரிது. மகனே! என் மொழியை மறுத்து விட்டால் நீ விரைவில் கெட்டு விடுவாய். ஆயினும் விதி வலியது, விதியை மாற்ற ஒரு வராலும் முடியாது. ஆகவே நீ எனது முதல் மகனான படியால் நீ விருபிய வண்ணம் இறந்தவர்கள் அனைவரையும் எழுப்ப வேண்டும் என்று நீ பிடிவாதமாக இருப்பதால், ஏழு கடல்களுக்கும் அப்பால், பெரும்புறக் கடலினருகில் சொர்ணமயமாக வானளாவி நின்று குளிர்ந்த கிரணங்களை வீசும் அமிர்த சஞ்சீவி மந்திர மலையை இங்கு கொண்டு

வருவாயானால் உனது எண்ணம் கைகூடும்'' என்று சொல்லி விட்டுத் தான் சொன்ன புத்திமதிகளைக் கேளாததால் அவள் கோபங்கொண்டு தனது கடமையை முடித்து விட்டுச் சென்றாள். அதற்குப் பிறகு குரபதுமன் அமிர்த சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டு வருவதற்கு யாரை அனுப்புவது என்று எண்ணினான். ஒருவரும் இல்லாமையால், மாயையில் சிறந்ததாகவும் மனோவேகத்தைவிட வேகமாகச் சென்று வரக்கூடியதாகவும் உள்ள தனது இந்திரஞாலத் தேரை அனுப்ப துணிவு கொண்டு, இரதத்தை விட்டுக் கீழேயிறங்கி, வீரமும் பலமும் வேகமும் கொண்ட தனது சிங்கவாகனத்தை நினைத்தான். குரன் நினைத்த வண்ணம் பிடரி மயிர் அலைய, பருவாயைத் திறந்து கொண்டு அதிஉக்கிரப் பார்வையுடன் மிருகராஜன் தோன்றினான். அதன் மீது ஆரோகணித்து “இந்திரஞாலத் தேரே! மனோ வேகத்தைவிட வேகமாகச் சென்று பெரும்புறக் கடலையடைந்து, அதனருகில் உள்ள கண்டதுண்டப்பட்டு இறந்தவர்களின் உடலைச் சேர்த்து உயிரை எழுப்பவல்ல அமிர்த சஞ்சீவி மந்திரமலையைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு வருவாய்!” என்று கட்டளையிட்டான். அடுத்த கணமே அந்தத்தேர், சப்தசாகரங்களையும் கடந்து, இடைப்பட்ட தீவுகளைத் தாண்டி, பெரும்புறக் கடலினருகே சேர்ந்து, வெகுகாலமாகச் சலனமற்று வானத்தையளாவ நின்றிருந்த மந்திரகூட பர்வதத்தை வேருடன் கெல்லி எடுத்துக் கொண்டு வாயுவேகத்தைவிட விரைவாக வீரமயேந்திர புரிக்கு அருகில் வருகின்றபோது, அந்த இந்திரஞாலத்தேர் வருகின்ற வேகத்தில் எழும்பிய காற்றினாலேயே ஏற்பட்ட சஞ்சீவி ஸ்பரிசத்தினால் ரணக்களமெங்கும் அன்று வரைக் குமரக்கடவுளாலும் அவரது சேனைகளாலும் கண்டதுண்டப்பட்டு மாண்டுகிடந்த சதுரங்க சேனைகளும் மற்ற படைவீரர்களும் வடவைக் கணைப்போல வீறியெழுந்து கொக்கரித்தனர். ஒரு மூலையிலிருந்து குபீரென எழுந்த மதயானைகள், இரும்புலக்கைகளை ஏந்தி நடந்தன. வீழ்ந்து கிடந்த குதிரைகள் எழுந்து பிடரியை உலுக்கிக்கொண்டு, நான்கு காற்பாய்ச்சலில் விரைந்தன. இறந்துகிடந்த அவுணப்படைகள் உயிர் பெற்று எழுந்து, பலவகைப் போர்க்

யுத்த காண்டம்

கருவிகளுடன் பூதப்படைகளைத் தாக்கப் புறப்பட்டன. கையொடிந்தவர்களும் கால் முறிந்தவர்களும் மார்பு பிளந்தவர்களும் இழந்த உறுப்புகளை மீண்டும் பெற்றுப் போர்க்களம் நோக்கி நடந்தனர். அதல, விதல, சூதல, நிதல, தராதல, மஹாதல பாதலம் என்ற சப்த பிலங்களின் விரிவிலும் பூலோக, சிவலோக, சுவரீலோக, சனலோக, தபலோக, சத்தியலோக, மஹாலோகம் ஏழு வகைப்பட்ட மேலுலகங்களிலும் நிறைந்து எள்ளுப்போட இடமில்லாமலும், அவுணப்படைவெள்ளம் போருக்கு வந்தன. பூதகணங்களும் அவற்றைக் கண்டதும் நடுங்கின. மாண்டவர் மீண்டதைக் கண்ட சுப்பிரமணியர் என்னதான் நடக்கிறது என்று புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அமிர்த சஞ்சீவியினால் உயிர்பெற்ற பானுகோபன், தர்மகோபன் முதலியவர்கள் சூரபதுமனைக் கண்டு, அவனிடம் விடைபெற்றுப் போருக்குச் சென்றனர். அத்தனைப் படைவெள்ளமும் அவுணப் படைத்தலைவர்களும் குமரக்கடவுளைச் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டனர். முன்பு கடும்போர் செய்து சாகடித்த சிங்கமுகாசுரன் மீண்டும் வந்ததைக் கண்ட வீரவாகுத்தேவர், அப்படியே அசைவற்று நின்று விழிகளை அகலவிழித்தார். ராட்சதப் படைகள் வீரமாகச் சண்டைசெய்வதையும் தமது படைகள் தயங்குவதையும், ஏராளமாகச் சாவதையும் கண்ட குமரக்கடவுள் சர்வ சங்கார மூர்த்தியின் வரப்பிரசாதமான பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்துப் பூசித்து, “சிங்கமுகன், பானுமுகன் ஆகிய பிரமுகர்களையும் அவுணசேனைத் தலைவர்களையும் மீதியுள்ள ரத கஜ துரக பதாதிகளையும் இமைப்பொழுதில் அழித்துத் திரும்பக் கடவாய்!” என்று கூறிச் செலுத்தினார். அந்தப் படை யானது வெளிப்பட்டதும் பிரகாசமாக எரிந்து கோடிதிரியப் பிரகாசத்துடன் நாராயணஸ்திரம், பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய தேவாஸ்திரங்களையும் கொடிய பாணங்களையும் படைத்து, ஏராளமான அஸ்திரங்களையும் அனலையும் விஷங்களையும் பொழிந்து, சதுரங்கசேனா சமுத்திரத்தையும் இமைப்பொழுதில் அதப்படுத்திச் சிங்கமுகாசுரன் பானுகோபன் முதலியவர்களைத் தகித்துச் சாம்பலாக்கி, ஒருவரையும் விடாமல்

அழித்து இந்திரஞாலத் தேரில் விளங்கிய அமிர்த சஞ்சீவி மலையையும் பிளந்து வானவெளியில் தாவி, ஆகாய கங்கையில் நீராடிக் குமரக் கடவுளிடம் பரிசுத்தமாகச் சென்று சேர்ந்தது. இவற்றையெல்லாம் கண்ட ரூரபதுமன். திடுக்கிட்டு, பெருமூச்செறிந்து மானமும் கோபமும் மனத்தை வாட்ட பழையபடித் தனியாக நின்றான். வீரவாகுத்தேவரும் மற்றவரும் ஆனந்தத்தில் கூத்தாடினர். உடனே, அவன் குமரக்கடவுளையும் தனியாக்க எண்ணி “பூத வெள்ளங்களையும் பூதத்தலைவர்களையும், இலக்ஷ்மி, எண்மர் வீரவாகுத்தேவர் முதலியவர்களையும் இந்த நிமிஷத்திலேயே மாயப்பெருக்கினால் மயக்கிச் சேர்த்து வகையற வாரிக் கொண்டுபோய், அண்ட எல்லையின் உச்சியிலே வைத்து மறு கட்டளை இடும்வரைக் காத்திருப்பாய்” என்று தனது இந்திரஞாலத் தேரிடம் கூறினான். உடனே அந்துத் தேர், பயங்கர இருளைப்பரப்பி, பகைவர் மனதை மயக்கி பிரேதங்களாகத் தள்ளி, தன்விடத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு மின்னலைப்போல அண்டத்தின் உச்சியில் கொண்டுபோய் குரன், தனக்குக் கட்டளையிட்டபடி பாதுகாத்திருந்தது. கடலைப்போலப் பரந்திருந்த தனது சேனைப்பெருக்கு அனைத்தையும் வற்றிக் குமரக்கடவுள் தனித்து ஏகாங்கியாக நிற்பதைக் கண்டு ரூரபதுமன் உடல் குலுங்கச் சிரித்தான். உடனே குமரக்கடவுள் ஒரு நிவ்விய பாணத்தை எடுத்து வில்லில் பூட்டி, “இந்த நிமிடத்தில் அண்ட கோளகை முகப்பில் நமது சைன்வியங்களை வஞ்சித்துக் கொண்டுபோய் வைத்திருக்கின்ற இந்திரஞாலத் தேரை இழுத்து வருக” என்று மந்திர மூலமாகக் கூறினான். அந்தப்படை வெளிப்பட்டதும், வேலாயுதத்தைப்போலச் ஐவலித்து, மின்னலைப்போலத் தாவி, ஏழு உலகங்களையும் தாண்டி, மாய வல்லமைகளில் வல்லமை மிக்க இந்திரஞாலத் தேரின் வலிமையை அடக்கி வான வெல்லையைக் கடந்து, வெற்றிமாலை புரளும் குமரக் கடவுளின் சந்நிதானத்திற்கு வந்து நின்றது. கந்தபெருமானின் கருணைமிகுந்த பார்வை பட்டவுடன் வீரவாகுத்தேவர், எண்மர், இலக்ஷ்மி, பூதப்படைகள் எல்லோரும் சிக்கங்களைப் போலத் தாவிச் சூழித்து குமரக்கடவுளை வணங்கி நின்றனர்.

நூற்றியெட்டு யுகங்கள் தூரனுக்கு வேலைசெய்து களைப்படைந்திருந்த அந்த இந்திரஞாலத் தேரைத் தன்விடமே நிறுத்திக் கொண்டார். சூரபதுமன் இந்திரஞாலத் தேரை வழக்கம் போல அழைத்தான். அது திரும்பவில்லை. அவன் பயங்கரமாகக் கோபித்துக் கூறினான். அப்போதும் அது திரும்பவில்லை, எனவே அவன் வெற்றியுடன் திறன் படைத்த கொடுங் கணைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் குமரக் கடவுள் மீது செலுத்தினான். அவற்றையெல்லாம் குமரக்கடவுள் தமது கணைகளால் கண்டித்தார். சூரபதுமன் கணக்கற்ற சுடு சரங்களைப் பிரயோகித்துச் சிவகுமாரனின் தேரை ஓட்டிச் செல்லும் வாயுதேவனின் உடலில் ஊசி நுழையக்கூட இடமில்லாமல் துளைத்தான். வாயுதேவன், தேரை ஓட்டமுடியாமல் திகைத்தான். இரத்தவெள்ளம் பெருகியது. குமரக்கடவுள் கொடிய பாணங்களைத் தொடுத்துச் சூரபதுமனின் கையில் இருந்த வில்லை ஒடித்தார். அதைக்கண்டு கோபங்கொண்ட சூரபதுமன், சிவபெருமான் தனக்கு அருளிய முத்தலைச் சூலம் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, சிங்கவாகனத்தில் ஏறிக் குமரக்கடவுளின் இரத்தத்திற்கு அருகில் நெருங்கினான்.

அவனது சிங்கவாகனம் குமரக்கடவுளின் தேரில் பூட்டியிருந்த குதிரைகள்மீது பாய்ந்து அடித்து மடியச் செய்து, கர்ஜித்தது. சூரன், தனது வலது கரத்தால் சூலத்தைப் பிடித்து ஒங்கிச் செலுத்தினான். தேவர்கள் நடுங்கினர். குமரக்கடவுள் ஆயிரம் கொடிய பாணங்களைத் தொடுத்து, அதைத் தடுக்க நினைத்தார். அதற்குள் அது வானுலகங்களை யெல்லாம் சுற்றிவந்து முருகனை நெருங்கியது. முருகன் தனது வேலாயுதத்தை ஏவினார். அது சூலாயுதத்தின் மூன்று தலைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்து முருகன் முன்பு நிறுத்தியது. அப்போது தேவர்கள் கரங்களைக் கூப்பி, “ஓ தேவாதி தேவா! பக்தவத்சலா! எங்கள் துன்பங்களைக்கண்டு மனமிரங்கி, இந்தக் கொடிய சூரபதுமனைச் சீக்கிரமாகக் கொன்று எங்களை ரட்சிக்கவேண்டும்” என்று கெஞ்சினர். உடனே, இரண்டாயிரம் சுடுசரங்களைத் தொடுத்து சூரபதுமன் ஏறியிருந்த சிங்கவாகனத்தின்மீது எய்தார். அவை

அந்தச் சிங்கவாகனத்தின் தலையைப் பிளந்தன. உதிரமும் மூனையும் நிலத்தில் சிதற, அந்தச் சிங்கம் கர்ஜித்துக் கொண்டே இறந்தது. உடனே சூரபதுமன் மோகன மந்திரம் ஒன்றைப் பூசித்து, அதன் வினாவால் சக்கரவாகப் பறவையாக மாறிச் சிறகையும் வைரம் போன்ற கூரிய நகங்களையும், காத்திர தேகத்தையும்கொண்டு, பூதவெள்ளங் களைக் கொத்தியும், சிறகால் அடித்தும் சண்டையிட்டான். குமரக்கடவுள் ஏறியிருந்த தேரின் புரவிகளைத் தாக்கியும் வாயுதேவனைக் கீழே தள்ளியும் பலப்பல கொடுமைகளைச் செய்தான். குமரக்கடவுள் “பட்சி உருவாக மாறிப் போரிடும் பவனுடன் தாம் தேரிலிருந்து போர்செய்யலாகாது” என்று எண்ணி இந்திரன்மீது காட்சிகளைச் செலுத்தினார். அந்தக் குறிப்பை உணர்ந்த இந்திரன் அழகிய கண்கள் விளங்கும் பரிய தோகையுடன் பருத்தமயிலின் உருவைக்கொண்டு குமரக்கடவுளின் வாகனமானான். சக்கரவாகப் பறவையாக இருந்த சூரபதுமன் மயிலான இந்திரனைக் கண்டவுடன் பகைவுணர்வுடன், நகத்தால் மயிலின் உடலைக் கிழித்தும் முக்கினால் உதிரம் பெருகும்படியாகக் குத்தியும், சிறகுகளினால் அடித்தும் சாடினான். மயிலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் தலையை நீட்டி, நீண்ட முக்கினால் மூளை வெளிப்படும்படியாக பாதக வின் சிரத்தில் குத்தியும் கூர்மையான நகங்களினால் பீறியும் போரிட்டது. உடனே குமரக்கடவுள் கோபங்கொண்டு, வைர ஊசிபோன்ற பாணங்களை அமோகமாகச் செலுத்தி அந்தப் பறவையின் தலையைப் புண்படுத்தியும், விழிகளை மயக்கியும் ஊசிநாட்ட இடமில்லாமல், சக்கை சக்கையாகப் பெயர்த்தெறிந்து சித்திரவதை செய்தார். அப்போதும் வீடாமல் அந்தப்பறவை கொடுத்த தொல்லைகளைத் தாங்க முடியாமல் தமது கையிலிருந்த வில்லை நாட்டினார். உடனே அந்த வில்லைக் கடித்து ஒடிக்க நினைத்து அதிவேகமாகச் சிறகை, அண்டங்கள் அதிர படபடவென அடித்துக் கொண்டு வந்தது. அந்தப் பறவை சமீபத்தில் வந்ததும் சிவகுமாரன், தனது வானையெடுத்து, மின்னலைப்போல ஒளி வருமாறு ஒங்கிச்சிப் பகைவன் கொண்டிருக்கும் பறவையின்

உருவத்தை இரு கூறுக விழும்படி வெட்டித்தள்ளினார். அழிவற்ற வைரவுடல் பிளக்கப்பட்டதைக் கண்டு பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் துள்ளிக் கூத்தாடினர். அதைக் கண்ட சூரபதுமன், வானம்வரை உயர்ந்ததொரு மணல்மேடாக மாறித் தேவரினங்கள் திடுக்கிட்டு மிரளும்படியாகத் தூசியைப் பெருக்கி, சப்த சாகரங்களையும் தூர்த்து, வான வழியை அடைத்து நின்றான். உடனே, குமரக்கடவுள், சில பாணங்களைத் தொடுத்து “நீங்கள் அலைகளாக மாறி அந்த மாய மணல்திட்டை இமைப்பொழுதில் கரைத்து வருக!” என்று செலுத்தினார். அவை சூரனின் மணல்மேட்டுருவைச் சாகர அலைகளாகி அழித்து, மீண்டும் பழைய கோலத்துடன் திரும்பவும் போர்க்களத்திலிருக்கும் முருகனிடம் சேர்ந்தன. உடனே சூரன், பயங்கர சாக மாக உருவாகிப் பெரு வெள்ளத்துடன் பாய்ந்து சீறி வந்தான். குமரக்கடவுள் சில பாணங்களைச் செலுத்தி ஊழித்தியின் தோற்றத்தை உண்டாக்கி நீர் பரப்பு அத்தனையும் வற்றிடச் செய்தார். உடன் சூரனே ஊழித்தியானான். முருகப்பெருமான், கணைகள் மூலம் பிரசண்ட மாருதத்தைத் தோற்றுவித்து, அந்த ஊழித்தியை அடக்கினார். சூரன் ஊழிக்காற்றாக மாறினான். தேரை உருட்டியும் கடல்களைப் பொங்கச் செய்தும் அட்டகாசம் செய்தான். குமரப்பெருமான், பல திவ்விய பாணங்களை எய்து, அவற்றைப் பாம்புகளாக மாற்றி, ஊழிக்காற்றை உறிஞ்சச் செய்தார். இவ்விதமாகப் பற்பல உருவங்களைத் தாங்கி நான்கு நாட்கள் வரையில் ஊண் உறக்கமற்று இரவு பகலாகப் பயங்கரமான கொடுமைகளைச் செய்தான். சூரபதுமனின் மாயமந்திரக் கொடுமைகளுக்கு அஞ்சிய தேவர்கள், பூதப்படைகள், துணைவர் ஆகிய வீரர்கள் தயங்கியிருக்கும்போது, குமரக் கடவுள் விசுவரூபங்கொண்டு, சப்த குசலங்களாகிய மலைகள் திருவடிகளின் உட்புறத்தில் தோன்றவும் புற அடிகளில் சாகரங்கள் தோன்றவும் பறட்டில் வருணன், சந்திரன் தோன்றவும் முழந்தாளில் விஞ்சையரும் கடவுளரும்

தோன்றவும் துடைகளில் இந்திரனும் அவன் பிள்ளை ஜெயந்தனும் நிற்கவும், இடையில் காலன் தோன்றவும், அரைஸ்தானத்தில் அவுணர் கூட்டம் தோன்றவும், விலா எலும்புள்ளதோறும் சிறந்த கடவுளார்கள் நிற்கவும், கோசத்தில் அசுவினி தேவாதிகள் நிற்கவும், வயிற்றிலும் நாமிமூலத்திலும் நாகர்சனும் மண்ணுயிர்களும் அடர்ந்திருக்கவும், முப்புரி நூலில் சலனமற்ற ஞானம் ஜ்வலிக்கவும், மார்பகத்தில் சகல க்ஷேத்ராநங்கள் விளங்கவும், உரோமங்களில் புல் முனைகளில் தோன்றும், பனித்தளிகள்போல அண்டங்கள் ஜ்வலிக்கவும், திருக்கரங்களில் பன்னிரு கருவிகள் தோன்றவும் அழகிய நிரண்ட தோள்களில் பிரம்மனும் விஷ்ணுவும் நிற்கவும் தனிர் போன்ற விரல்களில் லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி போன்ற தேவதைகள் தோன்றவும், கழுத்தில் அக்கினியும், திருவாய்களில் சாஸ்திரங்களும், பற்களில் அகரம் முதலிய ஐம்பத் தோரு அட்சரங்கள் தோன்றவும், நாவில் சிவாகமும், உதடுகளில் சப்த கோடி மகா மந்திரங்களும் தோன்றவும், நாபியில் வாசுதேவன் சஞ்சரிக்கவும் சூரிய சந்திரர்கள் விழிகளாகவும் நெற்றியில் பிரணவமும் செவிகளில் எட்டுத் திசைகளும் சிரத்தில் பராவெளியும் கொண்டு விஸ்வரூப தரிசனத்தை விளக்கிக் காட்டினார்.

இத்தகைய தரிசனத்தைக் கண்ட சூரபதுமன், சிறிது ஞானவுணர்ச்சியைப் பெற்றாலும் அவனுடைய அகந்தை அழியவில்லையாகையால், அவன் மனச் செருக்குடன் கைகள் இரண்டையும் கோடையிடுகளைப் போலத் தட்டிப் பலமாக நகைத்து, நம்மை மிரட்டுவதற்காகச் சிறுவன் பெரிய உருவத்தைக் காட்டுகிறான் என்று நினைத்து கொடிய மந்திரம் ஒன்றை ஜெபித்து இருள் வடிவாக மாறினான். அந்த இருளில் கலந்து அவனும் பேருருக் கொண்டான். குமரக்கடவுள் அதைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். தேவர்கள் நடுநடுங்கி முறையிட்டனர். உடனே முருகப்பெருமான் தமது சக்தி வேலாயுதத்தின் மேல் விழிகளைச் செலுத்தி, "மாய வித்தைகளைச் செய்து, தேவர்களை வருத்துகின்ற சூரபதுமனை விடாமல், அவனது

சரீரத்தை இரு கூறுகப் பிளந்து திரும்புவாய்'' என்றார். வேலாயும் பாய்ந்து சென்றதும் குரபதுமனின் பயங்கர இருளுருவம், சூரியனைக் கண்ட பனிப்படலம் போல நீங்கியது. தான் படைத்தது நாசப்பட்டதையும் முருகப் பெருமாவின் வேற்படை நெருங்குவதையும் கண்ட குரபதுமன் கோபங்கொண்டு, இப் படை நம்மை என்ன செய்யும் என்று எண்ணி, பூமண்டலத்தையும் அஷ்டதிசைகளையும் பிரமனையும் சப்த சமுத்திரங்களையும் முதலில் அழித்த பிறகு, இந்தக் குமரனை வாட்டுவேன் என்று சமுத்திர மத்தியில் பாய்ந்து, மண்ணையும் விண்ணையும் மூடத்தக்க பருத்த மாமரமாக நின்றான். நின்றதோடல் லாமல் பருத்து நீண்டிருக்கும் கிளைகளை அசைத்து வான நாடுகளைச் சிதைத்தான். திக்கு பாலகர்களை முடுக்கினான். பயங்கரச் சூராவளிக்காற்றை உண்டாக்கினான். அதனால் நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. நவக்கிரகங்கள் தலைகீழாகச் சாய்ந்தன. மேலுலக கீழுலகவாசிகள் பிரமை பிடித்தாற்போல இருந்தனர். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணிரம் ரிஷிகள், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தவித்தியாதரர் யாவரும் தம் தம் நலமிழந்து, துக்க சாகரத்தில் ஆழ்ந்தனர். வேற்படையானது வடவக்கனலைப் போலவும் ஆலகால விஷத்தைப் போலவும் பெருந்தீயுடன் எழுந்து, அன்ற கொழுந்துகளைக் கற்றை கற்றையாக வாரியிழைத்துச் சமுத்திர நீரை வற்றச் செய்து, குரபதுமன் தழைத் தோங்கி நிற்கும் மாமரத்தின் அடியிற் சென்று, அடிமரத்தில் பாய்ந்து, தடாரித்துருவி உட்சென்று அண்டங்கள் அதிரும்படி பெரும் ஓசை முழங்க, அந்த மாமரத்தை இரு கூறுகப் பிளந்து தள்ளியது. வெற்றிவேலாயுதம் தாக்கிப் பிளந்தவுடன் மாயவுருக்கொண்ட வஞ்சகன் பின்னப்பட்டு வீழ்ந்த போதிலும் இன்னமும் உயிரை இழக்காமல் இருந்தான். மேலும் சில போர்களைச் செய்ய முற்பட்டான். உடனே அவன் கையிலே உடைவாளை யெடுத்துக் கொண்டு போருக்கு வந்தான். அதைக் கண்ட வேலாயுதம் பயங்கரமாகக் கொதித்துச் குரபதுமனின்

வரைமார்பில் பாய்ந்து, அவனது தேகத்தை இரு கூறுகளாகப் பிளந்து கடற்கரையில் தள்ளிவிட்டு, தேவர்கள் எல்லாம் மகிழ, மானிடர் எல்லாம் புகழ, விண்ணவர்கள் பொழிகின்ற மலர்மாரியில் தன் வெப்பத்தை அடக்கிக் கொண்டு, சண்முகரின் செந்தாமரைக் கரத்திற் போய் நின்றது!

சிவபெருமாவின் திருவருளால் சாகாத வரம் பெற்றிருந்த குரபதுமன் இரு கூறுக வெட்டுண்டு வீழ்ந்தபோதிலும் தன்னுயிரை மீண்டும் பெற்று ஒரு கூறு, அழகிய சுட்டியினையும் சிவந்த இறகுகள் தழைத்த பருத்தவுடலினையும் கூரிய மூக்கினையும் சிவந்த விழிகளையுங் கொண்ட சேவலாகவும், மறு கூறு, நீலப்பச்சை நிறங்கொண்டு, மீனும்னுக்கும் நீண்ட சமுத்தினையும் வளைந்த மூக்கினையும் வட்டமான விழிகளையும் அழகிய சுட்டியினையும் மரகத மலையைப் போன்ற பருத்த தேகத்தினையும் பளபளவென்று ஜ்வலிக்கும் பிலிகள் விளங்கும் தழைத்த கலாபத்தினையும் நீண்ட சால்களையும் கம்பீர நடையினையும் கொண்ட மயிலாகவும் உருக்கொண்டு, அஷ்டதிசைகளும் நடுநடுங்கக் கூவிக் கொண்டு, சேவலும் மயிலுமாகச் சிவகுமாரனை எதிர்த்து வந்தான். அதைக் கண்ட தேவர்கள் திசைகள் எங்கும் ஓடி மறைந்தனர். பூதப்படைகள் பயந்து பதுங்கின. குரபதுமனின் கோலத்தையும் அவனது கேயத்தையும் கண்ட குமரக்கடவுள், அவன்மீது அதிகப் பிரியமும் பச்சா தாபமுங் கொண்டு, ஆறறிவு படைத்தவன் அழியாத ஆயுளையும் அழியாத வைரவுடலையும் செல்வங்களையும் யாரும் பெற்றிருத அரிய வரங்களையும் பெற்று, ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றியெட்டு யுகங்கள் ஆண்ட ஒருவன், சிற்றறிவைக் கொண்ட சேவலாகவும் மயிலாகவும் வந்துள்ள நீதியனைக் கண்டு அனுதாபப் பட்டார். மயிலானது கார்த்திகேயனின் சருணுகடாட்சியத்தைப் பெற்றதால், வீரப்பு அடங்கி, பேருணர்வைப் பெற்றது. குமரக்கடவுள் அந்தச் சேவலை நோக்கி, “நீ நமது திருத்தேரின் கொடியாக நின்று கூவக்கடவாய்” என்று சிவகுமாரன்

கட்டளைபிட்டார். உடனே, அது விண்ணிற் பறந்து கலியாண முருக்கம் பூவினைப் பழிக்கும் நிறத்தினைக் கொண்டு, படபடத்த தொனியுடன் கூவிக் கொண்டு தேரின் உச்சியில் ஏறி நின்றது.

சிவகுமாரர், தேவராஜன் உருவமாகிய மயிலின் பிடரியிலிருந்து தாவி, பேருணர்வைப் பெற்று, பயபத்தியுடன் ஒடுங்கிநின்ற தூன் உருவமாறிய மயில் வாகனத்தின் மீது வீற்றிருந்து, "நீ நம்மைச் சுமந்து உலாவக் கடவாய்!" என்று திருவாய் மலர்ந்து, அதன் கொழுப்படங்கப் பூவட்டம் எங்கணும் வானவெல்லை யெங்கிலும் செலுத்தினார். பிறகு துரபதுமனின் சொந்தவூரான வீரமகேந்திர புரிக்கு வந்து சேர்ந்த சரவணன், முன்பு மயிலாகவும் சேவலாகவும் இருந்த இந்திரனையும் அக்கினித் தேவரையும் தமது சுயவுருவைக் கொள்ளச் செய்தார். அவர்கள் ஆனந்த மிகுதியினால் துள்ளிக்குதித்தனர். தூனைச் சேவலாகவும் மயிலாகவும் கொண்ட குமரக்கடவுளைக் கண்ட பூத வெள்ளங்களும் எண்மரும் இலக்டும் வீரவாகுத்தேவரும் தாயைக் கண்ட கன்றுகளைப் போல நெருங்கி வணங்கி நின்றனர்.

கேட்டீர்களா, சவுனகாதி முனிவர்களே, அந்தக் காலத்தில் வாளுேரும் மண்ணவரும் சிவகணங்களும் கொண்ட மகிழ்ச்சியை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியுமா? மயில் வாகனன் மகிமைகளை எழுந்தால்தான் எழுத முடியுமா?

தேவர்கள் போற்றும் படலம்

குமரக்கடவுள், தமது வேலாயுதத்தால், துரபதுமனின் வைரவுடலைப் பிளந்து தள்ளினார். உடனே அவன் உடற் கூறு அழகிய தோகையையுடைய மயிலாகப் படைத்து வந்தது. அதை வாகனமாகக் கொண்டு உலாவிவந்த குமரக்

கடவுளின் திருக்கோலத்தைத் தரிசித்தவுடன், பிரம்ம தேவன், விஷ்ணு மற்ற தேவர்கள் அனைவரும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் ஆனந்தக் கூத்தாடினர். அவரது வெற்றியைக் கொண்டாடி, மங்களகரமான குணங்களைப் புகழ்ந்து பஞ்ச சுற்பகமலர்களை வாரி வாரிச் சொரிந்து போற்றினர். “ஓ, பரம்பொருளே! இன்று முதல் யாதொரு குறைவு மில்லாமல் நாங்கள் வாழ்வோம். தேவர்களை மடக்கிக் கொண்டு தலை காட்டவொட்டாமல், நூற்றியெட்டு யுகங்கள் வரை ஏகச் சக்கரவர்த்தியாக ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை ஆண்டுவந்த அவுணர்ர்கள், செல்வச்செருக்கினால் யோசித்துப் பாராமல், இரக்கம், பச்சாதாபம் என்பது எள்ளளவும் இல்லாமல் எங்களைத் தகாத பணிவிடைகளைச் செய்யவைத்து, மிகவும் வருந்திய காரணத்தினால், நன்னெறிகளை மறந்து, நாங்கள் படாதபாடுகளைப் பட்டோம். மதிமயங்கிப் பயப்பீதியில் ஒளிந்து திரிந்து நாட்களைக் சழித்த எங்களிடத்தில் கிருபை கொண்டு காத்த தங்களை வாழ்த்து வதைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. லோகநாயகனே! அடியேனெங்களைப் பாதுகாத்தருளியதால் எத்தகைய போக போக்கிய வளங்களையும் வேண்டோம். சிறந்த மோட்ச சாம்ராஜ்யச் செல்வத்தைத் தரவல்ல தேவரீர் திருவடிகளுக்கு தொண்டு பூண்டு, பணிசெய்து வருவோம். மேலும் எங்கள் நாவினால் யாதொரு தேவதை களையும் புகழ்வதற்கு அறியோம். சண்முக சுந்தரனே! எங்கள் பால் இரக்கம் கொண்டு எங்களை வழியடிமை கொண்டு பின்னரும் கடைத்தேற்ற வேண்டும்” என்று ஒரு முகமாகத் துதித்துப் பற்பலவிதங்களில் தேவர்கள் வேண்டுகின்ற போது, குமரக்கடவுள் அவர்களுடைய விண்ணப்பங்கள் அனைத்தையுங் கேட்டு, “இனி யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்” என்று ஆதரித்தார்.

இரணியன் புலம்புறு படலம்

கேட்டீர்களா, முனிவர்களே! தேவர்கள் முருகப் பெருமானின் மகத்துவங்களையும் வீரதீரப் பிரதாபங்களையும் நினைத்து நினைத்து மனப்பூர்வமாக வாழ்த்திய போது, வீரவாகுத்தேவர், லக்ஷ்மீ, எண்மர், பூதவெள்ளங்கள் முதலியோர் மனவுற்சாகத்துடன் கந்தனை வாழ்த்தும் ஜெய கோஷத்தையும் கேட்டு, வானத்தில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள், கருட கந்தர்வர், சித்தவித்தியாதரர் முதலியோர், குரன் களத்தில் பட்டு ஒடுங்கிய செய்தியை அறிந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினர். விண்ணுலகம் எங்கும் ஆனந்த ஆரவாரமாக இருக்க, மகேந்திரபுரியில் எங்கு பார்த்தாலும் அழகைக் குரலாக இருந்தது. ரண களத்திலிருந்து ஓடிய தூதர்கள், ராஜ வீதிகளைக் கடந்து, வானளாவிய அந்தப்புறத்திற்குள் நுழைந்து பட்டத்தரசியான பதுமகோமளையின் அரண்மனைக்குச் சென்று, அவள் காலடியில் அடியற்ற பனைமரத்தைப் போல விழுந்து, வாயிலும் வயிற்றிலும் அறைந்து கொண்டு, வாய்குழற, “ஓ மாதாவே! மோசம் நேர்ந்தது. அதைச் சொல்வதற்கு எங்கள் நா எழவில்லை. ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்குத் தலைவராய், வைரதேகத்தையும் தீர்க்காயுளையும் மகத்தான செல்வங்களையும் பெற்றுக் கற்பகத் தருவைப் போன்று, எங்களைப் போஷித்து வந்த குரமகாராஜன், பாலசுப்பிரமணியன் செலுத்திய வேலினால் பிளப்புண்டு, ரணகளத்தில் வீழ்ந்தார். இதற்கு என்ன செய்வோம்!” என்று புலம்பினர். அந்தச் சொற்களைக் கேட்டவுடனே, இணைபிரியாத அன்றிற்பறவையைப் போல, நெடுங்காலம் கூடிக் கனித்திருந்த வளாகையால், இடி முழக்கத்தைக் கேட்ட நாகப்பாம்பைப் போலப் பதைபதைத்து, விழிகள் சோர, கை கால்கள் ஓய அந்தரமான பதுமகோமளை உயிரையிழந்து விண்ணாட்டையடைந்தாள். குரபதுமனது மற்றைய தேவிகளும் தீயிற் பட்ட புழுவைப் போலத் துடித்து, தாடிகள் வாழ்ந்த வகை

கள் அனைத்தையும் நினைத்து ஏங்கி, வாயிலும் வயிற்றிலும் அறைந்து, நீண்ட கூந்தல் அவிழ்ந்து நிலத்தில் விழ அழுதனர். கணவனைப் பிரிந்த சோகத்தினால் மேலும் வாழ்வதற்கு நினையாமல், அவர்கள் அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்தனர். அழகுத் திருநகராக விளங்கிய மகேந்திரபுரியிலிருந்து அஷ்டலக்ஷ்மிமீனும் விலகிச் சென்றனர்.

அப்போது, போரில் வீரவாகுத் தேவருக்குப் பயந்து, கடலில் மறைந்திருந்த சூரபதுமனின் கடைசிப் பிள்ளையான இரணியன், தந்தை இறந்த காலகூறுகப் பிளப்புண்டு மயிலாகவும் சேவலாகவும் மாறியதைக் கேட்டு, அழுதுபுலம்பினான். பிறகு அசுர குல குருவாகிய சுக்கிரசாரியாரிடம் சென்று, சத்தருக்களுடன் போர் செய்து இறந்த பிதாக்களுக்கும் துணைவருக்கும் தீயிற் பாய்ந்த தம்மினத்தாருக்கும் திலதர்ப்பணம் ஆகிய கடன்களைச் சாஸ்திர முறைப்படி முடித்து, வாழ்க்கையை வெறுத்துத் தவவேடம் அணிந்து, சிவபெருமானை நினைத்துத் தவஞ் செய்யச் சென்று விட்டான்.

மீட்சிப் படலம்

இவ்விதமாகச் சூரபதுமன் முதலானவர்களை 'வாட்டி' வெற்றி பெற்ற வீரத்திருமகனான சிவகுமாரன், வீரவாகுத் தேவரை நோக்கி, "வீராதி வீரனே! கொடுங்கோல் செலுத்தி, அகந்தையால் அழிந்த சூரபதுமன் பலகாலமாகச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கும் தேவர்களை விடுதலை செய்து வருவாயாக!" என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட வீரவாகுத்தேவர், மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று சிறைச்சாலையை அடைந்தார். அவர் வருவதையறிந்த ஜயந்தன் முதலியோர் மகிழ்ச்சியாக இருந்தனர். அவர் வந்தவுடனேயே வணங்கினர். உடனே அவர், அவர்கள் கால்களில் மாட்டியிருந்த பாரவிலங்குகளைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு, அவர்கள் எல்லோரையும் விடுதலை செய்து, அழைத்

துக்கொண்டு, குமரக்கடவுள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார். தன் மகனைக் கண்ட இந்நிரன் அவனைக் கட்டியனைத்து முத்தம் கொடுத்தான். பகைவனது சிறையில் பலநாட்கள் வருந்திய ஐயந்தன், கதிரவனைக் கண்ட கமலம் போலத் தன் தந்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். தேவர்கள் எல்லோரும் இந்நிரனையும் ஐயந்தனையும் வணங்கி நின்றனர். அவர்கள், தேவர்களை நோக்கி, “இனிமேல் நமக்கு எந்தத்துன்பமும் நேராது. இனி நாம் பழையபடிக்கு நமது பதியைச் சேர்ந்து வாழ்வோம்” என்று அவர்களுக்கு தேறுதல் மொழிகளைக் கூறினர். இவ்விதமாகச் சகலரும் ஆனந்தமாக இருக்கும்போது, சமாக்களத்தில் அவுணப் பாதகரால் மாண்டு போன பூதப்படைவீரர்கள் உயிர் பெற்று எழ வேண்டும் என்று குமரக்கடவுள் சிந்தித்தார். உடனே, அவர்கள் உயிருடன் எழுந்து குமரக்கடவுளை வணங்கி நின்றனர். சந்தபெருமான், தம்மருகில் இருந்த வருணதேவனை அழைத்து “குரபதுமனின் தலைநகரான் வீரமகேந்திரபுரியை அழித்து நீரில் கரைத்துச் சமுத்திரமாக்கி வாருவாய்!” என்று கட்டளையிட்டார். அவன் ஆலைகளை பெருக்கி, மகேந்திரபுரியின் மாடமாளிகைகளையும் கூட கோபுரங்களையும் அரண்மனைகளையும் மதில்களையும் அழித்து, நீரில் கரைத்தான் பிறகு, குமாரதேவர், யாவரும் தழ்ந்துவர, மங்கலவாத்தியங்களும் வெற்றி முரசுகளும் முழங்க, வான் வழியே சென்றார். பிறகு திருச்செந்துரை அடைந்தவுடன், மயில் வாகனத்திலிருந்து இறங்கி, விஷ்ணு, பிரமன் முதலியவர்கள் ஜெய ஜெய வென்று முழங்க, சாபமண்டபத்துக்குப் போய், சிங்காசனத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது தேவர்கள், முருகப்பெருமானை நோக்கி, “ஈசனே! கொடிய அவுணர் உபத்திரவங்களை நீக்கி, எங்களை இரட்சித்த தாங்கள் திருவடிகளைப் பூசித்து வாழ விருப்பமுற்றிருக்கிறோம்” என்று கூறி, அவருக்கு அபிஷேகம் முதலியவற்றைச் செய்து, பீதாம்பரம் உடுத்தி, திருநீற்றுக் காப்பிட்டு, திலகப்பொட்டிட்டு திவ்விய பரிமளங்களைப் பூசி, அழகிய வைரமுடியைச் சிரங்களில் தரித்து, மற்ற அலங்காரங்களை யெல்லாம் செய்து, மலர் மாலைகளைச் சூட்டி, பக்தி விசுவாசத்துடன்

பூரித்தனர். இவ்விதமாகப் பொழுது விடிந்தவுடன், குமரன் கடவுளானவர், தமது பிதாவாகிய சிவபெருமானை வழிபடுவற்காகக் கோபுரம், மண்டபம் முதலிய சிறப்புகளைக் கொண்ட ஆலயம் ஒன்றை அமைத்து, சுயஞ் ஜோதிமயமாக விளங்கும் சிவலிங்கத்தை, சாஸ்திர முறைப்படி ஸ்தாபித்து, பஞ்சகவ்வியம் முதலிய பூஜாத்திரவியங்களைக் கொண்டு வந்து, அலங்காரங்களைச் செய்து, மும்முறை வலம் வந்து பணிந்து, மனமும் விழிகளும் களிக்கத் தரிசித்து வாழ்த்தினர். அந்தக் காட்சியைக் கண்ட தேவர்கள், பரமனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்.

நான்காவது யுத்த காண்டம் முற்றிற்று

5. தேவ காண்டம்

திருப்பரங்குன்று சேர் படலம்

இவ்விதமாகச் சிவகுமாரன், திருச்செந்தூரில் பரமனைப் பூசித்து வழிபட்டவுடன், திருப்பரங்குன்றம் என்ற திருத்தலத்துக்குத் தமது மயில்வாகனத்திலேறிப் புறப்பட்டார். அவருடன் மகாவிஷ்ணு, பிரமன், இந்திரன் முதலியவர்களும் தத்தமது வாகனங்களில் ஏறிப் புறப்பட்டனர். சீரவாகுத்தேவரின் தலைமையில், துணைவர், இலக்சுநர், படைத் தலைவர்கள், ரிஷிகள் எல்லோரும் கூட்டமாகப் பின் சென்றனர். வாத்தியங்களும் முரசுகளும் முழங்க, குமரக்கடவுள், கானகங்களைக் கடந்து, குறிஞ்சித் திணையைக் கடந்து, மதுரைத் திருநகருக்கு மேற்குத் திசையில் விளங்கும் திருப்பரங்குன்றம் என்ற நகரத்துக்குச் சென்றனர்.

அங்கு, பலகாலம் தவஞ்செய்த பராசரரின் பிள்ளைகள் அறுவரும் முருகப்பெருமானை எதிர்கொண்டழைத்து, உபசரித்துச் சேவித்து “ஐயனே! இந்தமலை, பலவளங்களையும் சிறப்புகளையும் கொண்டிருப்பதால் இவ்விடத்தில் தாங்கள் எழுந்தருள உத்தமமாக இருக்கும்” என்று கூறினர். குமரக்கடவுளும் அதற்குச் சம்மதித்தார். பிறகு, தம்மருகிலிருந்த மயன் என்ற தேவ சிற்பியை அழைத்து “ஓ மயனே! இந்த மலையின் உச்சியில் நமக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் தகுந்த வசதிகளைக்கொண்ட நகரம் ஒன்றை நிர்மாணிக்கக் கடவாய்” என்று கூறினார். அவன் கந்தனை வணங்கி, விடைபெற்று, அவ்வெல்லையைத் திருத்தி, மதில்கள், கோபுரங்கள், மாளிகைகள், மண்டபங்கள், தடாகங்கள், சுணைகள் முதலியவற்றையமைத்து, முடித்து, ஐயனிடம் அறிவித்தான்.

பிறகு, முருகப்பெருமான், அந்த நகரின் விசாலமான திருச்சபையைச் சேர்ந்து, அதன் முகப்பில் கிரோரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளினார். தேவர்களும் தத்தமது பீடங்களில் அமர்ந்தனர். பராசர புத்திரர்கள், குமரப்பெருமானை வேதாகம முறைப்படி பூஜைசெய்து போற்றியதால் அவர்களுக்கு ஞானயோகத்தை போதித்து, ஜீவன் முக்தர்களாகும்படி அருளினார். அப்போது இந்திரன் தனது மகளான தெய்வயானை அம்மனை, சண்முகப் பெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க எண்ணினான்.

தெய்வயானையம்மை திருமணப் படலம்

இவ்விதமாக இந்திரன், தனது மகனைக் குமரப்பெருமானுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க விரும்பியதை, மகாவிஷ்ணு, பிரம்மன் முதலியோருக்கு அறிவித்தான். அவர்களும் குரபதுமனை அழித்துத் தேவர்களைச் சிறைமீட்டுத் தேவலோக வாழ்க்கையைத் திரும்பவும் தந்த கந்தபெருமானுக்கு தெய்வயானையைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்க இந்திரன் முன்வந்ததைக் குறித்துப்பாராட்டினார். மேலும் வனப்புக்கரசியாக விளங்கும் அந்தக் கன்னிகை குமரப்பெருமானையே திருமணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே, “வெகு காலத்துக்கு முன்பே, சரவணப் பொய்கையில் அரிய தவங்களைச் செய்து, பால சுப்பிரமணியரிடத்தில் வரமும் பெற்றிருக்கிறாள். அதற்கு உரியகாலமும் இப்போது வந்துவிட்டது என்றும் இப்போதே அதற்குவேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும்” என்றும் மொழிந்தனர். இந்திரன் தனது தூதுவர்களை வரவழைத்து மகாமேருச் சாரலில் வசித்துவரும் தன் மனைவி இந்திராணியையும் தெய்வயானையையும் உடனே அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான். அவர்களும் மனோவேகத்தைவிட வேகமாகச் சென்று இந்திராணியையும் தெய்வயானையையும் அழைத்து வந்தனர். தனது தாய், தங்கையின் வரவைக்

கண்ட ஐயந்தன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். தன் மகனைக் கண்டதும் தேவாமிர்தம் கிடைத்ததைப்போல இந்திராணியும் மகிழ்ந்தாள். இந்திரன் அவர்களை அத்தலத்தில் நிறுத்தி, பிரமன் ஆகிய தேவர்களிடத்தில் தன் மகள் வந்து விட்டாள் என்ற செய்தியை அறிவித்துத் திருமணக் கருத்தை முருகப்பெருமானுக்கு அறிவிக்க எண்ணி, எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு, முருகப்பெருமானைத் தரிசித்து பரிமழம் மிகுந்த பாரிஜாத மலர்களினால் அர்ச்சனை செய்து மும்முறை வலம் வந்து, வணங்கி நின்று, “லோகநாயகனே! பலயுகங்களாக எங்களுக்குத் துன்பமிழைத்து வந்த குரபதுமனின் வம்சத்தையழித்து, எனது குமாரனையும் தேவர்கள் குடும்பங்களையும் விடுதலை செய்து சகலரையும்மன மகிழ்ச்சியுடனிருக்கக் கட்டாட்சித்தீர். இத்தகைய பேருதவினைச் செய்த தங்களுக்கு நாங்கள் முடிக்கவல்ல கைமாறு இந்த உலகங்களில் ஏதேனுமுண்டோ? எங்கள் கோரிக்கைகளைத் தயவு செய்து ஏற்றருள வேண்டும். எனது மகளான தேவகுஞ்சரியைத் தேவரிருக்குத் தத்தம் செய்து கொடுக்க விரும்புகிறோம். தாங்கள் தயவு கூர்ந்து அவளைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும்” என்றனன்.

அதைக் கேட்ட சுந்தபெருமான், இந்திரனை நோக்கி, “ஓ இந்திரனே! முன்னமே அந்தப்பெண்கொடியானவள், நம்மைத் திருமணஞ் செய்து கொள்வதற்காக அரிய தவங்களைச் செய்து இருக்கிறாள். இப்போது நீயும் வருந்திக் கேட்டுக் கொள்வதால் உனது விருப்பப்படியே நாளைக்கே திருமணம் முடிக்க விரும்புகிறோம். அதற்கு வேண்டிய கடமைகளை விரைவில் முடிக்கவும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

உடனே, இந்திரன், அவரிடம் விடைபெற்றுத் தனது தூதர்களை நோக்கி, “ஓ தூதர்களே! நமது மகனைக் குமரக் கடவுளுக்கு நாளையதினம் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொடுக்க விரும்புவதால், நீங்கள் தீவிரமாகப் போய் முய்மூர்த்திகளில் முதன்மை பெற்று விளங்கும்

சிவபெருமான் வாசஞ் செய்யும் திருக்கயிலுக்குச் சென்று, அந்தமலைச் சாரலில் வாழும் பாக்கியத்தைப் பெற்று இப்போது பூமண்டலத்தை ஒரு குடையின் கீழ் ஆண்டுவரும் முசுருந்த சக்கரவர்த்திக்கும், மற்ற ஐம்பத் தாறு தேச அரசர்களுக்கும் தவத்தர், பிராமண சிரேஷ்டர் களுக்கும் சப்தரிஷிகளுக்கும், நமது இறைவனுக்கு தானாயதினம் நடக்கவிருக்கின்ற திருக்கல்யாண சம்பிரமத்தை தெரிவித்து, அவர்கள் அனைவரையும் திருபரங்குன்றத்துக்கு விரைவில் தம் குடும்பத்துடன் வரவேண்டும் என்று நான் அழைத்ததாகச் சொல்லி விட்டு விரைவில் வரக்கடவீர்!" என்று கட்டளை யிட்டான். பிறகு, அவர்கள் சென்றவுடன் மயன் என்ற தேவ சிற்பியை அழைத்து, "குமரக்கடவுளின் திருமணத்துக்கான கல்யாண மண்டபத்தையும் வருகின்ற விருந்தினர்கள் தங்குவதற்கான வசதியான விடுதிகளையும் விரைவில் அமைத்துத் தருவாயாக!" என்று கட்டளை யிட்டான்.

உடனே, அந்தச் சிற்பியானவன், மாடமானிகைகளை, கூடகோபுரங்கள், கல்யாண மண்டபங்கள், தாமரைத் தடாகங்கள் மலர்ச்சோலைகள் முதலியவற்றையெல்லாம் சிறப்பாகச் செய்து முடித்தான். இந்திரன், சில தூதர்களை அனுப்பி வானகங்கையைத் தருவித்து தருப்பை, மாவிலை, சமித்து முதலிய ஓமற் திரவியங்களைச் சேகரித்து, வாழை, கமுகு, தெங்கிக்குலை முதலியவற்றை மடவைத்து, வீதிகள்தோறும் பனி நீரைத் தெளித்து, புழுதியை அடக்கி, கல்யாணமுற்றம் எங்கும் சந்தனக்குழம்பைப் பூசி மெழுகிட்டு, அழகிய கோலங்களை இடச் செய்து, பாலிகைக்காமாதிய தினுசுகளைத் தேடிவைத்து, திரு விளக்குகளை ஏற்றிவைத்து, கல்யாணச் சடங்குகளின் பூர்வாங்க ஏற்பாடுகளை முடித்து வரும் பொழுது தேவ தூதர்கள் விரைந்தோடி வந்து திருமணச் செய்தியை எல்லோருக்கும் அறிவித்து வந்ததாகக் கூறினர். அப்போது பூமண்டல ஏகச் சக்கரவர்த்தியாக இருந்த முசுருந்த

சக்கரவர்த்தி முருகக்கடவுளின் திருக்கல்யாணக் கோலத்தை தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு பயணப்பட்டார். அவரது வரலாற்றை சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஒருகாலத்தில் பனிமலைகளும் பேரருவிகளும் நிறைந்த திருக்கயிலையில் பலவித நறுமண மலர்கள் நிறைந்த பூங்கா வொன்றில் சிவபெருமானும் பார்வதியும் மகிழ்ச்சியாகச் சிரித்து விளையாடி மகிழ்ந்திருந்தனர். அப்போது பலவகை மலர்களை மாடையாகத் தொடுத்து அவற்றை சிவபெருமானுக்குச் சூட்டி அழகுபார்த்து ரசித்த பராசக்தியின் மீதும் பரமன் பலவகை மலர்களைத் தூவி ஆனந்தமாகப் பொழுது போக்கி வந்தார். அப்போது அந்தச் சோலைமுழுவதும் பறவைகளின் மெல்லிசை முழங்கியது. பரமனும் பார்வதியும் ஒரு வில்வ மரத்தின் கிளைகளிலிருந்த முசுக்கூட்டககளில் ஒன்று, முற்பிறப்பில் சையத் நல்வினைப் பயனால் வில்வத்தழைகளைப் பறித்து அவர்கள் மீது இடைவிடாமல் தூவிக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டு கோபங்கொண்ட பார்வதி தேவியின் முகபாவத்தைக் கண்டு சிவபெருமான், “ஓ நாயகீ! சினங்கொள்ள வேண்டாம். நம் மீது உண்மையான அன்புடனும் பக்தியுடனும் வில்வார்ச்சனை செய்யும் முசுக்களின் அரசன் மீது கோபிக்க வேண்டாம். மன்னிக்க வேண்டும்” என்று கூறியதைக் கேட்ட அந்த முசு, மரத்திலிருந்து இறங்கி வந்து வணங்கி, “லோக நாயகனே! அடியேன் செய்த குற்றங்களை மன்னித்து இரட்சிக்க வேண்டும்” என்று பக்தி வினையமாகக் கேட்டது. உடனே, பரமசிவன், அந்த முசுவை நோக்கி, “நீ மனம் வருந்த வேண்டாம். நமக்கு பரிதியான வில்வதளங்களால் எங்கள் இருவரையுமே பூசித்த புண்ணியத்தால், நீ பூமண்டலம் முழுவதையும் ஒருகுடையின் கீழ் ஆண்டு வந்த மனுச் சக்கரவர்த்தியின் மரபில் அவதரித்து மன்னுலகை ஆளும் மன்னனாகச் சகல வளமிக்க செல்வங்களையும் பெற்றுச் சிறப்பாக வாழ்வாயாக!” என்று வரமளித்தார். அப்போது அந்த முசு, “தங்களைப் பூசித்து வந்த எனக்குப் பிறவி

யற்ற பெருவாழ்வை யளிக்காமல் மன்னர் மரபில் பிறக்கும்படி வரம் தந்து விட்டார்களே! இனிமேல் இந்தச் சிறந்த ஸ்தலத்தை எப்போது மீண்டும் அடையக்கடவேன்?" என்று கேட்டது. அதற்குப் பரமசிவன், "உனது கடமை முடிந்த பிறகு இங்கு வந்து சேர்வாய்" என்று கூறினார். உடனே அந்தமுக, பரமனை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு, திருக்கயிலையைக் கடந்து, பூமண்டலத்தில் அரசு செலுத்தி தந்த மனுசக்கரவர்த்திக்கும் அர்ச்சுதிரனின் சகோதரியாகிய மங்களவதி என்ற பட்டத்தரசிக்கும் நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் முசுமுகத்துடன் பிறந்து வளர்ந்து, கல்விகேள்விகளிலும் போர்ப்பயிற்சிகளிலும் திறமைபெற்று, தக்க வயதில் சக்கரவர்த்தியாக முடிசூட்டிக் கொண்டு, அரிச்சந்திரன் மகளான விசித்திரவதி என்ற கற்புக் கரசியை மணந்து, முசுமுகத்த சக்கரவர்த்தி என்று பெயர் பெற்று, நீர்வளம், நிலவளம் குடிவளம் முதலிய சிறப்புகளையுடைய, அஷ்டலக்ஷ்மிகள் வாசஞ் செய்யும் அழகிய தலை நகராகிய கருவூரில் வாழ்ந்து வந்தார். அந்தச் சக்கரவர்த்தி, இந்திரவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் திருப்பரங்குன்றத்துக்குப் பயணப்பட்டார். உடனே, அவர் தம் நகரத்து "மக்களையும் பந்துக்களையும் இரத கஜ துரக பதாதிகள் அடங்கிய சேனைகளுடன் சரவணப்பெருமானின் திருக் கல்யாணத்தைத் தரிசிக்கப் புறப்படும்படியாகப் பிரயாணப் பேரிகைகளை அறையுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார். முரசுகள் முழங்கின: தேர்களும் யானைக்கூட்டங்களும் புரவிகளும் பொதுமக்களும் அணிவகுத்துத் திருப்பரங்குன்றத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். விலையுயர்ந்த ஆடைகளையும் ஆபரணங்களையும் தரித்த ராஜ குமாரர்கள் யானைகளின் பிடரிகள் மீது தமது தேவியருடன் சென்றனர். யானைத்தந்தங்களைப் போல நிமிர்ந்தும் பூரண கும்பங்களைப் போல விம்மியும் முத்துமலைகளைத் தரித்த பொன்போன்ற தேமல் படர்ந்த கொங்கைகளைக் கொண்ட மங்கையர்களும் சென்றனர். இளவரசிகள் முத்துச் சிவிகைகளில் ஏறிச் சென்றனர். சப்பாணிகளாக இருந்தோருக்குக் காங்களும் குருடர்களுக்குக் கண்களும் தோன்றின.

இவ்விதமாகக் குமரப்பெருமானின் திருக்கல்யாணத்தை காணச் சென்றவர்கள், பாவங்கள் நீங்க மகிழ்ச்சியுடன் சென்று கொண்டிருந்தனர். முசுருந்த சக்கரவர்த்தி முதலிய அரசர்கள் முருகப்பெருமானின் திருக்கல்யாணத்தைத் தரிசிக்கத் திருப்பரங்குன்றத்தை அடைந்தவுடன் நகர வீதிகளில் அமைந்திருந்த அரண்மனைகளில் தங்கியிருந்தனர். மகாலக்ஷ்மி, சரஸ்வதி முதலியவர்களும் அரம்பையர்கள், இராஜபத்தினிகள், ரிஷிபத்தினிகள், வான் மகளிர், நாக கன்னியர்கள் முதலிய பெண்குலத்தினர் தெய்வயானை அம்மையைச் சூழ்ந்துகொண்டு அழகுக்கு அழகு செவ்வதைப் போலத் திருமஞ்சன மாட்டி ஆடையணி அலங்காரங்களால் ஜோடித்தனர். பிறகு திருமணத்திற்குரிய நல்ல நேரத்தில் இந்திரன் மகிழ்ச்சியுடன் மகாவிஷ்ணு பிரமன் முதலிய வர்களை வணங்கி, “முருகப்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்து, அவரை அழைத்து வர வேண்டும்” என்று சென்றான். நவரத்தின சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்த சரவணபவணை நோக்கி, “ஐயனே! தேவரீருக்குத் தெய்வயானையைத் திருமணஞ்செய்து கொடுப்பதற்கு இத்தினம் கூபதினம்.” வர வேண்டியவர்கள் எல்லோரும் வந்துள்ளார்கள். தயவு செய்து மணப்பந்தலுக்கு எழுந்தருளுக!” என்று வேண்டினார். அதைக் கேட்ட சிவகுமாரன், அரியணையை விட்டு இறங்கி, வீரவாகுத்தேவர் உடைவாளை ஏந்திவரவும், எண்மர், இலக்ஷர், பிரமன் முதலியோர் இருபுறமும் இசைந்து வரவும் விஷ்ணு பிரமன் களித்துச் சூழவும், கலாப மயில் மீது ஏறித் திருமணமன்ற முகப்பு வாயிலுக்கு வந்தவுடன், பிராமணர்கள் பூரணகும்பங்களைக் கரங்களில் ஏந்திச் சண்முகப்பெருமானின் முன்பு மந்திரங்களை ஓதி, புனிதகங்கையைத் தெளித்து வாழ்த்தினர். அரம்பையரும் பத்தினிகளும் ஆலங்களைச் சுழற்றினர். முருகப்பெருமான் மயில் வாகனத்தை விட்டிறங்கினார். இந்திரானியானவன், கரங்களைக் கூப்பி, மெல்ல நடந்து வந்து கணவனின் கட்டளைப்படிக்குப் பொற்பள்ளையத்தில்

முருகப்பெருமானின் திருவடிகளைச் சேர்த்து, புதிய ஆவின் பாலால் கழவி, முந்தாணையால் துடைத்து, சந்தனக் காப்பிட்டு சுகந்த பரிமாள் கற்பகமலர்களைத் தூவி, தூப தீபங்காட்டி மகிழ்ந்து வணங்கி ஆலங்களைச் சுழற்றி, நாணத்துடன் மின்னற்கொடியைப்போல, அசைந்து, தேவக்கன்னியருடன் தன் இருப்பிடத்தை யடைந்தாள். விஷ்ணு, பிரமன் இருவரும் கரங்களைப்பற்றிக்கொண்டு, தேவர்களும் முனிவர்களும் சூழ்ந்து வரக் கந்தபெருமான் திருகல்யாணமண்டபத்தை யடைந்து, நவரத்தின சிங்கா தனத்தில் வீற்றிருந்தார்.

அப்போது திருக்கயிலையில் பராசக்தியுடன் வீற்றிருக்கும் பரமசிவன் தமது திருக்குமாரனுக்கு நடக்கவிருக்கும் திருக்கல்யாண வைபவங்களைக் காண்பதற்காகச் சொர்ண மயமாகிய விமானத்தில் ஏறிச் சிவகணங்கள், தவத்தவர் முதலியவர்களுடன் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க, வான் வழியில் வந்து கொண்டிருந்தார். அந்த வாத்திய ஒலியைக் கேட்டுப் பாலசுப்பிரமணியர், பக்திப் பரவசங்கொண்டு, சிங்காதனத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கி, அவர்களை எதிர் கொண்டழைத்து வணங்கினார். பிறகு, சுப முகூர்த்த வேளையில் தெய்வயானையை அழைத்து வந்தனர். அப்போது சபையிலிருந்தவர்கள் ஆசிகூறினர். சிவபெருமான், தம்மை வணங்கிய மருகியிடத்தில் கருணாகடாட்சம் வைத்தார். பார்வதி தேவியார், தமது கரத்தை நீட்டித் திருக் குமரனையும் மருமகளையும் இருகரங்களிலும் பிடித்துச் சென்று, நவரத்தின பீடத்தில் அமரச்செய்து தமது இருப்பிடத்துக்குச் சென்றார். அப்போது தேவராஜன், தன் மகளின் கரத்தை, குமரக்கடவுளின் கரத்தில் ஒப்படைத்து “நான் அருமையாகப் பெற்றிருக்கின்ற இந்தப் பெண்ணரசியை தங்கள் திருத்தேவியாகக் கொடுத்தனன். இவளை அங்கீகரித்து ஆண்டு ரட்சிக்கவேண்டும்” என்று வேண்டி, இந்திராணி விட்ட வான் நதி புனலால் தாரதத்தம் செய்து வணங்கினான். தாரைவார்த்துக் கொடுத்தவுடன் பிரமதேவன் எழுந்து, மானசீகமாக நியமித்த

மாங்கல்யத்தை தேவப்பிராமணர்களனைவரும் வாழ்த்துக் கூற, ஆரி வழங்க, வேதங்களை ஒதி அதைக் குமரக் கடவுளின் திருக்கரத்தில் கொடுத்தவுடன் தேவதுந்துபிகள் முழங்கின. வேதாகமங்கள் வாழ்த்தின. முருகப்பெருமான் அந்த மாங்கல்ய தாரணத்தைத் தெய்வயானையின் திருக் கழுத்தில் தரித்து, மும்முடி போட்டு திவ்விய மலர்மாலை ஒன்றைத் திருத்தேவியின் கிரத்திற்கு அணிபாகத் தரித்தனர். அந்தச் சுபநேரத்தில் தேவந்திரன் தனது இஷ்டசித்தியைப் பெற்றுக் களித்தவனாய், முக்கனிகளையும் தேன், கற்கண்டு, கருப்பஞ்சாறு, ஆவின்பால் ஆகிய வற்றையும் தங்கப் பள்ளையங்களிலும் கிண்ணங்களிலும் திரப்பி வந்து நிவேதித்தனன். அதற்குப் பிறகு சபையோரின் முன்னிலையில் பிரமதேவன் ஓமகுண்டம் வளர்த்து வேத விதிப்படி பூரணகுதியும் கொடுத்து, அந்தத் தீயிலிருந்து எடுத்த மையை, மாப்பிள்ளைபைக் கொண்டு, மணமகளின் நெற்றியிலிடவைத்து, நடத்த வேண்டிய சடங்குகளை வான்முறைபாகச் செய்தார். பிறகு கலிபாண மாப்பிள்ளைக்கு மஹாவிஷ்ணுவே தோழனாக இருந்து கைலாகுகொடுத்துப் பீடத்தில் அமர்த்தியபோது, மண மக்களுக்கு லட்சுமி, சரஸ்வதி, துர்க்கை முதலியோர் தோழிப்பெண்களாக இருந்தனர். பிறகு ஆறுமுகன், திருமாவின் கரத்தைப் பின்பற்றி முன் செல்ல, தெய்வ நாயகியாரும் கந்தபெருமானின் சுண்டு விரலைத் தமது விரலிற்கோர்த்துக் கொண்டு, தீக்குண்டத்தை மும்முறை வலம்வந்து, வடபாரிசத்தில் இருந்தனர். பிறகு, குமரக் கடவுள், தமது மனைவியின் திருப்பாதத்தைக் கரத்தினுற் பற்றியெடுத்து, அம்மியின் மீது வைத்து, அருந்ததியைக் காட்டி, திரிமூர்த்திகள், அக்கினித்தேவன், தேவர்கள், வேதப் பிராமணர்கள் மற்றும் சபையில் இருந்தவர்கள் சாட்சி யாக திருக்கல்யாணச் சம்பிரமங்கள் அனைத்தையும் கிரமமாக முடித்து, அம்மையப்பராகிய உமாமகேஸ்வரரைத் தம்பதிகள் இருவரும் மும்முறைகள் வலம் வந்தனர். சிவபெருமானும் பராசக்தியும் அவர்களை ஆசீர்வதித்து, “தம்பதிகளே! இன்றுமுதல் நமக்கிருக்கின்ற முதன்மைகளை நீங்கள்

இருவரும் பெற்று, சகலரும் பூசித்து வணங்கும் வரத்தைத் தந்தனர். நீங்கள் இருவரும் மங்களகரமாக வாழ்ந்திருப்பீர்களாக” என்று வாழ்த்தினர்.

பிறகு, சிவபெருமான் திருக்கயிலைக்குச் சென்றார். சரவணபவனார் தமது அரியணையிலிருந்து இறங்கி, மணமன்றத்தைக் கடந்து, தேவர்கள் புடைகுழத் தமது திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். பிறகு, முககுந்தச் சக்கரவர்த்தியை உபசரித்து அவருக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவைத்தார். இந்திரன் தன் தேவியுடனும் தன் மகன் ஐயந்தனுடனும் திருப்பரங்குன்றத்திலிருந்து பிறகு, தன் அரசரிமை நகரான பொன்னகரத்திற்குப் புறப்படத் தயாரானான்.

விண் குடியேற்றுப் படலம்

இவ்விதமாக குமரப்பெமான் தெய்வயானை அம்மனின் இளமை இன்பநலனை அனுபவித்து வரும்போது இந்திரனுக்குப் பொன்னுலகத்தின் அதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய எண்ணித் தம் கருத்தைத் தமது தேவிக்குத் தெரிவித்தார். பிறகு, அந்தப்புரத்தை நீங்கி, வீரவாகுத் தேவர் எண்மர், இலக்ஷ்மி, பூதத்தலைவர்களோடு இந்திரனையும் அவனது குடும்பத்தினரையும் அழைத்துக்கொண்டு, பொன்னுலகத்திற்குப் புறப்பட்டார். முரசங்களும் பதினெண் வகை வாத்தியங்களும் முழங்க, பிரமன், விஷ்ணு முதலியவர்களோடு திருப்பரங்குன்றத்தை நீங்கி, பொன்னுலகத்து வீதிகள் வழியாகச் செல்லும்போது, முன்னம் பாணுகோபனால் திக்கிரையாக்கப்பட்ட பெருநகரைக் கண்டனர். உடனே தேவலோகத்தைச் சீர்ப்படுத்த நினைத்து, மயனை வரவழைத்து, முன்னிலும் பன்மடங்கு சிறப்புடையதான நகரம் ஒன்றையமைக்கச் சொன்னார். அவன், தேவலோகத்தை மனோவதியையும் வைகுந்தத்தையும்விடச் சிறப்பாக அலங்கரித்துக் கொடுத்தான். நவவீரர், இலக்ஷ்மி முதலியவர்கள் சூழ்ந்துவர, தேவராஜனுக்கு அமைத்திருந்த

அரண்மனை முகப்பின் அருகில் சேர்ந்தவுடன், பிரமன், விஷ்ணு முதலியவர்கள் தமது வாகனங்களை விட்டிறங்கினர். குமரப்பெருமான் தேவயானையுடன் சபாமண்டபத்தைச் சேர்ந்து நவரத்தின சிங்காதனத்தில் தமது தேவியாருடன் வீற்றிருந்தார். பிரமன், விஷ்ணு ஆகியவர்களை அழைத்து இந்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்பக் கடவீர்கள் என்று கூற, அவரது சொற்படி பட்டாபிஷேக வைபவம் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இந்திரன் தனது நன்றியறிதலைக் குமரப்பெருமானுக்கு அறிவித்தான். பிறகு பிரமன், விஷ்ணு முதலியோர் விடைபெற்றுச் சென்றனர். விண்ணவர்கள் தத்தமதிருப் பிடங்களுக்குச் சென்றனர். அவர்களனைவரும் தத்தமது தேவியருடன் தத்தமக்குரிய ஸ்தலங்களில் சௌக்கியமாக வாழ்ந்தனர்.

கந்த வெற்புறு படலம்

இவ்விதமாகச் சகலரும் தத்தமக்குரிய அரசுகளைச் செலுத்திச் சௌக்கியமாக இருக்கும்பொழுது, ஒருநாள் குமரப்பெருமான், கந்த வெற்பைச் சேர்ந்திருக்க நினைத்து, அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளிவந்து, திருச்சபையில் வீற்றிருந்தார். தேனையுண்டு களிப்பதற்காகப் பலதிசைகளிலிருந்தும் வருகின்ற வண்டுகளும் தேனீக்களும் பூஞ்சோலைக்கு வருவதைப்போல விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய தேவர்கள், முருகப்பெருமானின் திருச்சபையை வந்தடைந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி, “நாம் கந்தமாதனத்தைச் சேர்ந்திருக்க நினைத்திருப்பதால் இன்றைய தினம் பிரயாணப்படுவோம். நீங்களனைவரும் உங்கள் பதிகளுக்குப் போய்ச் சகல செல்வ வளங்களையும் அனுபவித்து மகிழ்ச்சியாக இருங்கள்” என்று கூறி விடைதந்து அனுப்பிவிட்டு, வாயு தேவனை அழைத்து, தமது தேரைக் கொண்டு வரச் செய்து, அதில் ஏறிப் புறப்பட்டார். நவவீரர், இலக்ஷ்மி, இரண்டாயிரம் பூதப்படை வெள்ளங்களும் பின்தொடர, பொன்னாட்டைக் கடந்து, திருக்கயிலையை அடைந்து, தன் தேவியுடன் தாய்தந்தையரைத்

தரிசித்து வணங்கிவிட்டு, அவர்களுடைய ஆசியையும் விடையையும் பெற்றுத் தமது திருத்தேரில் ஏறி, வெள்ளியங்கிரியைக் கடந்து, அதற்கடுத்த கந்தவெற்பைச் சேர்ந்து, தமது வாகனத்தைவிட்டு இறங்கி, நவரத்தினமயமான ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து தம்பதி சமேதராக வீற்றிருந்தார். பூத கணங்கள் காவல் செய்ய நவவீரரும் இலக்டிரும் பணிவிடைசெய்து மகிழ்ந்தனர்.

இந்திரபுரிப் படலம்

சூதப்புராணிகர், சவுனகாதி முனிவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் இதுவரையில், கந்தபெருமான் கந்தமாதன பருவத்தை அடைந்ததைக் கேட்டீர்கள். இனிமேல் பொன்னுலகை அரசு செலுத்தி வந்த, தேவேந்திரன் செய்கைகளையும் சரித்திரங்களையும் கூறுகிறேன்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

பொன்னுலகத்தில் சிறப்பாக இந்திரன் ஆட்சி செய்து வரும்போது, ஒருநாள் மனச் சஞ்சலத்துடன், சூரனிடம் பலகாலம் தான் வருந்தியதையும் தன் குடிகளும் தன் மகளும் பட்ட துன்பங்களையும் எண்ணி, தனது செல்வ வளங்கள் அரசரிமை ஆகிய அனைத்தையும் வெறுத்து, சிவ பெருமானைக் குறித்துத் தவமிருந்து மோட்ச வீட்டைப் பெறுவதற்கு விருப்பங்கொண்டு, துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுவிட நினைத்துத் துணிவு கொண்டான், இதையறிந்த தேவகுருவான பிரகஸ்பதி திடுக்கிட்டார். தேவேந்திரன், துறவறத்தை மேற்கொண்டால் தேவலோகம் அரசனை இழந்து பகைவனுக்கு இடமாகிவிடும் என்பதையறிந்து, தேவேந்திரனைச் சந்தித்துப் பேசினார்.

“இந்திரனே! சூரபதுமனால் அடைந்த துன்பங்களைப் பெரியதாக நினைத்து, நூறு அஸ்வமேத யாகங்களைச் செய்து பெறுதற்கரிய பொன்னுலக வாழ்வையும் அரசாட்சியையும்

சிவபெருமானின் திருவருளால் பெற்ற இத்தகைய சிறப்புடைய ஆட்சியை நீ வெறுப்பதாக நான் அறிந்தேன். துன்பங்கள் வருவது இப்பற்கை. அழகிய தேவன் படர்ந்து தங்கக்கலசங்களை யொப்பப் பூரித்து விம்மியிருக்கும் கொங்கைகளைக் கொண்ட தருண மங்கையரைக் கலந்து, பேராணந்தத்தைப் பெறவல்ல போக போக்கிய வாழ்வை வெறுப்பவர்களுண்டோ? துன்பங்கள் வந்தாலும் அவை குரியன்முன்பளிபோல விளகிவிடும். ஊண் உறக்கமற்று, பனி, வெய்யில், குளிர், மழை முதலியவற்றால் சரீரம் வாட வருந்தி, சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரச, கந்தமெனும் பஞ்சேந்திரிய விஷயங்களில் ஐம்புலன்களும் நாடாமற் செய்து, காம, குரோத, லோப, மத, மோக, மாற்சரியம் என்ற அறுவகைப் பகையினையும் போக்கி, சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்து, அரிய யோக சாதனைகளைச் செய்யவல்ல மகத்துக்கள் பெறும் பயனும் திரி லோகாதிபத்தியமாகையால், யோகத்தின் முடிவும் போக மல்லவா? ஐம்பொறிகளையடக்கி ஆசையைப்போக்கி, வினைக் கிடாகிய தேவ வாசனையை நீக்கி, நித்தியானந்தத்தைத் தரவல்ல பேரின்ப வீடென்று ஒன்று இருப்பதாகச் சபலசித்தர்கள் சிலர் கூறுவர். அதைக் கண்டவர்கள் யாருமே இல்லை. ஓ, தேவராஜனே! தன் மனதுக்கினிய அழகிய மங்கையரை அம்சதூளிகா மஞ்சத்தில், சரச்சல்லாபஞ் செய்தும் சுரதலைகள் செய்தும் பெறுகின்ற பேரின்பமே மோட்சமாகும். அவர்களுடன் வாழ்வதே இவ்வாழ்க்கை. கற்புடைய மங்கையரை அடைவதே பெரும் பாக்கியம். மங்கையர் இன்பத்தைச் சிலர் சிற்றின்பம் என்று இழித்துப் பேசுகின்றனர். அதன் சிறப்புத் தெரிந்தவர்கள் அதையே பேரின்பமாக அனுபவித்து மகிழ்ந்திருப்பர். அத்தகைய இன்பம் வாய்ப்பதும் பூர்வ ஜன்மத் தவப்பயனையாகும்” என்று கூறியதைக் கேட்டவுடன் இத்திரன், பிரகஸ்பதியை நோக்கி, “ஐயனே! குருநாதனே, இப்போது போதித்த மங்கையர் சிறப்புக்களையும் பேராணந்தத்தைத் தரும் காமவின்ப நலத்தையும் அடியேனுக்கு இதுவரை தெளிவிக்காமல் இருந்ததற்குக் காரணம் என்னவோ?” என்று கேட்டான். உடனே, இவன் மனத்திற் கொண்டிருந்த கருத்தழிந்து, மோக

வாசனையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான் என்பதை அறிந்த குருபகவான், "இந்திரா! மோட்ச வீட்டை எளிதில் தரக் கூடிய சிறப்புடைய மங்கையர் மகத்துவங்களையும் அவர்களால் பெறக்கூடிய இன்ப நலத்தையும் விளக்கும் மதுரை சாஸ்திரம் நிச்சயப் பொருள்களை, மேம்பட்டதாகச் சிந்தித்து அறியும், ஆசைப்பெருக்கில்லாத பருவத்தில், மேலோர் அதைப் போதிக்க மாட்டார்கள். ஆகையால், இது நல்ல தருணமாகத் தெரிவதால், சந்திரனைக் குடையாகப் பிடித்த மன்மதராஜனின் சரிதத்தைச் சொல்கிறேன். மனத்தையும் செவிகளையும் ஒருமித்து இதனைக் கேட்பாயாக.

ஆதியில் இந்த நூலை திருக்கயிலாயத்தைக் காவல் செய்யும் நந்தியெம்பெருமான் விரிவாகச் செய்திருந்தார். பிறகு மேலோர் இதனை நூற்றியெட்டு பாகைகளாகப் பிரித்தனர். இப்போது தசப் பிரகரணங்களாக ஏற்படுத்தினர். பூர்வாசிரியர்கள் இதற்குரிய சமயங்களை ஆறுவகையாகப் பிரித்தனர். அவற்றில் அமுதினுமினிய இன்பத்தை அனுபவிக்க ஜீவான்மாக்களுக்கு இம்மையில் அளவுபடாத, போகத்தைப் பெற்றுக் களித்தலே முக்தி எனப்பேசுவது உலோகாயத சமயமாகும். அத்தகைய பேற்றையடைந்து வாழ்பவரே புருஷர்கள். அத்தகைய முக்தியின் இன்ப நலன்களைத் தரவல்லவர்கள் மங்கையராவர். அவர்களால் பெறும் இன்ப சாதனங்களுக்கடுத்த கிரியைகளையும் உனக்குச் சாஸ்திரோத்தமாகப் போதிக்கிறேன்" என்று கூறி அதனை விரிகாகப் போதித்தார்.

பிரகஸ்பதியின் யோசனையைக் கேட்ட இந்திரன் துறவு கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டான். இல்லற சுகத்தில் நாட்டம் கொண்டான். உடனே தன் புகன் ஜயந்தனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டு, அந்தப் புரத்தில் இந்திரானியுடன் இன்பமாகவும் சுகமாகவும் வாழ்ந்து வந்தான்.

அப்போது அரசாட்சி செய்துவந்த ஜயந்தன், பிரகஸ்பதியை நோக்கி, வணங்கி, "எம்பெருமானே! விஷ்ணு

பிரமேந்திராதி தேவர்களும் தவசிரேஷ்டர்களும் குரபதுமனூல் கொடிய துன்பத்தை அனுபவித்து தொன்று தொட்டு நீடித்த பெருமையை இழந்து வருந்தவேண்டிய காரணம் என்ன? அதனை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று வேண்டினான். உடனே, குருபகவான், “இந்திரகுமாரனே! தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் குரபதுமனூல் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் எல்லாம் பரமேஸ்வரனை விட்டு விட்டு, தகஷப் பிரஜாபதியானவன் செய்த யாகத்திற்குப் போய் அவனுக்கு சகாயம் செய்ததனாலேயே ஏற்பட்டது” என்று கூறினார். அதைக்கேட்ட ஜயந்தன், “பரமேஸ்வரனையன்றி செய்த யாகத்திற்குச் சென்ற தீமையினால் இத்தகைய துன்பங்களைத் தேவர்கள் அனுபவித்தார்கள் என்றால், அந்தத் தகஷன் ஏன் பரமசிவனை வெறுத்தான். அவரில்லாமல் அவன் செய்த யாகத்தின் வரலாறு என்ன? அவற்றையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் கூறவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

பிரகஸ்பதி பகவான் மகிழ்ந்து, “ஜயந்தனே! பிரம்மாவின் மகனாகிய தகஷனானவன் யாகம் செய்த வரலாறு அனைத்தையும் நான் சொல்கிறேன். கேட்பாயாக!” என்று ஜயந்தனுக்குத் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவான் சொல்லத் தொடங்கினார் என்று சூதபுராணிகர், சவுனகாதி முனிவர்களுக்கும் அந்த வரலாற்றினை சொல்லத்துவங்கினார்.

ஐந்தாவது தேவகாண்டம் முற்றிற்று.

6. துட்ச காண்டம்

உபதேசப் படலம்

கேட்டவர்களா, சவுனகாதி முனிவர்களே! சத்திய லோசத்தில் தேவமுனிவர்களும் தேவ குமார வர்க்கங்களும் சூழப் பொன்மயமான சிங்காதனத்தில் பிரமன் வீற்றிருக்கும் போது, அவனது பிள்ளைகளில் ஒருவனான தக்கன் தன் பிதாவை நோக்கி, “நிரிமூர்த்திகளிலும் உயர்ந்து சகல மங்கள குணங்களும் உள்ளவனாய் வணங்கத்தக்கவனாய், பிறப்பில்லாதவனாய், சராசரங்கள் அனைத்தையும் பாது காத்து ரட்சிக்கும் மூலகாரணக் கடவுளைத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டான்.

அதற்குப் பிரமன், “குமாரனே! விஷ்ணுவும் நானும் பூர்வத்தில் அஞ்ஞான வலையிற்பட்டு, யாமே பரப்பிரம்மம் யாமே பரப்பிரம்மம் என்ற அகந்தையில் வாதித்து, அதை ஸ்தாபிக்கும்பொருட்டு, அளவற்ற காலம் போரிட்டபோது, அக்கினி வடிவமாக எங்கள் முன்பு தோன்றி, பரத்துவ நிச்சயத்தைத் தெரிவித்த பிதாவாகிய பரமசிவம்தான் சகலருக்கும் ஆதிமூலகாரணக் கடவுள் என்று திடமாகக் கொள்வாய்!” என்று கூறினார். மீண்டும் தக்கன் பிரமனை நோக்கி, “நீர் போதித்தது உண்மைதான் என்றாலும் முதன் மையான சிருஷ்டி, ஸ்திதி முதலிய சிருத்தியங்களை நடத்தி வருகின்ற நீங்கள் தாம, தடைப்பட்ட தாமத குணங்களால் சராசரப் பிரபஞ்சங்கள் அனைத்தையும் கடைசியில் சம்ஹாரம் செய்யும் சிவன் உங்களுக்குமேலானவர் என்பதற்குக்காரணம் என்ன? அதை அப்படியே எனக்கு அறிவிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டான்.

உடனே, பிரமன், தக்கனை நோக்கி, “மகனே! வேத-
சாஸ்திரங்களைப் பூரணமாக வாசித்தறிந்த நீ, பரத்துவ
நிச்சயத்தை அறியாமல் மயங்கியிருக்கிறாய். அழித்தற்குரிய
தொழிலை நடத்தும் பரமன் முதன்மையானவன். எப்படி-
யென்றால் என்னையும் கேசவனையும் மற்ற தேவருடன்
எண்பத்திநான்கு லட்சம் ஜீவ பேதங்களையும் ஊழிகாலத்-
தில் ஒடுக்குகின்றவன் அவனானால் ஆதியில் சிருஷ்டித்தவனும்
அவனேயல்லவா? சர்வசங்காரகாலத்தில் ஒருவனாக விளங்கி
அண்டரண்ட பிரபஞ்சங்களையும் அழித்தபிறகு, பிதாவாக
நின்று, என்னையும் பிறரையும் தோற்றுவித்த அவரதுகுணநி-
சயங்களை இன்னதென்று அறிவதற்கு அளவில்லை. படைத்துக்-
காக்கும் தொழிலை எங்களுக்குக் கட்டினாயிட்டு, எங்கள்
மூலம் யானைமுதல் எறும்புவரைத் தோற்றுவித்துப் போஷிப்-
பவனும் அவனே! எங்களுக்குள் அகந்தை ஏற்பட்டால்
அதையும் நீக்குபவன் அவனே! தானும் ஒரு செயலைச் செய்-
தவற்காக எங்களுடன் கலந்து முழுவாழ்த்திகளில் ஒருவனாக
இருப்பினும்—அவனே என்னினுள் எண்ணெயைப் போலவும்
மணியினுள் ஒளியைப் போலவும் விளங்குபவன் அவனே.
ஆதியில் வேதாகமங்களை உண்டுபண்ணி எங்களுக்குப்
போதித்தவனும் அவனே! எங்களால் ஒரு அணுவும்
அசையாது. சிவனுக்குத் தொண்டு செய்யும்
பக்தரை, பூசித்ததாகக் கருதி அவர்களுக்கு வேண்டிய
வரங்களை நாங்கள் தருகிறோம். எங்களைப் பரமசிவனுடைய
மாயையில் பட்டு அலையும் பிராணிகள் என்று வேதங்கள்
சொல்லுகின்றன. இதற்குச் சாட்சியாக, நாங்கள் இந்தத்
தொழில்களைப் பெறுவதற்காக காளகண்ட மூர்த்தியின்
பாதத்தைப் பூசித்த ஆலயங்கள் பலவுண்டு. அவன் அனுக்-
கிரகத்தைப் பெறாமல் முக்தியைப் பெற்றவர்கள் ஒருவரு-
மில்லை. குமாரனே! அவனைத் தவிர வேறு ஒருபரம்பொருளே
யில்லை. ஆதலால் அவனைச் சரணடைந்து வாழ்வாய்”
என்று பிதாமகன் போதித்தார். சந்தேகம் நீங்கிய
தக்கன் முதன்மையாகிய மோட்சத்தைப் பெற விரும்பா-
மல் சிவசித்தன் அனுக்கிரகத்தினால் விவணுவதியான தேவர்-
கள் அனைவருக்கும் முதன்மையெய்தக் கருதிப் பிதாவை

வணங்கி, "தந்தையே, பரமசிவம்தான் மூலகாரணர் என்பதை உம்மால் அறிந்தேன். இனி அவரை நோக்கித் தவங்களைச் செய்து இஷ்டகாரியசித்திகளைப் பெறுவேன். அதற்குத் தகுதியான இடம் ஒன்றைக் காட்டி விடைதருக!" என்று கேட்டான்.

உடனே, பிரம்மதேவன், ஆதியில் மனத்தினால் சிருஷ்டித்த மானஸவாஸியின் பெருமைகளைக்கூறி அங்கு சென்று தவஞ்செய்யுமாறு கூறினார். தக்கன், அங்கு சென்று மழை, வெய்யல், குளிர், காற்று இவைகளுக்கு வருந்தாமல் திரைக வாஞ்சையற்றுச் சுவாசத்தையடக்கி, சுழிமுனையில் செலுத்தி, மூகா அக்கினியை எழுப்பி, பதினாயிரம் ஆண்டுகள் அகோர தவஞ்செய்தான். பரமசிவன், அவன் முன்பு தோன்றி, "பக்தா! உன் தவத்துக்கு மெச்சிதேனும். வேண்டிய வரத்தினைக் கேள்!" என்றார். உடனே அவன், "சுவாமீ, மூன்று உலகங்களிலும் என் ஆணை செல்லவும், உங்களை வந்திப்பவர் அனைவரும் என்னைப் பணிந்து போற்றவும், உம் மையல்லாது மற்ற தேவதைகளை மனதிலும் சுருதாமல் விஷ்ணு வாதிபானவர் அடியேன் சுட்டனைக்கடங்கி நடக்கவும் என் மனதுக்கு இனிம புத்திரர்களைப் பெறவும் அகண்ட சாம்ராஜ்யச் செல்வங்களை யடையவும் அழிவில்லாமல் எக்காலமும் களித்திருக்கவும் கடாட்சிக்க வேண்டும். இதுவன்றியும் சலல புவனங்களையும் ஈன்று உமது இடப் பாகத்தில் அமர்ந்த பராசக்திபானவன் எனக்குப் பெண்ணாகப் பிறக்கவும், நீர் பிராமணவடிவாய் எழுந்தருளித் திருக்கல்யாணம் செய்யவும் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். உடனே பரமசிவன் மகிழ்ந்து "உன் கருத்தின் படியே யாவும் தந்தோம். ஆனால் உன் மனதும் நமது மெய்யான பக்தியிலிருந்து திரியுமானால் நமது வாழும் திரியும்" என்று கூறி மறைந்தார். பிறகு தக்கன் மகிழ்ச்சியடைந்து, பிதாவை நினைக்க, அதனைப் பிரமன் அறிந்தான். "நாமோ, நம் மகனை ஜன்மசாகரத்தைக் கடந்து, முக்தியினைப் பெறுவதற்காகத் தவஞ்செய்ய அனுப்பிதேனும். அவனே ஆணவ மலத்துக்கு ஏதுவான செல்வத்தைப்

பெற்றான். அமுதத்தை வார்த்தாலும் வேம்பின் கசப்பு நீங்காது” என்று வருந்தித் தக்கன் முன் தோன்றினான். உடனே தக்கன் தன் தந்தையை நோக்கி, “நாம் இருக்க, இந்த இடத்தில் வசதியான ஒரு நகரத்தை அமையுங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டான். அதன்படி நகரத்தை அமைத்து, அதற்கு தக்கமாபுரி என்று பிரமன் பெயர் சூட்டினான். மாடமானிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் நிறைந்த அந்த நகரத்தில் அழகானதொரு அண்மையில் தக்கன் வீற்றிருந்து, ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். அவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டுத் தேவர்களும் அடங்கி நடந்துவந்தனர், இந்தச் செய்தியை அசுர குருவான சுக்ராசாரியார் இராட்சச ராஜனிடம் அறிவித்து, தக்கன் இந்திரனுக்கும் அரசனாவான். அவனோடு உறவாடினால் உன் காரியம் சிறப்பாக நடைபெறும்” என்றார். உடனே, அவன் இராட்சச சேனைகளுடன் தக்கமாபுரிக்குச் சென்று, தக்கனைக் கண்டு, அவனுடன் நட்பு கொண்டு, கவலையற்றிருந்தான், பிரமன் முதலான தேவர்கள் அவனைச் சேவித்துப் புகழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

பிறகு அவன், வேதவல்லி என்ற என்ற கன்னியை மணந்து, இந்திராணி முதலிய தேவகன்னியர்கள் ஏவல் செய்ய ஆயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களுக்கு முறைப்படி வேதாப்பியாசம் முதலியவைகளைச் செய்து, பருவகாலத்தில் அவர்களைநோக்கி “நீங்கள் மாயைமடுக்கரையில் பரமசிவனைக் கருதிச் சிறந்த தவங்களைச் செய்து, ஜீவகோடிகளைப் படைக்கும் ஆற்றலையும் பேற்றையும் அடைந்துவரக்கடவீர்” என்று கூறினான். அவர்கள் தவஞ் செய்யச் சென்றனர். அதையறிந்த நாரதர் அங்கு எழுந்தருளி, “நீங்கள் என்ன பேற்றைக் கருதி இந்தகைய கடுமையான தவங்களைச் செய்கிறீர்கள்?” என்று கேட்க, அவர்கள், “எங்கள் தந்தையின் சொற்படி பிரபஞ்சங்களைச் சிருஷ்டிக்கப் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்கிறோம்” என்றனர். அதைக்கேட்ட நாரதர் சிரித்து “ஐயனை வழிபட்டு மூவகைப் பாசத்தை நீக்கி, மோட்சத்தைப் பெற விரும்பாது

அஞ்ஞானத்துக்குக் காரணமாகிய படைப்பிலிடத்தில் மனம் வைத்தீர்களே! அரிய தவங்களைச் செய்பவன் பெறவேண்டியது யாதென்று கேளுங்கள். பிறப்புண்டான போதே துக்கமுண்டு. அதனால் இறப்புமுண்டு. அது உங்களுக்கு நன்மையைத் தருமா? நீங்கள் விரும்புகிற படைப்பினை நடத்தும் பிரமன், ஐந்துசிரங்களில் ஒன்றை, பரமசிவன் கட்டளைப்படிக்கு அரிந்ததையும் அதனால் ஏற்பட்ட பழியையும் நீங்கள் கேள்விப்பட்டதில்லையா? ஆகையால், தேவாதி தேவனை நினைத்து அரியதவங்களைச் செய்வீர்!” என்று கூறிவிட்டு நாரதர் மறைந்தார். அவர்களும் தவங்களைச் செய்து மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தை யடைந்தனர். அதையறிந்த தக்கன் மேலும் ஆயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களுக்கும் வேதாப்பியாசங்களைச் செய்வித்து, சிருஷ்டிக்கும் வரங்களைப் பெறுவதற்காக மானசவாவிக்கு அனுப்பினான். அவர்களும் அரிய தவங்களைச் செய்தனர். அவர்களையும் நாரதர் நித்திய இன்பம் தரும் மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தின் புகழைச் சொல்லி, அவர்களது தமையன்மார்களும் முன்பு படைப்புத் தொழிலுக்காகத் தவஞ் செய்ய வந்து பின்பு தமது போதனையால் தவஞ் செய்து மோட்ச வீட்டை அடைந்ததைக் கூறினார். இந்த ஆயிரம் பிள்ளைகளும் நாரதர் கூறியபடியே அரிய தவங்களைச் செய்து மோட்ச சாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தனர். இவற்றையெல்லாம் அறிந்த தக்கன், மிகவும் கோபங் கொண்டு, மனம் வருந்தி, “என் பிள்ளைகளை இவ்வாறு மோசம்செய்த நாரதர், ஓரிடத்திலும் நிலையின்றி கலகங்களை விளைவித்து அலைந்து உழல்வானாக!” என்று சாபமிட்டான். இவிமேல் பெண்களைப் பெற்றுச் சிருஷ்டி மல்கச் செய்வது தான் தகுதி என்று எண்ணி, இருபத்தாறு குமாரத்திகளைப் பெற்று பிருகு, மரீசி, புலஸ்தியர், ஆங்சீரசு, புலகர், வசிஷ்டர், அத்திரி என்ற தவமுனிவர்களுக்கு, அவர்களைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். அவர்கள் மூலமாக ஏராளமான பேரப்பிள்ளைகளையும் பேத்திகளையும் பெற்றனர். பிறகு மீண்டும் இருபத்தேழு பெண்களைப் பெற்று, அவர்கள் எல்லோரையும் சந்திரனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். தன் மருமகனை நோக்கி “உன் தேவியர் அனைவரையும்

அபேதமாகத் தழுவித் களித்திருப்பாய்!” என்று வாழ்த்தி யனுப்பினான். அவனும் தினம் ஒரு கன்னியைக் கலந்து பகிழ்ந்து வரும்போது, அவர்ளில் மிகவும் அழகிசனாக இருந்த கார்த்திகை, ரோகிணி என்ற இருவரிடத்தில் மட்டுமே அதிக மையல்கொண்டு, இடைவிடாமல் அவர் களைத் தழுவியும், மற்றவர்களை ஏறெடுத்துப் பாராமலும் இருந்து வந்தான். அதைக்கண்ட மற்ற கன்னியர்கள், கோபித்துத் தமது பிதாவைக்கண்டு, கண்ணீர் சிந்தித் தமது குறைகளைக் கூறினர்.

அதைக்கேட்ட தகடின் அதிகக்கோபங்கொண்டு, “நான் கட்டளையிட்டதை இகழ்ந்த காரணத்தால், சந்திரன் தினம் ஒரு கலையாகக் குறைந்து மங்கி, பலரும் இகழ வருந்தக் கடவன்” என்று சாபமிட்டான். அவன் சாபம் பலித்தது. சந்திரனது கலைகள் தினம் ஒன்றாகப் பதினைந்து வரையில் தேய்ந்து ஒருகலையாகிற்று இருக்கும்போது சந்திரன் மிகவும் துன்பமடைந்து, தனது நண்பனான இந்திரனிடம் முறையிட்டான். இந்திரன் சந்திரனைத் தழுவித் தேற்றி, “நண்பா! பயப் படவேண்டாம், முன்பு ஒரு காலத்தில் நாம் திருக் கயிலாயத் துக்குச் சென்றிருந்தபோது, பயிற்றுருண்டை, வாழைக்கனி, கரும்பு, மாங்கனி, பலாக்கனி முதலியவற்றை விநாயக மூர்த்தியானவர் திருப்தியாகப் பூசித்து, வபிறு பருத்து இருப்பதை நீ கண்டு சிரித்தாய். அதைக் கண்டு, அந்தக் கடவுள் உன்னை யாவரும் பாராமல் இகழ்ந்து நிந்திக்கும் சண்டாளத்துவம் அடையக்கடவதென்று சபித்தார். அன்றுமுதல் உன் சாயை தாக்குமாயின் பாதகம் நேரும் என்று யாருமே உன்னைப் பாராமல் இருந்தனர். அதைக்கண்டு நீ மறைந்ததை அறிந்த பிரமனாதிபர், விநாயகப் பெருமானிடம் முறையிட்டு உன்னுடைய உதவி உலகத்திற்குத் தேவை என்று கூறி, வேண்டியதால், அவரிடம் சாபம், வருஷம் ஒரு தினம் மட்டும் உன்னைப் பாதிக்கும்படிச் செய்தார். அதுமுதல் ஆண்டுதோறும் ஆவணி மாதம் பூர்வபக்ஷத்து அமாவாசை சென்ற நான்காம் திதியில், உன்னை உலகத்தார் தரிசித்தால்

சண்டாளத்துவமும் மகாபாதகமும் நேரும் என்று பயந்து உன்னைப் பாராமல், உன் சாயல்பட்ட குற்றம் நீங்குவதற்காக விநாயகமூர்த்தியைப் பூசித்து வருகிறார்கள். அந்தத் தினத்துக்கு விநாயக சதுர்த்தி என்று பெயர். அப்பழி நீடித்திருக்க, இப்பொழுது தக்கன் இட்ட சாபத்திற்கும் நீ ஆளாகிவிட்டாய். இந்தக் குறை தீரவேண்டுமானால் நான்முகனிடம் சென்று முறையீடுமாறு கூறினான் சந்திரன். நான்முகனிடம் முறையிட்டான். நான்முகன் சிவபெருமானிடம்தான் முறையிடவேண்டும்” என்று கூறினான்.

சந்திரன் கயிலைக்குச் சென்று நந்திதேவரின் அனுமதியைப் பெற்று, சிவபெருமானை வணங்கி, “சுவாமி! கடினசித்தம் படைத்த தகடின் இட்ட சாப சம்பந்தத்தினால் கலைகள் அனைத்தும் தேய்ந்து ஒன்றுமட்டுமேயுள்ளது. அதுவும் இன்றுடன் நீங்கிவிடும். ஆகையால் தினதயாபரணே! தேவாரீர் கிருபையுற்று, இவ்வொரு கலை நிற்கவும் மற்ற கலைகளுஞ் சேர்ந்து விருத்தியாகும்படிக் கட்டாதிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான். உடனே, சிவபெருமான் சந்திரனைத் தேற்றி, அவ்வொரு கலையினையும் தமது திருமுடியில் தரித்தவுடன் தக்கனின் சாபம் சந்திரனைத் தீண்டாமல் பறந்தோடியது. பரமசிவன் சந்திரனை நோக்கி, “சந்திரா! இது நமது சிரத்தில் பதியப்பெற்ற மகிமையினால் அழிவுபடாது. இனி மற்ற கலைகளும் மாறியவாறே, தினம் ஒன்றாக உன்னைக் கூடுவதன்றியும் இவ்வாறே பட்சங்கள் தோறும் தேய்ந்து நிறைவு எய்தியும் விளங்கும்” என்று அருளச் சந்திரன் தன் மனக் குறையகன்றதால் மகிழ்ச்சியாக இருந்தான். இதனை அறிந்த தகடின் கோபங்கொண்டு, “நான் இட்ட சாபத்தை சிவனோ தடுக்கவல்லவன்” என்று நகைத்து “பிரமன், விஷ்ணு முதலியவர்களே எனது கட்டளைக்கு நடுங்குவார்கள். அப்படியிருக்க, தாய்தந்தையற்ற ஒருவனோ, எனது சாபத்தை நீக்குவான்? நான் அவனைத் தொழவில்லை என்பதற்காக இதைச் செய்தானோ என்று இழந்தான். அதைக் கேட்ட புலகர், அவனுக்குப் பல புத்திமதிகளைக் கூறினார். பல வரங்களைளித்த பரமசிவனை இகழ்வது நன்றி

மறந்தவரின் செய்கை என்று அவனை அவர் கண்டித்தார், அவர், “தக்கனாகிய நீ, இட்ட சாபத்துக்கேற்பச் சந்திரனது கலைகள் தேயவும் தம்மை அண்டியவரைக் காப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டிருப்பதால் அவனது கலைகள் வளரவும் வரமளித்தார்” என்று கூறினார். பிறகு தக்ஷனின் கோபம் தணிந்தது. அவன் தேவேந்திரனாதிபதி போற்ற அரசு செலுத்தி வந்தான். கேட்டீர்களா சவுனகாதிபதிகளே! இனிமேல் பராசக்தி தக்ஷனின் மகளாகப் பிறந்த சரித்தத்தைக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள்” என்று சூதபுராணிகள் சொல்லத் துவங்கினார்.

உமை கயிலை நீங்கு படலம்

ஒருசமயம், திருக்கயிலாயத்தில் சிவபெருமான் பராசக்தியுடன் வீற்றிருக்கும் பொழுது, சிவசக்தியானவள், சிவபெருமானை வணங்கி, “எனது ஐயனே! உமது ஒப்பற்ற ஞானத்தை எனக்குப் போதிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டாள். உடனே, பரமசிவன் அன்னையை நோக்கி, “பெண்ணே! உருவம், குணம், செய்கை முதலியவை ஒன்றுமின்றி நிர்மலமாய் எங்கும் நிறை வெய்திய பரப்பிரம்மமாகிய சிவமானது பை, முட்டை, நிலம், வியர்வை என்ற நால்வகைத் தோற்றமும் தேவர், மக்கள், பைசாசம், நாகர், விலங்கு, பறவை, ஐந்து என்னும் ஏழுவகை பிறப்புமாகிய ஏறும்பு முதல் யானைவரை எண்பத்து நான்கு நூறுபிரம்ம ஜீவ பேதத்தினது விஷய ஞான மறைப்பை, கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிஷ்டையாகிய பொருளினாலும் சக்தி மூலமாக நீத்தற்பொருட்டுத் தமது கருணையினால் வகுத்ததும், அவனருளால் கலைமகள், இலக்குமி, இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி, ஞானசக்தி என வகுத்ததும், இதற்குக் காரணமாகிய பரமசிவமானது அருவுருவினைத் தாங்கி, அருளிச் செய்த வேதாசிரமம், புராணம், உபபுராணம், தர்மசாஸ்திரம்,

சம்ஸிதை, ஸ்மிருதிகளால், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானபாதங்கள் மூலமாக ரூபாரூபமாகிய சதாசிவ உருவாய் நின்றதும், ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய விஷயங்களிருபதும் அசுத்தம் என்றும் அந்தக் கரண சதுட்டய நான்காகிய மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், சுத்தாசுத்தம் என்றும், அவைகளுக்கு மேலாய் கேவலவுருவம் பெற்ற ஈசுவரதத்துவத்தைச் சுத்தம் என்றும் ஆக இருபத்தைந்து தத்துவமாக, அவர் நிறை வெய்திய பெருமையையும், அவர் அருளால் பிரணவம் உதித்ததும் அதனின்று முத்தொழில்களை நடத்தும் மும்மூர்த்தி சொரூபமாய் அவதரித்த பேதங்களையும் கூறி, ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக் கிரகம் என்ற பஞ்சகிருத்தியங்களையும் தமது கருணையினால் படைத்தும் மூன்று உலகங்களிலும் சஞ்சரிக்கின்ற மூவகை உயிர்த் தொகைகளை, தொண்ணூற்றாறு தத்துவமாக விரித் தும் இரட்சித்தும் மீண்டும் தம்முளடக்கிய காரணன் தாமாக இருந்தும், மாயையாம்படாம் அறிவை மயக்க, யாவரும் அக்காரணன் பரமசிவமென்றறியாமல் திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனாக மயங்கச் செய்தும் தாம் நிலை பெற நின்ற தமது இயற்கைகளைத் தேவியுணரும் விதமாக, வேதாகம வாய்மை களினால் மேற் சொல்லியவற்றைப் பரமசிவப் பிரம்மமானது இருபத்தைந்து தத்துவமாக நின்றது, எனவே தொகையும் அவனருளால் ஆதிசக்தியாம் அவனருளால் பஞ்ச சக்திகளைத் தரும்பொருட்டு, அருவுருவமாகிய சதாசிவமாய், முப்பத் தாறு தத்துவங்களாக நிறைவெய்தியதெனவே, வகையும், அவனருளால் ஈஸ்வரன் குடிசைத் திரிமூர்த்திகளால் வகுக்கப் பெற்ற தொண்ணூற்றாறு வகைத் தத்துவங்களாகிய திரி புவன ஆன்மாக்கள் தோன்றிய வழியே அடக்குதல் எனவே விரியுமாக விளக்கி அருளிச் செய்தனர்—பரமசிவம்.

அதைக் கேட்ட பார்வதி தேவியார், சிவபெருமானை நோக்கி “ஸ்வாமி! தேவரீருக்கு உருவமில்லை என்று அருளி வீரர்கள். பிறகு பஞ்சமூர்த்தியாகிய தோற்றங்களைக் காட்டிய காரணம் என்ன?” என்று கேட்டாள். உடனே

தட்ச காண்டம்

அவர், "எமக்கு எக்காலத்தும் உருவமில்லை, ஆயினும் முன்புகூறிய பஞ்சமூர்த்தங்களும் நமது அருளால் பரமசிவத்தில் தோன்றின" என்றார். அதைக் கேட்டவுடனே, பராசக்தியானவள் மகிழ்ந்து, "ஐயனே அவ்வகை யுருவங் களும் அருளினால் உதிப்பதால், 'தேவரீர் அருள்' என்பது 'எனது உருவு' என்பதை உண்மையாகக் கண்டேன். அவையனைத்தும் என்னிடத்தில் தோன்றியவைதானே!" என்று பெருமையாகக் கூறினாள்.

அப்போது பரமசிவம், சக்தியை நோக்கி "பெண்ணே! உனது புகழை நமது சந்திதானத்தில் பெருமையாகக் கூறினாய். மாசற்ற உயிர்கள்தோறும் உலவி, நாம் அவை தெளிவுபெறச் செய்வதை நீக்குவோமாயின், அவை அசைவற்று ஜடமாக இருக்கும். எனவே, உன்னிடத்து யாம் பொருந்தாத காலத்தில் உனதுயிரும் உணர்ச்சி பெறுது, அதனைக் காட்டுவோம். குறிப்பாய் அறிந்துகொள்வாய் என்று பிரமஞ்ஞியரான உயிர்களைப் படைக்கும் தொழிலை நீங்கினார். உடனே உலகத்திலும் புவனங்களிலுமுள்ள யாவும் ஜடமாயின, உயிர்த்தொகையனைத்தும் மாய்ந்து போயின. அதைக்கண்ட பார்வதிதேவி, நடுநடுங்கி, "ஸ்வாமீ, சர்வாந்தர்யாமியாகத் தேவரீர் இருப்பதை அறியாமல் பேசிய என் பொருட்டு, உமது கிருத்தியங்களை சர்வ சங்கார காலத்தைப்போலச் சராசரங்கள் அனைத்தும் இருப்பட்டு அழிய நீங்கினீர். இஃது தேவரீருக்கு இமைப்பொழுது தான் என்றாலும் உயிரினங்களுக்கு அநேக யுகங்கள். ஆகையால், எனது பிழையைப் பொறுத்துப் பழையபடியே ஆன்ம கோடிகளை அளிக்கவேண்டும்!" என்று கேட்டாள். உடனே, பரமன் மனமிரங்கி, சிருஷ்டி விருத்தியாதற்பொருட்டு, தமதருளைப் பெற்ற உருத்திர கோடிகளுக்கு முந்திய உணர்வு உண்டாக்க அவர்கள் படைப்பு மல்குவதற்காக பரமசிவத்தை அர்ச்சிக்கின்ற தருவாயில் கருணாகரனின் தோற்றத்தைக் காணாமல் பூமியிலுள்ள திருவிடைமருதூரில் சென்று, எங்கும் இருள் மூடிய அத்தினத்தில் பரமசிவத்தை, இருபத்தைந்து எழுத்துருவமாகிய

காயத்திரியினோ உச்சரித்து வேதாகமப் பிரகாரம் பூஜித்தனர். உடனே ஈகவரன் சிருஷ்டிக்கக் கருதிய வுடன், சகல ஜீவன்மும் சராசரங்களும் உயிர் பெற்றன. இத்தனைதேவர்கள் கண்டதும் 'இவை யாவும் பரமசிவனருளாகும் என்று அவரைத் தியானித்தனர். பரமன் தோன்றினார். தேவர்கள் இரவில் பூசிப்பவருக்கு மாசிமாத பூர்வபட்சச் சதுர்த்தசியில் விளங்கும் சிவராத்திரி புண்ணிய கால படைத் தந்தருள வேண்டினர். அவ்வாறே அவரும் வரம் அருளினார். பிறகு, பரமன் முதலான தேவர்கள் திருக்கயிலைக்குச் சென்று பரமனைச் சேவித்து, "தேவரீர், அனுக்கிரகமில்லாமல் அறிவிழந்து நெடுங்காலமாக சடமாக பாவத்தில் ஆழ்ந்தோம். அதற்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டனர். அதற்குச் சிவபெருமான் இரங்கி "நீங்கள் உணர்விழந்து வேதவொழுக்கம் மாறி இருந்ததனால் அடைந்த பாதகம் உமையவனைச் சாரும். இன்றுமுதல் உங்கள் நெறிகளில் வழுவின்றி நடந்து கொள்ளக்கடவீர்" என்று கூறி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினார். அப்போது பராசக்தி சிவபெருமானை நோக்கி, "ஜீவராசிகளுக்கு அடுத்த வீணைகள் என்னைச் சேருந் காரணத்தை அருளவேண்டும்" என்று கேட்டாள். "நீ உன்னைப் புகழ்ந்ததால் யாம் விகற்பித்து உயிர்களிடத்தில் உலவாது நீங்கினம். ஆகையால் அவை உணர்வை இழந்தன. பிறகு நமது அனுக்கிரகத்தினால் அப்பாதகம் உன்னை அனுகியது" என்றார். உடனே பார்வதியானவள், "அந்தப் பாதகம் நீங்குவதற்கான மார்க்கத்தைக் கேட்டாள். "பெண்ணே! காளிந்து மடுவில், நீ பிரணவ வடிவமாகிய வலம்புரிச் சங்கின் படிவமாய்த் தவஞ்செய்யக்கடவாய். சிலகாலத்தில், தசூன் அவ்விடம் வந்து உன்னை எடுக்க நீ குழந்தையாவாய்! உன்னை அவன் தன்மனைவியிடம் கொடுக்க அவள் தாயாவாள். உனக்கு ஐந்து வயதாகும்போது உனக்கு அறிவு தோன்றி, நம்மைக் கருதித் தவம் செய்வாய். நாம் காட்சிதந்து, உன்னை மணந்து இவ்விடம் அழைத்து வருவோம்" என்றார்.

உடனே, உலகஞ் செய்த தவத்தினால், உமையவள், காளிந்தி மடுவில், வேதமூலமான வலம்புரி வடிவுகொண்டு, தாமரைப் பீடத்திலமர்ந்து, பஞ்சாட்சரத்தை ஜபித்து, அளவற்றகாலந் தவஞ் செய்திருந்தாள்.

“கேட்டீர்களா சவுனகாதி முனிவர்களே! இனிமேல் பராசக்தி தக்ஷணிடம் சேரும் சரிதங்களைக் கூறுகிறேன், கேளுங்கள்” என்று குதபுராணிகர் சொல்லத் துவங்கினார்.

காளிந்திப் படலம்

அளவற்ற வளங்களைக்கொண்ட இந்தப் பூமியில், காளிந்தி என்றொரு மடுவுண்டு. அதில் மலர்ந்திருக்கும் தாமரைத்தேனை யுண்ண வண்டுகளும் அன்னங்களும் நிறைந்திருக்கும். அந்த மடுவில் குளிப்பதற்காக, தன்னுடைய நகரத்து மக்கள் அனைவரும் மாசிமக ஸ்நானதினத்தன்று போவதை அறிந்த தக்ஷன், தன் மனைவியையும் கன்னியர்கள் குழ நிராட அனுப்பிவைத்தான். பிறகு, தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றும் யமுனைக்கு அருகில் உள்ள அந்தக் காளிந்தி மடுவில் தக்ஷனும் குளிக்கச் சென்றான். அவன், மூழ்கும் ஒரு தாமரைமலரில் பராசக்தியானவள், வலம்புரிச் சங்கின் உருவத்தைப்பெற்று இருப்பதைக் கண்டு, அதைக் கரத்தில் எடுத்தவுடன், அந்த வலம்புரிச்சங்கு ஒரு பெண் குழந்தையாக மாறியது. உடனே, அவன் சிவபெருமா னின் அனுக்கிரகப்படி தனக்குப் பராசக்தியே மகளாகக் கிடைத்து விட்டாள் என்ற மகிழ்ச்சியில், அந்தப் பெண்குழந்தையைத் தன் மனைவியிடம் கொடுத்தான். குழந்தையைப் பரிவுடன் ஏந்திய தக்கனின் மனைவியின் உடல் பூரித்துப் பால்சுரந்தது. அவள் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு தன் மாளிகையை அடைந்தாள்.

உமை தவம்புரிப் படலம்

பராசக்தியை மகளாகப் பெற்ற தசுஷனும் அவனது மனைவியும் மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்து, சகல சீருடன் சிறப்பாக வளர்த்தனர். அந்தக் குழந்தைக்கு ஐந்து வயது நிறைவெய்தும்போது, அந்தப்பெண், தனது வளர்ப்புத் தாய் தந்தையரைநோக்கி, “நான், கங்கையணிந்த பெருமானுக்கு உரியவள். ஆகையால் அந்தக் கடவுள் என்னைத் திருமணம் முடிக்கத் தவஞ் செய்யவேண்டும். அதற்குத் தகுதியான இடம் ஒன்றை அமைத்துத் தரவேண்டும்” என்று கேட்டாள். உடனே, பெற்றோர் தங்கள் அரண்மனைக்கு அருகில் இரத்தினமயமாகிய கன்னிமாடம் ஒன்றைச் செய்வித்து தாட்சாயணியை, அங்கு தவஞ் செய்வதற்கு, தோழிகள் சிலருடன் அனுப்பிவைத்தனர். இப்படியாக, அவள் தவஞ் செய்துவரும்போது அவள் மங்கைப்பருவம் எய்தினாள். சிவபெருமான், தாட்சாயணியின் மனவுறுதியைச் சோதிப் பதற்காகத் திருக்கயிலையை நீங்கி, விருத்தப் பிராமணராக திருத்தண்டத்தினையும் தருப்பையையும் கரத்திலேநீசி, தள்ளாடி நடந்து தக்கமாபுரியை அடைந்து, உலகநாயகி தவஞ்செய்யும் கன்னிமாடத்திற்குச் சென்றார். முதியவர் வந்திருப்பதை, தோழிகள் மூலமாக அறிந்த தாட்சாயணி அவரைச்சிவபெருமானின் பக்தர் என்று நினைத்து வரவேற்று உபசரித்தாள். அப்போது அவர், அவளை நோக்கி, “பெண்ணரசியே! நாம் ஒரு பிரயோசனத்தை இச்சித்து இங்கு வந்தோம். அதை மறுக்காமல் தருவாயானால் சொல்கிறோம்” என்று கூறினார். உடனே அவள் “என்னால் முடியும் காரியத்துக்கு தடையிருக்காது!” என்றாள். அவர் புன்னகைசெய்து, “உம்மைத் திருமணம் செய்யக்கருதி விரும்பி வந்தோம். அதற்குத் தடைசொல்லாமல் இசையவேண்டும்” என்றார். அதைக் கேட்ட அவள், தன் காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு கோபித்து, “உலகநாயகனைத் திருமணம் செய்யக் கருதித் தவமிருக்கும் என்னை இச்சித்து, இத்தகைய வார்த்தைகளைப் பேசலாமா?” என்று சேறினாள். அதற்கு அவர், “பரமசிவன்

உன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்வது அரிது. ஏன் வீணாகத் தவஞ்செய்து வருந்தி, உடல் மெலிய வாடுகிறாய்! நான் கேட்டுக்கொண்டபடி சம்மதிப்பாயானால் பெரும் பயனையடையலாம்” என்றார். அவர் சொன்னதைக் கேட்டு மனம் பதைத்தத் தாட்சாயணி, அந்தக் கபட பிராமணரை நோக்கி, “நான் சிவபெருமானை அடைவதற்காகத்தான் அரிய தவத்தைச் செய்து வருகிறேன். அதற்கு அவர் மனமிரங்கிக் காட்சி கொடுக்கவில்லையென்றால், நான் என் உயிரையிழக்க நிச்சயித்திருக்கிறேன். இது சத்தியம். உம்மைப் பார்க்கவே சகிக்கவில்லை. நீங்கள் பேசுவது, என் உடலையே எரிக்கிறது. ஆகவே, உடனே இந்த இடத்தை விட்டுப் போய்விடுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்று விட்டாள், அதைக்கண்ட பரமசிவம் மகிழ்ந்து அவ்விடத்தில் குழந்திருந்த தோழிகளுக்குத் தோற்றமல் தமது நிஜ தரிசனத்தைக் காட்ட அவள் அவரை வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டாள். அவளுடைய மனவுறுதிக்கும் தைரியத்துக்கும் மெச்சிய சிவபெருமானை விழிகள் இமையாது பார்த்த வண்ணம் இருந்த தாட்சாயணியைக் கண்ட தோழியர்கள், இந்தச் செய்தியை அரண்மனையிலிருந்த தக்ஷனிடம் அறிவிக்கச் சென்றார்கள். தக்ஷனக் கண்டு, “ஐயா! உமது பெண் தவம் செய்யுமிடத்திற்கு ஒரு பிராமணன் வந்தான். அவனைக்கண்டவுடன் அவனுடன் முன்னமேயே பழகியவளைப் போல உன் மகள் மையல் கொண்டாள். தவஞ் செய்வதையும் மறந்தாள்” என்று கூறினர். அதைக்கேட்ட தக்ஷன் போத உணர்வினால் பரமேஸ்வரனே எழுந்தருளினார் என்று அறிந்து தாட்சாயணியைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்கத் தீர்மானித்தான்.

திருமணப் படலம்

அதற்குப்பிறகு, தனது மகனுக்கும் பரமசிவத்துக்கும் திருமணம் செய்யக் காலப்பொருத்தம் முதலியவைகளைப் பார்க்கும்போது அன்றைய தினமே சுபதினமாக இருந்தது.

உடனே, தேவர், ரிஷிகள் முதலியோருக்கு அந்தச் செய்தியை அறிவிக்கக் கட்டினாயிட்டான். திருமணமன்றம் வெகு சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டது: தலைநகரத்தை வெகு அழகாக அலங்கரிக்க உத்தரவிட்டான். பனிநீரால் தெருக்களின் தூசிகளையடக்கிச் சந்தனக் குழம்பினால் முற்றங்களை மெழுகி கோலமிட்டு பூரண சூழ்நிலை அமைத்து, மகரதோரணங்களைக் கட்டி, வாழை, கமுகு போன்ற மரங்களை எங்கனும் நிறுத்தித் திருமண ஏற்பாட்டைச் செய்துவிட்டு, தன் மகள் தவஞ் செய்யுமிடத்திற்குச் சென்று பரமசிவத்தைத் தரிசித்து “தேவதேவா! தங்களுடைய திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டி, என் மகள் அரிய தவங்களைச் செய்தாள். ஆகையால் நீங்கள் என் கிரகத்துக்கு எழுந்தருளி, என் கன்னிகையைத் தத்தம் செய்துகொடுக்கப் பெற்றுப்போக வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அவனது வேண்டுகோளுக்கு அவரும் இணங்கினார். தாட்சாயணிக்குத் திருமண அலங்காரம் செய்து நல்ல சூப ஓரையில் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க, தன் மகளைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்தான். தேவர்களும் நாகர்களும் மன்னவர்களும் அந்தத் திருமணக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, பரமசிவம் அந்த இடத்தைவிட்டு மறைந்துவிட்டார். அதைக்கண்ட உமையவள் மணப்பீடத்திலிருந்து எழுந்து, லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி முதலியவர்கள் இருந்த இடத்துக்குச் சென்று, தனலில் உருகும் தங்கத்தைப்போல அழுதாள். பரமசிவன் மறைந்துவிட்டதைக் கண்டு, மனம் நொந்து மீண்டும் தவம் செய்யத் தனது கன்னிமாடத்துக்குச் சென்று விட்டாள். இவற்றையெல்லாம் கண்ட தக்ஷன், தன்னைத் திருமணச் சபையில் எல்லோரும் கேவலமாகப் பேசும்படிப் பரமசிவன் மறைந்துவிட்டதாகக் கோபித்து, வந்திருந்த வர்களை அனுப்பிவிட்டுத் தன் அரண்மனைக்குச் சென்று விட்டான்.

கல்யாணப் பந்தலிலேயே கணவன் மறைந்துவிட்டதால், தாட்சாயணி கடுமையான தவமிருந்தாள். அப்பொழுது ஒருநாள் சிவபெருமான் தவவேடம் பூண்டு,

தாட்சாயணி தவம் செய்யும் இடத்தை வந்தடைந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் தாட்சாயணி, அவரை எதிர்கொண்டழைத்து உபசரித்தாள். ரிஷப வாகனத்தில் வந்திருந்த பரமசிவன் அவள் முன்பு தமது கரங்களை நீட்டி, அவளைத் தூக்கித் தமது வாகனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, திருக்கயிலாயத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். இந்தச் செய்தியை தாட்சாயணியின் தோழிகள், தக்ஷனிடம் அறிவித்தனர். அதைக் கேட்டவுடன் அணைந்துவரும் அக்கினியில் நெய்யை வார்த்தாற்போல, அவன் கோபித்து அருகிலிருக்கிற தேவர்களை நோக்கி, “தேவர்களே! காளகண்டன் எனது பெண்ணை விவாகஞ் செய்து மறைந்தது உங்களுக்குத் தெரியும். அந்த விந்தையை யெண்ணி நான் வருந்தியிருக்கும் இந்த வேளையில் அந்தக் கள்ளன் கபாலி வேடம் தாங்கிவந்து என் மகளை மயக்கிக் கொண்டுபோய்விட்டானாம். இது யாருக்காவது அடுக்குமா? பெற்றோரும் உறவினரும் மகிழ்ச்சை சீர்சிறப்புக்குடன், அவளை அழைத்துக்கொண்டு போகாமல் இப்படி உலக விரோதமான காரியத்தைச் செய்யலாமா? அந்த பித்தனுக்கு ஒரு குணமும் ஒரு வரை முறையும் உண்டோ?” என்று ஏசித் தேவர்களை அனுப்பி விட்டு அன்றுமுதல் சிவனைநினையாமலும் மதிக்காமலும் இருந்தான். இதனை மகாவிஷ்ணு முதலானவர்கள் அறிந்து, கலங்கி இனி நடக்க வேண்டியவைகளை யோசித்தார்கள்.

தக்ஷன் திருக்கயிலை செல்படலம்

“அரிய தவங்களைச் செய்த தக்ஷன், அவற்றின் பயனாக கிடைத்த மகனதஸ்வரியங்களையும் கிரமமாக அனுபவியாமலும் பரமசிவத்தை மதியாமலும் சிந்தித்து வருவதால் விரைவில் நாசம் அடைவான். அவன் ஏவலிடும் பணிகளைச் செய்யாமற் போனால் நாமும் நமது பதவிகளை இழந்து விடுவோம்” என்று மகாவிஷ்ணு, பிரமன் போன்றவர்கள் உயந்தனர். எனவே தக்களை திருக்கயிலைக்கு அனுப்பி வைத்

தால், அதனால் பல நன்மைகள் விளையும் என்று கருதி, தஷுவின் சபைக்குச் சென்றனர். தஷனுக்குப் பலவித புத்தி மதிகளைக்கூறி, அவனைத் திருக்கயிலைக்கு அனுப்பிவைத்தனர்.

தஷன், திருக்கயிலைக்குச் சென்றான். ஆலய முகப்பில் காவலிருந்த நந்திதேவர், அவனை உள்ளே அனுமதிக்க மறுத்து விட்டார். அவரைக் கோபித்த தஷன், “என் மகனையும் மருமகனையும் கண்டு விசாரித்து வார்த்தையாடிப் போக வந்தால், தடை செய்ய வேண்டுவதென்ன?” என்று சீறினான். உடனே, நந்திதேவர் அவனை உறுத்து நோக்கி, “ஆதியில் பரமசிவத்தைத் தேவர்கள் முன்னிலையில் இகழ்ந்து பேசிய நீ, இப்போது அதைமறந்து அதற்கு ஒரு பரிகாரமும் செய்யாமல் இந்த இடத்திற்கு எப்படிவரலாம்? பரமேஸ்வரனின் சந்நிதானத்துக்குச் சென்று பக்தியுடன் சேவிக்க விரும்பினால் இங்கு இருக்கலாம். இல்லையென்றால் ஊரைநோக்கிப் போய் விடலாம்” என்று கூறினார். அதை கேட்ட தஷுவின் கண்கள் கனன்றன. ஏராளமான பூத கணங்கள் காவல் செய்யும் வாசலைக் கடந்து, அவனால் உள்ளே செல்ல முடியவில்லை. அவன் திரும்பத் தனது தலை நகருக்கு வந்து பிரமன், விஷ்ணு முதலியவர்களை நோக்கி, “உங்கள் இஷ்டப்படிக்கு நான் திருக்கயிலைக்குச் சென்றேன். என் பெண், அந்தப் பித்தனின் மையிலிற்பட்டுத் தகப்பன் என்ற எண்ணமேயில்லாமல் பாஷாண்டியுடன் கூடி, வாயில் காக்கும் பூதகணங்களால் என்னைத் தடை செய்வித்ததல்லாமலும் பங்கப்படுத்தி மானக் குறைவாகவும் பேசுவித்தது இன்னமும் பலவுண்டு. அவற்றை நினைத்தாலும் என் நெஞ்சு நடுங்குகிறது. உங்கள் பேச்சைக் கேட்டு நான் அங்கு போனது எனது தவறுதான். ஓ தேவர்களே! என்னை மதியாத அந்தப் பித்தனையும் அவன் பாகத்தமர்ந்த கன்னியையும் இன்று முதல் நீங்கள் துதிக்கவும் சேவிக்கவும் வேண்டாம். இந்தக் கட்டளையை மறுப்பிராயின் உங்கள் பிராணனை நானே வாங்கிவிடுவேன்” என்று தஷன் கோபித்துச்சொன்னான். உடனே தேவர்கள் அவனைவணங்கி “உமது உத்தரவுப்படியே செய்யக் கடவோம்” என்றுகூறி விடை பெற்றுத்தமது பதவிகளுக்குச் சென்றனர்.

பிரம்ம யாகப் படலம்

தஷுனின் ஆணைக்கு அஞ்சிய தேவர்கள், அவனது கட்டளைப்படிப் பலகாலம் நடந்து வந்தனர். அப்போது, பிரமன், பரமசிவனின் அனுக்கிரகத்தின்படி அரிய தொரு யாகத்தைச் செய்து முடிக்க விரும்பினார். அதே சமயத்தில் தஷுனின் கட்டளையையும் நினைத்து, தாம் இறப்பதாயினும் சரி, பரமேஸ்வரனை அழைத்து வந்து வேதவிதிப்படி அக்கிர பூசையினையும் அவிர்ப்பாகத்தையும் அளிப்பதே முறை என்று உறுதியாகக் கொண்டு, யாகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை யெல்லாஞ் செய்து தன் பிள்ளைகளை அழைத்து, யாகம் நடத்தப் போவதை விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கு அறிவித்து, அவர்களை அழைத்து வரும்படிக் கூறினான். பிறகு பிரமன், திருக்கயிலைக்குச் சென்று, நந்திதேவரின் அனுமதியைப் பெற்று, ஈசரைச் சேவித்து, “ஸ்வாம்! அடியோன் ஒரு யாகத்தை நடத்த விழைகின்றேன். அதற்குத்தேவரீர் எழுந்தருளி அதைப் பாதுகாத்து ரட்சித்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டினான். உடனே ஈசன், “நல்ல காரியம். நமது உருவாகிய நந்தி அங்கு வருவான். போய் யாகத்தை நடத்துவாயாக!” என்று அனுக்கிரகம் செய்தார். பிறகு, பிரமன் தக்கமாபுரத்திற்குச் சென்று, தன் மகனை நோக்கி, “நான் ஒரு யாகம் செய்யவிருக்கிறேன். அதற்கு நீ உனது பந்துக்களுடன் வரவேண்டும்” என்று கூறினார். அதற்குத் தஷுன், “நீங்கள் முன்னதாகச் சென்று யத்தனம் செய்யும். நாமும் ரிஷிகள்கூட்டங்களுடன் வருகிறோம்” என்றான். பிரமன், மனோவதிப் பட்டணத்துக்குச் சென்று, இஷ்டசித்திகளைத் தரவல்ல சுஷத்திர யாகத்தைத் தொடங்கினான். அதையறிந்து விஷ்ணு முதலியதேவர்கள் சென்றனர். யாகம் நடந்து வரும்போது, திருக்கயிலையில் பரமசிவன் நந்திதேவரை நோக்கி, “பிரமன் நடத்தும் வேள்விக்குச் சென்று, நமக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தைப் பெற்று வரக்கடவாய்!” என்று பணித்தார். நந்திதேவர், தமது காவலை நீங்கிப் பூதகணங்களுடன் பிரமன் நடத்தும் யாகத்

துக்குச் சென்றார். அவரை அன்புடன் வரவேற்ற பிரமன் உயர்ந்த பீடத்தில் அவரை அமர்த்தினான். அதைக் கண்ட தக்ஷனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. அவன், பிரமனைநோக்கி, “விஷ்ணு, தேவர்கள், ரிஷிகள் முதலியவர்கள் கூடியிருக்கிற இந்த மகாசபையின் மத்தியில், விஷ்ணுதையுண்டு சுடலையில் கூத்தாடுகின்ற கூத்தனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் பூதங்கள் வந்திருப்பதோ? திருக்கயிலை வாயிலை காவல் செய்யும் நந்தியையும் மற்ற கணங்களையும் இங்கு வரும் படிச் சொன்னவர்கள் யார்? நான் அன்பாக வளர்த்த பெண்ணை, எனது சம்பந்தமில்லாமல் திருடனைப் போலக் கொண்டு போன பித்தனுக்கு நமது கட்டளையை மீறி அங்கு நீ சென்று அவளை இங்கு வரும்படியாகச் சொன்னாய். அவளோ தன் ஆலயக் கடைவாயிலில் காவல் செய்யும் ஒருவளை அனுப்பினான். ஆகையால் என் எண்ணத்தை அறிந்திருந்தும் அவளை எதிர் கொண்டழைத்து வந்து சேவித்து, உபசரித்து அவளை அழைத்து வந்து சபைக்கு நாயகமாக வைத்தாய். இதனை நீ இவ்வாறு செய்யலாமா? என் தந்தையாக இருப்பதால் நீ பிழைத்தாய். இல்லையென்றால் உன் தலை பூமியில் உருளும்படிச் செய்திருப்பேன்” என்று கோபித்தான். “சுடுகாட்டில் திரியும் சிவனுக்குப் பழையபடியே அவிர்ப்பாகம் இந்த யாகத்தில் வழங்கக்கூடாது” என்றும் கட்டளையிட்டான்—தக்ஷன்!

அதைக்கேட்ட நந்திதேவர் மிகுந்த பொறுமையுடன் இருந்தார். தக்ஷன் மேலும் பேசலானான் “வேதவிதிப்படி நாம் நடத்தும் யாகத்தில் எலும்புகள் மண்டையோடு, சர்ப்பங்கள் இவைகளைச் சுமந்து சுடுகாட்டில் திரியும் பித்தனுக்கு இருக்கும் தகுதியை யோசிக்காமல், இதுவரை அவிர்ப்பாகம் கொடுத்து வந்தார்கள். இன்றுமுதல் நாராயணனுக்கே அக்கிர பூஜையைச் செய்து, முதல் அவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுத்து மற்றவர்களுக்கும் வான்முறைப்படிக்கு அளிக்கக் கடவாய். தாமத குணம் கொண்ட சிவன் ‘மூலம்’ என்று சொல்லும் வேதத்தைப் பரிகரிப்பாய்” என்று தக்ஷன் கூறியதும், நந்திதேவர் தமது பொறுமையை இழந்து, ‘வட

வாமுகாக்கினியைப்போலச் சீறினார். அதைக் கண்டு அக்கினி தேவன் பயந்து ஓடினான். அண்டங்கள் நடுநடுங்கின. ஜீவ ராசிகள் தத்தளித்தன. அதைக் கண்டு விஷ்ணு பிரமனாதி யர் திகைத்தார்கள். நந்திதேவர், தக்ஷணேநோக்கி, “உமாபர மேஸ்வரரை இகழ்ந்த உன் வாயைப் பிளந்து, உன் நாவை யரிந்து விடுவேன். ஆனால் ஐயனின் அனுமதியில்லாததால் விட்டுவிட்டேன். இனியொரு முறையும் நீ ஈசரை இகழ் வாயானால், உன் தலையை நானே வெட்டி வீழ்த்திவிடுவேன். இந்த மகத்தான யாகத்தில் அவர்பாகம் ஈசனுக்கு இல்லை யென்றால் அவருக்கும் மேலானவர்கள் இங்கு யார் இருக்கின்றனர்? பரமசிவனின் கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்கும் விஷ்ணுவை ஆதிநாயகனாக நீ நினைக்கின்றாய்! ஆகையால் உலக நாயகனை நீக்கி யாகம் செய்பவனின் சிரமறக் கடவது! எமது ஈசனை இந்தச் சபையில் நிந்தித்துக் கூறிய படியால் அவரருளால் நீ பெற்ற செல்வப் பெருக்குகளைத்தும் இன்னுஞ்சில தினங்களில் அழிந்து விடும். உன் மனோபீஷ்டப்படி வரமளித்த தயாநிதியை வசை பேசிய உன் தலையற்று ஆட்டின் தலையைப் பெறக்கடவாய். தேவாதி தேவனை நீ பழித்தும் இகழ்ந்தும் பேச, அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தேவர்கள் பிறந்தும் இறந்தும் அளவற்ற காலம் சூரன் என்ற ராட்சதனால் வதைக்கப் பெற்று, துக்க சாகரத்தில் அழுந்தக் கடவது!” என்று கொடியசாபமிட்டு, சபையோரைச் சட்டை செய்யாமல் எழுந்து, திருக்கயிலையை நோக்கி விரைந்து சென்றார். நடந்தவற்றை யெல்லாம் பரமசிவனிடம் முறையிட்டு தமது கடமையை ஏற்றார். நந்தி தேவர் சென்ற பிறகு, எல்லோரும் பயந்து யாகத்தை முடிக்காமல் நிறுத்தினர். தக்ஷன் உள்ளே பயந்து வெளியே சந்தோஷித்த வகைச் சபையை விட்டு, எழுந்து தேவர் சூழத் தன் நகரஞ் சென்றான்.

தூக்கன் சாலை செய் படலம்

மேற்கூறிய பிரமணின் யாகஞ் சிதைந்த நாள் முதலாக தேவரிஷிகள், பிராமணர்கள் யாதெரு வேள்வி விரதங்களையும் செய்வதற்கும் பயந்து வந்தனர். நந்தி தேவர் இட்ட சாபத்துக்குப் பயந்து, அவர்கள் யாகம், தவம், விரதம் முதலியவற்றைச் செய்யாமல் இருப்பதை யறிந்த தஷன், தானே ஒரு யாகத்தைச் செய்ய முற்பட்டான். எனவே, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து மயனைக் கொண்டு யாகசாலை ஒன்றை மிகவும் சிறப்பாக அமைக்கக் கட்டளையிட்டான். தூதர்களை அனுப்பித் தேவர்களையும் பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோரையும் வரவழைத் தான். உடனே விஷ்ணு பூதேவி பூதேவியுடன் பிரமன் சரஸ்வதி தேவியுடனும் தத்தமது வாகனங்களில் ஏறிவந்து இறங்கினார்கள். எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தவுடன் தஷன் தன் மருகராகிய ரிஷிகளுடன் யாவரையும் வரவேற்று, பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியவர்களுக்குத் தகுந்த பீடங்களில் இருப்பிடம் வழங்கினான். சமுத்திரம் புரண்ட தைப்போல, தபசிகளும் பிராமணர்களும் தக்கனின் யாகத் துக்கு வந்தனர். சமுத்திர கோஷத்தைப் போல வேத வொலி முழங்கத் தேவர்கள், மண்ணுலகவாசிகளின் மத்தியில் தஷன் உட்கார்ந்து யாகத்தை நடத்தி வந்தான். அப்போது அவன் அனுப்பிய தூதர்கள் திரும்பி வந்தனர். அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் அறிக்கையிடச் சென்ற இடங்களில் யாராயினும் உங்களைத் தடுத்துப் பேசிய துண்டா?” என்று கேட்டான் அதற்கு அவர்கள், “சுவாமி, அகஸ்தியர், சனகன், அத்துரி, வசிஷ்டர், பிருகு, ததீசி, துர்வாசர், பராசரர் ஆகிய இவர்கள் நமது யாகத்தை இகழ்ந்து. இந்த யாகத்திற்கு தாங்கள் வருவதற்குச் சம்மதமில்லை என்று சொன்னார்கள். மற்றவர்கள் யாவருமே மசிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக் கொண்டனர்” என்றனர். “ஓஹோ! இவர்கள்தான் சிவனுக்கு உகந்த பக்தர்களோ! அவர்கள்

“வராததால் யாகமா நின்று விடப்போகிறது!” என்று அவர்களை இகழ்ந்தான். இதைக் கேட்ட தேவர்கள் வாட்ட மடைந்தனர்.

ததீசிப் படலம்

இவ்விதமாகத் தக்ஷணின் யாகசாலையில் யாவரும் நெருங்கியிருக்கும் சமயத்தில் ததீசி என்ற மஹாமுனிவர் தமது சீடர்களுடன் யாகசாலையை நோக்கி வந்தார். அவர் அங்கு வருவதைக் கண்ட தக்ஷன், “இவர் சிவபட்சத்த வரல்ல. நமது ஆணைக்குப் பயந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்” என்று கூறி, வந்தவரை வரவேற்று, அருகிலிருந்த ஆசனத்தில் அமரச் செய்தவுடன், அவர் தக்ஷனை நோக்கி, “என்னை வரவழைத்த காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார். அதைக் கேட்ட தக்ஷன், சந்திரனுக்கு சிவன் புகலிடம் கொடுத்ததையும், தன் மகளைச் சிவன் கடத்திச் சென்றதையும், திருக்கயிலைக்குச் சென்ற பொழுது நந்திதேவர் தன்னை அனுமதிக்க மறுத்ததையும் பிரமன் செய்த யாகத்தை நடத்த விடாமல் நந்தி தடைசெய்ததையும் அவரிடம் கூறி, சிவனுக்கு அவிர்ப்பாகம் இல்லாமல் தான் ஒரு யாகம் செய்வதால், மற்றவர்களுக்குச் சொல்லி யனுப்பியதைப் போலவே, அவரையும் வரவழைத்தாகக் கூறினான்.

அவன்சொன்னவற்றைக் கேட்ட ததீசிமுனிவர், “தக்ஷா! பிரமன், விஷ்ணு முதலானவர்களையும் அளவற்ற ஜிவராசிகளையும் ஆதியில் உண்டாக்கிய பரப்பிரம்மனாகிய சிவ பெருமானை நீக்கிவிட்டு, யாகத்தைச் செய்வதா? சகலருக்கும் ஆதிமூர்த்தியைவிட உயர்ந்தவர்கள் யாருள்ளனர்? ஆதிக்கு ஆதியாய் சர்வபரிபூரணனாய் இருப்பவன்சிவன் என்று வேதங்கள் செல்லுகின்றன. அவன் அசைவின்றி எதுவுமே நிகழாது ஆகையால் சிவனுக்கு முதலிடம் அளித்து முதல் அவிர்ப்பாகத்தைக் அவருக்கு அளித்து வேள்வியை முடித்தால்தான், இப்போதிருக்கும் செல்வங்களை” யெல்லாம்

அனுபவித்து நீடித்து இருப்பாய்!” என்றார். அதைக் கேட்ட தஷன், “சிவனுக்குரிய பாகத்தை விஷ்ணுவுக்குத் தந்து யாகத்தைமுடிப்பேன்!” என்றான் தஷன். தகாதகாரியத்தைச் செய்யமுற்பட்டான் என்றுநினைத்த ததீசி முனிவர், “வினாக உன்சுற்றத்தார் அனைவருக்கும் முடிவைத் தேடிக் கொள்ளும் இந்தச் செயலை நீ வலிந்தே செய்கிறாய்! எதையும் தீர்க்கமாக ஆலோசித்துச் செய்வாயாக!” என்றார்.

உடனே தஷன் நகைத்து “உமது உருத்தினைப் போல ஏகாதசருத்திரர்கள் உண்டு அவர்களல்லாமல் ஈசான மூர்த்தியுமுண்டு. அவர்களுக்காவது முதல் அவியை தந்து வேள்வியை நடத்துவேனே தவிர, அக்கிரபாகத்தை சிவனுக்குத் தரமாட்டேன்” என்று கூறினான். உடனே, ததீசி அலனை நோக்கி, “உருத்திரர் சர்வாந்தரியாமியாவார். அவர் பாத பூஜையைச் செய்பவர், அவருருவையும் பெயரையும் பெறுவார்கள்” என்றார். பிறகு தஷனுக்கு பலப்பல புத்திமதிகளையும்சொல்லி “ஆதிசிவனுக்கே அவிர்ப்பாகத்தை வழங்கவேண்டும்” என்று நயமாகச் சொன்னார்.

ததீசி யுத்தப் படலம்

இவ்விதமாகத் ததீசிமுனிவர் பரமசிவத்தின் ஒப்பற்ற குணதிசயங்களையும் பரத்துவ நிச்சய நிருபணங்களையும் கூறியதைக் கேட்ட தஷன், கலகல வென்று நகைத்து, “நீர் சொல்லிய மேலான பரம், மயானத்தில் கிடக்கின்ற எலும்புகளையும் சிரங்களையும் சாம்பலையும் அணியுமோ? கழிந்த கேசத்தை முப்புரி நூலாக அணியுமோ? வராகத்தின் கோட்டையும் ஆமையின் ஓட்டையும் தரிக்குமோ? உலகமழிய உயர்களை பொல்லாம் சங்கரிக்குமோ? கொடிய அனல், மான், குலம்ஏந்தி, பிச்சைக் கெங்கும் உழலுமோ? பேயனைப் போல ஆடுமோ? பூதங்களைப் படைகளாகக் கொண்டு உலாவுமோ? நாகங்களை ஆபரணங்களாகச்

குடுமோ? மாட்டின் மீதேறுமோ? ஆலகால விஷத்தை உண்ணுமோ? ஒருத்தியை சடையிலும் மற்றொருத்தியை இடப்பாகத்திலும் இருத்துமோ? பிள்ளைகளையும் பெறுமோ? தாமத குணத்தைப் படைக்குமோ? இவ்விதச் செய்கைகளுள்ள உங்களுடைய ஈசன் ஒப்பற்ற குணமுள்ளவனல்ல. பரமாயிருப்பவன், பரிசுத்தனாக தயாநிதியாகச் சகல மங்கள குணங்களையும் பெற்றிருக்க வேண்டுமே! எனவே, அவன் தூய்மைக்குப் புறம்பட்டவனாகையால், அவனுக்கு இந்தச் சிறந்த யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் தரமாட்டேன். இனிமேல் எக்காலமும் நடக்காது!" என்று தக்ஷன் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தத்சிமுனிவர் மிகவும் கோபங் கொண்டார். "தேவர்களும் மனிதர்களும் முனிவர்களுமாக ஏராளமானவர் கூடிய மாபெரும் சபையில் தம் இறைவனைப் பழித்துக் கூறிய தக்ஷன் பழிப்புக்களின் காரணங்களைச் சகலரும் அறியக் கூறத் துணிந்த "தக்ஷா! உலக நாயகனாகிய பரமசிவனிடத்தில் குற்றங் கண்டவனைப் போல நீ கூட்டிக் காட்டியவைகள் வந்த விபரத்தைக் கூறுகிறேன் கேள்!" என்று சொல்லத் துவங்கினார்.

"சர்வாந்தரியாமியாகிய அருளுருக் கொண்ட பரமன், பஞ்ச கிருத்தியங்களில் ஒன்றாகிய அனுக்கிரகத்தினால் மாலயனைப் படைத்தார். பிரமனைக் கொண்டு சராசர பிர பஞ்சத்தையுண்டுபண்ணினார். விஷ்ணுவைக் கொண்டு, அவற்றைப் போஷிக்கச் செய்து, அவற்றிற்குரிய வினைப் பயன்களை அனுசரித்து போகங்களை யூட்டி அவைகள் பெரும் பதவிகளிற் சேர்ப்பார். இவ்விதமாக ஜனன மரண சாகரத் திற்பட்டையுஞ் ஜீவகோடிகள் சில காலம் அல்லலற்று சுகாதீத எல்லையில் களித்திருக்க, உருத்திரவம்சம் கொண்டு, அண்டபிண்ட புவன சராசரங்களை யெல்லாம் அழித்து, ஒடுக்கி, பின்பு சிருஷ்டி, ஸ்திதி கர்த்தகரையும் ஒடுக்கி, ஏகனாகின்று, மீண்டும் உலகங்களை உண்டு பண்ணித் தமது ஒப்பற்ற திருவினையாடல்களைச் செய்வார். சர்வ சங்காரந்

தோறும் மரித்துப் பிறக்கும் சிருஷ்டி, ஸ்திதித் தலைவரைக் கருதி, கருதி, குரு, சுயானுபவம் முதலியவற்றினாலே தெளிவதற்காக மாயனின் எலும்புகளையும் பிரமனின் சிரங்களையும் மாலைகளாகவும், சிதைகளை உபவிதமாகவும் அணிவார். சங்காரகலோபரங்களை, நெற்றி விழியினாலே தரித்து, அந்தத் திருநீற்றை விபூதியாக அணிவார். எனவே, அவர் அணிந்திருப்பவை அவரது செயல்திறனை அறிவிப்பவை! தம்மையடுத்த பிராணிகள் முக்தியைப் பெற்று உய்வதற்குத்தான் அவற்றை அணிந்தாரே யொழியத் தம்மைப் புகழ்வதற்காக அவற்றை அவர் அணியவில்லை. இதையறியாத முடனே! இன்னமுங்கேள்!

ஆதியில் இரணியாஷ்டன் என்ற அரக்கன் பூமியைப் பாயாக சுருட்டிக் கடலில் ஒளிந்தான். அதைக் கண்ட தேவர்கள் விஷ்ணுவிடம் முறையிட்டனர். அவர் வராகவருவங்கொண்டு பாதலத்தில் சென்று, தனது கூரிய தந்தங்களுடன் பாய்ந்து, அந்த அசுரனைக் கொன்று, பூமியை ஸ்தாபித்த காலத்தில், தானே பரம் என்று கர்வித்துப் பூமியைத் தனது கோரைப் பற்களால் கெல்லி, உபத்திரவப்படுத்தினார். அதனால் உயிரினங்கள் சிவனிடம் முறையிட்டன. அவர் அந்த பூவராகத்தின் கோடுகளைப் பறித்து அணிந்து, விஷ்ணுவின் கர்வத்தை யடக்கினார். அந்தக் கோடுகள்தான் அவர் அணிந்திருக்கும் பன்றியின் கோரைப் பற்கள்! ஒருசமயம் தேவர்களும் அசுரர்களும் மந்தாரகிரியை மத்தாகக் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடையும் போது அமுதம் உதித்தது. அதைத் தேவர்களும் அசுரர்களும் எமதெமது என்று பொருதுவதைக்கண்டு தமது வலிமையினால் தான் அமுதம் எழுந்தது என்று ஆமையுருக்கொண்ட விஷ்ணு கர்வமடைந்தார். உடனே, வானத்தை முட்ட எழுந்து, பாற்கடலைக் கலக்கினார். அதைக் கண்டவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். உடனே, அவர், அந்த ஆமையின் ஓட்டைப் பிய்த்து, விஷ்ணுவின் கர்வத்தையடக்கினார். பிறகு அமுதத்தை வழங்கச் செய்துவிட்டு ஆமையோட்டை அவர் அணிந்தார். இதுதான் அவர் ஆமையோட்டை அணிந்த திருவினையாடலாகும்.

சிவபெருமான் ஐயம் ஏற்ற சரிதத்தைச் சொல்கிறேன். அதையும் கவனமாகக் கேள். ஆதியில் தாருகாவனத்து ரிஷிகள் பரமசிவனிடம் அன்பு கொண்டு அன்பு செலுத்து வதில் பயனில்லை என்றும் யாகஞ் செய்வதன் மூலம் மோட்சத்தை அடையலாம் என்றுகருதியாகங்களை நடத்தி வந்தனர். அதையறிந்த பரமன், விஷ்ணுவை அழைத்து, "பஞ்ச சக்திகளில் ஒன்றாகிய உனது உருவைக் கொள்" என்று கூறினார். உடனே மகாவிஷ்ணுவுக்கு மால் என்ற பெயர் உண்டாகும் வண்ணம், விஷ்ணுவே மோகினி யுருவங்கொண்டார். அன்று முதல் மகாவிஷ்ணுவுக்குத் திருமால் என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. அதுவும் அவர் சிவபெருமானின் அழகில் மயங்கியதால் ஏற்பட்டது. மோகினியைத் தாருகாவனத்து ரிஷிகள் இருக்கும் சோலைக்கு அனுப்பி அவர்களுக்கு மையலூட்டி அவர்களுடைய தவவிரதங்களை அழித்துத் தம்மிடம் வரச் சொல்லிவிட்டு பிஷ்ணுடனார் உருவிலிருந்த பரமனும் தாருகாவனத்திலிருந்த ரிஷிபத்தினிகளின் கற்பைச் சோதிக்க வெண்ணிச் சென்றார். மோகினியுருவம் கொண்ட மகாவிஷ்ணு தவமுனிவர்களின் மனவுறுதியைத்தளரச்செய்து தமது ஆழ்கில் அவர்களை மயங்கச் செய்தார். பரமனோ சிவந்தசடைகள் அசையத் திருக்கரங்களில் சூலமும் பாத்திரமும் ஏந்தி, ரிஷிபத்தினிகள் வாசஞ்செய்யும் பர்ணசாலைகளுக்குச் சென்றார். பண்களுடன் சுருதிகளைப் பாடிக் கொண்டு சென்ற அவரது இனிய குரலைக் கேட்ட ரிஷிபத்தினிகள், வீடுகளை விட்டு வீதிகளுக்கு வந்து, ஐயனின் மீது மையல் கொண்டு, அவரைப் பின் தொடர்ந்தனர். எல்லோருமே எம்பெருமானை இச்சித்தனர். யாரையுமே அவர் திண்டவில்லை. சிலர் பரமனின் திருவழகைக் கண்டதும் ஆசை கொண்டு, உடைசோரக்கண்டு வெட்கமடைந்தனர். எனவே இஷ்டகாமியத்தை விரும்பிய அவர்களுக்கு பற்பல உருவங்களை மாயாஜாலங்களால் திரோபவத்தினால் தோன்றச் செய்து, ஆசை தீர அவர்களைத் தழுவச் செய்து அவர்களுடைய இன்பம் நிறைவேறிய போது, பிரசவ வருத்தமின்று, தண்டு, கமண்டலம், சடைமுடி, மரவுளி யுடன் நாற்பத்தெண்ணூற்றாம் ரிஷிகளைப் பெறச் செய்தார்.

அவர்களைத் தவஞ் செய்யச் சொல்லிவிட்டு, பரமசிவன் புறப் பட்டார். ரிஷி பத்தினியர் மேலும் பின் தொடர்ந்தனர். அவர்கள் மோகினியின் மையலில் அகப்பட்டு விரகதாபத்தில் வெறியுடனிருந்த அவர்கள் சணவன்மார்கள் இருக்கு மிடத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்து, வேடதாரிகளான அரனும் அரியும் மறைந்தனர். அப்போது தான் பரமன் பிசுஷையோட்டை ஏந்தினான்! ரிஷிகள் மோகினியால் காம முற்றுத் தவவலிமையை இழந்தனர். ரிஷிபத்தினிகள் பிசுஷாடனரால் தமதரிய கற்பின் பெருமையை இழந்தனர். எனவே, காமம் இன்னலிலே தள்ளிவிடும் என்பதை ஐயன் ரிஷிகளுக்குத் தெளிவுற உணர்த்தினார்.

தாருகாவனத்து ரிஷிகள், தமது தவ வலிமையை மோகினியால் இழந்ததைக் கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை. தமது பத்தினிகளின் கற்பைச் சூறையாடிய சிவபிரானை அழிப்பதற்காக ஆபிசாரயாகம் என்ற ஒரு யாகத்தைச் செய்து, தமக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் போக்கிக் கொள்ள முனைந்தனர். வேம்பு முதலிய விஷசமித்துக்களைக் கொண்டு அதர்வண மந்திர பூர்வமாக யாகத்தை செய்யத் தொடங்கினர். அந்த யாகத்திலிருந்து கொடிய வேங்கைப் புலியொன்று தோன்றியது. அதனை யுபசரித்து சிவனைக் கொன்று வரும்படி அவர்கள் ஏவினர். உலகம் நடுங்கப் பாய்ந்து வந்த அந்த வேங்கையின் தோலையுரித்துப் போர்வையாகப் போர்த்துக் கொண்டார் — பரமன்! பிறகு குலம் ஒன்றை ஏவினர். அதைத் தமது ஆயுத மாகக் கொண்டார் — சிவன்! பிறகு மான் ஒன்றை ஏவினர். அதை அரனார் இடது கரத்தில் ஏந்தினார். ஏராளமான கொடிய விஷசர்ப்பங்களை ஏவினர். அவற்றை யெல்லாம் சூனாகரன் ஆபரணங்களாக அணிந்து கொண்டார். பூதகணங்களை ஏவினர். அவற்றைத் தமது சேனையாக்கிந் கொண்டார் — சிவபெருமான். ரிஷிகள் அதர்வணமந்திரங் கள் அனைத்தையுமே ஜெபித்து, அதிர முழங்கும் உடுக்கையை அனுப்பினர். அதையும் சிவன் கைப்பற்றிக்

கொண்டார். பிறகு ரிஷிகள், முயலகன் என்ற அசுரனை ஏவினர். அவனோடு வேள்வித் தீயினையும் ஏவினர். வேள்வித் தீயினை வேதநாயகன் மழுவாக்கிக்கொண்டார். முயலகனை உதைத்துத் தள்ளி மிதித்து, அவன் மீது ஏறிநின்று நடனஞ்செய்தார். அவர்கள் செய்த கொடுமை களையெல்லாம் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டார் — சாம்பலிவன்! அதுபோலவே கஜமுகாசுரன் என்ற அசுரன் பிரமனைக் குறித்து தவம் செய்து அரிய வரங்களைப் பெற்று, திக்கு விஜயம் செய்து தேவர்களை யடக்கிக் கொடுமைகளைச் செய்தான். பிறகு மானிடர்களைக் கொடுமை செய்ய முனைந்தான். அவர்கள் காசியிலிருந்த விசுவநாதரிடம் முறையிட்டனர். அதற்குள் கஜமுகாசுரன் காசிக் குள் புகுந்தான். கபாலன், அவனது சிரத்தை ஒரு காலால் மிதித்து மற்றொருகாலால் தொடையை மிதித்து அவன் முதுகைப் பிளந்து அவனது தோலையுரித்துப் போர்வையாகப் போர்த்திக் கொண்டார்.

ஒருசமயம் தேவேந்திரன், பரமசிவத்தைப் பகைத்துச் சண்டையிட்டபொழுது தனது வைரப்படையை ஏவினான். அதனைத் தமது நெற்றிப் பொறியால் சிவபெருமான் அழித்தார். அந்த நெற்றிப்பொறி சமுத்திரத்தில் பாய்ந்து, ஒரு புத்திரனாக உருபெற்றது. கடல் இறைவன் அந்தக் குழந்தையை ஜலந்திரன் என்ற பெயரிட்டுச் சீரும் சிறப்புமாக வளர்த்து வந்தான். அவன் பெரியவனானதும் தேவர்களை வென்று, பிருந்தை என்பவனை மணந்து பேரரசனாக வாழ்ந்து வந்தான். தேவர்கள் அவனுக்குப் பயந்து மகாமேருச்சாரலில் ஒளிந்திருந்தனர். அவன் அதை யறிந்து அவர்களை எதிர்க்கச் சென்றான். தேவர்கள் வீஷ்ணுவிடம் முறையிட்டனர். அவர் ஜலந்திரனை எதிர்த்துப் போரிட்டார். ஜலந்திரனை ஜெயிக்கமுடியாமல் அவனது வீரத்தைப் பாராட்டி விட்டுத் தன்னுலகுக்குச் சென்றார். தேவர்கள் திருக்கயிலைக்குச் சென்று ஒளிந்தனர்.

அவர்கள் அங்கிருப்பதை அறிந்த ஜலந்திரன், தனது நால் வகைச் சேனைகளுடன் போருக்குப் புறப்பட்டான். அவனைப் போருக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று அவன் மனைவி தடுத்தாள். அவள் சொல்லிக் கேளாமல், அவன் போருக்குச் சென்றான். தேவர்கள் பரமசிவனிடம் முறைபிட்டனர். அவர் ஒரு கிழவராகத் தள்ளாடி நடந்து, கையிலே கமண்டலமும் கோலுந்தாங்கி, ஜலந்திரன் முன்பு தோன்றி “பரமசிவனிடம் போர் தொடுத்தால் நீ அழிந்து போவாய்!” என்று அறிவுரை கூறினார். அதை ஜலந்திரன் கேட்காமல், “இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தான் செய்யும் போர்முகத்தில் தனது புஜ பல பராக்கிரமத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள்” என்று கிழவோடதாரியான சிவபெருமானிடமே கூறினான். உடனே அந்தக் கிழவர், தனது வலது கால் பெருவிரலால் பூமியில் வட்டமாகக் கீறி, “ஜலந்திரா! உனது வலிமையினால் நான் இந்தப் பூமியில் கிறியுள்ள சக்கரத்தை எடுத்து, உனது தலையில் ஏந்துவாயோ?” என்றார். உடனே அவன் ஹுங்காரஞ் செய்து அதை யெடுத்துத் தன் சிரத்தின் மீது வைத்துக் கொண்டான். அப்போதே அந்தச் சக்கரம் அவனது உடலை இரு கூறுகளாகப் பிளந்து தள்ளியது. அவனது உடலிலிருந்து இரத்தம் பெருக்கெடுத்தது. அந்தச் சக்கரம் சுழன்று ஈசுவரரிடம் வந்து சேர்ந்தது. அதைக் கண்ட தேவர்கள் தேவாதிதேவனைப் போற்றிப் பூசித்து வழிபட்டனர். விஷ்ணு வானவர் ஜலந்திரனின் மனைவியின் மீது ஆசைகொண்டு அவளது அழகில் மயங்கி, கபட சன்னியாசியின் வேஷத்தில் ஜலந்திரனின் மனைவியான பிருந்தையின் அரண்மனை அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றார். அங்கு, பிருந்தை ஒரு குருக்கத்தி மரத்தின் நிழலில் தன் கணவனை நினைத்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அங்கு சென்ற கேசவன், தமது துவாரபாலகரைப் புலியுருவாக்கி ஏறினார். அதைக் கண்ட அவள், கபடசன்னியாசியை அபயம் என்று நெருங்கினாள், அவர் புலியைத் துரத்தினார். அவள் மகிழ்ந்து, சன்னியாசியை மதித்து, “என் கணவர் பரமசிவனுடன் சண்டை செய்வதற்குச் சென்றார். அவர் நிலைமை என்னம்

ஆகியிருக்கும்?" என்று கேட்டாள். உடனே, அங்கு குரங்குகள் உருவத்தில் இருந்த துவாரபாலகர்களை அனுப்பி, ஜலந்திரவின் உடலைக் களத்திலிருந்து அந்தப்புரத்துக்குக் கொண்டு வரச் செய்தார். தன் கணவனின் உடல் இரு கூறுகப் பிளந்து கிடப்பதைக் கண்ட பிருந்தை ஒவென்று கதறியழுதாள். உடனே, அவளை வாரியனைத்துத் தேற்றிய அந்தக் கபடசன் மயாவியை நோக்கி, "ஐயா! அடியேனுடைய பிராணனைக் காத்தது போலவே, என் கணவனின் உடலையும் பொருத்தி உயிருண்டாக்கி புருஷ பிச்சை வழங்க வேண்டும்" என்று வேண்டினாள்.

அதைக் கேட்ட சன்னியாசி, அவ்விரு உடலையும் பொருத்தி, அதில் தானே பிரவேசித்து, ஜலந்திரனே உயிர் பெற்றெழுந்திடச் செய்தார். கொழுநனைக் கண்ட பிருந்தை, போலி ஜலந்திரனுடன் பல காலம் சரசு சல்லாபங்களைச் செய்து மகிழ்ந்தாள். ஒரு நாள், அம்ச தூளிகா மஞ்சத்தில் மெய்மறந்து முகுந்தன் நித்திரை செய்ய, பரமசிவனின் கட்டளைப்படி விஷ்ணுவின் கோலம் தோன்றியது. அதைக் கண்ட பிருந்தை, விஷ்ணுவின் வஞ்சகச் செயலையறிந்து கோபித்து, "புலியாக வந்த உனது துவார பாலகர்களே உனக்கு வைரியாகி, அரக்கர்களாக வந்து பிறப்பார்கள். அது போலவே என்னை வஞ்சித்த நீயும் பூவுலகில் அரசனாகப் பிறந்து, உனது மனைவியை அசுரர் கவர்ந்து செல்ல, குரங்குகளையே துணையாகக் கொண்டு, அவனைத் தேடி அலையக் கடவாய்!" என்று சாபமிட்டுத் தீயை வளர்த்து அதில் விழுந்து இறந்தாள். அவள் தீப்பாய்ந்த இடத்தில் சாம்பலில் புரண்டு அழுதார் விஷ்ணு. அதைத் தேவர்கள் பரமசிவனிடம் முறையிட்டனர். பரமன், பராபரையைப் பார்க்க, அவள் ஒரு விதையை எடுத்து "இதனை விஷ்ணுவின் முன்பு விதைப்பீராக!" என்று பரமனிடம் கொடுத்தாள். அவர் அதை பிருந்தை எரிந்த மயான பூமியில் விதைத்தார். அதுவே, துளசிச் செடியாக முளைத்தது. அதிலிருந்து இளம்பெண் ஒருத்தி

தோன்றினான். உடனே, புரண்டு அழுது கொண்டிருந்த மஹாவிஷ்ணு, பிருத்தையின் மீது கொண்டிருந்த மையல் நீங்கி, அந்தப் பெண்ணின் மீது மையல் கொண்டார். அவளை அழைத்துக் கொண்டு வைகுந்தத்துக்குச் சென்றார். அன்று முதல் திருத் துழாய் விஷ்ணுவுக்குப் பிரியமான மூலிகையாயிற்று. பிறகு ஜலந்திரனைப் பிளந்த சக்கரத்தைத் தான் பெறுவதற்கு நினைத்த விஷ்ணு, சிவனைக் குறித்துத் தவமிருந்து, அந்தச் சக்கரத்தை வரமாகப் பெற்றார். அன்று முதல் அவருக்கு நேமியான் என்ற பெயரும் உண்டாயிற்று.

முன்பொருகாலத்தில் இந்திரன் தேவர்களுடன் அவர்களை எதிர்த்து அகோர யுத்தம், செய்தான். அந்தப் போரில் அவன் வெற்றிபெற்றுப் பொன்னுலகம் சென்றான். ஓடிப்போன இராட்சத ராஜன், சுக்கிராச்சாரியாரைச் சந்தித்துத் தேவர்களை ஜெயிக்க வல்லவர், யாருமே தம் மரபில் இல்லை என்றும் தனது மரபு விளங்கு வதற்கு ஒரு வழியைக் கூற வேண்டும்'' என்றும் வேண்டினான். அதைக் கேட்ட அவர், செஷ்டர் மரபில் பிறந்த மாகத ரிஷி என்பவர் அரியத்தவங்களைச் செய்து வருகிறார். உமது குலத்தில் பிறந்த ஒரு மங்கையை அனுப்பி, அவரைக் கலங்கச் செய்தால், அவளிடத்தில் கஜமுகாசுரன் என்ற அசுரன் பிறப்பான். அவன் சிவத்தைக் குறித்து அரிய தவங்களைச் செய்து, தேவர்களை வென்று உங்கள் மரபில் ஒரு மாபெரும் சக்கரவர்த்தியாக விளங்குவான்'' என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட அவன், தனது அரண்மனைக்குச் சென்று விபுதை என்ற தனது அழகிய கன்னியை நோக்கி, ''மாகதரிஷி தவம் செய்யும் வனத்துக்குச் சென்று அவரை மயக்கி, அவர் மூலமாக ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றால், அந்தப் பிள்ளை அசுர சக்கரவர்த்தியாக விளங்குவான்'' என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட அவள், மாகதரிஷி தவஞ்செய்யும் இடத் துக்குச் சென்றாள். அரனூரைக் குறித்து அரியதவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்த அவரை மயக்கும் வழி தெரியாமல் அவள் விழித்தாள். எனவே, ஊருக்குத்திரும்புவதற்கு மனமில்லாமலும் அவரை மயக்கமுடியாமலும் அவர்தவஞ் செய்யுமிடத்தில் தானும் சிவனைக் குறித்து தவஞ் செய்யத்துவங்கினாள். இதுபோல அளவற்ற காலம் கடந்த பிறகு, ஊழ்வினையின் காரணமாக, ஒரு குஞ்சரம் பிடியைக் கூடிக் களிப்பதை அந்த மாகதரிஷி கண்விழித்த போது கண்டார். கண்டவுடன் அத்தகைய புணர்ச்சியில் ஆசைப் பட்டு வருந்தி வாடினார். அந்தக் குறிப்பினைத் தவத்திலிருந்த விபுதையறிந்தாள். அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் மாகதரிஷியை அவள் வணங்கி நின்றாள். அந்தரிஷி அவளுடைய அழகையும் பருவத்தையும் கண்டு அவளைப் பார்த்து, “நீ கன்னிகையோ!” என்றார். அவள், “ஆம்” என்றாள். உடனே அவர் “என்னிடம் என்ன கோரிக்கையை விரும்பி வந்தாய்?” என்றார். அவள், “நான் உம்மைக்கலந்து இன்புறுவதற்காக வெகுகாலமாகத் தவம் செய்திருந்தேன். அதன் பலன் இன்று தான் கிடைத்தது” என்றாள். அதைக்கேட்ட இவர் “என் தவமும் உன் விரதமும் நம்மைக் கூட்டி வைத்தன. ஆகையால் காலதாமதஞ் செய்யாமல், நீ ஒரு பெண் யானையின் உருவில் வருவாயாக!” என்றார். அதற்கு அவள் சம்மதித்து அவ்வாறே உருக்கொண்டு, காம விளைவைக் காட்ட, உடனே அவர் களிறாக வடிவெடுத்து, துதிக்கையை வானத்தில் நீட்டி வீறிட்டு அவளைப் பின் தொடர்ந்தார். அவர்கள் இன்பம் முற்றிய முடிவில், நான்கு தந்தங்களையும் நின்ற துதிக்கையையும் கொண்ட பாரித்த தேகத்துடன் கரங்கனிலே வானும் கேடயமும் ஏந்திய சுஜமுகாசுரன தோன்றினான். ஆண்யானையாகவும் பெண்யானையாகவு மிருந்த அவர்களுடைய வியர்வையிலிருந்து ஏராளமான புத்திரர்கள் தோன்றினர். அவர்களைக் கண்டதும் தாய் தந்தையர்கள் பயந்து, தமது பழைய உருவைக் கொண்டனர். அப்போது மாகத ரிஷிக்குக் காமம் தெளிந்த தால் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து, “நீ யார்? என்னை ஏன்

கெடுத்தாய்?" என்றார் அவள் நடந்தவற்றை யெல்லாம் சொல்ல, அவர் திடுக்கிட்டு "ஐயோ! தேவர்களுக்குக் கொடிய துன்பத்தை விளைவித்தேனே!" என்று வருந்தி "ஏ பெண்ணே! உன் எண்ணமும் ராட்சதராஜனின் ஏக்கமும் ஒரே காலத்தில் முடிந்தன. அதுபோலவே, எனது தவமும் தேவர்களின் வாழ்வும் முடிந்தன" என்று கதறி அவனைத் துரத்தி விட்டு மீண்டும் தவஞ் செய்யப் புறப்பட்டார். அவர்களுக்குப் பிறந்த கஜமுகாசுரன் மலைகளுக்குக் கை கால்கள் முளைத்தது போல நடந்து ரிஷிகளுக்கும் பிராணிகளுக்கும் பெருந்தொல்லைகளைக் கொடுத்துவந்தான். இதையறிந்த சுக்கராச்சாரியர் அவனுக்குச் சகல வித்தைகளையும் கற்றுக்கொடுத்துத் தேவர்களை எதிர்க்கக் கூடிய அளவுக்குப் பயிற்சியளித்தார். பிறகு அவனை மகாமேருச்சாரலுக்குப் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்ய அனுப்பினார். அவன், அங்கு சென்று ஆயிரம் ஆண்டுகள் சருகு புசித்தும், ஆயிரம் ஆண்டு தண்ணீர் அருந்தியும், ஆயிரம் வருஷம் அனலை விழுங்கியும் மழை, வெய்யில் குளிருக்குச் சளைக்காமல் அகோரமான தவத்தைச் செய்தான் அதைக்கண்ட தேவர்கள் அவனுடைய தவம் முடிந்து பரமனிடமிருந்து வரங்களைப் பெற்று விட்டால், பிறகு அவனை அழிக்க முடியாது என்று இந்திரனிடம் சென்று முறையிட்டனர். கஜமுகாசுரனின் தவத்துக்கிரங்கிய பரமசிவம் காட்சியளித்தார். அவன் விரும்பிய வரம் என்ன வென்றும் கேட்டார். அவன் சிவனை வணங்கி, "இந்திரன் விஷ்ணு, பிரமன் ஆகியவர்களில் யார் எதிர்த்தாலும் அவர்கள் தோல்வியுறவும், தேவப் படைகளினால் தனக்கு அழிவில்லாமலும், மண்ணவர், வீண்ணவர், பாதலவாசிகள் விலங்கு, பறவை, ஐந்துக்கள் இவற்றாலும் அழிவற்றும் எக்காலத்திலும் வாழவும் என் ஆனைக்கு அடங்கி யாவரும் என்னை வழிபடவும் திவ்வியபாணங்களுடன் எனக்கு அருளவேண்டும்" என்று கேட்டான். சிவபெருமான் வரங்களைக் கொடுத்து விட்டு மறைந்தார். அதற்குப் பிறகு கஜமுகாசுரன், திக்விஜயம் செய்து, தேவேந்திரன் முதலிய வர்களை வென்று, பூமண்டலத்துக்கு வந்து தேவசிற்பியை

அழைத்து. மாபெரும் தலைநகர் ஒன்றை அமைக்கச் செய்தான். வானளாவிய அரண்மனையில் நவரத்தின சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருந்த அவன், தேவர்களை ஏவல் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். தமது சபைக்கு வருபவர்கள், மூன்று முறைகள் தமது தலையில் குட்டியும் மூன்று முறைகள் தோப்புக் கரணம் போடவும் சட்டமியற்றினான். இத்தொல்லையைத் தாங்க முடியாமல் தேவர்கள் பரமசிவனிடம் சென்று முறையிட்டனர். அதைக் கேட்ட பரமசிவன், நாம் ஒரு பிள்ளையைப் படைத்து அனுப்பி உங்களுடைய துன்பத்தை நீக்குவோம் என்று கூறியனுப்பினார். பிறகு, சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் ஒரு நாள் பராசக்தியை அழைத்துக் கொண்டு, நந்தவனத்தில் உலாவச் சென்றார். அப்போது அந்தச் சோலையின் மத்தியில் ஒரு சித்திர மண்டபத்தைக் கண்டனர். அங்கு பல சித்திரங்களைப் பார்வதியார் பார்த்து வரும் போது முதல் எழுத்தாகிய ஓங்காரமானது குஞ்சரமும் பிடியுமாக உருக்கொண்டு, புணர்வதைக் கண்டு, “அதென்ன காரணம்?” என்று பார்வதி கேட்க பரமசிவம், “பெண்ணே உனது பார்வை பட்டதால் அந்தப் பீஜாட்சரம் இந்தவுருவை பெற்றுப் புல்லியது. உனது பெருமையை நம்மாலும் வேதங்களாலும் சொல்ல முடியாது!” என்று சொல்லும் போது அவ்விரண்டும் இன்பமுற்று, யதாப் பிரகாரம் சிறந்த குடிலைக்குள் அடங்கின. உடனே நான்கு தந்தங்களும் நீண்ட துதிக்கையும் பருத்த வயிறும் கொண்டு பிள்ளையார் தோன்றி பார்வதி பரமசிவத்தை வணங்கி நின்றார். அதைக் கண்ட பரமசிவம் “மகனே! உலகங்கள் அனைத்தையும் கொடுங்கோலாட்சி செய்யும் கஜமுகாசுரனைச் சங்கரித்து முகுந்தன் முதலியவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கி விரைவில் வருவாய்!” என்று சொல்லி ஏராளமான பூதப்படைகளை துணைக்குக் கொடுத்து, “போருக்குப் போகும் வரை முதற்கோபுர வாயிலில் வீற்றிருந்து இறைமை செலுத்து வாய்!” என்றார். பிறகு, பார்வதியை அழைத்துக் கொண்டு, அந்தப் புரத்திற்குச் சென்று விட்டார். இவ்விதமாக நடக்கும் போது ஒரு நாள் மகாவிஷ்ணு பரமசிவனைத் தரிசிக்கத்

திருக்கயிலைக்குச் சென்றார். அந்தப் புரத்திலிருந்த பரமசிவனைச் சேவித்து வணங்கினார். அப்போது பரமசிவனும் பார்வதியும் பகடையாடிக் கொண்டிருந்ததால், பரமசிவன் ஐயித்தால் பார்வதி தன் ஆபரணங்களைப் பரமசிவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், பார்வதி ஐயித்தால் பரமசிவன் தனது ஆபரணங்களைப் பார்வதிக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் விஷ்ணுவை சாட்சியாக வைத்துக் கொண்டு ஆடினார்கள். அப்போது, சிவபெருமான் பராசக்தியிடம் தோற்றுவிட்டார் என்றாலும் உமையவளை நோக்கி, “நீ நம்மிடம் தோற்று விட்டபடியால் உனது ஆபரணங்களைத் தருவாய்!” என்று கேட்க அம்மன் கோபம் கொண்டுபக்கத்திலிருந்த மகாவிஷ்ணுவிடம் “நீர்தான்கூறும் நீர் சாட்சியாக இருந்தபடியால் யார் ஜெயித்தது என்று கூறுங்கள்” என்றார். அப்போது விஷ்ணு “பரமசிவன் தான் ஜெயித்தார்” என்றார் உடனே பராசக்தி கோபம் கொண்டு, “கண்ணெதிரில் கண்ட உண்மையை மறைத்து பொய்யாகப் பேசிய நீ பாம்பாகக் கடவாய்” என்று சபித்தாள். உடனே பாம்புருவம் பெற்ற மஹாவிஷ்ணு சிவபெருமானை நோக்கி, “ஐயனே! உமக்காக நான் பரிந்து பேச, எனக்கு இந்தக் கதி ஏற்பட்டது இதற்கு நிவாரணம் எப்போது?” என்று கேட்டார். பரமன், “இதற்காகப் பயப்படவேண்டாம். தென்னாட்டில் ஒரு பாலைவனம் உண்டு. அங்கு ஒரு ஆலமரம் இருக்கிறது. அதன் பொந்தில் போய்ச் சேர்ந்து தவஞ் செய்திருந்தால், வினாயகர்மூர்த்தி யானவர் கஜமுகனை வெற்றி பெற்று, அவ்வழியாக வந்து சேருவார். அப்போது அவரைக் கண்டு தொழுதால் உனது சாபம் நீங்கும்” என்று விடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

கஜமுகாசுரனால் இடைவிடாமல் துன்பம் அனுபவித்து வந்த விண்ணவர்கள், திருக்கயிலையின் முதல் வாயிலிலிருந்த வினாயகப்பெருமானை வணங்கி, முறையிட்டனர். வினாயகப் பெருமான், அவர்களுக்கு இரங்கி அசலன் என்ற பூதன்மீது ஆரோகணித்து பூதகணங்கள் சூழ்ந்துவர, கஜமுகாசுரன் அரசு செய்யும் மதங்கபுரத்திற்கு வந்தார். அதைத்

தூதர்கள் அறிந்து, ராட்சத ராஜனுக்கு அறிவித்தனர். உடனே, அவன், வடவைக்கனலைப் போலச் சீறி, சர்வாயுத பாணியாக இரத்தினமயமான தேரில் ஏறி இராட்சத வெள்ளங்கள் சூழ, கடல் பெருகியதைப் போன்று, ரண பேரிகை ஜயபேரிகை முதலியவை முழங்கவந்து வினாயக மூர்த்தியை எதிர்த்தான். பூதப்படைகளும் அவுணப்படைகளும் அகோரமாக வெய்யலும் இருளும் போரிட்டதைப் போலப் போரிட்டன. பலவிதமான தேவப்படைக்கருவிகளை செலுத்திப் பயங்கரமாகப் போரிட்டான் கஜமுகாசுரன். வினாயகப் பெருமான் தமது தந்தங்களில் ஒன்றை முறித்து எரிந்து, கஜமுகாசுரனின் மார்பைப் பிளந்தார். சிவபெருமானிடம் பெற்றவரத்தினால் கஜமுகாசுரன் இறவாமல், பெருச்சாளி வடிவமாகத் தாக்க வந்தான். அவனுடைய ஆற்றலைத் தடுத்துத் தமக்கு வாசனமாக்கிக் கொண்டார்-வினாயகர். தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர். அவர் வெற்றியுடன் திரும்பும் வழியில், பாம்பாகப் பராசக்தியின் சாபத்தைப் பெற்றிருந்த மஹாவிஷ்ணு வணங்கித் தமது சுயரூபத்தை யடைந்து வைகுந்தம் சென்றார். பிறகு வினாயகர், திருக்கயிலைக்குச் சென்றார். இவை தான் பரமசிவன் புத்திரரைப் பெற்றதற்குக் காரணம் என்று ததீசி முனிவர் கூறினார். அதைக்கேட்ட தக்ஷன் ஆணவத்தில் அழுந்தி “ஓய் முனிவரே! நீர் என்னதான் சொன்னாலும் பரமசிவனுக்கு நான் அவியளிக்கமாட்டேன். நான் எண்ணியதையே முடிப்பேன் நீர் போம்” என்றான். ததீசி முனிவருக்குக் கோபம் பொங்கியது. அவர் தக்ஷனை நோக்கி, “உலகநாயகனான பரமசிவத்தை இகழ்ந்து செய்யும் உனது வேள்வி அழிவதோடு உண்மையைக் கண்டித்துப் பேசாமல் மிரளமிரளவிழிக்கும் இங்கிருக்கும் தேவர்கள் சின்ன பின்னப்பட்டு மாளக்கடவர். குலவன்மையையும் வேத ஒழுக்கத்தையும் மறந்த பிராமணர்கள் இருபிறவியாளராகப் பூமியில் பிறந்து இறந்து புகக் கடவர்” என்று சபித்துவிட்டு, பலதவத்தர்கள் சூழ்ந்துவரத் தமது ஆசிரமத்தை யடைந்தார். உடனே அந்த யாகசாலையில் கமுகுகளும் காக்கைகளும் இறங்கிக் கூவின. அவனது

தேவியாகிய வேதவல்லியின் தாலிக்கயிறு இற்று விழுந்தது. அத்தகைய துர்நிமித்தங்கள் ஏற்பட்டும் தஷன் தயங்காமல் தானும் தன் ஆசிரியருமாகத் தனது கிரிகைகளை நடத்தி, விஷ்ணுவாதி தேவர்களை ஆவாகனஞ் செய்து, பெருந்த விருந்தளித்தான். பிறகு ஆபரணம், பொன், நவரத்தினம், கறவல், குடை, பாதுகை, கண்டிகை முதலிய கோட மகா தானங்களைக் கரங்கள் சிவக்கக் கொடுத்தான்—தஷன்! இந்நிராணி முதலிய தேவ கன்னியர் மங்கள தேங்களைப் பாரடினர்.

வேள்விப் படலம்

“இவ்விதமாக தஷன், தானங்களைச் செய்து, யாகத்தைச் செய்யும்போது சிவனுக்குரிய பாகமான வேத மந்திரங்களை நீக்கி, விஷ்ணுவுக்கு உரிய வாக்கியங்களை பிரதியாக ஓதி, மதத்தை வளர்க்கும்படிக் கட்டளையிட்டான். விஷ்ணு வாதியரை மந்திர பூர்வமாகக் கூவி, “அவிகளைக் கொள்வீர்” என்று உபசரித்தான். அது தேவாமுதத்தை விடச் சிறந்ததாயிலும் பிரதம தேவனை நீக்கிய அருவருப் பானது அவர்கள் மனத்தில் இருந்ததால் நஞ்சாகக் காட்டியது.

இதையறிந்த நாரதர், திருக்கயிலைக்குச் சென்று ஐயனைக் கண்டு, தஷன் சிவனை நீக்கியாகஞ் செய்வதைக் கூறினார். அதைக்கேட்ட பார்வதி, தம் தந்தை செய்யும் யாகத்துக்குத் தானும் செல்ல விரும்புவதாகச் சிவபெருமான் விடம் கூறினார். உடனே சிவபெருமான், “உன்னை எள்ளவும் மதியாமல் மற்ற தேவர் ரிஷிகளுக்குக் கொடுத்த பெண்களை அழைப்பித்து, அகந்தையினால் அவன் செய்யும் வேள்விக்கு நீ போகலாகாது” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட தாட்சாயணி, திரிபுராரியை நோக்கி, “சுவாமி! என் தந்தை செய்த பிழையை எனக்காக மன்னித்து, எனக்கு

தட்ச காண்டம்

விடைதந்து அனுப்பவேண்டும்” என்று வேண்டினான். ஒருவாறு விடைதந்து அனுப்ப, பார்வதி ஒரு நவரத்தின விமானத்தில் ஏறி சுமாலி, மாலினி ஆகிய பல தோழிப் பெண்கள் பணிபுரிந்துவரத் தக்கமாபுரியை அடைந்தாள். மிகவும் ஆவலுடன் யாகசாலையின் முகப்பு வாயிலில் விமானத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கி, உள்ளே சென்றாள். அவள் வருவதையறிந்த தசுஷன், தாட்சாயணியை நோக்கி, “தாய்தந்தையில்லாத பித்தனுக்குரிய நீ, மற்ற பெண்களைப் போல இந்த மகத்தான யாகத்துக்கு நான் அழையாமல் வரவேண்டியதென்ன?” என்று கேட்டான். அவன் சொல்லியதைக் கேட்டு மனம் வாடிய பராபரை, தன் தந்தையை நோக்கி “என்னுடன் பிறந்த சகோதரிகளுக்கும் அவர்களுடைய கணவன்மார்களுக்கும் அளவற்ற சிறப்புக்களைச் செய்யும் நீங்கள், எங்களைமட்டும் ஏன்வெறுக்கிறீர்? தாங்கள் செய்யும் வேள்வியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு, பேதமில்லாமல் ஆவலுடன் நானே வந்தாலும் சிறித் தடுக்கிறீர்களே? இது தகுமா?” என்றாள். உடனே தசுஷன், “குணத்தில் கடைப்பட்ட சங்காரத் தொழிலைச் செய்யும் பித்தனுடன் நீயும் பேயாகி, என்னை மதியாமல் அகந்தை கொண்டபடியால் உன்னைத் தள்ளி வைத்தேன். உன் பின் பிறந்த பெண்களும் மருகரும் என்னிடத்தில் அன்பு வைத்திருப்பதால், அவர்களை மதித்துச் சிறப்புக்களைச் செய்தேன். தேவர்களும் விஷ்ணுவும் பிரமனும் என்னைப் புகழ்ச் சிவனும் நீயும் இகழ்வதனால் உங்களிடத்தில் எனக்கு அன்பில்லை. உன் கணவனுக்கு அவிர்ப்பாகம் இந்த யாகத்தில் தரமாட்டேன். நீ போ...!” என்று கூவினான். அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட தாட்சாயணி கோபப் பெருமூச்சு விட்டாள். உடனே பூமி நடுங்கியது. தோள்கள் குலுங்கின. சாகரங்கள் கொதித்தன. அன்னை பராசக்தியின் கோபம் மீறினால் சர்வமும் நாசமாகிவிடும் என்பதை யுணர்ந்த தோழிகள் அவளைச் சமாதானப் படுத்தினர். அந்தட்சணமே விமானத்தில் ஏறித் திருக்கயிலைக்குச் சென்று பரமனிடம் நடந்தவற்றைக் கூறி முறையிட்டாள். “சுவாமி, தசுஷன் அடியேனை வெறுத்த தல்லாமல் உங்களையும் நிந்தித்துப் பேசினான். ஆகையால்

அவன் செய்யும் யாகத்தை அழிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதைக் கேட்ட பரமன் “பெண்ணே! மதியாதார் தலைவாசல் மிதியாதே என்றேன். நீ கேட்கவில்லை. கணவன் சொல்லைத் தட்டி மீறிச் சென்றாய். அதனால்தான் உனக்கு இந்த அவமானம் ஏற்பட்டது” என்று சொல்லி நகைத்தார். உடனே பராபரை, சிவபெருமானை நோக்கி, “அடிகளுக்கு வெறும்பும் விருப்பும் இல்லையாயினும் அடியாளின் விண்ணப்பத்தை அங்கேரித்துக் கடைபிடிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

வீரபத்திரப் படலம்

அப்பொழுது, ஐயன் பரமேஸ்வரியின் அன்புக் கிரங்கி, அவள் எண்ணப்படியே முடிக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டார். அவரது நுதல் விழியிலிருந்து அகோர வீரபத்திரர் உதயமானார். மின்னலைப்போன்ற கிரீடத்துடன் ஆயிரம் சிரங்கள் அண்டத்தை முட்டவும் அனந்த உருக்கொண்டு மகரகுண்டலங்கள் ஐவலிக்க, அக்கினியும் வாயுவும் திடுக்கிட எழும்பும் சுவாசத்துடனும் கோரைப்பற்களுடனும் இரண்டாயிரம் கரங்களில் ஏராளமான போர்க் கருவிகளையேந்தி, கால்களில் வீர கண்டைகள் சப்திக்க பரமசிவனைத் தொழுது நின்றார். அதே சவயத்தில் உமையவளின் கோபத்தியில் பத்திரகாளி வெளியே வந்து, ஆயிரம் சிரங்களுடனும் அநேக ஆயுதங்களுடனும் அவரபூஷணங்கள் அசைய வீரபத்திரர் அருகிலே நின்று வணங்கினான். இருவரும் அம்மையப்பரை நோக்கி, “சுவாமி! தேவர்களைக் கர்வபங்கம் செய்யவோ? அவுணர்களை அழிக்கவோ, எமனை வாட்டவோ, சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த உலகை விழுங்கவோ எதற்காக எங்களைப் படைத்தீர்கள்?” என்று கேட்டனர். பரமன், அவர்களை நோக்கி, “நம்மையன்றி தஷன் என்பவன் வேள்விநடத்தும் சாலையை அடைந்து, அவிர்ப்பாகத்தை அவன் கொடுத்தால் வாங்கி வருவீர். தடுப்பானாயின் அவன் சிரத்தைக் கண்டித்து அவ

னுக்கு உதவியாக இருந்த தேவர்களை அதப்படுத்தி யாகத்தை அழித்து மீள்வீராக!" என்று கட்டளையிட்டார். உடனே அவர்கள் பூதப்படைகளுடன் முரசுகளை முழக்கிக்கொண்டு அதிர்ச்சிகரத்தில் தக்கனது யாகசாலையை அடைந்தனர். யாகசாலையின் காவலர்களைக் கொன்று அதப்படுத்தினர்.

யாக சங்காரப் படலம்

இவ்வாறு வீரபத்திரரும் பத்திரக்காளியும் யாகசாலையி னுள்ளே நுழைந்து, பூபஸ்தம்பத்தருகே வருவதைக் கண்ட பிரமன், விஷ்ணு முதலியவர்கள் சிங்கத்தைக் கண்ட மான் கூட்டங்களைப்போல ஓடி ஒளிந்தனர். வீரபத்திரர் சங்க நாதம் செய்தார். அந்த ஒலியைக்கேட்டு, மலைகள் நடுங்கின. பிரமன் முதலானவர்கள் ஏங்கி வாடினார்கள். அக்காலத் தில் வீரபத்திரர் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட தஷன் மிகவும் நடுங்கி, பிறகு தானும் ஒரு குரனைப் போலச் சிறிது தைரியம்கொண்டு, "நீ யார்? இங்கு வரக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டான். உடனே அவர் நகைத்து, "நான் சங்கரன் குமாரன்! நீ செய்யும் வேள்வியில் அவருக்குரிய அவிர்ப்பாகத்தினை வாங்கிப்போக வந்தேன். காலதாமதம் செய்யாமல் தரக்கடவாய்!" என்று கூறினார். தஷன் மறுத் தான். அப்போது நான்கு வேதங்களும் அவன் முன்பு தோன்றி, உயிர்களுக்கு முதல்வனாகவும் இந்த யாகத்திற்குக் கருத்தாகவும் இருக்கின்ற சிவனுக்குரிய முதல் பாகத்தைக் கொடுத்து ஈடேறக் கடவாய்" என்று கூறின. அதற்கும் அவன் மறுத்தவுடன், அவை "உன் விதிப்படியே அனுபவிப் பாய்" என்று கூறிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றன. வீரபத்திரர் மீண்டும் அவிர்ப்பாகத்தைக் கேட்டார். "தஷன் கடலை யாண்டிச் சங்கரனுக்கு உன்னதமான அவிர்ப்பாகத்தை ஒரு போதும் தரமாட்டேன்" என்று மறுத்தான்.

வீரபத்திரர் பக்கத்திலிருந்த விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய வரை நோக்கி, "இவன் பரமனுக்கு அவிக்கொடுக்காமல்

இடக்குப் பேசுவது உங்களுக்குச் சம்மதமா?" என்று கேட்க அவர்கள் ஊமைகளைப் போலிருந்தனர். அதைக் கண்ட வீர பத்திரர், தன் கையிலிருந்த கதையை ஒங்கி மஹாவிஷ்ணுவின் மார்பில் அறைந்தார். அவர் மயங்கி விழுந்தார். பிரமனின் தலையில் இரத்தம் பீறிடக் குட்டித் தலைகுப்புற விழச் செய்தார். சந்திரனை உதைத்துத் தள்ளினார். சூரியனைப் பல்லுதிரத் தாடையில் அறைந்தார். இந்திரனை உதைத்துத் தள்ளினார். சனியின் கண்களைப் பிடுங்கினார். அக்கினியின் நாவையும் கரங்களையும் கொய்தார். குபேரனைச் சூலத்தினால் கொன்றார். எச்சனாகிய யாக குருவை வெட்டிக் கொன்றார். தேவர்களையெல்லாம் அடித்தும் வெட்டியும் கொன்றும் குவித்தார். பூதப்படைகள் யாக வேதிகைகளை அழித்தன. தன் கண்ணெதிரில் தன் பிடிவாதம் காரணமாக தேவர்களும் ரிஷிகளும் வீரபத்திரரால் வெட்டுண்டு மாள்வதைக் கண்ட தக்ஷன் வீரபத்திரரையே வெட்டுவதற்காக வாளை எடுத்துச் சென்றான். உடனே, வீரபத்திரர் அவன் சிரத்தைக் கண்டித்துத் தள்ளினார். அவன் தலையை ஒரு பூதம் எடுத்துவிழுங்கியது. அதைக்கண்ட வேதவல்லியும் பெண்களும் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அழுதனர். பத்திரகாளி அவளுடைய சிகையை யரிந்தாள். இவ்விதமாக வீரபத்திரரும் பத்திரகாளியும் அட்டகாசம் செய்து அந்த யாக சாலையையே அழித்தனர். தக்ஷனின் மருமக்கள் வீரபத்திரரை எதிர்த்துப் போராட முடிபாமல் தவித்தனர். பூதகணங்கள் யாகத்திற்கு வந்தவர்களின் மூக்கைக் கிள்ளி சின்னப்பின்னப் படுத்தி உதிர பாளஞ் செய்தன. மகாவிஷ்ணுவிற்கும் வீரபத்திரருக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. அதிலும் வீரபத்திரர் வெற்றிபெற்றார். அத்தருணத்தில் சிவபெருமான் அங்கு தோன்றினார். பரமசிவனைக் கண்ட வீரபத்திரர் அவரைத் தொழுது வணங்கினார். யாகசாலை அழிக்கப் பட்டு தக்ஷனாகிய தலைகள் கண்டிக்கப்பட்டு உருளுவதைக் கண்ட தாட்சாயணி சிவபெருமானை நோக்கி, "ஈவாமீ, இந்த வேள்வியும் இங்கு வந்த தேவர்களும் அழிந்தது என்னுல்தான் என்று இந்த உலகம் தூற்றும். தங்களை மதிக் காத காரணத்துக்காக வீரர்களைக் கொண்டு அவர்களைத்

தண்டித்து விட்டார்கள். இப்போது எனக்காக அவர்களை உயிர் பெற்று எழச் செய்வீர்!” என்று வேண்டினார். உடனே பரமசிவன் வீரபத்திர தேவரை நோக்கி, இறந்தவர்களை எழுப்பச் சொன்னார். வீரரும் பரமனைத் துதித்து இறந்தவர்களை உயிர் பெற்று எழும்படிக் கூறினார். எல்லோரும் எழுந்து பரமனை வணங்கித் தமது பிழைகளைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டினார். அந்தக் கூட்டத்திலே தக்ஷனைக் காணவில்லை. அதைக் கண்ட பிரமன் பரமனை நோக்கி, “ஐயனே எனது குமாரனை ரட்சித்துவரவழைக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினார். உடனே, வீரன் தக்ஷனின் உடலைத் தருவித்து ஓமகுண்டத்தின் அருகில் அவிக்காக வெட்டப் பட்டிருந்த ஆட்டின் தலையை தக்ஷனின் உடலில் பொருத்தி, உயிர் பெற்று எழச்செய்து, “பரமசிவனை இகழ்ந்தவர்கள் இப்படியாவார்கள்!” என்றார். அதனை ஆமோதிப்பதைப் போலத் தக்ஷனும் தன் ஆட்டுத் தலையை அசைத்துக் கொண்டு வந்தான். வீரபத்திரரும் சிவபார்வதியும் திருக்கயிலைக்குச் சென்றனர். சிவன், வீரபத்திரரை அண்டத்தின் எல்லையிலிருந்து சகலபுவனங்களையும் பாதுகாத்து வரும்படிக்கூட்டளைபிட்டார். மற்ற பூதகணங்கள் தத்தம் இருப்பிடத் துக்குச் சென்றன.

அடி முடி தேடு படலம்

இவ்விதமாகச் சிவபெருமான் மறைந்த பிறகு, பிரமன், தன் மகனான தக்ஷனை அழைத்து “மகனே! உனது அகந்தையினால் நீ பெற்ற அரிய தவப்பயன்களையும் செல்வங்களையும் இழந்து தீராத பழியையும் பெற்றாய். சிவபெருமானின் பெருமைகளை உணர்ந்தும் அவரை இகழ்ந்து, இத்தகைய நிலையை அடைந்தாய். முன்பொரு காலத்தில் நானும் விஷ்ணுவும் ‘யாமே பரம் யாமே பரம்’ என்று வாதிட்டுப் போரிட்டோம். அப்போது பரமசிவம் அங்கு எழுந்தருளி எங்களுடைய மயக்கத்தைப் போக்கி இரட்சித்தார்.” என்றார். அதைக்கேட்ட தக்ஷன், பரமசிவன்

உங்கள் இருவரையும் தடுத்தாண்ட சரித்திரத்தை கூற வேண்டும் என்று கேட்டான். உடனே பிரமன், தஷ்டனை நோக்கி, “மகனே! திரேதாயுகம் முதல் சதுர்யுகங்களும் ஆயிரம்முறை திரும்புமாகில், அது எனக்கு ஒரு பகலாகும். அவ்விரவில் நான் தூங்கும்போது, சப்தசாகரங்கள் இந்த உலகத்தையும் பிரபஞ்சங்களையும் சந்திரகுரியரையும் சீறிப்பாய்ந்து அழித்துவிடும். நான் விழித்து மீண்டும் அவற்றைப் படைப்பேன். ஆகையால் என்னை யன்றி ஈசன் ஒருவனுமில்லை என்று நான் இறுமாந்திருந்தேன். என்னைப் போலவே, அகந்தை கொண்ட மகாவிஷ்ணு, பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கும்போது, அவன் மார்பிலறைந்து எழுப்பி, ‘நீ யார்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் உன் தந்தையல்லவா? இதனை நீ மறந்தாயோ?’ என்று என்னைக்கேட்டார். அதைக்கேட்ட நான், உனது உந்தியி லிருந்து தோன்றியதால் உன் மகனாகி விடுவேனோ? திக் கடைந்த காலத்தில் நீ யெழுவதால் அந்தப் பசையற்ற விறகே தீயாகி விடுமோ? மேலும் நீ பத்து ஜன்மம் எடுத்த போது உன்னைப்படைத்த எனது கைகள் கறுத்திருப்பதைப் பார்! என்று நான் என் கைகளைக் காட்டினேன். உடனே, மகாவிஷ்ணு, கரங்களைத்தட்டி, ‘பிரமனே, முன்பு பரம சிவம் உனது சிரங்களைக் கிள்ளியதை, இன்னமும் உண்டாக்கிக் கொள்ளத் தெரியாத நீ, என்னைப் படைத்தாய் என்று சொல்வது விசித்திரமாக இருக்கிறதே? உனக்குத் தாய், தந்தை, குரு, தெய்வம், எல்லாமே நான்தான். நாமின்றிச் சராசரப் பிரபஞ்சமில்லை. எண்ணுவிப்போனும் எண்ணுவோனும் நான். கண்ணுதற் கடவுளும் நான். நாராயணனும் நான். பரமசிவத்திடத்தி லமர்ந்த பராசக்தியும் நான்! பஞ்சபூதங்களும் நான்; ஆதியும் நான்; உருவமும் நான்; அருவமும் நான்; சோதி யும் நான்; இருளும் நான்; பரப்பிரமமும் நான்; ஆகையால் என்னையல்லாதொரு பொருளுமிராது’ என்ற கிதவாக்கி யங்களைக் கூறினார். எனவே, இருவரும் போர் செய்ய முனைந்தோம், விஷ்ணுவானவர் சாரங்கம் என்ற வில்லை வீசித்து அளவற்ற திவ்விய பாணங்களைப் பிரயோகிக்க’

நான் தர்ப்பைகளை மந்தரித்து மாற்றுப் படைகளை உண்டு பண்ணிவிட்டுத் தடைசெய்தேன். பிறகு விஷ்ணு, நான் முன்பு பரமசிவனிடம் பெற்றிருந்த பாசபதாஸ்திரத்தைச் செலுத்தினார். நானும் எனக்கு ஈசனிடமிருந்து கிடைத்திருந்த அதே பாணத்தினைப் பிரயோகித்தேன். அவையிரண்டும் அக்கிவியை கக்கி, எங்கும் உலாவுகின்ற போது, அவைகளினால் உண்டாகிய சுவாஸியில் உலகங்களும் சீவராகிகளும் வதைபட்டன. சமுத்திரங்கள் வறண்டன. அப்போது நாரதர் அங்குவந்து, 'நாங்கள் மேலும் தொடர்ந்து போர்செய்தால், பரமசிவம் ஜோதியுருப் பெற்று எங்களை அழிக்க நேரிடும்' என்று கூறினார். நாங்கள் மேலும் போர்செய்தோம். அப்போது ஜோதி மயமான ஒரு மலை எங்கள் மத்தியிலே தோன்றியது. அப்போது வானத்திலிருந்து ஒரு வாக்கானது, 'ஓ, விவேக மில்லாதவர்களே! உங்கள் வலிமையை திரிபுராந்தகரே காண்பார். ஆகையால் இந்த ஜோதியின் அடியினையும் முடியினையும் கண்டவரே பெரியவர்' என்று கூறியது. அதைக் கேட்ட நாங்கள் கோபம் தணிந்து, அடியைக் காண மகாவிஷ்ணுவானவர் வராகவுருவங் கொண்டு, பூமியைத் தோண்டிச் சென்றார். நான் அன்னப்பட்டியின் உருவத்தைக் கொண்டு ஜோதியின் முடியினைக்காண வானை நோக்கிப் பறந்தேன். அளவற்ற புவனங்களைக் கடந்தும் ஜோதியின் முடியினை என்னால் காணமுடியவில்லை. பன்றி யான மகாவிஷ்ணு பதாளத்தைத் துருவிச் சென்று அடியைக் காணமுடியாமல் கோடுகள் தேய்ந்து வாடியினைத்தார். ஆகவே அகந்தை நீங்கி, பழைய அறிவு பெற்று, பூமியின் மேல் வருவதற்கு சக்தியில்லாமல் பரமனைத் துதித்தார். நானும் சிறகுகள் உதிரஉதிரப் பறந்து முடியைக்காணுமையினால், அகந்தையும் கர்வமும் நீங்கி ஈசனைத் துதித்துப் போற்றினேன். உடனே பரமசிவம் அந்தச் ஜோதியிலிருந்து தோன்றி எங்களுக்குக்காட்சி கொடுத்தார். நாங்கள் 'மாயையினால் அகந்தைகொண்டு போரிட்டோம். நீங்கள் எங்கள் மத்தியில் ஜோதிப்பிழம்பாகத் தோன்றினீர்கள். எங்களுக்கு உங்கள் அடிமுடியைக் காணும் வலிமையில்கூட.

எனவே நீங்கள் தான் ஈசன்' என்று துதித்துப் போற்றி, எங்கள் பிழைகளை மன்னிக்க வேண்டினோம். அவரும் எங்களை மன்னித்து எங்கள் பதவிகளை வழங்கினார். ஜோதிப்பிழம்பு தோன்றிய இடத்தில் ஒரு மலை தோன்றியது அவ்விரவில் நாங்கள் அந்தச் சிவசின்னத்தை வழிபட்டதால், அந்த இரவுக்கு 'சிவராத்திரி' என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. மகனே! சிவபெருமான் தான் நமக்கு தாய், தந்தை, குரு, தெய்வம் எல்லாமாகும். எனவே, அவரை நினைத்துத் தவம் செய்து பேரின்பத்தைப் பெறக் கடவோம்'' என்று பிரமன் கூறி தமது பதவியை அடைந்தார்.

தக்ஷன் சிவ பூஜை செய் படலம்

அதற்குப்பிறகு, தக்ஷன், பிதாவானவர் அருளிச் செய்த படியே தவஞ்செய்யக் கருதி, கசித்தலத்தை யடைந்து, கங்கைக்கரையிலே ஆலயம் ஒன்றை உண்டாக்கி அருவாய், உருவாய் அருவுருவாய் அமலமாய் பரப்பிரம்மசொருபமாகிய சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து வேதாகம விதிப்படிக்கு ஆயிரம் வருஷம் அர்ச்சித்தான். ஈசன், மனமிரங்கி வெள் விடையின்மீது பார்வதி சமேதராக எழுந்தருளக் கண்டு, மும்முறை வணங்கித் துதித்து, "சுவாமி! பேதையேன் செல்வப்பெருக்கில் ஆழ்ந்து தேவாரை வெறுத்து அளவற்ற பாதகங்களைத் தேடிக் கொண்டேன். அவைகளை நீக்கி உமது அடியாருள் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று போற்ற, அவ்வாறே சிவபெருமான் அவனுக்கு கணத்தலைமையளித்து மறைந்தார், ஈசனது அனுகிரகத்தினால் தக்ஷன புனிதனாகியும் நந்திதேவர் சாபத்துக்கு அழிவில்லாமல் ஆட்டுத்தலையினையும் பெற்றான். அந்தத் தக்ஷனின் யாகத்தில் சேர்ந்திருந்த விஷ்ணுப்பிரமேந்திராதியருக்கு நல்லறிவு பிறந்து, தங்களுக்கு வசதியுள்ள இடங்களில் பரமேஸ்வரனை பிரதிஷ்டை பண்ணிப் பூஜித்து வீரபத்திரராலும் சிவகணங்களாலும் உண்டாகிய துன்பம்

களை யொழித்து வேண்டிய பேறுகளைப் பெற்றுத் தங்கள் உலகத்திற்குப் போனார்கள். சிவபெருமானுடைய திரு வருளினால் உயிர் பெற்று எழுந்த மற்றவர்களும் தத்தம் இடத்திற்குச் சென்றனர்.

“அப்பா, இந்திர குமாரனாகிய ஜயந்தமகாராஜனே! கொடியவனாகிய தஷனுடைய யாகத்தில் சேர்ந்திருந்தத னாலேதான் இவர்கள் எல்லோரும் ரூரபதுமனாதியரால் துன்ப மனுபவிக்க வேண்டி வந்தது” என்று குருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவான் சொல்ல, அதைக்கேட்ட ஜயந்தன், தான் கொண்டிருந்த சந்தேகம் நீங்கி, விண்ணுலகத்தை அரசு செய்து வந்தான்.

ஆசிரியரின் போதனைக்குட்பட்டு, அந்தப்புரத்தைச் சேர்ந்திருந்த தேவேந்திரன், ஒரு பரியாமாக மோகத்தில் திருப்தி பெற்றவனாய், அரிதில் அந்தப்புரத்தைக் கடந்து வெளியே வந்து திரிலோக சாம்ராஜ்யச் சின்னங்களைப் பல்லாயிரம் தேவர்கள் சூழ்ந்து வரத்தக்கதாக, சோடித்து இருக்கிற மகாசபைக்கு வந்தான். குலகுருவை மும்முறை வலம் வந்து சேவித்துக் கரங்களைக் கூப்பி நின்று, இதனை விண்ணப்பஞ் செய்வதாயினான்,

“ஆசிரியரே! அடியேனிடத்தில் கிருபையுற்றுப் போதித்த பேரின்பத்துக் குரிய காரணங்களைத் திருஷ்டாந்த மாக அனுபவித்து மனமுந் தேகமும் ஒன்றுபடப் பேரின்ப வாரியில் திளைத்து மகிழ்ந்திருந்தேன். இதைத்தவிர, வேறொரு மோட்ச சாதகமுண்டெனப் பேசுவது பேதைமைப் பாலதன்றி விவேக சம்பன்னருக்கு அடாது எனவும் மன்மத சாத்திரத்தின் பெருமைகளும் அதனாற்கிடைத்த இன்ப நலங்களுமே முக்கியமாகும்” எனவும் கூறினான், பழையபடி இந்திர சபையில் விளங்கும் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து ரிஷிகளாதியர் மங்கள ஆசீர்வாதங்களைச் செய்து போற்றி வரவும், தேவர்கள் வணங்கவும் அரசு செலுத்திக் கொண்டிருந்தனன்.

முசுகுந்தன் கந்தவிரதப் படலம்

இவ்விதமாகக் குமரக்கடவுளின் கருணையினால் பட்டா பிஷேகம் செய்துகொண்ட இந்திரன், அரசசெலுத்தி வரும் போது, முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி என்ற பேரரசன், பன்விரு கையனின் சிறந்த விரதங்களை அனுஷ்டித்துப் பூசனைவழி பாடுகளைக் குறைவின்றி நடத்திவந்தான். ஒருநாள், அவன் தனது சேனைகளுடன் வசிஷ்டரின் ஆசிரமத்துக்குச் சென்றான் அந்தத் தவமுனிவரை வணங்கி, "ஓ! தபோநிதியே! கேட்டருள்க. கந்தபெருமானார்க்குரிய விரதமான்மியங்கள் அனைத்தையும் முறைப்படி அடியேனுக்குப் போதிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினான். உடனே அவர் முசுகுந்த சக்கரவர்த்திக்கு கந்த பெருமானார்க்குரிய விரதங்களைப் பற்றிக் கூறலானார்.

"வாரங்களில் சிறந்தது சுக்கிர வாரம். இன்றைய தினம் சுப்பிரமணியருக்குச் செய்ய வல்ல விரதத்தினை, ஆகம முறைப்படி, வழுவில்லாமல் செய்யும் புண்ணிய சாலிகளுக்கு மனோபீஷ்டங்களைக் கந்தபெருமான் தந்தருளி, இம்மையில் சகல வித போக பாக்யங்களையும் கற்புக்கரசியாகிய பத்தினியையும், நல்ல மக்களையும், பல வளங்களையும் கட்டாட்சித்து, மறுமையில் மோட்ச சாம் ராஜ்யத்தையும் அருள்வார். பூர்வத்தில் சூரியனது மரபில் தோன்றிய பகிரதனைக் கோரன் என்ற அசுரன் பகைத்து, அவனுடைய ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றினான். பகிரதன் தனது பெண்டு பிள்ளைகளுடன் காட்டுக்குச் சென்று, உண்ண உணவுக்கும் தண்ணீருக்கும் அலைந்து, திரிந்து வருந்தி வந்தான். அவன் ஒரு நாள், பார்க்கவன் என்ற தவமுனிவரைச் சந்தித்து வணங்கி, தனது குறைகளை யெல்லாம் கூறி, அதற்கு ஒரு விடிவுமார்க்கத்தைக் காட்டுமாறு வேண்டினான். உடனே, அவர், கந்தபெருமானை வணக்கத்துக்குரிய சுக்கிரவார விரதத்தினைச் சாஸ்திரோக்த மாக பக்தி வைராக்கியத்துடன் மூன்றாண்டுக் காலம் செய்து முடித்தால், அவனது அரசும் சுகவாழ்வும் மீண்டும்

கிடைக்கும் என்றும், பகைவன் அழிவான் என்றும் கூறி, சுக்கிரவார விரதத்தை அனுஷ்டிக்கும் முறைகளைக் கூறலானார். உடனே, பகிரதன் அவரையே புரோகிதிராகக் கொண்டு, வியாழக் கிழமை அதிகாலையில் எழுந்து நன்னீரில் முழுகி நீராடிக் காலைக்கடன்களை முடித்துக் கொண்டு தானும் தன் தேவியுமாக ஒரு பொழுது பகற் காலத்தில் கிடைத்த உணவைப் புசித்து, சத் கால சேஷபங்களைச் செய்து பொழுது போனபிறகு, உறக்கத்தை நீக்கி, பாலசுப்பிரமணியரைத் தியானித்து, அவருக்குரிய ஆயிரம் திருநாமங்களை மந்திர பூர்வமாக ஓதி, இரவுப் பொழுதைக் கழித்தான். மறு நாள் வெள்ளிக் கிழமை விடியற் காலத்தில் எழுந்து, முறைப்படிக்கு நித்திய கருமங்களை முடித்து தருப்பைகளைத் தேடிக் கொய்து வந்து கோர்த்த பாயலில் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருக் கோலத்தை ஸ்தாபித்து, ஆகம விதிப்படிக்குத் திருமஞ்சன மாட்டி, மலராடையை உடுத்தி, புனுகு ஜவ்வாது, கஸ்தூரியினுற் செய்த கலவைச் சாந்தைச் சாற்றி கனி வகைகளைப் படைத்துத் தூப தீபங்களைக் காட்டி, மற்ற சோடச உபசாரங்களைக் கிரமமாக முடித்த பிறகு, உப வாசமாக இருந்து, கந்த பெருமானின் சரிதங்களைக் கேட்டு, இரவு முழுவதும் துயில் ஒழித்து, மறுநாள் உதய காலத்தில் நீரில் படிந்து, முருகனைப் போற்றி, பாரணை செய்து, அன்று பகலில் விழிகளை மூடாமல் குமரனை வழிபட்டு, ஆசிரியர் கூறிய வண்ணம் மூன்றாண்டுகள் விரத பங்கமில்லாமல் நடத்தி வந்தான். அது முடியும் போது கந்தபெருமான் அவனது பூசைகளுக்கு இரங்க, உடனே அவர் கரத்திலிருந்த வெற்றி வேலானது சரேல் என்று எழும்பி மனோவேகத்தை விட வேகமாகச் சென்று, கொடிய பாதகனாகிய அவுணப் பகைவனின் மார்பைப் பிளந்து உயிரையுண்டு கந்தபிரானிடம் திரும்பியது இதையறிந்த பகிரதன் வேலாயுதத்தினையும் வேல் முருகனையும் போற்றி வணங்கிச் சேவித்து, தனது பட்டணத்தையும் அடைந்து முன் போலவே சீரும் சிறப்புமாக அரசாட்சி செய்து வந்தான்.

இதுபோலவே, கந்த சுவாமிக்கு, கந்த விரதம் என்று இன்னுமொரு விரதமும் உண்டு. ஒரு சமயம் பிரமனின் மகனான நாரத முனிவர், சிறந்த விரதங்களைச் செய்து, சப்த ரிஷிகளில் முதன்மையாகப் புகழத்தக்க பெரும் பேற்றையடைய எண்ணி விநாயகப் பெருமானைப் பூசித்து, தமதுகோரிக்கையைக் கூறமுறையிட்டார். அப்போது விநாயக மூர்த்தியானவர், நாரதருக்குக் கூறலானார். “முனிவரே? எனக்கு இளையவனாகிய ஷண்முகனுக்கு விருப்பமாகிய கார்த்திகை மாதத்தில் வரும் கார்த்திகை விரதத்தை ஆகமவிதிப்படி பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் திடசித்தனாகச் செய்து முடித்தால், உமது எண்ணம் கை கூடும்” என்று அனுக்கிரகம் செய்தார். பிறகு, நாரத முனிவர், பூமண்டலத்தில் சிறந்த தொகு தலத்தினைத் தேர்ந்தெடுத்து பரணியன்று அதிகாலையில் எழுந்து, நித்திய கருமங்களை முடித்து, பரிசுத்தனாக ஒரு பொழுது உணவு உண்டு, சிவகுமாரனின் கதைகளைப் பாராயணம் செய்து, மறுநாள் கார்த்திகை நாள் உதயத்தில் கங்கையில் மூழ்கி நீராடி, வெள்ளாடையுடுத்தி, சிந்த சங்கல்பம் செய்து குமரப் பெருமானின் பூசனை வழிபாடுகளை செய்யத் தொடங்கி ஐம்புலவிஷயங்களை அடக்கி, ஆசிரியன் திருவடிகளை சிந்தித்துப்பிறகு தர்ப்பானசத்தில் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் வடிவினை ஸ்தாபித்து கங்கை நீரால் நிராட்டிப் பட்டாடை உடுத்தி, பரிமளபுஷ்ப மாலிகளைச் சூட்டி, சந்தனக் கலவையைப் பூசி, தூபதீப தைவேத்தியங்களை முறைப்படிச் செய்து முடித்து, கந்தபுராணக் கதாகாலக்ஷேபம் செய்வித்து மனமுகி உள்ளங்கை தீர்த்தத்தை அருந்தி இவ்விதமாகப் பகற்பொழுதைக் கழித்து, இரவில் தருப்பையைப் பரப்பி அதனிடத்திருந்து, பூங்கொம்பு போன்ற மங்கையரைக் கனவிலும் நினையாமல் குமரனின் பாதராவிந்தங்களை இதயத்தில் இருத்தித் தியானித்து உறக்கமின்றி இரவுப் பொழுதைக் கழித்தார். மறுநாள் உரோகிணி தினத்தன்று காலையில் எழுந்து புனலாடி நியதிகளைச் செய்து, கந்தனைப் பூசித்து வணங்கி, துவமுனிவர்களை யழைத்துக் கடவுளாகப் பாவித்து பாரணை செய்து, அப்பகலில் உறங்கினால்

வேதபாரகராசிய நூறு பிராமணோத்தமர்களைக் கொன்ற பாபஞ்சூழும் என்று பயந்து நாரதர் இமைகொட்டாமல் ஜாக்கிரதையாக விழித்திருந்து புராணங்களை வாசித்து, சூரியன் அஸ்தமிக்கும்வரைக் காலத்தைக் கழித்து, சந்தியாவந்தனத்தை முடித்து, கந்தவின் மற்ற பூசைகளைச் செய்து வந்தார். இதுபோல பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரை பக்தி வைராக்கியத்துடன் செய்து வந்து முடித்தபோது, சரவணபவன் காட்சி தந்து, சப்தரிஷிகளில் முதன்மை ஸ்தானத்தை வழங்கினார். இதுபோலவே, பிராமணன் ஒருவன் ஆகமவிதிப்படி பூசை வழிபாடுகளில் ஒரு வழுவும் தோன்றாமல் வைராக்கியமாகப் பல நாட்கள், முடித்து வருகின்றபோது, பாலசுப்பிரமணியரின் கடாட்ச வீட்சண்யத்தினால் அப்பிறவியை ஒழித்து, சூரியன் மரபில் மனுச்சக்கரவர்த்தியாக அவதரித்துப் பூமண்டல முழுவதையும் ஏகச்சக்கராதிபதியாக ஆண்டு துஷ்ட நிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து, அரசருக்கும் மாந்தருக்கும் உரிய நீதிகளையும் மற்ற கிரமங்களையும் ஏற்பாடு செய்து, மனுவிஞ்ஞானம் என்ற சாஸ்திரத்தை அருளினான். இதுபோலவே, மற்றொரு பிராமணன் இந்தச் சிறந்த நோன்பை செய்து கந்த பிராவின் திருவருளால் திரிசங்கு மகாராஜனாகப்பிறந்தான். எனவே, மன்னர் பிரானே! கார்த்திகை மாதத்தில் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் இந்த மகிமையுள்ள நோன்பைப் பக்தி வைராக்கியக்கிரமமாய் நடத்துவோர் இம்மைமறுமைகளில் நற்பயனை அடைவார்கள்.

இதைத்தவிர மற்றொரு விரதமுள்ளது. அதையும் கூறுகிறேன். பக்தியுடன் கேட்பாயாக. பூர்வத்தில், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத் தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும் மற்ற விண்ணவரும் பகைவராலும் வேறு பல இன்னல்களாலும் வருந்தி, தங்கள் துக்கங்களை நிவர்த்தி செய்து கொள்வதற்காக பிரம்மவிடம் சென்று முறையிட்டனர். அவர், அவர்களை நோக்கி, 'தேவர்களே! உங்கள் சஞ்சலங்களைப் போக்கி செளக்கியப்படச் செய்ய கந்தர்சஷ்டி விரதம் என்று ஒரு விரதமுண்டு. அதை நீங்கள் அனைவரும்

பக்தியூர்வமாகத் தொடங்கி முடிந்தால், சர்வ சித்திகளையும் பெற்று வாழ்வீர்கள்” என்று கூறி, அதற்குரிய விதிமுறைகளைச் சொல்லியனுப்பினார். அவர்கள் அனைவரும் புனிதமான தலத்தைச் சேர்ந்து பூஜாவிதிகளுக்குத் தேவைப்படும் பொருள்களை ஏராளமாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, ஐப்பசிமாதச் சுக்கில பக்ஷப்பிரதை தொடங்கி, சஷ்டி வரையில் கணிக்கப்பட்ட ஆறு தினங்கள் குரபதுமனையும் தாருகாசுரனையும் வெற்றி வேலாயுதத்தினால் அழித்த கந்த பெருமானை ஆராதிக்க முனைந்தனர். முதலாவது தினத்தில் அதிகாலையில் எழுந்து கங்கை நீரினை நிரப்பி, கந்த அட்சதைகளைச் சேர்த்து, மாவினைக் கொத்தை அதனிடத்திற் பொருத்தித் தருப்பையை முறைப்படி முடிந்து சாற்றி வேதங்களை ஒதி தர்ப்பாசனத்தில் வைத்து, மந்திர பூர்வமாகக் குமரக் கடவுளை அதில் ஆவாஹனஞ் செய்து, ஆகம விதிப்படி திருமஞ்சன தூபதீபம் முதலிய சோடச வுப சாரங்களையும் பூஜை வழிபாடுகளையும் செய்து, பகற் பொழுதில் சோர்வையும் இரவில் தூக்கத்தையும் ஒழித்து, ஆறுகாலங்களிலும் கற்கண்டு, தேன், தினைமாவினாற் சமைத்த உருண்டை, பாற்சோறு, அதிரசம், சுண்டல் முதலிய பலகார வகைகளையும் முக்கலி வகைகளையும் காலங்கள் தோறும் நிவேதித்து, கற்பூர தாம்பூலத்தையும் சந்தனத் தேய்வையும் புஷ்பங்களையும் சமர்ப்பித்து திருப்தி செய்தனர். பிறகு சரவணபவனின் திருச்சரிதங்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, ஒரு கை தீர்த்தம் அருந்தி, உபவாசமாக இருந்து, இவ்வாறு சஷ்டி தினங்களைக் கழித்து, ஏழாம் நாள் காையில் எழுந்து, தூய்மையானவராக முருகப் பெருமான் மகிழும் வண்ணம் பூசைக் கிரமங்களில் சற்றும் பிசகில்லாமல் செய்து முடித்து, அதிகளைப் பூசித்து, அவர்களுடன் கலந்து பாரணையுண்டும் இவ்விதமாக ஆண்டு தோறும் நடத்தி வரும்போது, கந்தபெருமான் காட்சி தந்து அருளார்கள் வலிதிற் பற்றிக் கொண்ட பதவிகளையும் மற்ற சிறப்புகளனைத்தையும் திரும்பப் பெறுவதற்குத் திருவருள் செய்தார்.

“இந்தவிரதத்தைமனப்பூர்வமாகவும் விதிப்படியும் அனுசரித்து இம்மைமறுமைப்பயன்களை அடைந்தவர்கள் ஏராளம் ஏராளம்?” என்று வசிஷ்டர் கூறியதைக் கேட்ட முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி அவரிடம் விடைபெற்றுத் தனது தலைநகருக்குச் சென்றான். சுந்தரஸ்டி விரதத்தைத் தன் ஆட்சியில் குறிப்பிட்ட நாட்களில் அனுஷ்டித்து வந்தான். இவ்வாறு அரசு செய்து வரும் பொழுது தேவலோகத்தை வலாசுரன் என்ற அவுணன், ஏராளமான நால்வகைச் சேனைகளுடன் முற்றுகையிட்டான். அவனுக்கும் இந்திரனுக்கும் பேரும் போர் நிகழ்ந்தது. அந்தப் போரில் இந்திரன் தனது படைகள் அனைத்தையும் இழந்து தனியானான் எனவே, அவன் பூமண்டலத்தில் அரசு செலுத்தி வந்த முசுகுந்த சக்கரவர்த்திக்குத் தூது அனுப்பி, தனக்குப்படைகளுடன் வந்து போரில் உதவி செய்ய வேண்டினான் உடனே முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி தனது நால்வகைச் சேனைகளுடன் விண்ணாட்டுக்குச் சென்று, இந்திரனுக்கு உதவியாக, வலாசுரனை எதிர்த்துப் போரிட்டான். அந்தப் போரில் இந்திரன், முசுகுந்தனின் படையுதவியாலும் போர்த்திறனாலும் வெற்றி பெற்றான். வலாசுரனை அழிப்பதற்குத் தனது வைரப்படையைச் செலுத்தினான். அந்தப் படை வலாசுரனைக் கொன்று வலாரி என்ற பெயரைப் பெற்றது. இந்திரன், சமயத்தில் வந்து உதவி செய்த முசுகுந்தனை மார்புறத் தழுவி, அவன் செய்த உதவிக்கு நன்றி செலுத்தி, தன் அரண்மனையில் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்து கௌரவித்தான். விருந்துக்குச் செல்லும் முன்பு, முசுகுந்த சக்கரவர்த்தியைத் தனது பூசையறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்—இந்திரன். பூஜையிலிருந்த உமாமகேசுவரர் விக்கிரகத்தைப் பார்த்த முசுகுந்தன், பரமசிவனின் ஸ்தோத்திரங்களை ஓதி ஜெபஞ் செய்தான். அதைக் கேட்ட மஹேஸ்வரர் மகிழ்ந்து இந்திரனுக்குத் தோன்றாமல், அவனுக்கு மட்டுமே அனுக்கிரகம் செய்தார்.

“ஓ சக்கரவர்த்தி! உனது மெய்யான பக்தியைக் கண்டு மெச்சினோம் என்னை மஹாவிஷ்ணுவின் திருவவதார

மாகிய உபேந்திரர், பலகாலம் தவவிரதங்களைச் செய்து ஆராதித்து வந்தனர். பிறகு என்னை இந்திரனிடம் ஒப்படைத்தார். இவனும் பக்தியாக, நியமதிஷ்டைதவறாமல் என்னைப் பூஜித்து வருகிறான். உன்விடத்தில் நமக்கு இரக்க முண்டானதால் நீர் நம்மை பூவுலகத்திற்குக் கொண்டுபோய் ஸ்தாபித்துப் பூஜிக்கக் கடவாய்'' என்று அனுக்கிரகஞ் செய்தார்.

இந்திரன், தனது பூஜையை முடித்து சக்கரவர்த்திக்கு விருந்தளித்துப் பாராட்டினான். தனக்கு நேர்ந்த அபாய காலத்தில் முசுருந்தன் தனக்குச் செய்த பேருதவிக்குத் தன்னுலான கைம்மாறு செய்வதாகவும் கூறினான். அப்போது சக்கரவர்த்தி, அவனது பூசையறையில் அவன் பூஜித்து வந்த உமாமஹேஸ்வரரின் படிவத்தை தனக்குத் தரும்படியாகக் கேட்டுக் கொண்டார். அதைக் கேட்ட இந்திரன் திடுக்கிட்டான். தனதுபூஜை விக்கிரகத்தைப்பற்றிய வரலாறுகள் அனைத்தையும்கூறி, அந்த பூஜை விக்கிரகம் தனக்கு விஷ்ணுவினால் வழங்கப்பட்டதாகையால், அவரது அனுமதியைப் பெற்றுத்தான் முசுருந்த சக்கரவர்த்திக்குத் தரமுடியும் என்று கூறினான்.

எனவே, முசுருந்தன், முருந்தனிடம் சென்று, அனுமதி பெற்று, இந்திரனிடம் வந்து பூஜாவிக்கிரகத்தை விரும்பிக் கேட்டான். இந்திரன், அவனை ஒரு புறமாக உட்காரச் சொல்லி விட்டு, தேவசிற்பியை அழைத்து, தனது பூஜா விக்கிரகத்தைப் போலவே, வேறொரு விக்கிரகத்தை செய்து தரச் சொல்லி, அதை முசுருந்த சக்கரவர்த்தியிடம் கொடுத்தான். முசுருந்தன், அந்த விக்கிரகத்தைச் சந்தேகித்து அதை ஏற்பதற்கு மறுத்தான். இதுபோல ஆறுமுறைகள் செய்தும் முசுருந்தன் ஏற்க மறுத்ததால் முடிவில் இந்திரன், தனது பூஜை விக்கிரகத்தையே முசுருந்த சக்கரவர்த்தியிடம் கொடுத்தான். பிறகு முசுருந்தன் அந்த ஆறு விக்கிரகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, பூமண்டலத்துக்கு வந்து ஒரு விக்கிரகத்தைத் திருவாரூரிலும் மற்றவைகளை முறையே, நாகப்பட்டினம்

திருநள்ளாறு, திருக்காரும்பல், திருக்கோளரியூர், திருவான்மியூர், வேதாரண்யம் முதலிய ஊர்களிலும் பிரதிஷ்டை செய்து கோயில்களைக் கட்டிக் கும்பாபிஷேகங்களைச் செய்து திருவிழாவுக்கான மானியங்களையும் வழங்கி இனிது அரசுபுரிந்து வந்தான்.

வள்ளிநாயகியார் திருமணப்படலம்

ஓ! நைமிசாரண்ய வாசிகளே! உன்னதமான கந்தமாதன பருவதத்தில், பொன்மயமான மாடமானிகை, கூட கோபுரங்கள் நிறைந்த சிறப்புகளைக் கொண்ட நகரத்தில், தெய்வநாயகியுடன் கலந்து இன்பநலன்களை அனுபவித்திருக்கும் குமரக்கடவுள் பூமண்டலத்தில் வேடர்கள் போற்றி வளர்த்த வள்ளியம்மையைத் திருமணம் செய்து, குலவியிருந்த கதாப்பிரசங்கங்களையும் கேட்பீராக.

தொண்டைநாட்டில், பிரமதேவர் படைத்த இந்த உலகுக்கு உயிரைப்போலப் பயனுடையதான மேற்பாடி என்று ஓர் ஊர் உண்டு, அதற்கருகில் வானளாவிய பெரிய மலை ஒன்றுண்டு. வளம் மிகுந்த சோடிகளும் யானைகளும் மாள்களும் நிறைந்த காடுகள் சூழ்ந்த அந்த மலைப்பிரதேசத் திற்கு வள்ளிமலை என்று பெயர். அந்த வள்ளிமலைச்சாரலில் வாசஞ் செய்கின்ற வேடர்கள் குறிஞ்சித்திணைப் பறையை முழக்கி, மகிழ்ந்து மழையினைப் பெய்விப்பர். அந்த மலைக்கு அருகில் வேடர்கள் கூட்டமாக வசிக்கும் ஒரு சிற்றூர் உண்டு. அதற்குச் சீரூர் என்று பெயர். வேடர்களின் தலைவனான மிகவும் வலிமைமிக்க நம்பிராஜன் என்பவன் அதனை ஆண்டு வந்தான். அவ்வேடர் கோமான், முற்பிறப்பில் பெருந்தவம் புரிந்தவன். ஆண் மைந்தர்கள் சிலரைப் பேற்றவன். பெண்மகவில்கையே என்று அவன் முருகவேலை வழிபட்டு வந்தான். அந்த வள்ளிமலையின் சாரலில் சிவமுனி என்ற மாமுனிவர், ஐம்புலன்களையும்

அடக்கிச் சிவபெருமானைக் குறித்து, தவஞ் செய்து வந்தார். அப்போது, அழகியதொரு புள்ளிமான் சிவமுனிவர் தவஞ் செய்யும் இடத்திற்கருகே புல் மேய்ந்தது. அது ஒரு பெண் மான். சிவமுனிவர் அந்தப் புள்ளிமானைக் கண்டதும் அழகு மிகுந்த பருவமங்கையைக் கண்ட காமுகனைப்போல மதி மயங்கி, அதனிடம் அதிக பிரேமை கோண்டார். காமக் கவலையால் மனம் வாடி, சொர்ண மயமயன அந்தப் பெண் மானிடத்தில் அதிக ஆசைகொண்டு, மனவுறுதியை இழந்து பாம்பின் படத்தைப் போன்ற அல்குலையுடைய பெண்களைத் தேவர்கள் காட்சிமாத்திரத்தில் பார்த்து இன்பம் துய்ப் பதைப்போல, பெண்மானைப்பார்த்து இன்பமுற்று, பின்னர் ஆசையை அகற்றி, மெய்யுணர்வு எய்தப்பெற்று, உடனே நீராடி பரிசுத்தமாகப் பழையபடிக்குச் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவமிருந்தார். அந்தச் சிவயோகியின் திருஷ்டி சம்பந்தத்தினால் மகாவிஷ்ணுவின் மகள், அந்தப் பெண் மானின் வயிற்றில் பிரவேசித்திருந்தாள். பிறகு அந்த மான் அத்தலத்தைக் கடந்து, பசிய புற்களை மேய்ந்து, சுனை நீரை உண்டு, வள்ளிக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கும் கொல்லையில் வள்ளிக்கிழங்கைக் கல்லியெடுத்திருக்கும் குழியொன்றில் வள்ளிநாயகியை ஈன்றது. பின்னர், அந்தப் பெண்மான் சிறிது இளைப்பாறி தான் ஈன்ற பெண் குழந்தையைக் கண்டு, இது நம் இனமன்று. வேற்றுருவாகக் காண்கிறதே என்று எண்ணி மருண்டு பயந்தோடியது. தாயாகத் தன்னைச் சுமந்து பெற்ற பெண்மான், தன்னைத் தனியேவிட்டு நீங்கிய தும் அந்தக் குழந்தை கைகால்களை உதறிக்கொண்டு அழுதது. அந்தக் குழந்தையின் அழகைக் குரலுக்கேட்டு, அந்தச் சமயத்தில் திளைப்புணங்களைப் பார்க்கவந்த நம்பிராஜன், மனைவியுடன் குரல் வந்த திசையைத் தேடிச் சென்றான். அங்கு வள்ளிக் கிழங்கு அகழ்ந்த குழியில் அணையாவிளக்கை நிகர்த்த பெண்குழந்தையைக் கண்டான். உடனே தன் வில்லைத் தொலைவில் எறிந்துவிட்டுத் தன் இரு கைகளாலும் அந்தக் குழந்தையை எடுத்துத் தன் மனைவியை நோக்கி, “இந்தா! இந்தப் பெண்மகவை வளர்த்துக் கொள்” என்று கொடுத்தான். குழந்தையைப் பெற்ற

வுடன், அவளது கொங்கைகள் பூரித்துச் சொரிந்த பால் அமுதைத் தெவிட்ட ஊட்டி, முதுகைத்தடவி முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தாள். பிறகு கணவனும் மனைவியும் அந்தப் பெண் குழந்தையை அடைந்த மகிழ்ச்சியில் சீருருக்குச் சென்று, அந்தப்பெண்ணைச் சிறப்பாக வளர்த்து வந்தனர்.

முருகக்கடவுளுக்குத் திருவிழா நடத்திக் குறிஞ்சிப் பறைகளை முழக்கினர். ஆடல் பாடல்களில் முழ்கி, ஆனந்தமாக இருந்தனர். அப்போது சில வேடுவ முதாட்டிகள், அந்தப் பெண்குழந்தையின் அங்கலட்சணங்களைக் கண்டு, அந்தக் குழந்தை தெய்வ அம்சம் பொருந்தியது என்று கூறிப் புகழ்ந்தனர். வேடராஜன், அவர்களுக்குத் தகுந்த பரிசுகளைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தான். வள்ளியைச் சிறப்பாகவும் பாதுகாப்பாகவும் அவர்கள் வளர்த்து வந்தனர். அவளும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து, பன்னிரண்டு வயதையடைந்தாள். அதையறிந்த வேடர் தலைவன், தனது குல முறைப்படி அவளைத் திணைப்புனக் காவலுக்கு அனுப்பிவைத்தான். திணைப்புனத்தின் மத்தியில், பருத்த மரங்களை நாட்டித் தழைகளையும் கொம்புகளையும் பரப்பிப் போட்டிருந்த பரணின் மீது ஏறி, “மகளே! பக்கத்துப் புனங்களிலுள்ள வேடுவப் பெண்கள் புனங்களைப் பாதுகாப்பதைப்போல, இந்தக் கவணைக் கரத்திற்கொண்டு மணிகளை வைத்து எறிந்து, பறவைகளைத் துரத்திக் காவல் செய்து வரக்கடவாய்!” என்று சொன்னான்.

நம்பியின் கட்டளைப்படி வள்ளிநாயகியும், கவணைக் கையில் ஏந்திப் பறவைக் கூட்டங்களைத் துரத்தித் திணைப் புனத்தைப் பாதுகாத்துவந்தாள். அப்போது திணைக்கதிர்கள் முற்றும் பருவமாக இருந்ததால், பலதிசைகளிலிருந்தும் அங்குவந்த கிளிகள், புருக்கள், அன்றிற்பறவைகள் முதலிய பறவைகளும் மாள்கள், பன்றிகள், எருமைகள் முதலிய மிருகங்களும் வள்ளிமலையைச் சூழ்ந்து தழைத்து வளர்ந்திருந்த அந்தத் திணைப்புனங்களில் உள்ள உணவை விரும்பி,

திரண்டு வந்து சேர்ந்தன. அப்போது வள்ளிநாயகி கவணிற் கட்டியிருக்கும் கயிறு ஒன்றை விரலில் முடிந்துகொண்டு, மணிகளை வைத்து கதிர்கள் மலிந்து காற்றில் 'ஜோ' என்ற ஒலியுடன் அசைந்தாடும் திணைப்புனத்தில் பறவைகளும் விலங்குகளும் நெருங்காத வண்ணம் கிறுகிறுவென்று சுழற்றி வீசி வீசி "ஆலோலம் ஆலோலம்" என்றுகூவித் துரத்தினாள்.

இவ்விதமாகப் பறவைக் கூட்டங்களையும் மிருகங்களையும் அடிக்கடி கவணைச் சுழற்றி, மணிகளை வீசித் திசைகெட்டுடோடப் பறக்கடித்து வள்ளிநாயகி, திணைப்புனத்தை, ஏமாருமல் காவல் புரிந்து வரும்வேளையில் முன்னம் ஒருகாலத்தில் அவளுக்கு அனுக்கிரகம் செய்திருந்த கந்தபெருமான், கந்தமாதன பருவத்தில் தெய்வயானையம்மையுடன் குலவி இருந்தவர், தனியனாகத் திருத்தணிகை மலையை அடைந்து அங்கேயே தங்கியிருந்தார். அப்போது திரிலோக சஞ்சாரியான நாரதமுனிவர், தமது யாழினை மீட்டிப் பூமண்டலமெங்கும் உலாவி வரும்போது திணைப்புனத்தில் காவல்புரியும் வள்ளிநாயகியைக் கண்டு, மகிழ்ந்து, உடனே அந்தத் தலத்தைவிட்டு விலகி, திருத்தணிகைக்கு விரைந்து சென்று குமரக்கடவுளிடம் இதனைக் கூறலானார்.

"குமரப்பெருமானே, இந்த மலைக்கு அருகில் முன்னம் திவமுனி என்ற தவமுனிவர் அருளால் புள்ளிமான் ஈன்றெடுத்த ஒரு பெண், வேடர் தலைவன் மகளாக வளர்ந்து வருகிறாள். அவள் அழகையும் இளமையையும் என்னால் எடுத்துச்சொல்ல முடியாது. அவள் பூர்வத்தில் உங்களுடைய திருமணஞ்செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தவஞ் செய்தபொழுது தேவரீர் அவளுக்குக் காட்சி தந்து அவளுடைய மணம் புரிவதாக வாக்களித்திருந்தீர்கள். அதை நிறைவேற்ற இதுவே தக்க தருணம்!" என்று கூறினார். உடனே குமரக்கடவுள், மானிட வேடந்தாங்கி, வேதங்கள் பூசிக்கும் திருவடிகளில் வீர கண்டைகளையணிந்து, இடுப்பில் சல்லடமணிந்து, பரிமளம் மிகுந்த புஷ்பமாலைகளைத் தோள்களில் புரளும்படி அணிந்து, நீண்டதொரு வில்லை

யும் கணைகளையும் கைகளில் ஏந்தி, கறுமையான சிகையைச் சேர்த்துக் கொண்டையாகக் கட்டி முடிந்து, பலகறைத் தாழ்வடத்தைச் சுற்றி, பாதங்களில் செருப்புகளை அணிந்து, இவ்விதமாக, வேடக்கோலம் தாங்கி, வள்ளிமலைச் சாரலை நோக்கிவிசைந்தார்.

அங்கு தழைத்தோங்கிய திணைப்புனங்களின் வழியாக நடந்து வள்ளிநாயகி காவல் புரியும் திணைப்புனத்தருகே வந்து, அழகு மிகுந்த வள்ளியைக் கண்டார். மையல் மிகக் கொண்டார். திணைப்புனத்தின் மத்தியிலிருக்கும் பரணை மெல்லமெல்ல நெருங்கிச் சென்று, “பெண்ணே! உன் அழகைக் கண்டு மையல் கொண்டு வந்தேன். யாதொரு உதவியும் இல்லாமல் கதிர்கள் விரிந்திருக்கும் திணைப்புனத்தைக் காவல் செய்யும் கட்டழகியே! வாளாயுதம் போல ஊடுருவி உள்ளத்தை உண்ணிகின்ற கண்களையுடையவனே! உலகிலுள்ள பெண்மணிகளுக்கெல்லாம் தலைவியாக இருக்கும் உன்னை இக்காட்டில் இத்திணைப்புனத்தில் காவல் செய்யும்படிவைத்த வேடர்களுக்கு ஆராய்கின்ற அறிவைச் சிறிதும் பிரமன் படைக்கவில்லை போலும்! நீண்டு கறுத்த கூந்தலையுடையவனே! உன்னைக் கண்டு அறிவு தளர்கின்ற எனக்கு உன் பெயரினைச் சொல். பேரைச் சொல்ல விருப்பமில்லையாயின் ஊரையாவது சொல். ஒரு வார்த்தையையாவது சொல்! உன் ஊருக்குச் செல்லும் வழியையாவது சொல்! சிறிது புன்னகையாவது செய்! ஒரு கண்ணாலாவது பார்! விரகமுற்று உழலும் நான் உய்யும் வழியொன்றைக் காட்டு! இல்லையேல் உன்னைப் பெரும்பழி வந்து சூழும்.” என்று உலையில் ‘இட்ட மெழுகைப் போல உருகினார்—முருகவேன்.

இவ்விதமாக வள்ளியிடம் காதல் மொழி பேசிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் வள்ளியை நோக்கித் தினந்தோறும் உணவு கொடுக்கும் வழக்கப்படி வேடராஜன் தன் ஜனங்களுடன் கொம்புகளை ஊதியும் பறைகளை

முழக்கியும் நினைப்புனத்தை நோக்கி வருவதைக் கண்ட முருகன் அவர்களுக்குத் தமது, நிஜரூபத்தைக் காட்டாமல், வேதம் அடிமரமாகவும் சிவாகமங்கள் நடுமரமாகவும் அறுபத்து நான்கு கலைகள் கிளைகளாகவும் தாம் ஒரு வேங்கைமரமாக, நின்றார். வேடராஜன், வள்ளிக்குத் தேன், நினைமா முதலியவைகளைக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பும் போது, அங்கு நின்ற வேங்கை மரத்தைக் கண்டான். அப்பொழுது அருகிலிருந்த வேடர்கள் அதைப் பார்த்து வேடராஜனை நோக்கி, “அரசே! இந்த இடத்துக்கு நாம் வரப் போக இருக்கிறோம். இதுவரை இந்த வேங்கை மரத்தை நாம் கண்டதில்லை. இந்த விந்தையான வேங்கை மரத்தினால் சில தீங்குகள் வரக்கூடும். ஆகவே, இந்த மரத்தை வெட்டி விழ்த்துவோம்” என்று கூக்குரலிட்டனர். வேடராஜன், அவர்களை விலக்கித் தன் மகளை நோக்கி, “மகளே! இந்த இடத்தில் வேங்கைமரம் ஒன்று புதிதாகக் காண்கிறதே! இந்த மரம் எப்படித் தோன்றியது? உண்மையைச் சொல்!” என்று கேட்டான். உடனே அவள், “இந்தமரம் ஒரு மாயமரம். நேற்றைய தினம் இல்லாமல் இன்றைய தினம் எப்படித் தோன்றியது என்பது எனக்குத் தெரியாது” என்று பயந்து கூறினாள். உடனே நம்பிராஜன் அவளை நோக்கி, “மகளே! பயப் படவேண்டாம்; நீ தவியாக இந்த இடத்திலிருப்பதால் அழகாகப் பூத்திருக்கும் இந்த வேங்கைமரம் நிழலையும் மலரையும் உனக்குத்தரும். ஆகையால் பயமில்லை. கிளிகள் முதலிய பறவைகள் கதிர்களை மேயாமல் பார்த்துக் கொள்வாய்!” என்று சொல்லிவிட்டு, வேடர்களை அழைத்துச் சென்றான். அவர்கள் மறைந்தவுடன் வேங்கை உருக்கொண்ட முருகப்பெருமான் மீண்டும் மனித உருக்கொண்டு வள்ளியிடத்தில் காதல் மொழி பேசலானார். அதைக் கேட்ட அவள், அவரை நோக்கி, “நான் வேடர் குலப்பெண். உம்மைப் பார்த்தால் ராஜகுமாரனைப் போலத் தோன்றுகிறது. என்னைத் தழுவ நினைத்துத் தகாத

வார்த்தைகளைப் பேசுவது உங்களுக்கு அழகல்ல'' என்று சொன்னான். இவ்விதமாக வள்ளியம்மை பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, நம்பிராஜன் மீண்டும் வேடர்களுடன் பறைகளை முழக்கிக் கொண்டு வரும் சப்தம் கேட்டவுடன், வள்ளியின் உடல் முழுவதும் வியர்த்து நடுநடுங்கியது அவள் தன்கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு, முருகனை நோக்கி, ''ஐயனே! கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் வேடர்கள் மிகவும் கொடியவர்கள். அவர்களிடம் தயவுதாட்சண்யம் என்பது கிடையாது. ஆகையால், விரைவாக இந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிப் பிழைத்துக் கொள்க'' என்று பரிவாகப் பேசினான். உடனே அவள் எண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்ட முருகன், தேசங்கள் புகழத் தக்க சைவசமயத்தை அனுசரிக்கும் விருத்த சன்னியாசி வேடங்கொண்டு, வேடர்கள் எதிரில் சென்று நம்பிராஜனைக் கண்டு, தமது திருநீற்றுப் பையிலிருந்து சிறிது திருநீற்றை எடுத்து, ''சிவநாதனே! ரட்சிக்கக்கடவாய்!'' என்று கூறிக் கொடுத்து, ''ஓ வேடர்பெருமானே! சென்ற இடமெல்லாம் சகல வெற்றிகளையும் பெற்றுச் செல்வசம்பத்துடன் நீழை வாழக்கடவாய்'' என்று வாழ்த்தினார். உடனே, வேடர்பெருமான் தன் கரத்திலிருந்த திருநீற்றை நெற்றியில்பூசி, சுந்தபெருமானை வணங்கி, ''சுவாமி! தங்களைப் பார்த்தால், வயதுமுதிர்ந்தவராகக் காண்கிறது. தாங்கள் இந்த வள்ளிமலையைத் தேடிவந்தது, நாங்கள் செய்த பாக் கியமாகும். ஆகையால் தங்களுக்கு எதுவேண்டுமானாலும் தெரிவியுங்கள். உடனே தருவித்துக் கொடுக்கிறேன்'' என்றான்.

உடனே, முருகப்பெருமான் அவனை நோக்கி, ''வேட ராஜனே! வயது முதிர்ந்து சரீரம் தளர்ந்து, வந்த இடத்தைத் தேடியிருக்கும் எனக்கு நீ என்ன கொடுக்கப் போகிறாய்? இந்த வள்ளி மலையில் உதித்து, உங்கள் அனைவருக்கும் பிரியமாக இருக்கின்ற குமாரியைக் கலந்து இன்பக் களிப்பை அனுபவித்து செளக்கியமாக இருக்கத் தான் நெடுந்தாரத்திலிருந்து வருகிறேன். அப்பேறு நமக்குக்

கிடைக்குமாயின் அதுவே நமக்குச் செய்யும் உபகாரமாகும் என்று முருகன் விலேடையாகக் கூறினார். அதைக் கேட்ட நம்பிராஜன் “ஐயா! அந்தக்குமரித் திர்த்தத்தில் மூழ்கி உம்முடைய இஷ்டத்தை முடித்துக் கொள்ளலாம். என் பெண் இங்கு தனியாக இருக்கிறாள். நீங்கள் அவளுக்குத் துணையாக அடிக்கடி வந்து விசாரித்துப் போகவும்!” என்றான். முருகனும் “அவ்வாறே செய்யக் காத்திருக்கிறோம்” என்றார். பிறகு நம்பிராஜன் அவரை அழைத்துக் கொண்டு தன் மகளிருக்குமிடம் சென்று, கிழங்கு, தேன், பழங்கள் முதலியவற்றைக் கொடுத்து, தன் மகளை நோக்கி “பெண்ணே! எனக்கு மிகவும் பசிக்கிறது” என்று கேட்டார். வள்ளி, பழங்களையும் தினைமாவையும் கொடுத்தாள். அவற்றைத் தமக்கு ஊட்டச் சொல்லி வற்புறுத்தி, அவளுடைய அழகை அங்க அங்கமாக ரசித்தார். பிறகு “ஒரே தாகமாக இருக்கிறது!” என்று கூச்சலிட்டு விக்கல் எடுப்பதைப் போலப் பாவனை செய்து, “பெண்ணே! நெஞ்சலர்ந்துவிட்டது. மாவைத்தின்று மாரடைக்கிறது. என்ன செய்வேன்!” என்று மிரளமிரள விழித்தார். அவரைக் கண்ட வள்ளிக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை “தாகத்துக்குத் தண்ணீர் வேண்டும் என்றாலும் கூட ஏழு மலைகளுக்கு அப்பால் சென்றுதான் கொண்டு வரவேண்டும்” அங்கு ஒரு சுனையிருக்கிறது, அந்தச் சுனைநீர் மிகவும் சுவையானது. ஆகவே நீங்கள் அங்கு சென்று குடிக்கலாம்” என்றான். உடனே, கிழவர், “பெண்ணே நாளை தள்ளாத கிழவன், மலைவழியாக எவ்வாறு நான் தனியாகச் செல்வேன். மேலும் மலைவழி எனக்குத் தெரியாது. ஆகையால் நீயும் என்னுடன் வந்து, சுனை நீரைக்காட்டினால் நான் அதைக் குடித்து மகிழ்வேன்!” என்றார். அவர் பாசாங்கு செய்வதை யெல்லாம் உண்மை என்றே நம்பிய வள்ளி, மலைகளைக் கடந்து அந்தச்சுனை நீரைக் காட்டினாள். அவரும் இருகரங்களாலும் வாரிவாரிக் குடித்து அகமும் முகமும் மலர வள்ளியை நோக்கி, “பெண்ணே! பசியையும் தாகத்தையும் நீக்கினாய். ஆனால் என்மோகத்தை நீ தனிக்க வில்லையே!” என்றார். உடனே அவள், “நரைத்த தலை

மயிரை உடையவரே! நல்ல உணர்வு உமக்குச் சிறிது மில்லையே! ஏன் இந்த முதுமையை அடைந்தீர்! இழி குலத்தவளாகிய என்னை விரும்பிப் பித்துப் பிடித்தவரைப் போலப் பிகற்றுகிறீர்! தவவேடமணிந்த நீங்கள் அடியார்சளுக்கெல்லாம் பெரும்பழியை விளைவிப்பீர்கள் போல இருக்கிறதே! நான் காவல் செய்து கொண்டிருந்த திணைப்புனத்தில் ஒருவருமில்லை. பறவைகளும் மிருகங்களும் முதிர்ந்த கதிர்களை அழித்துவிடும். அதைப்பார்த்தால் என் தந்தை என்னைக் கோபிப்பார்" என்று ஓடினான். அவன் ஓடுவதைக் கண்ட முருகப்பெருமான் அவளது மன வறுதியை மெச்சி, திகைத்து தனக்கு முன்னவனான விநாயகரைத் தியானித்து, "இந்தக் கன்னியின் எதிரில் எழுந்தருளவேண்டும்" என்று வேண்டினார். உடனே, விநாயகப்பெருமான் யானையின் உருக்கொண்டு, வள்ளி நாயகிக்கு எதிரில் தோன்றினார். அதைக்கண்ட வள்ளி, கைகால்கள் நடுங்க ஓடிவந்து தவவேடத்திலிருந்த முருகக் கடவுளின் கழுத்தைச் சேர்த்துக்கட்டிக்கொண்டு, முதுகில் சாய்ந்தாள். முன்னம் தெய்வயானையை மணந்து, அவளது அழகிய மருப்பையொத்த ஸ்தனங்கள் அழகிய திருமார்பில் அழுத்தத்தழுவி இன்புற்றிருந்தவர், இப்போது குறமகளின் சொர்ண கலசங்களைப் போன்ற கொங்கைகள் முதுகில் தாக்கும்பொழுது, அவரது உடல் பூரித்துப் புல்லரித்தது. உடனே அவர் யானைமுகனைத் தியானித்து, "தங்களின் தயவினால் என் மனக்கவலை நீங்கி, மங்கை என்னிடத்தில் சேர்ந்தாள். இனி நீங்கள் போகலாம்!" என்று வேண்டினார். யானைமுகனும் மறைந்தார். உடனே முருகன் வள்ளியைத் தழுவிச் சொண்டுபோய் ஒரு பூங்காவில் சேர்த்து, உள்ளமும் உடலும் பூரித்துக் களிக்கக் கலந்து மனம் மகிழ்ந்து அவனிடத்தில் அன்பு கொண்டு பன்னிரு தோள்களும் ஆறுமுகங்களும் பெருமையும் கூர்மையுமுடைய வேலாயுதமும் வஜ்ராயுதமும் மற்றைய ஆயுதங்களும் அழகிய மயிலுமாக, வள்ளியம்மையார் காணுமாறு கந்தவேள் காட்சி தந்தருளினார். அத்தகைய காட்சியைக் கண்ட வள்ளி மிகவும் மகிழ்ந்தாள். பிறகு குமரக்கடவுள்

அவளை நோக்கி “பெண்ணே! முன்னம் நீ மகாவிஷ்ணுவின் மகளாகப் பிறந்து என்னையே மணக்க வேண்டும் என்று நீண்டகாலம் தவமிருந்தாய். அன்று நான் கூறிய வாக்குப் படி இன்று நான் உன்னை ஏற்றேன். நீ இங்கு வந்து நெடுநேரமாகிவிட்டது. நீ முன்னேசென்று நினைப்புனத்தைக் காப்பாய், நான் பின்னே வருகிறேன்” என்று கூறினார். அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்த அவள், கந்தபெருமானிடம் விடை பெற்று நினைப்புனத்துக்குச் சென்று காவல் செய்தாள். பக்கத்துப் புனத்தில் காவல் செய்த பாங்கியானவள் வள்ளியின் நடை, உடை, பாவனை பேச்சு எல்லாம் மாறியிருப்பதைக் குறிப்பாகத் தெரிந்து கொண்டு, அவளைப் பார்த்து, “வள்ளி! உன் நினைப்புனத்தை மிருகங்களும் பறவைகளும் அழிக்கும்படி விட்டுவிட்டு எங்கே சென்றிருந்தாய்” என்று கேட்டாள். அவள் “வெய்யிலின் வெப்பத்தினால் களைக்குச் சென்று நீராடி வந்தேன்!” என்றாள். உடனே அதைக்கேட்ட தோழி அவளை நோக்கி, “வள்ளி, மையிட்ட கண்கள் சிவக்கவும் சிவந்த உதடுகள் வெளுக்கவும், உடல் மெலிந்து வாடவும் கைவளையல்கள் தளரவும் இத்தகைய மாறுபாடுகளைத் தரவல்ல சகை எங்கேயிருக்கிறது?” என்று கேலி செய்தாள். அச்சமயம் வேங்கை உருவாக இருந்த முருகன், வேடர் உருவங்கொண்டு வேட்டையாடி வருபவரைப் போல, பலதிசைகளிலும் பார்வையைச் செலுத்தி, “பெண்களே நான் எறிந்த பாணத்தினால் தேகம் முற்றிலும் காயமுற்று உதிரம் வடிய ஓடிவந்த யானையை இங்கு ஒளித்து வைத்துள்ளீரோ! அல்லது துரத்தி விட்டீர்களோ?” என்று கேட்டார். அவரையும் வள்ளியையும் பார்த்த அந்தத் தோழி, அவ்விருவர் நடத்தையைப் பற்றிச் சந்தேகித்தாள். உடனே அவள் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றாள். வேல்முருகன், அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, “பெண்ணே! நீ தான் எனது சுற்றம் என்ன வேண்டினாலும் இந்த நிமிஷமே நான் தருவித்துக் கொடுக்கிறேன். உனது உதவி தேவை” என்று வேண்டினார். அந்தப் பெண் முருகனை நோக்கி “ஐயனே! இழிவாகிய மரபில் பிறந்த ஒரு பெண்ணை உம்மைப்

போன்றவர் விரும்புவதும் அழகோ? இது தகாது. அவனை மறந்து விடுங்கள்!” என்றான். அப்போது முருகன் அவனை நோக்கி, “எனக்குக் காதலைத் தந்த காரிகையைக் குறமகள் என்று பேசுவது பேதைமை!” என்றார். அதற்கு அவன், “ஐயா! சிறிது நேரத்தில் வேடர் இங்கு வருவார்கள். அவர்கள் மிகவும் கொடியவர்கள். சிறிது சந்தேகம் கொண்டாலும் கொலை செய்து விடுவார்கள். நீங்களிருப்பதை அவர்கள் கண்டு விட்டால் எங்களுக்கு ஆபத்து. ஆகையால் உடனே, நீங்கள் இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விடவும்” என்று அதட்டினான். உடனே முருகன் அவனை நோக்கி, “பெண்ணே! வள்ளியுடன் என்னைக் கூட்டுறவு செய்யாமற் போனால், ஏட்டில் அவள் வடிவை எழுதி மடலேறி உங்கள் ஊர் வீதிகளில் வரத் துணிந்து விடுவேன். அப்போது, சகலரும் என்னையும் எங்கள் காதலையும் புரிந்து கொள்வார்கள். ஆகையால் என் கருத்தை முடிக்காமல் தடைசெய்தால் நாளைக்கே நான் குறித்தபடியே செய்வேன்” என்று சத்தியம் செய்தார். உடனே அவள் பயந்து “சுவாமீ, நீர் மடலேறுவது நிதியன்று. மேலும் தீராத வசையாகும். ஆகையால் கோபிக்காமல் அதோ தெரிகின்ற மாதலிச் சோலையில் தங்கியிருந்தால் நான் வள்ளியை அங்கு அழைத்து வருவேன்” என்றான். அவரும் அங்கு சென்றார். பாங்கியானவள், வள்ளியை அழைத்துக்கொண்டு மாதலிச் சோலையை அடைந்து, அவளை அங்கு நிறுத்தி, “நானும் மற்ற தோழிகளும் மலர்களைத் தேடிப் பறித்து மாலையாகத் தொடுத்து வருகிறோம். அதுவரை இங்கு வேடிக்கைபார்த்துக் கொண்டிரும்” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டாள். வள்ளி, சோலையைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது கந்த பெருமான் அவள் எதிரில் தோன்றி, அவளை அழைத்து ஒரு மரத்தடியில் அவளது இன்ப நலன்களை அனுபவிக்க, இருவரும் மகிழ்ந்திருந்தனர். பிறகு அவளை நோக்கி, “பெண்ணே! உன் தந்தை வரும் நேரமாகிவிட்டது, ஆகவே நீ உன் தோழிகளுடன் சென்று உன் திணைப்புனத்தைக் காவல்செய்வாய்” என்று கூறி மறைந்தார். பாங்கியர்கள் அவனைத் திணைப்புனத்துக்கு அழைத்துச்சென்றனர். தலை

வணைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமையினால் பறவைகளை ஒட்டும் வேலையைச் சரிவரச் செய்யாமலிருந்தாள்—வள்ளி. வேடராஜன் குறிச்சியிலிருப்பவர் அனைவரையும் திரண்டுவரும்படி பணித்தான். தன் பெண்ணாகிய குறிஞ்சி நிலத்திறவியைப் பார்த்து, “திணைக்கதிர்களை அறுத்தொப்படிசெய்யும் காலம் நேர்ந்தது. வேங்கைப் புஷ்பங்கள் மலர்ந்து அக்குறியும் காட்டுகின்றதால், தாயே, இதுபரியந்தம் பனி, வெய்யில் குளிர் முதலிய சிறுமையிற்பட்டு அடலியிலிருக்கின்ற பாணியில் வீற்றிருந்து மிகவும் வருந்தினை. இனி நீ உனது சிறு குடிசைச் சேர்ந்து சகல செளக்கியங்களையும் அனுபவித்து, மனவெழுச்சியுடனிருக்கக் கடவாய்!” என்று வேடராஜன் பரிவாய்ச் சொன்ன வாசகங்களைக் கேட்டவுடன், வேலாயுதமானது பாய்ந்த புண்ணில் எரி நுழைந்தாற்போலத் திடுக்கிட்டு, மனம்வருந்தித் தலைவனை இனிக் காணமுடியாதே என ஊசலாடிய மனத்தவளாய்த் திணைப்புனத்தைக் கடந்த வள்ளி தோழிகளுடன் போகும்போது, மான், மயில், குயில்வேங்கை முதலியவற்றைக் கண்டு, கரங்களைக் கூப்பித்தொழுது எமதிறைவன் வந்து எங்களைத் தேடுவானாயின், நாங்கள் பதிக்குச் சென்றசெய்தியை மறவாமல்தெரிவிக்கும்படி வேண்டி, மனத்தளர்ச்சியுடன் தலைவனைப் பிரிந்து தனித்தவளாய் தன் மனையைச் சேர்ந்தபொழுது, மனம் மாறி, தோழிகளுடன் பேசாமலும் வினையாடாமலும் அதிக வாட்டத்துடனும் இருந்துவந்தாள். இச்செய்தியை அறிந்த அவளது வளர்ப்புத்தாய் ஓடிவந்து, அவளைக் கட்டியனைத்து முத்தமிட்டு, உச்சியை மோந்து, தலையைக் கோதி அவளது உடல் மெலிந்து தளர்ந்து இருப்பதைக்கண்டு வருந்தினாள். அவளைப் பயமுறுத்தி, அவளுடைய உடல்நிலை மாற்றத்திற்குரிய காரணத்தை விசாரித்தனர். அவள் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் மூர்ச்சையானாள். எனவே, வேடுவர் தலைவன் தங்கள் குலதேவதையாகிய குறமுதாட்டியையும் முருகனையும் வான் முறைப்படி ஜோடித்து பூசனை வழிபாடுகளைச் செய்தவுடன் வடிவேலரையும் ஸ்தாபித்து பூமலைகளைச் சாற்றி, தூபதிபம் காட்டி பாற்சோறு, திணை, மாவிளக்கு முதலியவற்றைப் படைத்து வேடரனைவரும் வணங்கினர்.

அப்போது மருள் பிடித்திருக்கின்ற ஒருவன் மேல் முருகனின் ஆவேசம் வந்தது. உடனே வேடர்கள், தங்கள் குலமகளின் மீது ஏற்பட்டுள்ள குற்றத்தைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். முருகன் மருள் பிடித்தவன் அதட்டி, “அடா பயலே! உண்மையாகிய சம்பவத்தைத் தெரியாமல் மயங்குகிறீர்கள். வேடராஜன் மகள், தனிமையில் காவல் புரிந்து வரும்போது அவளுடைய சுந்தரவடிவை இச்சித்து, நாமே வலிதிற் றொட்டனம். எமதுள்ளம் மகிழும்படிக்குச் சகல ஆடம்பரங் களுடன் பூஜை செய்து, அவளையும் நமது வெறியாடலுக்கு உள்ளாக்கினால் இப்போது கண்டிருக்கும் மயக்கமும் மற்றக் குறைபாடுகளும் நீங்கி, முன்னிலும் பன்மடங்கு செளக்கி யப்பட்டு அவள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பாள்” என்று குறிப்பு மொழியாகச் சொல்லி முடித்தவுடன், குமரக்கடவுளின் வாக்கியத்தைக் கேட்டிருந்த வள்ளியானவள், கனாதெளிந்து எழுந்து வழக்கம் போல வார்த்தையாடி மகிழ்ந்திருந்தாள். பிறகு, அம்மனுக்குக் காப்புக்கட்டி, அறுவடை செய்து வந்தனர். மறுதினம் திணைப்புனம் வந்த குமரக்கடவுள் அறுவடையான புனத்தைக் கண்டு, வள்ளியைக் காணாமல் பெரிதும் வாடினார். அவளைத் தேடி அலைந்தார். பகல் எல்லாம் திணைப்புனங்களில் தேடிவிட்டு, இரவுப் பொழுதில் சீருருக்குள் புகுந்து நம்பிராஜனின் குடிசைக்கு அருகே போய்ப் பதுங்கி நின்று கரத்தைத் தட்டிச் சைகைசெய்தார். இந்தச் சம்பவம் நிகழும் என்பதை முன்னமே அறிந்து, நித்திரையின்றி புரண்டு படுத்திருந்த பாங்கியானவள் மெல்ல எழுந்து குமரக்கடவுள் இருக்கும் இடத்தை அடைந்து, “ஐயனே! இரவு நேரத்தில் இவ்விடம் வருவது தகாது. நீங்கள் இருவரும் கலந்து இன்பமுறுவதற்கு இது தகுதியான இடமும் அல்ல. எங்கள் பெண் கொடியும் உங்களைப் பிரிதிருக்க அறியாள். ஆகையால் நீங்கள் அவளை உங்கள் இடத்திற்கே அழைத்துச் செல்வதுதான் முறை!” என்று சொல்லி, வள்ளிநாயகி படுத்திருக்கும் இடம் சென்று காதில் வாயைப் புதைத்து, கந்தபிரான் அவளைத் தேடி அங்கு வந்திருப்பதைக் கூறி, அவளைப் புறப்படச் சொல்லி எழுப்பிக் குமரக் கடவுளிடம் சேர்த்தாள். கந்தபெருமான்

அவனை அழைத்துக் கொண்டு வேடர் சேரியைத் தாண்டி இருண்டிருக்கும் மலர்ச் சோலை ஒன்றில் குலவிக் களித்திருந்த போது சூரியன் உதயமாயிற்று. விடியற்காலையில் வேட ராஜனின் மனைவி விழித்து எழுந்தபோது, வள்ளியைக் காணாமல் வீடு முழுவதும் தேடினாள். இந்தச் செய்தி வேட ராஜனுக்கு எட்டியது. உடனே அவன் கோபங் கொண்டு தன் ஆட்களை காடு முழுவதும் தேடச் சொல்லியனுப்பினான். வேடர்கள் குமரக்கடவுள் வள்ளியுடனிருக்கும் சோலைக்கு வந்தனர்—அவர்களுகுவரையும் கண்டதும் வேடராஜனிடம் சென்று அறிவித்தனர். வேடராஜன் தனது வேடர்படை களுடன் வந்து அம்புகளைமுருகப் பெருமான் மீது எய்தான். அந்த அம்புகள் அனைத்தும் முருகக்கடவுளை நெருங்கியதும் அர்ச்சனை செய்யும் மலர்களைப் போலிறைந்தன. பிறகு முருகன், தமது சேவற் கொடியைப் பார்த்தார். சேவல் கூவியது. அதன் ஓசையைக் கேட்ட வேடர்கள் யாவரும் மடிந்தனர். அதற்குப் பிறகு, குமரக்கடவுள் வள்ளியை அழைத்துக் கம்பீரமாக நடந்து சென்றார்—வழியில் நாரதர் முருகனைச் சந்தித்து, வேடர்குடி மக்களை உயிர்த்தெழுப்ப வேண்டினார். அவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவர்களை யெல்லாம் வள்ளியைக்கொண்டே எழுப்பச்செய்தார். உடனே சிவகுமாரன், பன்னிரு கையனாக ஆறுமுகனாக அவர்களுக்குக் காட்சியளித்தார். வேடர்களும், வேடர்த் தலைவனும் முருகனை வணங்கிப் போற்றினர். பிறகு வள்ளி நாயகியை வேடர்குல முறைப்படி, முருகக்கடவுளுக்குத் திருமணஞ் செய்துகொடுத்து மகிழ்ந்தனர். கந்தபெருமான் அதற்குப்பிறகு வள்ளிநாயகியுடன் திருத்தணிகையை அடைந்தார். சதாசிவ ப்ரமலிங்கத்தை அந்த மலையில் ஸ்தாபித்து, விமானத்திலேறிக் கந்தமாதன பருவத்திற்கு வள்ளிநாயகியுடன் சென்றார், தெய்வநாயகி இருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றார். தெய்வநாயகியிடத்தில் வள்ளி நாயகியின் பூர்வ சரித்திரத்தைக்கூறி, அவள் தெய்வநாய கியின் சகோதரி என்பதை எடுத்துரைத்தார். இருவரும்

அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். அன்றுமுதல் வள்ளியும் தெய்வயானையும் இணைபிரியாமல் வாழ்ந்துவந்தனர்.

கந்தபெருமான், வள்ளி தேவசேனா சமேதராகக் கந்த மாதன பருவத்தில் எழுந்தருளி, எல்லா வுயிர்களுக்கும் இன்னருள் புரிந்து கொண்டிருப்பாராயினர். அக்காட்சி, வேலாயுதபெருமாள் ஒரு கற்பக மரமரகவும், வள்ளி தெய்வானை என்ற இருவரும், ஞானம், யோகம் என்ற கொடிகளாகத் தாவிப்படர்ந்து விளங்குவதைப்போலவும் இருந்தது. இவ்வாறு எல்லாவுயிர்களுக்கும் திருவருளைப் பூத்துக் காய்த்து முக்கனியை எந்நாளும் வழங்கி வருவாராயினர்.

நூற் பயன்

இந்திரர் ஆகிப்பார்மேல் இன்பமுற்று இனிது மேவிச் சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி அதனின் சேர்வர் அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்தசெவ்வேள் கந்தவேள் புராணந்தன்னைக் காதலித்து ஓதுவோரே

வாழ்த்து

வான்முகில் வாழாது பெய்க; மலிவளம் சுரக்க; மன்னன் கோன்முறை அரசு செய்க; குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க; நான்மறை அறங்கள் ஓங்க; நற்றவம் வேள்வி மல்க; மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகம் எல்லாம்!

நலம் சுபம்

ஆளுவது தட்ச காண்டம் முற்றிற்று
ஸ்ரீகந்தபுராண உரைநடை விளக்கம் முற்றிற்று.

